1.8

V. Rajagopala Sastri

ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம:॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:॥

ஸ்ரீ தத்வ நிர்ணயம்.

இஃது

வங்கீபுரம் ஸ்ரீ-உ-வே

வேதாந்த ராமானுஜாசாரியார் அவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

குமாண்டூர்.

அ' முத்துவையங்கார் அவர்களால்

கும்பகோணம்

S. மார்க்கண்டய்யரவர்களது

ஸ்டாண்டர்டு அச்சுயந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1st Edition 1000 Copies.

Price 1-8-0 1913. இதன்விலை 1-8-0

This book is printed under following presses.

Namely:-

From A 1 up to A 9 at Sarada Vilasa Press,

From B 1 up to B 11 at Vaithika Varthani Press,

From C 1 up to C 10 at Hayavathana Vilasam,

From 1 to 20 (the whole of the 2nd part)
printed at the the Standard Press.

ஸ்ரீரஸ்து ॥

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

உபோத்காத: ॥

ஸ்ரீமத்வாஸஸ்தோமபாஹிதவிபாயபரஶ்ரீநிவாஸா
ப்யோபிப்ராப்தஶாஸ்த்ராஜ்ஞயாஸ்ஸ ஸபதாம் ஸம்ப்ராப்யே
ஸஞ்ஜதம் ஜ்ஞாநஸித்யை । யோப்யாப்யக்தாஷ்ணஶேஷம்
பநரஸகவிதாதோஷிதோஷாபதியுக்காரண்யா
த்கவபஶ்ரூஜிப மம யிஷணா தேஶியதேஶாயதோயே: ॥

அநாதிகாலமாய் ஸம்ஸரித்துக்கொண்டிருக்கும் ஜீவாத்மாக்கள் ஏதேனுமோர் ஸாதநாநுஷ்டானத்தால் பகவானுக்கு ப்ரியதமர்களாகத் தீர்ந்து அதனால் ஸர்வேஶ்வரன் இவர்களை ரக்ஷிப்பதாய் வஸித்தாலொழிய வேறு இஜ்ஜீவாத்மாக்களுக்கு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லாததால், அப்படிப்பட்ட ப்ரியதமத்வத்தை ஸம்பாதநம் செய்ய ஸர்வேஶ்வரன் அருளிய ஶாஸ்த்ரங்களல்லாதே வேறு வழியில்லையாகையால் "மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு । மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோऽஸி மே ॥" என்றபடி அவ்வீசுவரனுக்கு ப்ரியனாக வேண்டி அவன் கொடுத்த ஶ்ருதிகளையே கொண்டு முன்னடிபார்த்து நடக்கவேண்டியவர்களாகிறார்கள். இவ்விதமுள்ள ஶாஸ்த்ரங்களையறியாதவர் "ஜ்ஞாநேந ஹீநா: பஶுபிஸ்ஸமாநா:" என்றபடி பஶுப்ராயர்களாவார்களானாலும் "உபயோகேஷ்வேவ ஶாஸ்த்ரம் ப்ரவ்ருத்தி நிரபேக்ஷதா" என்கிறபடி தமக்கு க்ருத்ய போதகங்களான ஶாஸ்த்ரீய வசனங்களை யாவது அவஶ்யமறிந்து கொள்ளவேண்டுவது ஶாஸ்த்ரஸம்மதம். இங்ஙனன்றிக்கே கேவலம் பஶுப்ராயர்களாயிருப்போமென்னில் யாரேனுமொரு தத்த்வவிதாசார்ய கடாக்ஷமாத்ரத்தாலாவது ஒடுவில் அப்பஶுப்ராயனுக்கும் ஜ்ஞாநமுண்டாய் அந்தஜ்ஞாநத்தால் தானே அல்லது தனதாசார்யனே இவனுக்காக வோர் ஸாதநத்தை யனுஷ்டிக்க அதனாலேயே அவஸாநத்தில் மோக்ஷம் பெற ஶாஸ்த்ரங்களிலேயே த்ருஷ்டாந்தங்களிற் காணப்படுகின்றது. ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் முந்தி தத்த்வவிவேகத்தையறிந்து, அதன் மூலமாய் நித்யாநித்யவிவேகத்தை யடைந்து, அதன் மூலமாய் முமுக்ஷுத்வத்

து ஶ்ராவித்து, அதன் மூலமாய் ஸதா³சார்யனை யடைந்து அவ்வாசார்யனது திருவருளாலோர் ஸாத⁴நாநுஷ்டா²நத்தை யறிந்து, பிறகந்த ஸாத⁴நத்தைக்கைப் பற்றி, அந்தமில் பேரின்பமான மோக்ஷத்தை யடைந்து ஶாஶ்வதாநந்த³ஶாலிகளாக வேண்டும். இவ்வகை ஸாத⁴நப்ரபே⁴த³ங்களை யறிவதற்கும் அவைகளில் ஆரோஹணம் செய்வதற்கும் ஸௌலப்⁴யமாயுள்ளது ஸாரதமமான ஸதா³சார்யோபதி³ஷ்டஸத்ஸம்ப்ரதா³யமானதால் அந்த ஸத்ஸம்ப்ரதா³யமின்னதென்ன நிஷ்கர்ஷித்தறியவேண்டியது ஒவ்வோர் முமுக்ஷுவிற்கும் அத்யாவஶ்யமாவது பற்றி அவ்வகை நிர்ணயத்தை ஸ்ரீதத்த்வநிர்ணயத்திலுள்ள வக்ஷ்யமாணயுக்திகளில் பரக்கக்கண்டு தெளிந்துகொள்வது. மேலும் பானகத்துரும்புபோல் உக்தஸத்ஸம்ப்ரதா³யவர்ணநாவஸரத்தில் சிற்சிலர் ஶங்கித்த ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிவிரோதங்களுக்குப் பரிஹாரங்களும் காண்கலாகும். ஆகயிப்படி பூர்வபக்ஷங்களும் அவைகளின் பரிஹாரங்களும் அவைகளுக்குமேற்பட்ட ஸத்ஸம்ப்ரதா³யஸித்³த⁴விஶேஷார்த²ங்களும் யதா²வத்தாக ஒரே ஸூத்ரத்தில் அறியக்கூடிய ஸகலார்த²விஶேஷத்தையும் கணிசித்துக் கூறப்பட்டிருக்கும் வாக்யார்த²ங்களையும் காண்கலாகும். மேலும், வீணை யைதிஹ்யங்களாலாவது, வ்யர்த²மான வசநங்களாலாவது, ப்ரமாணங்களாலாவது, கல்பிதங்களாலாவது, ஹடாத்காரத்தாலே ஸாதித்தெழுதப்படும் வாக்யார்த²ங்களுமில்லாததால் உக்தடோஷபரீக்ஷகர்களல்லாதே நிஷ்பக்ஷபாதிகளான ஸத்ஸம்ப்ரதா³யஜிஜ்ஞாஸையுள்ளவர்களுக்கே ஆநந்த³நாவஹமாயிருக்கும். பித்தோபஹதனுக்குப்பால் திக்தமாவதுபோல் அஸத்³வாதி³களுக்கு விரஸமாய்த்தோன்றுவதுபற்றி ஸ்ரீவேதாந்ததே³ஶிகனும், ஸஹஸ்ரதிவ்யஸூரிகளுமே நிர்ணீதப்பட்டொடுவில் உபேக்ஷித்தார்களேயானால் அஸத்³வாதிகளுக்குக் கேட்கவேண்டாமாயிற்று.

ஆனதால் ப்ரஸந்நபோன்ற மேதஸ்ஸையுடைய ஸத³நுஷ்ட்ரர்களெல்லாம் "யுக்தியுக்தம் வசோ க்³ராஹ்யம் பா³லாத³பி ஶுகாத³பி" என்ற ந்யாயப்படி எமது ஸ்ரீதத்த்வநிர்ணயக³தவாக்யார்த²ங்களைக்கண்டு மனமகிழ்ந்து கொண்டாடுவரே

ஸ்ரீ: ||

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ||

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ||

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவாய நம: ||

ஸ்ரீ தத்வநிர்ணய: ||

[ப்ராப்ராநப்ராரம்ப:]

பரஸ்பராத்யந்தபூர்ணம் பரஸ்பரநிரூபகம் |
பரஸ்பராஶ்லிஷ்டதாம்பம் ஹரேஜ தத்வபரஸ்பரம் || க ||

ஸ்ரிய:பதியான பரமபுருஷனுடைய கைங்கர்யமாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தை ப்ராபிக்கத்தக்கதான தத்வத்ரயஜ்ஞாநபூர்வகந்யாஸோபாஸநாந்யதராநுஷ்டாநஸம்ஜாத ஜ்ஞாநவிகாஸவிசேஷமானது, ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யாதிக்ரந்தோக்தமான விசிஷ்டாத்வைதப்ரக்ரியையாலேயல்லது, வேறு பாஹ்யகுத்ருஷ்டிஸமயஸித்தா ங்களெல்லாம் அந்யாயஸித்தங்களாகையால் அவைகளால்ஸித்தி பாது. ஆகையால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவடிகளும் தத்ஸம்பந்த ஸாரத்தால் ததீயஸ்ரீபாஷ்யாதிக்ரந்தங்களுமே வேதவித்துக்க ளான வைதிகர்களுக்கு உபஜீவ்யங்கள்.

இங்ஙனல்லாது ஸ்வதந்த்ரதர்க்கஹேதுமாய்ப்பேசும் மதிவாதங்களெல்லாம், விவிதஶங்காராவலீபந்தநமாம். ஆகையாலிறே இது தர்ஸம்ப்ரதாயமாய்ப்போர்ந்தது. ஸதாசா ர்யபரம்பராகடாக்ஷலப்தமான யதார்த்ததத்வமொன்றே ஸ ர்வருக்கும் தஞ்சமாமென்பது, ப்ரத்யக்ஷமாகப் ப்ரதிபாத

பூர்வாசார்யதிவ்யஸூக்திகளோடிசைந்திருக்கும் ஸம்ப்ரதாய ஸித்தாந்தத்தைப்பற்றி. இதுவோ ஸித்தாந்திகளல்லது மற்றவர்க்கு துர்க்ரஹமாம் பஹுப்ரமாணஸித்தமாயிருக்கச்செய்தேயும், இதில்சிலருக்கு வைபரீத்யமும், அப்ரத்யயமும் தோன்றக்காரணம் "தைவாஸுரப்ரக்ருதயஃப்ரவஹந்திவேஷம்" என்ற ஸ்ரீ ஆளவந்தார் திருவுள்ளப்ரகாரமல்லது வேறு கதியேயில்லை. ஸம்ஶயவிபர்யயங்களை உத்பாதநம்செய்தபொழுதும் விதர்க்கைதிஹ்யங்களைக்கொண்டு ஸமாதாநிப்பார்; "தாநேவ ஹஜதே ஜநார்த்தநோ ஹ்ரோ நிரயங்கஃ" என்றபடி வர்ஷஸஹஸ்ரங்களாலும் அஸாத்யரேயாவர். ஸுக்ருதவிசேஷமடியான ஆசார்யகடாக்ஷத்தால் ஆசார்யாபிமானவஸரராகில் அவருக்கும், மற்றுள்ள ஜிஜ்ஞாஸுக்களுக்கும், ஸதாசார்யோபதேஶஸம்ப்ரதாயஸித்தாந்தங்களில் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தங்கொண்டு ஸாமாந்யமாகவாவது கலக்கம் வாராமைக்காக அஷ்டாக்ஷரஸம்பிரதாயஜ்ஞ ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயங்களான ஸம்ஜ்ஞாஸிரோமணிகளும் ஆசார்யநாயகர்களும் பஹுப்ரத்யக்ஷத்தால் ஸ்வீகாரணம் பண்ணியிருக்கச்செய்தேயும் அநிர்வசநீயத்தால் அவ்வர்த்தங்களையும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளைப்போல் தம்தமக்கே அநர்த்தமென நயனம்பண்ணுவார்க்கு ப்ரத்யக்ஷமாக ஷட்த்ரிம்ஶச்ச்லோகங்களால் தத்த்வநிர்ணயமென்றவோர் க்ரந்தத்தை ப்ராரம்பிக்கின்றார். இது தத்த்வவிசாரத்திலுள்ளோர்க்குத் தத்ஸம்பந்தஸ்ஸிலோர் நிர்ணயமுண்டாகவேண்டியதற்காக ப்ராரம்பிக்கப்படுகின்றது. இங்கு "நிதராம் நிஶ்சிதம் நயதீதி நிர்ணயஃ" என்ற வ்யுத்பத்தியால் விசாராவஸாயிநிர்ணயமென்பது நிவர்ணதீக்ஷநிவர்த்தநமாகின்றது.

அஸாதாரணஸ்ரீக்ருதிகளான சிலர்க்குப் பாண்டித்யம் ஸுக்ருதவிஶேஷமடியாக ப்ராப்தமானாலும், அது ஸத்விஷயத்திலிழியாது பர்யவஸிதமாய் அஜ்ஞ ஶிஷ்யாந்தரநைவர்ண்யமாய் பரோபத்ரவஹேதுவாகும். லக்ஷிதாக்ஷரனான ப்ருஷ்டன் ஸாமாந்யனாய் ஜாதிமாத்ரஶரணனாயிருக்குமோர் விப்ரனை கு

க்ஷிப்பதை யிங்கு ஸ்தாபிப்பது. ஆனதுபற்றி யிப்வாஜ்ஞி தமும் ஸூக்ஷ்மநாஸ்திகஸம்வாதவசத்தோடு கழியும். ஸ்ரீ பாஷ்யகாராதிகளின் வ்யாக்யாதாக்களுக்கு ஶுத்தமான ஸாம்ப்ரதாயிகஜ்ஞாநமும் ஸம்ஸாரத்தில் ஸம்ஸாரவசமாமேயாகு மென்பது ஸாஸ்த்ரங்களாலும் அநுபவத்தாலும் ஸித்தம். ஆகை யாலிறே சிற்சிலவஞ்சகாசார்யர்கள் ஸ்ரீரங்கராஜதிவ்யாஜ்ஞாஸ்பு வேதாந்தாசார்யராயும் ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரதேஶிகஸார்வபௌ மராயும், ஸ்ரீவேங்கடேஶாவதாரராயுமுள்ள ஸ்வதேஶிகநு மீதும், நிஸாகாரீநநாமகிகாகோணம்போல் ஸ்வஸ்கந்த ந்யாயத்தைக்கொண்டு ஆக்ஷேபித்ததாக ஸ்வஸ்வாந்தஸ்வஸ்வமேயில் ஸ்மரித்து ஸ்வயம் பிரீதிஷாஷாத்காரத்துடன் ஸந்தோஷி க்கின்றனர். அவையாவும் ஜாமாத்ருகர்களான ஸாதுகர்களுக் கு, வ்யாக்யாநஸம்பந்தத்தால் கிஞ்சித்தேனுமினிகலக்கம் ஸம்ப விக்காதே ஸ்வாபஸம்ப்ரதாயமார்க்கதோஷவேஷந்ருஜ்ஞாநவிஸ ரீகரணமே, இந்த தத்வநிர்ணயம் ப்ராரம்பிப்பதற்கு ஹேது. இதில் அது கூறப்படுவதே விஷயம். இதிலது ப்ரதிபாதிக்க ப்படுவதும், அதையிது ப்ரதிபாதிப்பதுமே ஸம்பந்தம். ஸ்ரீ நிவாஸவர்யஸம்ப்ரதாயமதஸவேதாந்தஜ்ஞாநவை க்ஷகரே இதற்கு அதிகாரி.

இங்கு ப்ராரப்ஸிதக்ரந்தத்திற்கு நிர்விக்நபரிஸமாப்த்யா ய்ச்செய்யவேண்டியதோர் மங்களாசரணம். அது இதில் நமஸ்கா ராதிரூபம். அதிலும், ஸர்வஜ்ஞர்களான ஶிஷ்யஸ்ம திக ளின் கைங்கர்யத்தைக்கூட ப்ராபித்துவைக்க ஸர்வகாரண பூதர்களாவார்ஸ்ரீஆசார்யர்களென்பது, "ஆசார்யவானான புருஷனே அறிவான்" என்ற வோற்றால் ஸித்தமாவதுபற் றி, அவர்களுள் வரகைங்கர்யபையால் பசு பக்ஷ்யாதிகளுங்கூட உ ஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரஸாதித்த ப்ரபத்திஸாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகமான நமது தேஶிகனே ப்ரதானதமர். ஆதலாலிறே அத்தேசிகனர் விஷ யமான நமஸ்காரரூபமங்களாசரணம் விவக்ஷிதமாயிற்று. ஆஸிஸ் ப்ராயஶ்சித்தமாயிருக்கச்செய்தேயும் நமஸ் ஸாரணாம

ஶிவப்ராப்யமாவதுபற்றியும், ப்ரஹ்மஸூத்ரப்ராரப்த ப்ராவண்ய
த்தைப் பேசுவதைப்பற்றியும் இதுவே விவக்ஷிக்கப்பட்டது.
இவ்விதமுள்ள மங்களாசரணம் ஸகலஸூத்ரகாரர்களுக்கு ஸ
ம்மதமென்னுமிடம் "ஸர்வதேவநமஸ்கார: கேஶவம் ப்ரதிகச்சதி"
ஸங்க்ரஹிக்கப் ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே, வரிவஸ்யஸித்தம் ஸர்வதோ
ஶேஷ, விஷயேநாதி, யாதேசவநயம் நாதமுநிதம், இத்யாதிகளிலும்
"தொழுதெழென்மனனே" என்றவருளிச்செயலின் ஆதியிலும்
லும் கண்டுகொள்வது. ஆதியில் மங்களாசரணமில்லாதபொ
ழுது நாஸ்திகருடைய க்ருத்யமாமத்தனை. இதையே ஸ்வயம்வி
த்து ஜைமினியென்ற ஸூத்ரகாரனுந் தனது ஸூத்ரபா
ஷ்யத்தின் ஆதியில் மங்களாசரணத்தை விட்டொழிந்தான்.
"யாஜ்ஞவல்க்ய" என்றல்லவோ இவனது ஶாஸ்த்ராரம்பம்.
இதுபோலில்லாது, ஸகலஸூத்ரகாரமதமான விசேஷார்த்த
ங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளெல்லாம் "ஶ்ரீமத்வே
ப்ரதிதாம்" என்றும், "ப்ரஹ்மஸூத்ரோஹ்யஸ்து" என்றும்
துடங்கப்பட்டிருத்தல்பற்றி ஸ்ரீபாஷ்யாதிஸகலாசார்ய
க்ரந்தங்கள் எம்பெருமானாருள்ளிட்ட ஸகலஸூத்ரகாரநி
ஷ்டர்களுக்கெல்லாம் அநுஷ்டேயமாயிற்று.

மற்றதோ, மங்களாசரணத்தைத்தன் ஆதியில் உ
டைத்தாகாதல்பற்றி ஸாம்ப்ரதாயி ஆசாரவிரோதமே
யாகும். இதற்கடி உபாதானங்களிலிதையுமொன்றென
ஸமித்தபடியாம். "தநாஸ்திகாதயி:" என்றபடி ஸ்ரீபா
ஷ்யகாராதிகளையுங்காட்டில் தமக்கு உபாயோபாதானத்வ
மத்திலுள்ள ஸகிஸாமர்த்த்யத்தைக்காட்டிய ஸகிவாதத்தினடியு
மாம்.

ஸ்வயம் ஜைமினிவ்யக்தமான யோகமென்றவென்ற
திருநாமமாகும் உபவக்த்ரஹிதாவால் ஸூத்ரகாரனே
யிவராவதுபற்றி, எம்பெருமானார் ஸூத்ரபாஷ்யத்தில் "ராக்ஷ
ஸாம் ஸர்வாஶ்ரித ஜாயதே ப்ரஹ்மயோநிஷு, ரக்ஷாம்ஸி ப்ர
ஹ்மயோநிவாணி" என்றபடி ஓர் ப்ராஹ்மணயோநிஸம்பவத்தா
ல் பிறந்து புகுந்து ப்ரதிபக்ஷ வைராக்யாதிகளை ஸ்ரீபாஷ்யகார

ர் ஸம்ப்ரதாயம்போல் ஆஶீர்வாதியொன்றைக்காட்டி, ஒடுவில் தனது அபிமதஸம்ப்ரதாயத்தில் அவதாரணம் செய்விப்பதாகிய ஸ்வநிஷ்டாப்ராப்திக்குத்தக்கதான ப்ரஸ்தாவகாரணமாகையால் ஆரம்பத்தில் மங்களாசரணாதிகமெனப் பெரியோர்கள் மூவாயிரப்படியிலும், பன்னீராயிரப்படியிலும் ஸங்க்ரஹித்தருளினர். ப்ராமாணிகஶைலியிலாவது ததுபயப்ராப்யஸ்யாநுஷ்டாநம் அவஶ்யம்வேண்டுமெனப் ப்ரபந்தாவதாரத்தில் விஸ்தாரம். இவ்வவதாரத்திலோ ஜந்மத்தாலேயே ப்ரபந்நராகையால் அஶநாதிகங்களையொழித்த மற்றவையெல்லாம் உபாயாந்தரத்தில் திருவுள்ளம்பற்றி நித்யகர்மாதிகளையும், வர்ணாஶ்ரமமான பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளையும், மங்களதீர்த்தஸ்நாநபஞ்சகவ்யப்ராஶநாதமான ப்ராயஶ்சித்தாதிவிதிகளையும், ஸ்வாஸனங்களாய் அவஶ்யக்ரியையன்றிக்கேவிட்டொழிவதே ப்ரபந்நக்ருத்யமாக வருளிச்செய்தாரிறே. ஆகையால் யோகாப்யாஸரென்ற இவ்வவதாரம் அதைவிட ஸாதாரணமாய், ப்ரபாதநத்தில் மிகவும் ஶக்தமாய் ப்ராசாரிகமான ப்ரபத்த்யேகாந்த்யத்தில் தேட்டமுள்ளதுபோலுமாயிற்று.

அங்ஙனன்றிக்கே, தனது ஸத்புத்திக்கு ஶிஷ்டாசாரதேவதாஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகமாவதுபற்றி அஷ்டோத்தரஶதநாமாதியாய் மந்த்ரத்தால் மங்களாசரணம் செய்கின்றார்:—

[ஶ்லோகம்]

அஹோபிலஶிவாதிஹம்ஸஜலதிஸ்ப்ரகாஶிஷ்டாம்பா ஸ்தக ஶ்ரீராமாநுஜஸத்ப்ரஸாதஸம்பூர்ணாவாப்தம் பவித்ரம் ஸதா | ஜ்ஞாநாநாரவிஶாலவாஜிவதநாத்ஜ்ஞாநஹம்ஸாயிதம் தத்ஜ்ஞாநவிஶேஷஹ்ருத்ஸ்ஸாரஹிசெ ராமாநுஜம் ஸ்துமஹே ‖ ‖ க ‖

ஶ்ரீவேங்கடநாததீர்த்தஸேவாஸே தத்ஸேவ ஶ்ரீதேஶ: க்ருபாஜாதம் வேங்கடநாயகாயநவம் வந்தாரப்ரணதாஸ்ரிதம் | ஶ்ரீரங்கேஶக்ருபாத்தவேதசக்ராயாயுகவஶீக்ருதிஹி: ப்ராதம் தம் ப்ரணமாமி ஶாஸ்த்ரதிஶததம்ப்ரதாயாப்தயே ‖ ‖ உ ‖

அசேஷக்ரதுதீக்ஷிதாதி ॥ இங்கு அசேஷக்ரதுபதம் ப்ரதமத்தில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டதாலேயே ச்ரேயோபிவ்ருத்தியும், ஸதாசார்யர்களுடைய அபிவ்ருத்தியும், ஸதாசார்யகுலஸம்ப்ரதாயாபிவ்ருத்தியும் ஸூசிப்பிக்கலாயிற்று. அதிலும், அகாரத்தைமுதலில் ப்ரயோகித்ததால், ஸகலநாராயணனாகிய ஶப்தங்களுக்கும் ஶப்தகாரணமான தேவதையின் அபிதாநம் ஸூசித்தது. ஆகையாலிவ்விரண்டும் ச்ரேயோதியில் விசேஷதமம். (அசேஷக்ரதுதீக்ஷித) அளவில்லாத யாகங்களைச் செய்தருளினவர், என்றதால், ஆசார்யத்வத்திற்கு அவஶ்யமான ச்ரோத்ரியத்வம் இங்கு ஸபலமெனக்கூறப்பட்டது. ஸாபல்யமாவது, ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் தேவர்ஷியான ஸ்ரீநாரதபகவான் "கச்சித்தே ஸபலா வேதா:?" என்று யுதிஷ்டிரனைப் ப்ரச்நம்பண்ணி இதற்கு அர்த்தத்தையும் மேல் தாமே "அக்நிஹோத்ரபலா வேதா:" என்றருளினர். என்றதினால் ப்ராஹ்மணனுக்கு ஸர்வப்ரதாநமான வேதாத்யயனத்திற்கு அக்நிஹோத்ராதிகளே பலமாயின. இங்ஙனல்லாது, திவ்யதேசங்களில் பாகவதர்களைப் புரஸ்கரித்து ஸதஸ்யர்களுக்குமுன்பு பூதேவர்கள்போல் செல்வதும் உத்கோஷம் செய்வதும் இதனால் தேவாநாம்ப்ரியர்களாய்த் திரிவதுமல்ல. தேவாநாம்யாமைத்ரியில் ஜவிக்கவேண்டுவதும் ஸாக்ஷிகவாதியோடு ராஜவார்த்தாவராயஸம்பாவனையில்லாதிறே. ஸ்ரீவைஷ்ணவவிஷயத்தில் ப்ருத்யரும் "பரிஹர மதுஸூதநப்ரபந்நாந்" என்றஞ்சினான். இவ்விதம் ராஜஸதாமஸகாமநாபூர்வப்ரயோகமின்றிக்கே அதீதஸாங்கஸமக்ரவேதரென்றாயிற்று. (வாதிஹம்ஸாம்புவாஹ:) உபநிஷத்துக்களை ப்ரதிகூலமாய் வாதிக்கின்ற அவைதிகப்ரவ்ருத்திகளான வாதிகளாகும் ஹம்ஸங்களை வித்ராவணம் செய்வதற்கு நீருண்டமேகம் போன்றவர்; இதனால், வேதசிரஸ்ஸான உபநிஷத்துஸாரஸர்வஜ்ஞரென்றாயிற்று. அன்றியும், அதீதஸாங்கஸசிரஸ்கவேதவிஜ்ஞாதாவெனவும், ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸித்தரெனவும், ஸ்திரதீயெனவுமாயிற்று. (காஞ்சீ) மேலும், திருக்கச்சிநகராகும் அபிஜாதகேசவாஸஜநிதஸம்பத்தரென்றபடி. (வடாம்பு)இப்படிதே-

ப்ரஸாதத்தால் கிடைத்த ஸௌபாக்யத்தையுடைத்தாயிருத்தலால் ஸர்வேச்வரனான எம்பெருமானும் திருவுள்ளம்பற்றிய ருளும்படியான ஸம்ப்ரதாயத்தில் நிர்வாஹம்செய்தருளிய ஸதம்ஸர். இது குலத்தால் வந்த திருநாமம். இவ்விதம் கச்சிக்கடாம்பு வென்றதால், குடியும் குலமும் ஜோகோத்ரமாயுள்ளவரும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்வஹிதஸிஷ்யரும் "ஆசார்யவிஜ்ஞாநிதி அளயதிந்த்ரவதீசேஹாதேசிகேந்த்ராஸியாஜ்ஞம்" என்ற வசநமாலைஸூக்தியின்படி உடையவர் திருவடிநிலையுமான ஸ்ரீவேதாந்தோதய நாராயணரும் கிடாம்பியாச்சான் திருமேனி ஸம்பந்தமிவருக்கு ப்ரகாசிதமாயிற்று. இங்கு "ஸதிஸர்வேத்தநாஷிமிநேயஸ்யாதேர்ஜஸ்ஸ்வதாஸ்ய:" என்றந்யாயத்தைஸ்மரிப்பது. (ஆவ்ருத்தி) இப்படி ப்ரவிஜவிசேஷ்யாதிசய அதிஜாத்யாதிஸம்பன்னரான (ஸ்ரீராமாநுஜஸமுத்ரமதீ) நாமதோஷமுமில்லாதே அழகிய ஆசாரஸம்பத்துள்ள இராமானுசனென்னும் ஸமாஹ்வயமுதீனென்றபடி. இத்திருநாமமும் ஆசாரநிஷ்டைத்தைக்கொண்டு "அப்புள்ளானோயிவர்" எனப் பெரியோர்புகழ்ந்து அருளிச்செய்தது. ஆனதாலிறேயிவர்கிடாம்பியப்புள்ளாரெனப்ரஸித்தராயது. இந்தமஹாவநிர்வாஹமும் பலதலைமுறைகளில் அவிச்சின்னமாயும் ஓரான்வழியாயும் வந்தபடியால் ப்ரஸிவ்ருத்யாதிகளுக்கு ஹேதுவில்லாதேமேல் ஸமுத்ரமதீரெனப்பேசப்பட்டது. ஸத்வஸ்தாயநிஷ்டராதலாலும் ஸமுத்ரமதீரென்றுபொருள். குலத்தளவேயல்லவோ குணமுமாகும். ஆனதுபற்றியே இவ்வப்புள்ளாரை விசேஷாதிசய ஆபிஜாத்யஸம்பன்னரெனக்கூறியது. இங்கு "ஜாதைர்நமாநாம்பஸிர்ஸ்வநமாநாகீர்யா । சர்ணோர்நமாநாத்விகர்மணாஸ்யாசநமத்தர ॥" என்றநீதியைநினைப்பது. இங்ஙனல்லாதே சிலர், ஸம்ப்ரதாயஸ்ரீயிலே உள்ளங்கையுகந்தனுயனாயிருந்து, பிறகு பெரியதிருமலைநம்பிகளால், திருவிலைச்சினை தேஜோவத்ஸம்முதலியவைகளைக்கொண்டு ஸர்வமவஸிக்ஷைபெறப்பெற்று, அப்பொழுது ஸ்ரீகோவிந்தபட்டரென்றும், எம்பாரென்றும் திருநாமத்தையுடையவராய் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்

திருவடிவாரத்திலேயே த்யாநாஸக்தராய் ஜீவதசையைக்கழித்தருளினரென்றும், ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்ய வேதார்த்தஸங்க்ரஹாதிகாலக்ஷேபமாத்ரத்தை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவடிகளில் செய்தருளினர் என்றும் கூறுகின்றனர். இவ்வெம்பாருடைய ஸாம்ப்ரதாயபரம்பரையிப்பொழுது இரண்டுவகையாயிற்று. இதையோரான்வழியென்று ஸூக்ஷ்மஜ்ஞமஹர்ஷிகள் கூறிக்கொண்டாடுவர். எவ்விதமாகிலும் ப்ராமாணிகர்கள் எம்பாருக்கு நேரில் உடையவர்ஸன்னிதியில் திருவிலச்சினைமுதலியவைகளுண்டெனக்கொள்ளார். ஆகையால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸந்நிதியில் செவிதாழ்த்திய கிடாம்பியாச்சான் தமது குமாரர் பரம்பரையாய்ப்பெருக்கினதுபோலல்ல காணெம்பாருக்குக்கிடைத்த உபதேசபரம்பரை. இந்த ஸம்ப்ரதாயமென்றதற்கு, "ஸம்யக் உபதேசபரம்பரயாஸமாகதம் ஸம்ப்ரதீயத இதி ஸம்ப்ரதாய:" என்றநிர்வசநோக்தநிர்வசநத்தை ஸ்மரிப்பது. எம்பெருமானாரும், எம்பாரும், ஆழ்வானும், பிள்ளானும், ஆச்சானும், முதலியாண்டானும், ஸ்ரீபட்டரும் ஸமகாலமாயிருக்க, உடையவர்தாமுமுபதேசித்தருளாதே, ஆழ்வானைக்கொண்டுமுபதேசிப்பியாதே, எம்பாரைக்கொண்டு ஸ்ரீபட்டருக்குஉபதேசிப்பித்ததென்? இதனுண்மை கேவலம் ஶிஶுரக்ஷார்த்தமாகவுபதேசித்து அப[illegible]விஷயமாம். இந்த ஹேதுவைக்கொண்டே ஸ்ரீபட்டர், எம்பாரையும், ஆழ்வானையும் சேர்த்தநுஸந்தித்தருளினர். இங்ஙனில்லையாகில் எம்பாருக்குப் பெரியதிருமலைநம்பிகள் ஸம்பந்தத்தைப் பற்றி ஸ்ரீபட்டருக்கும் உடையவர் ஸம்பந்தமில்லையாகும். ஶ்ரேயை கட்டுவது வைதிகார்த்தவிதாநாநுஸாராயமாயிருக்கவேணும். விதயமான வைதிகஹ்ரும் தலைக்கட்டாது. காலக்ஷேபத்திலாழ்வானும், அபத்திலெம்பாரும், தீர்த்தாதிகளில் உடையவரும் ஸ்ரீபட்டருக்கு ஆசார்யர்களாயினர். இப்பட்டருக்குப்பின் இப்பரம்பரையில் ஆசார்யத்வத்தை நிர்வஹிக்கவந்தவர் கர்நாடகஜாதீயரான மேனாட்டுவித்வர். இவர் திருநாமம் நம்பெருமாள்ஜீயர். இத்திருநாமம் சுருங்கிச்சுருங்கி நஞ்சீயரெனவாயிற்று. ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையிலே வேதாந்தி

யென்றவர். இந்த நஞ்ஜீயருக்கு ஸ்ரீபராசர பட்டர் திரு வடி ஸம்பந்தம் ஸாக்ஷாத்தாயுண்டென்பது ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரய ஸாரம் உபோத்காதாதிகாரத்திலுள்ள, ‘பெரியஜீயரும் ஸ்ரீ பராசரபட்டார்யபாதங்களை ஸமாச்ரயித்து’ இத்யாதியாலே ஸம் ப்ரதாய விசேஷஜ்ஞாபநார்த்தமாக குருபரம்பராஸாராதிகளைப் பண்ணி’ என்று தொடங்கி “என்றருளிச்செய்தார்” இத்யந்தமான வாக்யங்களால் ஸ்பஷ்டம். சிலர் இங்கு ஸித்தோபாயஶோதநா திகாரத்திலுள்ள ‘ஆச்சான்பக்கலிலேகேட்டு நஞ்ஜீயர் ஸங்க்ர ஹித்தார், ஸ்ரீஸூக்திபாஷ்யத்திலே பெரியஜீயரும் அபே க்ஷிதார்த்தங்களெல்லாமுபபாதித்தார்” என்ற வாக்யங்களைக் கொண்டு நஞ்ஜீயரை ஸாக்ஷாத்தாகக்கிடாம்பியாச்சான் திருவ டி ஸம்பந்தமுள்ளவராக்கப் பார்த்தார்கள். இவ்வாக்யங்களின் வ்யாக்யானத்திலும், “ஆசார்யக்ருதிவிராஜமாநஸூக்தய இதி ஸம்பாதநாய நஞ்ஜீயர் ஸங்க்ருஹித்தாரித்யர்த்த:” என்றதால் எம்பார் பட்டர் இவர்களுடைய பரம்பரையை அந்வயித்தவர் நஞ்ஜீயரென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. இங்கு ஆச்சான் என்ற பதத்திற்கு வ்யாக்யாதாக்களெல்லாம் கிடாம்பியாச்சானென் றே வ்யாக்யானித்தார்கள். என்றாலும் விசேஷார்த்தங்களைம ட்டில் கிடாம்பியாச்சான் ஸந்நிதியில் செவிதாழ்த்தியிருக்கக் கூடும். இதனால் நஞ்ஜீயர் ஸ்ரீபட்டர்திருவடி ஸம்பந்தமில்லா தவரென்றாவது, ஆச்சான் திருவடிஸம்பந்தமேயுள்ளவரென் றாவது கூறவிடமில்லை. உபோத்காதாதிகாரத்தில் குருபரம் பராஸாராதி என்று வாக்யமிருப்பதால் ஸாக்ஷாத்குரு ஸ்ரீபட்டரே யென்பதற்குக் கிஞ்சித்தேனும் ஸம்சயமில்லை. இவ்விஷயத் தில் செய்த சிலருடைய அதிவாதங்களெல்லாம் ஸூஹ்ருஜ்ஞார்க ஹ்ருஷிகளுடைய விததைதிஹ்யப்ரதிபாதகமான குருப ரம்பரை புஸ்தகத்திலெழுதப்பட்ட கலிவருஷக்கணக்கால் வந் தனவாம். இப்படி ஸம்ப்ரதாயவிரோதமாய் ப்ரதிபக்ஷி யொருபுஸ்தகத்தை யெழுதிக்கொள்வதும், அதற்கிணங்கபா ஹ்யவேஷங்களை தரித்துக்கொள்வதும், அதனால் ஸாதுஹிம் ஸையுண்டாவதும், ஒடுவில் ஜநத்திற்கே அநர்த்தம் விளைவதும்

க்ருதிவிசேஷங்களையொழிய வேறில்லை. இப்படி நஞ்ஜீயரையும் ஸ்ரீகௌசிகர் அனுகரித்தருளிச்செய்தது "ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தவாதி ஹம்ஸாம்சாவதாரஹம்ஸாசார்யாதிகள் ஸங்க்ருஹித்தார்கள்'' என்றாற்போல் விஷயாந்தரப்ரவேசமின்றிக்கே ஸ்வரூபநிஷ்டராகத் திருவுள்ளம்பற்றியென்பது, ஸ்ரீஸூக்திஸஹஸ்ரவ்யாக்யையில் ஸ்பஷ்டமாகக்கடவது. இந்த நஞ்ஜீயரை ஸ்வாசார்யனாகக் கொண்டு இவருக்குப்பின் ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிர்வாஹகராய் வந்தவர், சோழநாட்டுநம்பூர் வரதவர்ணிவரான க்ருஷ்ணஸூரியென்னு மின்ற நம்பிள்ளை. இவர் தமது ஆசாரியனான நஞ்ஜீயரை பட்டரோடும், பட்டரை எம்பாரோடும், எம்பாரை உடையவரோடும் சேர்த்தனுபவித்தார். இவரிடையில் முதலியாண்டானுடும் தாசரதியோடும் ஆழ்வானோடும் கூட்டியனுபவிப்பது ஸூக்திஸாரஸ்ருஷ்டிகளின் ஸம்கேதம். அவற்றுக்குச் சீகளோ "விஷ்ணுஸ்ரீவத்ஸநாதார்ய ஸர்வஸ்ரீநாதவிஷ்ணவோ ராமாநுஜநாதமுனிஸுப்ரதீதாஸ்வாமிநீஹ்ருதாஸ்து । தேவராஜசரணம் க்ருஷ்ணமுநிம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதாஸ்யம் ஸ்ரீரங்கேசஸேவகாக்ரேசரான்ஸ்து ஸர்வதோஹ்ருதி'' என்று ஆண்டானையும் ஆழ்வானையுமிடையிடாதே அநுஸந்திக்கின்றார்கள். இது ஸத்ஸம்ப்ரதாயக்ரமம். இவ்விதம் ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகரை விசித்தபின் அந்தநம்பிள்ளைக்கு ப்ரதானசிஷ்யர்களாவார் இரண்டு க்ருஷ்ணபாதர்கள். இவர்களுள் ஒருவர் சோழநாட்டுச்சேங்கநல்லூர் வாஸஸ்தரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை. மற்றவர் கௌசிகோத்ரஹரிஷணரான குமாண்டூர் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை. இவ்விருவர்களுக்கும் ஸமமாகவே ஹவிஷ்ய ப்ரதாநங்களை ப்ரஸாதித்தருளினபின்பு இவ்விருவரும் ஆழ்வார் அருளிச்செயலாகும் திருவாய்மொழியின் ஆராயிரப்படிக்கு வ்யாக்யானமாக வோரோர் க்ரந்தத்தை யருளிச்செய்தார்கள். இந்தக்ரந்தமான துயிரண்டுவகை. அவற்றுள் (௩௬ ௲) கிரந்தமுள்ள ஸ்ரீ ஸுதப்ரகாசிகைக்கீடான வ்யாக்யானம் பிற்காலங்களில் மணவாளமுனிவரால் ப்ரகாசம் செய்யப்பட்டது. அதனிடையில் க்ரந்தம் ப்ருஹத்தான தால் வேறு ஸ்ரீகோ

ஸங்களெழுந்தருளப்பண்ணுவது அஸாத்யமாயிருந்து ஒடுவில் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையினிடம் ந்யாஸமாய் வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனதுபற்றி ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கு யதேஷ்டம் நவீநமாய் ஸேவனம் செய்வதற்கும், உள்ளதை அந்யதாகாரணம் செய்வதற்கும் அநுகூலமாயிருந்தது. ஆனதாலேயே நித்யஸூரி என்றதை நித்யஸம்ஸாரியென திருத்திப்பணிகொண்டாரென்பது நிஶ்சயம். இப்படித்திருத்தினதற்குக்காரணம், ஸ்வாபிப்ராயங்களை ஸவாஸனமாய் த்யாகஞ்செய்யவேண்டியேயாம். அதெவ்விதமெனில், நித்யஸம்ஸாரியாயிருப்பானொரு சேதநநு ப்ராக்ருதஶரீரவர்த்தியாய், அதேஜந்மத்தில் பகவதாஶ்ரிதனானபொழுது அவனது ஜாதிபோய் ப்ராஹ்மணவைஷ்ணவனாலும் வந்த்யனாகிறான், என ஸ்தாபனம்செய்ய திருவுள்ளம்பற்றி முடிவில்திருப்பாணாழ்வார்முதலிய நித்யஸூரிகளைப்பறத்திருமேனியெனப் பர்யாயமாய்க்கூறியருளியதாயிற்று. ஸாவத்யமாயிருக்குமது த்யாஜ்யமாவதுபோலன்றிக்கே, ஜாதிசண்டாளனான சேதனன் வைஷ்ணவனானபொழுது தேவேந்த்ராதிகளில் ப்ராஹ்மணாதிஸேவ்யனானென்று காட்டவும், புதிதாயொருகதையையும் மதத்தையும் கட்டவும் காட்டியதே நித்யஸம்ஸாரியென திருத்தியதென நிர்ணயிக்கத்தக்கது. இது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அபஶூத்ராதிகரணத்தின் அஜ்ஞதையாலே வந்த பணிப்பு. ஆதலாலிது ஸ்ரீபாஷ்யவிருத்தம். ப்ரபாவவ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் இவ்விஷயத்தைப்பற்றிப்பரக்க ஸ்ரீதேஶிகர் அருளிச்செய்தார். இவ்விஷயத்தை மேல்வரும் ப்ரகரணங்களில் பரக்கப்பேசுவோம்.

இப்படி இவ்வாஹ்யதார ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கு உள்ளபடி உடையவர் திருவடிஸம்பந்தமில்லாததாலேயே ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் அவிஶ்வாஸமும் அஶ்ரத்தையும் மேலிட்டு தம் தம்மதங்களிலுண்டாகும் ஹவ்யகவ்யப்ரக்ருதங்களிலுங்கூட ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்பாவனையைச் செய்யாதது. இது ஸ்ரீபட்டர் திருமேனிஸம்பந்தமுள்ள திருமாளிகைகளில் மாத்திரம் ஶ்ரோத்ரியகாஶிகா காரணத்தால் தங்களுக்குவந்த ஸ்ரீபாஷ்யாநயத்தை முன்னிட்

டு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்ஸம்பாவனை செய்தருளப்படுகின்றது. ஆலய முகஜீவ்யமாதல்பற்றி உடையவர் ஸூஹ்ருதாகர்ஷுஷிகளால் ஸேவ்யராகின்றார். அல்லது உபதேஷ்ட்ருத்வத்தைப்பற்றியல்ல. மேலுமிவர் இராமானுசநூற்றந்தாதியையும், பதார்த்தஸங்ஹ ஸியோடுகூட்டாது கேவலமோர் காவ்யமாக்கினார். இவையெல்லாம் ஸஜ்ஜாதீ: தங்களுக்குள்ள உடையவர் ஸம்பந்தத்தை ஊர்த்வஹஸ்தேந பேஷியாலகற்றியதாம். அதாவது மணவாளமுனிவர் பக்கலிவர்களால் உபதேஷ்ட்ருத்வத்தின் ஸ்ரவண மாத்திரமாம். ஆகயிவ்வளவாலிவர் உடையவர் திருவுள்ளத்திற்குகப்பில்லாதும், அதவா உடையவர் திருவடிஸம்பந்தமில்லாதும் தீர்ந்தனர். ஸ்ரீதர்மார்த்தஸம்ஸாரஸ்யாஸ்ரயங்களெல்லாம் ஊர்ஜிதநகரங்களாகையால், வ்யாக்யாநமய யாதாத்ம்யப்ரதிபாதகஸம்ப்ரதாயங்கள் விநயாஹிநேந்தாக்களுடைய விதயேத்ஹ்யகாநுஸம்ப்ரதாயிகளால், விஹிதங்களாயின. தனியனும், மற்ற வசநங்களும் கவிகள் க்ருத்யர்களாம்பொழுதே க்ருத்யங்களாம்.

மேலும், நம்பிள்ளை நித்யஸம்ஸாரிகளாசார்யத்வங்களை யருளிச்செய்தாரென்பது யதார்த்தமெனில் இப்பிள்ளை ஸந்நிதியில் நேராகச்செவிதாழ்த்திய பெரியவாச்சான்பிள்ளை தமது வ்யாக்யானத்தில் "பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து, குலந்தரும்" இத்யாதிபாசுரவ்யாக்யாவஸரத்தில் "ஜந்மத்தால் வ்ருத்தத்தால் குறைந்தானொருத்தனுக்கு ஸமவதஸம்பந்தமுண்டானால், அவனையிவையுடையானொருத்தன் தாழநினைக்கக்கூசவேண்டும்படியாயிற்று ஸமவகல்யஸாவமிருக்கும்படி, ஆனால் அவர்களோடு பெண்கொடுத்துக் கொள்ளுகிறதில்லையேயெனில், அதுஜாதிநிபந்தநம்ஸ்தாவைதர்மநிபந்தனை"யென்றுநிஷ்கர்ஷித்தார். "குலந்தரும்" என்றதும், "பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்த்து" என்றதுவும் தொண்டைக்குலத்திலுத்கர்ஷம் சொன்னபடி" என்றருளிச்செய்யக்காரணமில்லை. ஆகையால் பிள்ளைதிருவுள்ளம் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய வேதகப்பொன்னிதர்ஸநாதிகர்ஷவிஷேஷத்திலும், ஈட்டிலுள்ள நித்யஸம்ஸாரிகளாதிகாரத்வத்திலும்

நோக்கேயில்லையென்பது கருத்து. இவையெல்லாம் "சித்ர வர்ணிகை" யென்ற நமது க்ரந்தத்திலும், "ஸர்வ ஸாவர்ணிய ஸிவார" மென்ற க்ரந்தத்திலும் கண்டுகொள்வது.

இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணப்ரபாவதர்சநரான பிள்ளைலோகாசார்யரென்ற மஹாநு, தமது வசநபூஷணத்தில் கஉ௬-வதுவாக்யந்தொடங்கி "அதிலேயொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜந்ம நிரூபணம், இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாநஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில் க்ரூரம். அத்தை மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோடொக்குமென்று ஶாஸ்த்ரஞ்சொல்லும்" என்றவாக்யங்களால் சில ஆழ்வார்கள் ஜந்மம் ஜகந்யமென ஸவிஸ்தரத்தில் நிர்ணயித்தருளித்தசநஸாரம் இஜ்ஜந்மத்தை நிரூபணம்பண்ணுவது மாத்ருயோனிபரீக்ஷையோடொக்குமென்றருளினர். இவ்விடத்தில் "ஶோஷா நூவிஜநாயா ஸ்ம்ருதிரபி த்ரீணிகமோதி வொராமஸ்" என்ற ஶ்லோகத்தை யனுஸந்திப்பது. இவ்விதமருளிய ஜந்மநிரூபணஸ்ம்ருதிநிஷேதம் ஔஷதஸேவாஸமயத்தில் மேற்கூறியபடி விஜநநிஷேதத்தைச்சொன்ன விகித்ஸகன் கணக்கோடொக்கும். இவ்வாக்யங்களின்வ்யாக்யானத்திலும் மணவாளமுனிவர் "அர்ச்சாவதாரோபாதாநவைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் । மாத்ருயோநிபரீக்ஷாயாஸ்துல்யமாஹுர்மநீஷிண: ॥" என்று ப்ரமாணித்தார். ஆகயிவ்வளவும் நம்மாழ்வார் துடக்கமான சில ஆழ்வார்கள் பக்கலிவர்கள் ஒரோர்ஜாதியை யிசைந்தாராயிற்று. என்றிவ்விதமேற்பட்ட ஸாதுவசநங்களை யெல்லாம், யதிவரசரணஸரஸிஜமாநிஜ ஸர்வஶாஸ்த்ரநிஷ்ணாதஶ்ரீபராசரபட்டர்யோகிகளென்று சந்தனமாய்க்கட்டிய மஹாநுபாவரைபோலன்றிக்கே ஓரான் வழியாய் உடையவர் கிடாம்பியாச்சான் துடங்கி கிடாம்பியப்புள்ளார்வரையில் ஸம்ப்ரதாயாகதமாய்வந்த அதிவிஶேஷங்களையுடைத்தான அவ்வப்புள்ளார் ஸந்நிதிக்குப் பாத்ரஸேவகரான ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகரு இவ்வாழ்வார்களை "ஸவிநயமாகவொருதஶாவதாரம்பண்ணி" எனவருளிச்செய்தார். இவ்விதம் தஶாவதாரம் என்றபொழுதே, ஆழ்வார்களும் ஸ

மவானைப்போல் ஜ்ஞாநஸங்கோசமில்லாதும், ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமில்லாதும் "நதஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:, மாம்ஸமேதோஸ்திஸம்பவா" இத்யாதிகளிற்படியே அப்ராக்ருதமான திருமேனியோடும், திவ்யவஸ்திரங்களோடும் கூடினவர்களானவாயினர். அவ்வகை ஸம்ஸாரித்வவிஶிஷ்டஸம்பந்தாயநிஷ்டரல்லர்தாண் என்பதைக்காட்டவே (ஸம்ஸாரத்வப்ரணாவாத்ரம்) என்றதால் கூறப்படுகிறது. மேலுமிவ்விதம் அருளிச்செய்தபொழுது இவ்வுபதேசம் கேவலப்ரஷ்ஸத்திக்கு அவகாஶமின்றிக்கே உத்தேஶபதாரஸம்ஸ்வருதிக்கே ஹேதுவாயிற்று. ஆகையால் அந்த ஸம்ஸாரம் அஸஹ்யாபசாரமடியாகவந்த அஜ்ஞதையால்கட்டியதே.

(ஸதாம்பவித்ரம்)எம்பெருமானர் திருவடிகளையாஶ்ரயித்த ஸாதுக்களுக்கெல்லாம் சிறந்ததும், ஸகலவேதஶிகாபாவம்பந்தத்தால் ஸர்வாநுஷ்டானமாகிற பரிஶுத்தமான ஸம்பந்தத்தை ப்ரகடநம்செய்தபடியால், அந்த ஸ்வரூபமாகவே விளங்குகின்றனர், அல்லது ஸஜ்ஜநப்ரபாவநிஷ்டரான ஸத்துகளுக்குள் மாசற்றவர், அதாவது:— அஸஸூயாபாகஜ்ஞையன்றிக்கே ப்ரகாஶாஹிஜாத்யவித்யாஸ்ரீஸதாவாயப்ஸம்பத்திஜ்ஞாந வைராக்யாநுஷ்டாநவிநய ஸம்பத்தப்ரபாவாத்யாதிகளால் பூஜாநஶுத்தர் என்றபடி. இதனால் பந்தம் ஒரு ராஜபோக ஸம்பந்தவத்திஷ்ஸதையும் தந்நஶ்வரம் வேரோர் ஸம்பந்தகா ஜ்யேஷமுமில்லையென்றது ப்ரதஶிதம். மேலும் (ஜ்ஞாநாயாஸ) மோக்ஷவிஷயகமானஜ்ஞாநத்திற்கு ஸ்வகரணஸம்பந்தாகிய (விஶுத்த) பந்தாத்யவதாரம்போலன்றிக்கே விஶேஷமானவாஶிஷ்ட்யத்தையுடைய (வாஜிவத) ஆதிஶ்ஸுதவதாரங்களிலொன்றாகியும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஆஶ்ரயித்து அதை ஜ்ஞாநாயிக்யத்தைக்கொண்டு கிடாம்பியாச்சானுக்கு ப்ரஸாதித்து அப்பரம்பரையாய் கிடாம்பிஅப்புள்ளார் பெற்று ஆஶ்ரயித்து, அவர் தமதருளால் உபதேஶாஸம்பந்தத்தைக்கண்டு ப்ரஸாதித்தருளியதுமான ஞானப்பிராணகிய ஸ்ரீஹயக்ரீவப்பெருமானிடமிருந்து (ஆஶு) அவரதருளால் பெறப்பட்ட (ஜ்ஞாநஸம்

ஷாயார்தம்) திவ்யமான பராவரஜ்ஞானமாகும் திருவாபரணத்தோடுகூடியவரும், (தாத்ருக்) அப்படி ஸத்ருஶமான, அதாவது:—ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரவிதாநமன்றிக்கே, வ்ருஷபாஸுரவத பிதாமஹப்ரார்த்யார்த்தமன்றிக்கே, ராஜஸேவ்யப்ரார்த்யார்த்தமன்றிக்கே, நீசப்ரார்த்யார்த்தமன்றிக்கே, தேவதாந்தரப்ரஸாதார்த்தமன்றிக்கே, ஸர்வத்ர ஹயக்ரீவ ஸமத்வார்த்தமென்றபடி. இவ்வெம்பெருமானை "தயிஸ்த்தஹயக்ரீவ நரநாராயணஹம்ஸக்ருஷ்ண மத்ஸ்யகூர்மாதி பராதிகாவதாரவிசேஷங்களு" மென்று ஸர்வநாயிகாரணமாய்ப்படித்து, இவை "மோக்ஷமோக்ஷங்களுக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்குமென்று ஸத்வத்யத்தில் ஸம்ஹரஷணத்தில் ஸேநாபாலயனுமிசைந்தருளினர். "ஹயக்ரீவா தேவம்வயதீமோபாஸேவ்யவக்த்ரதிந:" என்று ஸ்ரீவாதிராஜயதி என்ற வைஷ்ணவரும் யுக்திமல்லிகையில் ஸ்ரீஹயக்ரீவப்ரஸாதம் பராவரதத்வயாதாத்ம்யஜ்ஞானஹேதுவென ஒப்பினர். ஸ்ரீதேசிகனும், ஸம்ஸாத்ருஹயக்ரீவநரநாராயணனென்று ஸர்வநாயிகாரணமாய் அருளிச்செய்தனர். மேலும், (ஜ்ஞானவிசேஷ) மோக்ஷவிஷயக ஸ்ருதிப்ரமாணவிசாரவிஷயக விஶதஜ்ஞானவிசேஷத்தால் (ஸமஸ்த) ஸர்வமான (ஸாதகர்) ஒருவராலும் எப்பிரகாரத்தாலும் துஸ்ஸாத்யமான மிகவும் மேன்மையுள்ள தாத்ருஶஜ்ஞானஸாதனமான (வைராக்ய) தேவதாந்தரப்ரயோஜநாந்தரங்களிற் பற்றின்மையாகும் விரக்தியினுடைய (ராசிவ) ஸ்வரூபத்தால் (உஜ்ஜ்வலம்) ப்ரகாஶமானராய் எழுந்தருளியிருக்குமென்றபடி. சிலருக்கு இந்த ஸாத்விகஜ்ஞானம் கர்மகாரணங்களுக்கேதுவாகும், சிலருக்குச்செருக்கிற்கேதுவாகும், சிலருக்கு ஸத்துக்களுடைய உபத்ரவத்திற்கேதுவாகும், சிலருக்கு அஹங்காரத்திற்கேதுவாகும், சிலருக்கு ஸ்வாநர்த்தஹேதுவுமாகுமாம். இங்ஙனன்றிக்கே ஸமஸ்தஸாதனமாகும் மோக்ஷஸாம்ராஜ்யத்திற்கு விரோதிகளான விஷயங்களை வெறுப்பதாகிய ப்ராதிகூல்யவர்ஜனத்திற்கேதுவாயிற்றென்பதிதன் திரண்டபொருள். ஆகயிவ்வளவால் "ராகாநுஜந்யுபாத்தம் ஜ்ஞானவைராக்யபூஷணம்" என்

ற வசநவ்யாக்யாநம் ஸமாப்தம்.

மேல் அடுத்த ஶ்லோகத்தால் உத்தரார்த்தம் விவரிக்கப்படுவ தாவது:—

(ஸ்ரீமச்சடாரிநாயக) ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு மூலமான ஸ்ரீ ஶாஸ்த்ரத்தில் உடையவர் நியமனத்தால் ஸமாஶ்ரயணஞ்செய்தருளிய கால ஶேஷனென்கிற திருமலையெம்பெருமானுகியும், ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த நகஷீடஸ்தரான நம்மாழ்வாராஶ்ரயித்ததுமான திருமார்பைவி ட்டகலாத திருவையுடைய திருவேங்கடமுடையானது, இங்கு ஆசார்யகாரிகளும் ஸ்வாபதேஶாஶ்ரயணகாலத்தில் ஆசார்யநியமநமாஸாதநமாய் அநுஸந்திக்கும் பாசுரமும் "அகலகில்லேன்" என்றதுபற்றி பிவரடைகைகலம்புகுவதும் திருமலைத்திருவேங்கடமுடையானே. இதன் ஸ்வாரஸ்யங்களெல் லாம் மேல் ப்ரபத்திவாதத்தில் பரக்கக்கூறப்படும். (தீயம்ஜீ வஸ) உத்தமான புறட்டாசித்திருவிழாவின் ஸமோத்ஸவோத்த ஸமான சவஸ்யோத்ஸவமாகிய விஷ்ணுசேஷதாகமும் வமிஶாஸ முமான திருவோணத்திருநாளில் (தமேஸ்யவதரிதே:) அந் தத்திருவேங்கடமுடையானுடையவே, இங்குள்ள ஸர்வகாரம் ஐகாரசேஷதாவ்யாவ்ருத்தியை ப்ரகாஶிப்பிக்கின்றது, (ஆர்யா) அநந்தஸோமயாஜியார் செய்த ஸேவாவிஶேஷமாகிய ஹேதுவா லுண்டான ஸர்வேச்சையால் (ஜாதம்) ஸ்ரீமத்ஸஹஸ்ரவிஷ்ண நாமபாராயணஹவதஜாதிகளைப்போல் அவதரிக்கப்பட் டவரும் (அநவம்) ஸ்தஸவ அவதாதமான வாதத்தையுடை யவரும், ஆனதாலேயே (வந்தாரவந்தாஶ்ரிதம்) நிஸ்ஸ்வர்க ளாய் கேவலம் ஆத்மோஜ்ஜீவநநிமித்தகஸேவாகாங்க்ஷிகளாய் ஸர்வ ஸாமவதஶிவாணிகளான ப்ரஹ்மக்ஷத்ரவைஶ்யஶூத்ரர்கி களாகிய ப்ரஶிஷ்யப்ரஶிஷ்யஜநங்களால் ஆஶ்ரயிக்கப்பட் டவரும் (ஸ்ரீரங்கேஶ) திருமலையெம்பெருமான்போல் அருள முதம் பொதிந்த கோயிலெம்பெருமானுடையவும் (ஆர்யாத்) பெரியவாச்சான்பிள்ளையும், ஸ்ரீஸாஷ்யஶந்தரும், பிள்ளை லோகாசார்யரும், வாதிகேஸரியென்ற பெயரைத் தானேசாற் றிக்கொண்ட ஆசார்யஹ்ருதயஸ்வஸ்தக்கர்த்தாவான அழகியம

ணவாளப்பெருமாள்நயினாரும் ஜீவதெசையில் கோயிலிலெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, க்ருஷ்ணமிஶ்ரனென்றவோர் அத்வைதி விஶிஷ்டாத்வைதமாகும் உடையவர் தர்ஶநத்தின்பேரில் ப்ரதிவாதம்பண்ண, அதைநிரஸித்து ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடையஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரதிஷ்டாபநம்செய்யவிரகற்று விஷ்ணுசித்தம்பிடித்து ஸுதர்ஶநாசார்யரைப்போல் ஸேவைஸாதித்தருளிய பொழுது, ஸ்ரீரங்கநாயனுடைய ஶாஸனத்தை சிரத்தால் வகித்து அதிகவரையாய் திருக்கச்சிநகரிலிருந்து எழுந்தருளிக்கோயிலேறிப்பெரிய பெருமாள் ஸந்நிதியில் வாதஸபாமாக மற்ற வித்வான்களும் ஜாமாத்ருகர்களாய்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே ஸ்ரீதேஶிகர் அக்கிருஷ்ணமிஶ்ரனை வாதத்தால் ஜயித்துஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்தத்தைப் ப்ரதிஷ்டாபநஞ்செய்து, தந்நாமதேயமாக அபிகாரணஸாரஸங்க்ரஹ நிர்வ்யஸ்தஸூக்திகளையும் செய்தருளிய ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டாஸக்தத்தையுங்கண்டு ஸ்ரீ அழகியமணவாளனுக்குப் பரகாருண்யபையுண்டாக அக்க்ருபையால் ப்ரஸ்துதமான (வேதாந்தாசார்ய) வேதாந்தாசார்யரென்ற குணக்ருதப்ரஸித்தமான திருநாமத்தின் தன்மையென்ன, (ஸ்ரீஶாரீரிகம்) யயாஜாதர் தேஶம்போலன்றிக்கே ஸ்வாமியினிடமிருந்து ஶ்ரவணம்பண்ணியருளியப்படி உபாஸ்திஹாதிகளன்றிக்கே யயாவத்தாய் ஶ்ருதமான ஸந்நிதியில் ஸஞ்சாரவாய்ச்செல்லுகிற ஒழுக்கம்முதலிய கல்யாணகுணங்களால் (ப்ராப்தம்) ஸாயுஜ்யஸாம்யத்திலும் ஸாம்ப்ரஸித்தராயுமுள்ள (தம்) அப்படிப்பட்ட நித்யஸூரியாயும் கஸாரவித்யாஸநைகதீக்ஷிதமாயுமுள்ள திருவேங்கடமுடையான் மணியின் அவதாரவிஶேஷமான (வேதாந்தநாயகாய) ஸ்ரீவேதாந்தநாயகாசார்யனென்ற திவ்யதிருநாமமுடைய ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகனை இங்கு, வேதாந்தவஸ்திரம் பராபராணங்களையும் ஸ்ரீஶாஸ்த்ரஶாஸ்த்ராதிஶயவாதாஸம் ஸ்ரீஸூக்திகளையும் விஶேஷிக்க ப்ராப்தம். ப்ராசீனிகராயெழுந்தருளியிருந்த இவரது ஸம்க்ஷேபஸூக்தியாய்தம் ப்ரயோகமும் கடாக்ஷபம். அன்றியும் ‘ஸூக்திநோதிஷி’ இத்யாதி ஶாஸ்த்ரார்த

முள்ளவனும், ஸர்வஜ்ஞனுமானவொரு ஆசார்யபுருஷ னாவிர்பவித்து, மாதவிடாய்தீர்ந்து ஸ்நாதையாய்வந்த, ஸாத்வியோடு தாம்பத்யத்தை பாவிக்கத்தகுந்த சிஷ்யனுடைய பத்நியின் அடிவயிற்றைக்கையால் ஸ்பர்சித்து ஸங்கல்பிக்க, அதற்கு அவளுடைய மனோரதமுமிசைய, அதனால் ஒரு மஹாத்மா அவதரித்தானென்று காரணபூதனாயிருந்தவொரு பூர்வாசார்யனாயிருக்கிய பூர்விகம் போலன்றிக்கே, ஸ்ரீய:பதியான திருவேங்கடமுடையான் ஸ்வப்னத்தில் கொடுத்தருளிய திவ்யகண்டாவதாரத்தை வ்யாஜமாய்க்கொண்டவதரித்தவர் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனென்பது இவ்வளவால் வ்யஞ்ஜிதம்.

ராவணனுடைய புறப்பாட்டில், இந்த்ராதிகளெல்லாம் நாசோந்முகர்களாய் ஒளித்திருக்க ஸ்ரீராமபத்ரனொருவனே அவ்விராவணனை ஜயித்தருள, அந்த ஹேதுவைக்கொண்டு புராணங்களில் மஹர்ஷிகள் ஸ்ரீமந்நாராயணனே தேவதேவனென்று கோஷம் செய்ததுபோல் பற்பலநாஸ்திகவாதிகள் திக்ஷோபம் கொண்டிருக்க, அவர்கள் ஸமக்ஷத்திலேயே அக்கிருஷ்ணமிச்ரனென்ற வாதியை அநந்தஸோமயாஜியின் திருமகனாரொருவரே விஜயம் செய்தருளிநிற்க, அப்பொழுது பெரியபெருமாள் "வேதாந்தாசார்யன்" என்ற அஸாதாரணமான திருநாமத்தை "ஸர்வருக்கு வேதாந்தாசார்யனென்றருளியதுபோல்" ப்ரஸாதித்தருளினரென்பதும், ப்ரதிவாதிகளுள்பட ஸகலசேதநர்களும் ஸ்ரீதேசிகனை வேதாந்தாசார்யரென இன்னமும் அநுஸந்தித்து வருகின்றனர். ஏதேனுமோர் திருமாளிகையில் பிறந்த கோஷ்டீசிசுவானது, அந்த ஆசார்யனுடைய வாத்ஸல்யத்தால் "ஸ்வாமி" என்றழைக்கப்பட்டாலும் அச்சிசுஸாக்ஷாத் ஸ்வாமியாகாததுபோலன்றிக்கே, ஸாஸ்த்ரனுக்குப்போலும், வாதிக்குப்போலும், ராஜாவுக்குப்போலும், ஸாந்நித்யத்துக்குப்போலும், நாராயணனுக்குப்போலும் அர்ஹமான வேதாந்தாசார்யனென்ற திருநாமமிவருடையது. மேலுமித்திருநாமம் உபயவாதிகளுக்கும், ஸாக்ஷாத்காரருக்கும்; ப்ரதிபக்ஷர்களுக்கும்; மற்றெவர்க்கும்,

ஶ்ரேஷ்டதமமாய், பாஷ்யகாரனயிவருக்கே ஸமகாலிக க்ருபாபாத்ர்ய மென்பது ‘‘வேதாந்ததேஶிகபதே விநிவேஶ்ய பாலம்’’ என்றவிடத்தில் ஸ்பஷ்டம். இதன்சீர்மை ப்ரஸந்நாம்பாபோன்ற ஜநந்யையுடைய ஸந்தாநஷ்டருக்கே பரமபோக்யமாயிருக்கும். ஆகயிவ்வளவால் ‘‘ராமாநுஜதயாபாத்ரம்ஸ்ஸந்நாயமுநிதே’’ என்றபடி ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தியும், ப்ரஸித்தமான பரம்பராப்ராப்யமும் ஶ்ரீவேதாந்ததேஶிகர் திருவடிஸம்பந்தத்தாலேயே ப்ராப்யமென்றும் ஸ்வதக்ஷிதாசார்யகோடிஸம்பந்தத்தால் ஸுப்ராப்யமென்றும் ஸித்தித்தது. ‘‘ஜ்ஞானவைராக்யபூஷணம்’’ மாகிற ஸம்பத்தையுடையவர்களுக்கு உஷ்ட்ரக்ரமேளக ந்யாயம்போலிவரது ப்ரஸாதம் ஸுலபமாயிருக்கக்காரணம் இதை ஸ்வாமிதன் ஶ்ரீஸூக்தியில் ‘‘ஜ்ஞானவைராக்யபூஷணம் தேஜஸ:’’ இத்யாதிகளாலருளிச்செய்தார். இப்படிப்பட்ட தேஶிகனை (ராமாநுஜதிக:) பரிபூர்ணமானதும் டாசற்றதுமான பாண்டித்யத்தை யெப்பொழுதுமுடைய (ஸத்) மேன்மையான, அல்லது நிலைக்கக்கூடிய, அல்லது சிறந்த, அல்லது ஸார மான, அல்லது ஸாமர்த்யவான, அல்லது ப்ரஹ்மமாகிய ஸ்ரீயப்பதிவிஷயமான (ஸம்ப்ரதாயாவதயே) ஔபதேஶிகமாயும் ஸம்ப்ரதாயமாயும்வரும் உபதேஶக்ரியையின் யதாவத்ப்ராப்தியின் பொருட்டு (ப்ரணமாமி) ப்ரணாமம் செய்கின்றேனென்று தனது ப்ரஹ்லாவத்தை ப்ரதர்ஶித்தார். ஆகயிச்ஶ்லோகத்தால் ‘‘ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம்வந்தே வேதாந்ததேஶிகம்’’ என்ற உத்தரார்த்தமும் வ்யாக்யாதமாயிற்று. இந்தப்ரகாரம் இவ்விரண்டு பத்யங்களாலும் இந்த க்ரந்தநிர்மாணம் செய்யப்போகும் சிறந்த தத்வநிர்ணயத்திற்கு விக்நமில்லாது பரிஸமாப்தியின் பொருட்டும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயாகதவிஶுத்தஜ்ஞாந ப்ராப்தியின் பொருட்டும், ஶ்ரீமதாசார்யகடாக்ஷத்திற்கும் ஸூக்ஷ்மார்த்தஸம்ப்ரதாயமொக்ஷநிஷ்ட ஸமயாசாரஸதாசார்யகடாக்ஷத்திற்கும் பாத்ரமாதல் ஸித்திப்பதின்பொருட்டுமாக இந்தமங்களாசரணம் செய்யலாயிற்றென்றபடி. இதி மங்களாசரணம்

அத² க்³ரந்தா²ரம்ப⁴ஸ்ஸ்லோகா: ||

இவ்விதம் மங்க³ளாசரணம் செய்து மேல் ஶாஸ்த்ரார்த்த² ஸ்ஸாரமாய் க்³ரந்தா²ரம்ப⁴த்தை ஸங்க்ஷேபிக்கின்றார்.

ஶ்ரீமல்லக்ஷணவிதா⁴நத்³ருஶ்யமாநா ஶரீரிணீ விஶேஷ்யதா |

காருண்யாகாரவிவேகாத் ஸிந்து⁴ஶீதலமநோஹரா வஸந்தா || ௩ ||

ஸ்ரீமல்லக்ஷணேத்யாதி || ஸ்ரீமத் = ஸ்ரீ ஶோபாதேஜஸ்ஸாகும் செல்வத்தோடுகூடிய, லக்ஷண = ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களுடைய, விதா⁴ந = ப்ரவித⁴மான நிர்ணயத்தையுடைய ஸ்வரூபமாகிற, அல்லது, விஶேஷிக்கப்பட்ட நிர்ணயத்தையுடைய ஸ்வரூபமாகிற, அல்லது, அத்³வைதாதிவாத³ தத்த்வஸாரமாயாவஶ்யாஸாதநம் த்ரிதீக்ஷவதமாக “அந்யவிதா⁴யவிதா⁴ந:” என்றபடி அதன் அந்தத்தில் விதா⁴மான விஶிஷ்டாத்³வைதஸ்வரூபமாகிற, என்றது “விதா⁴:, அந்த: = நிர்ணய:, அநந்தவிதா⁴ந:” என்பது இங்கு நிர்ணாயகநிர்வசநம். இங்கு ஸ்ரீபா⁴ஷ்யகாரர் விதா⁴நம் ஸ்ரீமத்தானது என்று ஸ்ரீஶப்³த³த்தை விதா⁴ந ஶப்³த³த்தோடு அந்வயிக்கவும் கூடும். அப்பொழுது லக்ஷண ஶப்³த³த்திலேயே ஸ்ரீமத்வம் “லக்ஷணேலக்ஷிதவம்வத:” என்ற வ்யுத்பத்தியால் அந்தர்க³தம். ஆகையால் லக்ஷணமோவாவினுடைய விதா⁴ந: = விதா⁴நமும் ஸ்ரீமானாயிற்று என்றபொருளாகும். அதாவது, அழகியவிதா⁴நம், அல்லது, மோக்ஷமாகும் செல்வத்தைத்தரக்கூடிய சிறப்போடுகூடிய விதா⁴நம், அல்லது, நிர்விஶேஷமான அத்³வைதவிதா⁴நம் போலன்றிக்கே ஸ்ரீ ஸஹிதமாயும் அநவத⁴வ மங்க³ளாயதனமாயுமுள்ள நாராயணனையே ஜக³த்காரணமாக ப்ரதிபாதிக்கும் விதா⁴நம், அல்லது பே⁴தா³பே⁴த³ வாதகவாதியுக்திகளால் ஸமஸ்த ஶ்ருதிஸித்³த⁴மான ராமணீயக யாத்³ருவிதா⁴நம், அல்லது, ஸர்வவைஶ்யமன்றிக்கே விதி⁴விதீ⁴ஸ்வரதத்த்வங்கள் மூன்றையுமிசைந்து ஶரீரஶரீரி ந்யாயத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அழகிய அத்³வைதத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் விதா⁴நம், அல்லது, ப்ரமேயப்ரமாணாதிகளுக்கா ஸ்வமன்றிக்கே ஸமஸ்த ஶ்ருதிஸித்³த⁴மாய், ஸமஸ்த ஶ்ருதிமநோஹர

ரமாய், பௌராயணாதிஸப்தர்ஷி ஸேநாநந்தநமாய், சதுர்விம்ஶத்யுபக்ரோமஸம்ஹார விசாரமாய், ஸப்தப்ராணஸேவ்யமாய், ஸத்வியாநந்தபக்திகளுக்கு மநவகாஶமாய், ஸர்வஸாக்ஷிகோபஜீவ்யமாய், நித்யோதாரநாரணார்த்நாகல்பிதமாய், ஸம்ப்ரக்ருதான ஸ்ரீதேவநாராயணாவாயம்ஸவிவக்ஷாநந்தமாய் விளங்கும் செல்வத்துடன் கூடியதானவிஶாகம்.

இப்படிப்பட்ட ஸர்வஶ்ராமாநுஜவிஶாகமாகிற போதிஶாகி = மஹத்தான போர் வ்ருக்ஷவிஶேஷம். போதிஶாகி என்றதுபோல் மேன்மைபொருந்திய வ்ருக்ஷவிஶேஷமெனக்கொள்வது. ஸர்வஶேஷிஸந்நிதியந்தமான ஸர்வஶாகிகளைக்காட்டிலும், தன்னடியில் வந்தொதுங்கிய ஆஶ்ரிதர்களுடைய ப்ரார்த்திதங்கள் யாவற்றையும் ப்ரஸாதிக்கத்தக்கவல்ல ஸர்வம்தநாதி கல்பவ்ருக்ஷதந்த்ரமென்றபடி. மேலுமிவரது தர்ஶநப்ரவேஶம் ஶ்ரத்தாஸஹிதமன்றிக்கே யஶோராதிப்ரயத்னங்களையும், கவலத்தையும் ஸத்யமாய் ப்ரஸாதிக்கத்தக்க தெனக்கருத்து. அன்றியும் கல்பகம் ஆஶ்ரயணீயமன்றிக்கே ப்ராயஶ்சித்தகோபஜீவ்யமானதுபோல் கேவலம் தர்ஶநப்ரவேஶமன்றிக்கே விஶாகோதயாநுஷ்டானமே ஆஶ்ரிதர்களுக்கு விஹித ஸர்வப்ரதமாவதற்கு ஹேது. மேலும் போதிஶாகாவதம் பஹுவிஜவைஶ்யமாவதன்றித்தமாம். விஜஶப்தம் ப்ராஹ்மணாதிகளுக்கும் பக்ஷிகளுக்கும் ஸாதாரணம். அல்லாதும், ஸம்ஸாரதாபத்ரய பீடிதர்களான ஸாதுக்களுக்கெல்லாம் விஶ்ராமஸ்தாநமான வ்ருக்ஷமென்பதை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றது. இதனால் இவ்விருக்ஷம் ஆஶ்ரிதர்களுக்கு பரமபதியான பரப்ரஹ்மம் போலாகக்கடவது. இங்ஙனல்லாது பஹுஶாகாபலத்தால் ஸ்வாதீனஸம்ப்ரதாய பேதங்களைக்கணக்கிடுவது, ப்ரயோக்த்ருவிவக்ஷாநந்தநம். கிஞ்சித்பேதமும் பஹுபேதமுமில்லாதே யிந்தவிஶாகம் ஏகஶ்ருதியாயிருக்க ஸ்வாதீனபேதபக்ஷமென்பது கநந்தவசனம். வேதத்திலுள்ள ஶாகாபேதங்களும் ஏகாயநப்ரதிபாதகமேயாதல்பற்றி ஏகஶ்ருதியை

யேயுள்ளது. ஸஞ்ஜாதாம் = நன்கு முளைத்தெழப்பட்டது. இதனால் அதிவ்ருஷ்டியையுடைய சில ப்ரதேசங்களில் திந்த்ரிண்யாதி வ்ருக்ஷங்களிலுங்கூட சில அத்புதமான பதார்த்தவிசேஷங்கள் முளைத்தெழுவதுண்டு, அதுபோல் கலிகாலஸமயமாகிற அதிவ்ருஷ்டியால் பகவத்ராமாநுஜஸித்தாந்தமாகிற கல்பவ்ருக்ஷத்தில் முளைத்தெழப்பட்டது. குத்ருஷ்டிகல்பவோவநாம் = குத்ருஷ்டியாவது, ஸம்யக்த்ருஷ்டியில்லாதே ப்ராதிஸ்விகீதிஹாஸபுராண ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரவேதஸ்ம்ருதிபுராணங்களை விபரீதத்ருஷ்டியாலே பொருள்பார்ப்பவர். இவர் பாஹ்யகுத்ருஷ்டியென்றும், ஆப்யந்தரகுத்ருஷ்டியென்றுமிருவகைப்பட்டவர். பாஹ்யகுத்ருஷ்டியாவார் அவைதிகவ்யக்திகள். ஆப்யந்தரகுத்ருஷ்டிகளாவார் சைவைகதேசவைஷ்ணவர்கள். இப்பொழுதுமோர் அந்தரராகிய சைவைகதேசவைஷ்ணவரொருவர் அத்வைதிகளும், யாதவப்ரகாசமதஸ்தர்களுமாயிருக்கச்செய்தேயும், "ஸர்வ விதஸ்ய ப்ரபுத்தேஹஸ" என்றவிடத்தில் ஸர்வபதமொன்றும் உள்ளில் வாராதே யிருக்கைதோர் கோட்டையாகும் பெரிய ஆவரணமெனவயூஹம் பண்ணினர். ஆகையாலிவர் போன்றவர்களும் ஆப்யந்தரகுத்ருஷ்டிகளாவார். இது அவித்யாஸம்ஸாரஸம்ஸ்காரவைரையை முன்னிட்டுவந்த ஸ்வாநுபூதமான வினைப்பயன். இப்படிப்பட்ட பாஹ்யாந்தரகுத்ருஷ்டிகளுடைய கல்பநா = கல்பிதமான சாஸ்த்ரத்திலிழியச்செய்விக்கும் உக்திகள். அதாவது, ஸஜாதீயல்லாத விதண்டாப்ராயமான வ்யவஹாரங்களென்றபடி "வ்யாஹார உக்திர்லபிதம் பாஷிதம் வசநம் வச:" । என்றது நிகண்டுவாக்யம். பாஷிதங்கள் போன்ற இக்கல்பாஷிதங்களாகிற தம்ஷ்ட்ராம் = பல்லுருவியை "தம்ஷ்ட்ரா வ்ருக்ஷாதநீ வ்ருக்ஷாரோஹா" என்றது நிகண்டு. பல்லுருவியாவது, எதிலுத்பந்நமாயிற்றோ, அந்தத்தனக்காஸ்ரயமான வ்ருக்ஷத்தை சோஷணமாகச்செய்யும் ஸ்வபாவயுக்தங்களுடையது. அதனாலேயே வ்ருக்ஷாரோஹாவாயிருக்கச்செய்தேயும் வ்ருக்ஷாதநியாய்த்தீர்ந்தது. இதனால் பகவத்ராமாநுஜஸித்தாந்தமாகும் கல்பவ்ருக்ஷத்தில் அதன் சாகாஸாவயவாதிகளைப்போல் வடிவுடையதாய், கலிகாலதோஷமாகும்

அதிவ்ருஷ்டியால் முளைத்தெழுந்து சிறிது காலங்களுக்குள் தன க்கு ஜநநஹேதுவான அந்த ஸஸ்யவ்ருக்ஷத்தையே படும்படி செய்யத்தகுந்ததான ஸமித்ரயாகும் பில்லுருவியாகிற ஸ்ரீம யமான வேர் புகரை யென்று கருத்து. மேலுமிதனால் வ்ரு க்ஷங்களிலுள்ள இவைகளை வெட்டிக்கழித்தாலும் மேன்மே லும் அப்பொழுதப்பொழுது ஸசேஷஸசேஷ ஜநிக்கக்கூடிய இந்த ஸத்ருஷ்டாந்தத்தால் ஸமித்ரயின் பாஹுள்யம்போல் அந்தந்த காலங்களில் ப்ரபலர்களான தத்வஜ்ஞர்க்களும் உ த்பன்னர்களாய் அதை ஹேதித்திருக்கினும், ஸநாதநத்தில் ஜனி த்த பூர்வபக்ஷமாகும் ஸமித்ரையைக்கழிக்க ஸாமர்த்யமுடை யரான ஸமர்ப்பமனத்தால் இந்த ஸூத்ரம் ஏற்பட்டாரெ ன்பது ஸித்தாந்தம். இங்ஙனில்லையாகில், உத்தேசப்ரயோஜனமே வர்ணிதமான பூர்வபக்ஷங்கள் மறுபடியும் உன்னால் வர்ணிக்கப்ப டுவதென்று விஷயவைலக்ஷண்யத்தோடொக்குமென்ற தோஷத் தால் தூஷ்டமாகும். ஆதலால் ஸசேஷஸசேஷ ஜநிக்கக் கூடிய இந்த த்ருஷ்டாந்தம் கூறப்பட்டது. மேலும், இவ்வகை வ்ருக்ஷ ஸமூஹங்களெல்லாம் யாதொன்றுக்கும் ப்ரயோஜநமில்லாது, கேவலம் நாசங்களுக்கே உபயோகமாதல்பற்றி இவ்ஸதாதா ரூமான ஸம்ப்ரதாயமும் நாசகர்களான ஸதீர்களாலே யே ஆச்ரயிக்கப்பட்டிருக்குமென்பதும் ஆச்ரயிக்கப்படுமென் பதும் வ்யஞ்சிதம். இது ஸ்வயோநியை நாசம் செய்வதுபோல், த னக்கு மூலமான ஸமீரணராஜனுடைய உபதேசமாகும் ஸோ பாவியையும் காரணமே ஸ்வதேசமாக்குமென்பதும் ஸிஷம். இங்கு ஸம்ப்ரதாயமாயிவர்களுக்கு உடையவர் வைபவத்தை ய ருளிச்செய்யும் நூற்றந்தாதியோ பகாஸ்ஸமஷ்டியில் சேராது ஸாரோத்காரமாயிற்று. உடையவர் ஸம்ஹாவஞயோ சுஸம் ஸாவிதமென வங்கீகரித்தனர். உடையவர் ஸூத்ராந்தமான ஸ்ரீ பாஷ்யமோ, ஸ்வமோக்ஷிக்கு காரணமும் வாரணமுமாயிற்று. உடையவரின் ஸாயநாநுஷ்டானத்தை நிரூபிக்கும் க்ரந்த ங்களோ ஆதேசவர்ஜனமாய் முடிந்தன. உடையவருக்கு வேண்டிய பஹுமாநாதிகளோ, இவருடைய அவதாரமென்று

கட்டிவைத்த ஶிஷ்யாசார்யாதிகளாரும் ஸாத்விகர்களுக்கு ஸ்வஸம்ஹாரிதராய் ப்ராஜ்ஞாதிகளுக்கும் நிர்ணேயமான ஶாஸ்த்ரார்த்தரான வரவரமுநிகளின் வ்யாக்யானத்தாலேயே வஸிதாயும் இங்கு "ஸ்ரீமத்ரங்கே ஜயதி பரமதாமகம் ... ஸ்ரீ ...நிர்ணயம்" என்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணர்தமாகிற ஶ்லோகத்தை ஸ்மரிப்பது. மேலுமிவர் ஸமயத்தில் உடையவர் என்கிற திருநாமத்தின் ஸ்வரூபவிஶேஷமோ, உள்ளத்திலொன்றையும், உதட்டிலொன்றையும், வாக்கிலொன்றையுமுடையவர் என்றும். இங்கு "ஶ்ருத்யந்தஸுக ... " என்றதின் தாத்பர்யம் ப்ரதிபக்ஷியாகும் குத்ருஷ்டிகளுக்கென வறியத்தக்கது. அன்றியும், ப்ரத்யக்ஷாநுமாநயோக்யமாயுள்ள ஸ்வாமிவிஶேஷத்திற்கும், உடையவருக்கஸாதாரண திருநாமமாகிய இராமானுசமென்ற பெயர் வழங்கப்படுகின்றது. இவர் ஸ்வாசார்யன் பணித்திருக்கும் தனியம் ஸ்வதாரிகையில் மாத்திரம் "எம்பெருமானர் தரிஶநத்திலே" என்று துடங்கி "எல்லாரும் ஶாஸ்த்ரத்திலே வாஸனை பண்ணுகையே நமக்கு ப்ரியம்" என்று எழுதியருளினர். ஆகிலும் ப்ரதிவாதிகளுக்கு ஸ்ரீஶாஸ்த்ரகாலக்ஷேபம், ஸ்ரீவேதாந்தாதிஶிக்ஷ தனியனையனுஸந்தானம் செய்யவேண்டுவது பற்றி ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் சிலர் இதனால்தேஶிகனைத்தமது கோஷ்டியில் புகுவிக்கப்பார்ப்பர். இது இவரதுகாலர் ஸ்ரீநயினாராசாரியருடைய த்ரமஶ்லோகநிர்ணயாதிக்ரந்தங்களால் ஸ்வஸித்தம். மேலும், இவர் ஸ்ரீஶாஸ்த்ரபரிக்ஷிப்பதும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயமேயுடனென்பது ப்ருந்தாவநாதி திவ்யதேஶங்களில் அப்பளாசாரியாரிடமும், கோவளவேடு ரங்காசாரியருடைய ஶாத்ரஜனங்களிடமும் ப்ரத்யக்ஷமாய் நம்மால் காணப்பட்டது. அன்றியும் ப்ரதிவாதிகளான யிவர் இப்ஶாஸ்த்ரம் படிப்பதும் தஸ்யவான ஸ்வயோக்யாப்ரஸாதம் கோயிலெம்பெருமானைக்கிட்டிப் பல ஸம

வஸ்த்ரங்கள் வரையில் ஸமர்ப்பிக்கவைபண்ணுகிறவன்போலிருந்து ஒடுவில் இலக்கு வைத்துப் பெருமாள் களவாடின திருவாபரணங்களை அபஹரித்ததுபோல், ஸ்ரீமஹா ஸூக்ஷ்மமான திவ்யாயுதங்களை யபஹரித்து விபரீதஸமயத்தை ஸ்தாபநம் செய்ய வேண்டுமென்றது; "ஶக்தி: ஸஹஸ்ரநாமாதி..." இத்யாதி வாக்யவிஸங்களான வயங்களை விட்டொழிந்து திரிவதேயெனத் தாமுமனுஷ்டித்துச் செய்வோரையும் பரிஹஸிப்பதால் விஸம். மேலும் சிலர் "ராஜநு ஸஹஸ்ரவஸ்த்ராணி வஸ்த்ராணி வஸ்த்ரவி" என்று மஹாபாரதத்தில் ஶகுநிகளை சொன்னதுபோல் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் உடையவர் திருவடிகளில் தங்களைப்போல் அவ்வளவு அபிமானமில்லாதவர்களெனத் தமது மொழியில் ஸம்ஸாரமேகாஸத்தில் ஸம்பாவித்தானந்திக்கின்றனர். இது காலமதகாலத்தின் வ்யுத்பாநவிஷயகபௌஷிக்கு நிகரானது, ஆகயிவ்வளவால், ஶங்கரர் வேதத்தையொப்பி யொடுவில் பௌத்தமான நாஸ்திக்யத்தையே விஸ்தரித்ததுபோல், இவரும் உடையவரை பொப்புவதுபோல் காட்டி ஒடுவில் தமது ரஹஸ்யவாக்யங்களாலும், ரஹஸ்யமான அநுஷ்டானங்களாலும் கிரஸித்தனர். ஆதல்பற்றி இவ்வகையாரும் ஶங்கரர் போல் ப்ரச்சந்ந வைதிகளாயினர். இவ்விதமுள்ள யிவ்வாஹ்யஸாகாத்யஷிகளுடையகாஷாயிதங்களாகும் பில்லுருவியை ஸதாந்ந்யஷேகவாதநனையான் (யிஷ்ணாஸிநா)= அத்யுத்தமான ஶாஸ்த்ரங்களுடைய காவாவிஶேஷமாகும் கூர்மையையுடைய ஜ்ஞாநவிஶேஷமாகிற பெரியகத்தியால் ஹிநஸ்மி= வெட்டுகிறேன் என்றார். வ்யதிரேகவாதம் காவாதமானபொழுதே அந்வயவாதம் ஸாவாதமென்பது விஸம். இந்தஹேதுவாலேயே ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு காவாவிஶேஷத்யாதியால் விஶேஷித்தது. ஆகயிவ்வளவால் ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸதத்தாநாவெகஷ்யாப்ரஷ்டமான பரபக்ஷகாவாதம் ஸதத்தாநீநஸாமாஜந ஸமஷ்டாஷாயமும், பரபக்ஷநிரஸநபூர்வக ஸ்வபக்ஷப்ரதிஷ்டாபநாயமுமாக, அந்தபரபக்ஷகாவாதத்தையே தனது ந்யாஸரக்ஷைத்திற்கு

ஹேதுவாய்க்கொண்டு, ஜ்ஞாநவலியால் விதர்ணாத்ரோவ ணத்தை நம்தேசிகநு க்ருபாஸஹாயத்தால் முன்பொரு ஸ க்ஷோஹ்யரென்றதீயர் ஹேதநம் செய்ததுபோல், இப்பொழு தும் ஹேதநம் செய்வதற்கு அந்த தேசிகநு க்ருபாவரம்வ ர ஸஹாயத்தையுடைய ஸஹாஹ்மவதர்களுடைய க்ருபாவி சேஷத்தையவலம்பித்தே, வ்யதிவக்ஷிகளாகுமிம்மஹா ப்ரா ஹ்மணகுஹாஷிதகிரஸ்ராவமான வேர் ஹ்ருதயத்தைச் செய்ய வெண்ணங்கொண்ட இந்த ஹ்ருதயகர்த்தா இந்த ஶ்லோக த்தால் ஸங்க்ஷித்தனர்.

இதி ஹ்ருதயாரம்ஹவஜ்ஞக: ‖

அத ஹ்ருதயாவதாரிகா

ஸ்ரீநாராயணயோமி வ்யக்திதவதவீர்யாவிநாம்ஸ ஹாரணாம் ஸஜ்ஞ ஶ்ரோகாயநாஸ தத்யநஸவரி ஜ்ஞாய ஹாஷ்யாதிகாண: | ஹ்ருஷ்ய காம்ஶ்ருத் கொமா நுவதய க்ருதீ வெதவஷாயநாஸ தம் வெஹா ஷ்யாதிதுஷ்ட்யா வரஸமர்ஹவமெ ஷூவயாஸாவஸ ஹஷய: ‖ சு ‖

இவ்விதம் ஹ்ருதயாரம்ஹத்தை ஸூசிர்த்ததன்பின் ஸவர் ருக்கும் ஸுஹமாக போதமாவதின்பொருட்டு ஸ்ரீநாராய ணாதிவதஶ்லோகியால் ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகர்களான வாசா யர்களுடையவும், அதனிடையில் வந்த ஸதஹேதவிநாஸசர் களுடையவும் சரிதத்தை ஸங்க்ரஹிக்கின்றார்.

ஸ்ரீநாராயணயோதத்யாதி ॥ ஸ்ரீஸ= பெரியபிராட்டியாரோ டுபிரியாத ஹமவஸகடாக்ஷத்தால் விசேஷமானதிவ்யதேஜஸோடு கூடிய வௌஷ்யருள்ள, அல்லது, வ்யாக்யதமிஸுக்கள் போலன்றிக்கே, தாம்நித்யஸுரியின் அவதாரவிசேஷமெ ன்றுகாட்டக்கூடிய வவ்யாக்யதவிவ்யதேஜஸ்ஸோடு விளங்கும், மாரா= "மாரன் சடகோபன், காரிமாரப்பிரான்" இதத்யாதி களில் வ்யவிஸமான "மாரன்" என்ற திருநாமத்தையுடைய அவா, திவ்யதேஜோயக்துதையாகிற ஹேதுவைப்பற்றியே

நாட்டாரும் மாறன் என்று இடுகுறியன்றிக்கே காரணப்பெயரா ய் விளித்த திருநாமத்தையுடைய, சடயர், பிதாவிற்குப்புத் திரன்போல் எம்பெருமானுடைய ஸகலஹஸ்தங்களையும் பெற்று நிவஹித்து தத்த்வக்ஞாநதம்ரோஷமோஜிய மாயிருத்தல்பற் றி தத்வதநாமேயமாகிற மாறவதவாவ்யுக்தமிவருக்கென்றுவ ரும் ந்யாயத்தால் ஸ்தாபிதமான மாறனென்றதிருநாமமுடைய யோகி=ஸமவதீர்ணவஸ்துக்கு ஹேதுவான ஷமம்ஸயோகமிதெச், என்றபடி. இங்கு சுஷிரம்ஸயோகமும் ஸாயநமாயிருக்க ஷமம் ஸயோகமென்றது, இவரது திவ்யப்ரபந்தத்தாலும், இவரது சுவ்யவஹிதஸாதஜநோதமரும்ஈஸ்வராதிகளுடையஸூரியோதா தத்நுமான ஸ்ரீமஹாயயோகிவ்யஹ்ருதிகளால் ஸதத்தாவவயத் ஸம் நடந்துவரும் ஒளவமெஸிகஸத்வஸ்வ்யஜாயவஸம்வரையா லும் உவவஸம்.

இதனுல் சுஷிரம்ஸயோகம் வேதனுக்கு ஸ்வரூபவவி ரோயியென்றல்ல. தஜ்வயவந்யாயம்போல் உபாஸநையும் ந்யாஸமும், ஸக்தாஸக்த விஷயபக்ஷம் விஷயாக்ஷமாயிகாரி ஹேதுத்தையிட்டு விகல்பமாக ஸதாவாயர்களால் கம்பீகரிக்கப் பட்டவை. இவ்விடத்தில், ஸோகாசாயர் தமது சுயவஸக ஸஹஸ்யத்தில் "ஹக்தியோகத்தில் சுஸக்தர்க்கும் சுப்ராப்தர்க்கு ம் ஸாகாமுமாய் ஸீவஹவ்யசுமுமாய்" என்றும், வசநபூ ஷணம் நான்காம்ப்ரகரணத்தில், "ஹக்தியில் சுஸக்தனுக்கு ப்ர பத்தி" என்றும், பரந்தபடியென்ற ஸஹஸ்யத்தில், கீழிலுபா யத்துக்குச்சொன்ன ஹஸந்தானே, இவ்வுபாயத்துக்கு ஹஸமா ய் வேறிதுக்கு ஹஸமன்றிக்கே யொழிகையாலே" என்றும், தத்வஸேகரத்தில், "(உபாயஸ்வகாஸ்வோஜயம் ஜாஷரஸ்வ கோக்க)என்று சுஸ்வஸாயமஸ்வத்தாலே மாவாகையாலே கூடும். வவாவாறுலும்" என்று துடங்கி "இங்கு விகல்பம்கூ டும்" என்றும், "சுயிகாரிஹேதுந்துடக்கமானவற்றுலே வடி க்கும்" என்றும், அருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்தை மண வாளமுனிவரும், தமது வசநபூஷணத்தில் கருத்துரையில் "ஹக்தியில் சுஸக்தனுக்கு ப்ரபத்தி" என்பதற்கு "இப்படி ஸ்வத

ஷ்டமான இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரி யின்னாரென்றருளிச் செய்கிறார் ஸக்தியிலஸக்தனுக்கென்று துடங்கி" என்றாரம்பித்து சில அதிவாதங்களை யெல்லாம் பரக்கப் பேசி முடிவில் "ஸக்தி யிலஸக்தனைக்குறித்து விஹிதமான ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸ்வதந்த்ர மானாற்போலே" என்று கூறினர். இவைகள் ஸக்திப்ரபத்தி களைக் குறித்து தார்க்கிகவ்யவஸ்தைகளை போற் கண்டாலும், மேல் உபாயப்ரகரணத்தில் இந்த ராஜவாஸாநுஜீயர் உட் கருத்தை விவரமாய்க் கூறக்கடவோம். ஏனெனில், இந்த ஸபை யாவாயர்கள் ப்ரயத்தில் ஸாஸ்த்ராநுஸாரியாய்ப் பேசி முடி வில் தார்ஸநிககாக்ஷைகளால் மாற்றும் ப்ரக்ரியையையு டையவர்களாவார்கள். இங்ஙனன்றிக்கே ஸ்ரீஸாத்வப்ரகாஸி காதிப்ரபந்தங்களில் ஸ்ரீஸாதஸுதநவர் நடாதூர் அம்மாள் ஹ்ருதயத்தைப் ப்ரகடநம் பண்ணி யருளிய விஸேஷார்த்தங் களுக்கிணங்க ஸ்ரீவேதாந்ததேஸிகனும் தமது ஸ்ரீரஹஸ்ய த்ரயஸாரத்தில் அதிகாரஸாஸநஹாரத்தில் "ஸாவ்யாஹ்ருத ஷட்குயோகநிரதாவஸ்தா வ்யவஸ்தாபிதா ॥" என்றும், "ஸக்த்ய தர ஸக்த்யாஸ:" என்றும், "காலக்ஷேபார்த்தவம்" என்றும், "இப்படி ப்ரபத்திக்கும் ஸக்திக்கும் அதிகாரிவிஸேஷத்தைப் பற்றி தாத்பர்யமுண்டாகையால் விகல்பமாகக்கடவது. இ வற்றிற்கு "நாநாஸப்தாதிபேதாத்" என்கிற விடத்தில் பேத மும் விகல்பம்" என்றும் தாத்பர்யரத்நாவளியின்றி அருளிச் செய்தார். ஆதலால் இங்கு யோகிஸப்தம் ப்ரபந்நஸந்தாந கூடஸ்தரான இவ்வாழ்வார் விஷயத்தில் ஷட்குயோகநிஷ்ட வேந வ்யாக்யானிக்கப்பட்டது. ஆனலிவர் ஸக்தியாருமஷ்டா ங்கயோகத்தை ஸாத்யவிரோதியென்று விட்டவரோ, அ ல்லது, அஸக்தியால் விட்டவரோ, அல்லது, விஜ்ஞாபோக்ஷ்ராய் விட்டவரோ, அல்லது, இவர் ஸ்வஸிஷ்யாநுகாரமாய் ஷ ட்குயோகத்தை உபதேஸித்தது போதுமோ, அல்லது ஸ்வ தந்த்ராநுகாரமாய் ஸக்தியதிகாரமில்லாதது பற்றி விட்டவ ரோ, என்னில் வேதத்தில் விதி, ஜோடி, ஸவ்யாஸவ்யங் களையுடைய வாக்யங்களால் வேதவிஹிதமானபடியாலும் "ஹ

க்ஷ்ர வஸயா வாசலி ப்ரவத்ர்யா வா ஹோமேந ப்ராணேந ப்ராண சக்ஷுஷா நாந்யதா ப்ராவப்ரோ:" என்ற ப்ரமாணத்தாலும், "யோகுபுணர்ந்தவன் தன்னேடொன்ருக, மனனகமலமற" இத்யாதிகளான ஶாஸ்த்ரங்களாலும் ஸித்தமானதால் ஸ்வரூபவிரோதியென விட்டவரல்ல. ப்ரநயோக்ஷகநியமாய், வேண்டும் வஸிகரவிஶேஷாஸ்ரராய், உத்தோவாயபூர்வனும், ஸ்வாக்ருதருமாகையால் ஸுஶக்தியால் விட்டவருமல்ல. எப்பொழுதும் உள்ளபடியே வஸிவபூர்ணமாய் தம்முள்ளில் ஸமஸ்த ஸ்வதஸ்ஸமுள்ளவராகையால் ஸமஸ்த ஸ்வஸத்தில் ஸ்வரைபட்டு விஷம்வோக்ஷேராய் விட்டவரல்ல. ப்ராயஶ்சித்ஸஷ்ட்ரான ஸ்ரீநாராயணமுனிகள் ஸக்த்த ஸர்வப்ராயஸ்சிதாதலால் ஶிஷ்டாநுஷ்டானத்தைக்கொண்டு உபதேஶித்தவருமல்ல. ஸ்ரீராமேஹத்ராதி க்ஷத்ரியாவதாரத்தில், விஶ்வாமித்ராதிகளும், ஜநகாதிகளும், ஸத்ய ஸத்யப்ரஹ்ருதிகளும், ஸாவித்ரனும், ஸோமனும், ஸநந்தர்களானும்போலும், ஸ்வேஷஜமர்த்தாவானவனுக்கு ஶப்ரயனுகும் விதாவின் க்ரியைகள் ஸநந்தேஷயங்களானர்போலும், ஸதயஶ்ரீயான வாஸுதேவன், வஸுதேவஸுதனுய் ஸவதரித்தபொழுதும் தமது ததஷ்காஷஜாதியை இசைந்ததும், வணாக்ஷணன் ஸத்வாரஸ்வரமாய் தஜாத்யநுஷ்டானமாய் "யத்யஹம் நவர்த்தேஷோ ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித:" என்றபடி ப்ரத்யக்ஷமாய் ப்ராஹ்மணஸவஸம்ஸத்தை "நஸம் ஸ்வஸம்ஸர்க்கம் ஸக்ஷ்யம் ப்ராஹ்மண்யம் ஸவர்ணத்வம்பக்ஷ்யாஹம் விஶிதாஶாநாம் ஶாஸ்த்ரநியதமேவ ஹி । தஸ்மாத் ப்ராஹ்மண ஸமஸ்து" என்று ப்ராயஶ்சித்ததுமன்றி "யதி ஹோஷோ நவித்யதே" என்று ஸ்வயம் ஶாஸ்த்ரத்தால் ஜாதாநுஷ்டானமான தோஷத்தையும் இசைந்து கூறினதால் ஸித்தம். நிஷேத்தபூர்வமானயிவ்வநுஷ்டானம் ப்ரகிராத்ரமும் ஸதயஶ்ரீவிஷயத்தில் நிராவாயமாய் நடந்துவர, அதில் ஸதயஶ்ரீயின் நிஷேயமே யில்லையாம். இப்பொழுது மாத்திரம் விஸ்வஸிதேஶியாதல் பற்றி தம் தேஶஷ்யஜாத்யநுஸாரத்தையும் தத்ராவி க்ஷத்ரியவணஸாக்ஷ்யத்தையுமங்கிகரித்து அவைகட்கு ப்ரத்யர்த்தமாக "ஸஹோசஸ்ய

வேதஹகாரணம் யதி ஸம்ஸ்ருதே வததே । இதி ஸஞ்சிந்த்ய ஸந்யாஸ வைராக்ய யதாவஸ்தம் ஹ்ருதி ॥ அமோதேந ஸம்ஸ்ருத விமாநவிமிதாஸந । அஸ்ருஸ்யம் ஸத்ய்யமோக்ஷ ப்ராஹ்மணம் ஸவோத்தமே ॥ ப்ராஹ்மணஸம்ஸ்ருதா வந்தித்வா ஜந்மஸித்ய ஸித்தாம்ஸுதி ॥ ” என்று ஸாரண்யனருளிச்செய்தான். இங்கு ஜந்மஹி: என்றதால் ஜந்மஸம்பந்தங்களில் தன்னையுமோர் ஜந்மவாகவும், அந்ய என்றதால் ஸ்வாமிகாயகாரவைக்ஷ யால் காதுஸம்ஸாரஜீகாரநஷத்தையும் ஒப்பியருளினுை யிற்று. இந்த ந்யாயம்போலேயே, ஸ்ரீவிஷ்ணு நாவதாரஸந்தரான இவ்வாழ்வார் ஸ்வாமிகமான தமது ஜாதியை யுமி சைந்து தந்நமணமாகவே “நாமம் சொல்லில் நமோநாரா யணமே, நன்மாலைகொண்டு நமோநாராயணா· நாவாயிலுண்டே நமோநாராயணவென்று ” இத்யாதிகளால் திருவஷ்டாக்ஷரத் தை ப்ரணவரஹிதமாய் அதவைவ ஸம்ப்ராயிகாரமாய் அரு ளிச்செய்தது போல, யதுவிப்ரவமன்றிக்கே தமக்கு ஸாஸ்த்ர மொப்பின ஷம்மயோமத்தையே அநுஷ்டித்தருளினுர் என் றதின் திரண்ட பொருள்.

ஸ்ரீநாயமுநிகளுக்கு யோமஜமேயில் ப்ரத்யக்ஷமான பொழுது ஜாதிநிர்ணயமில்லையாதல் பற்றி அஷ்டாங்கஷம்ம யோமங்களிரண்டையும் மற்றும் வேண்டிய யாவையும் உப தேஸித்தருளக் குறையில்லை. ஆதலால் ஸ்ரீநாதயோமிஸம்ப்ர தாயம் ஸ்ரீநாயமுநந்யநுஷ்டிதயோமஜஸாவ்ருத்யக்ஷீக்ருதஸ்ரீ நாதயோமப்ரவஜிஷங்களாதல் பற்றி அஸ்மத்ஸம்ப்ரதாயப ரம்பரையில் பாஹ்யகாந்ருஷ்டி விதிக்கும் ஸாஸ்த்ரீயபோதா தியோமநாதிதோஷமெமுமில்லை. இவ்வகையிலுமுண்டென் னில், ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரயிலும், யாநத்திலும், தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஸ்ரீநாயமுநிகள் தாம் ஸக்திக்கயிகாரியாக வும், அநுஷ்டாதாவாகவுமிருக்கச்செய்தே, ப்ரவத்தியை ஆழ் வாரிடம் பெற்றது, ஸக்தியில் ஸ்வரூபவிரோதஸம்சையைப் பற்றி யென்னில், தாம் யோமரஹஸ்யமென்ற ஆநூத்தைப் ப்ரவர்த்தி செய்தருளக்காரணமில்லை அன்றியும் “ஸம்ஹ்ருத

ஹக்தியோகாய நாதமுநயே யதிநாம் வராய" என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஸம்ப்ரதாயஸாஸநம் செய்தருளவுமிடமில்லை. ஆகையால் இவர் ஷட்ஸம்பந்தயோகத்தைப் பரிக்ரஹித்தருளியது விஶேஷாக்ஷேபலக்ஷணப்ரமாணகுணாதிகளைப்பற்றி யென மேல் ஶ்ரீவைஷ்ணவரன்றிக்கே யுள்ள ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களான ஶ்ரீவைஷ்ணவர் அங்கீகரித்தருள்வர். ஆகவிவ்வளவால் (ஶ்ரீநாராயணயோகி) என்ற பதம் வ்யாக்யாதமாயிற்று. இங்கு யோகஶப்தம் ஔசித்யத்தால் உபாயபரம். "யோகக்ஷேமநோபாயஸ்யாநலம் கர்திபாகீஷ்ட" என்றதிற்கு ப்ரமாணமான திவண்ட.

இவ்விதமுள்ள பரமோபாயரான ஶ்ரீஶாஸ்த்ரநாதியாகும் ஶ்ரீநாராயணயோகியால் (ப்ரகடித) = அகிலஜநஸம்ரக்ஷண நிமித்தமாக ஶ்ரீமந்நாதமுநிகளுடைய வ்யாக்யாநவிவரணாதிமானவைகளை வ்யாஜமாய்க்கொண்டு ஶ்ரீமந்நாதமுநிகளிடத்தில் ப்ரகாஶம்பண்ணியருளப்பட்ட (பதவீ)= நல்லதோர் ஸம்ப்ரதாயபரம்பரையாகும் மார்க்கத்தில், "பந்தாநஃ பதவீஸ்ருதிஃ" என்றிங்குநிவண்ட, (யாவிநாம்) = யாதொரு தோஷமாகும் கண்டகாதிகளில்லாமையால் க்ஷேமமாய்ச்செல்லாநிற்கும் (ஸஞ்சாரிணாம்) = ஶ்ரீமந்நாதமுநிகள்தொடக்கமாநஸாதாரணர்களுடைய, இங்கு "ஸஃ" என்றபதம், ஶ்ருத்யாதிகளுக்கு விபரீதமாயும் சொல்லும் பாஹ்யப்ரகாரங்களை விலக்குகின்றது. ஶாஸ்த்ரம் ஶிஷ்யனுக்குள்ள அஜ்ஞாநாந்தகாரநிவர்த்தகத்வத்தைப் ப்ரகாஶிப்பிக்கின்றது. (மத்யே) = நடுவில், அதாவது பரமார்த்தயாதார்த்யங்களை ஶாஸ்த்ரங்களாலும், உபாஸநாப்ரபத்திஸம்பந்தநாகாரஜ்ஞாநத்தாலும் தெளிந்த ஸூரிஶ்ரேஷ்டரின் மத்தியிலென்றது. (லோகாசார்ய) = உலகாசிரியன் என்ற திருநாமமுடைய ஒருவர், இங்கு பிள்ளையென்றுமேவார் பதத்தை முன்கூட்டி பிள்ளை லோகாசார்யரென்று ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர் கூறுவர். பிள்ளையென்பது நம்பிள்ளையெனப்பொருள்படும். இவருடைய பிதாவான க்ருஷ்ணபாதர் என்றவடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை தம் ஆ

ரூபவான நம்பிள்ளையின் ஸம்பந்தத்தால் ஜனித்ததுபற்றி இச்சிசுவிற்குப்பிள்ளையெனப்பெயரிட்டனர் எனவும் கூறுவர். ஆனதால் லோகாசார்யனென்றேயிருக்கவேண்டும். "ஸம்பந்நாநாம் க்ருஷிஸ்ரூ லோகாசார்யேதி கீர்த்திதம்" என்றதால் லோகாசார்ய க்ருஷ்ணருடைய ஸந்நிதியென்பதும், அவர் ரஹஸ்யக்ரந்தங்களின் தலைப்புகளிலும் ஈற்றிலும் "பிள்ளையுலகாசிரியன் திருவடிகளேசரணம்" என்றிருப்பதால் பிள்ளைலோகாசாரியர் என்பதும் ஸ்பஷ்டம். பிள்ளையென்றசப்தமிவர் பிதாவின் திருநாமத்தினீற்றிலிருக்க யிவர் திருநாமத்தின் முன்னே வரக்காரணம், ஐயா திருவுள்ளத்திற்கும், குமாரர் திருவுள்ளத்திற்கும் ஒரு வேதநனுக்கு வரும் ஸம்பந்தத்தில் ஆரோஹாவரோஹமேயொழிய வேறில்லை. மேலும், பிள்ளையென்பது தேசீயமாக வாலிபர்களைப் பற்றி யாகையால் பாலர்களாகும் சிஷ்யர்களுடைய, லோக = கூட்டங்களுக்கு ஆசார்ய = குருநாதனென்றபடி. பெரியவாச்சான் பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளை, நம்பிள்ளை, தூப்புற்பிள்ளை யென்று வைஷ்ணவாசார்யர்களுக்கும் ஸகலாசார்யர்களுக்கும் தலையிலிருக்கக்கடையிலிவ்வொருவருக்கே யுண்டாயிருத்தல் பற்றி, பிள்ளைலோகம் என்ற வோர் ஸமாஸமாக்கி அவர்களுக்குக்குருநாதனெனப் பொருளாக்குவது ஸாரஸமாயிருக்கும். அதற்கடி யிவரது க்ரந்தங்களெல்லாம் ஸம்ஸ்க்ருதமொழியுமன்றியும், த்ராவிடமொழியுமன்றியும், மணிப்ரவாளம்போல் ஸம்ஸ்க்ருதமுமில்லாது தமிழுமில்லாது "அதுக்கு, இதுக்கு" இத்யாதி நன்னூற்கருத்திற்கிசையாதும் லக்ஷணவிசேஷமில்லாததும் பாமர கவிதை பாடும்போல் ஸமாஸாலங்காராதி ஸந்தர்ப்பவிசேஷமில்லாது "அநிதரஸாரணா தாஸதாஸ்ய தாமேந்யாந்யஸம்வாத:" என்று தமக்குள்ளே தாமே யாசரிக்கவல்லதாயுமிருத்தல் பற்றியாம்.

தூப்புற் பிள்ளை யருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களெல்லாம் வேதவ்யாஸாதிகளானலோகாசார்யர்களின் ரஹஸ்யார்த்தங்களை அநுஸரித்தபடியால் "வித்யாவதாம் வித்யாவதாமபிவ்ய

திவக்தவ்ய:" என்ற ந்யாயம்போல் மந்தமதிகளான சிலர் அவ்வோ ரஹஸ்யங்களைக்கண்டு கலங்கி ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸம்ப்ரதாயத்தை யிழந்து விடும்படி வருமே யென்ற வருளாலும், லோகாசார்யரைச்சேர்ந்த உபயபாலிசர்களும் பார்த்துத்தெளிவதன் பொருட்டு மெனக் கொள்ளல் வேண்டும். இவ்விஷயத்திலல்லாதே, மற்ற எவ்விஷயங்களுக்கும் தேவபாஷையிலேயே வ்யவஹரித்த தேஶிகர் இம்மந்திரார்த்தவிஷயமான ரஹஸ்யக்ரந்தங்களில் மாத்திரம் த்ராவிடவ்யவஹாரபாஷையிலிழிகைக் குறிப்பு உக்தமதுவே. தேவபாஷையில் நிக்ஷேபரக்ஷையையும், மற்றுள்ள ரக்ஷைகளையும் அருளிச்செய்திருப்பதால், தேவபாஷையைக்காட்டில் த்ராவிடவ்யவஹாரபாஷைக்கு ஏற்றமில்லை.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் த்வயவிவரணமான கத்யத்தை ஸம்ஸ்க்ருதமன்றிக்கே ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையிலேயே வ்யவஹரித்தருளினர். ஸ்ரீபட்டரும் தேவபாஷையிலேயே அஷ்டஶ்லோகிமுதலியவைகளை யருளுச்செய்தார். ஆனதுபற்றி உபயபாலிசர்களுக்கு உபஜீவ்யமாவதின்பொருட்டு ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாராதிக்ரந்தம் அருளிச்செய்யப்பட்டது. உபயபாலிசர்களாவது, ஸம்ஸ்க்ருதபாஷாமயமான ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் நல்லதெளிவில்லாதேயும், அருளிச்செயல்களிலும் தெளிவில்லாதே "யத்ர ஶாஸ்த்ரிகாஸ்தத்ர தார்கிகா:, யத்ர தார்கிகாஸ்தத்ர ஶாஸ்த்ரிகா: । யத்ர நோபயம் தத்ரோபயம், யத்ரோபயம் தத்ர நோபயம் ।" என்றிருக்குமவர்கள். ஒவ்வொருவருடையவும் பாலிஶவைஶாரத்யம், அவரவர்விதத்திலேயல்லது ஸர்வஜ்ஞத்திற்குவேறுவகையால் ஸ்பஷ்டமாகாது. ஆகையால் இவ்விவேகமிப்பொழுதும் வர்த்தமானபாலிசர்களால், அவ்வோக்ரந்தங்களைக்கொண்டே ஜ்ஞாதவ்யங்களாகின்றனவாம். ஆகயிவ்வளவால் பிள்ளை லோகாசார்யர் என்றபதத்திற்கு மந்தமதிகளான சிறுவர் கூட்டங்களுக்காசான் எனப்பொருளாயிற்று. இப்படிப்பட்ட இந்த லோகாசார்யரென்றவர் (தேஶிகன்) அந்த மஹாஜனங்களாகிய ஸதாசார்யர்கள் மதாமதம்செய்யும் ஸ்ரீமந்நாராயணமிவ்யக்தீக்ருத

ஸத்ஸம்ப்ரதாயமாகிற ரஹஸ்யத்தை, "அநந்தார்த்தரஹஸ்யம் யாநி: ஸம்வக்ஷ்யதி:" என்றிங்குள்ள அநஶப்தத்திற்கு நிவர்த்த்ய ப்ரகரணம். இங்குள்ள அநஶப்தத்தால் வேதநகோடிகளுக்குத்தஞ்சமாயுள்ள ரஹஸ்யமென்றுப் பொருள். (அவிஜ்ஞாய)= அந்த ஸூக்ஷ்மமின்னதென விவரணமாயறியாது ஸங்க்ஷேபம் ஸாமாந்யமாத்ரமாய் மட்டிலறியுமெனக்கருத்து. அது இங்குள்ள அபியென்ற உபஸர்க்கம் காட்டுகின்றது. இதனால் தத்பரம்பரையில் உத்பந்நரான க்ருஷ்ணபாதருக்கு ஸூநுவாய்ப்பிறந்து, அப்பிதாவினிடம் சிற்சில ரஹஸ்யார்த்தங்களை மட்டில் கேட்டவராகையால், ஸங்க்ஷேபஜ்ஞாநம்மாத்திரம் அஸம்மதம். ஏனெனில்; ஒரு வகையிலும் ஜ்ஞாநமில்லாதார்க்கு விவாதமேயில்லையாதல்பற்றி அங்ஙனம் கூறவிடமாயிற்று. அவிஜ்ஞாநத்திற்கு ஹேது (பாஷ்யாதிகாரணை:) என்றதால் கூறுகின்றார். பாஷ்யம் = பகவத்ராமாநுஜாநுக்ருஹீதமான ப்ரஹ்மஸூத்ரார்த்தமாகிற ஶ்ரீவிஶிஷ்டாத்வைத தர்ஶநப்ரதிஷ்டாபகஶாஸ்த்ரம், ஆதி= தர்ஶநஸ்தாபநாசாரியாயுள்ள ஔபதேஶிகபரம்பராகதமான ஸம்ப்ரதாயத்தைப்பற்றிய ஸம்ப்ரதாயஶாஸ்த்ரம், ஸம்பந்திதஶாஸ்த்ரார்த்தங்களுக்கும் ப்ரமாணப்ராயமானது ஶ்ரீஶடாரியோகிக்ருததிவ்யப்ரபந்தமாகிற ஶாஸ்த்ரமும், தர்ஶநப்ரவர்த்தகமான ஸித்தித்ரயாதிஶாஸ்த்ரங்களுமாம். இவைகளில் (காணை:)= "ஜ்ஞாநஶக்தை:" என்றபடி ஜ்ஞாநவிஶிஷ்டர் எனப்பொருள். அதாவது அதீ அவிஜ்ஞாநாபாவத்திற்கு த்ருஷ்டபாவம் ஹேதுவாதல்போல்; இங்கும் ஸதாசார்யஸம்ஶ்ரயணத்திலிழிந்து ஸஜ்ஜநராய் அநாஷ்டியாமல் போவதற்கு ஸ்ரீபாஷ்ய ந்யாயாதிகளான ஶாஸ்த்ரங்களில் அவிஜ்ஞாநம் ஹேதுவாயிற்று. ஸம்ப்ரதாயார்த்த விவரணம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்குப் பிற்பட்டுண்டான ஸ்ரீபட்டருளிச்செய்த அஷ்டஶ்லோகீத்யாதிக்ரந்தங்களும், முற்பாடுண்டான ஸ்ரீஸூக்த்யாதிகளும் ஷடர்த்தஸங்க்ஷேபாதிகளுமாம். இவ்வகைகளால் பாஷ்யாதிகாரணங்கள் ப்ரயுக்தமெனக்கொள்வது. இப்பிரகாரம் ஸ்ரீபாஷ்யத்தாலும், ஸம்

ஸம்ப்ரதாயஶாஸ்த்ராதிகளாலும் ஶூந்யத்தையடைந்த ஹேதுவால், "ஸ்வயம் நஷ்ட: பரா நபி நாஶயிதுமேவ ப்ரவ்ருத்தே" என்ற ந்யாயம்போல் (அஜ்ஞா)= இது ஸாரபூதம், இது அஸாரபூதம், இது விதிதஶேஷார்த்தகம், இது அர்த்தகமென்ற நிர்ணயமறியாதே வழிதெற்றிச்செல்வதற்கு நிமித்தம்ஹேதுவாகும்போல், இஸ்ஸம்பிரதாயவிஷயத்திலும் யாதார்த்த்யம் தெளியாதேயுண்டான அஜ்ஞரால் (காம்ஶ்சித் கோஶாந்) சிற்சில புஸ்தகங்களை, அதாவது த்வாதஶபடிமுதல் தனிப்ரணவமீருகவுள்ளபதினெண் ரஹஸ்யக்ரந்தங்களை. (லிகித்வா) ஸ்வபுத்திபோனவழி எழுதிவைத்தருளினர். (அத) இப்படி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் தெளிவில்லாதே ஶிஷ்யாதிகள் கண்டுகலங்கும்படி எழுதிவைத்தபுஸ்தகங்கள் வெளிப்புறப்பட்டபின்பு, (வேதவித்யாயநாமா) ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யனென்ற (க்ருதீ) ஸஜ்ஜநன் "க்ருதீ காஶ்யப ஜந்மத்வதி" என்று இங்கு விவர்ணம். இங்கு லோகாசார்யரென்ற திருநாமம் பிஸாசிஶப்தங்களைப்போல். ஏனெனில், "லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே" என்றயிவர்தனியனே லோகாசார்யரென்பது ஓர் இடு குறிப்பெயரெனவும், "குரவே" என்றதால்இந்தபதமே ஆசார்யத்வபோதகமென்றும்காட்டுகின்றது. ஆகையால் லோகாசார்ய குருவென்றபொழுது தான்ஸபேஹார்த்தவாசகமாகும், மற்றப்படி ஸயாரணவாசகமேயாகும். அன்றியும்ஜகதாசார்யனென்ற பொருள்படக்கூடியவாசகமுமல்லவாம். அங்ஙனன்றிக்கே இவ்வேதாந்தாசார்யரென்ற திருநாமம்உவவ த்திவாஹாஜத்தைப்பற்றியுண்டானதும், நிரவத்யகஸ்வதஸ்வரூஜகுணை ஹகவானால் அருளப்பட்டதுமான காரணவிஶிஷ்டமென்றதால்வாசகமோத்ர குருவைக்காட்டிலும் அந்யமான குருவரீயாந் என்று ஸித்திப்பதால் (தம்)= அந்த லோகாசார்யரை க்ருதியான இவ்வேதாந்தாசார்யர் (பாஷ்யாதிதூஷ்யா)ஸ்ரீபாஷ்யஸம்ப்ரதாயங்களாகிற ஜ்ஞாநத்தினால், இங்குணகவவநம்ஜாஸெத்ருகவவநம். ப்ரத்யக்ஷம் சொன்ன காரணமும் பாஷ்யாதிகளால் வந்தபடியாலிங்கும்

ஶாஸ்த்ரவிருத்தம் என்று கூறப்பட்டது. அன்றியும், ராஜமார்க்கத்தில் நடக்கவேண்டியவன் த்ருஷ்டிமாந்த்யத்தால் வழிதப்பிப்போக அங்கோர் திவ்யபுருஷன் வந்து த்ருஷ்டிப்ரதானம் பண்ணியருளி ராஜமார்க்கத்தைக் காட்டிச் செல்லுவிக்குமாப் போல், இங்கும் (பரமகாருணிகை:) = பரமாசார்யர்களான ஸ்ரீநாத, நாயக, யாமுந, ஸமஸ்த ராமாநுஜயோகிகளால் ப்ரகாஶீக்ருதமான பதவியில் (பூய:) = மறுபடியும், அதாவது, பஹுகாலமுண்டான கலிதோஷம் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிதுஷ்டகாலத்திலழியாது, தத்த்வயாதார்த்யாதிகளைப்பற்றி ஸம்ஶயவிபர்யய ஶரணமாகிற பதவியிலிழிந்திருந்ததால் இங்கு பூய: என்று கூறப்பட்டது. அல்லது, ஸமஸ்த ராமாநுஜதர்ஶநத்தில் ஜநித்தும், திருவிலச்சினை முதலானதுகளைப் பெற்றும், ஆசார்யாதிகளைக் கேட்டும், முடிவில் தானறியாதே பாஹ்யகுத்ருஷ்டிபக்ஷத்தையநுஸரிக்கப்போனது பற்றியுமாம். (பூயாமாஸ) ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்தருளினர். ஆக யிவ்வளவால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸம்ப்ரதாயத்திலேயே ஜநித்த பிள்ளைலோகாசார்யர், ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் பரிசீலனஜ்ஞாநமில்லாது ஸ்வஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு தன்தெளிவுக்கோ, தம் ஸாத்விகஜனங்களுக்கோ, முமுக்ஷுப்படி முதலிய பதினெண்ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களை யருளிச்செய்ய, அவையாவும் ஜைநமதஸாம்யமாயினவை யநுஸரிக்க அதைக்கண்டு ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநமுள்ளவர் கலங்க, அதன் நிமித்தமாகக் கோயிலில் பரஸ்பரம் ஶாஸ்த்ரீயமான ஸம்வாதமுண்டாக அதில் ஜ்ஞாநஶீலவ்ருத்தரான ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யர் தெளிவிக்க, அதைக் கேட்ட வயோவ்ருத்தரான பிள்ளைலோகாசார்யர் தேறி ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டரானார் என்றதும், தூப்புற் பிள்ளையின் ஜ்ஞாநவைராக்யாநுஷ்டாநாதிகளையும், ஸ்வஹஸ்தகார்யாணாதிகளையுங் கண்டு பிள்ளை லோகாசார்யர்,

> "சீரொன்று தூப்புற் றிருவேங்கடமுடையான்
> பாரொன்றுசொன்னபழமொழியுள்—ஓரொன்றுதானே
> யமையாதோ, தாரணியில் வாழ்வார்க்கு வானேரப்போம
> ளவும் வாழ்வு."

என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணி யருளியதால் ஸ்பஷ்டம். (௪)

பஶ்சாத் தஸ்யாநுஜஸ்ய ஶ்ருதிஶிகரகுரும் ஸ்வம் பண்டிதம்மந்யமாநோ வாதைர்ஜேதும் ப்ரவ்ருத்த: பதகமலபரித்ராணஸூக்த்யா விநம்ர: | தத்ர ஶ்ரீரங்கேஶாஜ்ஞாதுஷ்டிப்ரதயா ப்ராப்யயா ஸம்ப்ர விஶ்ராணிதாநம் தாக்ஷிணாத்யாயதிக்ருததே தேஶிகேந்த்ரம் விவவ்ரே || ||௫||

இப்படிப் பிள்ளைலோகாசார்யர் தாப்புற் பிள்ளையின் ஸம்பந்தவஶத்தால் தேறித்தெளிந்துபோனதால், உதாஸீநங்கொண்டு (பஶ்சாத்) ததநந்தரம் (தஸ்ய) அந்தப்பிள்ளைலோகாசார்யருடைய (அநுஜஸ்ய) அழகியமணவாளப்பெருமாள்நயினார் என்ற தம்பியோவென்றால், இங்குள்ள "து" என்றது ஜ்யேஷ்டரைவிட அநுஜர் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநத்தில் கிஞ்சிதாதிக்யம் பெற்றவர் என்பதைக்காட்டுகிறது. (பண்டிதம்மந்யமாந:) தன்னையோர் விஶேஷஜ்ஞராக எண்ணினவராய்க் கொண்டு (ஶ்ருதிஶிகரகுரும்) ப்ரஸித்தரான ஶ்ரீவேதாந்ததேஶிகனை (வாதை:) கண்டவிடமெல்லாம் ஶாஸ்த்ரீயம்போலிருக்கிற விதண்டாவாதங்களால், இதனால் இவ்வநுஜர் ஸாத்விகரான ஜ்யேஷ்டரைப்போலன்றிக்கே பரஸம்ருத்தியை ஸஹியாத தௌர்ஜந்யமுள்ளவரெனத் தோன்றுகிறது. (ஜேதும்) ஜயிப்பதற்கு, அதாவது; தானே பண்டிதரென்றும், கவியென்றும் ப்ரஸித்தியைப் பெறவேண்டி குணேஷு தோஷாவிஷ்கரணமாகிற அஸூயையால், ஸாத்விகஹாநியோடு ஶ்ரீவைஷ்ணவவிஷயத்தில் ஒதுங்கி வஸிக்கும் ஶ்ரீதேஶிகனை யதாகாமம் ஜல்பவாதங்களால் ஜயிப்பதற்காகவென்றபடி. (ப்ரவ்ருத்த:) ப்ரவ்ருத்தராய்க்கொண்டு ஒடுவில் (பதகமலபரித்ராணஸூக்த்யா) ஶ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகளின் பரித்ராணமாகிற ஶ்ரீபாதுகைகளின் விஷயமான ஶ்ரீபாதுகாஸஹஸ்ரமென்ற திவ்யஸூக்தியால், அதாவது, ஏகராத்ரியில் ஒரே விஷயத்தைப் பற்றி ஆயிரம் ஶ்லோகம் செய்கிறவரே உத்தமரெனப் பெரியோர்கள், ஒருவரைப் பத

கூடேஷவிஷயத்திலும், ஒருவரைப்பாதுகாவிஷயத்திலுமாக ஸ மஸ்தஜகதியில் நியமித்தருள, வாதிவகூதி கஸாமேரீ ந்த்தால் வஸிஹ்ரிக்க, அவ்வண்ணமில்லாது ஸ்ரீதேஜெஸிகரு ஸ்ரீவாதஃ காஸஹஸ்ரத்தை நிகரித்தருள, இவ்விரண்டையுங்கண்டு பெரி யோர்கள் உத்தேஜ்யாயகேதாந்த நிஜத்தை ஸ்ரீதேஜெஸிகனிடத்தி லும்வாதிகேஸரியினிடத்திலும்ஸ்தாபித்தருள, அதைக்கண்டு ஸ்ரீதேஜெஸிகனும் ஸாமவதாவதாரத்திற் புகாமலிருக்கத்தனது சேநவ்ருத்தை “ஸநிதேஸநிகாயாஃவதிஃ” இத்யாதியால் தி ருவோலக்கத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்தருள, அதன்பேரில் வாதி கேஸரியென்ற அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நயினார்நிவிஷ் வாதராய்த்தனக்குண்டாயிருந்த செருக்கினின்றும் (தேஜ) தணி ந்தவராயினர். இங்கு சிலதேஷிவேஷ்ர் “ஸநிதேஸநிகாயாஃவ தி ஸ்ஸதஸதந்த்ரஜ்ஞஃஸஷ்மம் ஸூசிதி ।” என்றிருத்யாதிகளையி ட்டு வாதிகேஸரியே ஜயித்தாருமன்றி ஸ்ரீதேஷிகனே தன் னையொப்பவில்லையென்று பிதற்றுவர். அவர் “ஸ்தாவராவமோ வஸநவாஃ” என்று ஸ்ரீஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததால், தனக்குள்ள காதேதஃாகத்தை யொப்பினுறுயிற்றென்று ஸ்ரீ ஆளவந்தாருக்கும் ஸாணநாயகத்தை யொப்பினுறுயினர். மேலும், “ஈஷ்ராவிவஸநவோா ஐத்யதீஂஷ்ரவதேஷ்,கநுவஷ் வஸ்ருஹ்ருஷயஃ” என்றுமணவாளமுனிவர் சொன்னதால், இவ ரும் தேஸாவஸகரென்றும், மன்மதனுக்கு வசப்பட்ட மனமு டையவரென்றும் சொல்லக்கூசாத வாயுடையவருமாவார். ஆ கையினுல் இவ்வதிவாஷத்தைவிட்டு சூவாயஷ்ர்களுடைய வெந வ்ராநஃஸஂயாநங்களையெல்லாம்வாஸ்தவத்திலாவஸிதங்களென யினிக்கூறூர் போலும். ஆகயிவ்விதம் தேஸாதலால் அன்றுமு தல் காவ்யத்திலும், தகூஷ்த்திலும், கநிதாவஸாயாரண வாஞ் த்ருத்தையுடைய காரணத்தைப்பற்றி கஸ்தெஜெஸிகனையன்றுமு தல் பெரியோர்களும், தஷெஷவாஸிகளும் “கவிதாகிஷ்கதே ஸரீ” என்று வஹஃதேநமுள்ள கதீயஷ்திருநாமத்தால் கொ ண்டாடினர். இங்கு தகூஷ்மென்பது, ஸ்ரீஸாஷெஷ்ராவயோமி யான ஸஃதகூஷ்மென்றதை. ஏஃஸ்தகூஷ்ம் மஹதஸோஸ்துமாதல்

பற்றி அது ஸர்வஜநஹிதமாய் ஸாரதமமுமானதால் அநுபாதேயம். இப்பிரகாரம் பிள்ளைலோகாசார்யரும், அவருடைய அநுஜரான அழகியமணவாளப்பெருமாளென்றவரும் ப்ரவசநத்தாலும், ப்ரபந்தத்தாலும் முறையே ஸ்ரீஸூக்திவிஸ்தாரமான ஸம்ப்ரதாயத்தை விட்டவாறே, கோயிலில் ராஜவிப்லவத்தால் கலஹம்வர அதனால் அழகியமணவாளன் கோயிலைவிட்டு அங்கங்கெழுந்தருளியிருந்து முடிவில் வெளிக்கெழுந்தருளும்படிவர, அதன்மேல் கோயில் ஸந்நிதியாக, ஸ்ரீதேசிகனும் ஸ்ரீஸுதர்சநபட்டருடைய அநுவர்த்திகளாயிருந்த குமாரர்களுடன் மேல்நாட்டிலுள்ள ஸத்யாகாலமென்ற க்ஷேத்ரத்திற் கெழுந்தருளினர். பிள்ளை லோகாசார்யரும் ஸ்ரீரங்கநாயகனுடன் சிலபேர்களான வைஷ்ணவர்களுடைய ஸஹாயத்தின் பேரில் அதிகூடமாய்த் திருக்காவிரியின் வடகரையிற் எழுந்தருளிக்கொண்டிருக்கையில் ஜ்யேஷ்ட சுக்ல த்வாதசியாலும், க்ஷாமத்வாலும் ஒடுவில் ஜ்யேஷ்ட சுக்ல த்வாதசிதினம் செய்து திருநாட்டிற் கெழுந்தருளினர். இதன்முன் இப்பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடியான திருநாராயணபுரத்தாயி என்றவோர் ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஆசார்யன் ஸந்நிதியில் தாம் செவிதாழ்த்திக்கேட்டிருந்த வசநபூஷணத்தின் அர்த்தங்களையெல்லாம் திரட்டி அதற்கோர் வ்யாக்யானமாய் எழுதிவைத்திருந்து, தமது அந்திமகாலத்தில் பெரியபெருமாளைத் திருவடிதொழத்திருவுள்ளம்பற்றி உபதேசவாக்யமாதலால் வசநபூஷணமொன்று மறியாதே கோயிலேறிவந்து கடாக்ஷிக்கத் தமது வ்யாக்யானத்தில் ஸம்ப்ரதாயத்திற்குண்டான நிர்வாஹம் போலிருக்க வ்யஸனித்து, அங்கிருந்தபடி திருக்குருகைக் கெழுந்தருளி ஆழ்வாரைத்திருவடிதொழுது அங்கேயே கிஞ்சித்காலம்வாஸம்பண்ணி தேஹவியோகத்தைப்பெற்றனர். பிறகவருடைய ஸந்நிதியிலிருந்த "ஆயிபடி" என்ற அவ்வ்யாக்யானம் மாத்திரம் காகதாலீயந்யாயம் போல் முடிவில் மணவாளமுனிவருக்கு அவரது வம்சபரம்பரையில் கிடைக்க அதைக்கைப்பற்றி வைத்திருந்தார். இது 'ஸம்ப்ரதாய பரசுதா

வ்யாஸாந் ஸ்ரீநாராயணீதி" என்ற ந்யாயப்படியிவருக்குக் காலா ந்தரேஸஞ்ஜீவனத்திற்கு ஆவச்ய வந்தபொழுது, "ராஜ்ய கர்மா பிஷிஞ்சேயமாநோ ரமணீர்மித்ர" என்றபடியே அப் புஸ்தகத்துடனும் ஸந்யாஸிவேஷத்துடனும் கூட ஸ்ரீரங்கத்திற் கெழுந்தருளினார். (௧௰) இவ்விதம் தென்றிசையிற் பிரகச்சர ணகுலத்திற்பிறந்த வந்தணராகுமவர் ஸந்யாஸிவேஷத்துடனும் மணவாளமுனிவர் என்ற திருநாமத்துடனும் கோயிலுக்கெழு ந்தருளியபின்பு, ௪௰ஆ, லோகாசார்யருடைய திருத்தம்பி யார் ஸாகேதவாஸிகளானபின்பு, (தந்நாமகம்) லோகஸமா ஸாசார்யலோசனங்களால் விவிதசாஸ்த்ரமாயிருந்த அவர்கள்வழி யை (ரஹஸ்யசாஸ்த்ரவிஷயகம்) வசனபூஷணகர்த்தரான அழகியமண வாளரென்ற முனிவர் (வ்யாக்யா) வசனபூஷணாதிரஹஸ்ய ங்களுக்குத்தாம் செய்த வ்யாக்யானத்தால், அதாவது, ஆயிபடி யென்றவ்யாக்யானத்தைக்கைக்கொண்டதன் ஸஹாயத்தால், வ சனபூஷணாதிகளுக்கும், லோகாசார்யர்செய்த ஆசார்யஹ்ருத யத்திற்கும் ஓர்விசதவ்யாக்யானமெழுதி; அதன்வழியாய் (ஸம் வ்ருத்தி) அவர் மதத்தை நன்றாய் வ்யவஸ்தித்து (தாக்ஷி ணாத்யாசார்யகீர்த்தே) தென்றேயத்திலுண்டான வாசா ஸ்வவம்சீயராயுள்ள நம்பிள்ளை திருவடிகளிலாச்ரயித்த வ டக்குதிருவீதிப்பிள்ளை குமாரரான லோகாசார்யர் என்ற நாமா துடங்கிய பற்பல ஆசார்யர்களுடைய ஸூக்திவிசேஷங் களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட மதத்தில், இங்கு லோகாசார்ய ர் மதியில் முளைத்து இடையிற்பல வழிகளாற்றழைத்து; மு டிவில் மணவாளமுனிவர் மதியில்ஸித்தது இம்மதமென்பது இதன்பரவுதலுக்குண்டான வுண்மை. இடைக்கிடைவரும் மற் றவரெல்லாமிதற்கு ஸஹகாரிகளேயாம். வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளை ஆழ்வார்களை நித்யஸம்ஸாரியென ஈட்டிலெழுதியருளி னாரென்று ஸ்தாபனம்பண்ணியதன்மேல், அவர்குமாரரான லோ காசார்யர் தமது புஸ்தகத்தில் "க்ஷத்ரியனான விச்வாமித்ரநு ப்ரஹ்மர்ஷியானான், யஜ்ஞத்திலே தீக்ஷித்தவனுக்கு விஹிதாம்ச மும் த்யாஜ்யமானவோபாதி இங்கு 'ஸவர்ணாநுவர்த்திநாஜ்ய'

என்கையாலே விஹிதாம்ஸமும் த்யாஜ்யம், இவ்விடத்தில் வேறே ஸம்ப்ரதாயமாகவேணும், அதாவது, ஸஹாஸன த்யாகத்தைச்சொல்லுகிறது. ஸஹாஸனமாக விடுகையாவது, ஸங்கைகையிலே ஈ ஜகஹ்யமம்போலே" என்றிப்ரகாரம் ஸம்ரக்ஷண தனிவரங்களில் ப்ரகடனம்செய்தருளினர். இவருக்குமேல் மணவாளமுனிவர் பட்டது போலிருந்த இவ்விருட்சத்திற்கு ப்ரயோம் ஸௌவகராயிருந்து, பின்பு ஸௌபாக்கியதால் அவரும் "க்ஷத்ரியகுலனொருவன் விஶ்வாமித்ரன் அஜ்ஜன்மத்திலேதான்பண்ணின கோபாக்ஷேசஷமடியாக ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே." என்று துடங்கி "ஸத்புருஷஸம்பந்தவிஶேஷம் என் செய்யமாட்டாது." என்றளவாய் ஜாதிநிபந்தனையை நிஶ்ஶேஷமாய் ஊஜ்ஜை வீதியன்றிக்கே மாற்றினாரிறே. இங்கு "யஸ்யாஸம்ப்ராய வஸிஜ்ஞாய தஸ்மை தேஹி யோ ரஸ: । கஸ்ஸராதி வாக்வாம்ஸ்யா ஸீநம் தஸ்ஸாஹ்வப்ஹவாதலம் ॥ ப்ராஹ்ம ஸவதி வண்ணா ஜோஹ்யாஹ்வணார தேஹி யோ நஸ: । ஶ்வாநயோநிஶதம் ஶக்வா ஶதுர்வேஷ்வ ஜாயதே ॥" என்ற ஸோஹாஸாரதலியலவுவசநத்தை நினைப்பது. ஆகையாலதன் பேரிலிம் மணவாளமுனிவர் (ஸூத்ரம்)தம்மை(தெஶிகேந்த்ரம்)ஶ்ரேஷ்டாசார்யனாக, அதாவது, பிள்ளையோகாசார்யர் துடங்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயமாயுள்ள ஆசார்யர்களைக்காட்டிலும், யாதொரு வீர்யாவீதியன்றிக்கே கிஞ்சித்தேனும் கூசாதே "ஸங்கஸ்ஸா ஜாமகாமயோ" என்றதையும் பொருட்டாக்காதே ஜாதிநிபந்தநாதிகளை யறுத்துப் பேசும் வாக்யார்த்தில் ஶ்ரேஷ்டத்வத்தாலென்றபடி, ஆனவிவர்களெல்லாம் ஆசார்யஸம்ப்ரதாயத்தில் "ஆசிநோதிஹி ஶாஸ்த்ரார்த்தா நாசாரே ஸ்தாபயத்யபி" என்ற வசனார்த்தத்தை ஸாத்ரம் அநுஷ்டித்தார்களே யொழிய இன்றுவரையில் அவர்களும், ஶிஷ்யப்ரஶிஷ்யர்களும் உத்தராதிகாராநுஷ்டானத்தைப் ப்ரகாஶமாய்ச் செய்திலர். ஶிஷ்டர்கள் செய்வது ஸகல ஜாதிஸாதாரண்யமாதலால் அது ஶிஷ்டாசாரமாகாது. ஸகலருக்கும் ப்ரமாணமுமாகாது. உத்தராதிகாரமாவது "ஸயஸாவர தே யஸ்யாத்யஸாதாசார்ய உக்தே ॥" என்பது. ஆகயிவ்வ

ளவால் மணவாளமுனிவரால் ஸாதமான ஸித்தாந்தம் ஸம்ப்ர
தாய ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்யப்பட்டதென்பதிதன் திரண்
டபொருள். ஆனது பற்றியே தன்னை ஷேமுஷிகேஸரீணக
(வித்வகேஸரீ) வ்யவஹாரம் செய்தாரிறே. இங்கு "ஹரி" என்
றது முன்னோரிற் காட்டில் இவருக்குள்ள இம்மதவ்யவஸ்தா
பகவ்யவஹாரத்தைக் குறிக்கின்றது. (௫)

இவ்விதம் மணவாளமுனிவருடைய செங்கோலுக்காதார
மான ஸாமர்த்யத்தைச்சொல்லி அந்த ஸிம்ஹாஸநாதிவ
ஸத்தில் அவர் செய்தருளிய நியமநாநுக்ரஹாதிகளை மேல்
ஸ்லோகத்ரயத்தாலே கூறுகின்றார்:—

ஸ்வைர்ந்ருஸம்கேதகாயவர்த்தநபவி: ஸ யதிரஜோ
ராவஸத்ஸம்ப்ரதாயே தயா ஹேம ப்ரகாஸ்ய ஸ்ரீதநிஜ
ஏநாந்யேஷாம் ப்ரஜா முவம் ஏஹாகீசு | வஸ்ராஸ்த்ரவேந
வஸ்தாஹ்வந்திகஸ்டமமோரா: ப்ரஜாப்ரா ஸத்ஸம்ப்ரதாயம்
ஸ்ரீஹாஷ்யாதிஷு ஸமுத்பாது விதிவதயிஜமாவித்யஜோ
தஸ்மிந்து || ||௫||

ஸ்வைர்ந்ருஸிகி | (ஸ்வைர்ந்ரு:) வேறுசிற் சில (ஸம்கேதகா
யவர்த்தநபவி)கட்டுப்பாடான காயங்களாலும், (ஸ யதி:) அ
ந்தமணவாளமுனிவர், ஸம்கேதகாயங்களாவன:—ஸஷ்டமோ
த்ரிகளைப் பிரித்து திருமஜநிவாஸநம், விஸ்வஸாகேஸயாரணம்,
வஹுஹாயஜ்ஞாத்யநுஷ்டாநம், முமுக்ஷாராயநத்தில் வணா
நாதத்ராகம், ஸாமஸுமாஜ்யாரணம், வேதிஹர்கஷுணகள்,
ஸூதிமோஸமன்றிக்கே ஸநாதிமோஸரான ஸிம்மயாரிஸம்கே
தம்போல் புதிதாய் ஒரு கூயாக்கியைக்கொண்டு ஸ்வியமோஷிபி
ல் ஸ்வஸ்வவாணவஸ்திமோஸ்வநம், யதிவ்ரதிவநநம், மம்மாதிதீய
ஸ்நாநாத்ரிநிஷேவணம், ஸுமநவ்யவாயங்களை யொழித்த மற்ற
வணாஸ்ரமங்களுக்கெல்லாம் காஷ்யவரிஷுநம், முப்
பத்தாராயிரப்படியென்ற திருவாய்மொழி வ்யாவ்யாநஸேவி
களைப்பற்றி ஹோஜநவிஷயகவஷ்டிஹேதுகரணம், ஸஷம்வியஸ்வ
மோஷ்யவிமுக்திகரணாதிகள். ஆக இவ்வகை காரியங்க
ளால் (ராவஸத்ஸம்ப்ரதாயே) ஸ்ரீதேழ்வாருடைய ஸத்ஸம்ப்ரதா

யத்தில் ப்ராசீநமாய் ஸ்ரீபாஷ்யாதி ஸ்ரீஸூக்திநாமாய ப்ரஹ்மாதிகள் அநுஷ்டித்தப்ரகாரமில்லாதே, நவீனமாயுள்ள ஸ்வபுத்திஸங்கேதகாயங்களைக்கொண்டு (ஸ்வயா) இரண்டு ப்ரகாரமாக [த்வேதா] பிரிவை [ப்ரகாஶ்ய] வெளிப்படுத்தி [ஸ்ரிதஜநேஷு] தன்னை யாஶ்ரயித்த ஶிஷ்யர்களான ஜநங்களால் [மஹாந்தம்] பெரியதான [ஶப்தம்] செருக்கை [ப்ராப] அடைந்தனர். ஆகயிதனால் மணவாளமுனிவர் சில மனிதர்களைக்கூட்டி ஓர் ஸமாஜமாக்கி அவர்களுக்குச் சிற் சில ஸங்கேதாசாரங்களைக் கல்பித்து, அவர்களுமதற்கிணங்கி நடக்க, அதைக்கண்டு தம் காயம் ஸித்தமென்றும், இதன் மூலமாய்த் தன் பெயர் ஶாஶ்வதமாகவும் லோகத்தில் நீடித்திருக்குமென்றும் நினைத்துப் பெரிய வோர் ஶப்தத்தை யடைந்தனரென்பது இதன் கருத்து. இவர் இவ்விதம் அஶாஸ்த்ரீயமான ஆசாரபேதங்களைக் கற்பிக்கக் காரணம் ராக்ஷஸதேவதாகமான மூலநக்ஷத்ரத்தில் ஜநித்ததுபற்றியெனப்பெரியோர் கூறுவர். இவ்விஷயம் ஸ்ரீஹரிவம்ஶத்தில் ஹம்ஸடிம்பகஜநார்த்தநோத்பத்தியை விவரிக்கும் அத்யாயத்தில் பரக்கக்காண்கலாம். இங்கு ப்ராஹ்மணனுக்குள்ள ஶாஸ்த்ரீயப்ரமாணமில்லாதே ஸத்ஸங்கம் செய்வது, "ஸத்தீர்த்தே ப்ராயஶ்சித்தம் நித்யம் ப்ராஹ்மணநிந்தகஃ। ஶூத்ரஶ்ச வேதவிக்ரேதா ஸமேதே ப்ரஹ்மவாதிநஃ॥ காம்ஸ்யபாத்ரே ஹோமவேதே ஶ்ராத்தேநாப்யாதஸ்து। ததா ஹரிம் ஸமாஸாத்ய ஸர்வகர்மவர்ஜிதஃ।" என்ற யிப்பத்மபுராணவசநஸூக்த ப்ரமாணங்களால் நரகாவஹமும், ஸர்வாதிஜநாவஹமும் உண்டென்பதை ப்ராமாணிகர் அறியவும். விஶ்வாமித்ரந க்ஷத்ரியனானென்றதும் காஶிகவிஶ்வாமித்ரகோத்ரங்களுடைய ப்ரவரங்களை பயந்றோவீக்கும் பொழுது விஶ்வாமித்ர ப்ரவர்த்தி யின்னதென்பது ஸ்பஷ்டமாகும். ஆனதால் உபநயநஜநகயாஜிஷ்டாதிகளைப்போலன்றிக்கே ஈதோர் க்ரமஜமென்றும் ஸகலருக்கும் ஸ்பஷ்டமாகும். என்கிலும் விஶ்வாமித்ரந பஹுகாலக்ருதபரிஶ்ரமத்தாலேயே ப்ராஹ்மண்யத்தை ஸாதித்தான். அதன் பின்பே

அவனுமோர் ராஜரிஷியானது. அவன் ப்ராஹ்மணத்தை ஸம்பாதிக்கும் முன்னம் தக்ஷிணதிக்கில் தபஸ்வியாயிருக்கையில் க்ஷத்ரியதபோபலத்தால் உள்ள இந்திரனை மாற்றவும், வேறோர் இந்திரனை ப்ரதிஷ்டிக்கவும், இந்திரனேயில்லாது இவ்வுலகத்தை யாக்கவும் வல்லவனாய் ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்துத் தனது ஹஸ்தனை த்ரிசங்குவை யாதொரு குறைவுமில்லாதே ஸ்தாபித்தான். அதை ஜனகாதிகளுமொப்பினர். ஆனது பற்றி இவன் தபோமஹிமை மாத்திரமிங்கு பேசப்பட்டதென ஸாயணர்க்களங்கிகரிக்கவேண்டியது. இதற்குப் பின் உத்தரதிக்குந்தீர்ந்து வடதிக்கில் தபஸ்வியானபொழுது ஊர்வசீமேனகைக்குமிடங்கொடாதே அதிஸாத்விகனாய், ஜிதேந்த்ரியனாய், யாதொரு காமக்ரோதாதிகளன்றிக்கே ப்ரகாசிக்க, அவைகளைக்கண்டு அஞ்சிய தேவரும், நான்முகனும், ரிஷிகளும் ஸம்மதர்களாய் ப்ரஹ்மர்ஷியென அருளிச்செய்து, ஸாமான்ய ஸ்வராகாராதிகளுக்கும் ஸ்வீகாரமுண்டென ஒப்பினார்கள். வஸிஷ்டமஹர்ஷியைக்கொண்டும் ஒப்பிட்டார்கள். இதன்பின் இவ்விஸ்வாமித்ரனு முன்னைப்போல் காமக்ரோதாதிகளுக்கு வசனாக ஹேதுவில்லை. இவரது சரிதமிப்படியிருக்க யிவரது வம்சத்தில் பல்கோடிவருஷங்களுக்குப் பின்னுண்டாகுமொருவருக்கு மஹர்ஷியின் ஸம்பந்தஸ்வீகாரமுண்டெனக்கூறும் ஸ்ம்ருதிகளின் கருத்து எவ்வளவுதூரம் நிலைநிற்குமென்பதை ஸாஸ்த்ரஜ்ஞர்களே அறியவேண்டும். அன்றியும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் கூறப்பட்ட விஸ்வாமித்ர ஸம்பந்தமெல்லாம் நமது ஸ்ரீவால்மீகிஹ்ருதயத்தில் பரக்கக்கண்டு இவர் தெளிவாராகையாலிக்குமொருதரம் கூறவேண்டியதில்லை. ஸாஸ்த்ரா ஸாஸ்த்ரவிஷயம் ஸாஸ்த்ரபரிசீலனையா லாகவேண்டியிருக்க வேதவேத்யவாதிகளான ப்ரதிபக்ஷிகள் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனை, விஸ்வாமித்ரமோதோத்ஸேக்தரானதால் ஸம்ப்ரதாயாம்சங்களையெல்லாம் கலப்பாக்கினரென்றார். மோதமல்லது ப்ரதிபக்ஷிகளுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு வேறு ஸாஸ்த்ரவாதமில்லையாதலாலிவர் இவ்விதமெழுதியது. ப்ராஹ்மணரான இப்

ப்ரதிபக்ஷிகளுக்கு ப்ரயோஜநம் ப்ராஹ்மண்யத்திற்குறுப்பான கா
யத்ரியின் உபதேசம் பெறும்பொழுது "விஶ்வாமித்ர ருஷி:"
என்றல்லவோ கூறவேண்டியிருக்கிறது. இப்படியிருக்கப் ப்ர
திபக்ஷிகள் க்ஷத்ரியர்களாய் விஶ்வாமித்ரனை ஶாஸ்த்ரீயபஹிஷ்க்ரு
தாநுவாதாரணம் செய்தவர்என்றார். அன்றியும்;— இவ்விஶ்வா
மித்ரருஷியின் பெயரைச்சொல்லியே ஒவ்வொருப்ராஹ்மணனும்
ப்ராஹ்மண்யத்தைப் பெறவேண்டியிருக்கையால், அப்படிப்பெ
ற்ற ஒவ்வொரு ப்ராஹ்மணனும் க்ஷத்ரியாசாரப்ரஷ்டனாய்
க்கெட்டானாயிற்று. ஆகையால் ப்ரதிபக்ஷிகளாகும் ஸௌ
பாக்யஷாராநுஜீயர் பதிபூர்வகத்தை மாத்ரம் பார்த்து உ
த்தரார்த்தமான "ஜந்மாந்தரீயத்ருஷிபி: கதிதம் யதஸ்ய தேவீ
ம விஶ்வஜநநீ யதநந்யமாத்ரா" என்பதை யறியார் போ
லுமாயிற்று. உபதேசமும் அதன் மூலமாய்க் கலக்க
ணைகளுமிவருக்கே தொழிலாதலாலும் வேறு ஶாஸ்த்ராதாரஹ
த்தாலுமிவ்விதம் கொக்கரித்தனரேயொழிய மத்யஸ்தமில்லை.
இவையெல்லாமிப்பிரதிபக்ஷிகளுக்கு "காகாநாம் ஶபரோஸ்ம
தோ ஹோமம் பாபஶ்மளாபாக: |" என்றபடி ஜந்மஜந்மாந்த
ராஜிததாத்பர்யாபாவ விஶேஷங்களடியாக வியத்ஸம்
ப்ராயாபாயபரிடமுண்டான ஹோமதாபஸ்விஶேஷங்க
ள். கவிராஜவசநவிம்ஶதியிலும் "ஸ்பராகாரம்காரம் கநகம
யதாடங்கஹரணே ஸமேதம் தஸ்யம் ஸஹாரமயகிரீடஞ
கலடாழ் । உபாஹ்ருதைதிஹ்ய ஸூத்ரநயவிரோயேப
ஹவியே பஹமநாம் மஞ்சாணாவேமராவகம் ப்ரா
ப்யவதி ॥" என்று கோஷ்யன்சொன்னான். இங்குஸ்பராகார
னென்றது மாறனேர்நம்பியை, காரமென்பது யளதவஸ
கமொழிவரான பெற்றாரென்றவரை, தஸ்யமென்பது பருத்
திக்கொல்லை யம்மாள் மனைவியார் காதிலிருந்த பொன்னோலை
யை அவள் நித்ராவஸ்தையி லிருக்கும்பொழுது திருடின
வ்ருத்தாந்தத்தை, ஸஹாரமென்பது திருக்கோட்டியூர்
நம்பிஸம்பந்தமான வொன்றை, கலடையென்பது கோமுட்
டியிடஞ்சென்றுவது ஸ்ரீவைஷ்ணவஹோஜநம் செய்துவைத்த

ஸ்வமதாநுயாயிந ப்ரியையை. இவர்களையெல்லாம் பற்றிய வோர் கட்டுக்கதைகளையெல்லாம் புராணங்களுக்கும் ந்யாயத்திற்கும் விரோதமாய்ச்சிற்சில புஸ்தகங்களிலும் ஸம்ஸ்கரித்துண்டாக்கி, அவைகளை நிரக்ஷரகுக்ஷிகளான வைஷ்ணவர்களுக்குக்காட்டித்தன் ஜாலத்தில் சிக்கவைத்து அவர்களுக்குதன் மூலமாய்த்தானே ஸமாச்ரயணப்புறப்பட்டு அவ்வேளையில் அவர் கொடுக்கும் ஸம்பாவநமாகும் தாம்பூலவஸ்த்ராதிகளை வாங்கி ஜீவனம் செய்கின்றாரிம்மதஸ்தரென்பது இச் ச்லோகத்தின்கருத்து. இங்கு ''[illegible] । [illegible] । [illegible] ।'' என்ற காத்யாயன வசனத்தை யநுஸந்திப்பது. இவ்வகைக்கட்டுக் கதைகளெல்லாம் மணவாளமுனிவருக்குப்பின்பு வந்த பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் முதலியோர், ராமாநுஜதிவ்யசரித்ர வசிதைமுதலிய சிற்சில புஸ்தகங்களில் வரைந்துவைத்தனர். ஸர்வஜ்ஞனும், ஸர்வஜ்ஞனும் வசிஷ்டவசிக்கும்படி யிவர்கதை யிவ்விதமிருக்க, கலிதோஷங்கள் விஷயமாக பௌருஷத்வத்தை [illegible] கொண்டு கூறியது ப்ராஹ்மணஸாமாந்யத்தையும் உபதேசித்ததாகும். இது தம்மைவானரங்களாகவொப்பி அதனடுவில் வந்த ஸ்வயம் வானரஜாதியல்லாதே க்ருத்ரிமவாநரர்களாகவான [illegible] களாகதேசிகஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களை உபதேசித்த ஆசார்யன் கதை போலாயிற்று. [illegible] தொட்டிருப்பதால், இதுவே ராக்ஷஸர்களைக் கொல்வதற்கு நல்ல ஸமயமென்று ''[illegible] । [illegible] । [illegible] ।'' இத்யாதியால் அருளிச்செய்த சக்கிரவர்த்தித்திருமகனாரின் பாவத்தைநோக்கித்தமது ஸமாஜப்ரியரான மணவாளமுனிவர் [illegible] ராகையாலும், அவர் உண்டுபண்ணின புஸ்தகங்களும் நவீநாசாரவிசேஷங்களும் க

ஶாஸ்த்ரீயமானவைகளாதலாலும், ஸாரமான விப்ரதிபத்தியில் வாதத்திற்கு நிலைநில்லாததாலும், ஸ்வாநுஸந்தாநயோக்யமா தொன்றுமில்லாதே பற்பல யதார்த்தத்ருஷ்டிகளான பெரியோர்களெல்லாம் ஸஜ்ஜநப்ராப்ய ஸம்ப்ரதாய ஶ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தில் பற்பல க்ரந்தங்களைக்கொண்டு அதில் ஸ்வாபேக்ஷிதத்தை வெளியிட்டுத் து க்ருஷ்ணதேசிகஸம்ப்ரதாயத்திலிழிகின்றார்களாகையாலும், பிள்ளைலோகாசாரியர் அருளிச்செய்து, அது ஸ்ரீதேசிகரால் நடுவில் ஹ்ராஸமாய்ப்போக்கப்பட்டு, அதைமறுபடியும் தமக்கோர் பெருமையை வேண்டியிடைகிட்டியவிடத்தில் புத்தரைப்போல் விரலைநுழைத்து பின்புதானே முழுமையும் நிஶ்ஶங்கமாய்ப்புகுந்துண்டாக்கிய மணவாளமுனிவர் கட்டியமைத்த ஶ்ரீவைஷ்ணவமதம் ஸத்துக்களுக்கு க்ராஹ்யமே. மேலும் ஜ்யோதிஶ்ஶாஸ்த்ரத்திலும் "க்ருத்திகா ப்ரதமாஸ்ஸர்வே, । தஸ்மாத் ப்ரமேயவோபாஸ்ஸர்வே ப்ரஹாரணீ । தஸ்மாத்ப்ராரப்தாஸ்ஸர்வே । க்ஷிப்ரஸ்வாதிம்ருகஸ்ஸப்தாஸ்ஸர்வே ரேவாவிஷ்ணுத்ர யாதேவ்யாஸர்வே" என்று ஆர்த்ராநக்ஷத்ரம் க்ரூரமாகவே கூறப்பட்டது. வழிவழியே "ப்ராணாயிதேவம்ஹாரம்" என்ற ஸ்ரீவராஹாத்ரஸம்ஹிதாப்ரகாரம் ஸாத்விகதமான வேதாந்தாவை ஸ்திதாநாத்ரவேதவ்ரதைதயாகவுடையதாலும் தவதாரஹர்தர் ஸ்ரீவிஷ்ணுநக்ஷத்ரமான ஶ்ரவணநக்ஷத்ராவதரிதராகையாலும், ஸ்ரீஹரிவம்ஶத்திலுள்ள ஜநார்த்தநனென்ற வரஹோமதன் கதைபோல் ஸத்ருஞம் தேவஸம்பந்முள்ளவராய் ஸாத்விகோத்தமராய் விராஜமாநராறென்பதுக ருத்து. ஸ்ரீஶாஸ்த்ரபாவாபூர்வக்ரதவ்ஸம்பந்தத்திலும், ஸ்ரீதேஶிகவைஹவப்ரகாஶிகையிலும், ஸ்வோதாவாபூவிஷயத்தில் வேண்டிய பெருமையை நன்றாய் ப்ரகாஶித்தருளினர். இவர் முன்பு ராஜிவராமாநுஜீயராயிருந்து பிறகு தேஶிகஸம்ப்ரதாயத்திலிழிந்தருளி யதார்த்தராமாநுஜீயராய்ப்போர்ந்தவர். இவர் அருளிச்செய்த வாதிகளவிஜயம் நிஶ்ஶேஷமாய் ஶாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாயத்தை நிக்ஷேபிக்கின்றதாகையாலுமிவர் பிற்பட்ட காலத்தில் ஶாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாயத்தைச் சாற்றிக்கொள்ளாதவரென்ப

தும் திண்ணம். இவரைப்போல் எவ்வளவோ ஶ்ரோதாக்கள் அக்காலையில் ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயநிஷ்டரானார்கள். இவரையும் அப்பய்யதீக்ஷிதர் "என்குலம் புகுந்தீரென்றனர்" "யஶோ-த்ர: விதரணமேஷ்டி" இத்யாதிகளெல்லாம் ஸகலஸம்ப்ரதாய நிஷ்டரிலிருந்து தவறுகின்றவர்களுக்கல்லாது, பூர்வஸம்ப்ரதாயநிஷ்டருக்கல்லவாம். அங்ஙனன்றெனில், நாஸ்திகாவதீர்ணர்வஸ்தாண பூர்வோத்தரலக்ஷண ஶ்ரீமந்நாராயண பரத்வாதி ப்ரமாணாதிகளையும் ஶாஸ்த்ரன் தவராதே யனுஷ்டிக்க ஸ்தாபகமாம். ப்ரதிவாதிபயங்கரம் ஸ்ரீ அண்ணா திருவம்சத்தில் ஜநித்தபின் புள்ளார் ஸ்ரீதேசிகன் திருவடிகளைத் தவறியதும், ஶ்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் திருக்குமாரர்கள் ஸந்ததியார் ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயத்தைத்தவறியதுமே பரிபூர்ணமாகப் ப்ரமாணப்படி ஸம்மதம். ஆகயிவ்வளவால் மணவாளமுனிவர் அடைந்த ஶ்ரோத்தானசெருக்கு நிஷ்ப்ரயோஜனமேயென்றாயிற்று. அதனோடு அனுமானிகளாசார்யர்கள் சொன்ன ஆசங்கைகளும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்களென உபவாதிதங்களாயின. இங்ஙனன்றிக்கே ஶ்ரீஜயபாஷியோடு பராசரித்து, விஶ்வாமித்ரன் பெருமாளைப் பிராட்டியாரோடு சேர்ப்பித்து ஜநகாதி ஸகலப்ரஹ்மவித்துக்களுங்கண்டு உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினுனையால், அவனுடைய கோத்ர ஸந்தானத்தரான ஸ்ரீதேசிகனும் ஸர்வோஜ்ஜீவநஹேதுவிற்காகப் பெருமாளோடு பெரியபிராட்டியாரையுஞ்சேர்த்து ஸமஸ்தமாக்கி அதற்கிணங்கிய ஶாஸ்த்ரப்ரமாணங்களையும் ப்ரதிஷ்டிப்பித்து ஸ்வீகாரணம் செய்தருளினுரென்று ஏன் எழுதக்கூடாதோ? ஆகையாலிறே ப்ரதிபக்ஷவாதிகாவாதியாயிற்று. (பஶ்சாத்) இவ்விதமானபின்பு அம்மணவாளமுனிவர் (பஶ்சாத்தாபேந) இவ்விதமாக வுடையவர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் விபரீத யோஜனைகளைச்செய்து அநேகம் ஸாதுவாதிகளையெல்லாம் நரகயோக்யர்களாக்கி விட்டதுமல்லாமல், தாமும் அதற்கு ஹேதுவானேமேயென்ற பஶ்சாத்தாபத்தால் (ஶ்ருதிகோடிமநோ:) ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனுடைய, அதாவது; தேசிகனால் பரிஷ்கரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸம

ப்ரதாயமென்றகருத்து ஏனெனில், உடையவர் திருவுள்ளத்தை, உடையவர் இவரது ஸ்வப்நதஶையில் நியமித்தருளியபிரகாரம் வ்யாக்யாநாநுவ்ருத்திவிஶேஷ மொன்றுமன்றிக்கே பகவந்நியோகவத்தால் ஸாக்ஷிகமாக்கினராதலால் “பகீரத்யாம்ஶோஸ்யவைதந்யம் । ஶ்ரீபாஷ்யகாராஃ ஸம்யாநஶோத நாதஶிஷ்டம்ஶாநஃ । உக்தஸ்தோகராநந்தஃ ॥, ஶ்ரீபாஷ்யம் விரசய்ய ஸம்யமீந்த்ரராஜிதா ஸ்வ-வாதிநஃ ॥” இத்யாதிகளாலிவரை ஶ்ரீபாஷ்யகார ரவதாரமோவென்றும் பற்பல வஹியாக்ஷர்கள் அருளிச்செய்தன ரென்றுசொலலென்றறிக. (ஸத்ஸம்ப்ரதாயம்) ஶாஸ்த்ரஸித்தாந்தஸாரவத்தால் வாதத்தில் நிலைக்காத வாஹ்யகுத்ருஷ்டிமதம் போலன்றிக்கே, நிலைத்த ஶாஸ்த்ரீயமான நல்லஸம்ப்ரதாயத்தை, அல்லது, ஆசார்யாதியாய் ஶ்ரீபாஷ்யகாரஸம்பந்தமாய் கிடாம்பிஅப்புள்ளார் வரையிலுமான ஸத்துக்களுடைய ஸம்ப்ரதாயத்தை (ப்ராப்ய) அடைந்து (ஶ்ரீபாஷ்யாதீந்) ஶ்ரீபாஷ்யகாராந் க்ருதிக ஶ்ரீபாஷ்யாதிகளான (ஸர்வாந்) எல்லாக்ரந்தங்களையும் (வியிவஸ) யதாஶாஸ்த்ரம், அதாவது, “ஶ்ருத்வா நமோஸ்துதே । ஸம்ப்ரதாயவந்யஸ்ய ஸ்வப்ரத்யாநயனமோக்ஷ ।” என்றபடியன்றிக்கே ஶாஸ்த்ரவிதிப்படி, அதேதெனில்மேலும், “பஶ்யாமஹே ப்ரபத்தி ।” என்றபடி க்ரமம்தவிர்ந்து ப்ரஶ்நம்பண்ணுவது ஸாநந்தஹேதுவாகையா லெனக்கருத்து. (ஸமஜநக) ஸமிகரித்தருளினர். (இத்யேஷா)என்றிவ்விதமல்லவோ (அத்புதம்) ப்ரதிவஸ்திகளாரும் ஶாஸ்த்ரமேதை வர்கூறும் அவர்தமது குணக்களுடைய வரித்ரமிருக்கும்படி. ஆகயிதனுல் மணவாளமுனிவர் “ஸாங்கேத்யம் பரிஹாஸ்யம்வா” இத்யாதிவசநப்படியும், “ஶேஷாஶேஷ்யஃ” என்றபடியுமாக ப்ரதிகோடிஜ்ருஷ்டியாகவாவது ஶ்ரீதேஶிகர் ஸ்மரணையைப்பண்ணியதால் அது கூஷிநிபந்தநாதியர்ப் ஒடுவில் பரம்பரையாக ஶ்ரீதேஶிகர் திருவடிகளான கிடாம்பிநயினர் திருவடிகளிலாஶ்ரயிக்க ஹேதுவாயிற்று. அவ்விதம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயப்ரவேஶமுண்டாய் யதாயத்தாய் ஶ்ரீபாஷ்யாதிகளையும் ரஹஸ்யார்த்தங்

களையும் பெற்றாரென்பதிந்த ஶ்லோகக்கருத்து. இங்கு ரங்கப்ப ங்கார்செய்தவரவரமுனி வைபவத்திலுள்ள "ஸத்ருக்தஶ்ருத ஶ்ருதம் ஸ்ரீஸாம்ப்ரதாயஜ்ஞாநிந: । ப்ரத்யக்ஷஶ்ருதஶாஸ்த்ரார்த்த ப்ரதிஷ்டாபகதயா । தஸ்மாத்ஸ்ம்ருதிப்ரமாணோ மேதா வ்யாக்யாநே தத்பராய । யஸ்யஶ்ரீமத்வரமுநிகருணாஸ்ம்ருதி ஷ்யஹ்ரஸ்வ: ॥ , "ரஹஸ்யத்ரய விஶேஷார்த்தகோஶம் வ யதீயஸ: |" என்ற இந்த ஶ்லோகங்களை ஸம்ப்ரதாயார்த்தக்கள் கண்டுதெளிவது. (சு)

ஏவம் ப்ராவ்ருஷி ஶ்ருத்யுநாதவி வத்ஸர: ஷி ஜ்ஜோகாவ்ருக்ஷா: க்ருதாயுதை: ப்ரவ பேணமேஹாகுஹாவநெ குருகேகாகுலோ காநு | ஸங்கேதாவாஸஜாரேவி தேவாயிஷ்ணாநு லோஹயாரவ ஸக்தார்த்தே வைஷ்ணவம் தத்ததவி வ வாநஹேமாவாதிகஷ்டு ॥ ॥எ॥

(ஏவம்) இந்தப்ரகாரம் (ப்ராவ்ருஷி) ப்ராவீநர்களுடைய வஸித்தமெல்லாம் ப்ராவ்ருமானபொழுது, (வாநரவி) காஞாஞ்ஸமறுபடியும் (க்ஷ்ருத்யு) ஓராளொரு (வத்ஸர:) க்ருத்ய விஷயங்களில் வாதாயபூயாகரான (ஷிஜ்ஜோகாவ்ருக்ஷா:) பிள்ளைலோகஞ்ஜீயரென்றவோர் ஸஜ்ஞாவி (க்ருதாயு தை:) அனேகம் ஶிஷ்யர்கந்தைகளால் (ப்ரவபேணை:) நன்குநிறைந்ததும் (பேஹாகுஹாவநே:) வெருகலகங்களுக்கு ஶ்லாகங்களுமான (குருகை:) வாக்ஸூக்த்திரள்களாலும், (ஸங்கேதாவாஸஜாரேவி) கட்டுப்பாடானவனேகம் நடவடிக்கைகளாலும், (தேவாயிஷ்ணாநு) சுஸ்வபாவிகளான (ரேஹாகாநு) அறியாதசிறுவர்கூட்டங்களை (ஸந்நக்ஷ) நன்றாக (லோஹயாரவ) வஞ்சித்தனர். (தத்காலேவி) அக்காலத்திலும் (தத்) ஸ்ரீஹ்ருதாரயோகிப்ரபூதிகளால் ஸித்தமான (வைஷ்ணவம்) ஸ்ரீவிஷ்ணுஸம்பந்தமாயுள்ள (ஶதம்) ஸம்ப்ரதாயமானது (வாநஶ்ரு) மறுபடியும் (ஹேஷம்) பிறிவை (ஶ்ரவ) அடைந்தது. (அதிகஷ்டு) இவ்விதம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதா

யத்திலுள்ள ஸௌகர்யத்தை ஸ்தாபிப்பித்தது மிகவும் கஷ்டம். ஆகையிதனால் கிடாம்பியாச்சானார் திருவடியை ஆஶ்ரயித்த மணவாளமுனிவருக்குப்பின் ஸம்ப்ரதாய ஸம்ப்ரதாயம் ஸ்தாபித்த ஸம்ப்ரதாயம் ஸ்ரீகார்யாஶ்ரயமன்றிக்கே ஸஹஜமாயிருக்க, அச்சமயத்தில் மறுபடியும் பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் என்றவோர் ஸாமாந்ய வாதியாகி விஶிஷ்டாத்வைதியானவர் பற்பல கட்டுக்கதைகளையெல்லாஞ்சேர்த்து ராமாநுஜார்யதிவ்யசரிதையென்றும், யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவமென்றும், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமயாசார நிஷ்கர்ஷமென்று மித்யாதிபுஸ்தகங்களிற் பற்பல கலஹாஸ்பதமான வாக்யங்களையெழுதி வெளிப்படுத்தி, வடகலை தென்கலை ஸம்ப்ரதாய விரோதமாய் அநேகம் பரஸ்பர வைரையையும்பேசி, யவைகளாற் றெளிந்தவறிவில்லாத சிறுவர்களையெல்லாம் ஸ்வாதீனமாக்கி, ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸம்ப்ரதாயத்தையிரண்டாய் ஸ்தாபித்து இவரிருவருள் கலகத்தையும், அஸூயையையு முண்டாக்கினர். ஆனதாலிவர் காலத்திலுமோர் தரம் உடையவர் தர்ஶநம் அநாதிவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயமென்றும், ஸௌம்யஜாமாத்ருவைஷ்ணவமென்றுமிரண்டு விதமாயிற்றென்றதிதன் கருத்து.

அன்றியும், இவர்காலத்திலே தான் ஸ்ரீதேஶிகவிஷயமான தனியன் போலவைகட்கெதிர்தட்டாய்ச்சிற்சில ஶ்லோகங்களையும், வாழிகளையும், அவைகளுக்கிசையவோரோர் கட்டுக்கதைகளையு மிவர்கட்டினர். அவையாவன, "ராமாநுஜதயாபாத்ரம்" இத்யாதிக்கு ஸ்ரீஸௌம்யஜாமாத்ருமுநிம்மென்றதும், "நமோராமாநுஜார்யாய" இத்யாதிக்கு "நமஸ்ரீஸௌம்யநாயாய" "என்றதும், வாழியிராமாநுசப்புள்ளா" னித்யாதிக்கு "வாழிதிருவாய் மொழிப்பிள்ளை" என்றதும், "மாறன்மறை வாழ" என்றதற்கு "சடகோபன்செழிந்த மிழ்நூல்வாழ்க" என்றதுமான பற்பல வெண்பாக்களும் கலித்துறைகளும் ஶ்லோகங்களுமாம். மேலும், இவைகளையுண்டாச்சி வடதிவ்யதேஶங்களிலும், தமது ஸௌம்யஜாமாத்ருவைஷ்ணவர்களைக்கொண்டு, விநயாதிநயநவபாஷ்யமாகவுள்ளில் "ஸர்வ

ஷ:" யாதவாத்ரிநிலயம் ப்ரவேசிக்கச்செய்து சிற்சில ப
ழக்கத்தின்பேரில் காலதேசவர்த்தத்தால் ஸம்ப்ரதாயத்தை
யும், ஏதாவதோர் ப்ரதிமையை மணவாளமுனிவராகவும்;
சில திவ்யதேசங்களிலுள்ள ஸ்ரீபாஷ்யகாரதிவ்யமங்களவிக்ரஹத்
தையே மணவாளமுனிவராக மாற்றியும் உத்ஸவங்களை ந
டத்தியும், ஆராதனாயிவைகளும் வந்தபொழுது "ப்ரஸஹ்ய ந
ஹாரணிஜீவாயநேவஸேத்யா யதோவதந்தி நஸ்ருஷாமயோவிர
மயந்தி ஸ்வஹ்ருதம் । யதாவிதி க்ரதாஹவாம் விநயந்தி ஸ்வயம் உ
ண்ணம் ஜானா நவ: ஜானாதயோ ரவி ஜ்ஞானா ஹாநேர்வ
த்ந்து ॥" என்றபடி ப்ரவருத்யாயபக்ஷகாலமாகையால்
ராஜஸேவகாலங்களில் எவரெவர் கையிற் பட்டிருந்தனவோ,
அந்தந்த திவ்யதேசங்கள் அந்தந்த ரீதியாய் ஜநாதீநனர்கள்
ஸேவிக்கும்படியுமாயின. அதைக்கண்டு தேவாஜிகளான சிலர்
ஜ்வதிப்பார்கள். ஸாஸ்த்ரவிஜ்ஞாநமுள்ளோர் ஜ்யமியாது த்ருஷ
வித்ராயிருப்பார்கள் கைக்கெட்டாதவிடகட்டுவதற்கு சேதும்
தேவஷ்யனுக்கு ஸாத்யமாயிருக்க, இப்போழுதோர் தேவஷ்யநு
அவ்வோ விடங்களில் ஸெஸதர்ஷவைஷ்ணவஹ்ருத்தை யுண்
டாக்கிவைப்பது அஸாத்யமன்று. ஆழ்வாருக்குப் பின்பு ஸம்ஸ
ப்ரதாயம் ஸ்ரீதேவநாயகநிகாலம் வரையில் விஹிதமாயிருந்து
வாநரவி வெளிப்புறப்பட்டது போலும், ஆழ்வார்திருந
கரியில் குழிப்பிரான் ஸந்நியி அஷ்டவிம்சங்களால் மறைக்கப்
பட்டிருந்து ஸ்ரீகுழிவண்ணகொவயதீப்ரஹ்மாதேசிகனால் திரு
த்திப்பணிகொள்ளபட்டது போலும், அணையிற் போன வாழ்
வார் மறுபடியும் ப்ரதிஷ்டிதமானர்போலும், கோயில் அழ
கியமணவாளன் கோயில் விட்டுப் பல திவ்யதேசங்களிலும்,
வெளியிலுமெழுந்தருளியிருந்து மறுபடியும் கோயிலிலேயே
ஜோவணாயன் ப்ரதிஷ்டிப்பித்தது போலும்ப்பொழுதும்ஸெஸ
தர்ஷவைஷ்ணவஹ்ருயாகதமாய், அதவைவ தத்யதேநஸா
ரியாயிருக்கும் ஸெஸதிவ்யதேசங்களும், காலம் நிரவயிக
மாதலால் இனி மேலும் பற் பல விதமாய் மாறவுங்கூடும்,
ஒரு ஸமயம் நல் வழிக்கு வரவுங்கூடும். இவ்விஷயத்தில் வே

ண்டும் விஷயங்கள் பூர்வப்ரகரணத்தில் பரக்கக்கூறக்கடவோம்.

ஆகயிவ்வளவால் இப்பிள்ளைலோகம் ஜீயர் யென்றவர் ஸ்வதந்த்ரவசநவிஷயத்தில ஸாரோத்தாராயவாதாஹா ஜாத்தால் ஸ்திதரானரெனக் கூறப்பட்டது. இவ்விதமாக நான்கு ஶ்லோகங்களால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் "உபயவேதாந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ" ரென்றும், "ஶைவத்ரவிஷவைஷ்ணவ" ரென்று மேற்படவேண்டிய காரணமும், அப்படி யேற்படுத்தியவர் சரித்ரங்களுங் கூறப்பட்டது. (எ)

இப்படி ஹேதுகாரணஞ்சொல்லி ஹேதுமின்ன வியமென்பதைமேல் உபபாதிக்கின்றார்:—

வேதாந்தாசார்யமார்க: ப்ருதகயமபி ப்ருதக் த்ராவிடாசார்யமார்க: ஸூத்ராதிர்பாஷ்யஶிஷ்டாபவாதவிதம் அதம் பாஷ்யதாத்ஸ்தம் ஸ்வதந்த்ரம் । ஹேதும் தஸ்மிந்தாஸ்யாம்யேத ஸமவேதா ஶோகதாநே க்ருபாயா ஸம்ப்ராஜ்ஞா பாஷ்யபக்ஷ ததநாஸ்ரதஸ்ரதி ஸ்வாதிஶாநேந்யா விபக்ஷ: ‖ அ ‖

(வேதாந்தாசார்யமார்க:) ஆகப்படியிவேர்க்க காரணங்களால் ஸ்ரீவேதாந்த தேஶிகனுடைய ஸம்ப்ரதாயமார்க்கமானது (ப்ருதக்) வேறு, (அயம) மேலும், (த்ராவிடாசார்யமார்க:) தென்றிசையிலுண்டான ஆசார்யர்களுடைய மதமாகும் வழியானது (ப்ருதக்) வேறு, என்றேறப்பட்டது. (தத்ர) அவ்விரண்டுகளுள் (ஆத்ய:) முந்தியதான ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யருடைய மார்க்கம் (பாஷ்யஶிஷ்ட:) ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீபாஷ்யத்தோடு இணங்கியது. (அபரவிதம் மதம்) மற்றொன்றான யிரண்டாவதாகிய ஶைவத்ரவிஷவைஷ்ணவமதமோவென்றால் (பாஷ்யதூஷ்டம்) ஸ்ரீபாஷ்யத்தோ டிணங்காததும் (ஸ்வதந்த்ரம்) ப்ரமாணத்தின் கிழன்றிக்கே தான்றோன்றியுமானது. (தஸ்மிந்) அவ்விஷயத்தில் (ஹேதும்) உபபன்னமான காரணத்தை (வதாமி) கூறுகின்றோம். (ஶ்ருண்வந்த) ந்யாயந்தெறிந்தவ

ர்களே! கேளுங்கள். (ஸமயத:) ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய (மோக்ஷதாநே) ஆச்ரிதர்களுக்கு மோக்ஷதானம் செய்யவேண்டிய விஷயத்தில் (யா) யாதொரு (க்ரியா) க்ரியாவிசேஷ மென்பதுண்டோ, அது (ஸாஷ்யபக்ஷே) ஸ்ரீஸாஷ்யபக்ஷத்தில், அதாவது, ஸ்ரீஸாஷ்யகாரர் திருவுள்ள ப்ரகாரம் (ஸவ்யாஜா) “ஸம்ஸார தந்த்ர வாஹிநாம் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ।” இத்யாதிகாரணமுள்ள ப்ரமாணத்தால் ஓர் ஹேதுவைப்பற்றியது. (தத்ராஸ்ய தஸ்ய க்ருதி:) அப்பக்ஷத்தையனுஸரித்த மதத்தையுடையது, (ஆத்யா) முதன்மையான ஸ்ரீமத்வேதாந்ததேசிகனது ஸத்ஸம்ப்ரதாயம். (அந்ய:) மற்றயிரண்டாவதான பிள்ளை லோகாசார்யர் ரஹஸ்யாம்நாயமுள்ள மௌஸலைஷ வைஷ்ணவரது ஸ்வபம் (விபக்ஷ:) நிர்ஹேதுகமானதால் ஸ்ரீஸாஷ்யத்திற்கு விரோதமான பக்ஷமுள்ளது.

இதனால் ஸ்ரீதேசிகரது ஸம்ப்ரதாயம் வேறு, லோகாசார்யருக்த ரஹஸ்யாம்நாயஸ்வரூபம் வேறு என்றும், அவைகளுள் முதன்மையானது, ஸ்ரீஸாஷ்யாநுகுணமென்றும்; இரண்டாவது ஸ்ரீஸாஷ்யாநநுகுண மென்றும், அதற்குக் காரணம் ஸ்வாமிவசநாசுஸாரப்படி மோக்ஷப்ரதாநவிஷய க்ரியாவிசேஷத்தில் பரீக்ஷித்து நோக்குங்கால், ஸ்ரீஸாஷ்யாசுரீத்யா க்ரியாஸஹேதுகையென்பதும், அது ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயத்தில் அநுகுணமாயிற்றென்பதும், மற்றது நிர்ஹேதுகையாதலால் ஸ்ரீஸாஷ்யவஜ்ஞக்கு விரோதமென்பதும் இதனாற்றீர்ந்ததென்பது கருத்து. (அ)

ஸவ்யாஜா வேதவிருத்ததாம் யளமவதேந்த மோக்ஷஸ்யாதவ்யாஜா யதி ஸமவதோ நோ ஹி வைஷம்யதோஷ: । கைதந்யாசாந்யாஜ ஹவவிஷயே ஆஸ்ரயாதாம் ஸாஷ்யவஜ்ஞ: ஸம்யக்ஸ்வஷ்டீ ஸவதி நிவிருதேணைத் ராவாயுவத்து ॥ ॥கூ॥

வதேவதாகதவிஷயத்திற்கு ப்ரமாணமேதுமல்லாதே வ்யாஜாவேதிகாதிபால் ந்யாயஸஞ்சாரமுஞ் செய்கிறார். (ஸா)

பக்ஷபாதஶூந்யமான அந்த க்ருபையானது (ஸ்வாஜாவெ க்) ஹேதுவ்யபேக்ஷைகளுள்ளதாவதோர் ஹேதுவைப்பற்றிருக் கில் (ஸர்வஜகதாம்) எல்லாவுலகங்களுக்கும், அதாவது, ஸகல ஜீவ சேதநஸமூஹத்திற்கும் (யுகபதேவ) ஒரேகால த்தில் (மோக்ஷ:) மோக்ஷமென்ற பரமபுருஷார்த்தம் அருள வேண்டிவரும். (நிருபாதி) அங்ஙனல்லாது ஏதாவதோர் ஹேதுவைப்பற்றி அளிக்கப்படுமேயாகில் (ஹேதுக:) மோக்ஷ ப்ரதாதாவான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு (வைஷம்யதோஷ:) வை ஷம்யமென்ற தோஷமானது (ஸ்யாத்) ஸம்பவியாதன்றோ. இ ங்கு வைஷம்யமென்று ஸந்தேஹிப்பித்த மாத்திரத்தால் இதுவ ரையிலு பக்ஷித்ததைப்பற்றி நைர்க்ருண்யமும் ஸமர்த்தா ஸ்தம்போலவே. ஆகையால் வைஷம்யநைர்க்ருண்யமென்ற யிரண்டு தோஷங்களும் ஸ்வாபக்ஷத்தில் தோஷமில்லையெ ன்றது கருத்து. அவைகளுள் வைஷம்யமாவது, நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரஹமவாய் ஸ்ருஷ்டிசெய்த ஸுராதிதேவஸம்ஸாரிகளுக்கு த்ருபதிநவஸம்வேத்யம்'' என்றது. இதன் பரிகாரமும் பக்ஷபாதம். நைர்க்ருண்யமாவது, நிர்வ்யாஜமாக வொருவ னை துக்கியாக்குதல். இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீபாஷ்யஸாரத் தில் ஸமந்வயாதிகாரத்தில் ''ஸர்வஜ்ஞன் ஸர்வ ஜ்ஞனேயாகிலும் வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்களாகிற தோஷ ங்கள் தனக்குத்தட்டாமைக்காக யிவன்பக்கலிலேயொரு வ்யா ஜத்தையுண்டாக்கி அதையவலம்பித்துத்தான் ரக்ஷிக்கும்'' எ ன்ற ஸ்ரீதேஶிகரு அருளிச்செயலால் வ்யக்தம். இதேவிஷ யத்தைப்பற்றி ஜாகாசார்யர் ''இது தன்னைப்பார்த்தால் பி தாவுக்குப்புத்ரன் எழுத்துவாங்குமாப்போலே யிருப்பதொன் று, இது தனக்கு ஸ்வரூபந்தன்னைப் பெருதொழிகை'' என் று வசநபூஷணத்தின் வ்யாக்யானத்திலும், ''பரம புருஷர்கள் நிர்ஹேதுகக்ருபைவ ஸ்ரீஸாத்யஜ்ஞாநத்தாலே'' என் றும், ''ஸுக்ருதியால் பிறந்த ஜ்ஞாநமன்றிக்கே நிர்ஹேதுக ஹ ரஜ்ஞாநமுடையவராய்'' என்றும் தனிஶ்லோகம் ஸ்வ தாரிகையிலும், ''ஸர்வமுக்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரவ்ருத்தி: என்றுஸோ

ஸோமாஜியாண்டான் அருளிச்செய்வர்" என்றும், "அவனுடைய நிர்ஹேதுகமான க்ருபாவாத்ஸல்யாதிகளாலே உபாயமென்றதாய்த்து" என்றும் தனிஶ்லோகத்திலும் நிர்ஹேதுகஜ்ஞானத்தைய ருளிச்செய்தார். இவற்றுள் ஸம்ப்ரதிஷணத்தில் அருளிச்செய்த வாக்யத்திற்கு மணவாளமுனிவர் தமது வ்யாக்யானத்தில் "வ்யவஸாயத்திலே யிப்பிரபத்தியையுபாயமாகக்கொண்டால் வரும் தோஷத்தை உபபாதிக்கிறார். இது தன்னை" என்றுதுடங்கி "இதுதன்னைப் பார்த்தாலென்றது இச்சேதனன் ஸம்ஸாரவிஷயத்தில் பண்ணு மிப் பிரபத்தி தன்னை உபாயமென்னப் பார்த்தால் என்றபடி, பிதாவுக்குப் புத்திரன் எழுத்து வாங்குமாப் போலே யிருப்பதொன்று, என்றது உதாஹரணகையாலே ஹிதைஷியாய்த் தானறியாத தஶையிலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும் தமப்பனுக்குப் புத்ரனானவன் தானறிந்த தஶையிலே என்னை நீ ரக்ஷிக்க வேணும் என்றெழுத்து வாங்கினால் இரண்டு தலைக்குமுண்டான உரவுக்குக் கொத்தையாமாப்போலே, ஸர்வகாரணபூதனாய் ஸர்வதஶையிலும் ரக்ஷகனாய்க் கண்டு போருகிற காருண்யனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கும், ஶேஷபூதனான இவனுக்கு முண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு தோஷமென்றபடி. எழுத்து வாங்குகை யாவது, ரக்ஷகன் பேரைத் தன் மார்பிலெழுதிக்கொள்ளுகை. ஆனலிது தனக்கு ஸ்வரூபமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார். இது தனக்கென்று துடங்கி "ஸ்வஸ்வாமிபாவஸம்பந்த ஸித்தஸ்வ" மே பொருளாமிறே. " என்றும், ௫௯- வாக்யவ்யாக்யானத்தில் "ஆகையால் ஸித்த ஸாத்யோபாய வ்யாவ்ருத்த வைஶிஷ்யயாயிருக்கிற யிந்த ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வ ஶேஷாஸிக மென்றதாயிற்று." என்று மருளிச் செய்தார். ஆக யிவ்வளவால் மோக்ஷப்ராப்திக்கு உபாயாஸாவமே இவர்களது ஹ்ருதயங்கள் பேசுகின்றன. இவ்வகை ஈஶ்வரஹேதுத்வங்களெல்லாம் ஸ்ரீபாஷ்யவ்யாக்யாணத்தாலே நிரஸிக்கின்றார். அதாவது, (ஏஷ விஷயே) இவ்விஷயத்தில் (கேசித்வ்யாசக்ஷ:) "கேசித்யாஸாஸ்யாயுபஸ்தாஸ, ஸாரத்தேஸ்ஜீ"

ந்தே:, ஶேஷத்வேநைவ ஸ்வரூபேண ந ஸாபேக்ஷகா:'' என்றிவை முதலிய ஸூக்திகளும் (ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்திஸ்த அந்தஸூக்திகளைப்பற்றிய ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியும்(ஶ்ருதப்ரகாசம்) பார்க்கப்படட்டும். அவ்விதம்பார்த்தஸமயோசிதமே(ஸ்ரீதராசார்யவத்ஸ்ய) உத்தரதேசமாகும் பெருமாள் கோவிலில் அவதரித்துப் பேரருளாளனருளால் ப்ரவசிப்பித்து வந்த நடாதூர் அம்மாள், அப்புள்ளாரிவ்வாசார்யர்கள் ப்ரவசித்தருளிய ஸம்ப்ரதாயமும் (நிகிலம் வ) முழுமையும் (ஸர்வஜ்ஞ) ஸஹேதுகமாக நன்கு தெளிவாய் (ஸுஸ்பஷ்டம்) இதற்கு முன் ஸ்பஷ்டமாகாதிருந்த வுனக்கிப்பொழுது ஸ்பஷ்டமாகுமென்றபடி. இங்கு ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியை யெல்லாமெழுதப்புகில் க்ரந்தம் விஸ்தரமாகுமென்ற காரணத்தால் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகாரிகள் அப்ஸூக்தியை யதாவஸரித்துப் பார்த்துத் தெளிவது.

ஆக யிவ்வளவால் யுக்திக்கும் வேதவ்யாஸஸூக்திகளுக்கும் இணங்கி யிருப்பது ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகரது ஸம்ப்ரதாயமே யென்றும், மற்றதிணங்காததென்பதும் இந்த ஶ்லோகத்தின் கருத்து. (௯.)

இத்யவதாரிகா ॥

அத ஶேஷநிரூபணம் ॥

இவ்விதம் ஶேஷஹேதுவான வேதவ்யாஸவசிதத்தையும் ந்யாயத்தைம், அவைகட்கநுகுணமான ப்ரமாணத்தையும் நிரூபித்துக்காட்டி யிதன் பேதங்களிவையிவையென நிரூபிக்கின்றார்;—

ஸவம் வதந, வர்ணம், கேவலகரணோ, வாய, ப்ரவர்த்தி, ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநோபாஸந, வணாயஶ, கேவலா ஶேஷித்வாதாதிஷ்ட | ஹிதாவேவ ஹி தாவன்னை ஸம்பந்தி ஶப்தமேவ ஸம்பந்தி யேஷாம் ந்யாயாத் ஹயஸ்தே ஹி விதாஷாம் வக்ஷே ந வேகோ தத: ॥ ௧௦ ॥

(ஸாவம்) இவ்வகையான ஸ்வாமிஸம்பந்தாதி ந்யாயத்தால் [வநு ந] ஸரவஸ்வாஹரவதவிஷயமான ப்ரணாமமென்ன, [ஸம்ப] உபஜீவ்ய ஸம்ப விஷயமென்ன, [கைங்கர்ய] ஸகல ப்ரஹங்களுக்கு ப்ரதிநியதமான ஸாஷ்டாங்கங்களைச் செய்தலென்ன, [உபாய] ஸாபேக்ஷோபாயவிஷயமென்ன, (ப்ரபத்தி) அவ்வுபாயத்தையனுஷ்டிப்பதாகிய ஸமாச்ரயணவிஷயமென்ன, அதாவது, ப்ரஹ்மேசாந ஸரவஜ்ஞ்யரணாரவிந்தங்களில் உபாயத்வேந ஸ்வீகரணமாகும் அடைக்கலம்புகுதலென்பது. 'அடைதல்' என்பது ஸமர்த்தாயம். (ஸ்ரீதஜ்ஞாநோபாஸந) ஸ்ரீசனுடைய ப்ரவண விஷயகஸரூப விவமான ஸரவவிஷயஜ்ஞாநமென்ன, ஸக்தியென்ன யிவைகளை ப்ரதிபாதிக்கும் விஷயமென்ன, (வணி யசி) ஜாதிவ்யவஸ்தாரூபமான யசிங்களென்ன, (கர்மா வைசிஷ்ட்யாதிவிஷய)பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸர்வாத்மாவோடுண்டாகிய ஒருமைப்பாடாகும் வைசிஷ்ட்யமென்ன ஐகத்யாதி வாதங்களில், என்றது. இங்கு ஆதிசப்தத்தால் உத்தராவாரோஷ விஷயாதிகேசவாரண யதிவ்ரதிவநாதிகளும் ஸங்ஹிக்கத்தக்கவை. இவைகளை ஆதிசாஸ்ரவாதங்களாகச்சிலரும், ஸமஸ்தவாதங்களாகச்சிலரும் கூறுவர். ஸீவத்தில் ஓர் வரிப்ராஜகர் கர்மாவைசிஷ்ட்யவாதத்தை மாத்திரம் ப்ரவமெனவங்கீகரித்து மற்றவைகளை சுவப்ரவதங்களாக வெண்ணினர். ஆனால் ப்ரதிவக்ஷிகளான வைஷ்ணவ வைஷ்ணவர்களே ஸீதாவஹாரம்பண்ணின ராவணன் போலும், ஸீதாவைக்காராக்ருஹத்திலடைத்து வஸுதேவனையும் சிறைக்கூட்டத்தில் வைத்தகம்ஸன் போலும், விஷஹக்ஷணம் செய்தவர்போலும் ஸ்வகத்தில் தோஷலேசமுமில்லையெனக் கூறுகிற்ணதஸ்ரஸாவயோகநம்போல் அடிக்கடி சிற்சில புஸ்தகங்களை யெழுதி ப்ரசாரஞ்செய்கின்றனர். தத்தாவாதங்களிலெல்லாமோரோர் உபயவேதாந்தஸ்ரீவைஷ்ணவர் அவ்வோ வாதங்களையெல்லாம் திரஸ்கரித்துக் கொண்டே வருகின்றனர். இங்ஙனல்லாது ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர் தாமாக வாதயாசத்திற்சென்று ஸஹாஸம்செய்வதில்லை. ஆசார்யர்களை விசாரமில்லாதேயே

நிரஸிக்கலாமாதலால் அம்புகள் வந்தவுடனே, சஸ்த்ரத்தை வ்ய யோகிக்கப்பார்ப்பது ஸாத்விகர் கார்யம். இதனால் ஸாத்விக யசஸ்த்திற்க் குறையில்லை யென்பது கருத்து. இவ்விதம் அநந்த ஸூரயர்கள் செய்தருளிய (ரஹஸ்யத்ரயேஷு) இரகஸ்யங்களென்று திருநாமங்களையுடைய [ஸமாஸஹி:] வெகுவிதங்களான [க்ரந்தேஷு] ஸ்ரீகோசங்களால் [தாத்பர்ய வர்ணிதம்] ஸ்ரீமத்வேதாந்ததேசிகனும், இவரது திருவடிகளும், பிள்ளைலோகாசார்யரும் அவரது மாணவகர்களுமான அவ்விருவர்களும் ஸாரஸ்யம் ஸைத்தாந்தை யுடையவர்களே. இவ்விஷயத்தில் நவீனரான வேர் நமதாப்தர் எழுதிய உப யோக்யத்திவாதகமான ஸ்தோத்ர வ்யாக்யாவிவரணத்தில் "இதில் ஸ்ரீலோகார்யஸ்ரீமந்நிகமாந்ததேசிகர்களுடைய வ ஸித்தாந்தமேகரூபமென்கிற விடத்தில் உதாஹ்ருதமான வா ராஷ்கார ஸம்வாதவிஷயத்தில் சிலருக்கு ஸம்சயுதிக்கிறபடியால் அத்ற்தத்திரம் சொல்லப்படுகிறது." என்ற முகவுரையிலும், "லக்ஷணமான ஸாஸ்த்ரம்போலே சுலித்துக்களுண்டாகையால் விரோதமில்லை யென்று" தீப்யவாதிஸ்வாதிஸ்த்திலும் எழுதினார். இவ்வகையோஜனையானது தம்மால்செய்யப்பட்டிருக்கினும்; இவ்வாப்தரால் க்ரந்தாரம்பத்தில் மாத்திரம் "ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம:" என்றுக்கூட்டப்படாததற்குக் காரணம், மேல் வருமாரு ஆலோசிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. அதாவது, லோகாசார்யபரம்பரஸிஷ்யர்களை ஸர்வாசார்யர்களாய் ஆக்கி ஸ்ரீமத்வேதாந்தகுருவை சுத்த இகழ்ச்சியாய் நினைத்திருப்பதேயாம். அன்றியும், எவ்விஷயத்திலும் வேதாந்தத்தைக்கொண்டே ஸ்தாபநஞ் சொல்லும் ஸ்வபாவகையால், பிராட்டியாருக்கு பரீக்ஷை விஷயங்களைச்சொன்னது, ஸாக்ஷாத் தேவதாவாதக்கு டைய விதாநுகத்திற்காக ஸூசிஸ்வீகாந்யாயத்தாலே, என்று ஓர் கதையைக்கட்டிவிட்டார். இக்கதையை இவ்வாப்தர் தமது ஜ்ஞாநஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு கூறினரோ, அல்லது, பழைய எப்புஸ்தகங்களின் ஸஹாயத்தைக் கொண்டு செப்பினரோ,

தெரியவில்லை. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீ பாஷ்யத்தையே "பாஷ்யம் ப்ரமாணம்" என்று கூறும் ஸம்ப்ரதாயத்திற் பிறந்தவராதலால் ஸ்ரீதேசிகர் மீதுமிவ்வபவாதம் கூறினரென்பது ஓர் வியப்பன்று. அல்லாதும், தமது மதத்தியகுருவான பிள்ளை லோகாசார்யர் தத்வத்ரயத்திற்கு உரையெழுதிய வரவர முநியின் "உபாயஸ்வரூபவிசேஷணமாயிருக்கிற ஆகாரத்தையிட்டு இவளுக்குமுபாயத்வத்திலந்வயஞ்சொல்லும் பக்ஷம் நிரஸ்தம்" என்ற வாக்யார்த்தமே ப்ரபந்நந்யாயாதிஸாரஸித்தம்போலென, ஸ்வமதாபிமாநத்தால் ஸ்ரீதேசிகர் ஸித்தோபாயசோதநாதிகாரத்திலும், நிக்ஷேபரக்ஷையிலும், ஸ்ரீதாத்பர்யசந்த்ரிகையிலும், இன்னும்மற்றுள்ள ஸ்வகீயக்ரந்தங்களிலும் அருளிச்செய்திருக்கும் பஹுப்ரமாணங்களையும், ந்யாயங்களையும் இவ்வாப்தர் மறந்தார்போலும். இவ்வ்யாக்யாதா மஹாபாஷ்யகார பதஞ்ஜலிப்ரப்ருதிகள்போல் ஸர்வஜ்ஞஸம்மதரான நிர்ணேதாவல்லவாகையாலும், மூலகாரரும் அப்படியே பாதராயணாதிகளைப்போல் ஸர்வஜ்ஞஸம்மதரான மஹர்ஷியல்லவாகையாலும் பொதுவான ப்ரமாணங்களையும் பொதுவான ஸ்ரீஸூக்திகளையும் அதற்கிணங்கிய ந்யாயங்களையுமிவர் எடுத்தெழுதி அதன்பேரில் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்தது பிழையெனவோ, அல்லது ஸ்ரீதேசிகனது வாக்யார்த்தங்களைக் கொண்டு பாகாதிமதத்ரயவிஷயமெனவோ நிரூபித்துஎழுதியிருப்பாரேயாகில், அப்பொழுது அவ்வாதம் ஸமஞ்ஜஸமாகும். இல்லையாதலால் இவ்வாதம் மிகவும் அஸமஞ்ஜஸமே. ஆனது பற்றி யிவர் ஸ்ரீதேசிகனைத்தமக்குள்ளாகவாக்ஷேபித்துப்பேசியது அஸங்கதம். ஆகயிவ்வளவால் இவ்வாப்தர் கூறியபடி ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயமும், பிள்ளை லோகாசாரியருடைய அஷ்டாதசரஹஸ்ய ஸ்ரீஸூக்தியாய் இவ்வாப்தர் தாமனுஷ்டித்து வருவதாய் ப்ரதீக்கும் ஸம்ப்ரதாயமு மொன்றாகாது. வாஸ்தவத்தில் ஆசார்யர்களிருவரும் ஒடுவில் ஸங்கேதபந்தராயினர் என்றதற்குக் காரணம் மேலது ஸ்லோகவ்யாக்யாநவஸரத்தில் கூறப்படும். [illegible] வைசிஷ்ட்யவிஷயமான வாதமெல்லாம்

(௩௮)வது ச்லோகம் துடங்கி தெளிவிக்கப்படும். இங்கு ஆசார்யர்களுடைய ஸாம்ப்ரதாயிகாநுஷ்டாந மொன்றென்பதும் பிந்நமென்பது மிவருக்குத் தெளிய க்கயோக்யதை மில்லாதே வேறு கதியில்லை. அதில் லோகாசார்ய ரஹஸ்யாநுஷ்டாநம் ப்ராஹ்மணாதிஜாதிகளுக்குள் ளிதுவரையி லில்லாததால், அவ்வாசாரமவருமநுஷ்டித்திலர் என்பதற்கு இதுவே தக்க ஹேதுவாகும். மற்ற ஶ்ரீதேசிகரு ரஹஸ்யாநுஷ்டாநம் ஜநாநீகநராலும் அநுஷ்டித்து வரப்படுவதால் இது அவராலும் அநுஷ்டிதமென ப்ராமாணிகர் அங்கீகரிக்க வேண்டியவிஷயம். இங்ஙனன்றிக்கே லோகாசார்ய வேதாந்தாசார்யர்களுடைய இரண்டு ஸம்ப்ரதாயமு மொன்றென்றது தமோஜ்யோதிஸ்ஸுக்கள் போலொன்றாகாது. ஆனால், இவ்விதம் நமதாப்தர் எழுதக் காரணமேதெனில், தாம்புதிதாய் ஶ்ரீபாஷ்யகாலக்ஷேபஞ்செய்ததால் அதன்முன் ஶ்ரீவேதாந்ததேசிகரு தனியனை யநுஸந்திக்கவேண்டிவந்ததால் அதுவோர் ஸமயம் ஸம்ப்ரதாயப்ரவேசமாகுமோவென்ற ஆசாவிசேஷத்தால், முன்போரிட்டத்தில் நாம் கூறிய ப்ரகாரம் இவர் தமது ஸமயத்தில் இவ்வேதாந்த மர்யாதையையுமாக்ஷேபித்துச் சிலவரிகளை யெழுதித்தன் வித்தை ஸபலமாக்கி ஸமாதாநித்துக் கொண்டார் போலும். இதுவோர் ஸமாதாந மாகாதென்பதைப்பற்றியே இவ்வளவு தூரம் எழுதியது. மேலுமிவ்வாப்தர், தன்னை ‘‘ஶ்ரீமந்நிகமாந்த தேசிக கடாக்ஷலப்தவராவர தத்த்வ யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநஸம்பந்ந ஹாசார்ய ஸத்ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தக ஶ்ரீமல்லக்ஷ்மணாநந்த ப்ரஜ்ஞாகடாக்ஷபாத்ர ஸ்ரீநிவாஸ ஸாகேதராமாநுஜதாஸரென்றும், நூன்முகத்தி லெழுதிக்கொண்டார். இவ்விதமெழுதியும் ப்ரத்யக்ஷப்ரகாரம் லோகமர்யாதை, பரவரமர்யாதைகளைத்தில் ஶ்ரீவேதாந்தமர்யாதையை ப்ரகாசிப்பிக்காதது வாஸ்தவத்தில் குற்றமேயாகும். இவ்விதமிவர் யாதுகாரணத்தாலேயோவிட்டது. ஜநரர்களை ஸ்வமதத்தில் ஆகர்ஷிக்கச்செய்யவேண்டி இவரேகாட்டிய மார்ஜிஹ்விகாந்யாயப்படி இவ்வாப்தரே ப்ராரம்பித்தாரென்பது நிஶ்சயம். அல்லாது யதார்த்த

மானால், “ஶாஸ்த்ரப்ரகாஶயேத்ஸோது ஶ்ருத்யந்தநிஶாமயேத் । ஈப்ரகாஶ ப்ரகாஶாஹ்யம் க்ஷீயேரிதஸம்ப்ரதாயவித் ॥” என்ற ப்ரமாணம் பாதிக்கும். ஸம்ப்ரதாயாஸ்ஸாக்களை விரும்பவில்லையெனில், மற்றவாசார்யர்களையும் ப்ரகாஶிப்பிக்கவேண்டாதபடிவரும். இதன் கருத்து ப்ரமாணப்படி ஶாஸ்த்ரப்ரகாஶம் ஸபங்களில் ஈதாத்ம்யமென்றாயிற்று. ஆகையாலிவர் “ஸ்ரீபாஷ்யாதி ஶாஸ்த்ரவேதநம்” என்று ப்ரகாஶமாயெழுதாது ப்ரமாணத்தாலும் யுக்தியாலும் தோஷமாகவாவது, ஐதராகஷ்டிரணமென்ற தோஷகாவாயமாகவாவது, ஸ்வதஸம்ப்ரேக்ஷதியாலேயாவது தீருமென்பது ஸாத்யகதம். ஆனதாலிவர் எழுதிய ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்த்வவிசாரமென்ற க்ரந்தம் ப்ராமாணிகர்களான வித்வான்களுக்கு ஆதரணீயமாகாது. ஆகயிவ்வளவு காரணங்களைப்பற்றியே முன்பு ஈவகாரிகையில் விசாரப்பட்டுக்கொண்டிருக்குமிவருக்கு நாம் நிர்ணயம் செய்துகாட்டுகிறோமெனக்கூறினோம். ஆகையால் விசாரம் பூர்வபக்ஷம், நிர்ணயம் ஸித்தாந்தமென்பது ஸ்வதஸித்தமாயிற்று.

(தமேதாஹ) ஆகையாலன்றோ (ந்யாயாத்) ந்யாயப்ரகாரம் (உபயம்) ஸ்ரீபாஷ்யாதிஶாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதாயமும், ஆசார்யவர்யஸமயமும் (ஸதாம்) ஸௌஹார்த்தவிஶிஷ்டம் ஒரேவிதமாக (மதம்) ஸம்மதப்பட்டதென்று (நவிசாரஷ்டாம்பக்ஷம்) விஷதக்ஷமன்று. அதாவது; பூர்வோத்தரநிர்ணயதாக ஸம்ஹிதாகவாசார்யர்களாலும், தச்ச்ரவண ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்திகளாலும், ஸம்ப்ரதாயஶிஷ்யபரம்பரத்தாலும், ஸம்ப்ரதாயப்பட்டயிரண்டும் படித்தறிந்த வித்வான்களுக்கு ஒன்றெனத்தோன்றுமென்பதிதன்கருத்து. ஆனால் பரஸ்பரஸம்பக்ஷ ஸாமாஜிகளைப்போல் ஆவாதமாய்ப்பார்த்தவருக்கு ஸஹஸ்ர கோஶங்களில் ப்ரமாணங்களான ப்ரபந்தஉபாய, ந்யாஸ, ப்ரபத்தியாதிஶப்தங்களையிட்டு ஒன்றாய்த் தோன்றும். இது ப்ராமாணிகமன்றென்பது இந்த ஶ்லோகத்தினின்றும் வ்யஞ்ஜிதமானவோர் அர்த்தவிசேஷம் (௧௦)

இதி ஸாதுநிர்ணயம் ॥

ஸந்தநவாத꞉ ॥

இவ்விதம் ஸமேஷ்டியாய் ஹேதுக்களைச்சொல்லி யிப்பொழுது அவைகளுள் ஒவ்வொன்றாய் ப்ரமாணபூர்வமாய் ஸாம்ப்ரதாயாசாரங்களைக் கொண்டுமேல் உதஹரணகேநேத்யாதியால் ஸந்தனம்துடங்கி நிரூபிக்கின்றார்;—

உதஹரணகேந கலுஷம் ப்ரதிபதஞ்ச தேஹிநாம் துவித்த்வம் ப்ரஸித்தம் பாத்ராணாம் ஸாதநே ச்ரௌதி ப்ரதிபதவர கர்மணி ஸ்ப்ருஷ்டத்வாத் । தத்த்வ ப்ராண காயேஷ்வபி யதோக்தஸந்தநம் சாஸ்த்ரஸித்தம் வைதிகஸித்தேந க்ருதத்வாத் வ்ருத்திஹ்ரஸ்வேந தத்த்வத꞉ கிஞ்சித்து ॥ ॥ கக ॥

(ஏகேந) ஒரு (உதஹரண) தருப்பத்தால் (கலுஷம்) செய்யப்பட்ட (பவித்ரம்) தேஹிகளாயங்களிலும் ஸம்ஸ்காரத்தில் தரித்துக் கொள்ளவேண்டிய பவித்ரமென்றவோர் வஸ்துவானது (ப்ரதிபதஞ்ச) அமங்களமான பிணத்தின் காரியத்திற்காக (ப்ரஸித்த) ப்ரத்யக்ஷ சாஸ்த்ரங்களிலும், அதடியாக ஸதாசாரங்களிலும் ஸித்தமாயிருக்கின்றது (அந்ய) வேறன்றே. இங்கு "ஹி" என்பது ப்ரஸித்த்யர்த்தம். இதனால் சவங்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கருமங்களுக்காக அக்கேத்ரமாக ஏற்பட்ட பவித்ரமானது ஒரேதர்ப்பத்தால் முடைந்து தரித்துக்கொள்ள வேண்டியதென்பது சாஸ்த்ரங்களிலும், ஸம்ப்ரதாய ஸதாசாரங்களிலும் ப்ரஸித்தமென்பதின் கருத்து. இவ்விதமே (பாத்ராணாம் ஸாதநே) சுபஸம்யாநாதிகர்மங்களில் செய்யும் பாத்ரஸாதநகர்மத்தில் பாத்ரங்களை (ச) இரட்டை யிரட்டையாய்க்கவிழ்த்தும் நிமிர்த்தும் உபயோகிக்கவேண்டும். (ச்ரௌதி) என்றும் (ப்ரதிபதவர) மங்களமான (கர்மணி) கருமத்தில் (ஸ்ப்ருஷ்டம்) ஸவர்ணருடையவும் "ஆம் ஆம் ந்ருணிஸாதயிஷ்யா" என்ற சாஸ்த்ராநுஷ்டாநங்களில் ஸ்ப்ருஷ்டமாய்க்காணப்படுகின்றது, (அந்ய)வேறு ப்ரகாரமன்றே. இதனால் மங்களமான சுபஸம்யாநாதிகர்மங்களில் பாத்ர

ஶௌநகவஸிஷ்டாதிக்கு மாறாக இரட்டையிரட்டையாகச் செய்யவேண்டுமென்பதும் ஸர்வஸமயிகளுக்கும் ஸம்மதமானதென்பதுகருத்து. ஆகயிவ்வளவேயல்ல, ஸம்ஹிதையிலும் கூட ஸர்வகார்யத்திலொற்றை யிழையும், சுபகாரியத்திலிரட்டை யிழையுமாக ஸூத்ரகளுமெழுதக் காண்கின்றோம். மேலும் பிதாவோ மாதாவோ ம்ருதமானவுடன் ஒருதரம் ப்ரதக்ஷிணநமஸ்காரமாய்த்தரையில் விழுந்தெழுவதும் ஸர்வஸம்ப்ரதாயமும் ஸம்மதமுமாம். (தஅக) ஶௌநகந்யாயம்போல் [ஸூத்ராணகாயேஷுவிவ] தம்தமக்கு ஶ்ரேயோஹேதுவான ஸம்ஸ்காரங்களில் [யாஜ்ஞிகம்] இரட்டையான [யஜ்ஞோபவீதம்] ப்ரமாணமான து [ஶாஸ்த்ரவிஹிதம்] ஸகலஶாஸ்த்ரங்களாலும் விதிக்கின்றது.

இங்கு ஶிவபரமான கார்யங்களில் விஷேஶஸம்ப்ராப்தமான த்ரவ்யங்களைக்கொண்டு வலித்ரம்செய்து தரித்துக்கொள்வதும் ஸர்வஸம்மதமென்பதும் கண்டுகொள்வது. இதற்கு "த்ரிவ்ருத் ப்ரதக்ஷிணம் ஸூத்ரம் வலித்ரம் த்ரிவ்ருதா" என்றது ஶாஸ்த்ரத்தை யொட்டியனுஷ்டானத்தின் கீழ்வந்த வித்ருகார்யவிஷயகப்ரமாணம். ஆகையால் சுபகாரியங்களிலெல்லாமிரட்டையாகவே யிருக்கவேண்டுமென்பதும், அஶுபகார்யங்களிலெல்லாம் ஒற்றையாயிருக்கவேண்டுமென்பதும் விதித்தது. மேலும், ஸக்ருத்தென்று தொடங்கித்தான்செய்யும் ப்ரணாமத்தை ஒரு ஸம்ப்ரதாயில் அவஸானிக்காது ஒன்றொன்றாய் மனனம்செய்து கொண்டேபோய், அநந்தக்ருத்வ: என்று நியமித்ததால் ஶ்ருதிஸம்மதமும் ஒன்றுக்குமேலேயே செய்யவேண்டுமென்றேற்பட்டது. அன்றியும், ஸ்ம்ருதிகளும் "ப்ரதக்ஷிண ப்ரணாமம்ஸ்து யாஜ்ஞிகேநைவ காரயேத் । ஏகமேவ ஸப்ரணாமஞ்சேத் ப்ரதக்ஷிணாத் । ஏகமேவ நமஸ்காரஞ்ச ப்ராணம் ஸாமாந்யம்" என்று கூறின. ஸ்ரீபகவத்கீதையும், "நமோ நமஸ்தேஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருத்வ: புநஶ்ச பூயோபி நமோ நமஸ்தே" என்றுபதேஶித்தது. "நமோ நமஸ்தேஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருத்வ" என்று ப்ரஹ்மாண்டபுராணாந்தர்கத ஸ்ரீரங்கமாஹாத்ம்யமும், "த்விதா ப்ரதக்ஷிணம் கார்யா

ச ப்ரணாமேஷுதயாவிப்ர । நைகதி ப்ரஸுப்ரஸாப்ரணி நாவிஷ்டம்ஹியச ॥ பதாயபராப்ரணிபத்ய ॥ ப்ரணிபாதம் தண்டாகாரச ॥ ப்ரணிபத்ய தண்டாவதபத் ॥ ப்ரணம்ய வாபநம்வாபந: ॥ ” என்று ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதைகளில் ஸாத்விகதமமான ஸ்ரீபாரமேச்வரஸம்ஹிதையும், “வாநம் ப்ரணாமேஷுகாஷ்டு” என்று பாத்மஸம்ஹிதையும் ப்ரமாணித்தன.

இங்ஙனல்லாது சூத்ரஸஹஸ்ரப்ரணாமத்தையும் “ஸஹாஸ்ரம்காரணமென்ப ஹக்தியாகேந வேதஸா । நதப்ருஷ்டி ரோஜாநா ஸஹாஸ்ரகூர்: ॥ ஸ்ஹஸ்ரஸுவமரேணி த்யம் ப்ரணாமம் ஸப்ரக்ஷிணம் । ” என்று அப்பாரமேசுவரமும், “ஸ்ரீராநந்யஸ்ய யாராதநே” என்று ஸ்ரீஹாவாய பாஷ்யவசநமும் நிஷேயிக்கின்றன. சூத்ரஸஹஸ்ரப்ரணாமஸம்ப்ரதாயம் மேஷமஷைவைஷ்ணவருள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடமும் காணப்படுகின்றது. பக்திபாரவச்யாரணேந உபய வேதாந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடம் காண்பது மிகவுமரிது. பாரவச்யத்தால் நம்மாழ்வார் “கைகளாரத்தொழுது தொழுதுன்னை” என்றும், ஸ்ரீ ஆளவந்தார் “நமோநமோ வாங்மநஸாதிபூமயே” என்றும், இவ்வாளவந்தார் விஷயமான ஸ்தோத்தியில் “நமோநமோயாமுநாய” என்றும், “புயோநமோzவ ரிதி தாவ்ரதஷக்தி தத்ஜ்ஞா நாத்யதாஸ்தி பரிஷாஹஸ்மஹே பஹ்வோஹி: । என்றும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் “உதாயோதாயபா நம்வாநம் ப்ரணம்ய” என்றும், ஸ்ரீபட்டர் “மோஹாதமேவ்ய ந மஹதிதம் ஸம்புவனவாஸாஸம்புப:” என்றருளிச்செய்தார்கள். பரமஹிக்ஷுவின் சுப்ரஸித்தசிஷ்யரான எரும்பியப்பாவும் “ஸாரஸாரம் பரமார்த்தந! பஹுமோதந் தேஹஜா, ப்ரணமேணிநியமே நமோ நமோஸ்து, பரமார்த்தநயே நமோ நமோஸ்து” என்று சொன்னார்.

சிலவிடங்களில்காணும் ‘நமோஸ்து விஶ்வாஸந’ ஸ்ரீரங்கஸ்து ஹரிணே நம:, விஷ்ணவே நம:, ப்ரணாமம் லக்ஷணஸநி:’ என்ற வாக்யவசநமெல்லாம் “நாஸமிதா விஷ்ணோர் ஹாவே நாஸாவோ

விஷ்ணுர்தேவதா:, । என்றவிடத்தில் கூறப்பட்ட ஜாத்யேகவசநம் போல் கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் ஸம்ஸித்தம் ஸர்வேஷாம் மதா: । ப்ரஜயே நவ்யஷ்டிவ' என்றவிடங்களிலுள்ள பஹுவசநங்களெல்லாம் ஜீவாத்மபஹுத்வத்தைப்பேசுகின்றன. இது போலவே 'யாகேநைவ தத் காரயேத்' என்று 'ஏவ' காரத்தால் நிக்ஷிப்தத்ரவ்யாணாம் நைகத்ர வஞ்சநஸ்தாவ்யவஹரணநாவிஷ்டம் ஹ்ரியேத்' என்றப்ரமாணப்படிக்குள்ள விஶேஷஸம்ப்ராப்த நிஷேதத்தைக்கொண்டு 'திவேதிவே நக்ஷத்ரயுக்த:' என்ற விதி யாக்ஞமான த்ரிகாலம் கரணீயமானதையே நியமிக்கின்றதென நிஷ்கர்ஷம். இங்ஙனில்லையாகில் "யாவஜ்ஜீவம் நராத்ரிதம்" என்றதற்கும் 'உபாயோபாய ஸாதந: ஸாதந: ப்ரணவ:' என்றவிதற்கும் ஏகத்ரூர்த்தோத்தங்களானது கொண்டு ஸமாதாநம் கஷ்டஸாமாம். அன்றியுமிதன்கூறும் 'நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே' என்றுதுடங்கிக்கூறப்பட்ட ஸ்லோகத்தின் த்விகும் ப்ரதிபாதமும் காணப்படுவதுபற்றி ஸர்வோஜ்ஞர்கள் தெளியக்கடவர். கஸ்தூரிகாஞ்ஜர்க்களாய்ப்பற்றியதுவிடாதே ஏகபுருஷர்போலிருப்பார்களேயாகில், அவர் கார்யங்கள் ப்ராமாணிகங்களாகா. இவ்விஷயத்தைப்பற்றி "கஸ்த்ரூபவிஹரேவர்த்தநம் வாரய ஸ:" என்றும், 'ப்ராயோ யேஷாம் ஸக்த்ரூபகாரணே ப்ரத்யவாயோஸ்தி ஸூரயா:' என்றும் கவோதகாத்ஸர்விதிஜ்ஞணி வேக்ஷ்டாத்ஸர்வி ஸர்விதஸித்தார். இவ்வளவு நிர்ப்பந்தம்வருக்கேனெனில் ஶாஸ்த்ரீயமான ப்ரதிகார்யமும் செய்வது போல்செய்து ஒடுவில் அஶாஸ்த்ரீயமாய் நிர்த்துவைக்கவேண்டியது பற்றியே யல்லது மதாந்தரமில்லை.

மேலுமிங்குயாகவிஷயத்தில் வந்த 'ஏவ' காரம் போல் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யவிஷயத்திலில்லாததால் !ஏகவசநம் காணும் ஸ்தலங்களுக்கு ஜாத்யேகவசநம்கூறப்பட்டது. (வ) மேலும், (இஹ) இவ்விஷயத்தில் (ஏகஸ்மிந் ஜந்மநி) ஒருவருக்கு ஒருஜந்மத்தில் (ஏகக்ருத்வோபி) ஒருதடவையே (கரும்) போதுமெனில் (தத்) அந்தஸாதநமானது (ஸாதந:) அந்த ஜந்மத்திலேயே மறுபடியும் (கிமர்த்தம்) எதற்காகச் செய்ய வேண்டும்.

அதாவது "ஸக்ருதேவஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம் । ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய, ஸக்ருத்க்ருதோஞ்ஜலி:" என்ற ப்ரமாணங்கள்படி ஶரணாகதிக்கு ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமன்றிக்கே ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமானால் ராஜஸ்வராமாநுஜீயர் ப்ரதிதினமுமே ஹிதகாரணங்களில் ஸக்ருத்தக்ருத்தாய் அநுஸந்தானம் நிஷேதித்தல் ஶாஸ்த்ரீயமே யாவதால் இவர்கள் அநுஷ்டானம் ஸ்வாந்தஶாஸ்த்ரமுமல்லாது தன் கொண்டியாய் தீர்ந்தது. ஆனவிங்குகூறப்பட்டிருக்கும் ஸக்ருத்ஶப்தத்தால் கிடைத்த பொருள் யாதெனில், யாவதாயுஷம் ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமான ஹக்தியைக்காட்டில் வேறான ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமாயுள்ள இது ஶாஸ்த்ரங்களில் 'ப்ராயஶ: ப்ரபதநே ஸர்வஸாம் ஸமந: ஸர்வந்யம் நிவாரயந் । ஸஸ்த்ர: ஸ்ரீரங்கநாதாய ப்ரபத்யாதி ஸர்வமேதித:॥' என்றித்யாதியால் ஸர்வஸ்வாமிகள் நிஷ்கர்ஷித்தவிஷயம்.

ஆகயிவ்வளவால் உபயவேதாந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான ஸ்ரீதேஶிகநு திருவடிஸம்பந்தமுள்ளவர்கள் அநுஷ்டித்து வரும் ப்ரணாமப்ரகாரமே ஶாஸ்த்ரீயமென்றும் ஸர்வஸ்வாமிகள் ஸ்ரீஸூக்திக்ருதமென்றும் மற்ற ஸௌம்யஸ்ரீவைஷ்ணவர் செய்யும் ப்ரணாமம் அப்ரமாணமென்றும் ஸர்வஸ்வாமிகள் நவீநமென்றும், ஆசார்யநிகாஸம்ப்ரதாய விருத்தமென்றும் இச்ஸ்லோகத்தாலேற்பட்டகருத்து, (௧௧)

இவ்விதம் ப்ரணாமவிஷயத்திலுள்ள ஸக்ருத்அஸக்ருத்கர்த்தவ்யவிவேசநம் பண்ணி அதன்பேரில் வரும் ஸர்வஸ்வாமிகள் பக்ஷத்தையே மேல் ஸ்லோகத்தால் விஸ்தரித்துப் பரிஹரிக்கின்றார்.

க்வசிஜ்ஜாதேத்யேகத்வம் க்வசிதபி பஹுத்வம் கதிதம் ப்ரணிபாதே நத்யாயேவ ப்ரணவதி நமஸ்யாத்யதிபவ । ஸக்ருத் கர்த்தவ்யத்வே க்வசிதபி ந நிர்ப்பந்தவிஷயோ ஸக்ருத் கர்த்தவ்யத்வே ப்ரதிஹதமிதோ நாதி ஸமயி யாம் ॥ ௧௨ ॥

க்வசித்யாதி ॥ (க்வசித்) "யாமநேயம் நமோதிதம், ப்ரணாமம் லக்ஷணம்நிதி:" இத்யாதி சிலவிடங்களில் (ஜாதேத்யேகத்வம்)

ப்ரணாமவகையென்ற வோர்க் கூட்டத்தைப் பற்றி ஒருமை
யும், (ஸ்ம்ருதி) சிலவிடங்களில் (பஹுவசநம்) "உபாப்யாமபி
ஸாப்யா நம: நம: ப்ரணதி, ஹ்ருதய ஸமாஸ்த ஹ்ருதய:"
ஜாத்யாதிப்பன்மையும் (கதிதம்) ஶாஸ்த்ராதிகளில் கூறப்பட்டி
ருக்கின்றது. ஆகையால் பூர்வஶ்லோகார்த்தாநுவ்யாக்யாநத்
தில் நிர்ணயித்தபடி வ்யவஸ்தை ஸித்திப்பட்டது. இப்ரகார
மாக (ந்யாய்ய) ஒழுங்கானது [ப்ரஸித்தம்] நன்றாய் ஸித்
த்திருக்கினும் (நதி) நமஸ்காரவிஷயத்தில் (க்ருத்ஸ்ந) ப்ரமா
ணங்களுக்கு வேறான [அபூர்வம்] அபூர்வமான ஒருமையை
யே (ப்ரவக்தி) அறியாத ப்ரதிவாதி ப்ரலாபம் செய்கின்
றான். மேலும், (ஸக்ருத்கர்தவ்யத்வே) ஒருதரம் தண்டனிடவே
ண்டுமென்பதில் (ஸ்ம்ருதி) ஓரிடத்திலும் (நியாமகவிதய:)
நியாமகமான ஶாஸ்த்ரவிதிகள் (ந) காணப்படவில்லை. (அஸ
க்ருத் கர்தவ்யத்வ) அடிக்கடி வெகுவாகச் செய்யவேண்டிய
விஷயத்திலும் (ஸாதூநாம்) பெரியோர்களான பூர்வாசா
ர்யர்களுடைய (ப்ரதிபத்திவிரோதி) விரோதமான ஶாஸ்
த்ரமும் (ந) காணப்படவில்லை. ஆக இச்ச்லோகத்தால் ஸ்ம்
ருதிவசநாதியால் ப்ரணாமத்தில் ஒருமை ஶாஸ்த்ரஸம்மத
மென்றும், அப்படியே வேண்டுமென்பதற்கு ப்ரமாணமுமி
ல்லை யென்றும், ஸக்ருதேவேத்யாதிகள் ப்ரஸக்திவிஷயமென்
றும், அவ்விதமே பஹுப்ரணாமவிஷயத்திலும் நிஷேத
ப்ரமாணமொன்றுமில்லையென்றும் ஸித்தது.

இவ்விஷயத்தில் சில அநபிஜ்ஞப்ரமேயணிகள் பெருமாளையும்
பிராட்டியையும் உபாயமாகக் கொண்டதால் ஶ்ரீவைஷ்ணவர் இரண்டு
தரம் தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கின்றாரெனக் கூற வந்தனர். இவ்வா
தம் அஸங்கதம். ஏனெனில், நான்கு, ஆறு, பத்து, பன்னிரண்டு
தரம் தண்டம் ஸமர்ப்பிப்பதும் ஸம்ப்ரதாயிகளிடம் வழக்க
மாதலால் அங்கு இப்ரதிவாதிகள் யாது காரணத்தைச் செ
ப்புவார்களோ தெரியவில்லை. அன்றியும், பாகவதனொருவன்
மற்றொரு பாகவதனை வந்திக்கும்பொழுது எந்த ஹேது
வைக் கல்பிப்பார். மேலும், இப்ரதிவாதிகளும், லோகாசா

ப்ரஹஸ்ரீயாக உபேயமிரண்டாவது பற்றி ப்ராப்யமென்ன நம்போலேயே ப்ராபகமென்னுமும் வேண்டாவோ வென்று ப்ரக்ரியை ஶங்கிக்கக்கடவர். ஶேஷியும் ஸ்வாமியும், ப்ராப்யமுமிரண்டாக வொத்த யிவர்கள், அச்சமும் நாணமுமில்லாது உபாயமிருவத்தால் வந்தது ப்ராமாண்யமென்றது, அத்யந்தம் பரிஹஸநீயம். மேலும் இரண்டு பாகவதர்களெழுந்தருளியிருக்கையில் சிறுவனான வொருவன் வந்தால் ஸக்ருத்ஸக்ருத்தாவது ப்ரணாமம் நமஸ்கரிக்க யிப்பொழுதும்காண்கிறோம். அதுபோல் உபயமிரண்டாய் தோன்றுமிவருக்கும் ஸிக்ஷக: ப்ரணாமம் அத்யந்தாவஶ்யமேயாம். ஸ்ரீதேஶிகஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களுக்குக் கேவலம் தர்மஶாஸ்த்ராதிகளன்றிக்கே ஶாஸ்த்ரங்களும், ஸதாசார ஸ்ரீஸூக்திகளும் கை விளக்காகையால் ப்ரதிபக்ஷாதாஹ்ருததர்மஶாஸ்த்ரம் அநுஷ்டேயம். "ஶ்ருதம் யதீதாவதோஷ வேதஶாஸ்த்ரவிரோதிநா । யஸ்தர்கேணாநுஸந்தத்தே ஸயதர்மம் வேதநேதர: ॥" என்றபடி வேததர்மஶாஸ்த்ரங்களான கர்மங்களெல்லாம் அநுஷ்டேயமேயாகும். யதேஷ்டமாகாது. ஆனதாலிறே உபயவேதாந்தஸ்ரீதேஶிகர்கள் மற்றவர் செய்யும் அநுஷ்டானங்களை பாஹ்யபக்ஷதர்மாநுஷ்டானங்களாய் த்யஜிப்பது. இப்ப்ரகாரம் ஸஹஸ்ரப்ரமாணங்களால் ஸஹஸ்ரப்ரணாமம் ப்ராமாணிகமானாலும் ஆக்ரோஶவாதிபோல் பற்றினது விடாதொழியில் "த்ருஷ்டவைபவோ ஶ்ருதோ தைர்மநிவேஶ யதேஷணா: । ஸ்வாதநப்ரஜ்ஞநிதஸமாத: ஶாஸ்த்ரவிஷயேக்ஷி ॥ அப்யாஸ்தேஷாம் ப்ரதிஹாதி ஶாஸ்த்ரநம் । ஏதக்ஷ்யமாணாநாம் விஹாரேண ஸ்ரீயஜேநாம் ॥" என்ற நிலையாம்." என்று ஸர்வோபாயஶோதநாதிகாரத்தில் கவிதார்க்கிகஸிம்ஹமான ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகன் அருளிச்செய்த கணக்கிலே யாவார் இவ்விதம் ஸகலவாதங்களுக்கும் ஶிக்ஷமானஸந்தநவாதமானது ஸர்வஶ்ரேஷ்டமான ஸஹஸ்ரப்ரமாணங்களால் ப்ரயத்நஸித்தமாகலாயிற்று. (௧௨)

இதி ஸந்தநவாத: ॥

ஶ்ரீ:

ஶ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

அத ஶ்ரீதத்த்வநிர்ணயே புண்ட்ரவாதாரம்ப: ॥

இனியிரண்டாவது புண்ட்ரவிஷயமான ஶங்கையை மேல் ஐந்து ஶ்லோகங்களால் பரிஹரிக்கின்றார்—

புண்ட்ரே பாதாக்ருதித்வம் ஶ்ருதிவிஹிதமபி ஸ்வீயபா
லேऽத கேசிச்சூலாகாரம் க்ரியந்தே ஹ்யுரஸி ச புஜ
யோஶ்ச ஶூர்ப்பவச்ச ஸ்த்ரீபிரந்த்யா: । ஸம்ப்ராப்தாஸ்த்ராஹணேபேகம்
த்ரிவிதபரிதபாதூஷகஸ்த்ர்யக்ஷகாரம் பீடகம் ஶூலமேத
த்ஸேப்ய தமபி நரம் ஹாஸ்யவாஸ்த்ர பீட: ॥ ॥ ௧௬ ॥

புண்ட்ர இத்யாதி ॥ (அத) அதற்குப்பிறகு (கேசித்) ஊர்த்வ வைஷ்ணவஸமயத்திலுள்ள சில மனிதர்களால் (புண்ட்ரே) ஊர்த்வபுண்ட்ரவிஷயத்தில் (பாதாக்ருதித்வம்) ஸ்ரீஹரிபாதம் போன்ற தன்மையானது (ஶ்ருதிவிஹிதமபி) ஶ்ரீவாஸுதேவாத்யுபநிஷத்துகளால் விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் (ஸ்வீயபாலே) தமது நெற்றியில் (ஶூலாகாரம்) சூலாயுதத்தின் வடிவமாகவும், (உரஸி) மார்பிலும் (புஜயோஶ்ச) கைகளிலும் (ஶூர்ப்பவச்ச) முரம்போலும், மேலும் (ஸ்த்ரீபி:) ஸ்த்ரீகளால் (ஸம்ப்ராப்தாஸ்த்ராஹண) சுப்ரஸம்ப்ராநுபோன்ற (அந்த்யா:) வேறோர் ப்ரகாரமாகவும் (ஏவம்) இவ்விதமாக (த்ரிவிதபரிதாபதூஷக:) வாக்கிலும் மனத்

திலும் தொழிலிலும் வேறுவேறுவிதமான நடவடிக்கையோடு கூடிய புருஷன்போல், அதாவது "த்ரியம் புருஷலக்ஷணம்" என்றபடிக்குள்ள புருஷனுடைய வஸித்ரம்போலென்றபடி. (த்ரிப்ரகாரம்) மூன்றுவியமாக (ஸ்ரியதெ) வர்ணங்கள் பலபல விதமாய் தரிக்கப்படுகின்றன. ஈதல்லாமலும், (ஸர்வேஷு) ஸர்வம்போன்ற வர்ணத்தினுடைய கீழ்க்காம்பில் (லீனம்) லீனமென்ற சூஷணத்தின் தன்மையானது (ஜேதவி) ப்ரதிவக்ஷியால் ஸஜிக்கப்பட்டதும் (நவம்) ஸூரமல்ல. ஆகையால் (ஸாவகாவ) அவர்களுடைய நெற்றியே (லீனா:) சூஷணலீனமாக (சுஷ்டா) ஆகக்கூடும். இதனுற்கூறப்பட்ட கருத்தாவது: ஸகலர்க்கெல்லாங்களுக்கும் சுமமாயும் வரம்வரையாய் ஜெக்கிக்கு ஹேதுவாயும் ஸாக்ஷாத்ஸூசிதமுமான வர்ணமானது "ஹரே:பாதாக்ருதிமாத்மனோ ஹிதாய மத்யே சித்ரம் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் யோதாரயதி ஸயோகிமோ ஸுதி" என்ற ஸ்ரீவாஸுதேவோபநிஷத்தாலும் "யத்தோர்த்வபுண்ட்ரா: வரசேஷிதாரம் நாராயணம் ஸாங்க்யயோதாயிமத்யம்" என்ற கேஹோபநிஷத்தாலும் ஊர்த்வபுண்ட்ராகாரமாய் இடையில் வெளியுள்ளதாய் ஸ்ரீஹரிபாதம்போன்றதாய் நெற்றி முதலியவிடங்களில் [illegible] க்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் சாற்றிக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்பதும் முதலில் ஸ்ருதியால் விதிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் ஸ்ரீஹரிபாதாக்ருதியென்றபொழுது ஸ்ரீஹரி யாதுரூபமுள்ளவர்? அவர் [illegible] பற்பல ரூபமுள்ளவராயிற்றேயென ஸம்சயிக்குங்கால் "[illegible]" என்றபடி [illegible] ஷேனப்போலுள்ளதே அவருக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ரூபமெனத்தெளிய, அவ்வடிவமான கோயில் முதலிய திவ்யதேசங்களிலுள்ள திவ்யமங்கலவிக்ரஹத்தை ஸ்வீகரிக்க ப்ராப்தராயினோம். அப்பொழுது அத்திவ்யசரணாரவிந்தம் உபமானமாயேற்பட அது யாத்ருச வடிவத்தோடுகூடியதெனப்பரிசீலிக்க கீழ்வட்டமாகவும் பார்ஸ்வம் தீர்கமாகவும் நடுவில்ஸித்ரமாகவும் ஓர் சூகாரமதற்கு விதித்தது. ஆகயிவ்விதம் ஸிரீஷஸீஜஷ்டி

தவெவெபோல் ஸாம்ப்ராகாரம் ப்ராசீநமாயிருக்கச்செய்தே, சிலரால் தமது நெற்றியில் கீழேயிழுத்துவரைந்து மேல் குறுக்காய் ஓர் ரேகையையெழுதி அதன்மேல் இரண்டுமுனைகளுடன் ஸ்ரீவத்ஸரேகையுள்பட ஆக மூன்று முனைகளையுடையதான வோர் த்ரிசூலத்தின்வடிவமாய் தரித்துக்கொள்ளப்படுகின்றது. அன்றியும் அவர்களாலேயே மார்பு, கைகள், வயிறுமுதலிய சுவஸ்திகஸ்தானங்களில் வொஜெஶித்திய வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயம்போல் கீழில் குறுக்காய் ஓர் கோடிழுத்து மேல் இரண்டுகால்கள் வரைந்து வேறோர் வியமாய் தரித்துக் கொள்ளப்படுகின்றது. இதுநெற்றியில் தரித்துக்கொள்ளும் ஸம்ப்ரதாகாரம்போ லல்லாதது. இவ்வியமிரண்டு ப்ரகாரமாய் எழுதிக்கொள்வதும், ஹரிவாஹாக்ருதியோடிசையாத தென்பது ஸம்ப்ரதாயந்யாயப்படிவலிஜம். அன்றியுமிப்புருஷர்களுடைய ஸாம்ப்ரதாயம் போலல்லாது, இவர்களுடைய ஸ்த்ரீகளெல்லம் நெற்றியில் மட்டும் சுஜுவம்ஶ்ரு போன்ற ஓர் குறியை எழுதிக்கொள்ளுகின்றனர். அது கீழ்வளைவாய்க்காண்கிறது. ஆனாலிப்பெண்கள் நுதலன்றிமற்றவுந்திகை கழுத்துகளில் பெரும்பாலும் குறியிடுவதேயில்லை. ஒரு ஸமயமிட்டாலும் சந்தணப்பொட்டு போலோர்குறியை யணிவார்கள். ஸாருஷர்களணிந்துகொண்டிருக்கும் ஸம்ப்ரவடிவம் போல் தமது நெற்றியிலும் குறியிடும் வழக்கமில்லையே யென்றஸங்காவம் ராதும் சிற்சிலஸ்த்ரீகளுக்கு ஜனிக்கின்றது. ஆனதுபற்றியே சிலஸ்த்ரீகள்சுஜுவஜ்ராக்ருதியாய் வரையும்பொழுது அடிபாகத்தில் சிறிதுமண்ணையதிகங்கூட்டி விளக்கியிடுகின்றனர். வ்ருஷஜஸ்த்ரீகளில் சிலர்மாத்திரம் பஹுவாகத்தமது மூக்கினடியில் கீழேயிழுத்துள்ள வோர்சுயவ்ஸாம்ப்ரம் மாத்திரத்தை தரித்துக்கொள்ளுகின்றனர். இது ஶூயாநிசுமான வ்ருஷஜாமாயெசுவஷிஷவாயத்தைப்பற்றியகுறி. செய்வது செய்யச்செய்தேயே அவையெல்லாம் ஒடுவில் சுஸாஸ்த்ரியமாய்முடிக்கவேண்டியது இவர்கருத்தாதலால் "ஸ்த்ரீஸ்வாயா:" என்று கோஷிஜுஸஙொஷித்ததையும் அழிக்கப்பார்த்த கலிவெ

ஷிதமாயிதாயிற்று. "ஸ்வயோக்யமதிகாரோ நாரேண்யஸ்யஸாம்யம் விதீயதே" என்றபொழுது ஸ்வயோக்யமான ஸ்ரீவைகுண்டவ்யநகரத்தை ப்ராபிக்குமவர்களுக்கு ஸ்வயோக்யஸ்வரூபாநுகுணமான விக்ரஹவிசேஷம் யாயமென்றதாலேயே, ஸ்வயோக்யரூபாநுகுணமான ஸாம்யம் நாராயணவிசிஷ்டவாதாஜாத்யயோகப்ராபகமென்பது கைமுதிகந்யாயஸித்தம். ஆகையாலன்றோ இவ்வயஃ ஸாம்யயாரயிதா ஸவிஸாரூஷ்யனென்றதும், யாரணஂகவியஸ்யமென்றதும். கைமுதிகந்யாயத்தால் ஸ்ரீகளுக்கிவ்விதம் ஸ்வயோகதி ப்ராப்யமான பொழுது, ஸயஃஸாம்யஸாரூப்யகொஷ்ஷஸாம்யமும் தநஜதாவால் ஸயஃஸாம்யமேயாகக் குறையில்லையெனதீர்ந்தது. மேலும் அதை யதிகளும் ஸாரூஷர்களுக்கும் மதி ஸ்வபோமதிபேயென்பதும் ஸித்தது. இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட யுக்திகளுக்கநுகுணமான வசநங்களுண்டோ, அல்லது "ஸூஷ்யஂயஜேராவசேஷஸாஸ வேதஶாஸ்த்ராவிரோயிநா | யஸ்து கேணாநுஸம்ஸத்தே ஸயதேஂ வேதநேதரஃ ॥" என்றபடி ஊராஜுஹகதுநாரோதமோவெனில்; "ஶாஸ்யஸாம்யயாராவேத யஜுஷ்யஜாதிமிநகாஃ | ராக்ஷஸாஃகவிரோசித்ஜாயதே ப்ரஹ்ம பொமிஷா ॥ ஸ்வளதாரோநாஷாஃகேவிஸ ஶாஸ்யஸாம்யயாராஹாவி | ஶாஸாதிநிவிஷஂவதி நதீஸீக்ஷப்ராஶ்வாதிவஸ ॥" என்று ஶாஸ்த்ரவ்யஂஹணோஙப்ஹாண்யாராணமும் "ஹ்யஶாநஂ வாஜவஸதிம் ஶாஸ்யவஂஸ்யாரஂ நரஜ | ஶஷஂ ரோதவாஸீஷாதி உராதஃவஸிவஜயெஸ ॥ ஶாஸ்யவாஂஸ்யாரஂ கிதஂஹாஷஂ ஸஷய ஊயஸ்யவதயதே ॥ ராஜாயாயாரஂ தஞா ஹ்யஶாநஂ மாஷவோ ப்ரவீஸ ॥" என்று ஹதராவான மாஷஹோஷியும், "ஶாஸ்யவாஂஸ்யாரஜதயஂ நிரீக்ஷவியோநரஃ | தஸ்யஷராதரஃ ஸ்ரீஶஜதிஶாதாதவொப்ரவீஸ ॥ என்று ஹோஷியஶாதாதவரும், ஶாஸ்யாகாரஞயோதயஃ வாஂஸ்யஂ யதேஷயாடகே | ஸாளரவேஹோவொரேவவேஸா வஜ்ர தாரகஷ ॥" என்றும் ஹோஷியே மற்றொருரிடத்திலும், "ஶாஸ்யவாஂஸ்யஂஜிஜஃகா யயாஸ ஸ்ரீயாவிகஷாவந | தஷாகாரேணஶஷேணவஸ்யதேயகி

ஜபேத் ॥ ஊர்த்⁴வபுண்ட்³ரம் த்ரிஶூலாகாரம் தி³யேர் ... க்ருதி । தத்ர நிஷேத⁴ந்யாயம் ஸ்மரணீயாயம் வேதி³தோ வி ॥ " என்று ஸ்ரீவேதவ்யாஸரால் பரமதத்வவிஜயத்தில் வசனங்களும், "யா நிவந்தி துலாதத ஊர்த்⁴வபுண்ட்³ரவிதோ⁴ யீநீவஸ்ய த்ரிஶூலே, தாநி ந தத்வாணி, க²லிதா ஶூலாகாரோ ர்த்⁴வபுண்ட்³ரவிஷயாணீ கிதவ்யாநி" என்றுபரமதத்வவிஜயகர்த்தரான ஸ்ரீவேதவ்யாஸரும் அருளிச்செய்த வசனங்களெல்லாம் நாம் கூறிய ஶூலாகாரத்தை நிஷேதிப்பதில் ஜாமாத்ருகங்களாயின.

அல்லாமலும்; "ஊர்த்⁴வபுண்ட்³ரக்ருதிஃஸ்த்ரீணாம்" என்று ஸ்த்ரீகளுக்குள்ள வசனமும் ஊர்த்⁴வபுண்ட்³ரதாரணத்தை நிஷேதிக்கின்றது. இனிஶூலபத்ராகாரந்தான் ஶாஸ்த்ரீயமோவெனில்; அதுவுமிவ்விதமூர்த்⁴வபுண்ட்³ரவிஷயத்தில் அநாவஶ்யகமே. அதெங்ஙனேயெனில்; "ஶூலபத்ராகாரம் தீக்ஷ்ணாக்³ரம் வஸாக்³ரம் ஹ்ருதி³ ஊர்த்⁴வபுண்ட்³ரகம் । ஸயாதி நரகாந்கோராந் யோயாரயதி மாநவ꞉ ॥" இவ்விதம் ஊர்த்⁴வபுண்ட்³ரவிஷயத்தில் ஶூலாகாரமும் ஶூலபத்ராகாரமும், வ்ருஷலஸ்த்ரீகளிடும் யோநிப்ராகாரமும், அஶாஸ்த்ரீயமாய் முடிந்தவுடன், சிலர் நெற்றியிலிடும் ஹரிபாத³த்திற்கு நாஸாமத்⁴யத்தில் எழுதும் யோனிவடிவமான பிம்பத்தைப்பீடமாகக்கூறவந்தனர். அதுவும் ஸமீசீநமல்ல. ஏனெனில்; ஸ்ரீஹரிபாத³த்திற்கு முழுமையுமோர் பீடமளிப்பது அயுக்தமாகையால் குதிரைத்ரைஸனத்திலிருக்க மற்றது மேற்றாக்கிநிற்பது அஸம்பாவிதமாதலால் இதுவும் ஸமீசீநமல்ல. கோயில்களிலும் ஸ்ரீஶடாரியென்ற ஸ்ரீபாதகாணும் பாத³ங்கள் ஸம்பூர்ணாஷ்டாங்கப்ரணாமம் அமர்ந்தே ப்ரகாஶிக்கின்றன. விக்³ரஹத்திலிவ்விதம் குதிகள்மாத்திரம் ஸம்பந்திக்குமெனில்; ஸர்வத்திற்கும் ஸம்பந்தம் ஸாதாரணமாய் எழுதவரும்பொழுது ஜானுக்களுமினிங்கு அநாவஶ்யகமாகையாலிவர்களது விக்³ரஹத்துக்குச்சூலத்தோடும் பீடமாகாது. ஆனதாலேயே ஸ்ரீஹரிபாத³த்திற்கு இவரது நெற்றியே பீடமாகக்கடவதென்று ஶ்ருதி

க்ஷும். ஆகயிவ்வளவால் யோனிவடிவத்தின்பேரில் அரிகால்போல் நிறுத்தப்பட்டயிரண்டு ஸூக்ஷ்மாகாரத்தையுடைய ஶாலக்ராமமும், திருமுத்தின் காம்பாகியமுத்ரலிங்கத்திற்குக்கல்பித்த பீடிகைஷணமும் ஶாஸ்த்ரவிரோதமாய் ஸதாசாரவிரோதமாய் தீர்ந்தெதெனக்கூறப்பட்டன. (கரு)

மேலும்; ஸ்ரீஹரிபாதாகாரத்தில் பாதத்வயாக்ருதியோ, ஏகபாதாக்ருதியோவென ஶங்கித்து "பத்மாஸ" மென்ற ஶ்லோகத்தால் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை நிர்ணயிக்கின்றார்:—

பத்மாஸம் தண்டதுல்யம் ஃபணிஃபணவிலஸத்லக்ஷ்மவச்சங்கதுல்யம், கூர்மாகாரம் ததேவேத்யபிஹிதபதயோர்நைவ பக்ஷாந்தரோக்தம் । ஏகஸ்யைகைகபாதஸ்ய ச விதிவிஹிதாநுக்ரஹணநீதி நாஸ்தி, லெஸ ஸம்ஸ்பர்ஶாந்நேய தோ நதா விதிவிஹிதஸ்ரீஶீமுத்ராக்ருதிஸ்து ॥ கச ॥

(பத்மாஸம்) தாமரைபோலும், (தண்டதுல்யம்) தண்டத்திற்கு நிகராகவும், (ஃபணிஃபணவிலஸத்லக்ஷ்மவத்) ஸர்ப்பத்தின் படத்தில் விளங்கும் அடையாளம்போலும், (ஶங்கதுல்யம்) சங்குபோலும், (கூர்மாகாரம்) ஆமை வடிவம்போலும், (இதி) என்று, (அபிஹிதபதயோ:) ஶாஸ்த்ரங்களிற்கூறப்பட்ட பாதங்களால், (பக்ஷாந்தரம்) ஒவ்வொன்றிலுமிரட்டையிரட்டையென்ற பக்ஷமானது, (நோக்தம்) கூறப்படவுமில்லை, என்றயிதனால் "பத்மாபோ ஜோக்ஷகாரீவெதெத்தயாவோத்தபாதாஸ்ருகு । பத்மவத் தண்டாகாரம் தண்டாஜோதுலக்ஷணம் ॥ தத்ர கூர்மாக்ருதி வைவ ஶங்காகாரயோர்வா ।" என்று ஸ்ரீபாரமேஶ்வரஸம்ஹிதையும் "ஶங்காகாரயோர்வாபி பத்மவோதாக்ருதிர்வா । தீபாகாரம் ததஶ்வாபி தண்டாகாரயோர்வாபி ॥ கூர்மாகாரயோர்வாபி பத்மவோதாக்ருதிர்வா ।" என்று ப்ரஹ்மாத்ரஸம்ஹிதையும், மற்ற பத்ம நீலோத்பல தீப கூர்ம ஶங்க தீப தண்டாகாரங்களோடு ஸ்ரீஹரிபாதத்தையுமோர் உபமானமாய்க்காண்பித்தபொழுது, பத்மத்வயாகாரம் நீலோத்பலத்வயாகாரம் தீபத்வய

கூர்மப்ருஷ்ட தீப பத்ம யாகாரங்களென எப்படி இங்கு ஸ
ாம்யம் சொல்லப்படுவது ஸம்பாவிதமோ, அப்படியே ஸ்ரீஹரி
பாதத்வயாகாரமெனப் பொருளாக்குவதும் ஸம்பாவிதம். அ
ன்றியும் "ஸதந்த்ரம் ஹ்ருதயமத்யே" என்று ஸூத்ரதீபிகை
கார்பிலிடுவதுபோல் குண்டாகயிடுவதும், அல்லது இவர்போல்
குறுக்காகயிடுவதும் இடைவிடாமலிடுவதும் ஶாஸ்த்ரநிஷித்தமாகை
யாலும் "ஸச்சித்ரம்" என்று ஶாஸ்த்ரம் விதிப்பதாலும் பாத
த்வயத்தைத் தன்னெற்றியிலிடப்போகிறவன் ஓர் பாதத்தோடு
மற்றோர் பாதத்தைச் சேர்த்திடமாட்டானுகையாலும் ஸம்ப்ர
தாயங்களும் பாஷ்யங்களும் சேர்ந்தபொழுதுங்கூட வித்ரகரண
த்தில் ஸச்சித்ரம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாகையாலும் பாதத்வயாரண
பக்ஷத்தில் "ஸச்சித்ரம்" என்ற பதம் வ்யர்த்தமாயிருப்பது
ஸ்பஷ்டமாம். ஆனதுபற்றியே ஏகபாதபக்ஷத்தையே நினை
த்து ஸச்சித்ரமென்று விதித்தது ஸமஞ்ஜஸமாயிற்று. அன்றி
யுமிதன் ஸ்வரூபநிரூபணத்தைப்பற்றி "ஹரிபாதஸ்ய ஸூ
க்ஷ்மம் காகோதரஶிர:ஸ்திதம் । ஊர்த்வபுண்ட்ரம் யதோக்தம் த
தயா ஸ்வதயா ஸ்திதா ॥ ஊர்த்வபுண்ட்ரஞ்ச ஸர்வஸ்ய ஹரிபா
தாக்ருதிம் ந்யஸேத் । ஸர்வஸ்ய ஸம்மாயாந்தா ஸ்வஸ்தியா
ஸ்திதா ॥ தத்ஸ்தாநாத் ப்ரஸேஷு தாரயேத் ஊர்த்வபுண்ட்ர
கம் ।" என்று ஸத்ஸம்ப்ரதாய தீபோதாஹ்ருத ஶாண்டில்யஸம்ஹிதா
வசநங்களும் மற்றுள்ள ஸ்ம்ருதிவசநங்களும் காகோதரமென்
றும், ஸர்ப்பமென்றும், ஸர்ப்பமென்றும் கூறப்பட்ட பாம்பி
ன் படத்தில் விளங்கும் ரேகைபோல் ஹஸ்தாதி அங்கஸ்தலங்
களிலும் ஊர்த்வாகாரமாயும் கீழ்வட்டமாயும் சாற்றிக்கொள்
ளவேண்டுமென்று கூறியதாகையால், ஒரு பாம்பின்படத்திலா
வது இரண்டுபாதங்களுடைய நான்கு ரேகைகள் எவராலும்
காணப்படாமைபற்றி தத்ரஸ்தம் காணப்படும் ஸம்ஸ்தானத்தில்
விளங்கும் விஷ்ணுத்தைப்போலவே ஓரேபாதாக்ருதியாய் ஶாஸ்த்ர
வஶ்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சாற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்பது
இவைகளின் தாத்பர்யம்.

இவ்விஷயம் நடாதூர் அம்மாள் செய்தருளிய ப்ரபந்நபாரிஜாத மென்ற க்ரந்தத்திலும், "ஈஸ்வரப்ரீதிகரம் ஸாஸ்த்ரப்ரோக்தமேவ ஹி நாந்யத்" என்று காணப்படுகின்றது. ஆனதாலிவ்விஷயங்களையு பேக்ஷித்துத் தம்தம்மனம்போனவழி தமதுமீது பூசிக்கொள் ளப்படும் குறிகளெல்லாம் ஸ்வகல்பிதங்களென வ்யக்திவிசேஷிகளா ல் நினைக்கப்பட்டாலும் ஸாஸ்த்ரஸம்மதமல்லாத கேவலகல்பிதமா தமெல்லாம் "அஸாஸ்த்ரவிஹிதம் கர்மஸர்வம்" இத்யாதி ப்ரமாணத்தா ல் ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களால் த்யாஜ்யங்களேயா கும். மேலும், "ஸ்ரீவைஷ்ணவசிஹ்நம் ஈஸ்வரஸ்யாபி விஷ்ணோ:" என்றதால் இவ்வூர்த்வபுண்ட்ரமும் ஸ்வகல்பித மன்றிக்கே யஜ்ஞோபவீத ஸிகாதிகளைப்போல் ஸாஸ்த்ரஸம்மதமாக வே வேணுமென்பதும் ஸித்தமே.

ஆகயிவ்வளவால் பாதசாகாக்ருதிகளையும், ஸர்வாக்ருதி விசேஷாகாரங்களையும், கேவலயோநிக்ருதிவிசேஷா காரங்களையும் ப்ரமாணவசநங்களாலும் தர்மஸாஸ்த்ரயுக்திக ளாலும் ஸாஸ்த்ரஸம்மதங்களென நிரஸ்தங்களாயின. அன்றியும் யாதொரு நவீந கல்பனையன்றிக்கே கேவலம் ஸூத்ராநுஸார ங்களையுடைய ஒளதார்யமுடையர்களான நமது பூர்வாசார்யர்களெ ல்லாமிதுவரையிலும் ஏகபாதாக்ருதியாகவே யிட்டுவருகின் றனர். இதுவுமன்றி திருவாராதனஸம்பந்தமன்றிக்கே ஸா தாரணவைஷ்ணவர்களாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களு ம் ஏகபாதாக்ருதிவிசேஷத்தையே அநுஸரித்துவருகின்றனர். இதரதேசங்களிலுள்ள வைஷ்ணவஸமூஹங்களும் மணிமணிப்ர வித்தும் போலவேயஸித்து வருகின்றனர். கோயில், திரு மலை, பெருமாள்கோவிலென்ற ப்ரதானமான மூன்று திவ்ய தேசங்களிலுள்ள எம்பெருமான்களைத் திருவாராதனம் செய் துகொண்டுவரும் அநாதநர்களான ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரிகர்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவரு மிதுவரையில் மணிமணிப்ரவேசமே போல வே ஸாஸ்த்ரங்களிலும் தம் தம் நீடித்த குலாசாரம்போல

வே சாற்றிக்கொண்டு திருவாராதனம் செய்தருளக்காண்கின்றோம். அங்கங்குள்ள ப்ரதிமைகள் ஸம்பாஷிக்காதல் பற்றி ஶ்ரீவைஷ்ணவர் தங்களுடைய இஷ்டம்போல் ஸாம்ப்ரதாயங்களைமாற்றிக்கொண்டு வருகின்றனர். அந்த நியமநம் வைதந்த்ரவிஶிஷ்டமான அர்ச்சகர்களிடம்மட்டிலின்னமும் ஸஶாஸ்த்ரமாகவேயிருக்கின்றது. சிற்சில திவ்யதேஶங்களிலுள்ள அர்ச்சகரில் சிலர்மாத்திரம் அபசாரங்களுக்கஞ்சி ஸம்ஹிதாப்ரமாணப்ரகாரமிதுவரையிற்றும் செய்துவந்த ஆசாராநுஷ்டாநத்தை ஶ்ரீவைஷ்ணவநிர்ப்பந்தத்தால் ஸக்ருத்தாரமாக்கமனம்வாராது, அஶாஸ்த்ரீயாசரணத்தைக்காட்டிலும் அதன் த்யாகமே ஶ்லாக்யமென்று, அர்ச்சகங்களுக்கஷ்டமானாலும் அவ்வநுஷ்டாநத்தையடியோடு உபேக்ஷித்துவிட்டார்கள். சிலர் வைதிகாசரணப்ரகாரம் அஸக்ருத் ப்ரணாமத்தை யனுஷ்டித்தும் வருகின்றனர். இப்படி அஸுராதிகள் ப்ராஹ்மணாசாரத்தை முன்காலத்தில் நிர்மூலநம்செய்து ஹிம்ஸித்ததுபோல், இப்பொழுது இவ்வர்ச்சகாசார்யர்களை க்ரியாம்ஶமான அர்ச்சநாதிவிஷயங்களில் தோஷாரோபத்தால் நிர்மூலநம்செய்வது ஸர்வஜநங்களாலும் ப்ரத்யக்ஷமாய் த்ருஷ்டமாகையால், இதுபோலவே தான் அஶாஸ்த்ரீயமாயும் நவீநமாயுமுள்ள ஒவ்வொரு ஆசாரங்களைச்சிற்சில திவ்யதேஶங்களில் ஶ்ரீவைஷ்ணவர் தம்மதாபிவ்ருத்தியைப்பற்றி பூர்வகாலந்தொடங்கி நிர்ப்பந்தித்தே ஸாதித்துக்கொண்டு வந்திருப்பரென்பதும் திண்ணம். இவைகளன்றிக்கே வாஹநாதிகளைப்புதிப்பிப்பதும், ஸ்வீயபுண்ட்ரத்தைமாற்றி ஶ்ரீபுண்ட்ரத்தைவிளக்கிக்காட்டவே யென்பதும் ஸர்வஜநத்ருஷ்டம். இன்னமுங்கூட அநேகஸ்தலங்களில் உள்வளைவும் வெளிவளைவுமுள்ள ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களும், ஶாஜ்ஞம்ஸம்போல் கீழ்நாஸிகாக்ரத்தில் தடிப்புள்ள புண்ட்ரங்களுமே கோயில்களிலிப்பொழுதும் காணப்படுகின்றன. ஊர்த்வபுண்ட்ரத்திற்கு வெளிவளைவு ஶாஸ்த்ரவிஹிதமானாலும், உள்வளைவென்பது அஶாஸ்த்ரவிஹிதமேயாம். ஆகையால் ப்ரதிபக்ஷிகள்

ஸாம்ய ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைக்காரணமாகவே ஸ்வயம்பார்த்து வெளிப்பக்கத்திலுள்ள அடிமூலைகளில் மட்டில் கிஞ்சித் மாற்றியுமிருக்கக் கூடுமாகின்றது. இல்லையாகில் உள்வளைவாவது மத்யஸ்தாகாரமாவது ஸாக்ஷாத் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்திற்கு விரோதமேயாகும். திருவண்பரிசாரம், திவாட்டாறு, திருவனந்தபுரம், திருவல்லவாழ், திருவாரன்விளை முதலிய ப்ராசீன திவ்யதேசங்களிலுள்ள ஆதாரவாநகாதிபிம்பங்களினுடைய நெற்றியிலும் மற்றவிடங்களிலும் உயர்ந்தெடுத்துக்காணும் ஸாம்ய புண்ட்ரங்களே ஸர்வத்ர ஸமமாய்க்காணப்படுகின்றன. மேலுமிவர் நவீனாகாரத்தை ஒவ்வோரிடங்களிலும் பலாத்காரமாய் ஏற்றுவிக்கின்றன ரென்பதற்கு, ஸமீபகாலத்தில் கேவலமோர் நவீன ஸம்ப்ரதாயாவேசத்திற்காகவே கிஞ்சித்காலம் முந்தி ஸம்ப்ரதிஷ்டிதமானதும் கோயிலெம்பெருமானுக்குத்திருவாராதனமேயில்லாமலும் கவாடம் திரக்காமலும்போனவோர்காரணமே ப்ரதானமான ஆதாரம். இவ்வளவுதூரம் ஸம்வாதிகளான இச்சைஞாஷ வெஷ்ணவர் ரஹஸ்யமிப்படியிருக்கச் சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர் தமது மதம் ஸநாதநமும், அநாதிஸித்தமும் போலும் ஸ்ரீதேசிகர் திருவடி ஸம்பந்தமுள்ளவர் ஸம்ப்ரதாயம் நவீனம்போலும் ஸூசித்து விசேஷிக்கின்றனர். இது "ஸ்வஜநஸ்வஜநம் தேஷ்வம் தத்விலக்ஷணம்" என்றகணக்காம். இவை யல்லாது மேலுமோர் ஸ்வயம்கரமான ப்ரத்யக்ஷிகளின் கார்யாந்தமொன்றுண்டு. அதாவது:—மணிமணகேமாத்ராகாரஸம்ப்ரதாயமே யோநிதாகாரமென்பது, இவ்விஷயம் யோநிதர்சநம் செய்தவராவது நம் ப்ரத்யக்ஷிக்கெடுத்துரைத்துத் தோற்றக்கடவர். யோனியில் பார்ஸ்வங்களில் வரும் ரேகைகளிரண்டும் ரேகாக்ரமாய்க் கீழிற்போய் எங்கேசேருகின்றதோ, எப்படி யோஜிக்கின்றதோ தெறியவில்லை. ஸ்த்ரீயின் யோனியையும் பாராத இப்ப்ரத்யக்ஷிகளினியாவது ஸாமுத்ரிகத்து புண்ட்ர நிஷ்கர்ஷம் செய்துகொள்ளக்கடவர். ப்ராஸ்த்ர ஸ்த்ரீ யோனி யானது த்ரிகோணாகாரமென்பது ஸநாதநம். இது ப்ரத்

ஶாஸ்த்ரத்திலும் ப்ரஸித்தம், ப்ரத்யக்ஷஸித்தமுமாம். இவ்விதமுள்ள த்ரிகோணம் மூக்கினடியில் தரித்துக்கொள்வது ப்ரதிபக்ஷிக்கே நித்யஸித்தமாயிருக்க வாதமாத்ரம்போல் வளைவாய்ச்சாற்றிக்கொள்ளப்படும் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்திற்கு யோநிஸ்வரூபகல்பநம் ஸம்ப்ரதாயஸித்தமே. இப்ரகாரம் ஹரிவாதமென்றதால் ஸ்ரீஹரிவாதமேயல்ல; மதாந்தராதிகளைப்போல் ஓர் உபாதாநமாத்ரமென்பது இப்ப்ரமாணத்தால் ஸித்தாயுக்தம். இனி ஸம்ப்ரதாயப்ரமாணாதிகளைக்கொண்டும் ஸம்ப்ரதாயபக்ஷத்தை நிரூபிக்கின்றார். (த௩க) ஸம்ப்ரதாயஹஸ்தஶாலோக்தப்ரமாணம் போலவே (ஊர்த்வஸ்ய) புண்ட்ரத்தின் நீளத்திற்கும் (சதுராயப்ரமாணானி) நான்கங்குலங்கள் (இதி) என்று (விதிவிஹிதானி) ஶாஸ்த்ரவிதியால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது "லலாடே சதுரங்குலம்" என்று நெற்றியில் அவரவர்கையால் நான்கங்குலநீளமுள்ள ஊர்த்வபுண்ட்ரமானது தரித்துக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்று ப்ரமாணத்தால் நீளம் கணக்கிடப்பட்டபின்பும், ஐந்தங்குலம் ஆரங்குலம்வரையில் நீளமாய் தரிப்பதற்குக்காரணமில்லாததால் (நாஸாதேஶே) ஊர்த்வபுண்ட்ரதாரணத்திற்கு ஶாஸ்த்ரம் விதித்த லலாடத்தைவிட்டு அவிஹிதமான மூக்காகுமிடத்தில் (ம்ருத்ஸ்நாலேபஃ) மண்ணின் பூச்சானது (விதிவிஹிதோ ந து) ஶாஸ்த்ரவிதியால் நியமிக்கப்படாததே. இவ்விஷயம் 'அவிஹிதவிபாகநாஸாம்ருத்திகாலேபவிலேபஃ' என்று ஸங்க்ஷேபஸம்ப்ரதாயத்தில் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இவ்விதமே (ஸம்ப்ரஸம்ப்ரதாயாக்ருதிஸ்து) ஸம்ப்ரவடிவமும், மூரம்போன்றவடிவமும் ஶாஸ்த்ரவிதியால் நியமிக்கப்படாததேயாம். அதாவது; நெற்றியைவிட்டு மூக்கிற் பூசும் பூச்சானது அம்ப்ரப்ரமாணத்திற் கதிகப்படுவதாலும், லலாடதாஸ்யமாதலாலும், நாஸாலேபபக்ஷப்ரதாயாக்ருதஶாஸ்த்ரநிஷித்தஸம்ப்ரதாயகாரமாவதாலும், நியக்காயெழுதி பாஸ்வங்களில் அரிகால்வைக்கும்பொழுது ஸம்ப்ரதாயாக்ருதியாவதாலும், மேலுமதிலேயே "நயாயம் நியமஹேது" மென்றும், "ஶ்ரீயாவிநயாயம்

ஸாத்த்யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸநாதநம்" என்றும் சாஸ்த்ரம் விசேஷித்தபடி யங்களும் ஸம்ஸாரிப்பதாலும் வ்ருத்திவ்யாக்யாத புண்டரீகம் ஸர்வதா கைசாஸ்த்ரியமும் ஸாவகாசமும் வக்தவ்யாஸ்யாநஹிதேமாயிற்று. சக்திவ்யாகாரமும் கைசாஸ்த்ரியமென்பதை முன்பே கூறினோம். சக்த்யாகாரமுமஸம்மதமெனக்கூறப்பட்டது. அவ்வோ வசனங்களையெல்லா மிங்கேயுமொருதரம் படித்துக்கொள்வது. மேலும்; ஸர்வோபநிஷத்யாகார்த்திவேகத்தில் உபயவாக்யங்களிலும் விவாதமும் பரித்தபின் கேவலஹேயத்தில் வாக்யத்திற்கும் ஸம்பந்தம் கல்பிக்கமென்று சாஸ்த்ரங்களில கேஷிக்கப்படாததாம்பொழுது சாஸ்த்ரீயவ்யாக்யானம் ககிதேர்மாகமாவதால், வ்ருத்திவ்யக்திகளிற்சிலர் அவஸ்தால் கநசீதச்ருதிஸந்த்ரீதிகளை வ்ருத்திகளிக்க உபேக்ஷிக்கப் பார்ப்பார். பிறகது விகல்பவேளையில் வர்ணாஸத்திரு விஷயமாகும். ஆகையால் வ்ருத்திவ்யக்திகள் விவாதயாரணவஸ்து விவாதவாக்யங்களையும் ஸம்பந்தப்படுத்தப்பார்ப்பது வ்யர்த்தம். வீவேதிக வசனாதிகளோ சாஸ்த்ரவோதிதமல்லாதது. கைசாஸ்த்ரீயமான வாவாரமோ குஸாரமென ஸ்ரீபீதாமயனும், ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும் அருளிச்செய்தார்கள். ஸகலவாதவக்ஷத்திலோ கேஸரி ஹிஸ்ரக்ஷம் சாஸ்த்ரஸம்மதம். அதைப்பற்றி கேவலஹோமத்தில் வட்டமாய்ச் சேர்ந்து யோஜித்திருப்பதும் சாஸ்த்ரஸம்மதம். மற்ற விவாதயாரகர்களுக்கு யோஜிப்பு, சாஸ்த்ரீயவ்யாக்யாநாபாவத்தால் விவாதங்களையும் யோஜிப்பிக்கவிரகில்லை. அன்றியும் வட்டமாய் யோஜிப்பித்தால் கூஹூகவக்ஷிகளாகவும் நேராய் யோஜிப்பித்தால் திட்டக்ஷிகளாகவும், கயோஹோமத்திலிழுத்தால் சக்திவாக்யவக்ஷிகளாகவு மாவார்கள். ஆனதுபற்றி யோஜிப்பிக்காமல் இரண்டரிகால்கள் நிறுத்தியதுபோல் மாத்திரமிடுவதன்று. இங்ஙனமிரண்டுவாதங்களும் வேறுவேறு யிடும்பொழுது ‘கேஸரிஹிம்ஸ’மென்ற வ்யாக்யானம் கநாவயோகமாவதால் ஒவ்வொருவாதத்திலும் ஹிம்ஸமும் ஸம்பாவிதமாகவேண்டிவரும். அப்பொழுது ஒரேவாடத்தில் குஸ்ரீநவாக்யவிக்ஷ

ம் ப்ரஸம்பிக்கும். ஆனதால் சிலர் உள்வளவுமாத்திரமாகய ஙிக்கப்பார்ப்பார். அப்பொழுதும் வீர்யாதிகமான வைதிகாசார ஸாம்ப்ரதாயமே ஜயிக்கும். ஆனதுபற்றி ப்ரதிபக்ஷிகளுக்கு இரண்டு ஸூர்ணாசாரமல்லாதே ஸ்வஸிவாசாரம் ஸம்பவியாது. ஸ்ரீராமசந்த்ரன் திருக்கையாலடிபட்ட மாரீசன் பயமாக ரவி ராஸிராஜாப்ரஹ்ரதிரோஹாதிவசங்களைக் கோட்டஞ்சினதுபோல் சில ப்ரதிபக்ஷிகள் வட்டமான தம்பிஹாசத்திலும் க்ஷயங்களிலுள்ள விக்ரஹங்களிலும், கலசத்திலுங்கூட சுதி ஸம்செப்பட்டு வட்டத்தைவிட்டு தியக்கே ஸூர்வஸ்ரமென கலைத்தையழித்து ஸாமாந்யவிப்ரரைப் போல் கஸரீயாரணம் செய்துவருகின்றனர். ஷம்பாசத்தைமூடி ஸூஸ்த்ராஷவளர்க்கின்றனர். ஆகயிவர்கள் கருத்து, தியக்காலும் ஸாயாவக்ஷிகளாகக்கூடாதென்ற ஸம்வாரமே யெனவாயிற்று. (௧௪)

இவ்விதம் ப்ரமாணித்தபின்சிலர் "நாஸிகாக்ரந்யஸ்தரேகாம் த்ரிதயாங்கம் விசிந்த்ய" நாஸிகாக்ரந்யஸ்தரேகாம் ஸ்ப்ருசேத் கேஸரயாயெந்து" இத்யாதிவசநங்களால் நாஸிகாக்ரந்தொடங்கிஎன்றிருப்பதால் "ஊர்த்வபுண்ட்ர ப்ரமாணம்" என்றநிர்வசநமன்றிக்கே நாஸிகாக்ரமாரம்பித்து யரித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றார். அப்பொழுது நாஸிகாக்ரமாவது யாது? எனப்பரிசிலிக்குங்காலையில் அடிநுனியே சிலருக்குமாறித்தோன்ற அவ்விஷயத்தை நாஸாக்ரவம்ஸாதிகளால் ப்ரமாணிக்கின்றார்.

நாஸாக்ரவம்ஸநவநீதக்ருதிப்ரதிஷ்டம்
ரக்தம் நந்திஜதி வம்சிதஸாவ்யஸாலிம் ।
வம்யாதிஹுஸ்புரஜாஸ்த்ர ந்யாஸம்
ஸேஷணே ஜஹவிஷய வ்யவஹாரவஷ: ॥ ॥ ௧௫ ॥

நாஸாக்ரவம்ஸ இத்யாதி ॥ (நாஸாக்ரவம்ஸ) நாசியின் நுனியிற் சம்பந்தித்த (நவநீதக்ஙம்) புதியபுல்லாக்குழுக்கு (ஊதி) என்று (ஸதிஷ்டம்)ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாசதஸாஹித்ய உவஷணாதிக்ரத்

துகளால் (உக்தம்) "நாஸாக்ரநயனோக்திஷு" என்றுசொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றிக்கே (அக்ரமே) நாசியின் அக்ரத்திலென்று (ஸம்பிதஸாஸ்த்ரஜ்ஞை:) வேறெந்தஸம்ஹிதாதமர்களாலும் (ந) கூறப்படவில்லை. இதனால் நாஸிகாக்ரமென்பது அதையொட்டிபுருவத்திற்கிடையிற் கீழிலுள்ளவிடமென்றும், நாஸிகாக்ரமென்பது ஸ்வாஸ ப்ரஸ்வாஸங்களுடைய ஸஞ்சார ஸம்ஹமாகும் ஸ்தானங்களுடைய நுனியென்றும் ஸித்தித்தது. இப்பக்ஷத்திற்கு ஸந்தேஹவஶாத் த்ருஷ்டாந்தமும்காட்டுகின்றார். (ஸம்வித் ஹஸ்தபாதாக்ரம் அக்ரம் ஹஸ்தபாதயோ:) கால்களின் நுனிபாகம், கைகளினின் நுனிபாகம், கால்களின் அடிபாகம், கைகளின் அடிஸ்தானமிவைகளுடையஸ்தானத்தையும் அன்நாசிபோலவே (வஸ்த்ர) ஸித்தமுள்ளவரவியக்ஷியான நீ கண்ணுல்பார் (வக்ஷ:) இந்த (வ்யவஹார:) வார்த்தையின் வழக்கமானது (தேஹவிஷய:) சரீரத்தைப்பற்றியது. இதனால் கால்களும் கைகளும் கீழாகவந்திருக்கச்செய்தேயும்அவைகளின் உத்க்ருஷ்டதேஶ ஸ்தானங்களுமாயிருக்கப் பாதாக்ரம் மேலும், பாதாக்ரம் கீழுமாக எவ்விதம் உலகவ்யவஹாரமும் அதையொட்டிய காவ்யாதிகளும் ஶாஸ்த்ரங்களு மர்ணிக்கின்றனவோ, அப்படியேதான் ஹஸ்தாக்ரஹஸ்தாக்ர, நாஸாக்ர நாஸாக்ரங்களென்பதிற்றெளிந்து கொள்வது. ஆகயிதனால் வர்ணபக்ஷிகள் நாஸிகையின் நுனியிலிருந்தாவது நாஸிகையின் மூலத்திலிருந்தாவது நாஸிகையின் மத்யமபாகத்திலிருந்தாவது எவ்விதத்திலும் நாஸிகையில் மண்பூசப் ப்ரமாணமில்லாதவராயினர். ஆனதால் "ஊர்த்வதேஶமாத்ர" மென்றதைவற்புறுத்தவே "ஶிகை" மென்றது மேற்பட்டதாயிற்று. நாஸிகாக்ரமாரப்ய" என்றதற்குமிதே கருத்து. அன்றியும் நாஸாக்ரமாவது நாஸாக்ரமென்று ஹம்சத்தால் ஸாயித்தாலும் ஸர்வநாஸாரம்பஸமஸ்தயொநிவர்ணனவ்யாரணத்திற்கும் விரகில்லை ஶ்ருதிஸ்ம்ருதியரிலும், பக்ஷமிரண்டாலும் உத்தரகர்நாடகர் மூலத்தினின்றும், தக்ஷிணகர்நாடகர்நாஸிகாக்ர

ஸம்ஹ்ருத்தினின்றுமாகத்தரித்துக்கொள்வதுடன் நாஸாக்ருத்தி
லிருந்து நடுவில் ப்ரஹ்மமாக்கிவருகின்றனர். அது விரலகலமுள்
ளதே யாகையால் ஸர்வாத்ராகாராதி ப்ராப்திக்கு அவகாசமில்
லை. ஸம்ப்ரதாயமென நம்மாத்திரம் லலாடத்தில் நான்கு, நாஸிகை
யில் மூன்று ஆக ஏழங்குலமாகும். இதற்கும் ப்ரமாணம் அ
ப்ரஸித்தமே. ஊர்த்வபுண்ட்ரகரோ, லலாடத்தில் மாத்திரம் தரி
த்துக்கொள்வதால் ஸாமீப்ய ஸம்ப்ரதாய ப்ரவ்ருத்தியே அவ
ர்களிடம் காண்கின்றது. மேலுமிவ்விஷயத்தில் சிலர் பாத
த்வயமாகும்பொழுது நாஸாக்ரத்திலுள்ளது ஸத்வாகாரஸீம
மென்பார்கள். அது இவர்களுடைய ஆசார்யஹ்ருதயமான
ஆகமங்களேயொழிய ஸாஸ்த்ரப்ரமாணங்களால் இவ்வூ
ர்த்வபுண்ட்ரவிஷயத்தில் நியமித்ததல்ல. பாதத்வயாக்ருதியோ
அஸாம்ப்ரதாயமென்றபொழுது "பத்ரம் ஹித்ரம்" என்றிவர்கூறு
வது அஸம்பாவ்யம். சிலவசநம் த்ருஷ்டமானாலும் அவை பா
ஹ்யபக்ஷவாக்யங்களாதலால் ப்ராமாணிகமாகாது. அதுயாகிய
த்மென்றாலோ "தேவகாயாதி த்ருஷ்டாநிஸர்வாணி வர்ஜயே
த்" என்ற ஸாத்விகவசநத்தால் ஸம்ப்ரதாயமாய்முடிகின்
றதாவும் த்ருஷ்டமாகையால் அத்ருஷ்டம் நிஷித்தமாயிற்று. ஏனெ
னில்; 'வர்ஜநீயத்தில் ப்ரயாஸம் தேவதாந்தர ஸம்பந்த"மென்
பதால். இது தேவதாந்தரமான காத்யாயநீஸூக்த ஸம்ப்ரதாய
த்தைவஹிப்பது பற்றிவார்த்திகளால் த்யாஜ்யமென்றுணர்த்தலாம்
ஜ்யம். ஸ்ரீமத்வாதீச்வர்யதியொருவர் "விசேஷணோஸ்திய த்ரிபுண்ட்ர
ணத்வயாக்ருதி: வைஷ்ணவம் பாதஸம்ஸ்தாநம் ஸித்தம்" என்று
ஓர் க்ருதிவாக்யத்தை அநந்த வேதங்களை ப்ரத்யக்ஷீகரித்த
யாஜ்ஞவல்க்யாதிகளைப்போல் தன்னைநினைத்து ஸ்ரீஸம்ஸ்தானபரியிலு
ண்டான ஓர் சிறிய கோஷ்டியில் இதைக்காத்யாயநோபநிஷத்
தென்று கூற, அந்தஸபையிலேயே யிருந்தமற்றோர் மஹர்ஷி
அவ்வாக்யத்தின் மேல்வாக்யத்தை உடனே ப்ரத்யக்ஷீகரி
த்து அப்பொழுதே 'வைஷ்ணவம் ஸாம்ப்ரதாயமாஸ்ரயதி,
ஸர்வபாபாநுஹரதி ஸநாதநீ ஹவதி ஸப்ரஹ்மஹாஹவதி" என்

றுரைத்தார். இவ்வுரோணங்களிரண்டையும் இம்மஹர்ஷிகளிருவ ருமல்லாது மற்றவ்ஸூத்ரகாரர்க்கள் எவரும் அங்கீகரியார்கள். ஆகையால் புராணிகர்களான ஊர்த்வபுண்டிரதாரிகளும் அங்கீகரியார்கள். இவ்விதமாய் ஸ்ம்ருதிவசனத்திற்கு மேல், அதற்கு வசனங்கட்டுவதுபோலும், அவசனம் சொல்லி அதையே ஸ்தாபிக்கவரும் வாவாடின்போலும் தாங்கள் ஸ்வாதீனமாய் ஸாவதானமாயோர் யொந்நாகாரத்தை ஸ்ம்ருதிநாஸிகையை விட்டு ஸர்வ ஜனநாஸிகை துடங்கியபரித்து கொண்டதுமல்லாமல், அதற்குத்தக்கவசனம் அபேக்ஷிக்கப்படும் ஸ்தலமாகாததால் ஈநயதவெ சங்களை ப்ரத்யக்ஷீகரிக்கச்கில தஸ்ஸாரர்புதியவழி தேடுகின்றனர்போலும். ஆனதுபற்றி நாஸிகாக்ரமோ, நாஸிகாதிமோ இவைகளெல்லாம் ஸம்வாதங்களேயாம். மேலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இவ்வூர்த்வபுண்ட்ரவிஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிபுராணத்தையபேக்ஷித்த பேக்ஷித்து எடுத்துக்காட்டியவிடங்களில் இப்படியொருகாதரியமென்ற ஸ்ருதிபுராணமிருக்கும்பக்ஷத்தில் இதையுமெடுத்துக்காட்டி யருளாதிருக்க விடமில்லை. இவ்விதமே ஷோடசாயாவாயர்களும் எடுக்கவில்லை. தசீய ஸமுசித ரக்ஷாவரிகர விஜயங்களை விஸ்வஸிக்கும் புராணிகர்களுக்கு ஸதஸஸ்ரநஷ்டித்வம் அவக்ஷ்டமேயாகும். தயா விவரிகரவிஜயம் ஸம்ப்ரமும் ஸந்தபுண்ட்ரத்தை யடியோடு நிஷேதிக்கின்றதென்பதையும் முன்பேகூறினேம். இனி யிப்புத்திவக்ஷிகளுக்கு ககதனையில்லாது வேறு கதி யேது. ஒருஸமயம் சிலர் அநிதரஸாதாரண்யத்தைவேண்டி ஸந்தாகாரமான புண்ட்ரத்தையபரித்தோ மெனவரில்; அவர் அநிதர ஸாதாரணயத்தைவேண்டி ஸவஸாதாரணலக்ஷணவத்தானஸரீரத்திலும் யவநாதிகளைப்போல் கின்னாக்ருதியை ஸ்வீகரித்துக்கொள்வதும் ஸமீசீனமாம். ஆனதால் அஸாதாரணாகாரமென்பது இப்புண்ட்ரவிஷயமல்ல வெனத்தெளிவர். யதேஷ்டமான ஆசாரத்தைக்கொண்டு மாத்திரமிவர்காட்டும் வைதிகத்வம் ஸாஸ்த்ரஸம்மதமல்லாததாகையால் இவ்விதம்கூறும் ஸம்வாதிகளு

க்கு அஸநமஸ்தவ்யாபாதிகளையும் ஸவர்ணஸாதாரணத்தையிட்டு த்யஜிக்கலாம்படி வரும். (கரு)

இவ்விதம் ஸித்தாந்தித்தபொழுதும் வேறு சிலர் தமது ஊரதத்திலுள்ள முகுராகாரமன்றென்றும், அது ஸ்தனமாத்திரமென்றும் ஸாதிக்கவந்தபொழுது அவரையும் மேல் நிரஸிக்கின்றார்.

நாஸாமூலே ஸ்தனாவகாஸா
ஹாவாநுமுகஸ்யாக்ருதிஸ்வம் விபாதி।
ஸாவநேஸ் கிம்? ஜோவுலே தோரணாதி
ஷித்யேஷுமுகோவாஸ்தமுகமேவ: ॥ ॥கசு॥

நாஸாமூலேதி ॥ (நாஸாமூலே) நாசியினடியில் (ஸ்தனாவகாஸாபாவாத்) இடவேண்டிய ஸ்தனத்திற்குப் போதுமானவிடமில்லாததால் (முகுரஸ்ய) பார்ப்பவர்களுக்கு முகுராகாரத்தினுடைய (ஆக்ருதிஸ்வ) வடிவின் தன்மை (விபாதி) விளங்குகின்றது. என்றிவர் கூறியதாவது;— மார்புமுதலிய விடங்கள்போல் மூக்கினடியில் வேண்டுமான அவகாஸமில்லாததால் ஸ்தனம் சிறுத்து மேலுள்ள பாகங்கள் பருத்து அவைகளின் முதிகளின் ஸங்க்ஷேபம் மாத்திரம் ஸம்பவித்ததுபோற் காட்டுவதால் முகுரத்தின் வடிவுபோற் காணப்படுகின்றதேயொழிய வேறில்லையென்பதேயாம். (ஸாவநேஸ்) இவ்விதமாகில் (ஜோவுலே) விசாலமான ஜோவுரத்திலும், (தோரணாதிஷித்யேஷு) பெரிய வாசற்படி, சுவர் முதலியவுள்ள விசாலஸ்தலங்களிலும் (உபேதக:) வாவுதீகாளுடைய (முகுரமேவ:) உத்தரதேசங்களிலுள்ள மஹாதேவஸ்திரங்களின் விஸோதனத்தின்பேரில் காணப்படும் யாதொருகாரமுகுரம்போல், இங்கு மண்ணால் கண்டவிடமெல்லாம் பூசுவது (கிம்) எதற்காக? இது தேவகாலவிஷயமென்பது ஔத்தரதேசீய ஸிவஸ்திரவிஸோதனத்தையால் ஸூக்ஷமாயிற்று. இப்படிப்பட்ட உ

ஶேவடிதிவிஷூத்தை ஷூ௦வாஜியான வ்ருதிவசுஷிகள் ஸ்ரீரங்கநாயகா
ஜிதிவ்ருஜெஶஷூ ஜொவடீரஜொரணஷித்ராஜி விஷ்ணுயொடுவயகு
ஜஷூஷங்களில் வைக்கப்பார்ப்பது, தங்களுடைய ஜெஶஷிஷ
ஜெவெஷ்ணவக்ஷத்தை வெளிப்படுத்துவதேயாம். வாஷூவத்தில்
ஸ்ரீஜெவெஷ்ணவராஞல் ஸ்ரீஶ௦வத்தையோ, வகுத்தையோ, ஸ்ரீமஜ
ஷக்ஷ்மியையோ வைப்பதற்கு உஜெ்ராஜிப்பார். பண்டுகாலங்
களிலும் யேஶூராஜாஷூரவடநாயகும் வகுத்தையும், சூலத்தையு
மே வாஷாணாஜிகளிலடித்துஷூரவடித்திருக்கக் காண்கின்ருேம்.
அன்றியும்; சுஷாயாரணவிஷூமான ஸ்ரீமஜஷக்ஷியின் வடிவம்,
பார்வைக்கும் சூஷயாஜ்ரஷிவ்ருஷிக்கும் ஶ௦மஜகாயகுத்திற்கும்
ஸ்ரீஜெவெஷ்ணவக்ஷத்திற்கும் சிறப்பாக வஷூஷூஷங்களில் ஷூரவடி
க்கப்பட்டிருக்கச்செய்தேயும், அவ்வோஷூஷங்களிலெல்லாம் அ
ந்த மஜஷக்ஷியை மறைத்து அதன்பேரில் ஒரோர் திருஶஷ
த்தை வைப்பவன் ஸ்ரீஜெவெஷ்ணவனே, அல்லது ஜெஶஷிஷஜெவெ
ஷ்ணவனே என்று வ்ராஶேணிகர்களான நிரஷவர்களுக்கே வ்ரு
த்ருக்ஷவெஜ்ரும். இதனல் “விவ்ருரஷவாணிரக்ஷா௦ஷி। சுவ்ருஶே
ண௦ வஜிஷ்ருஷி நீதி௦வ௦ஷிதஶேநிநஃ।” ஐதுர்ஜிகளான ஷவிஷ்ரு
துவெகுராஜாஷ்ருத வஞஶெவஜ வ்ருகாரம் இவர்கள் வேஷத்தா
ல்மாத்திரம் ஜெவெஷ்ணவர்களும், வஷவகுஜநுவாஸஊயால் “ஶிவெ
ஷக்திரநக்தூஶே” என்றபடி ஶிவஷக்திபிற்சிறந்த சுஷரராக்ஷவ
ஷாஸஊயைவிடாது, அக்களபிஷ்ருத்தோடேயே கூடியவரென்
றும் ஷுஷ்டமாகின்றது. இப்வ்ருதிவக்ஷிகளெல்லாம் சுயொஷ்ரு
வ்ருஷாஜஞுமோர் ஷக்துனுடைய கணக்கிலாவாரென்பது முன்
பேசுறப்பட்டது. ஆகையால் வஷூஶாஷுங்களாலும் வ்ரா
ஶேணிகாவாயகுர்களாலும் ஷிஷாஷிக்கப்பட்ட ஷகவாஜவ௦
ஶ்ருமல்லாதே ஶஷவ௦ஶ்ருத்தைத் தாம் யரிப்பதுடன் கோயி
ல் குளம் ஜொவரம் மதிள் வாஷனம் ஸ்ரீவிஷ்ணுயொடுமிவை
களிலும் பூசுவது சுஷ௦மதமென்பதிதன்கருத்து. அன்றியும்
கோயில் ஸ்ரீரங்கநாயனுடைய உத்ஸவஜொரத்தின் ஷொடுத்தில்
காணும்ஊஷ்லுவ௦ஶ்ருதிஷகமானது அடியில் வஊவுள்ளதா ?

அல்லது த்ரிகோணவடிவமுள்ளதா? அல்லது ஶூலவடிவமுள்ளதா? அல்லது ஶூலபத்ரவடிவமுள்ளதா? என்றுபார்க்கில் இது அநாதிஸித்தமாதலால், ப்ராசீன ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்தாபிதஊர்த்வபுண்ட்ரம் ப்ரத்யக்ஷமாகவே காண்கின்றதையும், ப்ரதிபக்ஷிகளும், நமதாப்தரும் கண்களால் பார்த்துக்கொண்டேவருகின்றனர். இதையும் ஸத்வப்ரதிபக்ஷத்வஸ்வபாவத்தையும் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் "ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ப்ரதிபந்நா பஹவோநாஸ்தி கிம் விதஸ்வபாவஸ்யதத்" என்றருளிச்செய்தார். ஆகையாலும் "சதுரித்திருமண்காப்பு" என்ற திருநாமத்தாலும், அநாதிஸித்தமாயடிவளர்ந்ததும், ஸர்வஸம்மத ப்ரமாணஸாரமாயும், ஸகலவாதஸம்மதமாயுமுள்ள இப்பக்ஷமேப்ராசீனம். இதையோனிபுண்ட்ரமென்றால் ஸ்ரீதேவநாயகனுக்குள்ளது, தத்வப்ரவர்த்தகர்களுக்கும் வருவதுபற்றி அவரோதமென்பதுமில்லை, "யத்ரோபயோ: ஸமோ தோஷ: பரிஹாரஸ்ஸம:" என்ற ந்யாயத்தை யிங்குநினைப்பது. "ப்ரவ்ருத்திநாஸ்த்ய பத்தாவம் ப்ரவர்த்தநேந ஹந்தி" என்ற ந்யாயப்படி தமது அதிவாதங்களை கோயிலழகியமணவாளன் ஸந்நிதியிலேற்றிய இவர்களுடைய ஒவ்வொரு கொட்டங்களையும் கணக்காக்க நாம்வல்லவரல்லர். இதையேவிஷயீகரித்து அபேஸ்தாசார்யஸிம்ஹ ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யரும் "ஸஷாம் தோஷாநு கஜஹஸ்தவாதஸ்த்ரீணயிதவ்யம்" என்று தமது விஶ்வகுணாதர்ஶத்தில் ஸங்க்ரஹித்தார். ॥ ௧௬ ॥

இவ்வித ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தில் ஊர்த்வவிஷயத்திலுண்டான ஶங்கைகளையெல்லாம் வேதஸ்ம்ருதிஸதாசாரபூர்வ ப்ராசீன ப்ரமாண யுக்திகளால் பரிஹரித்தினியிவ்வூர்த்வபுண்ட்ரத்தின் ஆக்ருதிக்காணும் ஶங்கையையும் பரிஹரிக்கிறார்.

ஸ்ம்ருத்யாதிஷ்வேஷ்யாயாபூம் ப்ரஹிதவதிநரேபாபூதீ
க்ஷாரூபம் ப்ராம்ப்ரம்கேவலம் ஹரிபதேஶவி கேஶிச்ஸ்வபாவஷி
பபநீயாவஸிதவ்யம் த்ரியதே । தஸ்மாத்ராம்ப்ரம் ஸஶேஷம்

ஹரிர்வஸதி யஸ்மிந்நேவம் ஸத்யம் ஸாந்நித்யமாயதும் ।
க்ரியாம் ஹிம்ஸாவிஹீநேஷு கர்மஸு ஸ்வேஷு நித்யஶ: ॥௧௭॥

ஸ்ம்ருதேஶ்ச ॥ (ஸ்ம்ருதௌ) "ஶ்ரீவைஷ்ணவாதிஸர்வேஷாம் ஸாயம்ப்ராதஸ்ஸமாஹித: । ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ப்ரயத்நேந ஹரேர் ஜ்ஞேயம் ஸதா ந்ருணாம் ॥ ஸர்வம் கர்ம யதா ஶாஸ்த்ரம் ப்ரதர்ஶயதாம் । ஊர்த்வபுண்ட்ரம் த்ரிஶூலம் ச வைஷ்ணவம் ஸமதர்ஶிநாம் ॥ ஊர்த்வம் நயதி யஸ்மாத் ப்ராணிந: பாபகாரிண: । தஸ்மாதூர்த்வம் இதி ப்ரோக்தம் ததாகாரமதோ பவேத் ॥ ஏகாந்திநோ வைஷ்ணவா யே ஸ்வஸ்வஶாகாவிதோ த்விஜா: । ஸாத்த்விகா யே ஸதாசாரா வைதிகா ஸ்ம்ருதிநிஷ்டிதா: ॥ ஸத்த்வஶ்ரத்தா ஊர்த்வபுண்ட்ரம் குர்வீரந் । பத்மம் ச ஶங்கம் சக்ரம் ச விஷ்ணுபாதாக்ருதிம் ததா । ஸர்வம் ஸாத்த்விகம் குர்யாத் ॥ வைஷ்ணவா தீக்ஷிதாஸ்ஸர்வே வைஷ்ணவா: । யே புநர் தீக்ஷிதா வைஷ்ணவா ஊர்த்வபுண்ட்ரம் குர்யு: । யாந்தி நரகாந் கோராந் ஏகவிம்ஶதி ॥ ஶாஸ்த்ரோக்தம் தீக்ஷிதம் வைஷ்ணவம் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் குர்யு: । யே புநர்வை ஹேதுவாதாகாரேண வர்தந்தே ॥ கிம் த்ரிஶூலம் த்ரிபுண்ட்ரம் வா கார்யம் பஸ்மநாபி வா । உக்தாநி லக்ஷணாந்யேவ ப்ராஹ்மணஸ்ய தஸ்ய து ॥" இத்யாதி ஸர்வ வைகாநஸஸூத்ராநுஸாரிணாம் ஶ்ருதிஸித்தத்வ நிரூபணத்தாலும், (தந்த்ரே) "த்விஜாதி ஸாமாந்யாநாம் ஸர்வேஷாம் து ஸர்வதா । ஶுத்தஸ்ய ஸ்வகர்மாநுஷ்டாநம் கர்தவ்யம் ப்ரயத்நதஸ்ஸதா । ஸர்வகர்மாக்ருதிமேவ ஶங்கசக்ராதிசிஹ்நிதா । ஏவம் ஹி லக்ஷணம் ப்ரோக்தம் த்விஜாநாம் ஸர்வஸம்மதம் ॥ ஊர்த்வபுண்ட்ர தாரணம் ஏவ தேஷாம் ஶாஸ்த்ரஸம்மதா: । ஸர்வேஷாம் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ஸர்வதா ப்ரோக்தா: ஸர்வே ஸத்வாக்ருதிம் விநா ॥" என்றும் "ஸர்வ ஶாஸ்த்ரோக்தேந ஸர்வேஷாம் த்விஜாதிநாம் ப்ரோக்தமேவ நியதம் । ஸத்யம் நித்யம் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ஸர்வேஷாம் விதீயதே ॥ ஸாமாந்ய ஸத்யம் ஸர்வ ஶாஸ்த்ரோக்தம் நியதம் ।" என்றும், "ஶங்கசக்ராதிசிஹ்நம் ச ஸர்வேஷாம் ஸர்வதாக்ருதிம் ஸர்வா । யாவஜ்ஜீவம் ஊர்த்வபுண்ட்ராணி

ஶாஸ்த்ரார்த்தாகாரம் கதாவத ॥ உபயஸாம்ப்ரம் விஜ:ஞாயார்த்த த ஞ்ஞாகாரம் ஸாமோஹந: ! ஆசார்ய கண்டோக்த ஸம்ப்ரதாயா ஶ்ரிதே தயா । பதாரம்பாத்ராநதி ஸம்ப்ரதாயாணி யார யேஷு ॥ ஹ்ருதயேவோதரேவேவ வாஸ்வர்யோ:ப்ருஷ்டவவ । வாஹ்யார்த்தேஷ்வ ஸ்த்தஸ்ய: ஸாம்ப்ராண ப்ரஷ்டாம்பாஜாதி வே ॥ ஸ்ரீஹஸ்த விச்யாஸ ப்ரயோம் பதாரம்பாபலிதம் ॥ கஷ்டாம்பாஜம் த்விதீயஞ்ச த்விவிதம் ஸ்ரீஹஸஞ்ஜிதம் ॥ த்ரும்பா: ஜம் விஸ்த்ருதம் ரஜம் பதாரம்பாஜமீயதம் । ப்ரயோம் ஸ்ரீஹ, ஷேயஸ்யாஸ ஸம்ப்ரதாயஸ்ய லக்ஷணம் ॥ ஶோகஷாயீர்வ விஶேஷேண ஆசார்யாக்ஷரவிச்யா । ஆசார்யேஶதாநி ஸாம்ப்ராணி காயர்ாஸ ஆசார்யநாஶி: ॥ நாவிகாரத்ரய ஆசார்யஸ்ய ஆசார்ய ப்ரயோம் ந்ரஷேஸ । ஆசார்ய கேஶவம்ப்ராயேஷு நாராயணமுகாதிஷு ॥ விஸ்தரம் த்ரம்பாஜம் வேத்ராக்தம் த்ரம்பாஜம்வா ஆசார்யகே । தக்ஷேஶவாஹியாநஸ்ய விஶேஷ:ஸ்யாநமாநந்தம் ॥ உபயஸாம்ப்ரம் த்ரிஶ்ரீமாஹம் பதர்ஜம் காபிலாக்ருதி । தந்த்ரநிஷேதேந யாயர்ம்ஸ்யாஸ நயாயம் வேதிகேரதி ॥” இத்யாதிவசநங்களையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சராத்ராதி ஸ்ரீபாஷ்யகாரருமாகும் தந்த்ரஶாஸ்த்தாலும், “ உபாரத்ரவாஹிஹ்தஜநா நித்யஸ்ரீர்வ தாம்ரபண ஸ்ரீவிதமஸ்தம் । உபயஸாம்ப்ரதிகம் வஹரோநாஸ கிம்விஹ ஷ்ணுர்ஹத்வஸ்ஆசார்ய ॥, ஹ்ருதயம் ப்ரஸாதயதி ரம்பவதேர்பர ரோயஸாம்ப்ரதிகம் ஆஹிதம் । கஹிகாஸர்வாத்ரதஜவம்வி தாரத்ருதஸ்ரதிம் யதஹிமங்கபதே ॥, “கஸ்த்ரீகஹிதேயஸ் ஸாம்ப்ரதிகம் கணர்ாஜயோமேக்ஷண ॥ ”, “கர்ம்பகாதி நேரஸ்ர்ப்ரஹணீஹ ஸதா !”, “ஹபவதவர்ாவதாரேஷு தீவ ஶிவாகாரோயஸ்ர்ஸாம்ப்ரஸ்யதஶ்ர்நாஸ, யஜ்ஞஸ்வாமீதிந்ராயேந ஹாபவேதேரவி தமேயவாநம் யஜ்ஞிதேவ । வசநவிரோயே ந்ராயஸ்யாநவதாராஸ । கந்யோ ஹபவதம்வஷிதமோவகந்ரா நாதநஸ்வகாமவிநாஶநபாஸஸ்தேபப்ரயதர்நாஷேரவி ப்ரஸம் பாஸ । கதோ நஸ்வாதிக்ருதம் ஸவர்ம் ஹ்ருதேத்ரநாபராவரணீயம் । ஆகேவேதஷேவம் த்ருஷ்டவம் । நவ தீவஶிவாகாரதே

பாஹ்வாதிதேஹேஷு ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தார்யமிதி நியமஸ்ய, கிஞ்ச ஶங்கசக்ராதிசிஹ்நயாஹி பாகவதஸ்ஸதாஸ்ம்ருத: । தத்ர ஶோபிதோ பவத்யாத்மா ஸர்வதா. அத: ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிவிஹிதஶங்கா தீதிலக்ஷணானி பாகவதைரவதார்யாணீதி ஸித்தமித்யாதி ராமாநுஜ ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ராதி ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளாலும் (தப்த:) ஸௌவர்ண்யாவயவத்தால் லாஞ்சிதமான ஶரீரத்தையுடைய பாகவதர்களான வைஷ்ணவர்களால் (ஸமதீக்ஷ்ணாக்ரபுண்ட்ரம்) தலைமட்டம் செய்யப்பட்ட புண்ட்ரமென்ன, தலைகூர்மைசெய்யப்பட்ட தீக்ஷ்ணாக்ரபுண்ட்ரமென்ன இவ்விருவகை புண்ட்ரமும் (ந தார்யம் பவதி ஹி) சாற்றிக்கொள்ளத்தக்கதல்ல. (ஏவமுக்தத்வாத்) இவ்விதம் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதாதி ஸ்ரீஸூக்திகளால் ஶங்காகாரமும், சக்ராகாரமும், பத்மாகாரமும், தீபஶிகாதிதீக்ஷ்ணாக்ராகாரமும், ஸமாக்ராகாரமும் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கச்செய்தேயும் (கேசித்து) சிலரால் (ஸ்வபக்ஷே) தமது லலாடாதிஶரீரத்தில் (ப்ரதீபாஸிதாக்ரம்) ப்ரயோக்யமான ஶூலாயுதத்திற்கு நிகராக (த்ரிஶூலே) பத்ராகாரஸமதீக்ஷ்ணாக்ராதிபேதத்தான ஊர்த்வபுண்ட்ரங்கள் தரிக்கப்படுகின்றன. ஆகையிதனால் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின் ஸ்வரூபமானது, மட்டமாகவாவது கூர்மையாகவாவது சாற்றிக்கொள்ளப்படுவது ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதாவாக்யவிருத்தமென நிஶ்சயிக்கப்பட்டது.

இங்கு தம்தமர்க்கிலக்காகவொன்றை மனதில் நிலைநாட்டி ததநுகுணமாக வசனங்களையன்வேஷிப்பதும், ஸ்வாபிமதவிருத்தவசனங்களுக்கு ஸ்வமதாநுகுணமாக விபரீதார்த்தமும் செய்வதும் ப்ராக்ருதஜநாசாரம். இது தமோகுணத்தைக்காரணமாய்ப்பற்றிவரும் விதண்டையேயாம். (தஸ்மாத்) ஆனதால் (ஸர்வம் புண்ட்ரம்) திருமேனியிற்சாற்றிக்கொள்ளப்படுமெல்லாப் புண்ட்ரமும் (ஹரிபதாக்ருதிம்) பெருமாள் திருவடியின் ஆகாரம்போன்றதாகவும், (ஸமாகாரம்) ஒரேவிதமான வடிவுள்ள

தாகவும், (ஸர்வஸ்மாத்) ஸ்வாமியாதிகளான எல்லாவிடத்திலும் (கர்த்ருத்வேந வ்யபதிஷ்டே) ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாதிகளாகும் கைங்கர்யத்தில் நிலைத்தவர்களான (ஸநகேந:) ஸநகஸநந்தநாதிகளாலும் (விதிவத்) யதாஶாஸ்த்ரவிதிப்ரகாரம் (க்ரியாபதம்) அர்ப்பணமான கைங்கர்யரூபமான கர்மங்களுக்கு அங்கமாக நினைத்து (யாயஸம்) சாற்றிக்கொள்ளத்தக்கது. ஆனதால் ஸாமாந்யத்திலொருவியம், உதாராதிகளிலொருவியமென்ற விஶேஷாகாரமில்லாதே ஸாமாந்யாகாரமாகவே ப்ரதிஷேதவதாலும் ப்ரதிபந்நமும் சாற்றிக்கொள்ளத்தக்கதென இதனால் நிர்ணீதமாயிற்று. (௧௭)

இதி புண்ட்ரவாதஸமாப்த: ||

அத கர்த்ருகாரணவாத: ||

இவ்விதம் ஊர்த்வபுண்ட்ரமும், பாத்ரமும் கர்த்தவ்யமென்றும், தத்தத்கர்த்ருப்ரதிபத்திஸாத்யஸாதநமாகவே ஸூசிக்க வேண்டுமென்றும், நிர்ணயித்த பின் தாத்ருக்கர்த்தமே ப்ரபந்நருக்கு அநபேக்ஷ்யமென்று சிலர்கூற, அக்கர்த்தத்தைச் செய்ய வேண்டிய விஷயத்தைப்பற்றி மேல் ஐந்துஶ்லோகங்களால் விசாரித்து நிஷ்கர்ஷிக்கின்றார்:—

காயக்லேஶாத்மகதபோவ்ரதநியமஶ்ராத்தகர்மா
த்யாகார்த்தம் தத்ஸ்வார்த்தாநாம் ப்ரதிநியததயா ஸம்
விஹிதம் ஸஞ்சிதைஸ்ஸ: | நித்யம் நைமித்திகஞ்ச உபஸஹ ஸததம்
கேஶவாஜ்ஞேதி காயம் கர்த்ரா, ஜ்ஞா ஸம்விரோதோஹவதிவ
ஸாத்வீநாம் ப்ரதிவாதோபக்ரமதே || || ௧௮ ||

கார்யகாரித்வாதி॥ (அநந்தஶக்தே:) ஹஸ்தபாதாதிஸம்பந்ந மான லிங்கதேஹ ஶரீரமானது (கார்யகாரித்வாத்) பூர்வாப ராதிபூர்வகர்மங்களின் காரியத்தை யுடைத்தாயிருப்பதா லும், அதாவது; ஶுபாஶுபகர்மங்களே உத்தரோத்தரம் யா தாமொருஶரீரத்தை யெடுக்கக்காரணமாகின்றதென்பதும், அ க்கருமமும் வேறோர் ஸத்கர்மத்தாலழிந்தாலொழிய இப்ராக்ரு தஶரீரஸம்பந்தம் ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவிற்கும் விடமாட்டா தென்பதும், இச் ஶரீரம் விட்டாலொழிய பரமாத்மஸாயுஜ்யம் கிடைப்பதரிதென்பதும், ஆதலாலேயே அநாதிஶரீரகார்யரூ பஶரீரகாரணரூப கர்மநாஶநிமித்தமாக ஶ்ரவணம் ஶாஸ்த்ரோக்தப்ரமாணமான கர்மத்தைச்செய்யவேண்டுமென் பதும் ஸித்தம். இவ்வளவால் ப்ராரப்தகர்மம் முழுமையும் க்ஷபி த்த தத்க்ஷணமே ஶரீரபாதமும் ஸம்பாவிதமென்பது ஸூசிதா யிற்று. மேலும்; (விவிதபரவசநை:) விஜ்ஞாத்ருத்வப்ராஜ்ஞங்க ளாய் விவிதங்களான ப்ரமாணவசனங்களால் (வேதிதத்வாத்) "ஸஹஸ்ரஶீர்ஷாபுருஷ:" இத்யாதிகளாலேவப்பட்டிருப்ப தாலும், (வர்ணாநாம் தத்வர்ணாஶ்ரமாணாம்) நான்குகளான அந்தந்த ப்ராஹ்மணாதிவர்ணங்களுக்கும், ப்ரஹ்மசர்யாத்யாஶ்ர மங்களுக்கும் (ப்ரதிநியததயா) அவையவைகட்குறித்தாயிருக்கு ம்படியாக (ஸம்விபஜ்ய) பிரித்துப்பிரித்து (உக்தவிதே:) அவ்வோ ர்தர்மஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், அதாவது; ப்ராஹ்மணனுக்கு ஷட்கர்மாணி, க்ஷத்ரியவைஶ்யயோஸ்த்ரிகர்மா ணி, ஶூத்ரஸ்யைகமேவ கர்மேத்யாதிகள், தத்வர்ணவ்யவஸ்தி தங்களான கர்மங்களென்பதும், ப்ரஹ்மசாரிணஸ்ஸமிதாதாநபி க்ஷாசர்யா வேதாத்யயநாதீநி, க்ருஹஸ்தஸ்யாக்நிஹோத்ராதீநி, வாநப்ரஸ்தஸ்ய வநவாஸ ஜடாதாரணாதீநி, ஸந்ந்யாஸிநஸ்த்ரிதண்ட தாரண பிக்ஷாசர்யாதீநீத்யாதிகள், தத்தாஶ்ரமவ்யவஸ்திதக ர்மங்களென்பதுமாம். இவை கர்மாந்தரம் வர்ணத்தைப் பற் றியாவது ஆஶ்ரமத்தைப்பற்றியாவது ஸங்கரமானால் தோஷ மென்பதும், தத்தர்மமாக ஸம்வர்ணாஶ்ரமதர்மவென்பதும்

ஸ்ரீபகவத்கீதையில் "ஸ்வே ஸ்வே கர்மண்யபிரத: । பரதர்மோ பயாவஹ: । ஸதோஷமபி ந த்யஜேத்" ॥ என்று பகவானால் நன்கு விஶதமாயருளிச்செய்யப்பட்டது.

அன்றியும் "ஶரீரயாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸித்த்யேதகர்மண:" என்றவிடத்தில் கர்மமாகாதென்றவர்க்குச் ஶரீரயாத்ரையுமாகாதபடிவரும். அவ்விதமே ஶரீரயாத்ரை அவஶ்யமானபொழுது தத்ப்ரயுக்தமாக ஸந்த்யாவந்தநாதிகர்மங்களும் அவஶ்யாநுஷ்டேயங்களாகும். மோக்ஷப்ரதரான நாராயணனை அடைந்த ப்ரபந்நனுக்கு, தேவனென்றும், ருஷியென்றும் பித்ருக்களென்றும் ப்ரஸித்தர்களான க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுடைய உபாஸனையையே கூறும் கர்மங்களெல்லாம் கர்த்தவ்யங்களாகுமோ, அவை கர்த்தவ்யங்களானால் இவன் க்ருதக்ருத்யனென்பதெவ்விதமெனில்; யாவதாயுஷம் கர்த்தவ்யமாய் அக்நிஹோத்ராதிஸாபேக்ஷமாய் வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களை அங்கங்களாகவுடைத்தான துஷ்கரபக்தியோகத்தைப்போலன்றிக்கே, ஸக்ருத்க்ருதமாய்ப் போன ஸாக்ஷாதுபாயத்தைக்கொண்டு மாத்திரமிவனை மோக்ஷோபாயாநுஷ்டாநவிஷயத்தில் க்ருதக்ருத்யனென்றது ஶரீரபாதத்திற்கேதுபூதமான ப்ராரப்தகர்மமானது நஶிக்கவில்லையென்றதற்குச் ஶரீரபாதாபாவமே நிதர்ஶநமாகையால் யாவச்சரீரம் ஸர்வகர்மஸமாராத்யனான பகவானுஸ்வாவிதகர்மங்களால் ஶரீரயாத்ராதிகளையிட்டும், ஶாஸ்த்ரசோதிதமான "நிஜகர்மாதிபக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: । உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத்தேவே து தாமபி: ॥" இத்யாதி ஸ்ரீயாமுநாசார்யவர ஸ்ரீஸூக்தியையிட்டும், உபதேஶாநுஸரணீயமான அர்ஜுநக்ருத யுத்தாதிஸ்வதர்மாநுஷ்டாநத்தையிட்டும், ப்ராரப்தகர்மத்தை ஹேதுவாகக்கொண்ட இந்த ஶரீரத்திலிருக்கும் நாள்வரையில் அகரணே ப்ரத்யவாயாவஹமான (நித்யம்) நித்யரூபஸந்த்யாவந்தநாதிகர்மமென்ன, (நைமித்திகம்) யாதாமொரு நிமித்தஹேதுகமான உபராகஶ்ராத்தாதிகமென்ன (தத்

த்வயம்) அவ்விரண்டுமாகிற (கர்ம) கர்மமானது (இஹ) இந்த ஸம்ஸாரவர்த்தியாயிருக்கும்பொழுது (ஸததம்) எப்பொழுதும் (கார்யம்) க்ருதக்ருத்யர்களான புருஷர்களாலும் செய்யத்தக்கதேயாம். (அக்ருதே தது) நித்யரூபமாயும் நைமித்திகரூபமாயுமுள்ள அக்கர்மமானது செய்யப்படாமற் போமேயாகில் (ஆஜ்ஞாவிரோத:) "ச்ருதிஸ்ம்ருதீ மமைவாஜ்ஞே யஸ்தே உல்லங்க்ய வர்த்ததே। ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவ: ॥" இத்யாதிகளிற்படி சாஸ்த்ரவேத்யனான பகவானுடைய விரோதமானது (ஸம்பவ)ஸம்பவிக்கிறது, (ஸுமஹாந்) மிகவும் பெரியதான (ப்ரத்யவாய:) ப்ரத்யவாயமும் (ஸம்பவதி) உண்டாகிறது.

ஆகயிதனால் கலியுகத்தில் மோக்ஷார்த்திகளான நமக்கு பகவானளித்த ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளல்லாதே வேறுகண்களில்லாததனால் அக்கண்களைக்கொண்டு தத்த்வானுஷ்டானம் செய்வதே நலமெனப் பூர்வாசார்யர்களுமுகந்து, அந்தந்த வர்ணத்திலும், ஆச்ரமத்திலும் நிலைநின்றனுஷ்டித்துவந்தது போல், ஸர்வஜ்ஞஸர்வச்ரேஷ்டனான பகவானே நாமும் நமக்கிசைந்த சாஸ்த்ரீயமான கர்மங்களைக்கொண்டு வழிபட ப்ராப்தர்களாயினேமென்பதிதன் திரண்டபொருள். இங்ஙனன்றிக்கே சிலர் கர்மம் ஸ்வரூபவிரோதியெனக் கூறப்புகில்; சாஸ்த்ராவிரோதமும், தத்வதர்சிவிரோதமும், ஸ்வாநுஷ்டாநவிரோதமுமுண்டாகும். இவ்விஷயத்தில் ஜகதாசார்யர் ஸகலசாஸ்த்ரஸாரமான தத்த்வத்ரயத்தில் "யாவஜ்ஜீவம் கர்மாநுஷ்டானம் சொல்லுகிறது விரக்தரல்லாதவர்களுக்கு" என்றும் தனிவாரமென்றமற்றோர் ரஹஸ்யத்தில் "வேறுசிலர் யஜ்ஞசப்தத்தாலே ஸத்த்வத்தைச்சொல்லுகிறதாக்கி யஜ்ஞத்தையநுஷ்டியாநின்றே ஸத்த்வஸித்தியைவிடவே, அது மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமாமென்றார்கள், அதுவுங்கூடாது" என்றும், "ஸர்வசப்தத்தாலே சாஸ்த்ரங்கள் சோதித்தாலும் சோதியாத ஸந்த்யாவந்தன பஞ்சமஹாயஜ்ஞமுள்ளிட்ட யஜ்ஞங்களும், மோக்ஷஸம்பந்தயா கலியுக

மான ஶ்ரேஷ்டஸமாசாரமும், ஸாத்யமாகப் ஸாத்யாதிகளைக் குறித்தனுஷ்டிக்கும் ஸாம்ஸ்ய நாதிகளெல்லாங்களையுஞ்சொல்லுகிறது” என்றும், “விஹிதத்வாச்சாஶ்ரமகர்மாபி” என்கிறபடியே விஹித வேதநாநுஷ்டேயமானதேலோவென்னில்; யஜ்ஞத்திலே தீக்ஷித்தவனுக்கு விஹிதாம்ஶமும் த்யாஜ்யமானவோபாதி இங்கு “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்கையாலே விஹிதாம்ஶமும் த்யாஜ்யம்” என்றும், “இனி உபாயபுத்த்யா த்யாகமாதல் ஸ்வரூப த்யாகமாதலாகக்கடவது. உபாயபுத்தி த்யாகமென்றபோது “நிஜகர்மாதிபக்த்யந்தம்” கர்மஸ்வம் நாநுஷ்டேயமாய்விடும். இப்படியனுஷ்டேயமாம்பக்ஷத்தில் ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகமாட்டாது. அதாவது: ஸவாஸநத்யாகத்தைச்சொல்லுகிறது. ஸவாஸநமாக விடுகையாவது; ஶுக்திகையிலே ரஜதஜ்ஞானம்போலே அநுபாயங்களிலே உபாயபுத்திபண்ணினோமாகாதேயென்றுகொண்டு லஜ்ஜாபுர:ஸரமாக விடுகை” என்றும் அருளிச்செய்தார்.

ஆகையால் இவ்வுபாயபூர்வாபராமதராக ஶ்ரீத்திருப்பார் ஜ்யேஷ்டாதிகளை விட்டதுபோல் மஹாயாந ஸாம்ஸ்ய நோபநயநாதி ஸகலஶாஸ்த்ரங்களையும், ஶ்ரோத்ரியவிஞங்களையும் விடப்ராப்தராயினர். இங்ஙனன்றிக்கே வர்ணாஶ்ரமோசிதகர்மங்களையாசரித்து வர்த்திப்பார்களேயாகில் ஸாவதாராய் நினைத்த பிள்ளையோகாசார்யருடைய ரஹஸ்யங்களுக்கு பாஹ்யராவார். ஆனதுபற்றி ப்ரபந்நர்கள் த்ரைவர்ணிகத்தைவிட்டு ஏதேனுமோர் வம்ஶத்தைப்பற்றியினி விஷிப்பாராக. ப்ராஹ்மண்யாதி ஜாத்யுத்கர்ஷத்தையும், ஸதாசாரஶ்ரீநதையையும், ஈடு முப்பத்தியாறாயிரப்படியென்ற பாஷ்யத்தின்படிப்பாகும் கல்வியையும்பற்றி தேஹாத்மாபிமானிகளாய் ப்ரகாஶிக்குமிவர்களுக்கு ஸாமவதப்ரபந்நத்வமென்பது கூடாதமாயெவ்விடத்தேயோ. அதுகெட்டபொழுதே ஸமாஶ்ரயணமுமையென்பதும் போய் வாஸுதேவப்ரபந்நர்களாய் கத வரவ

[illegible] ஸ்வரூபவான்களாய் முடிந்தனர் மேலும் “ப்ரதாநாதிபேதாஸ்ஸர்வே” என்றவையெல்லாமிவர்களுக்குக் காமசாரிபோல் ஸ்வதந்த்ரமேயொழிய ஸ்வாதந்த்ர்யமுடையவைகளல்லவாய்த்தீர்ந்தன. மேலுமிவ்வர்த்தத்திற்கிணங்க ஸர்வஜ்ஞர் பாஷ்யத்தில் “யோகோ நாம தேவஸ்ய” என்று ஸ்ரீகீதாசார்யனும், “ப்ரஸாதம் ப்ரதிஜ்ஞாய யோகோ நாம தேவஸ்ய விஜ்ஞாதஸ்ஸ। தேஷாம் ப்ரஸந்நமாஸ்தா ஸர்வ க்ஷேத்ராதிபதி: ॥” என்று தேவகீபுத்ரனும், “ஸர்வாஹா ஸர்வாஸ்ம்ருதிஷு பாவ்ய தேஷாம் ஸர்வஜ்ஞ:” என்று ப்ரஹ்மஸூத்ர ஸூத்ரகாரான பகவத் பாதராயணரும், “யஸ்யாத்மா ஸர்வேஷாம் ப்ரதி, யஸ்யாத்மா நசரதி ந ஸத்கர்மணா” என்று அவர்களுக்கு ஸஹித சிஷ்யரான தேவகீபுத்ர ஸ்வாமிகளும் “ப்ருதக் ஸர்வ தேஹாத்ம நிராஸநம்” என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ப்ரமாணித்தார்கள். மேலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸஹித சிஷ்யரான ஸ்ரீரங்கநாராயணாசார்யரென்ற வங்கிப்புரத்துநம்பிகள் தமது காரிகையில் ஸர்வகாரமாக வாதிகம் முழுமையுமுபபாதித்தருளினர். ஆகயிவ்வளவால் தேவேந்த்ரஸ்ரீ ப்ரபத்யையால் ஸூக்ஷ்மும் மேலிட்டவரல்லாதே ஸர்வேஸ்வரான ஸ்வஸ்வஸ்ஸ்வாமிக ளெல்லாம் ஸ்வஸ்வரூபஸ்வாமி தேவதைகளையெல்லாம் “ஸ்வ தேவதாதேவதா விபுத்வம் விஷ்ணோர்நவ:।” என்ற கணக்கின் படியே ஸர்வதேவதாஸர்வேஶ்வரன ஸ்ரீமந்நாராயணனை “நிஜ தேவதாதிகர்த்தாரம் காரணாக ஸ்வதேவகாரித: ॥” என்ற ஸ்ரீ ஆளந்தார் நியமநப்படி ப்ரதிதிநமும் கைங்கர்யஸ்வாமியோடு ஸந்நிவேசவான்களாய் ஸ்வாமிதேவதைகளை தத்தத்ஸ்தாநங்களில் ஸ்தாபித்து வருவதே ஶாஸ்த்ரஸித்தமானவஸ்தி. மற்றது ஸம்ப்ரதாயமும் அதர்வண ஸூத்ரமும் வேதஸாத்வ ப்ர காலஹமுமாகுமென்பது இந்த ஶ்லோகத்தின் சுருக்கமான கருத்து. கஅ

இவ்விதமுபபாதித்த விஷயங்களையெல்லாம் மேல் தேவதாந்தரஶேஷத்வாதி உ-ஒருஶ்லோகத்தால் பரக்கப்பேசுகின்றார்.

ஶரீரத்யாகஸ்ய க்ருஷ்ணஸ்த்ரிவிதமிதி புரோவாசாதஸ்ஸ்வ
ஸ்வரூபத்யாகோ(அ)ஸாதுர்ஹி பாஷ்யே(அ)பி ச விநிவிஹி
தம் கார்யமேவேதி லிங்கம் । ஏகாந்தீநாம் ப்ரபந்நா யததஜஹ
ஶக்ருதஶக்ருதப்ரஸக்தஶேஷநர்காயம் வேதகேதகமார்யஶ்ரீ
த்யா விநிவிஹிததயாத்யயோகேண கார்யம் ॥௧௯॥

ஶரீரத்யாதி ॥ (புரா) முன்பு (க்ருஷ்ணஸ்ய) பக்திப்ரபத்திகளாகு முபாயங்களுக்கு உபதேஷ்டாவாயும், பரமோபாயபூதனுமுள்ள ஸ்ரீகீதாசார்யனும் (ஶரீரத்யாக:) உத்தரோத்தரம் ஜந்மப்ரதமான ஶரீரத்தின் த்யாகமானது (த்ரிவிதமிதி) ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸப்ரகாரேண மூன்றுவிதமென்று (உவாச) அருளிச்செய்தார். அதெங்ஙனேயெனில்;— “நிஶ்சயம் ஶ்ருணு மே தத்ர த்யாகே பரதஸத்தம । த்யாகோ ஹி புருஷவ்யாக்ர த்ரிவிதஸ்ஸம்ப்ரகீர்த்தித: ॥ மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாகஸ்தாமஸ: பரிகீர்த்தித: । து:கமித்யேவ யத்கர்ம காயக்லேஶபயாத்த்யஜேத் । ஸக்ருத்வா ராஜஸம் த்யாகம் நைவ த்யாகபலம் லபேத் ॥ கார்யமித்யேவ யத்கர்ம நியதம் க்ரியதே(அ)ர்ஜுந । ஸங்கம் த்யக்த்வா பலஞ்சைவ ஸ த்யாகஸ்ஸாத்விகோ மத: ॥ நஹி தேஹப்ருதா ஶக்யம் த்யக்தும் கர்மாண்யஶேஷத: । யஸ்து கர்மபலத்யாகீ ஸ த்யாகீத்யபிதீயதே ॥” இத்யாதிகள். ஆகையால் (அத:ஸ்வ) வர்ணாஶ்ரமோசிதகர்மரூபமான ஶரீரத்தினுடைய (ஸ்வரூபத்யாக:) தனிசரமமென்ற ரஹஸ்யக்ரந்தத்தில் பிள்ளை லோகாசார்யர் எழுதியருளிய “ஸ்வரூபத்யாகமாதலாகக் கடவது” என்றபடியே ஸங்கத்யாகமன்றிக்கே அடியோடு விடுகையானது, (அஸாதுர்ஹி) நன்றன்றன்றோ. (ச) மேலும்; ஸ்ரீபாஷ்யகாரரருளிச்செய்த (பாஷ்யே(அ)பி) ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்திலும் (விநிவிஹிதம்) ஶாஸ்த்ரவிதியால் நியமிக்கப்பட்டிருக்குமது (கார்யமேவ) தத்ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டர்களான யாவராலும் செய்யத்தகுந்ததே, (இதி) என்று (லிங்கம்) லிங்கித்தது. அதாவது; ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் சரமஶ்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில், த்யாகஶ

ஸூத்ரத்திற்கு ஸகலஸம்மதரமணீயமாக வ்யாக்யானித்தருளியிருப்ப தால் ஸூத்ரங்களுடைய ஸ்வரஸவ்யாக்யாநம் ஸ்வாரஸ்யமும் உபநிஷ ப்ரவர்த்தகரான ஸ்ரீபாஷ்யகாராபிமதமுமாயிற்றென்பது ஸி த்தமென்பது. ஆதலால் பிள்ளை லோகாசார்யர் தமது ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களில் எழுதிய வசநங்கள் எம்பெருமானார் ஸித்தாந்த த்தோடு சேராததாயிற்று.

இனியிதன்மேல் சிலர், (யத:) யாதொருகாரணத்தால் (லப்த்வா ஜ்ஞாநம்) ப்ரபத்தியை (ப்ரபந்நா:) மோக்ஷோபாயமென ஸாயநாநுஷ்டாநஸ்வரூபமாக அடைந்தவர்கள் (இஹ) இந்த ஶரீரத்தோடுகூடியவின்னிலையில், அல்லது இந்த லோகத்தி லேயே (க்ருதக்ருத்யா:) ஜந்மத்திற்கவஶ்யம் செய்யவேண்டியதை ச்செய்தவர்களே, (தத:) ஆனதுபற்றி (தேஷாம்) அப்ப்ரப ந்நர்களால் (கார்யம் நைவ) செய்யத்தக்கது யாதொன்றுமில்லை யெனில்; (தத்) அக்கருமமானது (கைங்கர்யவ்ருத்த்யா) ஒருவ னுடைய கிங்கரனாயிருப்பானொருவன், தனது ஸ்வாமிப்ரீதிக்கா காகச்செய்யும் கிங்கரவ்ருத்திபோலிங்கும் பகவத்கிங்கரர்களான யிப்ப்ரபந்நர்களால் கைங்கர்யவ்ருத்தியாக (விதிவிஹிததயா) ஶாஸ்த்ரவிதிவாக்யங்களால் நியமிக்கப்பட்டிருத்தலால் (க்ருதீயதே ந) ஸாதநர்செய்யும் தத்தேவதாயஜநாதிகர்மமன் றிக்கே "யேயஜந்தி பித்ரூந்தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாஶ நாந் । ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்திதே ॥" என் றபடியும், "தத்த்வத்தோர்ச்வஹிதேஷ்வபி தர்மம்மமைவ ஶக்ரா ஜ்ஞயா ஸ்ரவணாத்யுபாஸ்யா: । ஸத்யக்ஷிதே மேவநாத ஸ்வ யிவக்ஷ்யேவ ஸோமரண்யமம்ஸ விஷ்ணு ரஸநேஷ்வந்து ॥" என்றபடியும் ஜீவஸம்மஸ்யங்களில் கைங்கர்யஸாதநவ்ருத்தியாகவும், ஜீவஸம்மாஹாவஸ்யங்களில் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாதிஶப்தங்கள்போல் வ்யுத்பத்திவிஶேஷத்தால் ஸாக்ஷாத்தாகவும், ஶாஸ்த்ரம் விகல்பித்த

விடங்களில் ஸமஸ்தஸாதாரண திருநாமஸங்கீர்த்தநங்களையேகொண்டுமுள்ள விசேஷணத்தால் (காயம்) சுத்தியுடைமையுடனேகூட கைங்கரியமே ப்ரபந்நனுக்குவரும் புருஷார்த்தமாகையால் ஸாக்ஷாத்காரம் பரமபதத்திலேயாதல்பற்றி சேஷியாகந்தருளின ச்ருதிஸ்ம்ருதி ஸ்ரீபாஞ்சராத்ராதி விதிவாக்யங்களைக்கொண்டனுஷ்டிக்கத்தக்கது. இதையே திருவுள்ளம் பற்றி 'ச்ருதிஸ்ம்ருதீ பக்ஷாபக்ஷே காம்யாகாம்யவ்யவஸ்திதா ।' என்று ஸ்ரீகீதாசார்யனருளிச்செய்தான். இதையொட்டி 'தேவாந்பித்ரூந் ஸமஸ்தாந் ஸர்வாந் ஸந்தர்ப்பயேத்' என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் "ஸாங்க்யம் ஸர்வஸாம்யம் ஸமஸ்த வயமாவிஷ் । ஸந்த்யாஜப்யாதி நித்யகர்மநைமித்திகாவ்யயோதிதை: । ஸர்வாத்மநா ப்ரீணயித்வா காம்யநிஷித்தாம் காமதேவிகர்ஷிதம் ॥ தயோ ராஜ்யநிந்தநம் ஸ்வாதிதம் ச்ருதிவோதிதம் । ஸ்வாநாதி ப்ரஹ்மயஜ்ஞாதம் ப்ரபாவிதமஹாத்ரதம் ॥ ஜோமம் விதக்ரியாம் வஸ்வாஹநயாமாதிகுஜபஸ ।" என்று தபஸ்வஹித தமதாரம ப்ரயாநஸிஷ்ணும், ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளுக்குப்பௌத்ரவம்சீயரும், ஸநாதநாபிஜாத ஸ்ரீவைஷ்ணவசிரோமணியும், சாஸ்த்ரவிப்ரயாநதரருமான ஸ்ரீவங்கிப்புரத்து நம்பியும், "ச்ருதிஸ்ம்ருத்யோதிதம் யாவத்கர்ம வர்ணாச்ரமோசிதம் । ஆசாரநிஷ்டநாவப்ரஸோ ஸர்வஸாம்ப்ரஸ்தவமாசரேத் ॥" என்று பெரியபெருமாளுடைய அவதாரஸம்பந்தரும் ப்ரதிவசநங்களால் தமக்கே ஆசார்யனென்று ஸூசிக்கப்பட்டவருமான ஸ்ரீபட்டரும், "ஆசோஹிதப்ராதிஹிதம் நித்யநைமித்திகை: வரணாச்ரமோசிதை: । ஸம்ப்ராப்தம் ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநஸ்வப்ரதிவாதிதை: । ஆசிதப்ராதை:ஸ்திதஸ்ப்ரபத்யம் விதீயம் வரணாச்ரமோசிதை: ॥ ப்ரதிவாதிகயா விசேஷாவிசேஷாவிசேஷிதம் ஜநேபரஸ்பி । ஸப்ராயது ஜநோஸ்திஷே தவிசேஷவாஸ்வோஷாத்தம் ॥ நாராயணாத்மகாந்தேவாந்பித்ரூந் ஸதேவயேஸ விசேத்ய ।" என்று நஞ்சீயருமருளிச்செய்தார்கள்.

இங்ஙனன்றிக்கே ஜ்ஞாநவாயர் முதலிய சிலர் ஸாக்ஷாத்மமாகும் மோக்ஷவாயத்திற்கல்லவோ "விஹிதகர்மாச்ரமகே

ப்ராப்தி" இத்யாதிப்ரமாணத்தைக்கொண்டு வர்ணாஶ்ரமோசிதா
சாரங்களெல்லாம் இதிகர்த்தவ்யங்களாய்வேண்டுவன. ஸஹா
யமானயிவ்வ்யவஸ்திதியிலிழிந்தவர்களுக்கும் இதனங்கங்களல்
லாததால் அவை வேண்டுவனவோ என்று ஶங்கித்து, அதன்
பேரில் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ராப்யமாவது; ஸ்வஸ்வாதிதமாய் ஶா
ஸ்த்ரவிஹிதமாயுள்ள ஸகலகர்மங்களையும் ஶக்தியில் ரஜஸ்தவ
ஸிபண்ணும் ஞானிகளைப்போலன்றிக்கே ஸர்வஸ்வமாய்விடுத
லேயென ஸக்திக்கும் வ்யவஸ்திக்கும் வாசிவகுத்தனர். இந்த க
ல்பனைகளெல்லாம் ஶாஸ்த்ரசோதிதங்களான கல்பனைகளேயா
மென்று வசநவ்யாக்யாநத்திலேயே நிரஸ்தங்களாயின. இதி
லும் ஸர்வ்வாவ்யாதங்களாயின. மேலுமிக்கர்மம் கைங்க
ர்யப்ரீத்யா விவிதமத்தால் பண்ணியே தீரவேண்டுமென்பதை
ப்பற்றி "ஸம்ப்ராஹ்நோऽஶக்திநிப்ரக்ஞஹாஸ்ரவ்யக்தோ ।
யதிந்த்ரக்ரோஶகர்மந்தஸ்யஹ்ஞாமுவெச ॥" என்றிப்ர
திகளிற்படியே விஶேஷகைங்கர்யங்களுக்கும் கர்மஙும்.
அவை பண்ணினும் உகப்புக்குடலாகாது "வர்த்தஸ்த்ரஹ
தோஷத:" என்ற கவலையும் வரும்." என்று முப்பத்தைந்
தாவது பரிஹாரத்தில் ஸ்ரீதேஶிகனும் அருளிச்செ
ய்தார். இவைகளை ஶாஸ்த்ரங்கொண்டே யிங்கறியவேண்டுமெ
ன்பதும், பெருங்காற்றில் மாங்காயெடுப்பாரைப்போலே யாகா
தென்பதும், "ஸ்வாமிநோऽபீஷ்டகரணம் கைங்கர்யமிதீர்யதே।
விஷ்ணோரபீஷ்டமேவம் ஶாஸ்த்ராதேவாவகம்யதே ॥" என்றும், ஸம
ஸ்தகைங்கர்யாநுஷ்டாந ததராணாம் ஸம்ஸாரோத்தாரகதவ
தத்வபரிஜ்ஞாநாயைவ யதா தேநாயம் ப்ராதிபாஸிக
க்ரமேண ஸமவஸ்ருதி ப்ரஸித கைங்கர்யாநுஷ்டாநேऽபி
யதா காமாநுஷ்டாநமேவ தவைவ, யதா ராஜாஜ்ஞாநுவர்த்தகா
நாம் ஹி ராஜகிங்கராணாம் ராஜாபிமதகாமாநுஷ்டிதைவ கிங்க
ரவ்ருத்தி: வ்யாயஜாயதே । தத்ர ஸமஸ்தஹிதகவிஶேஷவிஷ
யகாம: ஶாஸ்த்ரவஶ்யஜக, "ஶாஸ்த்ரம் ஹி வேதஸ்ததா தாவி
த்யஸஹஸ்ர:" இத்யபிதீயதே "காமோஷிகர்மணோதாஸ்யதே"

இதி ஹி நீதிவித:। ஸ்வபரயோ: ஸமவஸ்திதஸாக்ஷாத்காரிணஸ்ஸ்வாமிநஸ்ஸ்வ ஸாஸ்திரவிவக்ஷயைவ ஸமவஸ்திதம் ப்ரவ்ருத்தா தேஷு தேஷு கார்யேஷு கிங்கரவ்ருத்திர்நிஷ்டதி, யதா ராஜஸஹாயிநஸ்ஸ்வாமிந: ராஜவாக்யாதேவ யதாகாலம் ஸர்வம் ஸமாசரதி। ப்ரபந்நஸ்ய வக்ருகாலவிவக்ஷதே। ஸமஸ்திஹாநி ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிரூபராஜாதிராஜஶாஸநவாக்ய யதாகாலமேவ ஸர்வமநுஷ்டாநீயம்।" என்ற வாக்யங்களால் நிஶ்சிதமாகியுள்ள வர்ணாஶ்ரமியான ஸ்ரீநயினார் ஆசார்யர் விரோதிபரிஹாரவ்யாக்யானத்திலருளிச்செய்தார். இவ்விதம் ப்ரபந்நனுக்கு ஸமஸ்த ஶ்ரௌதகர்மங்கள் ஸ்வரூபவிரோதிகள் என்ற ப்ரதிபக்ஷிகளுக்கு, ஸ்வரூபயோக்யதாவாதகமே யவையென இந்த ஶ்லோகத்தால் நிர்ணீதம். ௧௯

இவ்விதம் கூறப்பட்டபின் ப்ரதிபக்ஷிகள் ப்ரபந்நனுக்கு உத்தரகாலத்தில் கர்மமே கலஸம்பாவிதமாகையால் ப்ரபத்த்யநுஷ்டானத்தோடு கதலியமாயொரு க்ருத்யமும், தத்காரணம் ஓர் ப்ராயஶ்சித்தமுமில்லாமையால் ஶேஷத்வவிஶிஷ்டர்களான பகவர்களுடைய ப்ராப்தியையே தனக்குப் பெரும்பேறாக நினைத்தருளிய ஸ்வாத்மஸ்வரூபாநுரூபனை ஶேஷிக்குத் தமது ஸ்வரூபாநுரூபமான திருமாலைகட்டுதல் முதலிய கைங்கர்யமே ஸ்வரூபமெனக்கூற அவைகளையும் ப்ராரப்தாவ்ருத்தாந்த ரத்யாதி யால் நிரஸிக்கின்றார்—

> ப்ராரப்தாவ்ருத்தாநந்தர த்யஜதி நந்தநம் தேஹபாதா
> ந்தரேதக, ஸ்வஷ்டம் ஸர்வேஷு ஜந்துஷ்வபி க்ருதகரணீ
> யேஷ்வதஸ்ஸோத்தராவ: । ஸம்யாணோபேக்ஷப்ரபந்ந: ப்ரப
> ந்நஸ்யாநுக்ஷணம்ஸம்ப்ராப்திதேஹ:, தஸ்மாத் கர்ம ப்ரப
> ந்நோபவிதநந்தரம் காயவாசேதஹாதம் ॥ ॥௨௦॥

ப்ராரப்தாவ்ருத்தித்யாதி ॥ (ப்ராரப்தாவ்ருத்தாநந்தர) ஸத ஆதயாநஶரீரநிர்த்திகப்ராரப்தமாய், தணரோவாலேயே ப்ர

லிங்கமாயிருக்கும் கர்மமானது (தேஹபாதாநந்தரம்) ஶரீரம்விழு மளவும் (ந நஶ்யதி) நஷ்டஶரீரனான இச்சேதனனை (ந த்யஜதி) விடுகிறதில்லை. (ஏதத்) இவ்விஷயமானது (ஸ்ருஷ்டம்) ஶாஸ்த்ரங்களிலும் அநுபவத்திலும் ப்ரகாஶமானது. (அத:) ஆகையாலும் (க்ருதகாரணீயேஷு) க்ருதக்ருத்யர்களான (ஸர்வேஷு ஜந்துஷு) எல்லாப்ராணிஜந்துக்களிடமும் (உத்தராவ:) ப்ரவ்ருத்திக்கு உத்தரகாலத்திலும் [illegible] பூர்வகமான பவாபாயமானது (ஸம்பாத:) ஸம்பவமானப்ராரப்தகர்மஶேஷத்தாலுண்டாகும், (நாபேக்ஷ:) "ஸாங்க்யஸித்தஸாஹஸ்ரீ ப்ராரப்தஸ்யாபிஸம்பவ" என்றதை வழிதெரியாதே விபரீதமாய் அர்த்தமாக்கி தனிவாக்யமென்ற ரஹஸ்ய வாக்யத்தில் ஜோகாவாயர் "இது தான் ப்ராரப்தத்தையும் போக்குமென்னு மிடத்துக்குக் கணோக்தமான ப்ரமாணங்களு முண்டு. "ஸாங்க்யஸித்தஸாஹஸ்ரீ ப்ராரப்தஸ்யாபிஸம்பவ" என்னுமளவாகச்சில ஶ்லோகங்களையுமுதாஹரித்து முடிவில் "ஶ்ரப்ரார்யதாம்" என்று ப்ராரப்தமும் ப்ரபத்தியாலே க்ஷயமென்று உடையவரருளிச்செய்தார்" என்றும் ஸ்ரீய: பதிப்படியென்னும் ரஹஸ்யத்தில் "வரியென்கிற உபஸர்க்கத்தாலும், வாக்யஶேஷத்தாலும் த்யாஜ்யமாகச்சொன்னவற்றினுடைய அநுவ்ருத்தியையும், அவஶிஷ்டமான உத்தராவத்தையும் சொல்லுகிற"தென்று மெழுதிக்கட்டியபடி ப்ரபன்னனுக்கு உத்தரகாரீநபாவபாவங்களுக்கேதுவான ப்ராரப்தகர்மஶேஷமேயில்லையெனில்; (ப்ரபன்ன:) ப்ரபத்யநுஷ்டானம் பண்ணின வோர் ப்ரபன்னன் (ப்ரபத்யநந்தரக்ஷணம்) ப்ரபத்யநுஷ்டானகாலத்தினுடனேயே (விதேஹ:) ஶரீரஸம்பந்தத்திக்கு ஹேதுவான ப்ராரப்தகர்மநாஶத்தால் தேஹவியோகத்தையுடையவனாக (ஸ்யாத்) ஆவான். (தஸ்மாத்) அப்படிக்குச்சரீரம் நாசமாகாதே, ப்ரத்யக்ஷத்தில் ஜநநாப்ரபன்னரும், மற்ற ப்ரபன்னரும் தேவகர்மவதிகளாயிருப்பதால் (ப்ரபன்னைரபி) ப்ரபன்னர்களாலும் (ஆதேஹபாதம்) ப்ராரப்தகர்மக்ஷய

ப்ரதமகர்மமான ஶரீராவஸாநம் வரையில் (ததநுஷ்டாநம்) அவர்களுக்கென்று வகுத்திருக்கும் ஶாஸ்த்ரீயாநுஷ்டாநமான (கர்ம) வர்ணாஶ்ரமோசிதமான கர்மமானது (காம்யம்) ப்ரீதியோடும் கைங்கர்யபுத்தியோடும் ஶேஷியுகப்பைவேண்டிச் செய்யத்தக்கது. ஆகயிதனால் ப்ராரப்தகர்மமென்பது ஶரீரஸ்திதிக்கே ஹேதுவாதல்பற்றி அக்கர்மமுள்ளவரையில் சேதநன் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞனாலும் கர்மகர்த்தவ்யமாய்த் தனக்கு யோக்யமான ப்ராஹ்மணாதிஶரீரத்திற்கிணங்க விஹிதகர்மங்களை பகவத்ப்ரீத்யர்த்தமாக அவனுக்கு நிரவதிககிங்கரனாகையால், கைங்கர்யபுத்தியோடு ஸகலகர்மங்களையும் செய்யக்கடவனென்றும், ப்ராரப்தமென்றகர்மம் ஶரீரஸ்திதிக்கு ஹேதுவாதலால் ப்ரவ்ருத்தியோடு அதுவும் நஶிக்குமாகில் ஶரீரமும் அப்பொழுதே நஶிக்கவேண்டிவருவதால் அப்ப்ராரப்தம் போகுமென்றது காகாக்ஷிந்யாயமேயென்றும், யாவச்சரீரபாதம் அது சேதநனை விடாதென்றும், அந்வயத்தாலும் வ்யதிரேகத்தாலும் காட்டி ஸர்வ ப்ரவணர்க்கும் ஸ்வார்ஜிதகர்மம் அநுஷ்டேயமேயென நிஷ்கர்ஷிக்கலாயிற்று. இக்கருத்தை ஸ்ரீதேஶிகன் (௩௯)வது விரோதபரிஹாரத்தில் இங்கு "மாஶுச:" என்கிற வாக்ய ஸாமர்த்யத்தால் ஶோகவிஷயமானவையெல்லாம் கழிகையில் தாத்பர்யம், ஆகையால் தீவ்ரஸம்வேகமில்லாதார்க்கு "ப்ராரப்தேதரபாபஸ்த்ர தத்வித்வாவநோத்யாத:" இத்யாதிகளிற்படியே ப்ராரப்தஶரீராதிகளுக்கீடாகக்குறையில்லை" என்றருளிச் செய்தார். தீவ்ரமான ருசியையுடையவரே தீவ்ரஸம்வேகமுள்ளவரென்பது. ருசிப்ரவணர் உத்தரக்ஷணத்திற்கூட ஶரீரதாரணாநபேக்ஷராதலால் ஸர்வப்ராரப்தகர்மநாஶம் இங்கு ஸம்பவம் மற்றவர் தத்பேக்ஷராதலால் க்ரமஶோநாஶம் கூறுவது ஸம்பவம். "ஸ்வதோஷாத் கஸ்யசித்தேஹ: ப்ராரப்தாவத்யநுவர்த்ததே । ஜ்ஞாநாதிஹேதுஸம்பத்த்யா ய: ப்ராரப்தோऽபி விநஶ்யதி ॥ ப்ராரப்ததேஹம் நயதி ஹிதகாரோ ஹரிஸ்ஸ்வயம் ॥" என்று ஸ்ரீநயினாராசார்யரும் ஸங்க்ரஹித்தருளினார்.

இவ்விஷயத்தில் ஶைவவைஷ்ணவரும் கர்மகாரணாதி நயம்பண்ண இன்னமும் காணப்படுகின்றதுபற்றி யோகாஹா யர்க்கு தாரதம்யபுஷ்டிகளெல்லாம் ரஹஸ்யோத்தர ஸம்பவத்தை யுடையதெனவும் நிர்ணீதம். அங்ஙனன்றிக்கே ஸ்வதேஶிக ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களோ, ரஹஸ்யத்திலும், ஸூக்ஷ்மத்திலும் ஒரேவகையாயிருப்பதால் இவர்களுக்கு தாராதம்யஸம்ஶய மெனக்கிடமில்லை. திருமண்காப்பாகும் பாஹ்யசிஹ்நங்களிலுள்ள ஸாகாரத்வத்தையே அநுஷ்டாநத்திலும் ஸாத்விகர்களால் பார்க்கப்படுவதுபற்றி ஸ்ரீதேஶிகபக்ஷம் ரஹஸ்யத்திலும் ஸூக்ஷ்மத்திலும் ஸம்ப்ரதாயஸம்பந்திருக்கும் நிரவத்யமே. மற்றது ஸம்ப்ரதாயத்திலும் ஸாவத்யமே. (௨௦)

இவ்விதம் கர்மத்தின் அநுஷ்டாநத்திற்கு அவஶ்யகத்தையை ஶாஸ்த்ராலும், ஸத்தர்க்கத்தாலும் ஸமர்த்தித்து அதன் அநுஷ்டாநக்ரமவிநியோகாதிகளை மேல் உபாயத்வாதிகளால் தெளிவிக்கின்றார்—

உபாயத்வம் ஶக்தாவப்ய ப்ராப்யத்வம் வ்யவஹிதே
த்வுபாயத்வம் த்ரைதேஷ்வதிவ, ஶாஸ்த்ராக்ரஹிவிய ।
ஸமாஸக்த்ரா காயம் ஶமவதி கைங்கர்யஸ்வாமியா
ததோயோகாபாயாக்ரதஸ்ய விஶேஷாகாஸ்யதிஃ ॥௨௧॥

உக்தகர்மங்களுக்கு (ஶக்தௌ) ஶக்தியோக்யமாகும் மோக்ஷோபாயவிஷயத்தில் (உபாயத்வம்) உசிதத்வத்தையாய்க் கூறப்பட்டிருப்பதால் ஸாக்ஷாதுபாயத்வமும், (அபி) அதன்பிறகு (வ்யவஹிதே) வ்யவஹிதவிஷயத்தில் (ப்ராப்யத்வம்) ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகிற ப்ராப்யத்வமும் (த்ரைதே) ஸாக்ஷாத்ஸாதநத்ரயவிஷயத்தில் (உபாயத்வம்) உபாயத்வமும் (ஸவதி) "ஆஜ்ஞாதேஹீத்யேவ ஹி விஹிதகோபாவிநவைஷ்ணவஃ" இத்யாதி ஶாஸ்த்ரத்தாலுண்டாகிறது. ஶாஸ்த்ரீயமான கைங்கர்யமே ப்ரபந்நனுக்கு அநுஷ்டேயமென்பதை "ஶாஸ்த்ராவிரோதாநிஸம்ப்ரத்த" என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்தமது நித்யத்தில் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் (ஶமவதி)

ஸமவிஷயத்தில் (கைங்கர்யஸம்பா) கைங்கரியமென்றநல்லவாஜியோடுகூட (ஸாவஸக்தா) "ஸ்ரீதைவகாரித꞉" என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடி சுதஜ்ஞம் பெருமையுடன் (காயம்) முன்னடி பார்த்துச் செய்யத்தக்கது. என்ற இவ்வளவால் யோகஸம்ஹாரமென்றும், கொண்டிப்பசுவிற்குத் தடிக்கட்டிவிடுவாரைப்போலே தேனுமொரு காரக்ஷேபமென்றும், இவை முதலிய யோகாவாயக்ருத ஸஹஸ்ராதயங்களெல்லாம் வஹிஹ்ருதங்களாயின. (தத꞉) ஆனதுபற்றி (ஸஷாயோகாவாயாகுஷிதஸ்ருதி꞉) யோகாவாயரால் கல்பிக்கப்பட்ட கசேதராமரேவமானதோ, அல்லது ஸ்ருஜேயில்லாதே தராமகஷமாய்ச் செய்யக்கடவதென்றுவதோ, ஏதேனுமோர் இம்ஸாமமானது (காஸ்ருதி꞉) ஸ்ரீஸாஷ்காராதி ஜயநவாவக ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் வ்யாநஷாநத்திற்கும், வீபாநஷாநத்திற்கும், வேவாவாயாநஷாத்திற்கும் விரோயமாயிருப்பதால் கெட்டஸாமமேயாம். காஸாமமென்பது கருத்து. ॥ ௨௧ ॥

இப்படிப்பட்ட சுயவிஶேஷங்களைப்பற்றி ஶிஷ்டாஹிதமும், ஆவாயாவிவஸிஹ்ரமுமுண்டென ஸவஷிதராதியால் வ்ருவஷிக்கின்றார்—

ஸவம் நிதராஞ வம்ஶீவாதமாரா ஶேவிஹூஹடாயகோஶா꞉, கதவ்ரக்ஷேவ்ரஸாணம், கவஸமாராஸேதேநவ்ரஸாணம் காதஶிஷ । யஜாநஸஷிவேவமாரவஜகிகயா விஷாவிதாஷயஶு, ஸ்ரீவெஷாஞாயஸாமஸ்தஜஹவாராவாயஸாமாநாஸாஸீ ॥ ॥ ௨௨ ॥

ஸவஷிதராஷி ॥ (ஸவம்) வேவேதாகூஶாகவதாஷயங்களிலும் ஷிஷாஷிக்கப்பட்ட வ்ருகாரமாக (நிதராஞ) ஸ்ரீஸாஷ்காரோக்த நிதமென்ற ஶாயமும், (வம்ஶீவாதமாராஶேவிஹூஹடாயகோஶா꞉) ஸ்ரீவங்கிப்புரத்துநம்பி நடாதூரம்மாளாகும் ஸ்ரீவாதாவாயர் எம்பார் ஸ்ரீவராஶரஹடவாதர் என்ற இவ்

வாசார்யர்களுடைய ஸூக்ஷ்மமாகும் ஸ்ரீஸூக்திகளும் (ச தத்த்வ ஏவ) ப்ரத்யக்ஷகாரணவிஷயத்தில் (ப்ரமாணம்) ப்ரமாணமாயிருக்கின்றன. (து) ஆனால் (அவைஷ்ணவாநாம்) சோம்பலேறிய ஆசார்யர்களுடைய மதத்தில், அதாவது; தஸ்ரோமார்க்கத்துக்கமாயுண்டாகும் ஆலஸ்யத்தையுடையவர்கள், தஸ்தஸாவால் ஜ்ஞாநவைராக்யவிஷயங்களையும் உதாஸீனித்து ஆஹாராதிக்ருத்யங்களைமாத்திரம் ஸ்வீகரித்து "ஶிஶ்நோதரபராயணாஃ" என்றபடி கேவலம் ஶிஶ்நோதரபராயணர்களாய்த்திரியுமவர்களுக்கொப்பாய் வர்ணிக்கத்தகுந்த வைஷ்ணவாபாஸவேதாவாயதத்திலென்றபடி. (ஸர்வத்ர) எவ்விடத்திலும், அதாவது; பூர்வாசார்யப்ரக்ரந்த எல்லா ஶாஸ்த்ரங்களிலும், ஶ்ருதியிலும், ஸ்ம்ருதியிலும், ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரத்திலும், அருளிச்செயல்களிலும், மற்றெவ்வித க்ரந்தங்களிலுமென்றபடி (ந ப்ரமாணம்) அவருக்கிசையவோர் ப்ரமாணம் ஸம்பாத்யமேயாம். அன்றியும், ஜந்மாதிகளைப்போல் திரியவொண்ணாதே ஏதேனுமோர் காரணத்திலவதரித்துத் தன் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கிணங்க நல்லதோர் வர்ணாஶ்ரமத்தைப்பற்றியவே ஶ்ருத்யாதிகளும் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளும் ப்ரவர்த்தித்திருக்க, தத்விஷ்ணும் ஸம்ஸாரிகளாய்த் திரியவேண்டி ஸந்த்யாவந்தநமான ஶாஸ்த்ரவிதிகளை ஸமஸ்தனும் ஸமஸ்தஶிஷ்டர்களான மஹர்ஷிகளும் ப்ரவர்த்திப்பித்தார்களென்பது பாரமார்த்திகமும் ஸர்வஸம்மதமுமாம். ஆகையாலிறேயிங்கு ஸம்ப்ரதாயக்ரமத்தையும், அதற்கு ஹேதுவான ஸம்ப்ரதாயத்தையும், ஶாஸ்த்ரோக்தவ்யவஹாரத்தையும், ஸாம்ப்ரதாயத்தையும், யதோக்தவிஹாரத்தையும், வொழிக்கவந்த ஆசார்யாபாஸர்களை அவைஷ்ணவர்க்களெனக்கூறியது.

மேலும்; (விஷ்ணுவித்தாதயஃ) எங்களாழ்வான் பெரியநம்பிதுடக்கமான (பூர்வேஷாமாசார்யாஃ) பூர்வாசார்யர்களும் (யஜ்ஞாநிஃ) யாயஜூகர்களாய் (ஸந்தி) போர்ந்திருக்கின்றார்கள். (இதி) என்று (ஸமா) மஹாவம்ஶமதமான இதிவ்ருத்தம்.

(ததः) ஆகையால் (உஸ) இக்கர்மகாரணவிஷயத்தில் (ஸ்ரீவே
தாந்தாசார்யமதம்) ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனுடைய ஸம்ப்ரதா
யமதமானது (பராசார்யமதாநுஸாரி) ஸ்ரீபாஷ்யா
காரநாதமுநி ராமாநுஜ ஸம்ப்ரதாய ஸம்ப்ரதாய பரமாசார்ய ஸ்ரீம
த்வராசார்ய வேதாந்தாசார்ய ப்ரப்ருதி பராசார்யர்களுடைய ஸ
ந்நாமமாகும் ஸம்ப்ரதாயத்தை யநுஸரித்தது. ஆகயிவ்வ
ளவால் ப்ரபந்நனுக்கும் கர்மாயத்தமான தேஹம் நசிக்கும
ளவு தேஹஸ்திதிக்கு ஹேதுபூதமான ஸுக்ருததுஷ்க்ருத
ரூபமாயுள்ள கர்மமுங்கூட நிலைநின்று ப்ராரப்தாவசா
னங்களுக்கு இடங்கொடுத்து அதனுபவனே கடவானுக்கக்கு
றையில்லையாதல்பற்றி, சரீரமுள்ளவரையிலும் கர்மவஸ்யமான
ப்ராஹ்மணாதிஸரீரத்திற்கிணங்கியதான ஸாஸ்த்ரீயாஜ்ஞாகைங்க
ர்யங்களையும் செய்யக்கடவனென்றாயிற்று. இதையே திருவுள்ள
ம்பற்றி "ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞாவிபாகேந ஸாஸ்த்ரீயவ்யவஸ்திதி: ।" என்
று ஸகலகைங்கர்யரூபமான கர்மங்களை ஆஜ்ஞாகைங்கர்ய
மென்றும், அநுஜ்ஞாகைங்கர்யமென்று மிரண்டாய்வகுத்து
அவற்றுள் ஆஜ்ஞாऽகரணே ப்ரத்யவாயமும், அநுஜ்ஞாऽகரணே
தோஷாபாவமும், கரணே ப்ரீதியுகப்புமாத்திரமுமல்லாத ஸ்வயம்
ப்ரயோஜநமுமுள்ளதென ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸா
ஸ்த்ரீயநியமநாதிகாரத்திலும், உத்தரக்ருத்யாதிகாரத்திலும், அப
ராதபரிஹாராதிகாரத்திலும் "ஸ்வயம் ப்ராப்தே கைங்கர்யே தோஷ
ரதி ஸாஸ்த்ரீயமர்யாதா ।" என்றும், "ஸம்ரக்ஷ்யப்ரஜ்ஞயுக்தநோ
வ்ருத்திர்தேஹவ்ருத்தா ஊர்த்வம் தேஹாத் ஸ்வாமிகைங்கர்ய உத்தரக்ருத்யம்ப்ர
பந்ந: ।" என்றும் "அநுஜ்ஞாமாத்ரஸித்தேஷு கைங்கர்யேஷு
விவக்ஷணை: । அக்ருதம் அபராதோ ந தத் தோஷஜாதமி
தி: ॥" என்றும் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞாதிவி
ஷயவிபாகமாக ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸத்ஸம்ப்ரதா
யத்தை ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்தருளினர். பிள்ளைலோகாசார்ய
ரோவெனில்; இவ்விஷயத்திற்கு விரோதமாய் தனிவழியென்ற
ரஹஸ்யத்தின் ப்ரகாசிகையில் "ஸ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸாதி

வொஹிதமான நித்யநைமித்திகங்களுக்கு விரோதமான யஜ்ஞங்களையும், ஜோகோக்ஷாவயோஜியங்களையும் ஸவாஸநமாகவிட்டு" என்றருளினர். இது ஸகலஸம்வ்ரயாமதாயமன்றென முன்பே கூறப்பட்டது. ஆதலால் ஸாத்விகனாயிருப்பானொருவன் ஶாஸ்த்ரம் விஹித்ததல்லாதே ஸ்வாயீநமாய் "யஶாஸ்த்ரவிஹித்ஸ்ருஜ்ய" இத்யாதிகளிற்படியே யாதாமொரு அநுஷ்டாநத்திலிழிந்தாலோவெனில்; "ஶாஸ்த்ரஸம்ஸ்ருஷ்ட"மென்று ஸ்ரீஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததால் அதுவுமிவனுக்கநுஷ்டேயமாகமாட்டாது. அன்றியும் ஶாஸ்த்ரத்தைக்கைவிளக்காய்க்கொண்டயிவன் ஶாஸ்த்ர வக்ஷஸ்தானபடியால் அஶாஸ்த்ரீயாசரணம்செய்ய ந்யாயமில்லை. ஆகையால் அனுஸரீயத்தோடு யஜ்ஞோபவீதம்போல்வரிஶமாய் ஸதா சாற்றிக்கொள்ளத்தகுந்த உத்தரீயாதிகளை "நாஹேயமு யோஜ்யம், நோத்தரீயயேஷாம், ஸகலஸக்ருதம்வி ந்யஸ்யேவ வித்யாவ யஜ்ஞஸ்ய" இத்யாதிகளையநாதரித்து ஸாணநாயகத்ர்களை ஸ்வாயீநமாக்குவதன் பொருட்டு மேற்றலப்பையரையில் பாம்ஹிகமாய்ச் சுற்றிக்கொள்ளும் கூடைகளைப்போல் சிலர் சுற்றிக்கொள்வதும், ஷைவஸந்நியியில் ஸாஸ்ஸனை யிவனுக்கு வேண்டிய வ்யஸ்தாஹாவமும், த்ரிதம் பாதிகளை நஷிகாயாயவஸித்து ஸமவானைப்போல் நடப்பதும், ஸமவடிநாயாத்ரயிலும் ஸமவநம்ஹித்திலும், ஜோஷ்டியைப்பற்றியோ அஜ்ஞதையாற்றன்னைப்பற்றியோ கும்பிடுவாரைக்குறித்துத் தனக்கேயெனயிவனும் ஆசித்துத்தான் செய்யும் க்ருக ஸாவஷநமும் "தஹாத்ரயயொவத்தஷைவ்யவம் தவ்யஸ் । காவஹாவஸதாஜுவம்காயஜ ஜுயைகஹோத்தரீயகழ ॥" இத்யாதிவசனங்களையெல்லா ஷாஸீநித்துக் கௌரஸீயவஷ வஸ்த்ரங்கள் போல் தன்னரையிலிரண்டுவஸந முடிக்கும் யதிஷாராசாரமும், இடையிலோர் ஆள்வைத்து அட்ஶமயம்செய்யும் அதிஸாஹஸமான யதிஷிவஸக்ருத்யமும், ஸாவணரஜதாதி யாதஸம்ஸகஷிதவஸநங்களை வ்யஷஉமராஷஹிக்ஷக்களைப்போலுடுத்திக் கொள்வதும், யதியஸூஸாத்யாஷ்யஷி

ஆசார்யவிரோதமாக ஸ்வயம்ப்ரவ்ருத்திவைஷ்ணவாதிகள் செய்யும் பகவச்சுச்ரூஷையும், க்ருஹஸ்தனையும் காலாகாலாதி விசாரமி ல்லாதேசெய்யும் ப்ரதிபாதனமும், ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தமில்லாதே கேவலம் ஸம்கேதமாகவே ஸமர்ப்பித்ததான ஸமர்ப்பணாதி நிஷேவணங்களும், ப்ரபந்நாதிகாரிகளைப் பற்றிய பகவத்ப்ரபத்தியும், பகவத்ப்ரபத்திவசனமும், அஹம்ஸ்வாமி த்வம்தாஸ: ப்ரதிபாதிக்கச் செய்தேயே பிரா ஹ்மம்போல் பாஹ்யத்தில் ஸம்ப்ரதாயமான விநயாதிவிநயாதிகளை ச்செய்தலுமித்யாதிகளெல்லாம் அபசாரமானவையான அசாஸ்த்ர க்ருத்யங்களென நிஷித்தங்களாயின. இவைகளுக்கெல்லாம் ப்ரமாணம் அந்தந்த இடங்களிலேயே ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டிருப்ப தால் சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாகக்கொள்ளும் ஸாத்விகர்களுக்கு ப்ரதிபத்தி வேறு வேண்டுவதில்லை. லோகாசார்யரும், "ஸ ர்வேச்வரனுக்கு கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரத்தாலே, ஆசார்யனுக்கு கைங் கர்யமறிவது சாஸ்த்ரத்தாலும் ஆசார்யவசனத்தாலும்" எ ன்று தமது வசனபூஷணமாகும் ரஹஸ்யத்தில் பாஷா ஸூத்ரம்போல் எழுதியருளினர். இதற்கு மணவாளமுனி தரும்; "ஸர்வானிவனுக்கு இப்போது வாய்திறந்து ஒன்றையு மருளிச்செய்யாமையாலே தத்வப்ரதிபாதகமான ச்ருதிஸ்ம்ரு த்யாதிசாஸ்த்ரத்தாலே யறியவேணுமென்கை" என வ்யா க்யானித்தார். இம்முனிவரே ஓரடிமேலெழுதுகையில் "ஸ்வ வர்ணாச்ரமோசிதமாக விஹிதமாகையாலே நமக்கிவையனுஷ்டி யாதொழியில் க்ருத்யாகரணப்ரத்யவாயம் வருமென்று நினை த்தனுஷ்டிக்கை" என்றிதை யநிஷ்டகோடியிலொதுக்கினர். இத ற்குத்தனி பாரோக்ய ரஹஸ்யவசனங்களையும் ப்ரமாணித்தார். ஆகயிவ்வளவால் இம்முனிவர் பக்ஷமிங்கு வாவாசாரியராகும் கர்மசேஷிபக்ஷம்போன்றதாயிற்று. அதனால் இவ்விஷய வ்யா க்யாநகர்த்தாவான மணவாளமுனிவரை ஸாக்ஷாத்பகவானுடைய அவதாரமென ஸதஸம்வாதம் கூறியது.

ஆனதுபற்றியே ஶாஸ்த்ராசாரவர்ஜிதர்களானவர்களை ஸூத்ரகாரவ
ர்ஷிகளிடம் இவ்வகையான ஆசாரம் ஸம்ப்ரதாயமன்றென்ற
யது. ஆகயிவ்விதமுள்ள ப்ராமாணிக ஸம்ப்ரதாயமே ஸத்ஸம்
ப்ரதாயமாவதால் இவர்களுடைய அநுஷ்டாநம் நிரவத்யமும்
உத்தாரகமுமாமென்பது இவைகளின் திரண்டபொருள். மே
லும்; ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநமுள்ளவோர் தேவதாந்தர ப்ரவ்ருத்திகளை
ளையே ப்ரகாரபேதத்தால் நிவ்ருத்திகளாக்கி அவைகளையனு
ஷ்டிக்கப்புகாது, அவைகளின்பேரில் தூஷணங்களையாரோபித்து
விபரீதாசரணம் செய்வானேயாகில்; அவன் கற்றது; ஈகொது
களையோட்டுவதற்கும், மாஹாத்ம்யத்தை மூடிக்கொள்வதற்கும் உ
பயோகமில்லாதே ஸதா வக்ரமாயும் ஸாரமாத்திரமாயுமுள்ள
சுணங்களின் வாலைப்போல் யதேச்சமாய்த்தீர்ந்து நிரவதி
கஸ்ஹாநந்தப்ராப்திஸாதநஶக்தியையுமிழக்கும்படியாகும். அங்
ஙனில்லாதே தன் வர்ணாஶ்ரமவிஹிதகர்மங்களை விஷ்ணுப்ரீதிக்கு
க்கநுகூலமாய் இவன் இவனுடைய கர்மம் செய்ய "ப்ராணி
ஷ்ரோத்ரியா:" என்று சொல்லுகிறபடி இவனைத்தேவர்களும் வண
ங்கும்படியாகுமேற்றமல்லவோ இச்வேதநனுக்கு ஸ்வரூபமெ
ன்று தெளிந்து "தஸ்மாத்ப்ராஹ்மணம்விது:" என்றபடி கொ
ண்டாடப்படுவதாகுவதுகவேண்டுவது இவனெடுத்த ஜந்மத்திற்
கு ஸாபல்யம். இவ்விதமொருவனுண்டாகுமருமையைப்பற்றி
ஸர்வேஶ்வரனும் "ஜந்மஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சித்ஸாதிதஸம்
ஸித்தி:" என்றருளிச்செய்தார். மேலும்; "த்ரியம்பகம்யஜாமஹே
உபேக்ஷதாநந்தஸ்ய த்ரியம் உபேக்ஷதாநந்தஸ்ய வேத
த்ரியஸ்ய தத்த்ரய ॥" என்றதற்கும் அவ்விடத்திலேயே ஸ்ரீவ்யா
ஸபகவான் "த்ரியம்பகம்ஸங்கல்பாத்யம்பகம்வாப்ரஹ்மஸ்யா । உ
பேக்ஷதாநந்தஸ்வ பரஸம்ஹாரநிர்ணயாக ॥" என்று தா
மே வ்யாக்யாநித்தார். ஆகையாலிதுவும் ஸமாஸநத்ரமத்
திற்கு ப்ரமாணமாகாது. அன்றியும்; லோகஸங்க்ரஹார்த்தம்
கர்மம் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பொருள் யாது? ய
தேச்சையாலநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பதா? அல்லது ஊரில் நா

ன்குபெயர் பார்ப்பதன்பொருட்டா? யத்யேவம் ஸ்யாதென்றால் ஸ்வநாராயணஸித்திக்கு நாசம்வரும். இரண்டாவது பக்ஷமோ பூர்வபக்ஷோக்தமாவதால் நாஸ்திகபக்ஷத்திற்சேரும். ஆகவே கேவலம் யோகஸம்ப்ரதாயமென்றதும் பிழை. இவ்வர்த்தை ஸ்ரீதேஶிகன் நிக்ஷேபரக்ஷையில் பரக்கவுபபாதநம் செய்தருளினர். ஆகையால் யோகஸம்ப்ரஹமென்பது ஸம்ப்ரஹஸ்யன் யதியர்த்தத்தையநுஷ்டிப்பதும், யதி ஸம்ப்ரஹஸ்யார்த்தத்தையநுஷ்டிப்பதும், ப்ரஹ்மசாரி ஸம்ப்ரஹயதியர்த்தத்தையநுஷ்டிப்பதுமல்ல. பராயமாகவபிநயித்துக்காட்டுவதுமல்ல. இல்லையாகில் "ப்ரதேஶ்வ" என்றவாதம் நிஷ்ப்ரயோஜநமாகுமென்று முன்பே கூறப்பட்டது. ஸர்வார்த்தாநுஷ்டாநத்தில் ஸ்வாபேக்ஷாவாஸந ஶாஸ்த்ராஸ ஸம்பந்தஸாதிகளுமர்த்தமாவதால், ப்ரவிஷ்டாவிற்குப் பலபர்யந்தமாய் கூறின ஸர்வார்த்தநிவ்ருத்திக்கு ஸாவஸநத்ரயமர்த்தமாகும்பக்ஷத்திலிவைகளையும் தவிரவேண்டிவரும். ஆகையால் கர்மத்ரும் ஸ்வோசிதகர்மம் கர்தவ்யமென்பதேஇதன் கருத்து. (௨௨)

இதி கர்மவிகாரணவாதஸ்ஸமாப்த: ॥

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

அத ஸாத்த்விக வைராக்ய ஸாரம் ஹ: ॥

இப்ரகாரம் ஸர்வேஶ்வரனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் ப்ரவர்த்திப்பித்த ஶ்ருதியிலும், ததுபப்ருஹ்மணங்களாகிற ஸ்ம்ருதிகளிலும் விதிக்கப்பட்ட ஸ்வவர்ணாஶ்ரமாநுஷ்டாநாதிகளின் நிலைமையையறிந்தபின், அவைற்றின் அநுஷ்டாநத்தாலுண்டாகும் ஃபலங்களெல்லாம் அல்பங்களாயும், அஸ்திரங்களாயும், ஸம்ஸாரஜநநஹேதுக்களாயுமிருத்தல்பற்றி யிவைகளில் ஸர்வாத்மணமான விரக்திபிறந்து அநாயத்தமான இச்சரீரத்திலிருந்து அவ்வுத்தைமயே தழுவி உத்தாரம் ஜநங்களையெடுப்பதைக்காட்டியும், அவைகளுக்கு ஹேதுவமான அவ்வுங்களையொழிக்கப்பார்க்கும் முமுக்ஷுவாய்த்தீர்ந்தவன் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதோர் ஜ்ஞாநவிகாஸரூபமான காயத்தையினிமேல் எட்டு ஶ்லோகங்களால் ப்ரவசிக்கின்றார்:—

ஸம்ஸிதேஸத்ப்ரவாயே பாநரவிஹஙவலக்ஷணாய:
கிமேயம், ஸ்வாத்மீயாயேவ ஸம்ருக் ப்ரவஹநகேரோதே
ந ராமாநுஜீயே: । அதவ்யம் ஸாயநம் ஹீத்ருஹிஹிதகய
யாவஸிஜ, ஸ்ந்ராவிவாஷோ, ஸத்த்வஸாத்தாயநேவி ஶ்ரு
திகேமுபோரோஸம்ப்ரஷாய: ப்ரஶஸ்த: ॥ ॥ ௨௧ ॥

ஸம்பவித இத்யாதி । இங்கு தத்த்வஜ்ஞானம் பிறக்கும்முன்பே முமுக்ஷுத்வம் ஸம்பாவிதமாகையால் ஸ்ரீதேசிகர் "ஸ்வீய ஶாஸ்த்ரவத்தாலே தத்த்வஹிதபுருஷார்த்தங்களைத் தெளிந்து முமுக்ஷுவாய் ஸ்வாதிகாராநுரூபமாயிருப்பதொரு உபாய விஶேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து" என்று ஸித்தோபாயஶோதநாதிகாரத்திலருளிச்செய்தார். இவ்விதமே ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸாதநசதுஷ்டயங்களிலொன்றான முமுக்ஷுத்வமுள்பட நான்கையும் ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸைக்குமுன்பு அதற்கேதுவாய்ச்சொன்னது பிச்சேறியவன்பிதற்றலென ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நிரூபித்தருளினர். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி பிள்ளைலோகாசாரியர் தமது தத்த்வத்ரயமென்ற ரஹஸ்யத்தின் சூர்ணியில் "முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம்போது தத்த்வத்ரயஜ்ஞானமுண்டாகவேணும். தத்த்வத்ரயமாவது; சித்துமசித்துமீஶ்வரனும்" என்றருளிச்செய்தார். அன்றியும் முமுக்ஷுப்படியை ப்ரதமரஹஸ்யமாகவைத்து தத்த்வத்ரயத்தையிரண்டாவது பாடமாகவும் ததீயர் ஸம்ப்ரதாயமாய்க் க்ரமம்செய்தும் வருகின்றனர். ஆனதால் தத்த்வத்ரயஜ்ஞானம்பிறக்குமுன்பே முமுக்ஷுத்வமுண்டாவது அஸம்பாவிதமாவதுபற்றி இப்பிள்ளைலோகாசார்யர் பணிப்பும், ஸ ததீயர் க்ரமமும் பரிஶுத்தியிதம்போல் அஸத்ப்ரஸம்பரிஹரணீயம். இவ்விதம் முமுக்ஷுத்வமின்னதென்றேயறியாதவா லோகஸூத்ரத்திற்காசார்யரான லோகாசார்யருடைய விஶேஷார்த்தங்கள், ஸம்ஸாரமோஹவிஷ்ட ஜீவர்களுக்கு ஜீவாதுக்களெனவெழுதியது போரப்பரிஹஸநீயம். ஆகையால் முமுக்ஷுத்வமென்பது தத்த்வத்ரயவிவேகாநந்தரமே ஸம்பாவிதம். அப்படி முமுக்ஷுவானவன் தனக்கோர் புருஷார்த்தத்தை ப்ராபிக்க விரும்புங்கால் பக்திப்ரபத்திகளாகும் உபாயங்களுள் தன்னதிகாரத்திற்கும் ஶக்திக்கும் தக்கதொன்றிலிழியக்கடவன். இவ்விஷயம் ஸித்தோபாயஶோதநாதிகாரத்தில் "ஸ்வாதிகாராநுரூபமாயிருப்பதொரு உபாயவிஶேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து" என்று ஸ்ரீதேசிகனாலருளிச்செய்யப்பட்டது. பிள்ளை

லோகாசார்யரும் தத்வசேகரமென்ற தமது ரஹஸ்யத்தில்; “இனி ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்திக்கு உபாயம் ந்யாஸாதிநிக்ஷேப சரணாகதிசப்தவாச்யமாய் ஸத்யவசநாதிகளைப்போலே ஸர்வாதிகாரமாயிருந்துள்ள பரகோத்தப்ரபதநம்” என்றருளிச்செய்தார். அன்றியுமிவ்வுபாயத்திற்கதிகாரி யாவனென்பதைப்பற்றி இவரே தமது வசநபூஷணத்தில் “ஸக்தியிலசக்தனுக்கு ப்ரபத்தியெனவும் காட்டியருளினர். ஆனதால் உபாயவிசாரவிஷயத்திலிவரும் ஸம்மதியில்லாதவர்போலாயினர். இவற்றுள் பக்தியோகமாவது; “அநந்தமிஷ்டம் அநந்தசேஷஸ்தனான பரமாத்மாவுடைய ஸ்வரூபாதிகளை விஷயமாயுடைத்தான நிரதிசய ப்ரீதிரூபமான ஜ்ஞானவிசேஷம். அதுதான் தைலதாரைபோலே நிரந்தரமான ஸ்ம்ருதிரூபமாய் ஸாக்ஷாத்காரதுல்யமான வைசத்யத்தையுடைத்தாய் பரவேதத்திற்குப் ப்ரயாணம்பண்ணும் திவஸமறுதியாக நாள்தோறுமப்யஸிக்க வளர்ந்துவருவதாய் கர்மப்ரத்யவாயியான ஜ்ஞானஸந்ததிவிசேஷம். இதற்கு வர்ணாச்ரமோசிதங்கள் ஜ்ஞானவிகாஸஹேதுவான ஸத்வவிவ்ருத்திக்குத் தடையான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு மூலமான பாபங்களைக் கழித்துக்கொண்டு உதிதத்வத்தையாயிருக்கும். இப்பக்தியோகந்தானே “ப்ரத்யாஹாரோ க்ஷஸ்ய பிஜயஸம்ப்ரதீக்ஷிதா: ।” என்கிறபடியே இளநெஞ்சரைத்தேற்றுகைக்கிட்டவிரகான வழியில் கார்நாமத்தால் வைபவ்யாதிகளுக்கும் ஸாதநமென்னுமிவ்வர்த்தம் “பதவீயா ஸஜேத ஸ்ம என்று சொல்லப்பட்டது.” என்று துடங்கி பரமோக்ஷவரையிலுள்ள பதார்த்தங்களையெல்லா மருளிச்செய்து முடிவில் இவ்வுபாயத்தை த்ரைவர்ணிகவிஷயமேயென ஸ்ரீதேசிகர் உபாயவிசாராதிகாரத்தில் பரக்கவருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்தையே பிள்ளைலோகாசார்யரும் தமது அர்த்தபஞ்சகமென்ற ரஹஸ்யத்தில் “பக்தியோகமாவது : இப்படி தைலதாராவதவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதிஸந்தானரூபமான அநுஸந்தானம், ப்ரீதிரூபாபந்நமாக்குகையும், அது தன்னையறியப்பார்த்தால் ப்ராப

ஸுக்ருதங்கழிகையும், ஸாதநஸாத்யங்களையநுஸந்தித்து அத னுடைய ஸங்கோசவிகாஸமாம்படி ப்ரவர்த்திப்பிக்கையும்" என் றருளிச்செய்தார். ப்ரபத்திவிஷயத்திலோ ஸ்ரீதேஶிகன் "ப்ர பத்தியில் ப்ரயோகத்தில் ப்ரக்ருதிப்ரத்யயங்களால் ஸர்வ ரக்ஷகனாய் ஸர்வஶேஷியாய்த்தோற்றின ஸர்வேஶ்வரனைப்பற்ற ஆத்மாத்மீயரக்ஷணவ்யாபாரத்திலும், ஆத்மாத்மீயரக்ஷணபலத்திலு ம்ஸ்வாதீநமாகவும், ஸ்வார்த்தமாகவும் தனக்கந்வயமில்லாதபடி ஸம ர்ப்பணரூபமான பாரதந்த்ர்யவிஶிஷ்ட ஶேஷத்வா நுஸந்தாநவிஶேஷம்" என்று ஸாரஸாரஸ்வாதிகாரத்தில ருளிச்செய்தார். பிள்ளைலோகாசார்யரோ, "ப்ரபத்த்யுபாய மாவது; இப்படி கர்மஜ்ஞாநஸாபேக்ஷையான பக்தியோகத்தில ஶக்தர்க்குமப்ராப்தர்க்கும், ஸுகரமுமாய் ஶீக்ரபலப்ரதமு மாய் உபாயம் ஸஹ்ருத்தாகையாலே உபாயாநுஷ்டாநஸமயா முண்டாகக்கடவதான ஶமதமாத்யங்கங்களெல்லாம் ப்ரா ப்யகோடிநிவிஷ்டங்களாகையாலே ஸ்வரூபாநுரூபமாயிரு க்கும்" என்று ஶ்ரீவசநபூஷணமென்னும் தமது ரஹஸ்யத்தில் எழுதியருளினர், இங்கு லோகாசார்யபக்ஷம் ப்ராயேண ஸம மாகத்தோன்றினும், சிற்சில பதப்ரயோகத்தால் பேதமேற் த்தைக்காட்டக்கூடும். அதனால் ப்ரபத்தியே ஸ்வரூபாநு ரூபமென்றும், பக்திஸ்வரூபவிரோதியென்றும் தோற்று கின்றது. இதற்குதாஹரணமாக ஸர்வார்த்தஸித்திவ்யாக்யா நஸாரத்தில் ப்ரபத்திப்படி முதலிய தமது ரஹஸ்யக்ரந்தங்க ளில் இதைப்பாதகாதிகளோடுசேர்த்துக் கூறினதுமன்றி, த த்வஶேகரமென்ற மற்றோர் ரஹஸ்யத்தில் "முமுக்ஷுக்களு க்கு விகல்பங்கூடும்படி யென்னென்னில்; "உபாயஸாத்யஸா த்யம் ப்ராப்ஸ்யஸித்தாநி" என்ற ஶ்ருதிஸாமர்த்யத்தாலே முமு க்ஷுவாகையாலே கூடும். அவ்வாறாலும் பக்த்யங்கங்களான க ர்மங்களில் ஶாஸ்த்ரபேதத்தாலும், வர்ணாஶ்ரமபேதத்தாலும், முமுக்ஷுத்வமுபாயமுண்டாயிருக்கச்செய்தே விகல்பங்கூடினாப் போலே இங்கும் விகல்பங்கூடும்" என்று பக்திப்ரபத்திகளுக்கு

ள்ள தாத்பர்யவிசேஷத்தை ஸமீகரித்தும் சிலயுக்திகளையெழுதினர். இது ஸமபிவ்யாஹாரத்தால் வந்த விஶேஷார்த்தவிஷயம். மேலுமிந்த லோகாசார்யர் இப்ப்ரபத்தியைப் பற்றி "இது தான் ஶாஸ்த்ரார்த்தமாகையாலே ஸக்ருத்கர்த்தவ்யம்" என்று தத்த்வஶேகரரஹஸ்யத்திலும், "இவன் பாசுரங்கேட்டவாரே திருவுள்ளகமுக்கும்" என்று முமுக்ஷுப்படியென்ற ரஹஸ்யத்திலும், "வேதநாத்மகமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநாமஹாவிஶ்வாஸமும்" என்று ஸாரஸங்க்ரஹமென்ற ரஹஸ்யத்திலும், "ப்ரபத்தாவுக்கு க்ருத்யம் உபாயஸ்வீகாரம்" என்று பரந்தப்படியென்ற ரஹஸ்யம் சரமஶ்லோகப்ரகரணத்திலும், "திருமந்த்ரம் மந்த்ரரத்நம், சரமஶ்லோகம் விதிரத்நம், த்வயம் அநுஷ்டாநரத்நம்" என்று பரந்தப்படி த்வயப்ரகரணத்திலும், "இங்கு சொல்லுகிற ப்ரபத்திகரணத்ரயத்தாலேயு முண்டாகவுமாம், ஏககரணத்தாலேயுண்டாகவுமாம்." என்று ஸ்ரிய:பதிப்படியென்ற ரஹஸ்யம் த்வயப்ரகரணத்திலும், "இவ்வாத்மாவுக்குள்ளதுமாய் அவனைப்பெறுகைக்குப் பெருவிலையனுமாயிருக்குமுபாயம் "அஞ்ஜலி" என்றருளிச்செய்தார்" என்று, மற்றொருவர் வார்த்தையை அநுவதித்து அதன் தாத்பர்யமாய் மேல் "பாலமுஷ்டிக்குப் பாம்பு அகப்படுமாப்போலே ஸர்வஶக்தியான ஸர்வேஶ்வரனும் "அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா" என்கிறபடியே அகப்படும்" என்று தனித்வயமென்ற ரஹஸ்யத்தின் அவதாரிகையிலும், "த்வமேவோபாயபூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி:" என்கிற லக்ஷணவாக்யத்திற்குறுப்பாய் ப்ரார்த்தனையுருவச்செல்லவேணும்." என்று தனித்வயம் விவரணவாக்யத்திலும், "ஶரணாகதியாவது ஸமாஶ்ரயணமாத்ரமல்லாமையாலும் அதுவும் பொருளன்று" என்று தனிசரமம் அவதாரிகையிலும், "ஆத்மநிக்ஷேபமென்றது ரக்ஷாபரஸமர்ப்பிக்கை. அதாகிறது ஆத்மாத்மீயமான நிகிலபரஸமர்ப்பணம்" என்று அதே தனிசரமமென்ற ரஹஸ்யத்தில் மற்றோரிடத்திலும், "ந்யாஸமாவது; ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளிலே பண்ணப்ப

ட்ட வாத்ஸாத்ஸீயாவியஹாரஸவேணமாகையாலே, ஸ்ரீமந்நா ராயணனையே ஶரணாமதனுடைய ஸவஹயொமக்ஷேமவஹனாக வநுஸம்ஷித்து, நிஸஹாஸ்வா நுஸம்யா நம் ஸவஷாபண்ணவே ணும்" என்று அதே ரஹஸ்யத்திறுடுவிலு மிவைபோலின் னும் பற்பலவிடங்களிலும் சுஷூஜெமிகநு திருவுள்ளம்போல வே நமதாப்தரெழுதிய ஶாஜிஷ்நிகாந்யாயங்கொண்டு ஸகவ வஷஷிகளைத் தம்மதத்திலிழிவிக்க யிவ்வாக்யங்களால் வு ஜொஹநஞ்செய்துகாட்டி, மறுபடியுமிவுவத்தியை மேல் வறு மாறு பலவகையாலும் அழித்து, சுஜோகாநதஸிரஜெஷம் பண் ணுவாரைப்போல் ஸ்ரீஹாஷ்யகாரவிஸாஹவிரஸமாயிருப்பதோ ரவவிஸாஹத்தையே அருளிச்செய்தார். இது ஶாஷுங்களில் தெளிவு போராமையத்தனையே. அதெங்ஙனேயெனில்; "தா னேகாரியம் செய்யுமென்று நினைக்கக்கடவன். அல்லாதபோது உவாயநெரவெக்ஷ்யம் ஜீவியாது. இது ஸவஹஷேகிவுஸம வரிஹாராயமும், வஜிஸமாயாநாயமும், வெதநகாயமும், ராமவுாவூம், ஸ்வாஷ்வநிஷிம், சுவுதிஷெயஷெந்தகம், அவனையிவன் பற்றும்பற்று சுஹங்காரமமும், சுவஷகாரம், அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம், மற்றவுபாயங்களுக்கு நிவு த்திஷொஷம், இதுக்கு வுவநூதிஷொஷம்" என்றும் "உவாய வஸவ்யபண்ணும் வுவத்தியும், வாதகத்தோடொக்கும், நா னும்வேண்டா நீயும்வேண்டா அவை தன்னடைவே விட்டுப் போங்காணென்கின்றான். என்னுடம்பினழுக்கை நானே போ க்கிக்கொள்ளேனோ" என்று ஶேஷேக்ஷப்படி ரஹஸ்யமும், 'இது தன்னைத்பார்த்தால் விதாவுக்குப்புத்திரன் எழுத்துவா ங்குமாப்போலேயிருப்பதொன்று. இது தனக்கு ஸ்வஷவந் தன்னைப்பொராதொழிகை" என்று வவநஹஷணமும், "இந் தவுவத்தியும் உவாயமன்று" என்று அதேவவநஹஷணம் ஷிதீயவுகரணமும், "ஶரண்யனுக்கு சுதஜவாரதஞுமாயி ருக்கிற யிருப்பையுமநுஸம்ஷித்து நம் காரியத்திற்கு நாம் கட வோமல்லோமென்றிருக்கை" என்று வுவஹவரிதாணமே

ன்ற ரஹஸ்யமும், "பரதந்த்ரனுக்கு ஸ்வரக்ஷணோபாயம் கூடா மையைக்காட்டுமிந்த ஸம்பந்தம்" என்று நவவிதஸம்பந்தமெ ன்ற ரஹஸ்யமும், "ஸ்வத்திற்கு ஸ்வரக்ஷணகர்த்ருத்வமில்லையெ ன்றும்," என்று அதே ரஹஸ்யம் மற்றோரிடத்திலும், "சுக்ரு ஸாத்யாத்மகமுமாயிருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷம் ப்ரபத்தியாகி றது" என்று தனிச்லோகமும், "தானொன்றுஞ்செய்யாதே, அவன் ரக்ஷிக்கக்கண்டிருக்குமாகில்; அது இருவர் ஸ்வரூபத்திற்கும் நன்னிறமுண்டாகக்கூடியது." என்று தனிச்சரமும், "அவனு டைய நிர்ஹேதுகமான க்ருபாப்ரஸாதங்களே உபாயமென் றதாய்த்து." என்று தனித்வயம் மற்றோரிடமும், "கலங்கி உ பாயபுத்தி பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாபஸமமாகக்க க்கடவது." என்று அதே ரஹஸ்யம் மற்றோரிடமும், "வேத நோக்த ஸர்வாபராதேக்ஷையிருக்கையன்றிக்கே, வேதநவிஷ யஸாபேக்ஷையைக்கொண்டு மோக்ஷங்கொடுக்கை." என்று தனி ப்ரணவமென்ற ரஹஸ்யமும், "ஸர்வஜ்ஞன் ஜீவனுடைய து:க த்தைத்தானே கழிக்கும், ஆகையால் சேதநனுக்கு மோக்ஷோ பாயத்திலிழியவேண்டா" என்று தத்வசேகரமென்ற ரஹ ஸ்யமும், "இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்பொழுது ப்ரபத்தி யுமுபாயமன்று," என்று துடங்கி சில வாக்கியங்களையுடைய வசநபூஷணம் இரண்டாம் ப்ரகரணமுமாக உதாஹ்ருதிகளு மாம். இவ்விதமாக ஸ்ரீதேவப்ரஜ்ஞயாலோ, விப்ரலம்பேச்சை யாலோ பூர்வாசார்யவிரோதமாய் தமது ரஹஸ்யங்களென்கி ற க்ரந்தங்களிலிவ்விதமெழுதியிருக்க, இவைகளைப்பார்த்துப் படித்துவரும் யதாஜாதர்களுமப்படியே உதாஸீநஸம்பந்திதர்க ளானபக்ஷபக்ஷிகளோடு பூர்வாசார்யவிரோதமாய் விதண் டையாடுவதுடன் தம்மதம்போலவே ஸ்ரீதேசிகஸ்ரீஸூக்திக ளுமிருக்குமென ப்ரமித்து அவைகளிலுள்ள வாக்யதாத்பர்யாந பிஜ்ஞதையால் அவைகளுக்கு ப்ரமாணவாக்யமன்றிக்கே ஸ்வதந் த்ரமாய் மதாந்தரத்தைக்கல்பித்து ஸ்வாமிதேசிகனையும், ப்ராந பந்நமாகும் தம்மோடொரு ப்ராந்தராகப்புகுவித்து எழுதிய

சில நமதாசார்யர்கள் வாதங்களெல்லாம் நிரூபிதங்களென யினி வரும் க்ஷேமவைஶிஷ்ட்யவாதத்தில் ஸம்ஶ்லிஷ்டங்களானாலும், இப்ரகரணத்திலும் சிற்சிலவிடங்களில் அவ்வாதம் வந்து தலை நீட்டுமாகையால் முன்பே யதற்குத்தலைக்கட்டாக ஶிக்ஷார்த்தமாய் சில்வனவெழுதினோம்.

முன்பொருகாலத்தில் ராக்ஷஸர்களான ஶுகஸாரணரிருவரும், ஸ்ரீராமஹேதுர்களான வாநரவேஷமிட்டு வாநரரோடிசைந்துநடப்பாரையொத்து கிஷ்கிந்தாஸம்வரையிற் காட்டியதுபோல், "ரக்ஷாம்ஸிப்ரஹ்ருஷ்டாநி" என்கிறபடியே சில ரக்ஷஸ்ஸுக்கள் விப்ரர்களாய்ஜநித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவவேஷத்தைக்கொண்டு ஸாத்யர்க்களான நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன்பரிமாறிக்கொண்டுவர அந்த ஸமயத்தை நமது தேஶிகனாகும் வாஸுதேவராமஹேதுர் கண்டுபிடித்து அவர்மொழிகளையெல்லாம் ஸம்ஶயித்து இவர் ரக்ஷஸ்ஸுக்களேயென ஸூசித்து, மறுபடியும் ஶுகஸாரணரிருவரையும் யதார்த்ததர்ஶமாக்கிவைத்ததுபோல் ரக்ஷோதர்ஶர்களாகவாக்கி, ஸ்ரீவைஷ்ணவவேஷோசித்தத்தைக்கொண்டு ஸாதிகோவம் வாராமைக்கு யதாஶக்தி ஶிக்ஷாநிர்தேஶம்செய்ததுபோல், வாதஶிக்ஷாநிர்தேஶம்செய்து ஸர்வநாஶஞ்செய்யாதே சில யோஜநாஹேதுத்தால் ஸரோயாநித்துவைத்ததொருகாரணையால் இன்றளவும் ததீயருடைய ஶ்ராவஸ்யாஸஞாஷோவஶ்யம் யதார்த்தராமஹேதுர்களான ஸஹ்ருதயர்களுக்கு விடாமற்கிட்டிக்கொண்டேவருகின்றதென அறிந்த ஸாத்விகர்கள் அவர்களோடு ப்ரதியாகஜத்திற்கு ஸர்வஹாநிவருமோ என்றோ, காரணம் தத: ப்ரத்யக்ஷமாயிற்றேயென்றோ உபேக்ஷித்திருக்கினும், "ஶோதேத ஸாத்யாரஸி ப்ரஶ்நஸஞ்ஜாதரா" என்ற ஸங்க்ஷேபதீரரான ப்ரஹ்லாதாழ்வான் பாசுரப்படியடியேன் ஸ்ரீதேஶிகனார் அருளிச்செய்த ஸதிகாரஸ்தம்பங்களாகும் ரக்ஷாதர்ணீரங்களில் நிறைந்திருக்கும் ப்ரதிவாதாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு யாகஜம் செய்ய, ஸாத்யர்க்களும் ஸந்தோஷிப்பார்களென்ற நிஶ்சு

யத்தால் ப்ரதிபக்ஷிமர்மஸ்பர்ஶிவாக்யப்ரதிபாதந பர்யவஸாநமாகவும், ஸ்வதேஶிகாநுக்ருஹீத வாக்யப்ரதிபாதநப்ரதிபத்திகமாகவும், ப்ரவர்த்தித்தது.

இனி உபாயமாவது:—ஓர் அபேக்ஷிதப்ராப்தியைப்பற்றச் செய்யப்படுமோர் ஸாதநவிஶேஷம். இது ஶரணஸாபேக்ஷமென்னுமிடம் உபாயவிபாகாதிகாரத்தில் ஸ்ரீதேஶிகர் "உபாயமாகிற ஜ்ஞாநவிகாஸவிஶேஷம் ஶரணஸாபேக்ஷமுமாய்" ஜதந்த்ராதியால் அருளிச்செய்தார். லோகாசார்யரோ; ஓரிடத்தில் "ஸூத்ராவிற்கு ஶேஷோபாயத்திலிழியவேண்டா" என்றும், "அவனையிவன்பற்றும்பற்று அஹங்காரம்" என்றும், "அவை தன்னடையே விட்டுப்போம்" என்றும் ப்ரபந்நபரமாக சிலவைலக்ஷண்யமான வாக்யங்களை வெளியிட்டார். ஆகையால்; ஸ்ரீதேஶிகருபக்ஷப்ரகாரம் "கார்பண்யகார்ய ய:பரோ உகாரணீவ கார்ய ய: ।" என்ற ஸம்பந்தீதாவசநமும் ஸூசிக்கின்றது. "தஸ்யைவ வஶீகரணம் தச்சரணாகதிரேவ" என்ற ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளமுமிதையேயுகக்கின்றது. "யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:" என்ற ஶ்ருதியும் "ய: ப்ரியதமோ பவதி, ஸ ஏவாஸ்ய வரணீயோ பவதி" என்றளவால் உத்தமாதிகாரிகரண விஷயத்தில் ப்ரமாணிக்கின்றது. இங்கு பரதந்த்ரனான ஜீவன் செய்யும் ஸ்வரக்ஷணாய ஸ்வவ்யாபாரமும் பாரதந்த்ர்யமானதாலிவனுக்கு ஸ்வரூபவிரோதமில்லை. இங்ஙனில்லையேயாகில் ஜீவனுக்குப் பாபபுண்யங்களில் ஸம்பந்தம் ஸித்திப்பதரிது. இதற்கு "கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத், பராத்து தச்ச்ருதே:" என்ற ஸ்ரீபாதராயணக்ருத ப்ரஹ்மஸூத்ரங்கள் ப்ரமாணங்கள். இவைகளுக்கு விரோதமாய்ப்பேசின லோகாசார்யமதம், இந்த ஸூத்ரபாஷ்யகர்த்தாவான ஸ்ரீபாஷ்யகாரராகிய பகவத்ராமாநுஜனுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு ப்ரதிகூலம். ஆனதால் லோகாசார்யமதம் [illegible]. மதங்களெல்லாம் ப்ரமாணவிரோதங்களானாலன்றோ ஶாஸ்த்ரீயமாகக்கூடுவன. "நஹி பவநவி

ரோயே ந்யாய: ப்ரஸவதி" என்று ஸஹஸ்ரஸூத்ரங்களில் ஸ்ரீஸாஷ்யே ப்ரதிஷ்டாபிக்கின்றது இவையிங்ஙனமிருக்க, உபாயத்தை யடியோடு திரஸ்கரித்தபின் சேதநன்தான் மோக்ஷத்தை ப்ராபிப்பது எப்ப்ரகாரத்தாலேயெனப்பார்க்கில்; தத்ப்ரணிதாநமே மோக்ஷோபாயமெனவாகில் ஸம்ஸயத்தையும் விப்ரவாக்யத்திர்த்த ஸாஸ்த்ரக்ருதிஷ்டியோடு இப்பக்ஷம் சேரும். ஆதலால் ஸ்வமதமின்னதென்று அறியாத க்ஷிஷாஸமோஷியிலுள்ளோரிற் சிலர் உபாயத்தை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அது "ஒருமலையினின்று ஒருமலையிலேதாவும் ஸிம்ஹஸரீரத்தில் ஜந்துக்களைப் போலே ஸ்ரீஸாஷ்யகாரர் ஸம்ஸாரஸம்பந்தம்பண்ணவரோடுண்டான குடல் துவக்காலே நாமுமுத்தீர்ணராவுதோம்" என்று முதலியாண்டானருளிச்செய்த பாசுரப்பிரகாரம், ஸ்ரீஸாஷ்யகாரரால் முன்பே ஸ்வஸம்பந்தத்தில் வந்தவரையும், வருபவரையும் பற்ற உபாயாநுஷ்டாநம் செய்யப்பட்டிருப்பதால் நம்மாலிப்பொழுது நவீநமாய்ச்செய்யக்கடவதொன்றுமில்லையென்கின்றார். பின்னும் சிலர், ஸர்வஜ்ஞ நிர்ஹேதுகக்ருபையாய் ரக்ஷிக்கையால் சேதநன் தானுமொன்று செய்யத்தக்கது வேறுயாதுளதென்கிறார். அன்றியும் சிலர், ஸாத்யமானவுபாயத்தைப் பார்க்கிலும் ஸித்தமானவுபாயம் நம்மையங்கீகரிப்பதே உபாயமாகுமல்லாது நாமென்றுசெய்தால் அது நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கிறார். அல்லாமற்சிலர், ரக்ஷகனுடைய ரக்ஷணமிப்படிப்பட்டதென ஸாஸ்த்ரஜ்ஞாநமாத்ரத்தாலேயே ஸித்தமாயிருக்க உபாயாநுஷ்டாநமென்றது வேறொன்றுவேண்டாவென்கிறார். இவர்களன்றி சிலர், ஜ்வரபம்சத்திற்கு ஸராவர்த்திகளும், வடாதிகளும் காரணமாயினும்போல், தத்வஜ்ஞன சேதநனுக்கு மோக்ஷப்ராப்தியும் நரகப்ராப்தியும் ஸர்வஸாதீநமாகையால் இவன் தத்ப்ரணிதாநித்திருப்பதே நன்றென்கிறார். வேறுசிலர், ஸகலஸாஸ்த்ரதாத்பர்யமே மோக்ஷோபாயமாதலால் ஸரணவரணமென்பதுமோர்யத்னமாதல்பற்றி த்யாகத்திற்பட்டவதை ஸர்வாதிகாரி அநுஷ்டேயமாகக்கடவதென்கிறார். மற்றுஞ்சி

லர், பூர்வாசார்யர்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஸூத்ரநிக்ஷேப ஸாஹஸ ஸாத்யாதிகள் காணப்பட்டாலும், அவ்வாசார்யர்களே அவரவர்களுடைய உத்தராவஸ்தையில் தெளிந்து உபாயாந்தரங்களைப் போலும், பாதகாதிகளைப்போலும் உபாயாநுஷ்டாநத்தையும் விட்டு ஸ்வயநிர்வாஹணத்தையும்விட்டுக் கேவலம் பகவத்ப்ரபத்தர்களாய் தத்த்வஜ்ஞர்களான ஸூத்ராதி த்ரிகங்களுளேதாவதொன்றையங்கீகரித்து யதேஷ்டவிஹாரிகளாய் "ஸக்ருத் ஸக்ருத் ஸம்ப்ரவிஷ்டஸ்ய தஸ்ய ப்ரதோ ஸக்ஷயிஷ்யா, ஸேவ்யாஸேவ்யோ ஸமாராதித ஸ்ஸமர்ப்பா தோஷயிஷ்யா । க்ருதக்ருத்யே க்ருதே ஸதி நமிதோ ந ஸமர்த்தவாஸ க்ருஷ்ணா, கதம் யத்கம் ஸாஸாதநே நாக்ஷிதம் தவத்ஸ்வயாணாம் ॥ ௯ ॥" என்றெறும்பியப்பாவாகும் மணவாளமுனிவரின் ஸர்வஸம்ஹிதவிஷ்ணுருடைய ஸாஸநநிபாதப்படி ஆஸநப்ரவர்த்தநம் செய்துகொண்டிருந்தார்களென்கிறார். ஆகயிவ்வெட்டுப்ரகாரமாய்க்கூறு மிப்ப்ரதிபக்ஷிகளாகும் ஸௌம்யபக்ஷவைஷ்ணவர்களுடைய ஆசாரபூர்வஸம்பந்தமான ஆசார்யாதிகளை, ஸ்ரீபாஷ்யகார விஜயாசார்யாதிப்ரகாரவசநங்களிலும், மற்றுள்ள விஷயஸூக்திகளிலும்ப்ரஸாதித்தருளிய ஸத்கர்மஸம்பவிதப்ரமாணவசநங்களைக்கொண்டு "யதாஸக்தி ஸ்ருதிஹீயாசேஷகர்மநிஷ்காந்!" என்றபடி நிரஸிக்கயிப்பொழுது பூர்வாசார்யர்களாயிருந்தமாகையால் பக்ஷப்ரமாண வசநங்களால் ஸம்ப்ரதாயவ்யவஸ்தாநாபூர்வ உபபாதிக்கின்றோம். இங்ஙனம் வேண்டும் ஸர்வஸ்வத்தையைப்பற்றி ப்ரமாணமன்றிக்கேயுக்திஸம்வாதம் செய்வதால்தேஹாத்மாபிமாநிகளாயும் "யஜ்ஞாதயோ ஹ்யஸாரவஸ்துகத்வாதியைக் கொண்டு வேதவிரோதிகளாகையால் பாஷண்டிகளாயும், ப்ரமாணவிரோதாசரணத்தால் விகல்பஸ்தர்களாயும், கிட்டியவரைத்தன் படுகுழியிலாகர்ஷணம் பண்ணப்பார்ப்பதால் வைபாஷ்யந்திகர்களாயும், விநயாவிநயபேதத்தால் ஸமர்களாயும், வித்யாவிநீதர்களாகையால் பக்ஷவ்ருத்திகளாயும், யஜ்ஞேத்தாதிகளும் உபாதிகர்களும் லக்ஷ்யர்களுமாகையால் சாந்திகர்களாயும், யதாயத்ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாஹாயாஸ

ஸத்துக்களாயுமுள்ள ப்ரதிபக்ஷிகளாகும் ஸ்ரீஸம்ப்ரதாயிக த்ருஷ்டிகளுடைய ஸம்ஸர்க்கம் ப்ரமோஹகாரணமாதல்பற்றி, ஸத்பக்ஷர்களும் கலங்கப்ராப்தமாவதால் போரப்பரிஹரணீயமென்று விரோதபரிஹாராதிகாரத்தில் ஸ்ரீகவிதார்க்கிக கேஸரியான தேசிகன் பரக்கவருளிச்செய்தார்- மேலுமிந்த தேஹாத்மாபிமாநிகளையுடைய ப்ரவேசத்தை ஸம்பாஷணமும் ஸஹவாஸத்தில் கோப்புண்ணப்பண்ணுமென்றும், ஸம்பாஷித்தால் வேதவிரோதிதர்க்கங்களையிட்டு ப்ராமாணிகாம்சங்களை பலஹரிப்பார்களென்றும், "தாங்கள் தெளிகைக்காகவும், தர்க்கங்களாலே கலங்குவாரைத் தெளிவிக்கைக்காகவும் ஸதீர்த்யபக்ஷிகளோடே கேட்க ப்ராப்த" மென்றும் அதே அதிகாரத்தின் முடிவில், மேல் தாமருளிச்செய்யப்போகும் ஸ்ரீகாரணமான ஸம்ப்ரதாயத்ருஷ்டிவிஷய வாதோபவாத நாயகமாக ஸங்க்ஷேபவிஸ்தரிகையாய் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் நம்மவருடைய வேதஸாஷாத்ப்ரஸாதஸம்பந்தத்தால் ஸத்பக்ஷர்களாயிருக்கும் ப்ரதிபக்ஷிகளோடு வாதம் செய்ய அஞ்சுவது அவச்யஸ்வீகார்யமாமென்று நிச்சயித்து மேல் உபாயப்ரயோகத்தை ஸங்க்ஷேபிக்க தொடங்குகின்றார்.

(உபாயே) ஸாக்ஷாத்வால் செய்யத்தகுந்ததோர் அவச்ய ப்ரதானமான ப்ரபத்திஸ்வீகாரணமாகும் சரணாகதியென்கிற உபாயவிசேஷமானது, (ஸம்விதேஷதி) "ஸோமவிரோதியான சேஷத்வாநுஸந்தாநமும் ஸ்வதந்த்ரம்போலே ஸ்வரூபவிரோதம்', என்று ஸ்ரீயதிவசிப்படியிலும், "ப்ரபந்நன் ஜீவனுடைய தோஷத்தைத்தானே கழிக்கும், ஆகையால் ஸ்வதந்த்ரவிற்கு ப்ரேக்ஷாபாயத்தில் ழியவொண்ணு" என்று தத்வசேகரத்திலும் லோகாசார்யர் அருளிச்செய்தபடி நன்குஸித்தமாயிருக்கச்செய்தே, அதாவது; "மாமேகம் சரணம்" என்று உபாயபூர்வகமான சரணசப்தத்தால் கூறப்பட்டவன் விசேஷ்யனான ப்ரபந்நனாகையால் அவன் ஸித்தமான

வுபாயம். இங்கு "உபாயோத்ர ஸாக்ஷித்ரோ ஸ்ரேயஸ்ஸ்ரவணாதிதி ஹ்ய" என்றதையும் நினைப்பது இவ்விதம் உபாயம் ஸித்தமான பொழுது என்றபடி. இப்படிப்பட்ட இவ்வர்த்தம் வாஸ்தவமாய் ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தமானால் (பாரமார்த்திகமானால்) மறுபடியும் (ஸமயஜ்ஞ கூடஸ்தாய) ஸமயஜ்ஞரும் ஸ்ரீராமாநுஜநு எம்பெருமானாரெ ன்றபடி. இங்கு ஸமயஜ்ஞவும் ஸதர்த்தஜ்ஞாதி விஶேஷணமே விஶிஷ்டத்தைப்ரதர்ஶிப்பிக்கின்றது. (கிமர்த்தம்) எதற்காக (ஸ்வாஶ்ரிதார்த்தம்) தமக்கும் தம்முடையவர்களுக்குமாக (ஸம்யக்) நன்றாக அதாவது; ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளிற் பரக்கவருளிச் செய்தபடி யென்பது, ப்ரபத்தி ஸாதநமாகும் ஓர் உபாயவிஶேஷத் தை (ஸ்வேநைவ) அநுஷ்டித்தருளினர். (தேந) "பத்ரப்ராப்தி விஶேஷஸூத்ரேஷ்வேதசோஜநஃ" என்ற ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தின் கா ரணத்தால் (ராமாநுஜீயைஃ) உடையவரின் வாஸ்தவஸம்பந்த முள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களால் (ஸாதநம்) ஓர் உபாயவிஶேஷமானது (கர்த்தவ்யம்) செய்யத்தக்கது, (இதி) என்று (ஸுவிதிதமுபா) ப்ரதிபக்ஷியான வுன்னுல் கூறப்பட் டகதையால் (ஸித்தம்) ஸித்தித்தது. அதாவது; எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸந்நிதியில் விஸ்வாஸயோடெழுந்தருளியிருந்த கால த்தில் தமக்காகவும், தம்முடைய திருவடிகளிலாஶ்ரயித்தவர் களுக்காகவும் மோக்ஷத்தைப்பற்றவோர் ஸாதநாநுஷ்டாநம் செய்தருள அதை முதலியாண்டான் "ஒருமலையினின்று ஒரு மலையிலே தாவும் ஸிம்ஹஶரீரத்தில் ஜந்துக்களைப்போலே, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ஸாரவைதந்தம் பண்ண அவரோடுண்டான குடல்துவக்காலே நாமுமுத்தீர்ணராவுதோம்" என்றுமொழிந் துஸந்தோஷித்தருளிய அப்பங்க்திகளை நமதாசார்யர்கள் ஸம்ப்ர தாயேண ஸம்ரக்ஷிக்க அதனுல் நாமும் அறியலானதுபற்றி, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பரவேஶாநுஷ்டாநத்தைக் குறித்து பாரமார் த்திகியானவோர் ஶரணாகதியை அநுஷ்டித்தருளினர் என்ற வரையில் ஸித்தபொழுது ப்ரதிபக்ஷிகளின் உபாயாநு ஷ்டாநாஸாவகாஶம் காவகாஶமாயிற்று, ஆகையால் ஸாதநமெ

ன்பது ஸாம்ப்ரதாயிகனுக்கு வேண்டுமென்றவரையிலேற்பட்டது. தத்ராபி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவடிகளாகிய அஸ்மதாதி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அவருடைய அநுஷ்டாநம்போல் ஏதத்காலம் வரையில் அநுஷ்டித்துவரக் கண்டுகொண்டும் வருகின்றோம். இங்ஙனமில்லாதே தார்க்ஷ்யஹர்ஷண வைதாயஸூத்ராந்தவேதிகள்போல் அத்யாயஸூத்ர ஸ்வயம்ப்ரமாணவர்ஜ தந்த்ரா ஶ்ரயணமேநமிஷ்டநிவ்ருத்திவர்ணவைஷ்ட வ்யாவ்ருத்தவைலக்ஷ்யத் திற்கேஹேதுவென்றுபேசும்வ்யக்திவிசேஷிகளின்வாதம் “ப்ராப்யமும் நஶிக்கையாலும்” என்ற ஜோகாசார்யருடைய தத்வ ஶாஸ்த்ரவாக்யத்தால் அவருக்கே பாதகம். அதெவ்விதமெனில்;— கர்மாயத்தமான ஶரீரத்திற்குடையவன் ஜநிக்கும் முன்பே, நமது தர்ஶநத்திற்குள்வரும் சேதநனுக்குமென்று உடையவர் ஸங்கல்பித்திருப்பாரேல்; அப்பொழுதே இனிவரும் சேதநன் கர்மமும் நஶித்துப்போய் ஜந்மத்திற்கே காரணமில்லாது தீருமாதலால் பாவியாய்வரும் ஜீவர்களைக்குறித்து ப்ரபத்தி மநுஷ்டித்தருளினரென்றது லோகவிரோதமும் உந்மத்தப்ரலபநஸமமுமாம்.

இங்கு நமது கருத்து ஸாயநாநுஷ்டாநமென்றதொரு கார்யம் உடையவரால் க்ருதமென்பது ஏற்பட்டால், அதைக் கொண்டு ஸாயநாநுஷ்டாநஸித்தி கிடைத்ததே ஸாயநாவென்பது. ஆதலால், (அந்ய:) ஸாயநாநுஷ்டாநம் ஸ்வரூபவிருத்த மென்றோ, அநாவஶ்யகமென்றோ கூறும் வாதமானது (விவாத:) ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய வாதத்திற்கு விரோதமான வாதமென (அபூர்வ:) ஆயிற்று (தஸ்மாத்) ஆகையால் (ஸாயநேநவ) ஸம ஸ்வரூபமாகியான ஸாயநவிஶேஷவிஷயத்திலும் (ஶ்ருதி: ஸ்ம்ருதி:) ஸ்ரீமந்நிகமாந்ததேஶிகனுடைய (ஸம்ப்ரதாய:) ஔபதேஶிகஸமயமாகும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயம் (ப்ரஶஸ்த:) எம்பெருமானார் தொடங்கி பரம்பராப்ராப்தமாகையால் ப்ரஶஸ்தமானது.

ஆகையில்லையால் “தன்னுடைமை கழியும்” [illegible] [illegible]

டியநுஸந்திக்கக்கடவோம். இதையின்னதென்றறியாதே “ஸ்வா [illegible]

[illegible] எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலவர்க்கும் உத்தேசிக்க [illegible] பாதாரவிந்த [illegible] னது [illegible], [illegible] போகத்தின் அருமையான கருத்து. ஒருத்தியானவள் ஸ்ரீதேவியோடு [illegible] [illegible] ஸமர்ப்பிக்கப்படுகிற பற்றி, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஸ்ரீதேவியை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஸ்ரீதேவ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஸ்ரீதேவி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] யென விஹஜநம் செய்தருளினது. (௨௩)

இதுபோக மேல், முன் கூறப்பட்ட எட்டுவிதமான து:ர்வாதங்களுக்குளிரண்டாவது வாதத்தைப் பரிஹரிக்கவேண்டி வைஷம்யாதிவாதியால் துடங்குகின்றார்:—

வைஷம்யம் நைர்க்ருண்யம் பகவதி தாவத் ஸாதனா
ஸாபேக்ஷ ஸ்வாதந்த்ர்யம் ப்ரேக்ஷாவதி பவதி ஹி தஸ்ய
பாபஸம்பந்தயோஜீவே। ஸர்வஜ்ஞ்ஞே ஸ்ருஷ்டிகர்த்ருத்வம் நஹி
தத்வம் ஸாக்ஷாத்ஸ்ருஷ்டிகாரணம் தஸ்மாத் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஜீவாபேக்ஷா
கர்மஜத்வநிர்ஹேது கர்மாபேக்ஷாஜீவனம்॥ (உச)

வைஷம்யாதிவாதி ॥ (ஸாதனஸாபேக்ஷ) மோக்ஷார்த்தமான வேறு ஸாதனமில்லையென்னும் பக்ஷத்தில் (பகவதி) ஸர்வேச்வரனிடத்தில் (வைஷம்யம்) பக்ஷபாதமும், (நைர்க்ருண்யம்) நிர்க்ருபனாக வொருவனை து:கிப்பிக்கையாகும் க்ரூரஸ்வபாவமும் (பவதி) உண்டாகிறதன்றோ. அதாவது;— ஸமானரான சேதனர்களுள் ஒருவன் து:கிக்கவும், ஒருவன் ஸுகிக்கவுமிதனிடையிலொருவன் மோக்ஷத்தை ப்ராபிக்கவுங்கண்டால், இவைகட்குக் காரணம் யாதென்று விசாரிக்கவேண்டிவரும். அப்பொழுதவரவர் கர்மாதீனமென்று ஸ்ரீபாஷ்யநிஷ்கர்ஷம். இல்லையாகில் பகவான் நிஷ்க்ருபனாவான். நிஷ்க்ருபனானபொழுது அவனுக்குக்கல்பிக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யம் சேதனருக்கு பாதகமாம். அங்ஙனில்லாதே ஸக்ருபனாகில் அக்க்ருபை ஓர் ந்யாயத்தைத்தழுவிவரவேண்டும். அதனாலவன் ஸத்யஸங்கல்பனாகிறான். ஆனதுபற்றியே ஸத்யஸங்கல்பத்வாதிகுணவிசிஷ்டன் பகவானென்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய நிர்வாஹம். இவ்விதம் ஸத்யஸங்கல்பனையும், பரமக்ருபாவானையுமுள்ள பகவானு ஒருவனை ரக்ஷிக்கவும், ஒருவனை து:கிப்பிக்கவும் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் போதம் செய்யில்; வைஷம்யமும் நைர்க்ருண்யமும் வருமென்பதை ஸ்ரீ பாதராயணபகவானு "வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாபே-

க்ஷகஸ:" இத்யாதிஸூக்திகளால் ஸமர்த்தித்தருளினர். ஆதலால் ஸர்வஜ்ஞன் ஏதாவதொரு வ்யாஜத்தை முன்னிட்டே சேதனனை ரக்ஷிக்கக்கடவனென்றது ஸித்தம். இவ்வர்த்தத்தையே ஸ்ரீமத்தேஶிகஸார்வபௌமரும் ஸித்தோபாய ஶோதநாதிகாரத்தில் "ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வதந்த்ரனேயாகிலும் வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்களாகிற தோஷங்கள் தனக்குத்தட்டாமைக்காக இவன் பக்கலிலே ஒரு வ்யாஜத்தையுண்டாக்கி, அத்தை யவலம்பித்துத் தான் ரக்ஷிக்கும். இவ்வர்த்தத்தை "திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேனெனத் திருமால்வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்" என்றாழ்வார் தாமே யருளிச்செய்தார். ஸர்வேஶ்வரன் கர்த்தாநுக்ரஹஸங்கல்பனல்லாதபொழுது வைஷம்யதோஷம்வருமாகையால் முன்பிதற்கவஸரமாயிற்றில்லையென்னுமிடம் கார்யவிஶேஷதர்ஶநத்தாலே க்லுப்தம்" என்று வர்ணித்தருளினர். லோகாசார்யரோ, "அவனுடைய நிர்ஹேதுகமான க்ருபாப்ரஸாதங்களே உபாயமென்றதாய்த்து" என்றும், "சேதநவிஷயஸாபேக்ஷனாய்க்கொண்டு மோக்ஷங்கொடுக்கை" என்றும், தனித்வயம் ஸுவதாஸிகையில்; "நிர்ஹேதுகஸர்வ க்ருபாப்ரஸாதவ்யஜ்ஞாநத்தாலே" என்றும், "ஸ்வஶக்தியால் வந்த ஜ்ஞானமன்றிக்கே, நிர்ஹேதுகஸர்வஜ்ஞஸ்வாதந்த்ர்யஜ்ஞானமுடையவராய்" என்றும், அர்த்தபஞ்சகரஹஸ்யத்தில் "நிர்ஹேதுகஸர்வகடாக்ஷமடியாக" என்றும் "க்ருபயா கேவலமாத்மஸாத்குர்வந், கேவலமஜ்ஞீயவைபவயா" என்ற ஸ்ரீதேஶிகநயநஸம்ரக்ஷிதராமாநுஜ ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்த்தமறியாதே மயங்கி வதி வைராக்யமான வர்த்தத்தை யங்கீகரித்தெழுதி யருளினர். இங்கு கேவலம் க்ருபயா என்றதற்கு க்ருபையால் மாத்திரமென்று பொருளாவதால் பரிபூர்ணஷாயமாகும் ஸர்வஜ்ஞத்திற்கிச்சேதநன் செய்யுமுபாயமெல்லாம் ஸர்வேஶ்வரவிஹிதமானபடியால் வ்யாஜமாத்திரமன்றிக்கே, தக்கதோர் விலையல்லவென்பது தாத்பர்யம். இவ்விதமில்லையென்கில் ஶாஸ்த்ரார்த்தவைபவமான "யோஸௌவிலுப்த:, நநு ப்ரபந்ந:" இத்யாதிகளுடைய

[illegible] ஹாணைஹே [illegible]
[illegible] ஐ [illegible]
[illegible] மித்தும் இப்படி [illegible] “ [illegible]
[illegible] பார்க்கக் [illegible]
[illegible] அத்
மாகத்து புகுந்ததனை “ [illegible]
ன் நெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்,” சரணமாகுந்தனை தாளடைந்
[illegible] கொடுக்கும்பிரான்”
[illegible] பாசுரங்களும், “ [illegible]
[illegible]” “அருள்புரிந்த சிந்தையடியார்மேல் வை
த்து” “இன்றென்னைப்பொருளாக்கி,” என்ற பாசுரங்களுக்
கும் [illegible] சொல்வது [illegible]மலமான [illegible]
[illegible]. இவைதவிரின் விரிவையெல்லாம் [illegible]
ஸ்ரீ [illegible] முதலானவர [illegible]
[illegible] திருவாய்மொழி [illegible]
[illegible] “ [illegible]
[illegible] என்று [illegible]
தன் [illegible], [illegible]
[illegible] “ [illegible]
[illegible]” என்றும், [illegible]
“பிறர் நோவுகண்டால் ஐயோ என்றிரங்கி” என்று துடங்கி
“ [illegible] போதும்” என்றதை [illegible]
[illegible] பெறும் [illegible] முதலான
[illegible] “ [illegible]”
[illegible]
[illegible]” என்றும்,
[illegible] “ [illegible]
[illegible] சேர்க்கைக்
[illegible]” என்றுஞ்
[illegible]. [illegible]:— [illegible]

ஸாருடைய [illegible]
வென்று. இப்படிப்பட்ட [illegible]
[illegible]
அந்த பெருமையும் [illegible]
[illegible]
[illegible]
அப்படியான [illegible]
[illegible]
படியல்லவே [illegible]
[illegible]
ரிக்கிறது. அந்த [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]" என்று [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]" [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] எல்லாம் [illegible]
[illegible]
[illegible]

வுள்ளம்பற்றி "பரஹிதப்ரவணதையே க்ருபையென" முன்பே அருளிச்செய்தது. இப்படியானபொழுதுதான் காருண்யம் ஸம்ஸாரதுஃகத்திற்கு ஸாதாரணஹேதுவாய்த்தீரும். அல்லாதபோது இவனைக்கண்டு அவன் துஃகிக்க, அவனைக்காணயிவன் துஃகிக்கக் காலசக்ரமுள்ளவளவும் அவஸானமில்லாதே ஒரேகூக்குரலாயிருக்கவேண்டிவரும். ஆகையால் ஶாஸ்த்ரங்களிற்சொன்ன மோக்ஷப்ராப்திக்கவகாஶமில்லாதேபோகும். "ஸம்ஸாரன் ஜீவனுடைய துஃகத்தைத் தானேகழிக்கும்" என்ற யோகாசார்யருக்த தத்த்வஶேகரஹஸ்யத்திற்கு இப்ப்ரதிபக்ஷியிவ்விடத்தில்வ்யாஜஸாபேக்ஷனுய்க்கழிக்குமென்பாரா? அல்லது கழிக்காமலே அழுதுகொண்டிருக்குமென்பாரா? தானே கழிக்குமென்ற யோகாசார்யவாக்யத்தால் துஃகநிராகரணம் ஸித்தம். ப்ரதீதத்தில் பேதநமததுஃகத்தைக்கண்டுண்டாகும் ஈஶ்வரனுடைய க்ருபாவிஶேஷமானது துஃகத்தைக்கழிக்குமளவு கொள்ளவேணும். அன்றியும் க்ருபையை நிர்ஹேதுகையெனக்கொண்டயிப் ப்ரதிபக்ஷி பேதநனுடைய துஃகத்தைக்கண்டு துஃகிக்கையே க்ருபையென லக்ஷணஞ்சொல்லில்; பேதநமததுஃகமல்லவோ ஈஶ்வரக்ருபைக்கு ஹேதுவாகவாயிற்று. அப்பொழுது க்ருபை ஸஹேதுகையாதலால் க்ருபை நிர்ஹேதுகையென்றபக்ஷம் நிரஸ்தம். ஸஹேதுகையானபொழுது ப்ரதிபக்ஷஸமயத்திற்கு ஸம்மதம் ப்ராப்தம். ஆனதால் பரதுஃகதுஃகித்வமென்பது ஸ்வபக்ஷமுமறியாதே ப்ராஜ்ஞரெதியாற்கூறிய பிதற்றல். அவ்விதம்கூற ஸ்வாசார்யனென்று ஸூசிக்கும் யோகாசார்யருடைய ப்ரமாணமுமில்லை. ஆகயிவ்வளவால் நிர்ஹேதுகஈஶ்வரக்ருபையே யோகாசார்யருடையதேமாவதுபற்றி அப்பக்ஷத்தில் ஸாதநாஸாவம் ஸித்தமாகையால் ஸாதநாஸாபேக்ஷ ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளிரண்டும் ஈஶ்வரனிடத்தில் ஸம்ஸவிக்குமென்பது கருத்து. இவ்விதம் ஈஶ்வரநிவ்ருத்தனும், விஷ்டனுமானபொழுது நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தையங்கீகரித்துக்கொ

ண்டு இது இவ்விதமானாலும் மேல் (ஶேஷஸங்கதே) ஶேஷத்வ லக்ஷணமுடைய (ஜீவ) சேதநனிடத்தில் (கர்மோபாயவ்யவஸாயே) அப் ஸர்வாநுவிஷயமானவுபாயாந்தராநுஷ்டானவ்யவஸாயமவரில்; (ஸ்வாதந்த்ர்யம்) ஶரீரம் ஸ்வாமியினிடம் தனக்கு பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமாகவுடையதுபோய், ஸ்வரூபாநுரூபமாயுள்ளவோர் ஸ்வாதந்த்ர்யமானது (ஸம்பவதி) ஸம்பவிக்கின்றதன்றோ என்றார். அதாவது; பாரதந்த்ர்யத்தை லக்ஷணமாகவுடைய இச் சேதநன் ஸர்வஶேஷஸங்கதனாகையால், மோக்ஷாகாங்க்ஷியாய் ஸர்வேஶனையிவன் பற்றும் பற்று இவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கநுரூபமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்யோதகமாவதால் ப்ரவ்ருத்தியென்றவோருபாயம் இச்சேதநன் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதென்பது உபபந்நமல்லவாயிற்று. இவ்விடத்தில் ஸர்வான் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் ரக்ஷிக்கப்புக்கால் வைஷம்யநைர்க்ருண்யத்தை யடைவான், சேதநனும் ஸாத்யமானவோர் உபாயத்தையநுஷ்டித்தால் இத்தலைக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகும்படியும் ப்ரஸங்கிக்கின்றது. இப்படியிரண்டுதலைகளிலும் ப்ரவ்ருத்தித்தல் தோஷமாய் முடிவதால் மோக்ஷப்ராப்தியென்பது சேதநகோடிகளுக்கு ஸம்பவிப்பதுதானெப்படி? அல்லது இவர் நித்யஸம்ஸாரி யாகவே காலக்ஷேபமுள்ளவளவும் வர்த்திக்கவேண்டுமோ. இவ் விஷயமான ஶங்காஸமாதாநத்துக்குக் காரணம் அநவிஜ்ஞசேதயா லேயல்லது வேறில்லையாகையால், ப்ரவக்தாக்கள் அபிஜ்ஞஶிரோமணிகளான ஸ்ரீவ்யாஸவேதாந்த ஸ்ரீஶ்ரீராம ஸர்வஜ்ஞ ஶ்ரீராமாநுஜ வேதாந்தாசார்யர்களுடைய வாக்யார்த்தயோஜநத்தால் தெளியக்கடவர். அதெங்ஙனேயெனில்;— "ஆனாலும் ஶேஷஸங்கதனாகையாலே தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளப் ப்ராப்தனுமன்றிக்கே, பாரதந்த்ர்யத்தாலே தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள ஶக்தனுமன்றிக்கேயிருக்கிறயிவனுக்கு ஸ்வரக்ஷணார்த்தமாகக் கர்த்தவ்யமென்றொருவுபாயத்தை விதிக்கையும், அதிவனுக்கு ஸாத்யமாய் ஸாத்யோபாயமென்று பெயர்பெறுகிறதென்று சொல்லுகையுமுபபந்நமோ; ஆனபின்பு ஸக்தியோ

ஸாதிகள் ஸேஷத்வாநுரூபங்களல்லாமையால் ஸ்வரூபத்திற்கநிஷ்டாவஹங்களென்றும், அதத்வஜ்ஞாநத்தாலுண்டாமவைகளாகையாலே அஸம்பாவிதங்களென்றும் சொல்லவொண்ணாதோவென்னில்" என்று உக்தஸம்சங்கைகளையே பூர்வபக்ஷி சொல்வதாய்த் தன்பேரிற்பாஷ்யவசனம்செய்துகொண்டு ஸாத்யோபாயசோதநாதிகாரத்தில் ஏழாவது உபபாதனத்தில் அவைகளுக்குப் பரிஹாரமாய் "இது ஸர்வமோக்ஷப்ரஸங்காதிகளாலேமுன்பே பரிஹ்ருதம்" என்று ஸ்ரீதேசிகனருளிச்செய்தார். அதாவது; ஓர் ஹேதுவில்லாதே ரக்ஷிக்குமீச்வரன் எல்லாச்சேதநரையும் ஏககாலத்திலேயே ரக்ஷிக்கவேண்டும் இல்லையாகில் வைஷம்யதோஷப்ரஸங்கம் வரும். அத்தோஷம் வாராமைக்காக ஸர்வருக்கும் ஒரேகாலத்தில் மோக்ஷம்கொடுக்க ப்ரஸங்கிக்குமென்பது. இங்கு முன்பே யென்றது பூர்வாதிகாரங்களிலென்றபடி. இதுவுமில்லாதே "இவன் செய்ததொரு வ்யாஜங்கொள்ளாதே முக்தனுக்கில் அநாதியாக முக்தனுகப்ரஸங்கிக்கும். என்றும் மற்றோரிடத்திலுமருளிச்செய்தார். இவைகளுமல்லாதே ஈசுவரன் தனது கேவலஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் தான் நினைத்த பொழுதொருவனை முக்தனுக்கில், அப்பொழுது வைஷம்யமும் நைர்க்ருண்யமுமாகிய விரண்டு தோஷங்களும் ப்ரஸங்கிக்கும். மோக்ஷோபாயவிதாயகசாஸ்த்ரங்களும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்களாகும். ஆகையால் பகவான்கொடுத்தருளிய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அவனுடைய பாரதந்த்ர்யத்தால் சுமந்து அவன் அநுமதப்பட்ட சாஸ்த்ரவிப்ரகாரம் தனக்கு ஸாத்யமான வுபாயத்தை யநுஷ்டிக்கையும், ஃபலம் பெறுகைக்கு அவன் கைபார்த்திருக்கையும் ஸ்வாதந்த்ர்யவிரோதமன்று. இவையடியாக ஸ்வரக்ஷணார்த்த ஸ்வவ்யாபாரமும் ஸித்திக்கக்குறையில்லை. இதை குறையென்கில்; பகவத்ப்ரீதிமுதலியவைகளைக் கோரியநுஷ்டிக்கிற கைங்கர்யத்திலும், மற்றெந்தகாரணஸாபேக்ஷமான ப்ரவ்ருத்தியிலும், காரணநிரபேக்ஷமான நிவ்ருத்தியிலுமிவனுக்கொரு வ்யாபாரமன்றிக்கே ஜடவஸ்துபோலெயிருக்க ப்ராப்தமாம்."

இதுவும் ஸ்வரூபாநுரூபமல்லவென்பது இதே ஸாத்யோபாயஶோதநாதிகாரத்தில் ஐந்தாவது பூர்வபக்ஷமாகவெடுத்தவிடத்தில் பரிஹாரமருளிச்செய்தார். அதாவது:— இப்படி யதாதிகாரம் ஶாஸ்த்ரம் விதித்தவற்றிலும் உபாஸநாதிகள் ஸ்வரூபவிருத்தங்களென்று சிலர் சொல்லுவார்கள்'' என்பது. இங்குள்ள ஆதிஶப்தத்தால் ப்ரபத்தியும் ஸங்க்ரஹிக்கத்தக்கது என்றிவ்விதம் ப்ராரம்பித்து மேல் "கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத், பராத்து தச்ச்ருதே:" என்கிறபடியே பராதீநகர்த்ருத்வமுண்டாகையாலும், ஆத்மஸ்வரூபம் ஸததம் நிவ்ருத்தவ்யாபாரமென்னும்பொழுது ஸத்லக்ஷணமான கர்த்ருக்ரியாகாரித்வமில்லாமையால் ஜடத்வ ப்ரஸங்கிக்கையாலும் ஜ்ஞாநசிகீர்ஷாப்ரயத்நாஶ்ரயஸ்வரூபமான கர்த்ருத்வமில்லையாக்கி, ஆத்மாவிற்கு ஸந்நிதிமாத்ரமே வ்யாபாரமெனில்; ஸாங்க்யாதிகளுமன்றிக்கேயிவனுக்கு ஸம்ஸாரமும் அஸித்தமாய் மோக்ஷோபாயநைரபேக்ஷ்யப்ரஸங்கம் வருகையாலும் ஸாங்க்யாதிகள் சொல்லுமாப்போலே ஸ்வரூபத்தில் கர்த்ருத்வமில்லாமையால்: உபாஸநாதிகள் ஸ்வரூபவிருத்தங்களென்னவு மொண்ணாது. "ஸ்வேஷ்டோதாஸீநம் ஶ்ரீ: ஸந்நிதிர்வதிஷ்டதி" என்றதுவும் பூர்வாநுஷ்டிதகர்மவிஶேஷங்களுடைய ஸமவிஶேஷஞ் சொன்னபடியத்தனை. ஆகையால் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்ற உபாஸநாதிகளுக்கு நாஶகத்வாஸம்பாவிதத்வங்களில்லாமையாலே யொருபடியாலும் ஸ்வரூபவிரோதப்ரஸங்கமில்லை,'' என்றதாம். இதனால் ப்ரதிவாதிகளுடைய ஸ்வரக்ஷணார்த்தவ்யாபாரநிவ்ருத்தி, மோக்ஷவிஷயத்தில் மாத்திரமாகில் பாலிஶபாஷிதமாம். ஸர்வவிஷயங்களிலுமாகில் இவர் ப்ரவர்த்தித்துவருவதுமன்றி இவர்கள் தர்மநாயனை யோகாப்யாஸப்ரவ்ருத்திகளுடைய ரக்ஷஸ்யாதி தேவநவந்த ஹோமஜபாதிவ்யாபாரங்களும் ஸ்வரூபவிருத்தங்களாம்.

ஆகையால் "அவை தன்னடைவேபோம், ஸர்வேஶ்வரன் தானேகழிக்கும், ஶேஷத்வாநுஸந்தாநமும் ஸ்வரூபவிருத்தம்''

ஐச்வர்யாதிகளெல்லாம் ஸ்வாநுஷ்டாநங்களுக்கே விரோதங்களாயி
ன. ஆகையிவ்வளவால் ஈச்வரனைப்பற்றப்புகும் ஸ்வாதந்த்ர்யம்
சேதநனுக்கு ப்ரஸஞ்ஜிப்பது, ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யமூலமா
கையால் இவன் அநுஷ்டிக்குமுபாயம் ஓர் வ்யாஜமாய்த்தீர்ந்து
அதைப்பற்றி பகவாநு ரக்ஷிக்கும்பொழுது, பகவானிடத்தில்
வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்களாகிற தோஷங்கள் ஸம்பவிக்க
மாட்டாதென்பது கருத்து. இவ்விஷயத்தை மேல்; (ஸர்வ
[illegible]) இவ்விதமிருதலைகளிலும் தோஷப்ரஸங்கம் சொல்லும்
பக்ஷத்தில் (உச்யதே) இந்தஸித்தமானது (பாஷ்யடீகாத்யநஸித்தம்)
பாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீபாஷ்யமென்ன, அதன் ஸங்க்ரஹ
மென்ன, ஸ்ரீஸூக்தத்தால் வேதார்த்தஸங்க்ரஹாதிகளென்ன இ
வைகளிலுபபாதிக்கப்பட்ட ஸ்வப்ரக்ரியைக்கு அஸித்தமில்லா
தது. அதாவது; "கதர்ப்ப ஸாஸ்த்ரயுக்தாதித்யாதி ஸம்ஸ்த்ரா
யுக்திவாதக ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் உபபாதிக்கப்பட்ட விஷய
ங்கள் என்றபடி. மேலும், நிர்வ்யாபாரத்வத்தில் பாரதந்த்ர்
யமும், ஸவ்யாபாரத்வத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யமும் சொல்லும்பொழுது
ஸஞ்சிதாதிகர்மே வ்யாபாரமாய் ஸாம்ப்ராதிகளோடு கோப்புண்
ணப்படுவதுபற்றி ஸாஹ்யஸமத்தில் நிர்வ்யாபாரபக்ஷம் சே
ரும். அப்பொழுது ஸூத்ரவிற்கு ஹோத்ருகர்த்ரவஸ்த்ராதிக
ளைச்சொல்லும் விஸிஷ்டாத்வைதப்ரக்ரியைக்குவிரோதம்வரும்.
ஆகையாலிங்கே (பாஷ்யத்ருஷ்ட்யா) ஸ்ரீபாஷ்யவசநஸ்வயோஜந
த்தால் (நஹாநி:) இரண்டுதலைக்கும் ஹாநியில்லை. அதாவது;
ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீபாஷ்யயோஜநத்தால் விஸிஷ்டா
த்வைதஸித்தாந்தப்ரக்ரியைகளை யறிந்தவர்களுக்கு உக்ததோஷங்
கள் உதியாவென்பது. (தஸ்மாத்) ஆகையால் (ஸவ்யாஜபக்ஷ:)
ஸக்ருத்ப்ரவ்ருத்தவ்யாஜஸாபேக்ஷனாய் ஈச்வரன் ரக்ஷிக்கு
மென்னும் பக்ஷம் (வரத:) மிகவும்ஶ்ரேஷ்டம்; (இதி) என்றும்,
(நிர்ஹேதுகபக்ஷ:) நிர்ஹேதுகமாய் ரக்ஷிக்குமென்ற பக்ஷ
ம் (ஜகந்த்ய:) ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸதாசார்யாழ்வார ஸ்ரீ
ஸூக்திகளுக்கெல்லாம் கெட்டதென்றும் நிர்ணீதமாயிற்று. இங்

னில்லையாகில் “ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம்” என்றதற்கும், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை மணவாளமுனிவரைப்பார்த்துப் புலம்பியருள, அவர் புலம்பலுக்கு இம்மணவாளமுனிவர் காரணமாயிருந்து பரஸ்பரம் புலம்பிக்கொண்டேயிருக்க முடிவில் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் ஓயாப்புலம்பலுக்குப் பாத்ரபூதர் மணவாளமுனிவரென்று பொருளாகும்படி வரும். மேலும் ஆநந்தாநுபவம் போக்யமாயிருக்க து:காநுபவமே போக்யமெனவுமாம். ஆகையாலிங்கு “அவ்யாஜகாருண்யநிதி:” என்றெழுதிய நமதாப்தராகும் ஸாக்ஷாத்ராமாநுஜமுநீஸ்வரர் வாக்யமும் நிரஸ்தம். அன்றியும்; ஸ்ரீநிகமாந்ததேசிகரு அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஆபாதப்ரதீதியில் தோற்றுகிற சில ஸூக்திகளைக்கொண்டு ஸ்வஸம்ப்ரதாயத்தினுடையவும், ப்ரதிதந்த்ரஸித்தாந்தத்தையுமுள்ளபடியறியாமல் தன்னெஞ்கில் தோற்றினதைச்சொல்லி” உதாஹ்ருதிகளான முநீஸ்வரர் வாக்யங்களெல்லாமிப்பொழுது இவ்வாப்தருடைய [illegible]பூர்வான போதாசார்யருடைய ரஹஸ்யங்களோடிசைந்திருப்பதால், அந்த ரஹஸ்யார்த்தவிஷயங்களையே பூர்வபக்ஷமாக்கிப் பேசிவருவதால், அவைகட்கு விரோதமாய் அவைகளைத் நிரஸித்து அவைகளையபஸித்தாந்தமாக்கி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளத்தையின்னதென்றுகாட்டும் ஸித்தோபாயாத்ரயீகாரபந்தங்களிலுமுள்ள விஷயங்கள் நமதாப்தருக்கு இப்பொழுதுங்கூட ஆபாதப்ரதீதியில் தோற்றினதாய்ப்படுமோ, அல்லது ஸம்யக்ப்ரதீதியில் தோற்றினதாய்ப்படுமோவெனவிஜ்ஞஶிரோமணிகளே அறியக்கடவர். இப்படியாப்தர் கூறியது அவாச்யமான க்ஷேத்ரஜ்ஞத்தைக்ஷவஜ்ஞாநத்தில் போதநம்செய்தவர் ஸாமர்த்யத்தோடொக்கும் இவ்விதம் கூறியதுமன்றி தனது பூர்வான போதாசார்யருடைய, ஸ்ரீபாஷ்யாதிவிரூபமானஅபஸித்தாந்தத்தை ஸமர்த்தநமாக்கியும், தம் கோப்பிலுள்ளவரின் மேதாசக்திக்கு உச்சாடநம் வாராமைக்காகவே தம்மால் க்ரந்தாரம்பம் செய்யப்பட்டதென்றும் கூறி

யது, இதுவரையிலுபபாதிக்கப்பட்ட வாதங்களிலுள்ள ப்ராமாணிகதாப்ராமாணிகதையைக்கண்டு பக்ஷபாதரன்றிக்கேயுள்ள மஹாத்மாக்களான விஜ்ஞபரீக்ஷகர்கள் விவேசநம்செய்து, ஸகலப்ரயாநஸஜ்ஜநஸம்ப்ரதாயமிதுதானென்பதையும், தத்ப்ரயாநமே மிதுதானென்பதையும், ஸாஹஸத்தால் ஸத்பக்ஷிகளைத் "தன்னெஞ்சில் தோற்றினதைச்சொல்லி யிது ஸாஜ்ஞவ்யபதேசமென்று பரரை ப்ரமிப்பித்துத்திரியுமவர்களு மநேகருண்டாகையாலே அதைக்கண்டு ஸாத்விகப்ரக்ருதிகளும் கலங்கக்கூடுமாகையாலே, அக்கலக்கம் போகைக்காக" என்றெழுதியபடி நெஞ்சில் தோற்றினதைக்கூறுவது இவர்பக்ஷியான லோகாசார்யரும், ததீயரானயிவருமோ; அல்லது ஸ்வாசார்யனான ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யரோ, என்பதையும், லோகாசார்யருடையவுபதேசம் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகர்த்தாவான தர்சநப்ரவர்த்தகருடைய திருவுள்ளத்திற்குகப்பான ஸாஜ்ஞவுபதேசமோ, அல்லது ஸ்வதேசிகனுடையவுபதேசம் ஸ்ரீபாஷ்யகாராத்யாசார்யாபிமதோபதேசமோவென்பதையும், தத்ப்ரக்ருதியோ ஸாத்விகப்ரக்ருதியைக்கலக்குவது ஸாத்விகப்ரக்ருதியோ தத்ப்ரக்ருதியைக்கலக்குவதென்பதையும் நிர்ணயிக்கத்தக்கவர். பின்னும் அதன்மேல் நமதாப்தர் "ஸ்ரீமந்நிகமாந்ததேசிகருடையவும் லோகாசார்யருடையவுமபிப்ராயம் ஏகரூபமாயிருக்க"வென்றும் கூறினர். இது பாமரர்களை வ்யாமோஹம் செய்வதற்காகவென்பதும் உக்தோபபாதநங்களால் ஸ்பஷ்டம். ஆகையால் முகவுரையில் எழுதிவிட்ட பூர்வரிகளெல்லாம் ஸ்வஸித்தாந்தபோஷகமல்லாதே பரஸித்தாந்தபோஷகமும், ஸாத்விகவித்வேஷகமுமாகுமென்பது திண்ணம். ஆகயிவ்வளவால் பூர்வராகும் ஸாகேதராமாநுஜமுநீஸ்வரருடைய மதத்திற்கு மூலப்ரவர்த்தகரான பிள்ளைலோகாசார்யருடைய நிர்ஹேதுகபக்ஷம் ஜகந்யமென்பதும், ஸ்ரீபாஷ்யாதி ஸ்ரீஸூக்திஸம்மதமென்பதும், ஸ்வதேசிகனான ஸ்ரீமத்கவிதார்க்கிகஸிம்ஹபக்ஷம் ஸஹேதுகபக்ஷமாதலால் ஸ்ரீபாஷ்யாதிஸம்மதமாய் ஸ்ரீபா

ஸூத்ரகாரர் திருவுள்ளத்திற்கிசைந்ததென்பதும், இப்பக்ஷாஶ்ரயிகளே ஸம்ப்ரதாயவரென்பதும், இவர்களுடையவநுஷ்டாநமே ஸாத்விகத்வமென்பதும் ஸித்தன. இங்கிவ்வளவே விஶேஷம் அதாவது;— ஸாத்யஸாதநஸித்தமே யிவர்களுக்குக் க்ருபாஸ்வாதந்த்ர்யமாவதால், அது மோக்ஷப்ரதாநாதிகாரத்திற்குவிரோதமில்லாதேபோய் சேதநகத ஸாதநாநுஸித்தத்தில் முடிந்த ப்ரஸாதமே க்ருபையென்றும் ஸாதநத்வமாவதுபற்றி அக்க்ருபை நிர்ஹேதுகையென்றுமிவர் பணிப்புகள். (உச)

இவ்விதமிரண்டாவது கக்ஷ்யையைத்தீர்த்து மேல் மூன்றாவதான கக்ஷ்யையைக்கொண்டு வருமிஶ்லோகத்தில் ஸூசிதமான ஸஹேதுகரக்ஷணத்திற்கும், விவாதாஸ்பதமான நிர்ஹேதுகமான ரக்ஷணத்திற்கும் வ்யவஸ்தாபகத்வத்தை ரக்ஷாபேக்ஷதயாதியால் கூறுகின்றார்:—

ரக்ஷாபேக்ஷாபேக்ஷகஸ்வாதந்த்ர்யமோக்ஷ
தாநே யுக்தா ஸஹேதுநோக்தா க்ருபேதி ।
ஶ்ரீரங்கேஶாஸி ஜந்தாவதிகாரயே
நிர்ஹேதுகத்வஞ்சதி ஶாஸ்த்ரவித்ஸு ॥ உரு ॥

ரக்ஷாபேக்ஷதயாதி ॥ (ரக்ஷாபேக்ஷாபேக்ஷகஸ்வாத்) "ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹிநாம் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ।" இத்யாதி ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதாஸூ ப்ரவசநப்ரக்ரியப்ரகாரணப்படி, ஸர்வேஶ்வரன் சேதநனுடைய ரக்ஷணத்தைப்பற்றிய வபேக்ஷையை யபேக்ஷிப்பதாலன்றோ (மோக்ஷதாநே) மோக்ஷமளிக்கும் விஷயத்தில் (க்ருபா) பகவானுடைய க்ருபையானது (ஸஹேதுநா) வ்யாஜத்தோடு (யுக்தேதி) கூடியதென்று (உக்தா) கூறப்பட்டது. இங்கு மோக்ஷமென்றதால் மற்ற த்ரவ்யங்களுக்கு உபலக்ஷணம். இதனால் ஸ்வதந்த்ரனான பகவான் சேதனனுடைய ரக்ஷாவ்யாஜமான ப்ரார்த்தனையை யெதிர்பா

ர்த்து ரக்ஷிப்பதால், சேதநரக்ஷணவிஷயமான க்ருபையானது ஸஹேதுகியாயிற்றென்றது பொருள்பட்டது. இவ்விடத்தில் பிள்ளைலோகாசார்யரும் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் ஸதாசார்ய ப்ரகரணத்தில் "தனக்கேறவிடம் பெற்றவளவிலே, என்னூரைச்சொன்னாய், என்பெயரைச்சொன்னாய், என்னடியாரைநோக்கினாய், அவர்கள் விடாயைத்தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாயென்றாப்போலே சிலவற்றையேறிட்டு" என்றருளிச்செய்தார். இதனால் ஈஶ்வரனிவனை ரக்ஷிக்க ஏதாவதொன்றை யிவனிடமிருந்து தானேறிட்டுக்கொண்டே ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்பது ஸித்தித்தது. அன்றியும்: "இவன் ஸாதிக்கவேணுமோ ஸர்வஜ்ஞனிவன் நினைவையறியானோவென்னில்; இவன் பாசுரம் கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக்கும்." என்று முமுக்ஷுப்படியிலும் "சேதனன் ஸாம்ராஜ்யத்தை ப்ரார்த்திக்கும்பொழுது உத்தேஶ்யமான கைங்கர்யத்தை ப்ராயேண ப்ரார்த்திக்கக்கடவன்" என்று ஸாரமத்திலும், சேதநனுடைய ஸுக்ருதத்தை ரக்ஷணவிஷயத்தில் ஈஶ்வராபேக்ஷிதையென்னுமிடம் வ்யக்தம். இதனாலேயே லோகாசார்யமதத்தில் ஸஹேதுககடாக்ஷம்போலேயாம். இக்கருத்தையே நிக்ஷேபரக்ஷையில் ஸ்ரீதேஶிகன் திருவுள்ளம்பற்றி "ஸம்பந்தாதேவ கோப்தாரம் ஜ்ஞாநாத்யநபேக்ஷணம் । தமேவாஸாதயேதாப்தம் தத்ப்ரீத்யர்த்யநாதிஷ ॥" என்றருளிச்செய்தார். அன்றியும்; "இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தம்" என்று முமுக்ஷுப்படியில் யத்கிஞ்சித்காரணாபேக்ஷவானுக்கு ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கதோஷம்வருமென்ற வாக்யம் காண்பதால் பகவந்நிஷ்டாஸாதாரணமான ஏதாவதோர் ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாத்ரமான ஸாபகாநுஷ்டாநம் வேண்டுமென்றாப்போலுமில் லோகாசார்யபக்ஷம் வெளிவந்தது, இவ்வளவையேகொண்டு ஸாஹஸமாய் லோகாசார்யாபிமதமாக நினைக்கவும் விரகில்லை. ஏனெனில்; வர்ணாக்ஷரந்யாயம்போல் சிற்சிலவிடங்களில் இம்மாதிரியுண்டான வாக்யவிஶேஷங்கள்

மாத்திரமேயாம். ஆனுலிவ்வளவால் ரக்ஷாபேக்ஷையீச்வர னுக்கு முண்டென்பது ஸர்வஸாக்ஷியுமறிந்தவிஷயமென்பது காட்டப்பட்டது. ஏனெனில்; ஶேஷத்வாநுஸந்தாநங்கூட ஸ்வரூபவிருத்தமென்று பலவிடங்களிற் கூறப்பட்டிருப்பதாலென்றறிக. செய்வது செய்யச்செய்தேயே அவஸாநத்தில் அஸாத்யமாயும், ஸம்ஸாரஹேதுப்ராயமாயும் முடியவேண்டியது ப்ரதிவாதியின் கோறிக்கையாதலால், ஸாத்யமான உபாயத்தை எழுதுவதும் மறுபடி அப்ரஸித்தமான அபேக்ஷைகளையெழுதுவதும், "ததாபி விபரீதா தே பாஹ்யாசாரஸித்தா" என்றபடி பாஹ்யாசாரஸித்தமாய்முடிவுபெறுகிறது. இங்கு ராக்ஷஸஸசிவர்களான விபீஷணாதிகளெல்லாம் ஸுக்ரீவனைக்கிட்டி "ஶரணம் த்வாம் வயம் ப்ராப்தா கதிஸ்த்வ ஸர்வேஶ்வர" என்று ப்ரார்த்தியாநிற்கவதன்மேல் ஸுக்ரீவனும் "ஸர்வஶோ ராக்ஷஸம் ஜாநே ஶரம் ஸாநுசரம் விபோ । தாம்ஶ்சாஸ்ய தநயாஞ்ஜாநே யேஷாம் ஜ்யேஷ்டஸ்ஸ ராவண: ॥" இத்யாதிகளால் தமது ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை வெளியிட்டு யிவ்வளவுக்காக முதாஸீனித்திருந்ததற்கு "கதிஸ்த்வஸர்வேஶ்வர" என்றயிப்ப்ரார்த்தனையையே ஹேதுவாய்க்கொண்டு "நிக்ரஹநிஷ்ப்ராஜி ஸங்க்ரஹ:" என்று அபயப்ரதாநம் செய்தருளினர். பாலகாண்டத்திலும் "விஜிதம்பய யக்ஷாஸ்து தத்ஸ்வாம் ஶரணம்கதா: ।" என்று நான்முகனருள்ளிட்டார் ப்ரார்த்திக்க யதன்மேல் ஸுக்ரீவனும் "பயம் த்யஜத ஸம்ப்ரம:" என்று அபயப்ரதாநம்பண்ணியருளி "விதரம் ராவயாமாஸ ததா ப்ரஶாந்தம் ந்ருபதி: ।" என்றபடி ராவணவதத்திற்கு ஸங்கல்பித்தருளினர். ஆனதால் ரக்ஷாபேக்ஷையில்லாதே ஈஶ்வரன் ரக்ஷிப்பானென்றது ப்ரமாணவிருத்தம். மேலும், "அப்ரார்த்திதோ நகோபாயேத்" என்றதால் ப்ரார்த்தனையல்லாது ரக்ஷிப்பதும் கூடாமையாம். சிலர் இவ்விஷயத்தில் காகப்பெருமானையும், சிறுத்திருவடியையும்பற்றி சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் தானே யாதொரு ஹேதுவுமில்லாதே கிட்டினாரென்றும், அதனால் ஸாதநமான ரக்ஷகத்வமே ஸ்வப்ரயோஜநமென்

ருர். அதெங்ஙனேயெனில்; "தத்ர ராஜா குஹோ நாம ராமஸ்யாத்மஸமஸ்ஸகா । நிஷாதஜாத்யோ பலவாந் ஸ்தபதிஶ்சேதி விஶ்ருதஃ ॥ ஸ ஶ்ருத்வா புருஷவ்யாக்ரம் ராமம் விஷயமாகதம் । வ்ருத்தைஃ பரிவ்ருதோமாத்யைர் ஜ்ஞாதிபிஶ்சாப்யுபாகதஃ ॥" என்று தனது குலவ்ருத்தர்களுடனும் மந்த்ரிகளுடனும் கூடிய குஹப்பெருமான், ஸ்நிக்ததையால் தனது தேஶம்வந்த பெருமாளைக்கிட்டி ஸேவிக்க ஸமீபம்வர அவ்வளவான வ்யவஸாயத்தையே ஸஹிக்காத ஸர்வஜ்ஞனான பெருமாள் "ததோ நிஷாதாதிபதிம் த்ருஷ்ட்வா தூராதுபஸ்திதம் । ஸஹ ஸௌமித்ரிணா ராமஸ்ஸமாகச்சத் குஹேந ஸஃ ॥" என்று ஸவிலேஷவாயியையிட்டுத் தானும் தமது தம்பியுடன் கூடவெதிர்கொண்டுபோய்த்தனது ஸ்வஸ்வரூபரேகையைக் காட்டியருளினாராகையாலிங்கு "ஸமாகச்சத்" ப்ரதமம் குஹப்பெருமானுடையதும், பிறகு பெருமாளுடைய ப்ரத்யுத்கமநமுமாயிற்று. ஆனதுபற்றி ஸமாகமநமுமிங்கு நிர்ஹேதுகமன்று. இதையிட்டு குஹனுடைய கதை நமக்கு ஹிதமென்று கூறும் ப்ரதிபக்ஷம்போராது. அன்றியும் பெருமாள் நியமனத்தால் புறப்பட்டுச்சென்ற திருவடியும் "ஶ்ருங்கிபேரபுரம் ப்ராப்ய குஹமாஸாத்ய வீர்யவாந்" என்று குஹப்பெருமானுக்கும் ராமஸ்வாமியைக்கிட்டி "ஸகாம் குஶலமப்ரவீத்" என்று பெருமாளுடைய குஶலப்ரஶ்நத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து போனார். இதனால் எம்பெருமான் வ்யாஜமில்லாது வேதநனையடுத்துத்தானேரக்ஷிக்குமென்றதற்கு ப்ரமாணமிவையமையாவெனவாயிற்று. இது தனக்கும் காரணம் ஸுஹ்ருத்ஸௌஹார்த்தம் । இவ்வளவையே கொண்டு கொக்கரிப்பது உந்மத்தப்ரலபநமல்லாது வேறு ஸகாரணப்ரமாணவாதமில்லை. மேலும்; திருவடியும்; "விநீதவதுபாகம்ய ராகவௌ ப்ரணிபத்ய ச" என்று பெருமாளையும் இளையபெருமாளையும் உடனும் ஸேவித்து அநுஸாரபூர்வகமாகவே "ஸுவாஹாஷேஷதாவீரௌ" என்று ஸம்பாஷணாதிகளுக்குத் துடங்கினாராகையால் நிஷ்காரணமாய் பெருமாளே ஹ

நாமனைக்கிட்டி ரக்ஷித்தாரென்றதற்கு ப்ரமாணமில்லை. திரு வயோத்யையிலிருந்தெழுந்தருளியது, தேவஶரணாகதபரித்ராணார்த்தமாகையால் திருவடியையே அபேக்ஷித்தருளியதல்ல. ஆகையால் திருவடிவிஷயமான ஸந்தேஹமும், பரிஹ்ருதமாயிற்று. இப்படி ஸ்ரீராமாயணவிஷயமான விவாதங்களெல்லாம் நமது ஸ்ரீவால்மீகிஹ்ருதயமென்ற க்ரந்தத்தில் ஸவிஸ்தரமாயவிசார பூர்வகமாய் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதைக்கண்டு நம் ப்ரதிவாதிகள் தெளிவது. ஆகயிவ்வளவால் ஓர் சேதநனை ரக்ஷிக்கும்பொழுது அச்சேதனனுடைய ரக்ஷாபேக்ஷையை பகவானெதிர்பார்த்து அதை வ்யாஜமாய்க்கொண்டு தான் ரக்ஷிக்குமென்று ப்ரமாணமுமிருப்பதால் அவனுடைய ரக்ஷை ஸஹேதுகையாயிற்று.

இதுநிற்க (ஜந்மாத்யதிகரணே) ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாத்யதிகரணத்தில் (லீலார்த்தத்வாத்) கேவலம் திருவிளையாடலையே யுடைத்தாயிருத்தல் பற்றி (நிர்ஹேதுகத்வம்) ஹேதுவின்மையென்னும் (க்ரம:) ஸஹேதுகநிர்ஹேதுக விஷயங்களுக்குவழியானது (விபாக:) பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது; ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களில் சேதநாபேக்ஷாபாவங்கொண்டு "லோகவத்து லீலாகைவல்யம்" என்றகட்டளைப்படி நிர்ஹேதுகமாயிருக்கும். இதில் வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்களுக்கவகாசமில்லை. சேதநவிஷயகரக்ஷணமாகும் வ்யாபாரத்தில் வைஷம்யாதிதோஷம் வருவதால் ஸஹேதுகாபேக்ஷகனாய் ரக்ஷிக்குமென்றது. ஆதலால் பகவத்க்ருபையானது ஓர் தலையில் ஸஹேதுகையாகவுமிருக்குமென்றாயிற்று. இதையே திருவுள்ளம்பற்றி "ஸுக்ருதவிஶேஷிதாநு ப்ரஜயஸீ நிஸ்ஸீமஸம்ஸாரத: காருண்யஶைவ ப்ரவ்ருத்திதம் தயாநாந்: । ஸாதநிரபேக்ஷமேவ ப்ரஸாதநரோக," என்று ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ரர் அருளிச்செய்தார். மற்றோர் தலைக்கும் "நிருபாதிஸ்ஸித்திநிருபதி ஸர்வஸம்பாதஸாதாரணவிஶேஷா" என்று தயாஶதகத்தில் ஸ்ரீதேஶிகரு

அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீநயினாராசார்யரும் விரோதபரிஹார த்தில் ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷபரதுஃகநிராசிகீர்ஷாரூபம் காருண்யமேவ ப்ரவர்த்தயதி தஸ்ய காருண்யம் ஸர்வவஸ்தாநித்யம், ஸம்ஸ்த்தவஸ்தாநித்யத்வாத் நிர்ஹேதுகஸ்ருஷ்டிர்தோஷ: । உக்தஞ்சைத தாசார்யை: "தேவோ காருண்யவதே தேவேஷ்யயிகஸ்த்வயா । ஸர்வவஸம்ஸ்த்தவ யஸ்ய: நிர்ஹேதுகஸஹேதுக உதி" என்றும், "க்ருபாநிஷ்டநிவ்ருத்தீச்சா வ்யாஜ: ஸஹகாரஸ்ஸ்ம்ருத: । க்ருபாவ்யாஜயோரஸ்ஸ்மாத்ஹேது ஹேதுகபாவத, க்ருபா ஶக்த: உபாயாயீநாநிஷ்டநிவ்ருத்தேச்சாஹ । வ்யாஜஶப்த ஸ்த ஸ்வாஹாவிகீர்ஷிவ்யாபந்நாஹேதி நாத்ரகஸ்சித்விரோத: ॥" என்றும் அருளிச்செய்தார். மேலுமிங்கு நிர்ஹேதுகத்வவிஷயத்தில் வருமாறு தேறக்கடவர் அதாவது:—க்ருபையென்றது ஸஹஜமாகவே ஈச்வரனிடத்தில் யாதொருவ்யாஜமுமன்றி அநாதிஜலாசயத்தில் ஜலம்போலிருந்தாலும், அதுக்ருஷிகனுக்குத் தன் ஸஸ்யவ்ருத்தியைக்குறித்துக் கால்யாதித்வாரா நயிப்பித்து ஸஸ்யங்களோடு ஸம்பந்திப்பித்தால் மாத்திரம் கார்யகாரியாவதுபோல், ஈச்வரஸ்ஸஹஜக்ருபையை வ்யாஜஸாபேக்ஷாயீவ்யாபிக்கும்பொழுதே கார்யகரமாம். இல்லையாகில் அநாதஜலத்தாலேயே க்ஷேத்ரஸஸ்யஸம்ருத்தி தானேயுண்டாகவேண்டிவரும்; இது அஸம்பாவிதம். அன்றியும் பீஜத்தினுடைய ஶக்தியானது அங்குரிதபல்லவிதகுஸுமிதபலிதத்வாதி அவஸ்தாவிசேஷங்களுக்கு ஹேதுவானாலும், ஸலிலஸம்பந்தமே தத்விஜ்ரும்பணத்திற்கு ஹேதுவாய்க் காண்பதுபோல் யாதொருஹேதுவுமில்லாதே தேங்கி நிற்கும் காருண்யத்துக்கு விஜ்ரும்பணம் வ்யாஜமயித வ்யாஜநாதிஹேதுகமென்றறிவது. க்ருபை நிர்ஹேதுகமென்று நிஷ்கர்ஷித்தருளிச்செய்த சிலவாசார்யர்களுடைய அபிப்ராயமும், இவ்வளவையும் ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் பற்றியேயாம். இங்ஙனல்லாதபொழுது ப்ரமாணஸ்த்ருப்ரஶாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதப்ரஸங்கம்வரும். ஆகையால் ஸர்வக்ருபாமூர்த்திவிஜ்ருந்த்

தையறியாது நிர்ஹேதுககடாக்ஷக்ருபாவிசேஷமென்று ஸா
தநந்த்ர கூறுவதால் சிலருக்கு ஸோபாதிகத்வசங்கையும்
ப்ரஸக்தமாயிற்று. இவ்விஷயத்தை ஸித்தோபாயசோதநாதி
காரத்திலுள்ள ப்ரதமவாதம் விஸ்தரித்துத்தெளிவிக்கும். இர
ண்டாவது வாதம் காருண்யத்தை ப்ரஸ்தாபிக்கும். மூன்
றாவது வாதம் ப்ரவ்ருத்திக்குபாயத்வமில்லையென்றதை பூர்வப
க்ஷமாகவெடுத்து அதைப்பரிஹரிக்கும். நான்காவது வாதம்
சேஷசேஷிபாவஸம்பந்தஜ்ஞாநமாத்ரமல்லாமல் ஸாத்ய
மான வேறுபாயத்தையேபற்றி ரக்ஷிக்குமென விஸ்தரித்துக்
கூறும். இதில் ரக்ஷாபேக்ஷாவிஷயமான வாதங்களும் ஸா
த்யோபாய ஸ்வீகரணவாதங்களும், ப்ராஸங்கி
கங்கள். ஸ்வாதந்த்ர்யஹாநியை முன்னிட்ட வாதமும் ஆநு
ஷங்கிகமாய் ஸித்திக்கும். ஆகயிவ்விதம் வாதித்து ஸித்தாந்தித்த
பின்னவஸானத்தில் ப்ரதிபக்ஷிப்ரத்யக்ஷ ஸகலபூர்வபக்ஷ
நிரஸநபரமான "ஸ்வாமீ ஸ்வசேஷம் ஸ்வவசம் ஸ்வபரத்வேந
நிர்ப்பரம் । ஸ்வதத்தஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மிந்ந்யஸ்யதி மாம் ஸ்வயம்" ॥
என்ற ச்லோகத்தால் ஸகலாக்ஷேபங்களும் நிரஸ்தங்களாயின.
இதனால் சேஷஜகத்ஸ்வாமியானவன்; தனக்கு சேஷமும்,
தனக்கு வசமும், தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் நிர்ப்பரமு
மான என்னை, தான் கொடுத்த தனது ஜ்ஞாநவிசேஷத்தால்
தனக்காக தன்னிடத்தில் தானே ந்யாஸம் செய்விக்குமென்பது
கருத்து. இவ்விதமானபொழுது ஈச்வரனுக்குள்ள பரிபூ
ர்ணஸ்வாதந்த்ர்யத்திற்காவது, சேதநனுக்குள்ள பரிபூர்ண
பாரதந்த்ர்யத்திற்காவது, வசத்திற்காவது, பரந்யாஸமாகு
முபாயத்திற்காவது, ஸாபேக்ஷைக்காவது, யாதொன்றிற்க்
கும் ஹாநியில்லையாயிற்று. மேலுமிவ்வளவுள்ள வாக்யங்களால்
ஸாத்யோபாயசோதநாதிகாரத்திலுள்ள ஏழாவது வாதமும்
'க்ஷாந்திஸ்தாசக்திசி' இத்யாதிவாக்யங்களும் வ்யாக்யாதங்களாயின.

இவ்விதம் மூன்றுவாதங்களும் தீர்ந்தபின் நான்காவதான
ஸித்தோபாயத்தையிட்டு ஸாத்யோபாயத்தையழிக்கப்பார்க்கும்

வாக்யமும் மோக்ஷாயாநுவர்த்திதஇத்யாதியால் விசேஷிக்கப்ப-
கின்றது:—

மோக்ஷாயாநுவர்த்திதஃ ஸ்ரீபதிபதயாரவிந்தஸேவாஷ்விதேத்த
ரூபாயத்தஸ்ஸிஷாஸ்யவேதாரயதி ஸமஸ்தோத்ராதீவா
யொதவங்வ । தாத்வயப்ரஜ்ஞாநஹேமதாஸிஹவஹரூரூ
வோ வஹுஸ்ரூ ஹுஷ்டி ஸ்ரீவேதாந்தாயபவவேயஃ கிய
வஹரஹநம் ஸதஷேர்க்ஷம் ஸ்வஸ்வரூபேஷு ॥ ॥௨௬॥

மோக்ஷாயேத்யாதி ॥ (மோக்ஷாய) அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வ-
கேஷ்டப்ராப்திரூபமான மோக்ஷத்திற்காக என்றது, இங்(கு)
பிள்ளை லோகாசார்யரால் "அநிஷ்டநிவ்ருத்தியுண்டானால் இஷ்ட
ப்ராப்திதன்னடையேயுண்டாமிறே" என்று தனி வாக்யமு
த்திலும், "விரோதிநிவ்ருத்திபிறந்தால் ஸ்வரூபப்ராப்தமாகை-
யால் தனித்துச்சொல்லவேண்டாமிறே" என்று ஸ்ரீவசநபூ(ஷண)
படியிலும் அருளிச்செய்தபடிக்குள்ள மோக்ஷவ்யதிரேகப்ர
வர்ணநவைலக்ஷண்யமாகும் அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும், கைங்கர்ய
ப்ராப்தியாகும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் அவ்யக்தபேதம் அவ(ஸ்)
மதம். ஏனெனில்; அதது வெவ்வேறு. ப்ரக்ருதியை விட்(டு)
ஸம்ஸாரம் போகப்புறப்பட்டவனுக்கு ப்ரக்ருதியை விட்டது
அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும், ஸம்ஸாரமேத்தினது இஷ்டப்ராப்தியுமாம்.
இதனிடையிலுள்ளது ப்ராப்த்யர்த்தப்ரயாணமாம். இதை(யே)
பற்றி "க்ஷீணகர்மஸ்வரூபஸ்ய ஸாலோக்யாதி முக்திரூபம்"
என்று ப்ரமாணமும் வெவ்வேறாய்க்கூறிற்று. "அவித்யா
கும் கர்மத்தால் ப்ரக்ருதியைக்கடந்து, வித்யையாகும் ஜ்ஞா(ந)
த்தால் மோக்ஷத்தையநுபவிக்கிறான்" என்றவோற்றும் அநிஷ்ட
நிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் பிரித்துக்கூறிற்று. ஸ்ரீவே(தா)
ந்ததேசிகனும் "அருளிப்பார்க்கெல்லாம் அன்றே அநிஷ்ட
நிவ்ருத்திக்குமிஷ்டப்ராப்திக்கு முடலாயிருக்கும்" என்று பிரித்தரு(ளி)
ச்செய்தார். ஆகிலும் ப்ரதிபக்ஷி, அநிஷ்டநிவ்ருத்தியுண்டான

த்த்தாலிஷ்டப்ராப்தியுண்டாவது ப்ரத்யக்ஷப்ரஷ்டமெனக்க
தியதற்காக "ஸெதளஹெ்ந ஜஸ்ம ஸ்வதவை ஹெ்ஜுஸ்" என்ருர்.
வ்கும் ப்ராஹஹ்மநிவ்ருத்தி ஈநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும், ப்ராஹப்ர
ரத்திஜஷ்டப்ராப்தியுமாம். ஆனதால் அவையிரண்டும் வெவ்
வறெனக்குறையில்லை. இவ்விதம் ஜோக்ஷாயமாக (ஸாவி
ஜத்தஃ) தெளிந்தமனமுடையோர்களால் (ஶ்ரீபதிவடியாஹஜெ)
ருமாலின்றிருவடிகளில் (யஃஉவாயஃ) யாதொரு ப்ரபத்தியா
மோர்ஸாயநவிஶேஷமானது (ஈநாஷிதஃ) ஸவேமூணாஷி
வண ஈநாஷ்டிக்கப்பட்டதோ, (தஸ்மிந) அவ்வுபாயத்தில்
தஸ்ாய) ஈஆரகனுய்த்தானே நின்றருளி (ஹவஸாஉத்ராக)
ராஜிகமவ்ராஹத்தால் அனுபவித்துவந்த ஹவஸாஹாத்தி
ன்றும் (உத்தாரயதி) கரையேற்றுவித்தருள்கிருன். (ஈதவை)
ந்தலாலேயே (உவாயஸு) ஜோக்ஷப்ரதிஸம்யகநிவதமகமாயும்
ரம்ஸ்ஶாஸாயீநஸாதம்த்ரத்தையுடைய வெதநனல் அனுஷ்
க்கப்படுவதாயு முள்ள ஸாயநாஷிவொவாயனுகவுமாகியரு
ரினன். ஆதலால் ப்ரபத்தி யிச்சேதனனுக்கு ஸாஜெ்யாய்
புதன்மேல் ப்ரதிஸம்யகநிவ்ருத்திக்கு உவாயம் ஸமயமானது
பாலன்று ஸஜாவிஜனுயிருக்குமீசுவரனெனக்கருத்து. ஆன
றபற்றியே இவ்வீசுவரன்ஸிஜொவாயமானது. ஸாஜ்யமாயுள்ள
புபாயமனுஷ்டித்தபொழுதே "ஹெ்ஹெ்ஸாதளஸ்யமேவ ஜஸ்ம ப்
ஹெஸ" என்றந்யாயப்படி ஜோக்ஷப்ராப்தியும் ஸ்யமே வரவே
ண்டியிருக்கயிதனிடையிலீசுவரனுெருவன் வேணுமோவென்ற
உமயச்சுநிஷ்டநிவ்ருத்தியுண்டாஞ லிஷ்டப்ராப்தி தன்னடைவேயு
ண்டாமிறே என்றபிள்ளைஜொகாவாயருடைய தனி உரஉரஹ
ஸ்யாகூப்படிக்குள்ளஉவெமஉகூயாயிற்று. இதற்கு ஸேதா
ஹநமானுலும் ஸேதாவைக்கடந்தஜலம் பின்பும் ஹாமீயைப்ப
ற்ருதபொழுது அதன் ஸ்திக்கே நாஶம் வருமாதலால் ப்ரதி
வநகம் நிவ்ருத்தமானுலும் ஜோக்ஷப்ராப்திக்கு ஹஹவாநுப்ரவத்த்ய

ஷிகாரா இல்லாதே நேரிட தானே ஸித்தோபாயனாய் நின்று ரக்ஷி க்கைகயால் தத்ஸங்கல்பாதீநமாக ப்ரபந்நனுக்கு மோக்ஷம் ஸி ஸிக்கும். ஆகயிவ்வளவால் வேதநனால் ஸாத்யமாயுள்ள ப்ரபத்தியென்ற வ்யாஜத்தால் ப்ரீதனான ஈசுவரன் இந்த வ்யாஜத்தால் மோக்ஷப்ரதிபந்தகத்தை நிவர்த்திப்பித்து மேலும் தானே தன் ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸர்வப்ராப்தியாகும் தனது ஸாத்யமான மோக்ஷத்தையுமளித்தருள்கின்றானென்றது கருத்து "ஏஷ ஹ்யேவ யிவனை ஆனந்திப்பிக்கிறான்" என்ற ச்ருதி யிதற்கு ப்ரமாணம். இவ்வளவையே திருவுள்ளம்பற்றி, ஸித்தோபாய சோதநாதிகாரம் மூன்றாவது வாக்யத்தில் "ப்ரபத்தியுங்கூட வ்யாஜமன்றென்று சிலர் அதிவாதம் பண்ணுகிறதுவும் ஸித்தோபாயத்தினுடைய ப்ராதாந்யமடியாகவத்தனை. ஶாஸ்த்ரத்திற்கழுக்கற்றால் வரும் ஸ்வாபாவிகமான ப்ராமாணிகமும், அதற்கனுரூபமான ஸர்வஸங்கல்பமாத்ரத்தாலேயானுப்போலே, ஶாஸ்த்ரனுக்குவரும் ஜ்ஞாநவிகாஸாதிகளும் அதற்கநுரூபமாய்க்கொண்டு வ்யவஸ்திதமான ஸங்கல்பமடியாகவாயிருக்கும், இப்படி நிர்த்ர்க்கும். இவ்வர்த்தத்தை, "ஜ்ஞாநவதவிஸ்வஷாயர் ஸத்தா" என்று அபியுக்தர் ஸங்க்ரஹித்தார்கள். ஆகையால் ஸித்தோபாயம் ப்ரதாநமேயாகிலும் தத்ஸ்வீகாரமான ஸாத்யோபாயாநுஷ்டாநத்திற்கு "இன்றென்னை" இத்யாதிவசநார்த்தப்ரவ்ருத்திவிரோதமில்லை என்று ஸ்ரீநிகமாந்ததேசிகரு பாக்கவருளிச்செய்தார். மேலுமிவ்வர்த்தத்தை "உபாயஃஸ்வப்ரவ்ருத்திவிஷயீ தஸ்ஸ்வஹவாநு, ப்ரஸித்தே ப்ரஸித்தே ப்ரவதநிதிஸ்ராஸநமதீ" என்று உபாயவிம்ஶதிகாரத்திலும் ஸங்க்ரஹித்தருளினர். இப்படிப்பட்ட ஸம்க்ஷார்த்தங்களுடைய (தாத்பர்யஜ்ஞாநஹேதோ:) கருத்தின்னதென்றறியாத ஹேதுவினால் (உத) இவ்விஷயத்தில் (பஹுமாநவஸ்து) பெரிய வாச்சான்பிள்ளை, பிள்ளைலோகாசார்யர், அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நயினார் தொடங்கி மணவாளமுனிவரீறாயுள்ள பற்பல ஸதாசார்யர்களும் (ஸர்வே) ப்ரதிபாதக

பூர்வபக்ஷப்ரகாரமாக ஸங்க்ரஹித்தார்கள். (அத்யாபி) இப்பொழுதுமவர்களையொட்டியவராய் நினைக்குஞ்சில வாதாஸமர்த்தர்களும் ஸங்க்ரஹிக்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட துர்வபோதமான ஸத்பக்ஷப்ரதிபக்ஷ தர்க்கஸூக்ஷ்மார்த்தங்களெல்லாம் (ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யவர்யை:) ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யவர்யரான ஸ்வாமியால் (ஸமாஸதம்) மிகவும் நுட்பமான இவ்விஷயம் (ஸ்பஷ்டம்) தம்மாலருளப்பட்ட ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாராதிஶாஸ்த்ரத்தில் (ஸம்யக் ஸமர்த்தம் கிம) மிகவும் நன்றாயருளிச்செய்யப்பட்டதன்றோ. ஆகையிதனால் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தது போல் ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திலோபமன்றிக்கே அதிகம்பீரமாய் அதிஸ்பஷ்டமாய் அதிவிஸ்தரமாய் அதர்க்கதர்க்யாந்விதமாயுள்ள பற்பல வாக்யங்களால் பற்பலப்ரகாரங்களில் எளியருக்குமெளிதாய் ஸ்ரீதேஶிகனால் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாராதிஸ்ரீஸூக்திகளில் ஸுவிஸ்தரமாய் ஸாத்யோபாயவிஷயமானது அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றபடியால் தெளியாத ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களெல்லாம் அத்தேஶிகனுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளாலேயே தெளியக்கடவதென்பதி ஶ்லோகதாத்பர்யம். (௨௬)

இப்படி நான்காவது வாதம் தீர்ந்ததன்மேல் தத்த்வஜ்ஞாநேத்யாதியால் ஐந்தாவது பூர்வபக்ஷத்தையும் ஸங்க்ரஹிக்கிறார்;

தத்த்வஜ்ஞாநம் முமுக்ஷோ: கதமிஹ பரவாக்யஜந்யம்
கிமந்யத், ஸ்ரீமத்வாக்யே நிஷித்தம் ப்ரததிததமதோசந்த்ரி
தீயம் ததீயம் । ஸம்ப்ரோக்தாக்ஷிப்தபக்ஷா ப்ரதிதவசநவாதே ந
விஜிகீஷோ, ந ராத்தாந்தயாஸ், ஸாயநாநஸ்ய ...
வதவிதந்த்ராம் கிம் ரக்ஷேத்ய: ॥ ॥ ௨௭ ॥

தத்த்வஜ்ஞாநேத்யாதி ॥ (முமுக்ஷோ:) மோக்ஷத்தை விரும்பும் சேதநனுக்கு வேண்டுமென்று கூறும் (தத்த்வஜ்ஞாநம்) தத்த்வஜ்ஞாநமென்பது (இஹ) இந்த வாதவிஷயத்தில் (கதம்) எப்படி? (பரவாக்யஜந்யம்) ப்ரதிபக்ஷியானவனது பரமான ப்ரீ

ஶாஸ்த்ரகாரர்களால் செய்திருக்கிற ரஹஸ்யவாக்யங்களினின்று முண்டாகும் ஜ்ஞாநமா? அல்லது (ஸ்வதந்த்ரம்) வேறேதாவதா? அதாவது;— ப்ரதிபக்ஷித்தில் ஈஶ்வரனுக்கும் தனக்குமுள்ள ஶேஷிஶேஷத்வஸம்பந்தத்தையும், அவனுடைய வாசகமான அகாரத்திலுள்ள நிருபாதிகரக்ஷகத்வத்தையும், ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளிலும் புராணங்களிலும் கண்டு தெளிந்திருப்பதே மோக்ஷோபாயமென "ரக்ஷகத்வாநுஸந்தாநமாயிருப்பதொரு அத்யவஸாயாத்மகஜ்ஞாநவிஶேஷம்" என்று ஸ்ரீய:பதிப்படியிலும், "இத்தையே மிகவும் தஞ்சமாக நினைத்துப் போருவர்கள்." என்று அதேஅபயப்ரகரணத்திலும், இன்னுமநேகவிடங்களிலும்காண்கையால் அதற்கநுகுணமான "ஸர்வஜீவநோபாயஷிதே ஸ்வஸ்தாயம் ஸ்வோஹாயதி । ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ்ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவஞ்ச ஸதாஸ்மர" என்ற வசநத்தைக்காட்டி, ஶேஷத்வஜ்ஞாநமே மோக்ஷோபாயமெனவும், ஆத்மஸமர்ப்பணமென்றது அஹங்காரகர்ப்பமாகையால் அது பாதகத்தோடொக்குமெனவும், ஸாத்யமாயுள்ள பக்திப்ரபத்தியாகுமுபாயங்கள் அழிக்கப்பட்டன. அதையும் ஸ்ரீமத்வேதாந்ததேஶிகர் ஸாத்யோபாயஶோதநாதிகாரத்தில் மூன்றுவகை வாக்யத்தால் பங்கித்து ஸ்தாபித்தருளினார். இங்கு ஶாஸ்த்ரகாரர் தத்த்வபோதத்தில் வேதாதி ப்ரமாணகுமான ஶாஸ்த்ரங்களுக்குக் க்ருத்யம் "ஸகலஸம்ஸாரிசேதநருக்கும் தத்த்வஜ்ஞாநத்தை ஜநிப்பிக்கை" என்றார். அதன்மேல் அதை "தத்த்வஜ்ஞாநமாவது" என்று துடங்கி "ஸர்வஸம்பந்தத்தை நிவர்த்திப்பிக்கும் உபாயம்" என்றார். அதையும் "தத்சரணாரவிந்த ஶரணாகதி" என்கிற ஜ்ஞாநவிஶேஷமெனவும் விரித்துக்கூறினர். இதனாலும், ஸகலப்ரதிபந்தகநிவர்த்தநோபாயம் நிகிலஜகத்காரண நாராயணசரணாரவிந்த ஶரணாகதி என்கிற ஜ்ஞாநம் தத்த்வஜ்ஞாநமாவது." என்று அத் தத்த்வபோதத்தினிற்றில் கூறியிருப்பதாலுமிவர்பக்ஷத்தில் உபாயஜ்ஞாநமே மோக்ஷோபாயமென்பது ஸித்தம். இங்கு ஸர்வபுண்யரூப ஜ்ஞாநம்போய் காரணநிரபேக்ஷமான உபாயவிஷயகஜ்ஞாநமே

ப்ரமேயமும். அவ்விதமானபொழுது இவருக்கு ஸாத்யமா
னவுபாயம் ஸ்வரூபவிரோதமாகையால், ஸித்தமானவுபாயமா
கும் ஸர்வரக்ஷகனான ஈச்வரனுடைய நினைவுமாத்ரமாயிற்று.
இப்படி ஸித்தோபாயமொன்றிருப்பதான யிந்த ஜ்ஞாநந்தான்
ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநத்தாலேயே வுண்டானதன்மேல், அப்படி ஶாஸ்த்ர
ஜந்யத்தாலுண்டான புத்தியையே உபாயமாகவும், நினைத்திரு
ப்பதாவது; புத்திஶப்தமாக்குவது. ஆகவிது ப்ரகாரபே
தத்தால் ஶங்கரர் பௌத்தமதத்தைப்பேசியதுபோல் அந்த ஶங்க
ரமதத்தை யிப்பிள்ளையோகாசார்யர் ப்ரகாராந்தரமாக பேசிய
தாயிற்று. அதாவது ஶாஸ்த்ரஜந்யமான ஈச்வரவிஷயகரக்ஷண
ரூபோபாயத்தைத் தன் ஜ்ஞாநஶப்தமாக்குவதேயாம். ஆன
தால் ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநமே யிவர்பக்ஷத்திலும் மோக்ஷஸாதநமா
யிற்று. மேலுமிவர் ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைக் கண்டோக்தியாய் ஸ்வ
ரூபவிரோதமெனவும் கூறியிருக்கின்றாராகையால் ஸமர்ப்பண
த்தையங்கீகரியாதவர். ப்ரபத்தியென்றவுபாயமோ ஸமர்ப்ப
ணமாத்ரமென்றதும் சிலவிடங்களில் இவரே அங்கீகரிக்கவும்
செய்கின்றனர். சிலவிடங்களில் ஸமர்ப்பணம் ஸ்வரூபவிரோ
தமெனவும் கூறுகின்றனர். ஆகையாலும் ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநமே
யிவருக்கு மோக்ஷஸாதநமெனக்குறையில்லை. அன்றியும் தத்த்வ
ஜ்ஞாநமென்றால் விதிவிஶிஷ்டமான ப்ராமாணிகவஸ்துவிஷயகமா
ன ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநமா? ஸாமாந்யமான யதார்த்தஜ்ஞாநமா? உ
த்தேஶ்யமான பரமாத்மவிஷயகரக்ஷணரூபஜ்ஞாநமா? எனில்;
தத்த்வத்ரயத்தில் தத்த்வத்தை மூன்றாய்ப்பிரித்து "தத்த்வத்ரயஜ்ஞாந
முண்டாகவேணும்" என்றார். அதை "தத்த்வத்ரயமாவது; சித்
துமசித்துமீஶ்வரனும்" என்று விவரித்துக்கூறினர். இதனால்
தத்த்வத்ரயவிஷயகஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநமே தத்த்வஜ்ஞாநமெனவாயிற்
று. அர்த்தபஞ்சகமென்ற ரஹஸ்யத்தில்; "ஸம்ஸாரியான
சேதநனுக்குத் தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறக்கும்போது அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞா
நமுண்டாகவேணும்" என்றார். இங்கே விதிவிஶிஷ்டர்களாகும்
பதார்த்தத்ரயத்தின் ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பும், ஸ்வஸ்வரூப பர

ஸூத்ரங்களை மறுபடியுமறியவேண்டுமென்று மிரட்டித்துச் சொல்லுகிறார். ஆகையால் முன்பிறந்த தத்வத்ரயஜ்ஞாநம் கார்யகரமில்லாதேபோயிற்றாம். ஆகையால் உசிக்கவேண்டியஜ்ஞாநம் தத்வத்ரயத்தாலோ, அல்லது ரஹஸ்யத்ரயத்தாலோவென ஸம்சயமுமாயிற்று. ப்ராப்யஜ்ஞாநமென்ற பொருள் மற்றதிற் சொருகிப்போயிற்று. மேலும்; வ்யக்திக்கிவர், பரந்தபடியில் உபாயகார்யத்வத்தைச் ஸ்வீகரித்து உபாயத்வமில்லையென்றார். உபாயத்வமாவது; என்றுதுடங்கி நிரபேக்ஷதையையே உபாயமாகக்கூறினர். இப்படிப் பூர்வோத்தரவிரோதமாய்க் கூறி முடிவில் "சேஷத்வாநுஸந்தாநமும் ஸுத்தஸ்வர்ணம் போல் ஸூத்ரவிரோதம்" எனவும் எழுதினர். இதனாலும் சேஷத்வஜ்ஞாநமாத்ரமெனவாயிற்று. ஆகையால் இங்கு தத்வஜ்ஞாநமாவது; தத்வசரணாரவிந்த சரணாகதியென்ற சேஷத்வஜ்ஞாநமாத்ரமென்பது வ்யக்திவக்ஷியின் கண்டோக்தமாய் ஸித்தது. இவர் ஸூத்ரகாரணத்தைக்காட்டி ககாரணத்தில் முடிப்பவராதலால் "வாக்யார்த்தஜ்ஞாநமே உபாயமென்றார். அதுவுமநுபவஸம்" என்றதை தத்வசேகரத்தில் வ்யாக்யாநித்தும், அதை தத்வஸ்வரூபாதிவாக்யங்களால் ஸித்தங்களென்று ஸ்வதரவிஷயமாய் ஸமர்த்தித்துக்கொண்டும், தத்வசரணாரவிந்த சரணாகதியாகும் ஸ்வகத சேஷத்வஜ்ஞாநமாத்ரமே உபாயமென ப்ரகாரஹேதுவ உபாயமாகும் ஸூத்ரகாரணத்தை, ஸூத்ராகாரணத்தில் மூட்டிப் பாழாக்கினர். விதிபலத்தால் வாக்யார்த்தஜ்ஞாநத்தைக்காட்டியும் உபாஸநாஜந்ய தத்வசரணஸமாநாகாரப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநமே வேணுமென்று கருத்தற்று, "ஸ்வாநாதிவிதிகளுக்கு வைலக்ஷண்யமும் ப்ரஸம்ஸிக்கையாலும்" என்றுமெழிந்தனர். இதனால் "சரணம்வ்ரஜ" என்ற விதியையும், "மாமேகம்" என்ற ப்ரளதவிதியையும் இவரறியாதவரல்ல. அறிந்தே உபாயநிரபேக்ஷேபக்ஷமும் வேணுமென விபரீதமாய் ஹ்ருதித்து ஸவ்யவஸாயஜ்ஞாநமாத்ரமென்று வ்யக்தமாய் நல்லதோர் ஸம்ப்ரதாயத்தை எழுதத் தரமில்லாதேபோயினர். ஆனதுபற்றி " தத்வஜ்ஞாநம் ...

க்ஷா: க்ஷயஜிஹ ஶாஸ்த்ரவாக்யஜந்யம்” என்றதற்கு ப்ரமாண வாக்யங்கள் கூறப்பட்டன. இவ்வளவுமல்லாதே “கிஞ்ச” ஶப்தத்தால் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமல்லாதே த்யாநோபாஸநாதிவாச்யஜ்ஞாநமாகும் வேறொன்றுண்டோவெனவும் ப்ரஶ்நம்பண்ணப்பட்ட பொழுது இவ்விரண்டுகளுள் எது உடையவர் ஸித்தாந்தத்திற்கு த்யாநோபாஸநமென்றதை மேல் விஶோதயிக்கின்றார். அதாவது; (ஸ்ரீபாஷ்யே) ஸ்ரீபாஷ்யகாரரருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் (ப்ரதிபாதிதம்) தத்த்வத்ரயங்களுடைய வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரமே மோக்ஷோபாயமென்ற பக்ஷமானது (நிஷித்தம்) “வாக்யஜந்யஜ்ஞாநாத் அந்யதேவாஸநார்த்தகம் த்ருவாநுஸ்மரணம் ஜ்ஞாநமேவ மோக்ஷஸாதநம்” என்று பற்பல ஸூத்ரங்களில் வாக்யார்த்தஜ்ஞாநம் மோக்ஷஸாதநமல்லவென நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனதாலிங்கு ஶேஷத்வஜ்ஞாநமாத்ரமேயொழிய “ஶேஷத்வாநுஸந்தாநமும் ஸாத்யஸாதநம்போலே விதேய”மென்ற விவாதம் அப்ராஸ்தமே. இவ்விதமுள்ள இவ்விஷயார்த்தத்தை ஸ்ரீதேஶிகனும் ஸாத்யோபாயஶோதநாதிகாரத்தில்; “ஆனுகூல்யப்போது ஸாத்யஸாதநமென்றொரு விஷயமுண்டோவென்று சொல்லுவர்கள். இதுவும் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரத்தாலே மோக்ஷமென்கைபோலே அநாதரணீயம். ஶேஷத்வாதி விஶிஷ்டமான ஆத்மதத்த்வத்தை ஶாஸ்த்ரத்தாலே தெளிந்தவனுக்கு அதிகாரவிஶேஷத்தோடும் அதிகாரிவிஶேஷத்தோடும் ஸம்பந்தவிஶேஷத்தோடுங்கூடி ஶேஷத்வப்ரதிஸந்தாநஸஹமான ஸ்வார்த்த ரக்ஷாஹாநப்ராஸமிறே அநாத்யவாஸநைத்த நிக்ரஹநிவ்ருத்திக்கு உபாயமாக விதிக்கப்படுகிறவாத்மஸமர்ப்பணம். தத்த்வஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷமென்றவிதுவும் ஒருவுபாயாநுஷ்டாநத்தை முன்னிட்டென்னுமிடம் ‘ஶரணம்வ்ரஜ’ இத்யாதி விதிபலப்ரஸித்தம்.” என்றருளிச்செய்தார். மேலுமிவ்விஷயத்தைப்பற்றிய வாதங்களெல்லாம் நமது ஸத்யஸம்ப்ரதாயகாரிகையில் பரக்கக்கண்டு கொள்வது. (அத:) ஆகையால் (த்விதீயம்) இரண்டாவதான (அந்யச்ச) வேறு மதம் (ததீயம்) ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்குகப்பானது.

இதனால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் அவரது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரத்தால் ஸுஸம்பாதிதமென ஸித்திப்பதுபற்றி வாக்யஜந்யஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேறான த்யாநோபாஸநாநுஷ்டாநங்களிலொன்றிலிழிந்து அதால் கிடைக்கும் ஜ்ஞாநவிகாஸவிசேஷமே மோக்ஷோபாயமென்பது கருத்தாயிற்று. (ஸர்வஜ்ஞ:) இப்படியாதலால் (உத்க்ருஷ்டாபரிதவஸ்வாமிந) ஸ்வநஸம்ப்ரேக்ஷணத்தில் படித்திருக்கப்பட்ட ஸ்வஸூக்களுடைய வாக்யோத்தத்தால், அதாவது; ராமாவென்றொருவனைநினைத்து அவன்கீழிருந்து ஸ்வநஸம்ப்ரேக்ஷணாதி ஸ்வாத்யாயஸ்யக்ரோசங்களைய விழ்த்துப்படித்து அவைகளாலுண்டாகும் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரத்தாலென்றாயிற்று. ஏனெனில்; ரஹஸ்யம் படித்தபின் மேல் கர்தவ்யமானவுபாயமொன்றுமிவருக்கில்லாததால் வாக்யஜ்ஞாநாத்விதீயமிவர்ஜ்ஞாநமென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆனதால் (மோக்ஷோ:) மோக்ஷவிருப்பமுள்ளவனுக்கு (ஸித்தி:) மோக்ஷமென்ற ஸித்தியானது (சாஸ்த்ரீய) பரிமேயாக்ஷந்யாயப்படி ஸாதநாநுஷ்டாநத்தையங்கீகரியாமையால் ஸாதநஸாத்யமான மோக்ஷஸித்தியுமுண்டாகமாட்டாது. மோக்ஷம் ஸுலபமேயென்றபடியாம். இதையே ஸ்ரீ அண்ணாவும் "கர்மைதா மோக்ஷோபாதாக்ஷி தாவஸ்ரீயாநாம்" என்றருளிச்செய்தார். அன்றியும்; "தானொன்றுஞ்செய்யாதே அவன் ரக்ஷிக்கக்கண்டிருக்குமாகில்" என்றிவைமுதலிய வாக்யங்களால் உபாயாநுஷ்டாநமே ஸ்வரூபவிரோதியெனவங்கீகரித்தும், "சேதநன் ப்ரவ்ருத்தத்தை ஸம்ஸாரன்தானே கழிக்கும்" என்று கூறியும், "ப்ரவ்ருத்திபாதகத்தோடொக்கு"மென மொழிந்தும் போருமிவர்கள், "நானும்வேண்டா நீயும்வேண்டா அவை தன்னடையே போம்" என்று கூறியிருப்பதால் இவர் ரஹஸ்யப்படிப்பு முதலியவைகளெல்லாம் ப்ரவ்ருத்தியில்சேருவதாலும் அதனாலவை ஸ்வரூபவிரோதிகளாவதாலும் நிஷேதகமாய்க்ருதோபண்ண ஸஹஜமாயிருக்கும் ஸ்ரீராமனிருக்கச்செய்தே யிவருக்கொரு தத்த்வாயாதுவஞ்சகஸ்த்ரயாதிஜ்ஞாநம் ஸஹேதுகமாவதாலும் (ஸாதநஸா)

வமதேவிவீவக்ஷிதாநாம்) ஸாதநத்தையொத்துக்கொள்ளாதபோது த்தில் வக்ஷித்துக்கொண்டு போருமிப் ப்ரதிவக்ஷிகளாகும் ஸௌஶேஷிகவைஷ்ணவர்களுக்கு (கிம் ஸாதநைஸ்ஸ்யாத்) ஸாதநமெ ன்ற கோஶாவயோகநாத்தாற்றான் யாதுபயன். அல்லது; ஸா தநங்களான ஜ்ஞாநகர்மாதிகளாற்றான் யாது பயன் என்றது. ஆகயிவ்வளவால் ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷணமே ஸ்வபாவ யாகையால் நம் ரக்ஷணத்தில் நாம் யத்நம்செய்யக்கடவோமல் லோமென்ற நமது ப்ரதிவக்ஷிகளுக்கு ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபவ ங்களான கர்தவ்யமென்றென்றும், அகர்தவ்யமென்றென்று மில்லாததனால் ஶாஸ்த்ரவயோகமாகும் வஸிஷ்டமும் அநாவஶ்ய கமான காயமெனவாயிற்று. ஆயாஸஶாஸ்த்ரயணமும் அநா வஶ்யகமென்பது இங்கு தொக்கிநிற்கின்றது. இவ்விடத்தில் ஸ்ரீதேஶிகரானவர்களே, "ஜ்ஞாநாதேர்நாபேக்ஷாவதேஶோ ஹி த த்ப்ரபத்த்யாவாஸநாதிநா । உபாஸநாதிரூபாயா ஜ்ஞாநா பேக்ஷா விவக்ஷித:॥" என்றும், "ஆகையாலிங்கு விதேயமா ன ஸகலகர்மம் ஶேஷத்வஜ்ஞாநமாத்ரமன்று. மற்றெதென்னில்; ஶேஷத்வஜ்ஞாநாதியுக்தமான ஸ்வரக்ஷாபாரந்யாஸம்" என்று ப்ர திவக்ஷத்தை நிரஸித்துவிட்டு அதன்மேல் "பாரதந்த்ர்யைக ஸிக்ஷாஸு ஸிதோபாய உபேயாஸ்ய । ப்ரவ்ருத்திரிதிநோதோ ழலி" என்று மற்றோர் பூர்வபக்ஷத்தையெடுத்துத் தாமே "விதிநாத விஹநஸ்யதே" என்று நான்காம்பாதத்தால் வணித் தருளினர். அதாவது:— "ஶரணம் வ்ரஜ" என்றவிதியானது "ப்ரபத்யே" இத்யாதிகளான லக்ஷணவாக்யங்களால் விதிவார மாக ஸ்பஷ்டமாவதால்; இதிதுரம் ஜாநீஹீத்யாதிகளைப்போல் அவ போதநமாத்ரமல்ல. மேலும்; ஸ்வவ்யாபாரநிவ்ருத்தியே ப்ரவ்ரு த்தியென்றால் ப்ரவ்ருத்திக்கும் பூர்வாங்கமாய் விதிக்கப்படுகிற ஸவ்யாபாரஸ்வரூபவதந்த்ரமென்றதும் ஓர் நிவ்ருத்திரூபவ்யா பார விஶேஷமாகையால் இப்ப்ரதிவக்ஷி கூறும் ப்ரகாரம் ஸ்வவ்யாபாரப்ரவ்ருத்தியே பூர்வாங்கமாய் அவருடைய லக்ஷ ணத்தைக்கெடுக்கும். ஆகையால் ஸ்வவ்யாபாரநிவ்ருத்தியென்

றது, ஒருதரம் ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநம் செய்ததன்மேல் ஸாத்ய விஷயத்தைப்பற்றி யிரண்டாவதுதரம் ப்ரபதிக்காமலிருப்பதேயாம். அல்லாமல் ஆதிமுதல் ஸர்வப்ராரப்தநிவ்ருத்தியேயாகில் பூர்வோக்ததோஷங்கள் ஸம்பவிக்கும். ப்ரபத்திக்கு ஸாதநத்வாங்கீக்ருதமானாலும், ஸித்தோபாயஸஹகாரித்வாங்கீக்ருதமானாலும், ஸித்தோபாயமான ஸர்வேஶ்வரனுக்குள்ள பரமகாருணிகத்வ ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வஶக்தித்வ நிரபேக்ஷத்வாதிகளுக்கெல்லாம் விருத்தமெனக்கூறும் வாதங்களெல்லாம் ப்ரமாணவிருத்தங்களாகையால் துராக்ரஹங்களான துஷ்பக்ஷங்களாம். இவ்விஷயத்தை ஸாத்யோபாயஶோதநாதிகாரத்தில் மூன்றாவது வாதம் மிகவும் தெளிவாகவும் பரக்கவும் உபபாதித்து வர்ணிக்கும். ஆகயிவ்வளவால் மோக்ஷார்த்தமான உபாயமொன்று ஶாஸ்த்ரோபாயபக்த ஸாத்யாநுக்ரஹீதமென்பதும், உபாயாந்தரவாதம் துர்வாதமென்பதும் ஸித்தாந்திக்கலாயிற்று. ॥௨௭॥

இதி ஸாத்யோபாயவாத:
ஸம்பூர்ண: ॥

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

வங்கிபுரம் வேதாந்தராமாநுஜாசார்யரால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீ தத்த்வநிர்ணயத்தில் பூர்வவாதம் முதல் ஸாத்யோபாயவாதம் முடிய குமாண்டூர் அ. முத்துவய்யங்காரால் கும்பகோணம் வைதிகவர்த்தினீ பிரஸ்ஸில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

11—10—1913.

ஶ்ரீரஸ்து

ஶ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ||

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ||

அத ஶ்ரீ தத்த்வநிர்ணயே பரஸமர்ப்பண வாத: ||

. இவ்விதம் உபாயவிஷயமான ஶங்கைகளைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு உபாயாநுஷ்டாநமாகும் பரஸமர்ப்பண விஷயத்தில் வரும் ஶங்கைகளைப்பற்றிப் ப்ரபத்தியாவது யாதென தூஷ்ணீமித்யாதியால் விசாரிக்கின்றார்.

தூஷ்ணீம் [illegible]
[illegible]
[illegible] | [illegible]
ஶ்ரீராமாநுஜ [illegible] || ௨௮||

தூஷ்ணீமித்யாதி || ப்ரபதநமென்றது அடைதலெனப் பொருள்படுவதால் பகவச்சரணாரவிந்தத்தையடைவதாகிய அடைதலென்பதை ஸ்வரூபவிஶேஷமெனக்கூறிய ப்ரதிபக்ஷியின் வாதத்தைமறுத்து, உபாயத்தை நிக்ஷேபம்செய்த தன்மேல் அதுவும் ஸர்வாங்கமாகுமென்பதைப் பற்றி ப்ரபத்தியென்ற வாதமென முன்பே ஶணிக்கப்பட்டிருப்பது. “ தம்ப்ரபத்யே [illegible], ப்ரபத்யே [illegible]”

ஐதிஹ்யாதி ப்ரயோகங்களிலுமிவ்வர்த்தம் கண்டுகொள்வது ஆனதால் உபாயவாதம்வேறு, ப்ரபத்திவாதம் வேறு என்று விவக்ஷையானது ஸ்ருதப்ரகாசிகையிலே யெனநிரூபித்து இப்பொழுது ப்ரபத்திவாதம் தொடங்கப்பட்டது. மேலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் "ப்ரபத்யே" என்றதற்கு அர்த்தத்தைக் கொண்டு "உபாஸதே" என்று அர்த்தமருளிச்செய்தார். மேலும் "ஜ்ஞாநவாந்மாம் ப்ரபத்யதே" என்றவிடத்திலும் உபாஸதே என்றே வ்யாக்யாநித்தருளினார். ஆகையால் ப்ரபத்தி யென்பது உபாஸனையென்றும் பொருளாகக்கூடும். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் ஸர்வம் உபாஸநாவிஷயகார்யத்தைப்பற்றியேயாம். ஆனால் ப்ரபத்திசப்தமிங்கு சரணாகதிவிஷயமே. ஏனெனில்; ந்யாஸதிலகத்தில் "ப்ரத்யுக்த்யா சரணாகதி ப்ரபதந த்யாகாதிநிக்ஷேபண ந்யாஸாத்யைஷ் ததேவ தத் நிர்வாணே விஷய ந்யாஸ ததே ॥" என்று ஸ்ரீதேசிகர் அருளிச்செய்தார். அவ்விதமே "உபாஸநாவிஷயகவாக்ய ப்ரபத்திசப்தஸ்ய" என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் உபாஸநாசப்தம் பக்திவிஷய மென்றருளிச்செய்தார். ஆனதால் "ப்ரபத்யே" ப்ரபத்யே, என்றவாதங்களுக்கு ஸ்ரீமத்ராமாநுஜ ஸித்தாந்திஷர் ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யப்படி ப்ரபத்திபரமாய் அர்த்தம் கூறுவது போரப் பொருந்தாதது. ஆகையாலிறே ந்யாஸதிலகத்தில் "தத் நிர்வாணே" என்று உத்தரார்த்தத்தில் அருளிச்செய்தது. இதையே அநுஸரித்து ஸ்ருதப்ரகாசிகையில் இங்கு ப்ரபத்தியென்பதை சரணாகதிக்குச் சேர்ந்த ஸாத்யோபாய பரமாகவெண்ணிப் பேசத் தொடங்கியது. இவ்வர்த்தத்தை பிள்ளைலோகாசார்யரும் அங்கீகரித்தருளினார். ஆனதுபற்றிஒருவன் (தத்க்ஷணம் திஷ்டேத்) நிவ்ருத்தராகவுமிருப்பானேயாகில் அவனால் (ஸாக்ருதம்) செய்யவேண்டியது நன்குசெய்யப்பட்டது; (உக்தம் ப்ரபத்தே

[illegible]) என்றிவ்விதங்கூறப்படுமேயாகில், அதாவது; [illegible]
[illegible]வான [illegible] உபாய[illegible]த்தைப்பற்றி யா
தொருவுபாயத்தையுமனுஷ்டிக்காமல் நிவ்ருத்தனாய் [illegible]
மிருப்பானேயாகில், அந்த [illegible] விவேகி
யால் செய்யக்கூடிய வோர் க்ருத்யவிசேஷமாகையால், அவ்
விவேகியால் உபாயாநுஷ்டாநம் நன்குசெய்யப்பட்டதென்
று கருத்து. இவ்விதம் [illegible] வாதித்தபொழுது
[illegible]) [illegible]யினுடைய ([illegible]) செய்ய
வேண்டுமென்றவிஷயத்தில் ([illegible]) சாஸ்த்ர
ங்களிலுள்ள விதிவாக்கியங்களான [illegible] வசநங்களெல்லாம்
[illegible]ப்ரயோஜநமற்றவைகளாக(ஈஸ்வரோ)ஆயின.
அதனால்"[illegible], [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible], [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible]
[illegible], [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible], [illegible] [illegible],
[illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]:" [illegible]களும், [illegible]
[illegible]உபாயாநுஷ்டாநங்களும்ப்ரயோஜன
மில்லாதேகேவலம் [illegible] சப்தங்கள்போல்[illegible]த்தில் [illegible]
[illegible]யில்லாதேபோகும். [illegible]த்தில் "[illegible]
[illegible]களுக்கு[illegible] ஸம்பிக்கையாலும்" என்
றருளிய [illegible]ருக்கு [illegible]விதிகளுக்கு [illegible]
மில்லாதே போனால் [illegible] வருமென்ற ந்யாயம்
தோன்றுததற்குக்காரணம் "[illegible]

தேவஸ்ய" என்றதைவிட காரணாந்தரமில்லை. இவ்விஷ
யத்தை "க்ஷமயா ப்ருதிவீஸம:, புத்த்யா ப்ருஹஸ்பதிஸம:"
என்று ஸ்ரீவால்மீகியும் வெளியிட்டருளினார். அத்ருநிக்ஷேப
மென்ற ப்ரவ்ருத்தியானது "ராகவம் ஶரணம் கத:" என்
றால் ஒன்றைவிட்டொன்றைப்பற்றுகையென்பதும், ஸ்வஷ்ட்
"கேஶவார்ப்பணபர்யந்தா ஹ்யாத்மநிக்ஷேப உச்யதே |"
என்றதும் ஸமர்ப்பணமே ந்யாஸமென வ்யாக்யானித்
தது. ஆகையாலிங்கு விஷயமான ஸமர்ப்பணம் ஶேஷத்வ
ஜ்ஞாநமாத்திரமன்று, மற்றெதென்னில்; ஶேஷத்வஜ்ஞா
நார்த்தமான ஸ்வரக்ஷாபரந்யாஸம். இதை "ந்யஸ்யாம்யகிஞ்சந:
ஶ்ரீமந் அநுகூலோ(அ)ந்யவர்ஜித:" இத்யாதி ப்ரமாணங்களா
லே தெளிந்துகொள்வது. இங்குசிலர் இப்ப்ரவ்ருத்திக்கு ஸ்வாத
ந்த்ர்ய மோக்ஷஸாதநத்வமில்லையென்றும், ஆகையாலேயே ஸ்வா
ர்த்தமாயனுஷ்டித்த ப்ரபந்நனும் பக்தியையிட்டே மோக்ஷ
பெறவேண்டுமென்றும், இதனாலிருவரும் பக்திநிஷ்டரே யெ
ன்றும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளமுமிவ்விதமே யென்று
"பக்திந்யாஸவிதா ஸமீக்ஷித பரப்ராப்தி ப்ரபாவம் ஶ்ரு
ணம், பக்த்யம் பரமைகாந்திந: பரதயா தஸ்யாப்யஶே
ஷம் ஹாஸ்ய | ஸாக்ஷாத்யஶ்சரணாய ப்ரபதநமிதி ப்ரஶ
ஸ்த்ரஜ்ஞோக்த்யா, தர்ஶயாஞ்சகார ஸஹஜஶரணாக
தெநவஹிதா பவேயு:" || என்றஶ்லோகத்தால் விவாதித்
தனர். இவ்வாதங்களை யெல்லாம் ஸ்ரீதேஶிகரு தமது நிக்ஷே
பரக்ஷையில் ஸமாதாநித்தருளினார். மேலுஞ்சிலர்; ஆத்ம
ஸ்வரூபங்களுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யாத்மஜ்ஞாநமன்றிக்கே, ஶரீ
ராத்மாகாரஜ்ஞாநமுடையவனே, ஶரண்யனாவனுமா
ஜீவாத்மாவை யெடுத்துக் குறிப்புதவிராத வில்லாளியை
போல்' ப்ரணவமாகும் வில்லில்வைத்து ப்ரஹ்மமாகுமிலக்கி
லே யெறிக்க வல்லவரென்றார். இதற்கு "கவஶநாவி
ஷாதீ, ஜஹதேஹவாஸக:, | தவாஸ்மிதியராவதே, வக்த

ஸாம்ப்ரதாய, பரிசுத்த்யாதிகளால் முன்பே பரிஹாரம் கூறப்பட்டது. ஆகையால் பிள்ளைலோகாசார்யரும் தனித்வயத்தில், "உனக்குபாயமான ச்லோகத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு "யாஜீத" என்றுபதேசிப்பானென்று சொல்லி" என்றும், "ஸ்வதோஷோபாயஹீநோ தோஷே ஸதி ப்ராயச்சித்தாதி:" என்கிற லக்ஷணவாக்யத்திற்குறுப்பாய் ப்ராயச்சித்தியுருவச்செல்லவேணும்" என்றும், தனிச்சரமத்தில் "ஸ்வீகரியாதவனுக்கு உபாயஸித்தியில்லாதவோபாதி ஸ்வீகரித்த பின்பு நிவர்த்தனுமிராதவனுக்கும் பலஸித்தியில்லையென்கை" என்றும், அர்ச்சிராதியில் "தன்திருவடிகளிலேயவன் தலை சாய்த்தவன்றுதொடங்கி" என்றும், பரந்தபடி சரமஸ்லோகப்ரகரணத்தில்" ப்ரபத்தியாவது; ஒன்றைவிட்டொன்றைப்பற்றுகை என்றனந்தாழ்வான் வார்த்தை" என்றும், ஸ்ரீயபதிப்படியில் மறுபடியும், "ஒன்றைவிட்டொன்றைப்பற்றுகை" என்றும், தனிச்சரமத்தில் "பற்றுமிடத்தில் ஸாதநவ்யாபாரமே அமையுமென்னுமிடஞ்சொல்லி" என்றுமெழுதியருளினர். ஆகயிவ்வளவால் ஸமர்ப்பணத்தையிவரும் அங்கீகரித்தருளினர் போலும். ஆகிலுமிவர் ஸக்ருத்தாகக் காட்டி அஸக்ருத்தில் முடிப்பவராதலால் "பௌஷகாந ஸ்நாநமும் ஆத்மஸமர்ப்பணம்போலே ஸர்வவிராஜம்" எனவும், தனிப்ரணவத்தில் "ஸர்வாபராதமான ஸமர்ப்பணம் பண்ணினவன் ஸர்வஜ்ஞானம் பிறந்தால் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணவேண்டா. ப்ராயச்சித்தம் பண்ணுகைக்குத் தானில்லாமையால்" என்றும் எழுதினர். இங்கிவர் முதலில் ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைச் சொல்லியது ஸ்வாதந்த்ர்யவஹமாவதால் ஸர்வாபராதவிரோதமென ஆமித்தார். ஆனதால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் ஸக்ருத்கரணமாயிற்று. அதன்மேல் ஸமர்ப்பணஞ்செய்தவனுக்கு ஸக்ருத்கரணத்வம் ப்ரஸம்ஸித்தபொழுது மேலொருப்ராயச்சித்தம் வேண்டுமோவென்று ஸங்கை

பேக்ஷிக்க, அதையதிவாதத்தால் பரிஹரித்தார். ஏனெனில்; இவரே சக்ருத்கரணத்தையே ஸர்வாநர்த்தமென்று ப்ரபந்நலக்ஷணத்தில் நிரூபித்திருப்பதால். இங்குமிவர் பக்ஷ காரம் சூத்ரஸமர்ப்பணம் ஸர்வாநர்த்தமானாலும், சக்ருத்கரணத்தில் ப்ராயச்சித்தம் வருவது போரா விரோதமாவதுபற்றி ப்ராயச்சித்தம் பண்ணுகைக்குத் தானில்லாமையாலென்று ஹேத்வபதேசம் பண்ணினார். ஆனதால் "ஸமர்ப்பண ப்ராயச்சித்தமும், ஸர்வஸாஹமும், சூத்ர ஸமர்ப்பணமென்னுமிடமும் பூர்வாசார்யர்களிலே கண்டு கொள்வது" என்றுவேறுதிக்கில்லாதே மனம்போனவழி யெல்லாமெழுதி யெழுதி முடிவில் சூத்ரஸமர்ப்பணம் ஸர்வ விரோதமென்றதுபோய் ஸர்வஸம்ஹாரமெனக்கூறியருளினர். மேலும் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணுகைக்குத் தானில்லாமையாலே யென்றுலிங்கு தானென்றது ஜீவாத்மாவாகையால் இஜ்ஜீவாத்மாயில்லையென்றால் பொருள்யாது? சமேசதிபோல் வாராஹாயிருக்குமெயில் ஷிஹ்ருயென்றதா? ஸமர்ப்பணம் செய்ததாலீச்வரஸ்வமாய்ப் போனதுபற்றியா? என்கில்; ஸ்வரூபமே சேஷத்வவிசிஷ்டமாயிருப்பதால் த்ரிகாலத்திலுமிஜ்ஜீவதத்வமீச்வரஸ்வமேயாம். ஆனதுபற்றி ஸமர்ப்பணத்தால் புதிதாய் வந்ததொன்றுமில்லையாயிற்று. போக சேஷம் ப்ரயோஜகமேயுள்ளது. அப்பொழுது சமேதி பக்ஷபாதம்வந்தது. அன்றியுமிவர்எவ்விதவாபாவரணத்தையுமீச்வரனுடைய ரக்ஷணத்திற்கு ஹேதுவாயங்கீகரித்து, பச்சாத் அந்தபாவங்களுக்கெல்லாம் பரிஹாரரூபமான ப்ராயச்சித்தம் ப்ரஸங்கிக்கும்பொழுது அதையிசையாமல் தானில்லையாகையாலென்ற ஆர்ஹத்தால் ப்ராயச்சித்தாஹாவத்தையே ஊர்ஜீகாரணம் செய்கின்றவராதலாலிங்கும் ஸமர்ப்பணாநர்த்தவாபத்தையு மிசைந்து அதனாலிவனுக்குவந்த ப்ராயச்சித்தத்தைமட்டிலிசையாதவராயிற்று, ஆனதால் ஸம

பூர்ணமிவர் பக்ஷத்திலும் அங்கீக்ருதமே. ஆனால் "அத்யவஸாயாத்மகமுமாயிருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷம் ப்ரபத்தியாகிறது." என்று தனிஸ்லோகத்தில் எழுதியவாக்யம் ஸமர்ப்பணரூபஜ்ஞாநவிசேஷத்தை அநாவஸ்யகமென்று வெளியிடுவதால் அமெய்தி போல் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாத்ர விஶ்ராணமாயிருப்பதொரு தத்வஜ்ஞாநமே மோக்ஷோபாயமெனத் தீர்ந்தது. அக்கால் விபரீதமான பூர்வபக்ஷவசநங்களுக்கெல்லாம் வையர்த்யம் ப்ரஸக்தமாய் ஶாஸ்த்ரத்திற்கு அநுஷ்டாநபர்யவஸாயித்வமில்லாதே விதஶப்தாவகாஶநத்திற்கு நிகராய் முடியும். ஆகையால் ஶாஸ்த்ரவஶ்யனை ஆக்ஷேபித்து "ஶரணத்தை உடையவனுக்கு அவன்தானே ரக்ஷித்துக்கொண்டு பூணக்கொடுக்குமாப்போலே யதாவஸ்திதமான ஆத்மநிக்ஷேபம் கர்தவ்யமேயாம்," என்றும், "ஸ்வநிஷ்டாபரபக்ஷே ரக்ஷகோ யஸ்ய ஸாதநம் | தத்ர ரக்ஷாஸமர்ப்பணம் ரக்ஷ்யஸ்வாத்மஸமர்ப்பணம் ||" என்றும் ஶ்ரீதேஶிகர் ஸங்க்ரஹித்தருளினர். அன்றியுமிஸ்ஸமர்ப்பணத்தில் வரும் ஶங்கைகளையெல்லாம் ஸாம்ப்ரதாயிகாரத்தில் பரக்கவருளிச்செய்து பரிஹரித்தருளினர். இவ்விதம் ஸமர்ப்பணஶங்கை பரிஹாரமே தயான பிறகு மேல் உபாயத்தையே ஸ்வீகரியாத ப்ரபத்திபக்ஷியின்பேரில் ஓர்உபாயாநுஷ்டானத்தைக்கண்டு இதுவுமோர் உபாயமாவதுபற்றி அவ்வுளிவையும் வெளியிடுகிறார். (ஜந்மேந்த்ரவ) பிறவியிலேயே(ஸ்வஹீபரவநாஸ்) தமதுகுரவர்களின் வார்த்தையால்(யோகநாமம்) ஐமஹாயஜ்ஞ (ப்ரபஞாஶ்ரிதா) உடையவர் செய்தருளிய ப்ரபத்திவிசேஷத்தால் ப்ரபந்நராகும் பக்ஷத்திலிவர்கள் க்ருதக்ருத்யராய் தீர்ந்தனர். க்ருதக்ருத்யராவது; எடுத்தஜந்மத்தில் செய்யவேண்டிய மோக்ஷோபாயமான க்ருத்யத்தை க்ருதமாக்கினவர் என்றபொருள். இவ்விதம் க்ருதக்ருத்யரானபொழுது தத்தத்தேஶநசெய்யவேண்டியதொன்றுமில்

லாதிருக்கச்செய்தே (ஸ்ரீராமாநுஜஜதி) ஸ்ரீ இராமானுசா வென்று (ஜபந்) ஏதற்காக (பதிதவ்ரதஸ்திதி) இருக்க வேண்டியதென்கையாகும் முடிவு. அதாவது; பிறவிலேயே ப்ரபன்னனாதலால் கர்த்தவ்யமொன்றுமில்லாதே போயிற்று. அதன்மேல் "இராமானுசா வென்றிருக்க ப்ராப்தம்" என்றது, ஸர்வகர்மஸந்யாஸத்தையும் விட்டு "வியர்த்தபோது குளித்துப் பசித்தபோது தின்று பசுவைப்போல் திரியவேண்டிய" நிஷ்க்ரியனுக்குப்பொருந்தாதவிஷயம். ஆகையாலிவர் உடையவர் செய்தருளின ப்ரபத்தியில் விஸ்வாஸமில்லாதவராயினர். அன்றியும்; உபாயம் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமாயும், அதுவும் ஆசார்யரால் செய்யத்தகுந்ததாயுமிருக்கச்செய்தே, ஆசார்யாபிமாநத்திலொதுங்கிய யிவனுக்கு இராநுசாவென்றுகூறுவது உபாயகோடியிலேயே சேரும். ஸ்வவ்யாபாரநிவ்ருத்தியாகும் ஸ்வரூபத்திற்கும் நாசம். ஆகையாலிராமானுசாவென்றிருக்க ப்ராப்தியில்லையாயிற்று. இவ்விதமெல்லாம் லோகாசார்யரஹஸ்யங்களில்லாதவை. மேலும்; உடையவர் ஸர்வசிஷ்யர்களுக்குஞ்சேர்த்து ப்ரபத்த்யநுஷ்டானம் செய்தருளினரென்பதுண்டானால், ஒரு ராமாநுஜீயனுக்குப் பிறந்தவனுக்குக் கர்த்தவ்யமேயில்லையாகையால் சேஷ்ட ஹரணாதியவிசாரநுஷ்டானங்களெல்லாம் முன்னடந்த உபாயத்திலுள்ள விஸ்வாஸமாந்த்யத்தாலென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆகயிவ்வளவு தோஷத்தைக்கொண்டு தூஷ்ணீம்ஸ்தாநம்போய் "இராமானுசா" என்று கூறிக்கொண்டிருக்க ப்ராப்தானயிவர் பக்ஷமும்பக்நமாயிற்று. ஆகவிவ்வளவாலும் ஸம்பூர்ணாஜமே ப்ரபத்தநமென்பது இச்ச்லோகத்தின்கருத்து. (உஅ)

இவ்விதம் ப்ரதிவாதிகளுடைய வாதங்களையும், ஸ்வபக்ஷவாதங்களையும்வாசித்து நிஷ்கர்ஷம்செய்து, தந்நதோஷங்களை ஸ்வாசார்யாநுஷ்டித ஸம்ப்ரதாய ஸர்வஸ்வமாய்ஸகலஸம்ப்ரதாயாயமின்னதென நிரூபித்துக்கொண்டேவந்து முடிவில்

ப்ரபத்தியின் பூர்வக்ருத்ய, தத்காலக்ருத்ய, உத்தரக்ருத்யங்களைக்காட்டி ப்ரபத்தியின் லக்ஷணத்தைக் கூறவேண்டி- "யஜ்ஞத்ராண" ஐத்யாதியால் வெளியிடுகின்றார்:—

யஜ்ஞத்ராண: பூர்வக்ருத்யம் ப்ரதிபத்தாரம் ஸ்வா- த்மநிக்ஷேபக்ருத்யம் । ஸமாப்த்யந்தம் பாரமேகாந்த்யஜ்ஞ ஸம்ஸாரத்ராஸஸம ப்ரபத்தி: ॥ ௨௧ ॥

யஜ்ஞத்ராதி ॥ (ப்ரதிபத்தா) ப்ரபத்திசெய்யவேணு மென்றவாவுடைய சேதனனுக்கு அப்ப்ரபத்தியாகுமுபா யத்தைப்பற்றி (பூர்வக்ருத்யம்) முன்பேசெய்யத்தக்கது (யஜ்ஞத்ராண:) ஆத்மஸம்ஸ்கார காரமான பிறிவுகளையுடைய உபாஸநாரூபமான யஜ்ஞங்களுடைய ஸமாஸநத்ராண மென்றது. இங்கு சேஷாவாயர் [illegible]ப்படியில் "ஸ ஆரகமான கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம், அவதார ரஹ ஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தமவித்யை, தேசவாஸம், திரு நாமஸங்கீர்த்தனம, திருவிளக்கெரிக்கை, திருமாலையிடுகை முதலியவைகளையெல்லாம் ஸாக்ஷாத்யஜ்ஞங்களாக நினைத்து இவைகளில் உபாயத்வபுத்தியை த்யஜிப்பதென்றெழுதியரு ளினர். இவ்விஷயத்தை "நாஹம் வேதைர் ந தபஸா ந தாநேந நசேஜ்யயா । ஶக்ய ஏவம் விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்ட வாநஸி மாம் யதா ॥ பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:" ஐத்யாதிக ளால்முன்னத்யாயங்களிலேயே பெருமாள் தாமே வஹிஷ் கரித்தருளினர். "உபய பரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய ஐகாந்திகா த்யந்திக பக்தியோகலப்ய:" என்றும், "ஜ்ஞாநவைராக்யாப நாதேகலப்ய:" என்றும் ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸித்தியாமுநா சார்யங்களாகிற ப்ரகரணங்களில் நிரூபித்தருளினர். "ஸர்வத்ர்யஜ்ஞ கர்மாணி த்யக்த்வா உபாயதாபரித்யாக பூர் வேண கர்தவ்ய" மென்றபொழுதும் மற்றவை ஸங்கிக்கங்க மாயின. ஆகையாலிங்குயஜ்ஞமென்றது கர்மாதிகளல்ல. ஶாஸ் த்ரவாதிதமாய் ப்ரபத்ய ங்கமாயுள்ள சேஷத்வாயமான

பக்தியோகமாகும் உபாஸநாவிசேஷத்தை. பகவத்வசநம், அதன் ப்ரகாரபேதங்களான ஆந்ருஶம்ஸ்யங்களைக் கூறும். ஶாஸ்த்ரகாரர் ஸஹகாரகமான கர்மாதிகளென்று கூறியதால் கர்மாதிகளுக்கு ஸஹகாரக மோக்ஷஸாதநத்வமில்லையென வொப்பினாராகிலும், ஸர்வகர்மாவென்ற பகவத்வசநத்திற்கு பக்தியின் ப்ரகாரபேதங்களெனவர்த்தம் கூறவறியாதே தபமாதிக்கர்மாதிகளெனக்கூறினாராயிற்று. ப்ரகரணம் மோக்ஷப்ரகரணமாகையால் மோக்ஷத்திற்கு ஸாக்ஷாத்ஸாதநமான ஜ்ஞாநநிஷ்டபக்தியோகத்தின் க்ரமத்தைக்கூறி ஸாகார ப்ரபத்தியோகத்தை விதிப்பதே ஸ்வாரஸ்யம். ப்ரபத்தியோ த்ரிப்ரகாரம். பக்தியோ ஆர்த்திம்ஸக ப்ரகாரம். ஆகையாலிறே "ஸர்வாநு" என்று பகவத்வசநம் ப்ரயுக்தமாயிற்றெனக்கூறப்பட்டது. இங்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரரோ, ஸர்வஶ்லோகத்தால் விதிக்கப்படும் ப்ரபத்தியை பக்திக்கு அங்கமாய்த்திருவுள்ளம்பற்றி அந்தபக்திவிஸிக்குப்ரதிபந்தகங்களான பாபவிசேஷங்களுக்கு ப்ராயஶ்சித்தமாயுள்ள ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிசோதித கர்மங்களை யென்றருளிச்செய்தார். மற்றோர் யோஜனையிலோ ஸர்வதர்மத்யாகமன்றிக்கே கர்மபலத்யாகத்தையென வருளிச்செய்தார். ஆகயிரண்டு யோஜனையிலும்ப்ரபத்திக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமொன்றுமில்லை. பக்தியையே உபாயமாக்கும்பொழுது ப்ரபத்திக்கு பக்திஸ்வரூப விரோதியாம். பலத்யாகபக்ஷமோ கர்மஸ்வரூபத்யாகபக்ஷத்திற்குப்ரதிகூடம். ஆகையால் இங்குள்ள ஸர்வஶ்லோகத்தில்காணும் தர்மத்யாகம் கேவல கர்மத்யாகமுமன்றிக்கே, பலத்யாகமுமன்றிக்கே, ப்ராயஶ்சித்தஸர்வகர்மத்யாகமுமன்றிக்கே, உபாஸநாப்ரகாரஸர்வ மோக்ஷதர்மங்களுடைய ஸாதநத்யாகமென்பது ப்ரபத்திக்கு ஸாக்ஷாத்ஸாதநத்வம் சொல்லும் பக்ஷத்திற்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமானவர்த்தம். இவ்வர்த்தத்தை

ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகரும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் “ர்த்தமாவது; ஶாஸ்த்ரமேகொண்டறியவேண்டியிருக்கும் புருஷார்த்தஸாதநம்.” என்றும், இங்கு ப்ரகரணவஶத்தாலே மோக்ஷார்த்தமாக ஶாஸ்த்ரவிஹிதங்களாய் ஸ்வாதிகாரங்களாய் நாநாப்ரகாரங்களான உபாஸநங்களையெல்லாம் சொல்லுகையிலே தாத்பர்யம். புருஷோத்தமஜ்ஞாநம் ஸர்வவித்யைகளுக்குமுபகாரமான தத்வஜ்ஞாநமாத்ரமாகவும், கர்மாரம்பஸ்ய விதிநம் அநுஷ்டிக்கிற உபாஸநாதிகளுடைய ஸ்வநிஷ்டசேஷஹேதுவாகவும், தேவதாஸாதிகள் உபாயவிரோதி பாபக்ஷயஹேதுக்களாய்க்கொண்டு உபாயநிஷ்பாதகங்களாகவும் ஸ்ரீகீதாபாஷ்யாதிகளிலே ஸ்தாபிக்கையாலே இவற்றை ஸாக்ஷாந்மோக்ஷோபாயங்களாக்கி கர்மயோகவிஷயமானபாதவசநத்தாலேவிவக்ஷிக்கிறதென்கை உசிதமன்று. “நாநாஶப்தாதிபேதாத்” என்கிறபடியே இவையொழியவும் ஸத்வித்யா தஹரவித்யாதி பேதத்தாலே கர்மயோகம் கிடைக்கையாலே இப்பாதவசநம் ஸார்த்தம். கர்மயோகத்தையும், ப்ரகார பேதத்தையும் கூடவிவக்ஷித்தாலும் விரோதமில்லை.” என்று பூர்வபக்ஷத்தைப்பரிஹரித்து உடையவர் ஸித்தாந்தத்தையின்னதென ப்ரகாஶிப்பித்தருளினார். ஆகையாலிங்கு “ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய” என்றதற்கு மோக்ஷோபாயமான ஸத்வித்யாதி பலபெயர்களையும் ப்ரகார பேதங்களையுமுடைய உபாஸநாத்மகதர்மமே பொருள். ஆனதுபற்றிஇப்பிள்ளைலோகாசார்யர் கூறியபடியும் பக்தியில் அஶக்தனாயிருக்குமொருவனுக்குத் தனது ஆகிஞ்சந்யமடியாக அப்பக்தியைப்பற்ற வாசையன்றிக்கே அதைபரித்யாகமாய் ஸ்வாஸநமாய் விடுவது ப்ரபத்த்யுபாயத்திலிழியவேண்டியவனுக்குப்ரதமக்ருத்யமென்பது ஸித்தித்தது. இவ்விஷயங்களெல்லாம் நமது ஸம்ப்ரதாயஸம்ரக்ஷணத்திலும்; ஶங்காவிவரணத்தி

லும் கண்டுகொள்வது. (தத்ராபிநதே) அப்ப்ரபத்தியை யநுஷ்டிக்கும் காலத்தில் செய்யத்தக்கதோ வெனில்; (ஆத்ம நிக்ஷேபகார்பண்யே) "கார்பண்யம் ஸ்ரீசரணவ்ரஜ" என்றதால் தன்னுடைய ஸ்வரூபமாகும் நிக்ஷேபத்தின் வ்யாபாரம். இது உதவாய நிவ்ருத்திரூபமாய் விரோதியத்தை ஸ்வீகரிக்கத்தக்கதொரு ஸாத்ரோபாயமென்னும் ஸாரணாகதி யென்றது. இச்சூ"தான்" என்றவுடன் தன்னுடையதும் அடிமைக்கும் போலவே. தன்னை யேஸமர்ப்பணம் செய்தபின் தன்னுடைய மைரக்ஷணத்தாலுண்டாகும்ஃபலமும் சேஷியானவிச்சேதனனுடைய ரக்ஷணததாலுண்டாகும் ஃபலமும் வேதனனுடையதன்று. ஆகையால் ஆத்மாத்மீயஸமர்ப்பணம் செய்தவுடன் வேதனனுக்குமேல் ரக்ஷணத்திலாவது ரக்ஷணத்தாலுண்டாகும் ஃபலத்திலாவது அந்வயமே யில்லையாயிற்று. இதுமேன்மேபரக்கக்கூறப்பட்டது. "கேநஸம்ரக்ஷ்யோணஸ்ய ஃபலேஸ்வாம்யவியுக்ததா | கேசவார்ப்பணப ர்யந்தாஹ்யாத்மநிக்ஷேப உச்யதே ||" என்ற வசனமிதற்கு மேலும். மேலுமிப்ப்ரபத்தி ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிவிசேஷணங்களோடு கூடவே வேண்டுமென்பதும் வசனஸித்தம். அதாவது; "ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் | ரக்ஷிஷ்யதீதி விஸ்வாஸோ கோப்த்ருத்வவரணம் ததா || ஆத்மநிக்ஷேபகார்பண்யே ஷட்விதா ஸரணாகதி: ||" என்றது. இவைகளில் நிக்ஷேபவ்யாபாரமே பிரதானம். "ஸோயம் பஞ்சாங்கஸம்யுக்த: | ஸந்யாஸஸ்த்யாமஉதாத்ருத ஸ்ரணாகதிரித்யபி" என்ற வசனத்தால் ஆத்மநிக்ஷேபம் அங்கி, மற்றைந்து மங்கங்கள். அவற்றுள் ஆநுகூல்யஸங்கல்பமாவது; ஸேஷிவகுத்த ஸாஸ்த்ர காரம்பாராய் அநுஷ்டானத்துடன் ப்ரவர்த்திப்பது. ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமாவது நிவர்த்திப்பது. இவைகளால் ஸ்வவசநநுகூல்ய ப்ரவ்ருத்தியும், ஸ்வவசந ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தியும் சொல்லப்பட்டது. பின்னை ஸோகாவாயருமிவை

களுக்குத் தனிப்ரணவமென்ற ரஹஸ்யத்தின் அவதாரிகையில்; “ஜ்ஞாந ஸம்வித மஹாவர்ணங்களையுடைய ரல்லாதார்க்கு இந்த ருசியும் மஹாவிஶ்வாஸமும் பிறக்கமாட்டாமையாலே எல்லாருக்குமெளிதன்று” என்று தொடங்கி ஶரணாகதி ஸ்வரூபம் ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் | ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸோ கோப்த்ருத்வ வரணம் ததா || ஆத்மநிக்ஷேப கார்பண்யே ஷட்விதா ஶரணாகதி: ||” என்றார். இதன்பொருள்; ஶரணாகதியின் ஸ்வரூபமானது ஷட்விதாவாய் ஶரணாகதி யென்ற பெயரையுடையதா யிருக்கின்றதென்று முடிகின்றது. இவ்விதம் அங்கங்களைப் பேசியதன் மேல் ஒவ்வொன்றாய் வ்யாக்யானிக்கின்றார். என்றாலுமிவர் ஜ்ஞாந ஸம்வித மஹாவர்ணங்களை மஹாவிஶ்வாஸலக்ஷணமான வ்யவஸ்த்திக்கு ஹேதுவாகச் சொன்னது இவருடைய நிர்ஹேதுக வாதத்திற்குப் பொருந்தாதது. அதுபோலவே தான் வ்யவஸ்த்தியென்றவுபாயத்தைப் பேசுகிறதும், அதற்குலக்ஷண பரிஷ்காரம் செய்வதும். ஆனதாலிப்பிள்ளைலோகாசார்யர் செய்யும் வ்யவஸ்த்தி ப்ரதிபாதநமும், அதைவெளியிடவேண்டி யெழுதின ரஹஸ்யங்களும் ஸ்வதந்த்ரப்ரயோஜநத்தோடும், ஶப்தார்த்தம் செய்யுபலங்காரத்தோடுமிசையும். ஆனதாலேயே யிவர் பணிப்பெல்லாம் ஸ்வநிர்ணய ப்ரகடநமாத்ரமே யொழிய வேறில்லையாயிற்று. அன்றியும் அங்கபஞ்சகவர்த்திநியையும், அதன் பொருளையும் கூறியயிவரே அங்கவர்த்திநியே வேண்டியதில்லை யெனவும் எழுதினார். ஆதலாற்றான் கூறத்தக்கதைக் கூறி யவஸாநத்தில் தாரஹத்தால் அதையடியோடொழிப்பது இவர்வழக்கமென்பது. இவைநிற்க இவர் கூறுமவ்யக்தமாயது; “அநந்யப்ரயோஜநதை ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம், அதிப்ரவ்ருத்திப்ரஸாய நிவ்ருத்தி ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம், த்ரிவிதஶங்காரஹிதமான ஸமர்ப்பணவத்தாஸ்யஸாபம் ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸம், அதி

ஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகமான இஷ்டப்ராப்திக்கு அவ்யவஹிதோபாயமாக ஸ்வீகரிக்கை கோப்த்ருத்வவரணம், ரக்ஷ்யத்வேந ஸமர்ப்பிக்கை அதாகிறது ஆத்மாத்மீயமான நிகில பரஸமர்ப்பணம் ஆத்மநிக்ஷேபம், க்ருபாஜநக க்ருபணவ்ருத்திரூபத்வம் கார்ப்பண்யம். ஏவம்விதமான ஶரணாகதி தன்னையே ஶ்ருதி, ஆத்மயாகமாகவருணித்தது." என்றிவ்வளதாரம் ப்ரதிபாதித்தவரே வேறோரிடத்தில் பரஸமர்ப்பணத்திற்குப்பின் ஆநுகூல்யாத்யங்கங்கள் தானேவந்து கூடுமென்றார். இங்கு அஹிர்புத்ந்யபக்ஷத்தில் ஆநுகூல்யஸங்கல்ப ப்ராதிகூல்யவர்ஜநங்கள்போக, விஶ்வாஸமாவது; 'ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸாதபீஷ்டோபாயகல்பநம்" என்கிறபடியே அணியிடாத அனுஷ்டாநவிஶேஷரூபமாய்ப்பின்பு நிர்பரதைக்கு முறுப்பாயிருக்கும். கோப்த்ருத்வவரணமாவது; ஸர்வஸமர்த்தனும் பரமதயாளுமாம்போது பார்த்தனையிக்கக் கொடுக்க வேண்டுகையாலே யிங்கு கோப்த்ருத்வ வரணமென்றது, "கோப்த்ருத்வவரணம் நாம ஸ்வாபிப்ராய நிவேதநம் ।" என்றபடி ரக்ஷணாபேக்ஷமானவரணம். கார்ப்பண்யமாவது: ஆகிஞ்சந்யாதிகளுடைய அநுஸந்தாநமாதல், அதடியாகவந்த கர்வஹாநியாதல், க்ருபாஜநகக்ருபணவ்ருத்தியாதலாய் நின்றுஶரண்யனுடைய காருண்யோத்தம்பநரூபமாய் "கார்ப்பண்யேநாப்யுபாயாநாம் விநிவ்ருத்திரிஹேரிதா ॥" என்கிறபடியே பின்பும் அந்யோபாயதைக்கு முபயுக்தமாயிருக்குமது. ஆத்மாத்மீயபரஸமர்ப்பணமே ஆத்மநிக்ஷேபமாம்." ஆகயிவ்வளவால் யோஜநாபேதத்தால் ஶரணாகதியேயாகு ப்ரதிபாதநத்தையும், ஸ்ரீதேஶிகனுடைய ப்ரதிபாதநத்தையும் ஸம்க்ஷேபவிஸ்தரபேதத்தாலொரு விஷயம் வெளக்கணுப்படுத்தப்பார்த்தாலும் உபாயத்தையும் அதன் அங்கங்களையும் ப்ரகாரபேதத்தால் அபாவமாக்கும் ஶரணாகதியிரஹ

ஸர்ப்படி நமக்கிங்கு வ்யாஸமமே ஶேஷிக்கும். ஆனாலும் உஜ்ஜீதர்களிவைகளை விவேகித்துக்கொள்வது. இப்படியாத்மாத்மீயஸமர்ப்பணம் செய்தவனுக்கு (வஸ்தாசக்ஷதம்) உத்தரகாலத்தில் செய்யத்தக்கது. (வாரமெகோஷ்யஃ) ஜீவ தாஷமஜநத்திலும், வபோஜநா ஷங்களிலும் வீதியற்று அடியோடு வெறுத்து வாதகவத்தியையநுஸரித்திருக்கும் யஃவிசேஷம். தர்மவிஷயத்தில் ஸஷர்களாயிருக்கும் ஶௌஷ வைஷ்ணவர்களிவ் விஷயத்தில் தர்மமே மேலிட்டிருத்தல் பற்றி ஸாநாய வ்யதிவாதகர்களாயினர். மேலும் வ வனுக்கு ஸவகஸவாஸநதர்மமே யிவர்கள் வாதமாகையால் உத்தரகாலத்தில் யாதொரு வ வத்தியும் வேண்டாமென்பதிவர்கள் கொள்கை. அங்ஙனமாகில் ஶிவாயஜேதவஸீத வஜ்ஜாஷி யஃங்களுமிவர்களாற்றவரவேண்டிவரும். இவ்வயத்தில் வரும் ஶங்கைகளெல்லாம் முன்பே வரிஹ்ருதங்கள். (தஸ்மாத்) ஆனதால் (ஆத்மநாஸனவ) ஆத்மாக்ஷாஷமநாஸமென்றதே (வ வத்தி:) வ வத்தியென்றது. ஆகயிவ்வளவால் ஆத்மாத்மீய ஸமஸேவணமன்றிக்கே ஶேஷஶேஷிகளுக்குள்ள ஸம்பந்தஜ்ஞாநாத்மே மோக்ஷாவாயாநுஷ்டாநமென்றதுபோய், ஆத்மாத்மீயரக்ஷாஸமணத்தைகூமவஷகவஞதியோடு ஶரண்யன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிப்பதே வவத்தியென நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் ஸ்ரீமத் ஹஸ்தயஸாரஸம்ஹவ்வநாயிகாரத்திலும், வரமஶ்லோகாயிகாரத்திலும் ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரரான ஸ்ரீமத்வேதாந்ததேசிகரு வேண்டிய வ ரணவத்தோடும் அதற்கநுகுணமான ந்யாயவிசாரங்களோடும் ஸஷமாய் அருளிச்செய்திருக்கின்றார். யஃதர்மவிசாரத்தைப்பற்றி வ ஹாவவஷ்யாயிகாரத்தில் நான்காவது யோஜனையில் விஸ்தரித்தருளினார். ஆகயிவ் விதம் உபாயஶோயநாநஷ்டீயமான உபாயாநுஷ்டாந

ப்ரகாரபேதமும் நிரஸ்தமாயிற்று. (௨௯)
இவ்விதம் பஹுவிதவாதங்களையெல்லாம் தூஷித்துவாக்கி
மேல் பூர்ணாஶ்ரீத்யாதியால் ஸங்க்ரஹித்துத் தென்ஞா
சாரியர் பக்ஷத்தை யின்னப்ரகாரமென்று நிஶ்சயிக்கின்றார்.

பூர்ணா ஸ்வாஶ்ரயபாவகாந்தா த்ரிபுரஹரஶிரஸ்ஸ்யூத
பத்ரா வாக்யஜ்ஞாநஸ்பந்தநா ஸ்வதநஸ்ய ஸ்வதநவித்யாபாதத: தத்க
லஹாத்ரா | பாவாபாவஶக்த்ய விரஹித ஹாணஹீ
நஸர்வாத்த ஸர்வாக்த்ர ஸ்வயணா மைதிலகோஷித
ஸ்பஷ்டிதலோகா தாக்ஷிணாத்ராயவேகோ ‖ ௩௦ ‖

(பூர்ணாம்) ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிய யாமுநமுநி ஸஹவ
ஸ்ரீமந்நாதமுநியாய் வேதாந்தஹாரஸம்பந்நமாய் ஸர்வாபூ
கோடியாயுள்ளவாபாடர்களுக்கெல்லாம் (ஸ்வாஶ்ரயபாவ
காந்தாக்) பாவாபாவமென்றும், உத்தரபாவமென்
றும் ஸ்வாஶ்ரயத்தைக் கல்பிப்பதாலும், (த்ரிபுரஹரஶிரஸ்)
உமாபதியான சங்கரனுடைய ஶிரம்போன்ற பாண்மென்
றகுறியின் (ஸ்யூத்ரா) நெற்றியிற்செய்யப்படும் தாரணத்தா
லும் (வாக்யஜ்ஞாநஸ்பந்தநாக்) வாக்யஜந்யஜ்ஞாநத்தைமட்
டிலொத்துக்கொள்வதாலும், தத்ஸம்பந்தமாய் ஸ்வபூண
மில்லாதே (ஸ்வதநவித்யா) ஸ்வதந்த்ரியெனறவுபாயமும்(பாத
த:)ஶேஷகவஜ்ஞாநாத மானதாலும், (கலஹாத்ரா) ஸ
ர்வவிரஸமென்று கூறப்பட்ட கலஹங்களின் ஹாநியா
லும், (பாவாபாவ) உத்தரபாவாபாவத்தாலும், ஸர்வ
யஶஸ்ஸ்வாத்மாதிகளையேகமாகக்கூறுவதாலுமேற்ப
ட்ட பாவாபாவத்தாலும்; (ஶக்த்ய) ஶக்திஶப்தவாச்யை
யான பெரிய பிராட்டியாரால்; அதாவது; ஸ்ருஷ்ட்யாதிஶக்தி
களுடைய வயிஷ்டாநமாகும் விஷ்ணுபத்நியான ஶக்தியால்;

“தந்த்ரமணவசாஸாத்ருவ்யவஸ்ஸ்” என்றபடி யிக்கு ஸாக்ஷியா லென்று கூறப்பட்டது.

“ஜநகஸ்ய ஶ்ருதி ஶாகவாதே பலாஸ்ருதிப்ரதீபஷேத | ஸ்ருஜ ஜ்ஞேயாதீ ஶ்ரேவாதேத்ர ஸ்வீயத் வேஷ்யாகமாநு ஸ்ருதீ ஸ்ரீதீவாஸநாரகார்யேரி | திஷ்டராஸநாவிமணாநெ ஹா நயிஷ்யாத்வத்யா || வக்ஷ்வம்ஸ்வதத்யாஷேர்கஸ்ருஷீ விஷ்தந்ரேலவக ||” என்ற ஶ்லோகத்ரய வசநங்களிக்குஸ்வாலங்களாய் ஸங்கலவிஷயங்கள். ஆகையாலிக்ஸ்ரக்ஷியால் (விஶேஷித) விடப்பட்ட, அதாவது; ஸ்ருதே ஶ்ராதி(ப்ரமாண)ப்ரமாணங்களால் (ஸித்த) ஸித்தமான (பரமார்த்த ஸத்) ஸத்வஸ்து தத்வத்தையே (வஸ்து) சொல்வதாலும் (ஸ்யாஸ்ய) பெருமையாலும் (கெளவிதி லெக்ஷாதிகவஸ்துதீ ஸவிஷா) ஸவிஷயத்தில் கூறப்பட்டோரும் முறையையும் (ராகதிநா கத்யாபத்தெந்) தென்றேயந்திருந்து ஸ்வவத்ப்ரித்த கொகாவாயதாஷ்க்ரகத்திக்காணப் படுகின்றதென்றதின் பொருள். அதாவது; வர்வஹாரமிகவாராயிதகாவஷேஷு கள்ஷிதிஷ்திவஸங்கள். வஷேலேஷ்ருபரவிஷேஷகள்ஷேர ஷிஷேஷவஷயங்கள். “ஸஸ்ஹாத்ய வெஷ்ஷேஸ்ஸஸ ஹாதேஹ்யதஷேஷஷ” என்றபடி ஷிஷிதிகளின் வா ஷ்தியும் ஷேயம். இவருக்கும்ஷோவதிரஷேஷாகாரவா ஷ்யாரவை வெஷிஷிஷ்மைய. ஷிஷிஷீகள் கஷேஷஷ்த்ராஷி வாக்யேக்ருத்ராநத்தையே ஷோஷாயாயகாக க்கூறுகின் றவர். இவரும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரஸ்வ வாக்யஷ்ரவமான பெரு ஷதேவேஷ்ராநமே ஷேஷஷாயகனைக் கூறுகின்றனர். ஸ்வ ஷமேனென்றெருமையத்தையிவர் ஸம்மதிக்காமே யெனில்; அதையும் ஸஷ்வஸாயித்ராநரோத்மென்றார். ஆகையாலும் ஷேஷிக்ஷேவ ஸ்வஸ்ஸேஷ ஷ்ராநத்தமென்றதிகாரமிடா த்தது. மேலும்; ஷிஷிஷிகள் ஷேஷத்தையிடவேறுமென்

றார். இவரும் ஸர்வஸம்ஹர்த்ருத்வமே ஸர்வேஶ்வரத்வமென்றார். ருத்ரனிருத்தனுகையால் பரம் வேறெதென்றவைதிகள். ப்ரஹ்மனுக்கு ஶிரச்சேதகனுகையால் இச்சேதனன் நிவர்த்யனென்றும், அப்பரமாத்மாவே ஸர்வத்திற்கும் கர்த்தாவென்றும், ஜந்மநாஶவர்ஜனென்றும், அதனால் உத்பத்தியும் அஸம்பாவிதமென்றும், ப்ராயச்சித்தாதிகளுக்கிவனில்லையாகையால் பரிஹாரகாரணமுமவஶ்யமன்றென்றும், அந்யத்ரகாரணமே அத்ரகாரணம்போலாவதால் பராவாப்திக்கவகாஶமேயில்லை யென்றுமித்யாதி வஹுவிதவாக்யங்களையிட்டு பரம் சேதனனுக்கு வேறியாதென்றார். அவைதிகள் நிர்குணமும் ஶக்திஹீநமுமான ஶூந்யவஸ்துவே ஜகத்காரணமென்றார்கள். இச்சைவபாஶுபத வைஷ்ணவரும் ப்ரகாரபேதத்தால் ப்ரத்யக்ஷாநுமானயுக்தியால் ரஹிதமாய், அதவாவ அநிர்வசநீயமாயுமுள்ள ஸம்வாதே ஜகத்காரணமென்றாரென்பன. இவ்வளவே காரணங்களைக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா இச்சைவபாஶுபதவைஷ்ணவர்களுடைய மதமும் ப்ரகாரபேதத்தால் ஶ்ரீமானுடைய அவதாரமான ஶங்கரனுடைய அவைதிகமேயெனக் கூறினர்.

பின்னொருகாலத்திலும் ஸாத்வீயரில் சிலருமிப்படிக்கூறியருளக்காரணம் ஶாஸ்த்ரவைஶத்யமல்லாதே வேறில்லை யென்பதும் நிஸ்ஸம்ஶயம். இவர்கள் உபந்யாஸத்தால் ஸ்வதந்த்ரமாய் ஶ்ரீவைஷ்ணவஸூத்ரங்களாகிலுமிவர்களுடைய அநுஷ்டாநமும் அவைதிகஸம்மதமாகவே காண்கிறது. ஸ்வதந்த்ரதீக்ஷையல்லாதே ஸத்வக்காய் நோக்குங்கால் வைதிகாநுஷ்டாநமும் உபேதிக்ஷேக்குறியால் அவைதியென்ற ஸாதுக்களுடைய விஶதமாய்ப்போர்ந்த வடிவையுடையதேயாம். ஆகையால் நமது பூர்வாசார்யர்களான ஶ்ரீஜநார்தநஜீயர்

ஸம்ப்ரதாயத்தாலும் எம்பெருமானார் தர்சநத்திற்சேராத வரென்றும், அதனால உடையவர் திருவடிஸம்பந்தமில்லாத வரென்றும், ஸங்கார்யஹேதுத்தாலோர் வைஷ்ணவவைதிக ளென்றும், திருநாமத்தால் ஸஹஸ்ரநாமவைதிகளென்றும் நி ரூபிக்கப்பட்டனர். இங்கிவர்களையும், ஸாக்ஷாத்ராமாநுஜீய ரோடு ஸமர்களென்று பேசுவது ஸாராஸாரவிவேகர்களிரு வரையும் ஸ்ரீதநாயகனோடு ஸமரென்பதுபோலாகும். ஸநகாதிகளைக்கொண்டு நமக்கும் ஸம்ப்ரதாய வைஷ்ணவருக்கும் ஸாம்யங்கூறுவதும் "ஸநகாதிபோ ஸா ஸ்யம்ப்ராப்ய ஸாவர்ண்யமுபபோதிவ." என்றதுஷ்டாந்தத்தோ டொக்கும். (௩0)

இதி ப்ரபத்திவாதஸம்பூர்ணம் ||

அதோத்தரக்ருத்யாதி: ||

—(௦)—

இப்படிஸக்ருத்கர்த்தவ்யமான ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநாநந்தரம் இவனுக்கு உபாயாந்தரமான பக்தியோகாநுஷ்டாநாதிகள் உபாயபுத்த்யாநுஷ்டிதங்களான பொழுது ஸ்வரூபவிரோ திகளாகையால், பக்தியையாவது, ததங்கபூதகர்மஜ்ஞாநங்க ளாதி ஸர்வத்தான பகவத்ஸமாராதநத்தையாவது அ நுஷ்டிக்கில் அவைகளிரண்டுமிப்ரபந்நவிஷயத்தில் ஸ்வரூ பவிரோதிகளாகுமோ, அல்லது ஸ்வரூபாநுரூபங்க ளாகுமோவெனில், அதன்விவரணத்தை ஸ்ரீதோதாத்ரிநாத இத்யாதியால் ப்ரபஞ்சிக்கின்றார்:—

ஸ்ரீதோதாத்ரிநாதேந கருணயா ப்ராபயிஷ்யதிவைஸ
ஸமாதேநாஸ்ஸக்திஸூதிந: நஸ்ஸவ விரோதாஸ்ஸ்வபநாஸ |

நவநீரயஸ்ஸ்னேஹா வஹநமாதரோஷேய பேஹதி
தீவ ஸ்ரீநிர்தோஷ பாரமேஸ்வரணா ஷாபவிதக்திஷு ॥ ௩௨ ॥

ஸ்ரீ தத்வஸாரம் ॥ (ஸ்ரீ தத்வஸார) ஸாமானன உபாயாநுஷ்டானத்தால் வரிக்கடைந்த பேதத்தின் (ஸக்திர்தோமேந) ஸம்பவஸிஷ்டமான ஸக்தியையும் ஜ்ஞாநத்தையும் (... ஸம்ப்ருதயா) ...மாக (ப்ராப்யேஸ்வரேஸ) ...னிடத்தில் ப்ராப்பிப்பதனையாகில் (லோக்ஷீ) ... மாதியான ஸஸவனிடத்தில் (ஸர்வ விஷேஷாந்) ஸகலஸ்வரூபமான விஷேஷமானவைகளும் (வைஷ்டாவு) அப்படிக்கொரு ப்ரமாணவந மூண்டாகையாலும் (ஸம்மோநாலீ) இப்பபந்நுக்கு உபாயரூபமானஸம்ரவத்தால், ப்ரபத்தி செய்தவனுடைய மோக்ஷம் ...யாகின்றது. அதாவது; தான் செய்த பேதத்தைக்க ...மாகத்தான் தெளியவேண்டிய விஷயங்களில் உபேக்ஷித்து நாம் ஸ்வரூபத்தை ருயிக்கிறே என்று ப்ரபா மேல் காலத்தை ... ஸ ... விஷயத்தின் ஸகலஸ்வரூபமான ஸம்ஸக்திவிஷயத்திலும், அதில் வேறும் தலையெடுக்கக்கூடிய ஸாஷாத்க்ருத்தாநம் தெளியவேண்டியும், ஸக்திதானங்களோட்டில் ப்ரபந்நனவன் ப்ராப்திக்கக்கூடுமென்பது. இதற்கு "தத்ராபி ஸக்தி நாஸ்ய ஸத்ஸ்ருத்தாந | நயாவேக ஸாரூஷாவிஷேசம் யாவநாஸ்ய சிகாணவா ॥" என்றது ப்ரமாணம். இப்படி ப்ரமாணம் விலமானவேழுந்த ப்ரமாண விரோதங்களுக்களையிட்டு ஸக்தீதாநாதியாமென்னும் ஸ ... விரோதமென்பது ஸ்ரீபாஷ்யவிரோதமென்று மேல்காட்டுகின்றார். (ஸர்வ...) எல்லாருமபடிம் (வநமஸ்தரோமெய) அனேக ப்ரமாணவசநங்கள் தடைசெய்யும்பொழுது (...) ஸாரமாயுமுள்ளதாகாது. ஆகையால் ஸக்தீதாநங்களைப்போர் ப்ரபந்நன் ப்ர

ஶத்ருக்ருதகார்யங்களில் ஸஹனமிடம் ப்ராயஶ்சித்தமு ஸ ர்வப்ராயஶ்சித்தமென்று (உக) என்று (ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம்) ஸ்ரீஸா ஷ்யமாகும் ஸ்ரீஸூக்தியில் (வாராஹபுராணம்) வராஹநா யனான எம்பெருமானாரால் (உசுo). இந்த ஸங்க்ஷமாண ம் (ஸூசிதம்) ஸூசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது; “நஹிவஹ்நி விரோதேந ப்ராயஶ்சித்தம் ப்ரவர்த்ததி” என்று ஸ்ரீஸா ஷ்யகாரர் திருவாக்கின் ப்ரகாரம் ஸகலத்தை ப்ரமாணிக்கும் பொழுது அர்த்தம் தவிர்ந்தாலொழியக்கூடாது. மேலும், ப்ரபந்நாநுஷ்டானங்களை யருளிச்செய்யும் “வதர்ஶநஸ் [illegible] ஸ்வாமிநோ ஸந்தோஷம் [illegible] ஹிதம் ஸக்ருத்ப்ரதிஷேதிதே வாஸம் ॥” ஜகத்ஸாக்ஷி ஸ்ரீஸாஷ்யகா ரனைவ்யாஸ்தர்ஶனான ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் நம்பிகளுடைய ஸாகஷ்டங்களும் [illegible] அந்நியும் ப்ரதிவக்ஷிகள் செய்யும் [illegible], ஸஹவக்ஷஸ்ரீ தியும் ஸக்ருத்யங்களாய்த் தீரும். இது [illegible] கையால் ப்ரதிவக்ஷிவாதம் உபவாதமேயாம். (கூக)

“[illegible] வால்யோப [illegible] ஜாத்யந்தித்யம்” என்றபடி க்ருதக்ருத்யனை ப்ரபந்நனுக்கும் க்ஷதவ்யமொ ன்றுமில்லைநதனால் இப்ஸத்ப்ரதாயமென்று ஸர்வவி [illegible] பொருப்பதினை ஸத்ப்ரோக்ஷத்யா கிடாலினி வ்யாவ்யாநிக்கின்றார்.

ஸத்ப்ரோக்த ப்ரவ்ருத்திர் [illegible] வாயக்வ [illegible] ஸ்வரூபவஸ்தி நம [illegible] ஸ்வரூபஸ்தி நயஸ்த்யா ஸ்ரீஸாவலம்பனவ்யவி [illegible] ப்ரவ [illegible] மாணவ்யவஸ்தை ॥ ॥ கூஉ ॥

பக்திஜ்ஞாநாக்ர்தி!! (ப்ரபந்நை:) ப்ரபந்நர்களால் (பக்திஜ்ஞாநே) பக்திவிஷயமான பக்தியும் ஜ்ஞானமும் (ஸாத்ய வ்ருத்தி) ப்ரபத்தியாகும் மோக்ஷோபாயாநுஷ்டாநமும் கூட (ஸர்வோபாயவஶாத்) நல்லதோரு உபாயதாவாஸியால் (க்ருதம் சேத்) செய்யப்படுமேயாகில் (ஸ்வார்த்தே) ஸ்வஸ்வார்த்தத்தில் (ஸம்ஶோஷ்ய) கேடுள்ளதேயாகும். அவைகளே (ஸ்வார்த்தே) ஸ்வார்த்தங்களாகில் (ப்ரபந்நஸ்ய) அப்பிரபன்னனுக்கு (தோஷாய ஸம்பத்தி) தோஷமாகவாகாது. அதாவது; ப்ரபத்தியென்பதும், பக்தியென்பதும் தத்ஸ்வரூபமானதால் ஏதாவதொன்றை முதலில் உபாயமாகப்பற்றினவன், மற்றொன்றையும் கிஞ்சித்காரஸஹகாரமுபாயமாகப்பற்றுவானேயாகில் முன்செய்த அநுஷ்டாநத்தில் தெளிவும் விஶ்வாஸமுமில்லையாய்த்திரும். மற்றதும் வீர்யமில்லாதுபோகும். ஆகயிப்படி: ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் ஶணரஜ்ஜு பந்தநாந்தரம் வீர்யமற்றுப்போனதுமன்றித்திருவடி பந்தத்திற்கு ஶணரஜ்ஜுவும் பந்தநவிஷயத்தில் அஸமர்த்தமானது போல் போகாது, ஏதாவதோருபாயஸ்வீகாராநந்தரம் மற்றொருபாயத்தை ஸஹகாரியாக அநுஷ்டிக்கில் வஉபாயாநுஷ்டாநத்திற்கு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரந்யாயம் ஸம்பவியாது, க்ருதோபாயம் வீர்யவத்தாகவுமாமென்பது இதன் தாத்பர்யம். இங்கோர் விசேஷம் அதாவது; பக்தியிலிருந்தவன் விளம்பாக்ஷமனாயிடையில் ப்ராரப்தத்தையும் நசிப்பித்து, சடக்கென மோக்ஷந்தர வல்லதான ப்ரபத்தியிலிழிந்தால் குறையில்லை. அஶக்தப்ரபந்நன் ஏதாவதோர் காரணத்தையிட்டு இடையில் பக்தியிலிருந்தபொழுது தான் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரந்யாயம் ப்ரபத்த்யுபாயத்திற்கு ப்ரஸங்கிக்குமென்பது. க்ருதக்ருத்யப்ரபந்நவிஷயத்தில் காலக்ஷேபமில்லாததாலிச் ஶங்கையுதிக்க அவகாஶமில்லை. இங்கு, ஶாஸ்த்ரார்த்தயாவாவி ப்ரபத்த்யாதிஹாரோசெந | ப்ராப்த்யாஸம்ப்ராப்த்யோப்ராப்த்யா

ஃசேதொ கஹயபுவிஷ்வஹி:” என்றது தாத்பர்யத்தை க்காட்டும் ஸூத்ரம். இவ்வர்த்தத்தை “ஸாதநக்களான ஸூ ஷட்ரிஸி வ்யாபாரங்களும், ஸாத்யங்களான ரத்நவாணிஜ்யாதிகளும் ஸமுத்ராயிகள் பக்கல்விளக்கிறதுவும், ஸயிகாதி விசேஷவ்யவஸ்தையாலேயன்றுமிடம் லோகவ்யவஹாரம் என்று வாரசேஸ்தோகாதிகாரத்தில் ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தார். “லோகத்தில் ஸமுத்ராயத்திக்கு ஸாதநமாக ஸப்தநூல ரத்நவாணிஜ்யாதிகளும், ஸ்ரேயமான ஸூத்ரஷட்ரிஸிகளும் உளவாகக்கண்டோம்.” என்று தனிவரசத்தில் பின்னை லோகாவாயஸ்யருமருளினர். இவ்விதம் ஸக்ராஸக்ஷ விஷயத்தில் ஸக்திஷ்வ ஷக்திகளை தாத்பர்யங்களாக விபி த்த ஸாஸ்த்ரத்தைமுன்னிட்டு உபாயத்தி லிழிந்தவர்க்குப்பிற் பட்டகாலத்தில் ஸம்பாவ்யம் உபாயாந்தரமனுஷ்டிக்கக் கூடுமாகையால் “ஸ்வதந்த்ராஸ்ச ஸ்வதந்த்ரா ஸ்வஜ்ஞாவ த்தாவாஸ்ய | ஸேவாஸ்ருநஸக்தி ஸக்தா வஹிஷு ஷபிக் ஷன ||” என்று ஸ்ரீஸாரஸாரத்தில் ஸ்ரீதேசிகர் மோக்ஷோபாயத்தர்களை நான்காய் வகுத்தருளினர். அதாவது; ஸ்வஸ்தியை மோக்ஷவிஷயத்தில் ஸக்திநிரபேக்ஷமாக ஸ்வதந்த்ரமாய்க் கொண்ட ஸ்வஜ்ஞனொருவன், ஸக்தியையிடை யிட்டு மோக்ஷத்தைக்கோரும் ஸாபேக்ஷ ஸக்திநிஷ்டனான ஸ்வ ஜ்ஞனொருவன், ஸக்தியை ஸாக்ஷாத்ஸாதநமாகவேபற்றி உபா யவேஷத்ரவனுஷ்டிக்கும் ஸக்தியையுடையவனொருவன், ஸ்வ ரூபமாய் அநுஷ்டிக்கும ஸக்தியையுடையனொருவன் ஆக நான்கு வகையார். என்றதும்; ஸக்தியென்றும் ஸ்வஜ்ஞனெ ன்றும் பிரிவிரண்டேயுள்ளது. ஆகயிப்படி ஸ்வரூபமா ன ஸக்தியும்; ஞானமும் ஸ்வரூபமாயிருக்கினும் “ஸாத்ய ஸம்ஸாரபாஸாணிஹி தாத்ரீ தேகீபிஸி: | தஸ்யாத்ஸஸ்வ ஸாஸ்ரோஜ்ஞாயஸ்ஸ்ரஷ்டோஸ்மாஷா ||” என்றபடி ஸம்ஸாரி

துராஸஜ்ஞந ஸாத்யமாயில்லாதே ஸாத்யமாக வே
பெருமிக்குத் திரிபுரனும், கந்தர்பாதிவ்ருத்தியும் விக்ரு
வேதைந்நேந்த்ரியும் விப்ரஸாவனும்; ப்ரதமவஸார்யு
யுமாகவும் ஈஸ்வரஸம்வாதநாயமாகவும் ப்ராஜாபதி யா
காஸைத்திரத்ரியும் வ்ருத்தியமாகவும் ஸம்ப்ரஹ்லிக்துக்
கொண்ட ப்ரஹ்மாவனும், ஸாஸ்த்ரத்தையும் வேதா
ஸாரஸத்தையும் வாணிஜ்யம் செய்யும் வம்ஸிதாஸனும்,
தனக்கொன்றும் காயக்லேசமில்லாதே பிறர்க்கேயுபகா வ
காரமுள்ளவனையும், கநிதபாரணத்தையிட்டு க்ரூர
தாநேந்த்ரநேஸவனும், அக்ருதிமோயக் கிடைக்கவேண்டி
யஸாரஹஜிகா ஹிஜாதப்ராஹாவத்தால் கஹிஜாதகருமணிகளை
உத்தேஷிக்கவே அபேக்ஷிக்கும் ஜநதீர்த்தகருணைஜனமோரா
வைஷ்ணவரும் வ்யாக்ரனும், வராஹமூர்த்திக வடிவிக
தமோஜ்ஞான ஜ்யோதிஷ்பாரணனும், இன்னும் மற்றுள்ள
ஸர்வேஸ்வரபாராயண வேதைக்ஞனும், ஸ்வாமி ஹவித்தும்
ஸவர்ணஸவரும் வைஷ்ணவர்களும் ஸவர்ண
ஜங்களிலும் ஸ்வதந்த்ரமான ப்ரதிஜ்ஞையுடையவரும் கவிதா
கிருகவிஸ்ருதம் ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யருமான கஸ்தூரிக
விடத்தில், ஸ்ரீரங்கப்பிரானென ஸ்ரீவத்ஸஹயஸ்ரீ ஹயவாயவி
த்துப்பெற்ற ஞானத்தைப்பற்றி வாதஸ்த்ரஸம்ஹி
னையால் ப்ரபந்நஸங்களில் ஸ்வாமிவியோவெனப்
பேசித்திரிகின்றனர். வாமொதாபத்தில் மஹிமை:வீரா
கிவைகளுக்கல்லது மற்றவைகட்களிலே. பற்றிபதவிடா
தே ஷுரவைவிவதி ப்ரபந்நயமான பவித்ரத்திலுள்ள கஹிமா
நத்தாற் பேசுவது; வைவோதஹர்களான தாராவஸ்ஷேஷு
ணாதி மதாமஹே,க்ஷவாதிகளிடமும் ஸஹஜம். இவரிப்படி
ச்சொல்ல “த்ராஜாதுஷ்கடம் வெவ்த்ரவைதொவைஞ்ச
ரா | ராமவயஜ மாமிலீவய நவஸம்வந்ஸலம் | கக
ஸீக்ஷத்ராணம் வெஷ்டிபாதிகாவ நயாதிகம் | திமகூணா

ணவஞ்சவ ...த்ர ஶீலக்ஷண: ॥” முதலியவைப்
ப்ரமாண வசநங்களே காரணம். ஆதலால் ஸாரஸார வி
வேகிகளுக்கல்லது உக்தவிஷயங்களெல்லாம் ஸுவ்யவ
மாவது வ்யாஸமாகும். மேலுமிவர் ஶக்திஜ்ஞாநமின்றி
ஸர்வவிரோதியென்று கூறுவது யதார்த்தமாகில்; (யீ
க்ஷாதீநி) ஜ்ஞாநஶக்திமுதலிய (ஸர்வகல்யாணாவலி) எல்லா
: (வரவரமுநிகோசரா:) அழகிய மணவாளமுனிவருக்கு (ல
க்ஷ) இலக்கணம் (இதி) என்று (தத்வேஷி) அம்முனிவர்வி
ஷயமான தனியனுரும் ஶ்லோகத்தில் (உக்தா) கூறப்பட்
டிருக்கிறது. (கிம் ஹி) யாதுகாரணமோ, அதாவது; ப்ரதி
பக்ஷிகளின் மதாசாரியரில் ப்ரதாநரான மணவாளமுனிவ
ரைப்பற்றிய ஶ்லோகத்தில் “யீக்ஷாதிகுணார்ணவம்”
என்று கூறியிருப்பதாலின்று ஜ்ஞாநஶக்திமுதலியவையா
வையுளவோ, அக்குணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவர் என்
பொருள்படுவதால் ஸர்வவிரோதங்களான யிவ்வண்
ன கிஞ்சித்தேனும் பொருந்தாதனதுபற்றி (ஸ:) அம்முனி
வர்(ஸ்வவஞ்ச:) வஞ்சனல்லாதவர் (இதி)என்று(வக்தாம்)
கூறட்டும், (அதவா) அல்லது (வக்த்ரம்)அந்த “ஸ்ரீஶைலே
ஶயாவாதம் யீக்ஷாதிகுணார்ணவம்” என்றதனியன்
ஶ்லோகத்தையாவது (த்யஜ்யதாம்) ஸர்வவிரோதமானதால்
முற்றிலும் விடட்டும். அதன விவரமாவது; ஶக்திஜ்ஞாநங்கள்
பாய் குதிஸ்ஸூத்தால் வைராக்யாதிகளுமேற்படுவதால்அந்
ஶ்லோகத்திற்கு விஷயமான அம்முனிவர்,வஞ்சனாகில்மே
ற்கூறப்பட்ட ஶக்திஜ்ஞாநவைராக்யாதிகள்பொருந்தாதவை.
வஞ்சனாகில் அவைபொருந்தும். ஆசையாலவரைஸ்வ
ஞ்சனென்றாவது,அல்லது அவரைப் வஞ்சனெனவொத்து
வர் விஷயமாயிருக்கும் அந்த தனியன் ஶ்லோகத்தை
யாவது ப்ரதிபக்ஷிகளான நீங்கள் த்யஜிக்கக்கடவரெ

னக்கருத்து. அன்றியும், "நிர்ஹேதுக ஸமஸ்த கடாக்ஷமே ப்ராஸங்கிகமான ஞானத்தைக் காட்டிலும் மேன்மையானது" என்றெப்பின தொகாமாயர் உப்படி வாசித்தும் வணங்கியும் கேட்ட ஆசார்யன்றிக்கே ஞானப்ராஜன ஸர்வஜ்ஞனுடைய ஸஹஜகாருண்யத்தினடியாக வந்தஞானத்தையுடைய நம்மாழ்வார் ஞானமே சிறந்ததெனவும், மற்ற பெரியாழ்வார் முதலாயர் ஞானமெல்லாம ஸர்வேச்வரப்ரஸாதமாய்ப் படித்து வந்தது பற்றி சுதிஜயத்ரமெனவும் விளக்கி ஸ்ரீதேவிஸ்ரு ஸமஸ்த ப்ரஸாதனையால் ஞானத்தைப் ப்ரத்யாககையால் அது ஒரான்வழியாய்வந்த பெரியவாயர்களுடைய ஞானம்போலன்றெனக்கூறுவது, ஸ்ருதிவாக்கியின் ப்ரேமபுராதநப்ராசுநரான வேதாந்திகளின்வாதமாகும். ஆகையால் போகிகளுக்குவதுக்காய்ப் ஸ்ருதிவாக்கியங்கள் கூறுவது முன் பின் பொருந்தாதவையாயின. (௩௨)

மேலும்; ஸ்ருதிவாக்கிகளுடை உக்தியிலுள்ள தோஷங்களை விஸ்தரிக்கின்றார்.

ஸக்தித்ராநாதிநாப்ராவதம் ஸர்வஸர்வேச்வரியகாமி ப்ரஸ்பஷ்டார்த்தமர்த்த ஜ்ஞாநஸ்வரூபஸ்ய நவஸம்வாயஸ்ய, நாமரூபஞர்; செய்தார் சேல்கன்று செய்தாரி திவஸநம் ஓாதாநதேவாஸ்தமோஹம் விஷேசாரூபம், விஜ்ஞாநவி திவிதாநவேதா ஜேதம்நிதிஸ்ஞாசிதாநிஜ்ஞா:॥ ॥௩௩

ஸக்திநிதேநாதி ॥ (ஸக்திதாநாதிநாப்ராவதம்) ஸக்திதாநாதிகளுடையவெதுப்பே (ஸர்வஸர்வேச்வரிப்ரவ்ருத் ப்ரஷோர்களான, தேவதாஸுர ப்ரயோஜநாஸுர ஸம்ப

த்தைவிட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் யத்நமென்றும், (ஸ்வவஶ
ஸ்வோபாயஸ்ய) ஸ்வப்ரவ்ருத்தியையேயல்லாது தோருபாயமாய்ப்ப
ற்றினவருக்கு (ஸ்வப்ரவ்ருத்திராஹ்யம்) தம் தம் வர்ணாஶ்ரம ஸ்வ
[illegible] (ஸாதனம்) தம் தம்முடையது
ரமென்றும், (நாமம்) ஸர்வாபராதங்கள் ஸஹிக்கும் க்ஷமை
நாமனை (ஸ்வவஶ்நாம்) அடைந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
செய்ததாரேல் நன்று செய்தாரி திவ்யப்ரபந்தங்கள்) தீமைசெ
யதாலும் நன்மையே செய்தாரென்று ஆழ்வாரருளிச்செய்த
[illegible] (விஶேஷாத்) பெருமானுக்கு (வாத்ஸல்ய) தீ
மையே (தோஷங்களை) ஸஹித்து நிற்கத்தக்கதாக வரி
க்கடவதென்றும், (ஸதா) இம்மாதிரியாக (விஜ்ஞ) ஸ்வ
வைஶ்வாஸிகமாகவும், ஸ்வாதீனமாகவும், எம்பெருமா
னை திருவுள்ளத்திற்கு ஸந்தோஷமாகவுமிருக்கச்செய் தேயும்
வெட்கமற்றவர்களாய் (விவேகமில்லாமல்) ஸர்வஸ்வாமியை
யும் செய்கின்றார். அதன்மூலமாய் ஸ்வதந்த்ர வஸ்துவை
னைநிற்க நினைக்கிறார்கள், (விஶேஷேண) ஸ்வதந்த்ரனை ஸ்வ
ரூபம் (ஜந்துக்கள்) ஜயிப்பதற்காகவும், (அஜ்ஞாநம்) அறிவில்
லாதவர்களாய் தன் வெறுக்கத்தானறியாதே (ஜந்துக்கள்) விரு
ப்பமும் செய்கின்றனர். அதாவது, இவ்வைஷ்ணவர்கள் ஸ்வஹா
ரோதித்தங்கலலாதே மற்றவைகளையெல்லாம் ஸர்வஸ்வ
ரூபங்களென ஸ்வாதந்த்ர்யங்களைக்கொண்டுவிலக்கி யாவ
மேயவஸ்ரம் செய்யவேணு மென்று எழுதியும், வாசித்தும்
ஐமந்தைஸ் திக்கச்செய்கின்றன ரென்பது தாத்பர்யம். இங்
குபிள்ளை லோகாசாரியர் தமது ஸ்ரீவசனபூஷணப்படியில்" உன்
தோஷத்தை போக்யமாகக்கொண்டு "என்றும்; பாபங்களை
நான்பொறுத்து வைத்தேனென்று நினைப்பிடாநிற்க,' என்று
ம், த்வயத்தில்,, அவர்கள்தோஷங்களை போக்யமாகக்கொ
ண்டென்றும் 'ஸ்ரீபடியில் அப்படியே ஈஶ்வரனும் செய்தா

ரேல் நன்று செய்தாரென்று தோஷத்தை போக்யமாகக்
கொண்டு" என்றும், ஸ்ரீ ... பிராட்டிக்கினை
சிதகு உரைத்தாலும் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தாரென்று
அவளோடேமறுதலித்து 'எனக்கு' எம்பெருமானுடைய,
என்றும் 'வத்ஸலஷணத்தில்' தோஷத்தையும் குணஹா
நியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே, ஸம்ஸா
ரத்திர்க்கவைதன்னையே பச்சையாக்குகை. இரண்டிரண்டுங்
குலைய வேணுமென்றிருக்கிலிரண்டுக்கு மிரண்டுமுண்டாய்
த்தாம், இரண்டுங்குலைந்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்குமிரண்டுமு
ண்டாய்த்துதாம். ஸாக்ஷிகள் தோஷம் ... , ஸஜ்ஞாந
னுக்கு தோஷமேதென்னில்; வாத்ஸல்யங்கள் பக்கல் ஸௌஹா
ர்தமும், காருண்யமும்; வ்யாப்தியும். ... சண்
டிருந்தது க்ருஷ்ணஸம்ஸ்ரயத்தாலே ஸ்யாநதோஷம்." என்
றிவைகளும் தோஷஸாம்யத்திற்கு ஸம்பந்திகளின் ஸு
காரணங்கள். ஆகையிவ்வளவால் எம்பெருமானுக்கு, ஸமஸ்த
நாசம் ஸம்ப்ரவ்ருத்தியும் ஸமஸ்தஸம்பந்திகளை நிவ்ருத்தியுமுடைய
வரன்றிக்கே, ஸம்பந்திகளுக்கும் வ்ருத்தர் விஷயத்திலும் அநாதி
ஸநிவ்ருத்தர் விஷயத்திலுமே ஸாம்யதா பாவமுண்டாய்
ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணியருள ஸம்ஸ்காரம் ஸம்ஸவிக்குமென்
பது ஸம்பந்தி ... தோஷ ... வின் ...தாயிற்
று. இதனால் ... போக, ... இவர்
ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸாம்யமுண்டாயிற்று. ...
...ஸாக்ஷாதிகாரஜ்ஞ" என்றவிடத்தில் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ரு
த்தி ...
...த்தில் ... செய்தார்கள் ...
... முண்டென்பது ...
க்கலாகும். மேலும்தோஷத்தையே பச்சையாகக்கொள்ளில்

[illegible] யும் [illegible]. ஆகையாலி வ்வர்த்தம் [illegible] மான [illegible] மே. [illegible] ங்களால் மறுக்கக்கூடாதென் பது முன்பே கூறப்பட்டது. என்று [illegible] போல் பற்றியதை விடுவது [illegible] ர்களுக்கு [illegible] மாம். அன்றியுமிந்த [illegible] வந்தபொழுதே [illegible] த்திற்கு [illegible] மாயி ற்று. அப்பொழுது [illegible] களெல்லாவற்றையும், [illegible] பொழுது பண்டுள்ளவைகளை விட்டுப் புதியதாய்ச் சிற்சிலவைகளைப் பற்றுமாப்போல் விட்டே பற்றவேண்டு மென்றாற்று. இது [illegible] ல்லாததால், இவர் [illegible] திருவுள்ளத்திற்கு [illegible] முடிந்தன. ஆகையாலிவையெல்லாம் [illegible]. இவைகளை [illegible] மாய்ப்பற்றி [illegible] மே. மேலுமிந்த [illegible] மென்றது [illegible] மானதால் அவ்வாஜ்ஞை விதிரூபமாயும் நிஷேதரூபமாயுமாகவிரண் டுவிதம். இத்தையே ப்ரவ்ருத்திரூபமென்றும் நிவ்ருத்திரூப மென்றும் கூறுவது. விதியாவது: "[illegible]" இத்யாதிகள். இது ப்ரவ்ருத்திக்கவேண்டிய [illegible] கள். நிஷேதமாவது; "[illegible], [illegible]" இத்யாதிகள். இது நிவ்ருத்திக்கவேண்டிய [illegible] கள். இவையிரண்டையும் விடுகையாவது; செய்யவேண்டிய [illegible] ளைச் செய்யாதிருப்பதும், செய்யக்கூடாத [illegible] களைச்செய்

வத்துமாம். ஆகையாலிப் ப்ரவ்ருத்தியையும் நிவ்ருத்தியையும் [illegible] யையையும் ப்ரவ்ருத்தி [illegible] யும் விடுதலென்பது. ஸூத்ரகார ணாக்ருஷ்ண [illegible] யாயின. [illegible] ன்டுஹ ஹவாஹாரக்ஷிக்குமென்பதும் [illegible] னவாக்யமென்பது முன்பேகூறப்பட்டது. ஆதலால் [illegible] மாகரவிகளொது வாக்கியங்களையும் [illegible] ராஜஸ [illegible] நாஜீயர் [illegible] ளமடைத்திருவிழாவென்று சொல்லி [illegible] தமமாய் ப்ர [illegible] கொண்டாடினர். இவர்களுக்கும் [illegible] கார்களைக்கட்டிவிட [illegible] களி ருமெழுதிக்கவில்லை. [illegible] யவர் செய்யும் [illegible] பேரில் [illegible], விசெதிப்பதைபார்க்கிலும், செய்யும் தப்பேரிலேயே [illegible] து திரிவரு [illegible]. ஆனால் [illegible] ஜீதனல்லவென்பதற்கும் பொருள் [illegible]; "ஸ்ரீ [illegible] டைய [illegible] க்கையாலும், மேல் ப்ராசாரிகளான குற்றங்களுக்கும் [illegible] கொடாதொழிகையாலும், [illegible] ங்களுக்கு [illegible] லேயாதல் [illegible] தல் கண்ணழிவு செய்கையாலும் ஸ்ரீ [illegible] தருடைய [illegible] யக்காரனென்று [illegible]. [illegible] "செல்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" உதாரிகளுக்குத் தாஸ்யம்" என்று ஸ்ரீ [illegible] அருளிச்செய்

தார். இவ்வர்த்தத்தை [illegible] ஆசாரியாரும்; "[illegible] க்ஷமஸ்வ [illegible]!" என்றும், "[illegible] தே [illegible]! [illegible] ஸம்ஹர [illegible]!" என்றுமருளிச்செய்தார். மேலும், "[illegible] செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" ரென்றதால் [illegible] வனுக்கு உத்தரகாலத்தில் அபராதம் புகுருமென்கைக்கு இடமுண்டு, இங்கு செய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்றது [illegible] அபுத்திபூர்வகமாகப்புகுந்தால் நாமே க்ஷமிப்புதோம், [illegible] [illegible]மாகப்புகுந்தால், அவர்கள் க்ஷமை கொள்ளாதவளவிலும் [illegible] நாம் [illegible]ப்புதோம். ஒருபடிக்கும் [illegible] [illegible]. மேல் "நன்றுசெய்தாரென்பர்போலும்" என்று சொல்லுகையாலே இதுவல்லாதவிடத்தில் [illegible] ஸூசிதம். "அபாயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத் | ப்ராயஶ்சித்தியம் ஸாத்ர யத் புந: ஶரணம் வ்ரஜேத்" என்று சொல்லுகையாலே [illegible] த்தில் [illegible] ஶ்ரீ [illegible] பிறக்குமத்தனை யென்றுமிட, [illegible] ஸித்தம். அதிலும் கழிக்கத்தக்க ப்ராயஶ்சித்தம் வேண்டா" என்று [illegible] ப்ராயஶ்சித்தமன்னைப்ராப்தம். இப்படி [illegible] ஸாபராதனான [illegible] ஸாபராதனால் [illegible] ஆனந்தியில்லாமை சொல்வது. "[illegible] [illegible] க்களால் ஶ்ரீ தேஶிகரு [illegible] [illegible] ஶ்ரீஸூக்திகளைத்து வருவதாலும், [illegible] காணாதுமிதுவேபெருள். ஆ

கையால் "அப்ராக்ருதம் பரமம் யந்ந ஸந்தி க்ஷேத்ரஜ்ஞா நா| ஸர்வாத்மா வ்யாபகோ விஷ்ணு: பரம் ஸ்தானம் க்ஷயம் ||" என்றது தாத்பர்யமாயிற்று. இவையெல்லாவற்றையும் சுருக்கி ஸ்வாமி பரிஹாராதிகாரத்தில் "ஸர்வஸ்ய ப்ரபவம் தத்த்வம் ப்ராசீநம் ப்ராதம் நித்யம் நக்ஷத்ர ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வஜ்ஞோ ந: | யீ ஸர்வே ப்ரத்யயா ஸர்வ நாமஜ நாஜ்ஞா தேவீ தஸ்மிந் ஜ்ஞேயே, ஸர்வே தத்வம் நயந்தோ ராமாநுஜ ஸர்வ: || என்றருளிச்செய்யலாயிற்று. (௯௯)

ஸ்ரீமதே தேவேஶாய ஸர்வேஶாய நம: ||

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ||

——(०)——

இதி த்ருதீயப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம் ||

———

ஸ்ரீரஸ்து

ஸ்ரீமதே வேங்கடநாதாய நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

——(੦)——

ஸர்வவர்ணஸாம்ய பரிஹார: ॥

இவ்விதமாக ப்ரபத்தியையும், அதன் அநுஷ்டாநத்தையும் பற்றிய சங்கைகளைப்பரிஹரித்து உடையவர் தர்சநத்திற்கு அதர்சநம் வாராதே ஸம்ப்ரதாய ப்ரமாணங்களையும், தத் ஆநுகுண்யமான ஸத்தர்க்கங்களையும் கொண்டு நிர்ணயித்தபின், இப்படிப்பட்ட ப்ரபந்நர் தம்முள் ஜாதிபேதத்தைப்பற்றிய சட்டங்களொன்றுமில்லையென ப்ரதிபக்ஷிகள் வாதிக்கும் அர்த்தத்தையும் ஸர்வ வர்ணாந்தரேஷ்வித்யாதி நான்கு ச்லோகங்களால் பரிஹரிக்கின்றார்:—

ஸர்வ வர்ணாந்தரேஷு நிஜஜாதிவஜநீதே
ஷு ராஜநா ஹேதுபூதா ப்ரபந்நேஷு ப
த்தே ஸ்வ நிஷ்டேஷு நாஸ்திகாஸ்த்வம் ப்ரதிஷேத: ॥
ப்ராசீநாசார ஸோபாநஸித்தவிதேஷு ஸ்ம்ருதி
நீதவ் ஸம்ஸ வர்ணாஸ்ரமாசார வர்த்ததி ஸ
ம்ப்ரதாய ப்ரமாணம் ஸர்வஸ்ய ॥ ௧௭ ॥

ஸர்வவர்ணாந்தரேஷ்வித்யாதி ॥ (ஸர்வ வர்ணாந்தரேஷு) முன்னிற்கும் பின்னிற்கும விரோ

யங்களையும், அதாவது; "விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாதுத்பூதம் ஜகத் தத்ரைவ ச ஸ்திதம் | ஸ்திதிஸம்யமகர்த்தாஸௌ ஜகதோஸ்ய ஜகச்ச ஸ:" என்கிற மைத்ரேயவசனத்தாலும், "யேவமேவ விசாரவ்யாம், ஹோதாத்ரா ஸ்த்ரீ ஸாம் பாயம் |" என்கிற ஹோதா ஸாரஸ்வதவசனத்தாலும் ஸத்வஸ்தர்கள் ஸம்ப்ருக்திகளாய் வைதிகர்களாயிருப்பார் களென்னுமிடம் ஸித்தம்." என்று தத்வஶேகரத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யாசார்ய தத்த்வாநுஷ்டாநாவஶ்யகதையை யோரிடத்திலும், "யாவஜ்ஜீவம் அக்நிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத்" என்று விதிக்கும் அநுஷ்டாநம் விரக்தரல்லாதவர்களுக்கு," என்று அக்நிஹோத்ரத்தின் வைராக்யாஸாத்யாமத்தையோரிடத்திலுமாகக் கூறியதும், ப்ரபத்தியைப்பற்றி "இதுதான் ஸாத்யோபாயமாகையால் ஸகலர்க்கும் கர்த்தவ்யம்" என்றோரிடத்திலும், "இந்த ப்ரபத்தியுமுபாயமன்று, நம்காரியத்திற்கு நாம் கடவோமல்லோமென்றிருக்கை" என்றுமற்றோரிடத்திற்கூறியதும் "பாபக்ஷயணத்தாலே யுண்டாகவுமாம், காரணாந்தரத்தாலே யுண்டாகவுமாம்," என்றோரிடத்திற்கூறி "ஸ்த்ரீஶூத்ராவிற்கு மோக்ஷோபாயத்திலிழிய வேண்டா" வென்று மற்றோரிடத்திற்கூறியதும் ஒரே விஷயத்தைப்பற்றி முன்பின் விரோதமாயெழுதிய வாக்யங்களெனக்கருத்து. மேலும்; (நிர்ஜ்ஜவஜநிர்தேஶ:) உக்தப்ரமாணங்களன்றிக்கே, ஸ்வகபோல கல்பிதங்களாயும் (யோஜநாஹேதுர்ஹேது) நயநமஹேதுத்தால், அதாகிறது; ப்ரகார மஹேதுத்தாமென்றதை. அதாவது :—மோக்ஷஸாதநம் மோக்ஷோபாயமென்பது, வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமென்று சொல்லாது சொன்ன ப்ரகார மஹேதுமென்றகருத்து. (நாஸ்திகாவைதிகபக்ஷ:) நாஸ்திகர்களுடையவும், அவைதிகளுடையவும் பக்ஷத்திற்சநுகூலமாய்ப்பேசுமவைகளாயும், அதாவது; நாஸ்திகரு பரலோக பரதேவதங்களில்லை யென்று வாதித்து ஸர்வநாராயணத்தை லோகத்திற்குக்கல்பித்

தான். அவைதிக ஜைநத்துர்த்தஶ்ய யென்று ஶாஸ்த்ரத்வா
ரங்களை யழித்தான். இப்புத்திவக்ஷிகளோ; புருஷனுக்கு
மேலொன்றுவேண்டாவென்றுகூறி த்ருஷ்ணைவஶாந மென்ற
வ்வுபாயத்தையும் பாழாக்கி ஜ்ஞாநவிஶேஷாதி ப்ரயத்நமு
மில்லாதிருக்கையாகும் ஸ்வப்ரவாஹாத்ய நிவ்ருத்தியே ஜீவ
லக்ஷணமென்றும் கூறி, ஸர்வபூர்வஸம்ப்ரதாயத்தையும்
சட்டங்கட்டி ஜாதிபேதத்தையுமோட்டி முடிவில் வர்ணாஶ்ர
மத்தையுமொழித்தார்கள். ஆகையாலிப் புத்திவக்ஷிகளுடைய
வாதமும் நாஸ்திகவாதத்தோடாவது, அவைதிக வாதத்தோ
டாவது, அல்லது அவ்விரண்டுகளோடுமாவது கூட்டுப்பாத்த
மாயிற்று. மேலும்: (புத்தபுத்ர லக்ஷணஸம்ப்ரதாயம்) அதனால்
நன்கு பிச்சேரியவன் புலம்பலுக்கு நிகரானவைகளாயும்,
(வ்ருத்தைக:) அப்ரமாணங்களாயும் (ப்ராமாணிகாநாம்
கௌஶாநதிதவிஷயே) ஆகையாலேயே ஸ்ரீவேதாந்த
ஸம்ப்ரதாயாதி பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திக
ளுக்கு அபிமதமில்லாத விஷயங்களை யுடையவைகளாயும்,
(ஸர்வத்ர ப்ரஸங்கை:) ஸர்வப்ரமாணங்களை யதிக்ரமித்த
ப்ரஸங்கங்களையுடையவைகளாயுமுள்ள (ஏவம்விதை:) வேத
க்ஷேபப்படி முதலிய ராக்ஷஸமென்ற ஶப்தங்களால் (வா
ணாஶ்ரமவிபாகமபஹ்நுவாநா) ப்ராஹ்மணாதி ஜாதிகளின்பேதம்
போகும் (இதி) என்று (ஸம்க்ஷிப்தம்) விரிவாய்ச்சொல்லப்
பட்ட (ஸர்வம்) எல்லாவாக்யமும் (அப்ரமாணம்) ப்ரமா
ணமில்லாததென்றபொருள். அதாவது; சென்றவாதங்கள்
போக, மேலும் "லோகாசார்யருடைய; வசநபூஷணத்தில்
வேதகப்பொன் போலே யிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம்.
இவர்கள் பக்கல் ஸாத்ம்யபோகமும் ஆபிமுக்யபோகமும் நடக்க
வேணும்." என்றும், இதற்கு லக்ஷ்யமாக "க்ஷத்ரியனான வி
ஶ்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியானான்; ஸ்ரீவிதுராதிகளை ப்ரஹ்மத்தா
லே ஸம்ஸ்கரித்தார். க்ருஷ்ணதுஷ்டிசேநாதி ப்ராஹ்மணங்களை

விட்டு ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலேயே யமுது செய்தான்.”
என்றும் எழுதியபடி ஜாதியபேக்ஷத்தையும் போமென மேலு
மெழுதவந்ததால் இவ்வாக்யமும் உத்ஸர்க்க ஶேஷமும் அஜ்ஞா
தஶேஷமுமல்லாதே ப்ரமாணஶேஷமென்றென்பது இதன் கருத்
து. இவ்விதம் கூறிய வாக்யமும் அப்ரமாணமென்று ப்ரஹாவ
வ்யவஸ்தாயிகாரத்தில் ப்ரயசோவவாதநத்தில் ஸ்ரீதேஶி
கரு வேண்டுமளவு ஸப்ரமாணமாய் ஸாதித்தருளினார்.
ஆகையாலிவ்விஷயங்களையெல்லாம் “ஸநவாக்யஸ்வப்ரதாய’
மென்றவிடத்திலும் பரக்கச்சொல்வோமாகையால் அங்கு
ங்கண்டுகொள்வது. (௯௪)

இப்படி ஜாதி யபேக்ஷம் போமென்று சொன்னதற்கு யாவை
யாவை ஸூசாதவரிஶீலங்களால் ஸநூகஶ்லோகங்களாகத்தோ
ன்றுகின்றனவோ, அவைகளையெல்லாம் பேசி ஶூத்ரனாயி
ருந்து வைஷ்ணவனானவனுக்கு ஶூத்ரத்வம் போமென வாஸி
ஷ்டசத்ராதியால் கூறுகின்றனர்:—

வாஸிஷ்டம் வைதுரஞ்சைவ ஸமஸ்தவத்ராஹவாகாதி
காயேப்யவாஸ்தம்வோடயிகாரம், ததஜாதயிக்ருதத்ரா
வரே வைஷ்ணவஸ்ய | ப்ராப்தே, ஶூத்ரத்வஹாநிம் ச
வததேகஸஸம் ப்ராப்த்நாம் வதஶி ஸ்வாஜாஷ்டாவ
ஸம்யாம் ய்ரவேவவிதயே வைஷ்ணவஸப்ருஹ்வாதி ॥ ௯௫ ॥

வாஸிஷ்டசத்ராதி ॥ (வைதுரம்) ஸ்ரீவிதுரருடையதா
ன (தஸ) ப்ரஸிஜமான (வாஸிஷ்டம்) பெருமாளுக்கு ஸ்வஹ
ஸ்தத்தால் அநாதிவஸிஷ்டாதிகள் செய்த உபசாரமும்
(ஸமஸ்தவஸதேவி) அஜ்ஞாத வாஸத்தில் ஸிம்ஹஸேநு ஸமஸ்த
னென்ற பெயருடன் “ஶூத்ரோऽஸ்மி ஜாத்யாஸமஸ்தி
நாமா” என்றுசொல்லிக்கொண்டே விராடனுடைய ஸபா
ஸில் ப்ரவேஶித்ததால் அவ்ஸமஸ்தனென்ற ஶூத்ரனுடைய
வ்ருத்தமும், (ஶ்ருதஸ்தம்பஸ்து) ஸ்ரீஶுதஸ்தம்பரென்ற ஸூக்த

கர்த்தாவும், (வர்ணாதிகாரேது) ப்ராஹ்மணாதிகளுக்கு வேண்டிய ஸம்ஸ்காராதி கார்யத்தில் (அதிகாரம்) அதிகாரத்தை (ஆஹ) கூறுகின்றார். அவையாவன; "ஸர்வசிஷ்ட்ட ப்ரயதோ ஸம்ஸ்காரவிதௌ ப்ராசீநவாஹநஸ| விஷ்ணோர்ஜ்ஞாநிஸஸ்ஸ்ய ஜயாமிநீ ஸ்வாவகிவ || ஸச்சூத்ராஷிஜாத்யா, ஆசார்யநிஷ்டாவா ஸச்சூத்ரா ஸம்ஸ்கார கர்த்தாரஸ்ம்ருதா:" இத்யாதி வசனங்களின்படியே ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களென்ற ஸாத்துக்களுடைய வாக்யத்தால் ஸச்சூத்ரனுக்கும் ப்ராஹ்மணனுக்கும் நாமமாத்ர பேதமில்லாதே பரிமாற்றத்தில் பேதம் காணாமையாலும், "ஆசார்யநிஷ்டாவா" என்று விசேஷித்துக்கூறியதுபோல் "நசூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா இதிஸ்ம்ருதா:| யேஷாம் சக்ராங்கிதம் காத்ரம் ஸர்வேஷ்வபி த்ருஶ்யதே| தே வைஷ்ணவாஸ்து ராஜேந்த்ர ப்ராஹ்மணா ஸர்வதேவதா:||" என்று வைஷ்ணவத்தை விசேஷித்துக்கூறியதன்மேல் ஜாதிநிவ்ருத்தியைப்பேசியிருப்பதாலும் (அபரே) வேறுசிலர் (தத:) ஆகையால் (உதாஹ்ருத்ய) இவ்வ்ருத்தாந்தத்தையாதாரமாய்ப்பற்றி (வைஷ்ணவத்வ) சக்ராங்கனத்தால் ப்ராஹ்மணாதிவைஷ்ணவ ஸர்வமானது (ப்ராப்தேஸதி) ஒரு ஸச்சூத்ரனாலடையப்பட்டபொழுது (ஸச்சூத்ரஸ்வபாவம்) ஸச்சூத்ரத்தன்மையினில்லாமையையும் (அந்யம் நவதரவர்ணஸ்வரூபம்) வேறோர் புதியவர்ணத்தின் ப்ராப்தியையும் "பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து, குலந்தரும், தொண்டைக்குலத்திலுள்ளீர்" இத்யாதிகளால் (வதந்தி) கூறுகின்றார்கள். (தஸ்மாத்) ஆகையால் (பாஷாப்ரபந்தம்யாவேவ) த்ராவிடபாஷாத்மகமான ப்ரபந்தத்திலுள்ள தமிழ்ப்பாசுரங்களிலுள்ள குருட்டுத்தனமும், அதாவது; அறியாமையும், அதெவ்விதமெனில்; "ரவர்ணாக்ஷரந்யாஸத்தீவம், தேஸஜாதி கார்யமேவ சூத்ரயோலவிஸ ஸா ப்ரவ்ர

ணம், உத்க்ருஷ்டே ஜாதிபேதா: காரணபேதாஸ்ச ஸாஸ்த்ரத:, "ஸூத்ரஸ்ய ந: காரணபேத:, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் குலங்களெல்லாம், இவர்கள் குலம் வடமாள், குடி வங்கிப்புரம், ஜாதிப்ராஹ்மணன், சொட்டைக்குலம், ஹாரீதகோத்ரத்தார், ” இத்யாதி ப்ரமாணங்களிற்காணும் ஜாதிகார்யஸம்பந்தங்களுக்குள்ள வெற்றுமையென்றென்றறியாமையானது (விதயேஷா) ப்ரயோஜநமில்லாத (ஸதஷா) இப்ப்ரதிபக்ஷிகளிடம் (ஸர்வ்வஸ்ரீஹாதி) நன்றாய்விளங்குகின்றது. ஆகயிதனால் தொண்டைக்குலத்திலுள்ளீர் என்றபொழுதே ஸக்தஜாதியாயோர் ஜாதியில்லாததால் ஸத்வஸம்பந்தமே யிதற்கர்த்தமெனவறியாமல், பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து என்றதற்கு ஸஜாதியை விட்டென்றும், குலந்தருமென்றதற்குப் புதிதான ப்ராஹ்மணஜாதிவருமென்றும், பொருள்கூறவிடமில்லாதிருக்கச்செய்தேயும் ஓர் பதத்திற்குப் பலவர்த்தமுளவாகிலும், ப்ரக்ருதாநுகுணமாய் உபயோகிக்காதே போவது அநபிஜ்ஞதாவிசேஷத்தால் அநாவிதமாகையாலுமிப்ப்ரதிபக்ஷி இக்குலஸம்பந்திற்கு ஜாதியெனப் பொருள்கூறியது ஸாயாவன்று. ஆகையால் ப்ரத்யக்ஷவிரோதமிவ் வாதத்திலே மேற்பட இதுவுமிவர்களிடம் ஸஜீவநவாதமில்லை யென்றது தாத்பர்யம். குலங்களாயவீரிரண்டில் ” என்றதற்கும், “சண்டாளாச்சண்டாளா:” என்றதற்கும் தம்தமது வ்யாக்யாநத்தில் தாத்பர்யமுல்லாதே, உத்க்ருஷ்டஜாதிஜாதானாலும் ஸம்பந்தம் வாயமில்லாதபோனால் அது கார்யகரமில்லாதே போகுமென்றதும் தாத்பர்யம். ஆகயிவ்வளவையே வைத்துக்கொண்டு ஜாதிபோமென வசநஸ்வதூஷணத்தில் கூறியது அஸம்கதமும் ஸ்வவசநவிரோதமும் ப்ரமாணவிரோதமுமாம். “வேதியர்முழுவேதத்தமுதத்தை” இத்யாதிகளால் நம்மாழ்வாரும் ப்ராஹ்மணனுக்குள்ள ஸாஹஜிகாசாரா த்ரித்தைப் பெயரு

ளினாயிற்று. இங்ஙனல்லாதே சில நவீந வைஷ்ணவ ஸமாஜங்களில் ஜாதிபேதமெனக்கு ஸம்மதமில்லையேனும்; அவர்களை செட்டி விப்ரர்களும் பேசுவாரேனும், பறையன் வீட்டிற் பள்ளனுண்ண, பள்ளன் வீட்டிற் பறையனுண்ண, அவ்விருவரும் படையாச்சியுடனுண்ண, இம்மூவரும் கூடி கவரைநாயக்கருடனுண்ண, இவர்களெல்லாங்கூடி செட்டியார்வீட்டிற் கூடியுண்ண, இவர்கள்சேர்க்கையில்வேளாளர் உண்ண, அவர்கள் பெண்ணை யிவர்கொள்ள, எல்லோருங்கூடி முதலியாருடன் ஸம்பந்தம்செய்ய, முதலியாரும் மற்றபள்ளர் பறையர் படையாச்சி கள்ளர் மறவர் கவரை நாயுடு நாயக்கர் பிள்ளைகளுடன் ஸம்பந்தியாய்க் கூடியுண்ண, எல்லாருங்கூடி பிள்ளை ஸௌஜாவாபூர் ஸந்த்யாவந்தநாநுஷ்டாநமுடைய வைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணன் திருமாளிகையிலுள்ள ப்ராஹ்மணனுடைய கன்னிகையை அப்பள்ளர் முதலியவர்களுக்குவிவாஹம்செய்து கொடுத்து ஸஹபோஜநமும் செய்ய அப்பள்ளர் முதலியவர்களின் பெண்களையிப்ப்ராஹ்மண வைஷ்ணவன் தம் குமாரர்களுக்குக்கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேணுமேயோர் வச்ரம் கநாதி வைஷ்ணவத்வத்தைக் காரணமாய்க்கொண்டு, ஸங்கரிகளுக்கெல்லாமிடமேற்படும். ஆனதால் காருண்யத்திற்கு ஸஹயோகமென்ற வர்ஷமில்லாதே ஜாதியென்ற வர்ஷமும் மிகவும் வர்ஜநீயமும் ப்ராஹ்மஸமாஜமும் ஸுஸம்மதமுமாம். பூர்வாசார்யர்களும் தம் தம்ஜாதி வர்ணவ்யவஸ்தையைத் தவிராதிருந்தார்கள். மேலும் தாழ்ந்தஜாதியானவொருவன் உயர்ந்தஜாதியில் வருவதற்கு மாத்திரம் விரும்புகின்றானேயொழிய, தனக்குத் தாழ்வுள்ள ஜாதிகளைத்தன்னோடு சேர்க்கவிரும்புவதில்லை. இது ப்ரத்யக்ஷம். இதையே "ஸர்வ ஸ்வஸ்வ வர்ணாச்ரமாநுஷ்டாந" ஜகதாசார்யரால்ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்; அருளிச்செய்த

பௌஷ்கரஸம்ஹிதையாகும் ஸாத்வதஶாஸ்த்ரமும், ப்ராஹ்மணபாகவ
தனுக்கு இன்ன ஆசாரமென்றும், பாகவதஸம்பந்தமுள்ள
ஸ்த்ரீகளுக்கின்ன ஆசாரமென்றும், பிரித்துக்கூறுகையால் ஜா
திவ்யவஸ்தை போகாது. அவையாவன ; "ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரி
யவிட்ஶூத்ராணாம் பாகவதானாம் விஶேஷத: | ஆசாரஸ்தீர்த்தகர்த்ருணாம்
கர்மணாம் சைவ வக்ஷ்யதே த்விஜ: | ஸ்நானாதிவிதிமார்க்கேண ப்ராப
ணார்த்தம் ப்ரவக்ஷ்யதே | கலௌ த்ரிகாலம் ஸந்த்யாஸு ஸ்நாயாத்
யாவதேவ ஹி || ஸஹஸ்ராண்யஷ்டௌ ப்ராஹ்மணோ விப்ர ஜி
தேந்த்ரிய: | ப்ராக்ருதோ ப்ராஹ்மணோ வாபி காயத்ரீம் ஜபேத்
ஸதா || ஷட்ஸஹஸ்ரம் க்ஷத்ரியஸ்ய ததைவ வைஶ்யஜா வா |
அஷ்டாவிம்ஶதி ஶூத்ராய ஜபேந்யாஸாதிகம் த்விஜ: || ஶூத்ர
ஸ்து ஜபேந்மந்த்ரம் யாவஜ்ஜீவம் த்விஜோத்தம: | ஸர்வேஷாம் ஸர்வகா
லேஷு லோகாநாம் ஹிதமேவ ச || ஜபோபஸ்தான
மந்த்ரஸ்ய ப்ராஹ்மணஸ்ய விதானகம் | உபவாஸம் த்ரிஸ்நாநம் கா
யக்லேஶாதிநம் ஸதா | ஹோமார்ச்சநவிதாநஞ்ச தேவஸ்ய
சைவ ஸதா பரம் || பஞ்சகாலபரம் ஶாந்தம் பக்த்யா
விஹிதம் த்விஜ: ஸ்வாத்யாயஞ்ச புராணம் வா ஶ்ரவணம் கீர்த்த
நாதிகம் || ஏகாந்திநாம் த்ரியாணாம் சைவ பரம் ஸமாஜஸேத் |
"என்றிவ்வளவு ப்ராஹ்மணபாகவதர்களின் ஆசாரம் ஸங்க்ர
ஹிக்கப்பட்டது. மேல் ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஶூத்ரர்களுக்கும் ஆ
சாரமாவது; "ஸ்த்ரீஶூத்ராணாம் விஶேஷேண ஸர்வேஷாம் வர்ண
வர்ஜிதம் | ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியவைஶ்யாநாம் பாகவதாநாம் ||
ஆசாரம் கீர்த்தநம் கர்ம ஸர்வம் நித்யம் ததா | ப்ரா
ஹ்மணஸ்ய விதானேந ஸத்காரம் விஹிதம் || வர்ண
வர்ஜிதமேவ ஸ்த்ரீஶூத்ரஸ்ய விஶேஷத: ததா | தத் ப்ராஹ்ம
ணவிதாநேந க்ருஷ்ணார்ப்பணாதிகம் ஸதா || கேஶவாயேதி
ப்ரோக்த்வா ஜபம் ஸ்துத்வா ஸ்வயம் | ஏகாந்தேந விஷ்ணு
ஸ்துத்வா ஸாதநா விதீயதே || ஶூத்ர ஸ்த்ரீஶூத்ர வேஷா

த்வாதஶ ஶிஷ்யாஶ்ச காரயேத் | ஸர்வம் நியோக்தாநாம் ஸ்வ
ஶிஷ்யாணாம் தபோவநம் ॥ தேஹேந்த்ரியாத்ருத்ய ப்ரதாஸ்யாதி
ஶ்ரீபாதபோதரஸாதக: | ஸர்வமேவ விஶேஷாம் ஶா
க்தாநந்த நாநா ॥ ஹமவஷ்க்யாக்தாநாம் ஸ்வரூபஶ்டா
ணா: ஸேதாவே” இத்யாதிகள். ஆனதால் ஸத்வநாதி
யோகங்களெல்லாம் ஸர்வமநுஷ்யர்களுக்கும் பொதுவான
வையென்றும், ப்ரணவஸஹிதமந்த்ரோச்சாரணமென்ன, வே
தாத்யயனமென்ன, ப்ராஹ்மண பங்க்தி பரிவேஷணகோஷ்டி
ப்ரஹ்மஶ்ரவணமென்ன, க்ஷத்ரியகார்யத்வமென்ன,
க்ஷத்ரியமாத்ரமென்ன, உபதேஷ்ட்ருகோபதேஶ்யத்வ
மென்ன, உபதேஶாதிக்யமென்ன, இவைமுதலியன தத்
ஜாதி நியதங்களான விஶேஷயோகங்களென்றுமிவைகளின்
திரண்டபொருள். இப்படி ஶாஸ்த்ரத்தால் ஒரேர்காயத்தில்
ப்ரவ்ருத்தியும், ஒரேர் காயத்தில் நிவ்ருத்தியும் ஶாஸ்த்ரவஶ்யர்
களான நமக்கு உசிதமென்பது முன்பேயே கூறப்பட்டது.
ஆதிவாதங்களெல்லாம் ப்ராண விரோதங்களாகும் பொழுது
ஸத நாஶகங்களாகும். இவ்வாசாரங்களைப்பற்றியஸம
ஸமாஸாதிகளையும், ஸதாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளையும், பூர்வா
சார்யாநுஷ்டாநங்களையும், உதாஹ்ருத ப்ரதிக்ஷ்ய ப்ரபா
வங்களையும், வசநபூஷணத்திரண்டாம் ப்ரகரணத்திலுள்
ள “வேதகப்பொன்போலே யிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம்
” இத்யாதி வாக்யம் போதிக்கின்றது. இதற்கு மணவாளமுனி
வரும் “வேதகப்பொன்; வேதகமென்கிறவிதை வேதகமெ
ன்று த்ராவிடோக்தியாலே யருளிச்செய்கிறார். வேதகப்பொன்
னாவது; அநேகவிஶேஷங்களையிட்டுப் பலகாலுமுருக்
கி ஶோதிக்கைபண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருந்து ஸ
ஷ்வேதியான பொன். அது ஸ்பர்ஶத்தாலே இரும்
பைப்பொன்னாக்குமாப்போலே யாயிற்று. ஜந்துவிஶேஷமான

வைதிகர்களையுடைய விலக்ஷணர்களானயிவர்களோட்டை ஸம்வாஸம் த்ருஷ்டஜந்த்தால் வந்த தோஷத்தைப் போக்கி யிவனையும் விலக்ஷணனாக்கி விடும்படி." என்று வ்யாக்யாநித்தார். இந்த விலக்ஷணத்திற்கு ஸாக்ஷ்யவாக்யங்களான "க்ஷத்ரியனனவிஸ்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியானான், "உத்க்ருஷ்டர்களுடைய வ்யாவ்ருத்தத்திலும் பணைவாளருணிவர்; "நஸம்ஸ்ருஷ்டா ஸமஸ ஷ்டிகா விப்ராஹாஷவத்ரக்த்ராத் । ஸவிப்ரே ஷோ ஸ்ரீ ஸ்ரீரு ஸபத்ரஸவ ஷணீத: ॥" என்று சொன்ன வியாஸாதிகள் ஸப்ரவாக்யமித்தனையல்லது, க்ஷத்ரியர்நாவானவன் அந்த ஸரீரந்தன்னிலே உத்க்ருஷ்டனாகக்கூடுமோ வென்ன; கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணமாக அருளிச்செய்கிறார், க்ஷத்ரியனனென்று தொடங்கி; அதாவது; க்ஷத்ரியனாயிருந்தவனை விஸ்வாமித்ரன் அஜ்ஜநத்திலேதான் பண்ணின தபோவிசேஷமடியாக வஸிஷ்டவாக்யத்தாலே க்ஷத்ரியத்வம் பின்னிட்டாதபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே. ஆகையாலே க்ஷத்ரியனாக ஸ்ருஷ்டனானாலும் அந்தஸரீரம் தன்னோடே வைதிக ஸத்க்ரம ஸத்வஸம்பந்த ஸம்ஸ்காரவிசேஷத்தாலே உத்க்ருஷ்டனாகக்குறையில்லையென்கை. ஈஸ்வர ஸத்க்ர வஸிஷ்டவாக்யம் செய்தபடி கண்டால் ஸத்புருஷஸம்ஸர்க விசேஷம் என்செய்யமாட்டாது." என்றிவ்விதம்ஜாதிவ்யவஸ்தைபோமென்றதையே வற்புறுத்தி யெழுதினார். ஆனால் ஸத்க்ருதர்களுக்கும்போலவே ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஸமாநயோகத்தை ஸாஸ்த்ரம் விதிப்பதால், ஒரு ஸத்ருஜந்து வஸ்துஸம்ஸ்காரத்தைப்பெற்றபொழுது எப்படி ப்ராஹ்மணனாவானோ, அப்படியே ஸ்த்ரீயும் வஸ்துஸம்ஸ்காரத்தை யதாவத்தாய் பெற்றவுடன், தன்னுடைய வர்ணாஸ்ரமாதி தர்மங்கள் போய் நவீநமாய்ஸம்ஸ்காரங்களோடு கூட ப்ராஹ்மணைக்காண்கவில்லை, ஆகையால்

ஸம்வாதாவபத்தால்நலமாய்வந்தவேற்றுமை ஊர்த்வமேயங்கீகரிக்கத்தக்கது. ஆனால் ஸம்ப்ரதாய ஸாம்யத்தைப்பற்றி உபதேசிக்கப்பட்டவைகளான வைதிகஸம்ப்ரதாயஹ்ருதய வசனங்களுக்கெல்லாம் பொருள் யாதெனில்: வைதிகஸ்ரீ ஸார்வபௌமரான பெரிய வாச்சான்பிள்ளை யென்பவரின் "அத்ர ஜாதிநிபந்தந, ஸ்ரீவைஷ்ணவநிபந்தநே" என்ற பொருளுக்கிணங்க வைதாரதம்யங்களையும் வைஷ்ணவ நாதாரங்களையுமாசித்துப் பேர்ந்தனங்களையும் வைஷ்ணவ நாதாரங்களையுமாசித்துப் போர்ந்த பண்டுண்டான ஸாங்கேத்யகர்மங்கள்றிக்கே, ஸ்ரீமந்நாராயணனையே தெய்வமாகவும் மோக்ஷத்தையே ஸர்வப்ரயோஜநமாகவும் கொண்ட ஸத்ஸங்கத்தின் வைபவத்தைப்பற்றி ஸ்தாபித்தபடியேயாம். ஆகையால் ஜாதி பேதியாது. ஸ்வதர்மம் என்ற கூட்டம் பேதிக்கும். மஹர்ஷிகளும் ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸாத்விகனைப்பற்றி "ஸம்ப்ரதாய ஜாதிவைசித்ர்யம்" என்று ஏவ சிறுவேஷ்டமாய்ப் பேசினர். ஆனதாலிப்ப்ரமாணத்தைப்பற்றி அப்ராஹ்மணனு யஜ்ஞோபவீதயாரணாத்ய நவொராம் ருதாதி ஸஹிஹ்ணனு தஜாதியை விட்டவனாகான். ஜாதிஸம்ப்ரதாயனு வீட்டில் பெண்ணெடுக்கவும், பெண்கொடுக்கவுமாகாதென்ற விது பொருளாகாதேபோகில் அநந்தஸ்வவிரோதமாம். ஆனால் ப்ராஹ்மணத்தைப்பெற்றும் ஸ்வதர்மாநுஷ்டானமான வழியிலிழியாதே போனனென்பது தாத்பர்யம். இதுபோலவே "ஸவிப்ரம் பூர்ண்ணநஹிதிஸ்ரீராநு" என்றதற்கும் நிக்ருஷ்ட ஜாதியில் ஜனித்தவனாகிலும், உத்க்ருஷ்டமாய் ஸத்வாத்மாவாயுள்ள ப்ராஹ்மணஜாதி ஜாதனுக்கு வேண்டிய ஸம்ப்ரதாயவர்ணாதிகளான ஸாத்விகயஜ்ஞங்கள் நிலைத்த கணக்கைப்பற்றி ஸம்ப்ரதாய ஜாதிஜாதனை ப்ராஹ்மணனென்று ஸ்தாபித்த படியாம். இல்லையாகில் "ஸ்னாதகவ்ரதத்யஸ்தத்வாப்ராஹ்மணம் விதுஃ" என்றபடி நிராகரிப்பவர்கள் ஸொல்லுகிறவிடங்களிலெல்லாம் அதி

ப்ரஸங்கம் வரும். அன்றியும்; "தீக்ஷாப்ரவேசமாத்ரேண ப்ராஹ்மணோ பவதி க்ஷணாத் | காபாலம் ப்ரதமோபாய யதிபாவ யிதாநவ: ||" இத்யாதிகளாலும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் ஸ்வஸம்பந்த பரிஷ்க்ருதமாயுமுள்ள பாரமார்த்திகர்கள் ஸமயப்படி ப்ரமாணாந்தர ஸித்திவக்ஷ்ய ப்ரஸங்கமும்வரும். ஸம்ப்ரதாயவிரோதத்தை "ஸர்வவர்ணேஷு தேவேஶ ப்ரஹ்மஸூத்ர யேஷாம் ஸங்கநாதே நாஸ்தி" என்றும் "குலந்தாங்குசாதிகள் நாலிலுங்கீழிழிந்து எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாளர் சண்டாளர்களாகிலும்" என்றும், "அவர்கள்தான் புலையர் போலும்" என்றும் இத்யாதிகளால் ஸம்ஹிதைகளும் ஆழ்வார்களுமருளிச் செய்தார்கள். ஆகையிவ்வளவால் "வர்ணாஶ்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந் | விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யத் தத்தோஷகாரக: ||" என்றும், "யத: ப்ரவ்ருத்திர்பூதாநாம் யேந ஸர்வமிதம் ததம் | ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மாநவ: ||" என்றும், "ஶ்ரேயாந் ஸ்வதர்மோ விகுண: பரதர்மாத் ஸ்வநுஷ்டிதாத் |" என்றும், பரதர்மோ பயாவஹ:" என்றும், நசலதி நிஜவர்ணதர்மதோ ய:" என்றும், "ஸ்வாத்த்விகம் ஶாஸ்த்ரசோதிதாம் நித்யநைமித்திகாம் க்ரியாம்" என்றும் ஶாஸ்த்ரங்கள் நியமித்தன. இவ்வர்த்தத்தை ப்ரதிபத்திவிஶேஷயோ: ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸித்தம் | விஶேஷவிதிவலாதாகாரஸ்தத் ஸத்த்வ வ்ருத்தய: ||" என்று ஸ்வாமிதேசிகனுமருளிச் செய்தார்.

இவ்விதமே விஷ்ணுவாதி அர்ச்சாங்களைப்பற்றியும் யதாஶாஸ்த்ரங்களில் ஆசார்யாதிகள் நிர்ணயஞ்செய்திருப்பதால் ஶாஸ்த்ர விருத்தத்தை ஸாதிப்பது ப்ராஹ்மணனுக்கும் அக்ருத்ய மேயாகும். இதை "ஸாங்க்யம் யோகம் பாஞ்சராத்ரம் வேதா: பாஶுபதம் ததா" என்றும், "விஷ்ணுவாதி" என்றதற்கு முன்

பேசுறப்பட்டது. ஆகையால் இவ்விதுரசரிதம் ஶாஸ்த்ர ஸம்ஹாரிணைக்கூற இடங்கொடாது. மேலும்; "கிம் உபயாம் வர்ணஶ்ரேஷ்டம் ஸம்ஸ்க்ருதம் வ்ருஷலே யோஜநா" என்று ஸ்ரீவிதுரருக்குள்ள ஜாதியை துர்யோதநனும் பேசினான். "ஶூத்ர யோநாவஹம்ஜாத:" என்று தாமுமோரிடத்திலொப்பினார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் "பீஷ்மம் நஹோத்வா பீஷ்மம் ஸுதே நவஸோஜயேத்" இத்யாதியால் ஸ்ரீவிதுரருடைய ஜாதியை யிசைந்தருளினார். ஆகையால் மஹாபாகவதியாயுள்ள ஶபரீ வாக வரிவைஷ்ணவாதிகள்கூட ஜாதிவ்யவஸ்தையை மாற்றாது. ஶாஸ்த்ரம் விதிக்காதவற்றிலேயும் தனக்கு அதிகாரமுண்டென்று நினைக்காதே "ஶூத்ர யோநாவஹம் ஜாதோ நாதோந்யத் வக்துமுத்ஸஹே" என்று ப்ரஹ்மவித்யைக்குத்தான் ப்ரஹ்மவித்யையை பதேஶியாதே ஸநத்ஸுஜாதரைக்கொண்டுபதேஶிப்பித்தார். ஆனாலுமிவ்வளவுதான் ஶாஸ்த்ரமர்யாதையென்பது மஹாபாரதங்களிலும் காணலாகிறது. அன்றியும் ஜாதிஸாங்கர்யமென்பதே காண்பதறிது.

விஶ்வாமித்ரன் ஜாதிமாறியதும் ப்ராஹ்மண்யத்வாதிகளாலென்றதுபூர்வஜந்மத்திலிஸம். ஆகையால் அதடியாகவந்ததெனத்தெளிவது. ஸ்ரீவிதுரருக்குப்ரஹ்மேவாதரு செய்த ஔர்த்வதேஹிக க்ரியையும் தர்மமாகையால் வேதோக்தாசாரணமில்லையாயிற்று. மேலும் க்ஷத்ரியவாக்யத்தாலிதாஜிதவும். ஆகையாலிதுவும் ஜாதிமாறுதலுக்கு ப்ரமாணமாகாது. சிற்சில வ்ருத்திவிஶேஷங்களையிட்டு விஶேஷியாய்க் கூறப்பட்டிருக்கும் கதையைப்பற்றி தர்மவிசாரம் செய்யப்புகில்; ப்ரதிவக்தாக்களும் தம் தம்முடைய ஜாதைகளுக்கு வர்ணவ்யவஸ்தாபகர்களான ப்ரஹ்மவாதாதிகளையிட்டு வேறு

நான்கு நான்கு மாதங்களையும் நியமிக்கக்கடவராவார். ஆகையால் இந்த ந்யாயஸஞ்சாரம விசாரமில்லாமேயாவசித் தது. நம்மாழ்வாருடைய விஜயதெசயில் வேதார்த்தத்தை மட்டில் கேட்டருளிய ஸ்ரீபராசர வசிஷ்டமும் வஞ்சிவெ தத்தின் ஸாக்ஷிவேதார்த்தமான "விஷ்ணுபக்தம் விப்ரயாதா தம் ராஜ்யம் ஸர்வாஸ்திதம் நிக்ரஹம் வரேண்யம் | ப்ரா ப்தம் தானம் ப்ராஹ்மணாஸ் க்ஷத்ரியா வைச்யாஸ்தத்ரா ஆவிர்பாவஸ்ஸ்ம்ருதி" என்ற ப்ரமாணப்படி தானம் த்வீகா ரத்தில் ஸம்ப்ரதாயமேயுள்ளது. ஆகையால் "தேவதேயம் தொந்நாஷ்யம்" என்ற விடத்திலுமிதேபொருள். ஜாதிநி பந்தனை, மாணநிபந்தனையென்று ப்ரவ்ருத்திகளுடைய ப்ரமாணாயனே வ்யவஸ்தை பண்ணியிருப்பதால் ஸஹ்யா தானாதானவிஷயமன்று, "ஸமப்ரேஜ்யாயமாஸஹ்யம்" என் றதற்கும் ஸாஸ்த்ரமான பஹுமானத்தால் ஆதரணீயதை யைக் காட்டுகிறது. ஆகையால் "ஸதோஜாதே நிர்க்ருஷ்டா யாஸ்ஸவர்ணாவாவி நாஸதம் | ஸாஜாத்யம் விஷ்ணுபக்தானா ம் ததைவ ஸம் || வைஷ்ணவஸ்ய ஜாத்யஸ்ய ஸதாநந்த நி ஸஜதி | ஜாத்யக்ஷ ஸதஸ்த்ரா ப்ரக்ஷாலமே பவிஷ்யதி" என்று ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகன் ஸாஸ்த்ரவ்யாபாதங்கள் யா தொன்றிற்கும் குறைவு வாராதே ஜாதிமர்யாதைகளு டன் ஸாம்யத ப்ரகர்த்தையும் நிர்ணயித்தருளினார். மேலும்; "ஸ்த்ரியோ வைச்யாஸ்ததா சூத்ராஸ் தேபியாந்தி பராங்க திம்" என்றபொழுது, ஸ்த்ரீவைச்ய சூத்ராதிக ளெல்லாம் போய் அதன்மேல் உபாஸிக்கவேண்டுமென்றே ற்படாது, அவரவர் ஜாதியிலிருந்தபடியே வ்யவஸிக்க அந் தந்தஜாதிக்கு யோக்யமான கர்மத்தையிட்டு அக்கர்மங்கள்தீ ரும்வரையில் அந்தந்த ஜாதித்வம்போகாமலிருந்து கர்மாவஸா னத்தை யோக்யமாகப்பற்றிய ஸம்ஸாரவஸானத்திற்குப்பிற

கு ப்ராஹ்மண்யாநுரூபவாயிருப்பதால் உத்க்ருஷ்டமென்பதில் ஸ
ர்வஸ்வாம்யம் ஸித்திக்குமென்றதும் ஸித்தித்தது. இப்படிஜாதி
போகுமென்றும், கர்மங்களின் ஸ்வரூபத்யாகமே வேண்
டுமென்றும், ஸர்வரும் ஸமரென்றும் எழுதிய மணவாளமு
னிவர்; அவருடைய வாழ்நாட்களில் ஜாதிபேதமாய் ப்ரா
ஹ்மண வ்ருத்தியுக்தமான யஜ்ஞஸூத்ரத்தையும், ஶிகை
யையும், காஷாயவஸ்த்ராதிகளையும், யஜ்ஞங்களையும், பாக
பரிவேஷணாதிகளுக்காகச் சிற்சில ப்ராஹ்மண ஸேவகர்களை
யுமே வைத்துக் கொண்டிருந்ததற்குக் காரணம்யாதோ? ஆசா
ர்யனாய் வந்தவன் தனது ஶிஷ்யனுக்கு முதலில் ஶிக்ஷித்துத் தா
னுமனுஷ்டித்தாலன்றோ "ஸ்வயமாசரதே யஸ்மாதாசாரம் ஸ்தாபய
த்யபி |" என்றபடி ஆசார்யஶப்தத்திற்கு பொரு
ளாவான். இல்லையாகில் ப்ரத்யக்ஷமென்ன ப்ரத்யக்ஷார்த்தமென்
னதிப்ராயமொழிந்தாதமே சேஷிக்கும். ஆனலிதோர்ஶி
ஷ்யஸம்ரக்ஷணத்திற்கும் நல்லதோர் ஸாதநவிசேஷமாகும்.
மேலுமவ்விதமே அம்முனிவரது ஶிஷ்யர்களும் ஸநாதநாசா
ரத்தையும் ஜாதிபேதத்தை யனுஸரித்தே நடந்துவரவுங்கா
ண்கின்றோம். ஆனல்யதார்த்தமாக ஸர் மட்டில் தனது ஸ்வரூபயோ
க்யத்தை விட்டு த்ரைவர்ணிகர்களை கனமாய் வசிப்பதும், ஶூ
த்ராதிகளுக்குப் பரிவேஷணம் செய்வதும் ஶூத்ரர்களைப்
ப்ரதிவந்தநம் செய்வதும், வர்ணாஶ்ரமமில்லாதே ஸாத்விகாம
பாகாதிகளை யசிப்பதும், ஶூத்ர ப்ரதிக்ரஹணம், செய்துகொ
ள்வதும், ஸங்கேதமாய் ஓர் ஶூத்ரஸ்த்ரீயை வநிதையாய்வைத்
து கைங்கர்யம் செய்து கர்மஸந்யாஸராய் கழிநயிப்பதும்,
நியதவாஸாநுஷ்டானத்தையிருக்கச்செய்தே நியதவாஸம்செய்
து கொண்டு ஶூத்ரஸ்ய வ்ருத்தியதமான உபஜாப்ய நாமாக்
களால் தனது ஸ்தானத்திற்கோற் திருநாமத்தைச் சாற்றுவி
ப்பதும், தனது ஸ்தானம் வந்தவனுக்கும் பரிவர்ஜனாபின்

திருநக்ஷத்ரமென்றும் திருவத்யயனமென்றும் ஸம்வத்ஸரகூ-
ட்டி யதியான தன்னுடைய வஸ்த்ரத்தைப் பகிர்ந்து கொடுப்ப
தும், ப்ராஹ்மண்யத்தை ஸமர்ப்பொதாஹாநி செய்யும் ஸ்ரீபா
ஷ்யாவ்யாநத்தைக் கேட்டு ஸந்தோஷிப்பதும், ஸமீபஸ்தர்க
ளாய் வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ரஜதஸ்வர்ணாதிகளாலும் வஸ்த்ரா
திகளாலும் ஸத்கரிப்பதும், எப்பொழுதும் வாஸுதேவாஸ்ரம
போல் ஒரே ஸ்தலத்தில் நிஸ்ஸங்கோசமாய் நிர்ப்பயமாய்
ஸாஸ்த்ரவிதிகளில் நிஷ்டியாய் ஸர்வஸ்வ காவ்யப்ரியாவண்ணம்
போல் ஸ்திரமாய் வஸிப்பதும், இடையிலாள்வைத்து அநுஷ்ட
ானமும் செய்வதும், ஸாஸ்த்ரோக்தொவிதமான ஸ்ரீபாஷ்ய
ஸ்நாநாதிகளன்றிக்கே அநுஷ்டத்திலும் அதற்குபயுக்தமான
ப்ரிஷ்யஸம்ரக்ஷணத்திலுமே ஸ்நாநம் செய்வதுமாய்த் திரிந்து
கொண்டு வேஷமாத்ரஸிக்ஷுவாய் பாதிநரோஷேக்ஷவித்
தாய் ஸதாவகீர்ணியாய் கிரமித்தேனும் ஸாஸ்த்ரவிஸ்ரம்பமில்
லாதே ஸாஸ்த்ரவிஹித ஆசாராரங்களையே ஹொமமாய்நி
னைத்தும் அநுஷ்டித்தும் வருகின்றனர். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குவிதமான
அநுஷ்டாயமாயுள்ள ஸமாஸ்ரயணபஞ்சஸம்ஸ்காராதிகளை முன்
னிட்டும், யதிதர்மஸமான ப்ரவ்ருத்தியைமுன்னிட்டும், பாப
மான தாவாதி ஸம்ஸ்காரமே ஸந்யாஸிகள் செய்யக்கூ
டாதென்று திருவுள்ளம்பற்றியல்லவோ ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்வ
ராயப்ரவ்ருத்திக்கு யோக்யதையுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களானஎழு
பத்துநான்கு ப்ராஹ்மணஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளை, ஸமாஸ்ரயணா
பிஷேகாதிகளைச் செய்வித்து ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகர்களாய்
நியமித்தருளியது. இப்படி வ்யவஸ்திதமாயிருக்கச்செய்தே
யும் ஹம்ஸகால் ஸாஸ்த்ரோக்தாதிஸம்ஸ்காரம் செய்யத்தகாமம
நம்ப்ரதிபக்ஷிகளாகும் [illegible] ஜ்ஞாநகாரஷிகளுக்கும் பக்ஷ
பாதமே கஸ்தூரிகந்தவ்யிகமான ப்ரதான ஸந்தர்ப்பாதி
களைக்கொண்டு கண்டோக்தாஸாரம் செய்தருளி ஸ்ரீபாஷ்யகார

யாய் வஸித்தும் உபதேஶித்தும் ஸம்ரக்ஷணம் செய்தருளி
யிருக்கச்செய்தேயும் ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களில் ஜநித்த சில வ்யாமோஹி
கர் இன்னும் நமது ஶேஷவம்ஶியர்ல் ஏதாவதொரு கலம்பைஷ
ஶ்ரீபாஞ்சராத்ரதால் விஷயாநம் செய்தவரைப்போலும், ஸீதா
பஹாரம் பண்ணின ராவணனைப்போலும் ஏதோ உள்ள
ஸம்கடத்தால் இற்சிலபுஸ்தகங்களை பெருக்கிக்கொண்டே யிரு
க்கின்றனர். மேலுமிங்கு, கடுங்களை ஸ்வாமிப்ரவிரஹங்க
ளென்றும் அடியோடு விடவேணுமென்றும் நிஷேதித்த யி
ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஜாதிஸ்வத்வங்களும் போகுமென்றுகூ
றுதல் ஊர்த்வபுண்ட்ரமான யஜ்ஞோபவீதத்தை விடாதொழிகிறா
வதாஸம்போல் வ்யர்த்தம் ஸந்தேஹமாம். கடும் வேண்
டாமென்றபொழுதே ஸ்வாயம்போவீத வர்ணாஶ்ரமங்கள்பா
ழாயின, ஜாதிபோமென்றபொழுதே தமது பெண்களை வ்யபி
சாரிகள் ஆக்ரமித்தார்களாயிற்று. ஶ்ரீவைஷ்ணவத்வம் விரு
த்தியென்ற பொழுதே லோகாநாதனும் போய் ஜாரிகள்
ஓடிவந்தன. ஸமூநம் ஸம்ப்ரதாயத்வமென்றபொழுது, செ
ய்யும் கர்மகாண்டங்களும் நிஷ்பலமான ஶுஷ்கதர்க்க
ளைப்போலாயின. இவ்விதம் ஶாஸ்த்ரஸ்திதியைவிட்டு ஸ்வாசார
ஹநஸ்திதியிலிழிந்தவுடனே விபரீதங்கள் ஸமஸ்தங்க
ளாய் தலைநீட்டவாரம்பிக்குமென்பது இவ்வ்யாஸங்கத்தின்
கருத்து. ஆகையால் நாம் கூறியஸம்ப்ரதாயமும் ஸம்கேதஸ்
திதியைவிட்டகன்றவஸ்தாயங்களில் எவராவதோர் வைஷ்ணவரு
க்கே அவர் திருவுள்ளத்திற்குகக்கும். இப்படிப்பட்ட ஸ
ம்ப்ரதாயங்களை அறியாத மணவாளமுனிவரின் ஶ
ஶ்ரீஸூக்திகளைத்தாலும், உதாஹரண தத்வர்களுடைய
ஸம்ப்ரதாயங்களாலும், அம்முனிவர் தமது ஶ்ரீஸூக்திகளா
ங்களில் கிடாம்பி நயினார் திருவடியை ஆஶ்ரயித்து தாப்புற்
குலமுடையார் தாஸராய்த்தீர்ந்திருப்பரென்பது யதார்த்

மென ஸூக்ஷ்மவாதிகள் அங்கீகரிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. இங்ஙனல்லாது ஸ்ரீதேசிகனே தமது உத்தராவஸ்தையில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையிடமீடுபட்டு வ்யாக்யாநாதிகளையிழந்து திருப்பாணாழ்வாரைத் திருவாராதனமாகப்பற்றி தென்கலைவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயப்ரவேசம் செய்தாரெனச்சில வாதிஸர்கள் பிதற்றுகின்றனர். இதையாவது வாஸ்தவமோவென ஆலோசிக்கில் சசவிஷாணம் போல் அஸத்யம் அஸம்பவமாகும். அன்றியுமாழ்வார்பக்கல் அபசாரஹேதுவான ஜாதிவிவேசனம் சொன்னது போலவுமாம். அதங்ஙனேயெனில்;— கலி-௪௩௨௪ ஞெயில் அவதரித்த நம்பிள்ளை-௬௫ திருநக்ஷத்ரம் வரையில் ஜீவதசையிலெழுந்தருளியிருந்து பின்பு பரமபதம் புக, அவரது ௮௨-வது திருநக்ஷத்திரத்தில், அந்த ஸோமயாஜியார் திருக்குமாரராக அவதரித்த தூப்புற்பிள்ளைதமது ௬௫-வது திருநக்ஷத்திரத்தில் "ஸ்ரீமத்வேங்கடநாயகஸ்ய விஷ்ணோஸ்ஸம்பந்நம் ஸாஸநம் । தத்ஜ்ஞ ஹஸ்தஹஸ்தாக்ஷரம் ப்ரஸாதேந தாம்ரகம் ॥" என்றும், "ஸ்ரீரங்கேந்த்ரஸ்ய ஸாஸநம் ஸந்நிவேசயந்யாயேசீரங்கேஷ்டம் வாதிநோயே ।" என்றும் கூறுகிறபடியே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணைஜயிப்பதற்காகத் திருமுகப்பட்டய மூலமாய் "காஞ்சீ வாஸாதேவஸ்ய ஸ்ரீமாந் கவிதார்க்கிக கேஸரீ । ஸ்ரீரங்கநகரம் ப்ராப்ய ஸ்ரீராமாநுஜயோகிவத் ॥" என்கிறபடி ஸ்ரீரங்கநகரமெழுந்தருளவப்பொழுது நம்பிள்ளை பரமபதம் ப்ராபித்து இரண்டு ஸம்வத்ஸரம் சென்றிருக்கக்கூடும். அப்பொழுது பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கும் அதிவார்த்தக்யத்திற்பட்ட ௯௦-வது திருநக்ஷத்ரமாயிருக்கக்கூடும். பிள்ளைலோகாசார்யருக்கும் திருநக்ஷத்திரம் ௭௫-வதாயிருக்கலாகும். ஸ்ரீதேசிகனுக்கோ ௬௫-வது திருநக்ஷத்ரமேயாம். இவ்வவஸரத்

தில் க்ருஷ்ணமிஶ்ரனென்னும் அத்வைதியை ஜயித்து "ஜித்வா த த்வாந்தநிராஸநாய ஸம்ப்ராப்தே ஹஸ்தஶைலம்| என்ற படியே ஹஸ்தஶைலமென்றோர் ப்ரபந்தத்தையும் செய்தருளினார். பிறகு ஓரிரவில் ஸ்வப்நத்திலே ஸ்ரீரங்கநாத ப்ரஸாதமாக "ஸ்வாமிநம் த்வம் ஜ்ஞாநதயாநிதிம் ஸ்ரீஶைலேஶம் தர்ஶநம் ஶரணம் ப்ரபத்யே|| என்றும் ஸ்ரீவேங்கடார்யஶிஷ்யம் ஸகலார்ணவாக்ஷயம்| ஶ்ரீமத்ரங்கேஶ்வர ஸேவகம் யதீஶ்வரம்|| என்றும் கூறுகிறபடியே ஸந்நிதியில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸிம்ஹாஸநாதிபதியாக நியமித்தருள அந்நியமனப்படி கோயிலிலேயே ஸர்வவேதாந்த ஸாரமாக ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸித்தாந்தத்தை ப்ரதிஷ்டாபனம் செய்தருளிக்கொண்டிருக்கச்செய்தே வேதாந்த ஸம்ப்ரதாய ஸாரமான தத்த்வத்ரயத்தையும் பெரிய பெருமாள் பெரிய பிராட்டியார்களின் பேரருளாலடைந்து ஸ்ரீஶைலாதி யதிராஜஸ்துதி ஸ்தோத்ரங்களான சில ஸ்ரீகோஶங்களை ப்ரஸாதித்தருளினார். மேலும் ஸ்வாமிகளான்றிக்கே ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு ஸ்வாமியுண்டாக அதையும் "ஸ்வாமிநா யதிராஜ ஶ்ரீமத்பாஷ்யகாரோ யதிராஜா தாந்தி தத்வ ப்ரதீபம்| நிக்ஷேப ரக்ஷா ரக்ஷாம் ப்ரதிஷ்டிதம்|| "என்றபடி நிக்ஷேபரக்ஷா, ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், ஸ்தோத்ர ரத்நம், ஶரணாகதி ரஹஸ்யம் முதலியவைகளான க்ரந்தங்களால் நிவர்த்திப்பித்தருளி ஸ்ரீரங்கநாயகி விஷயமாக ஸ்தோத்ரங்களையும் அருளிச்செய்தார். பின்பு க்ருஷ்ணமிஶ்ரன் செய்திருந்த [illegible] உதயத்திற்குப் பகரமாக "ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் [illegible] விஜயதே ஸ்ரீமத் வேங்கடநாத ஸூரி:| "என்றபடி ஸங்கல்ப

யோதயமென்ற அத்யாத்மிகமானவோர் நாடகத்தையருளிச்செய்தார். அதன்பிறகு டில்லியென்றவ வைதிகள் வந்து வாதிக்க அவர்களையும் ஜயித்து அந்தவிஷய கவி யால் "வ்யாடீயாடீ கடோர ஸ்புடவிகட கடாடோபவா சாடவ்யாடீ கோடீ ராஜவாடீ வைடீ பாடவபடிமஜுஷா ஸம்வ்ருதா தாம்வ்ருதிஃ। வ்ருஷ்டிகர்மநிஷ்டோ ஸமரேஷு ஜயதி கவிதார்க்கிகஸ்தந்த்ர வேதாந்தாசார்ய வீரோ ஜயதி ஸதாஸாதிவ்ரதஸ்ஸ॥" என்று கொண்டா டும்படி ஸேவிக்கப்பட்டவராய் ஸர்வதேசமும் செய்தருளிய தன்பின் தென்னாட்டுத்திருப்பதிகளை யெல்லாம் ஸேவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி அழகர், காளமேகன், ஆழ்வார், ஆண்டாளி வர்களின் திவ்யமங்களவிக்ரஹங்களை மங்களாசாஸனம் செய்த ருளிக்கொண்டு மறுபடியும் ஸ்ரீரங்கநகரமே யெழுந்தருளி யங்கு சிலநாள் வஸித்தருளி திருக்குடந்தை ஸாரங்கபாணித் தனது ஸ்ரீகாஞ்சிக்கு எழுந்தருளிப் பேரருளாளனைத்திருவடி தொழுது அப்பதியிலெழுந்தருளியிருக்கும் பொழுது ஸரணா கதீதீபிகைமுதலியபல ஸ்ரீஸூக்திகளை யருளிச்செய்து மறுப டியும் ஸ்ரீரங்கநகரமே யெழுந்தருளினார். அதன்பின் தத்வத்ரய சுளகம், தத்வ நவநீதம், தத்வபதவீ, ரஹஸ்யபதவீ, ரஹஸ்யநவநீதம், தத்வமாத்ருகை, ரஹஸ்யமாத்ருகை, தத்வரத்நாவளீ, ரஹஸ்யரத்நாவளீ, ரஹஸ்யத்ரிவர்ணனி, அபி ஜயிவேவைவம், ப்ரயாணபததகம், பரிஷ்வவ்யோஸாவாதம் அபயப்ரதாநஸாரம், ஸம்ப்ரதாயபரிசுத்தி, உபகாரஸங் க்ரஹம், ஸாரஸங்க்ரஹம், முதலிய ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாசகங்களான ரஹஸ்யக்ரந்தங்களை ப்ராயச்சித்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய ஸநாதநத்திற்காக வருளிச்செய்தார். இப்படி யிவருடைய வாக்ஸௌக்யத்தையும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திரு வடிகளிலுள்ள ப்ராவண்யத்தையுங்கண்டு அப்பொழுதிருந்தபெ

ரியோர்கள் "ஸர்வஸ்வம் ஸர்வஸாஸ்த்ர தமேவைகம் கோடிஶோபி பஶ்சிமே பவ்யவாஞ்சித்ரவிஷயம் யதீந்த்ரஸாக்ஷாத்க்ருதம்॥" என்று கொண்டாடினர். இப்படி ஸ்ரீரங்கநகரத்தில் ஸவிஶேஷவைபவத்தோடு ஸேவை பெழுந்தருளி யிருக்கச்செய்தே ஸ்ரீ ஸேநாபதி ஜீயர் முதலிய பற்பல பெரியோர்களெல்லாம் ஸ்ரீஜீயர் திருவடிகளிலாஶ்ரயித்து ஸ்ரீஸாத்விகஜந விஷயாதிகளை யமைவத்தாய் ஸம்பவித்தார்கள். பிறகு பேரருளாளன் ப்ரஸாதத்தால் ஓர் ஸ்வாமியார் ஸ்வீகரிக்க அவருக்கு வாதாலாயமென்று திருநாமஞ்சாற்றி ஸஹஸ்ராஸ்ரவம் தொடங்கி ஸகல ஶாஸ்த்ரார்த்த ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களையும் ஸ்ரீஜீயர் தாமே ப்ரஸாதித்தருளினர். அப்பொழுது ஸ்ரீஜீயருக்கு திருநக்ஷத்ரம் (௪௮) இவர் ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரத்திலேயே அவதரித்தருளினரென்பதற்கு "ரோஹிண்யாம் ப்ரஸ்ரவணே ஸதி தாரே ஜாதஸ்யாஸ்ய ஸ்ரீரங்கே | ப்ரக்ருஷ்டாத ஸம்ப்ரதிகம் யஸ்யம் ஸேவேஹம் ஸேவே வாயவ்யாம்॥" என்றதுப்ரமாணம் இதுநளநூ ஆவணி மீ ரோஹிணி நாள். பிறகொருநாள் வாதிகேஸரி யென்ற நாமதேயரான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் ஜீயருடைய ஆஜ்ஞையால் ஸிலஶாஸ்த்ர பெரியபெருமாள் திருவோலக்கத்தில் வாக்ப்ரவிஷயமாக ஆயிரம் ஶ்லோகங்களைச்செய்யவேண்டுமென்று நியமித்தருள அதையொட்டிப் பெரிய பெருமாளே, ஸ்ரீஸாரியைப் ப்ரஸாதிக்கும் பொழுது அப்பாதுகைகளின் விஷயமாகவே செய்யக்கடவாயென்று நியமித்தருளி திருமாலைபரிவட்டம் ப்ரஸாதிக்க, அப்படியே ஓரிரவின் ஓர் யாமத்திலேயே பாதுகாஸஹஸ்ரமென்ற க்ரந்தத்தைப் பூர்த்தி செய்தருளினர். அதனால் கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹம் என்ற பிருதைப்பெற்றார். இதைக்கண்டு சிலர் அஸூயைப்பட அதைக்கண்டு ஸ்ரீஜீயர் பெரியபெருமாள் ஸந்நிதியில் "ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர விஸாகா

ஸமயா" என்று ப்ரதிஷ்டித்தருளினார். மேலுமப்பொழுது
ஓர் தினத்தில் பண்டிதர்களெல்லாம் ஸபைகூடி ஆயிரம்ஸ
ம்வத்ஸரங்களை ப்ரபோதிக்க அவைகளையெல்லாம் நிரஸித்து
ப்ரமாணம் செய்தருளினார். இவ்வர்த்தத்தை "அஜ்ஞானி மதிஸ
ஸ்தூபஸ்ஸவஸ்ய ஸஹஸ்ரீ" என்று தாமேயருளிச்செய்தார்.
இதன் பின்பு "யஷ்டிஸஹஸ்ரஸ்ய காரயந்தி கதிஸிகா
நளமிஸம் ஸஹஸ்ரம்।" என்று கூறுகிறபடியே ஆறாயிரப்
படிக்கோர்வ்யாக்யானம் செய்கிற ஒன்பதினாயிரப்படியென்றவொ
ர் க்ரந்தத்தையும், ஸ்ரீவாஹநஸோமமென்ற அமலனாதிப்பிரா
ன் வ்யாக்யானத்தையும், ஸ்ரீபரகவிஹ்ருதயமென்ற கண்ணிநுண்
சிறுத்தாம்புக்கோர் வ்யாக்யானத்தையும், ஸ்ரீவிஷ்ணுவிஷ்டகா
ரம் ஸ்ரீவிஷ்ணுசிஷ்டத்தாதுயுத்ர ரத்னாவளி, ப்ரபந்நஸாரம், ஆ
ஹாரநியமம், திருமந்த்ரச்சுருக்கு, த்வயச்சுருக்கு, சரமச்லோ
கச்சுருக்கு; கீதார்த்தஸங்கிரகப்பாட்டு, முதலிய ஸகலஸம்
ப்ரதாயவிஷயக ஸ்ரீஸூக்திகளையும் பேறியருளப்பண்ணினார்.
இதன்பிறகு தத்வஸந்தேசம், ரஹஸ்யஸந்தேசம், ரஹஸ்ய
ஸந்தேசவிவரணமென்ற க்ரந்தங்களைச்செய்தருளியவை
களைத்தமது ஸச்சிஷ்யர்களுக்குபதேசித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ
ரங்கவாஸம் செய்தருளி வருங்காலத்தில் "க்ருதவாராயண
க்ருதிநேவிபஸ்சித்-வைஷ்ணவானாம் ப்ராப ஸலக்ஷணா
யத:॥" என்றபடி கந்தாடை லக்ஷணாசார்யரென்ற ஒருவர்
தமக்கு ப்ரத்யக்ஷமாநாதி பாரவஸ்யங்களைச் செய்யவில்
லையென்று ஸ்ரீகாரணங்களாலும் ஸம்பவிக்க அதனால் வா
காஸவாஸத்தை திருவுள்ளம் பற்றி சோழநாட்டில் காவேரி
தீரத்திலுள்ள ஸத்யாகாலமென்ற ஸ்ரீக்ஷேத்திரத்திற்கு த்தமது
கலத்ரருடனும் ஸச்சிஷ்யஜநங்களுடனு மெழுந்தருளினார்.
அப்பொழுது ஸ்ரீதேசிகனுக்குத்திருநக்ஷத்ரம்(௬0)ராயிற்று

ராச்சாரியருக்கு திருநக்ஷத்ரம் ௧௨. பிள்ளைலோகாசார்யர் திருநக்ஷத்ரம்(௯௦) பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு த்திருநக்ஷத்ரம்(௧௧௦)ஆகையாலொரு ஸமயம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யாத்ரம் வர்த்தமாநராயிருக்கக்கூடும். இந்த(௯௦) வது திருநக்ஷத்ரத்திற்குள்ளாகவே தான் ஶ்ரீதேஶிகன் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளில் ஆஶ்ரயித்து ஸௌலப்ய வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தை ச்செய்தருளியிருக்கவேண்டும். இதன் முன்னமேயருளிச் செய்த ஶ்ரீஸூக்திகளே பூர்வாசார்யஸமயத்தில் செய்தருளிய ஶ்ரீஸூக்திகளாயிருக்க வேண்டும். ஆனதுபற்றியே இதன் பின்னருளிச் செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்களெல்லாம் உத்தராவஸ்தாக்ருதரூபங்களாக வேண்டும். ஆனதால் ஆஹ்லாதகர க்ருதிகள் பிதற்றும் ஸர்வஸ்வமெல்லாம் இவ்விடத்திலே தான் நிரூபிக்க வேண்டுமல்லது வேறு கதியில்லை. இதன்பின் ஶ்ரீதேஶிகரு அக்கந்தாடை லக்ஷ்மணாசார்யராலேயே மறுபடியும் கோயிலுக்கெழுந்தருளப்பண்ணுவிக்கப்பட்டார். அப்பொழுது ஸர்வம் கோயிலிலே துருஷ்கர்களால் கலஹம் வர அதனால் ஸகலம் ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாம் சரீரவியோகத்தையடைந்து ஶ்ரீரங்கமெல்லாம் ஶூந்யமாய்ப் போக, அந்த ஸமயத்தில் அழகியமணவாளனையும் உபய நாச்சியார்களையும் திருப்பெட்டகத்திலெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு பிள்ளை லோகாசார்யர் மடிலில் உளித்து காவேரீதீரத்தின் மார்க்கமாய்ச் சென்று வழிக்கு சோத்தாலேயுண்டான கஷ்டத்தாலும், வ்யஸநத்தாலும் ஶரீரப்ரீதிகாரணம் செய்து முடிவில் பரமபதமேறியருளினர். ஶ்ரீதேஶிகனே அக்கலஹத்திற்பட்டு உளித்துகிடக்கையில் ஶ்ருதப்ரகாஶிகாபட்டருடைய வசனத்தால் “ஸாஷ்ட்ர்ய ப்ரகாஶிகாம் தாம் ஸம்ரக்ஷகாமே ஸார்வபௌம ஸூரி:। ப்ராதாஞ்ஞஸ்ஸௌக்யதிவே” என்றபடி ஶ்ருதப்ரகா

ஶிகா ஸம்ஜ்ஞைகளையும், அம்பாத்து குமாரர்களான வே தாவாயப்ராக்ஷாஸ்ரவ புத்ரர்களையும் கூஷூர் அடங் குமளவு மறைத்து வைத்திருந்து மறுபடியும் "உபாய ஸம்விகாவஸ் ஶ்வேதாஸ்ஷெ ஸமஷ்டி ஷோங்கஷ்டெ ப்ரமாணம்। ஸ வேதவ்யாஸஸாதாவம் ஸாஹஸ்ரம் விஜ்ஞஜஸஶ்மனஸாணம்॥ வஶிஷ்டேஸ்ஸம் ஶக்ஷ "என்றபடியே எழுந்திருந்து தமது தோள்களால் அவ்விருகுமாரர்களையு மெடுத்துக்கொண்டு ஸத்ராகாரமென்ற பக்ஷிஸமமே யெழுந்தருளினர். இத னாலேயே "ப்ருஷதஸு காஶிகாஹ்வஷேள யெநாதள வ்யிரக்ஷி தா" என்று ஸம்ஸோபநம் செய்யப்பட்டது. பிறகு அந்த ஸத்ராகாரத்தில் அவ்விரு குமாரர்களுக்கும் தாமே "க்ருபெஷாவதீதள வியிவக்ஷாமாரள ஸவர்ணி ஶாஸ்த்ராணி விஷெஶிகேஷு। உவாஷ்யதஸ்ய க்ருபயாத பொஸ்ம வி ஷாவயெ வெஷ்டஷெஶிகெஷு॥" என்றபடி உபநிஷந்நா ஸ்யநாஷி ஸகலஶாஸ்த்ரஶாஸ்த்ராய ஶ்ரீபாஷ்யாதிகளை ப்ரஸா தித்தருளி அங்கிருந்து திருநாராயணபுரமெழுந்தருளி தி ருநாரணனைத் திருவடி தொழுது "நவநவஸ்வஸமெஷாயம்" உத்ராதியால் ஸம்ஸோபநம் செய்தருளி அங்கிருந்து வாஸவி ஸத்ராகாரமே யெழுந்தருளி கோவிலழகியமண வாளனைப்பற்றி மறுபடியும் சேர்த்தியிலே ஸேவித்தருள வே ண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றியும் ஷிவஶ்ஷெபங்களெல்லாம் யதாவத்தாய்ச்சீக்ரமாகவேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றியும் ஷொஷெகாகாராயமாக ஸங்கல்பத்தை வேண்டி "ஸஹீ திஷஹ்தாஷஸ் திஷ்ஷ நாமஶ்ராம் ரஷ்யஹம் ஷஷெராஷ்த ராயமஹ॥ ஷஷ்திவஶ்தஷா ஷநாஜாம் ஷ்ருஷிவ்ராம் ஷஹாநாஹா வா ஷஷவஸ்ஷநாயாம் ॥ என்றபடிகஸீதிஷ்வத்தை யருளிச்செய் து "ஶ்ரியா வெஹாஷஷவ்ருஹெரா ஶ்ரீ ஷவிஷக்ஷஷாஜுஷய" என்றனு ஸந்தித்துக் கொண்டே யெழுந்தருளியிராநிற்க அப்

பொழுது ஸ்ரீதேசிகனுக்கு வாதிகேஸரி ஸம்ப்ரதாயமென்ற தற்கு "ஸந்தோஷிதம்வீரம் வாதிஹம்ஸாம்பு வாஹயே" என்றது ப்ரமாணம். இது ஸ்ரீதிருவந்தினீற்றிலுள்ள ச்லோகம். இப்படியிருக்கையில் ஸ்ரீரங்கத்தில் க்ருஷ்ணமிச்ரனென்றொருவன் பெரியபெருமாளோடு அழகியமணவாளனையும் சேர்த்து அதிக்ரமஸ்தாரக்ஷணத்தை நடத்தி நித்யோத்ஸவாதிகள் தவிராதே யதாவத்தாய் நடத்திவருகிறானென்ற ஸம்வத்ஸவ ஸம்பந்நத்தைக் கேட்டருளி மறுபடியும் ஸத்யகாலத்திலிருந்து தமது குடும்பத்தோடும் ஸாக்ஷாந்த ஸ்வாமி கூராரர்களோடும் மற்றுமுள்ள சிஷ்யவர்க்கங்களோடும் கூட ஸ்ரீரங்கநகரத்திற்கு ஸ்ரீதேசிகன் எழுந்தருளி யிப்படிப்பட்ட உபகாரம் செய்த க்ருஷ்ணமிச்ரன் பேரில் "ஸூநீபாநீயஸம்பத்தி திரவித ஜநஸம்ஜநாக" என்றுதுடங்கி "யசோதாவர்ணோ க்ருஷ்ணமிச்ர:" என்றளவாயுள்ள ச்லோகங்களால் அநுக்ரஹித்தருள, அவைகளை "ஐதீர்யேத ஸத்யமிதி தேநாஹமேவ நிஸ்ஸத்வபத்ய நிமந்த்ரணே தேசிகாச| யிஷாதயே யிஷ்டஜநேந ஸூஹாவிதேவ ரதேவவய உத்தமா ரங்கஸ்தாதாராக ||" என்றபடி பெரியோர்களோடு கூடி ஸ்ரீவேதாந்தாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கவிமாந ப்ரதக்ஷிணத்தின்கிழ்ப்புறம் திருமதிளில் சிலாசாஸநம் செய்தருளினார். இந்தசிலாலேகநத்தை யிப்பொழுதும் நிரீக்ஷகாதிகளான ஸகலரும் நன்றாக ஸேவித்துக்கொள்ளலாம். இது சாலிவாஹனசகம் (௧௨௯௩)வது வருஷம். இந்தஸமயத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுக்குத் திருநக்ஷத்ரம் (௧௦௧)வது. நயினாராச்சாரியருக்குத் திருநக்ஷத்ரம் (௬௩) உபய ஸ்வாமிகளுக்கும் திருநக்ஷத்ரம்(௪௪)வது. மேலும் ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஜீயர் முதலானோர்க்குத் தத்ஸமீபமான திருநக்ஷத்ரங்கள். ஆகயிந்த (௩௯)வருஷ காலம் ராஜவிப்லவத்தால் ஸ்ரீரங்கநகரம் ஜநவாஸமில்லாதே

பெரிய பெருமாளுக்கு முன்பே கல்திரை ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டும் அழகிய மணவாளனும் உபய நாச்சிமாருமில்லாமலும் ஏதோ தத்ப்ரதிநிதிகளான பிம்பங்களைக் கொண்டும் காலயாபநம் செய்துகொண்டும் வரப்பட்டதென்பது ஸர்வஜந மான ஸ்ரீரங்கநகர வ்ருத்தம். இந்த (௧௦௧)வது திருநக்ஷத்திரத்திலும் அப்ராக்ருத திவ்யதிருமேனியோடு கூடிய ஸ்ரீதேசிகர் “ப்ரணம்ய ரங்கநாயகோத்ஸவம் ஸம்ப்ராப்ய வேதாந்தயார்யம்ஸஹஸ்ரம் । ப்ரவர்த்தயந் ஸுக்திஸாரம்பாயாநாம் ஸ்ரீதேவபத யஸ்ஸஹஸ்ரம் ஸஜாதி ॥” என்றபடி தமது திருவடிகளிலாஶ்ரயித்த முதலிகளுக்கு ஸ்ரீபாஷ்ய ஸகலவிஷய ஞானாதிகளைப் ப்ரஸாதித்தருளிக்கொண்டு வரச்செய்தே கீழ்க்கவருஷமான அந்த ஸமயத்திலும் ஓர்ப்ரதிவாதம்செய்ய, அவனையும் ஜயித்து ஸ்ரீரங்கநாயனுடைய நிபந்தனப்ரகாரம் “யத் ஸ்ரீ த்ர்ய ரங்கநாயகஸ்ய ஜீர்ணோத்ஸவ ப்ராகாரம் । ஸமாபய விஹ்ருத்த ஸம் வேதாந்ததேசிகம் ॥” என்றபடி தமது திருமேனிக்கு ஸமமான திவ்யப்ரதிமா விக்ரஹத்தை யேற்படுத்தப்பண்ணி அதில் தாமே யனுப்ரவேசித்தருளி ப்ரஸாதஸாரமென்ற க்ரந்தத்தையுமருளிச்செய்தார். இதன் பிறகு ஸ்ரீதேசிகர் இதுவரையில் ஸேவநம் செய்துவைத்திருந்த ஸர்வ ஸாமாந்யங்களை யெல்லாம் திரட்டி “ஶ்ரீரங்கஸூராஸ்ரேய நாதிநிஷேவ்யாம் ரத்நாகர ஸ்ய ஸாரரங்கம் । உத்தாரயாமாஸ க்ருபாநிதிப்ஸ்ம் வேங்கடேஶம் ஸதாம் ஸஜேஹ் ॥” என்றபடி ஸம்ப்ரதாயஜீவனத்தின் பொருட்டு ஓர்க்ரந்தஸாரத்வேண ந்யாயபரிமள ஸாரமென்றும் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஸாரமென்றும், பதவாக்யயோஜநாஸாரமென்றும், ஸம்ப்ரதாய ப்ரக்ரியாஸாரமென்றும் ஸாரஸ்வதாஷ்டாக்ஷரமாய் ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களறிய வேண்டுமவைகளில் யாதொரு குறைவுமற்றதாய் ஸகலாம்நாயவிஷய

ணமாயிருப்பதொரு ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரமென்றதைய ருளிச்செய்தார். இந்த க்ரந்தத்தின் அருமையைப்பற்றிஅப் பொழுதிருந்த பெரியோர்கள் "ஆசார்யா ஸ்ஸந்து லக்ஷ்யா ஸ்ஸகல நிகமஶாஸ்த்ராம்புதீநாம் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் ஸாரம்வதேஸ்ய ரஹஸ்யத்ரய ஸம்ஶோதிதம் ஸாரவிஸ்தாரதேயம் | வேதாந்தாசார்ய பத்மா விஶத பதஸமூஹ ஸாரஸம்பூரணம் நிகமாந்த ப்ரஹ்ம கோஷா நிரவதிகரணா ஶ்ரீமதாம் ஸஜ்ஜநாநாம் யாம் || என்று ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகனை வெகுவாகக்கொண் டாடி யருளினர். இதன் பிறகு அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள் விரோதபரிஹாரம் ஸாரஸாரம் என்பன. இவைகளைத்த மது குமாரரான வரதநாயாரியருக்கும் ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஜீயருக்கும் ப்ரஸாதித்தருளினார். இதற்குமேல்ஸ்ரீதே சிகன் யாதொரு ஸ்ரீஸூக்தியையும் செய்தருளவேயில்லை. ஆகையால் இந்த ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரமென்ற க்ரந்தம்ஸ ர்வாபேக்ஷ்யமெயில் தமது திருவடிகளில் ஆஶ்ரயித்தஸ ச்சிஷ்யர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டருளிச்செய்யப்பட்டதெ ன்பது விஶதம். மேலும் "நிர்விஷ்டம் யதிஸார்வபௌமவச ஸாமாவ்ருத்திபிர்யௌவநம்" என்றும்; "ஶேஷாயுஷ்யவி ஶேஷதஸ்ஸமுசிதம் ... ஸேவே" என்றும் காணும் ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் சரமஶ்லோகமும் ஸ்ரீதேஶிகரா ஜரானதேஶிகனுடைய க்ருத்ய ...த்தைக்காட்டுகின் றது. இங்ஙனல்லாது பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஸம்ப்ர தாயஶிக்ஷையைப் பெற்றவராகில் ... காலம் (௪௦)வது திருநக்ஷத்ரத்திற்குள்பட்ட யௌவநகாலு த்திலேயே யாயிருக்கவேண்டும், அங்ஙனமாகில் அதற்குப்பி றகு செய்தருளிய க்ரந்தங்களெல்லாம் உத்தரவாதிப்ரயுக்தமே ற்பட்டவைகளாய்த் தீருங்கால் "நிம்பவ்ருத்திமிராதி... வசித்... வர்தந்தே" என்று ப்ருதிவீபதிகளுடைய

கொட்டங்களை யெழுதியருளக்காரணமில்லை. மேலும் ஆசா ர்யக்ருத்யாதிகாரத்தில்; கிடாம்பி அப்புள்ளார் அடியேனை கிளியைப்பழக்குமாப்போலே பழக்குவிக்க அவர் திருவுள்ள த்திரக்கமடியாகப் பெருமாள் தெளிய ப்ரகாஶிப்பித்துமற வாமற் கார்த்துப்பிழையறப் பேசுவித்த பாசுரங்கள்" என்றும், "ஜிதி யதிராஜஸஹாஸ்ய ஸம்ஸேவ ஸம்வாஹவாஹிதாம் விவத" என்று மொடுவிலருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதாலும், பெரியவாச்சான் பிள்ளை பழக்குவித்த பாசுரமென்றபேச்சேயிவ்விடத்திலில்லாததாலும்; பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்று உத்தராவஸ்தையில் ஸகல ஸம்ப்ரதாயார்த்தமான ஸர்வ ஸம்ப்ரதாயங்களை மறந்தாரென்று பிதற்றும் மாந்தர் கூற்றுகளெல்லாம் வாதிஶ ஸித்தாந்த ஹேதுவும் ஸஞ்சிதஜந்யமான சிலகாலக்ஷேபமானையான கடாக்ஷாபாத ஹேதுவுமாகும். அன்றியும் ஸ்ரீதேஶிக ஸம்ப்ரதாய ஸாரஸங்க்ரஹத்தில் "தூய்ய குலசேகரநம்பாணநாதன்" என்றவோர் அடியிலுள்ள அசைச்சீரைச் சொல்லாகும் "நம்" என்றதற்கு பெரியவாச்சான் திருவடி ஸமாஶ்ரயணம் பொருளென சிலவநபிஜ்ஞர் கூறுவர். இதற்குள்ள வாஸ்தவார்த்தம் நம் ப்ரதிவக்ஷிகளறியாது ஜல்ப்பார்களேயாகிலும்; அவ்வர்த்தத்தை நாமொப்பிப்பார்த்தால் அப்பக்ஷமேயொமம் கொண்டு பெரியவாச்சான் ஸம்ப்ரதாயமல்லவோ மேலேயுள்ள அதிகாரங்களில் ப்ரகாஶிப்பிக்க ப்ராப்தமாகும். அல்லாதே அவர்பக்ஷங்களுக்குக் கெல்லாம் விரோதமாயும் ஸந்நமாயு மிருப்பதைப்பற்றி யிந்த "நம்" என்ற சொல் ப்ரதிவக்ஷிக்கு ஸாதகமாகாது. அதைப்பற்றி தேஶிகனுக்கு ஸ்வப்நாதேகூஷ்ணையாவது பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடி ஸம்பந்தமாவது ஸித்தியாது. அன்றியும்; ஸ்ரீதேஶிகன் திருக்குமாரரான நயினாராசார்யரும் ஸ்ரீதேஶிகன் திரு

நாட்டிற்கெழுந்தருளிய பிற்காலங்களில் த்ரமிடோபநிஷந்நிர்ணயம், விரோதபரிஹாரம் முதலிய பலக்ரந்தங்களால் த்ராமிடாம்நாய த்ருஷ்டி நிரவத்யமாகவே யருளிச்செய்திருக்கின்றார். ஆனது பற்றியும் ஸ்ரீதேசிகனுக்கு எவ்விதத்திலும் ஸம்ப்ரதாயவிரோதம் ஸம்பவிக்கை யொவ்வாது. வேதாந்தாசார்யரான ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஹயக்ரீவஸ்தோத்ரம் முதல் ஸாரஸாரமென்ற ரஹஸ்யம் வரையிலுள்ள ஸகல ஸ்ரீஸூக்திகளும் ஒரேமாதிரியாய் வ்யபிசாரமில்லாதே யிருப்பதாலும் ஸம்ப்ரதாயபேதம் அஸித்தம் ஸ்பஷ்டம்.

ஆகயிவ்வளவால் மணவாளமுனிவர் அநுஷ்டாநமும், ஐதிஹ்யஜ்ஞர்களான அவர் சிஷ்யர்களுடைய க்ரந்தங்களும், அம்முனிவரது ஹஸ்தத்திலெழுதிய வரிகளின் பொருள் போலில்லாதது பற்றியும், பெரும்பாலும் ஸ்வகல்பிதங்கள்போலவேயிருப்பதுபற்றியும் ப்ரதிபக்ஷிவாதம் செய்யும் நமது வ்ருத்தரும் ப்ராஹ்மணவர்க்கத்திற்கும், யதாஸ்ருதமதத்திற்குமுறித்தான பாஹ்யாப்யந்தர லிங்கங்களை விடாதிருப்பது பற்றியு மிவர்களெல்லாம் ப்ரதிபக்ஷர்களாயுந் துடங்கியே வர்ணமாத்ரஹீனர்களேயொழிய ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஹீனரல்லவென்பது ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணஸித்தம். ஆகையாலேயே ,,ப்ரமாணம் ஸதாம்'' என்று கூறப்பட்டது. இங்கும் "விதுர்யேஷா" எனச்சொன்னது மதையொட்டியே. இவ்விஷயங்களை ப்பற்றிய இவ்வாதமிங்கு ப்ரஸ்தாவிதமாகாது போனால் ச்லோகோத்தராபிப்ராயம் ஸம்யக் தெளியாது போமாதலா லிவ்வளவு விரிவாய் ப்பேசலாயிற்று. ஆதலால் மணவாளமுனிவர் ஸம்ப்ரதாயமென்ற சொல்லும், ததீயர் பழநடையென்ற சொல்லும், நம்பிள்ளை ஸம்பந்தமுள்ள பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிய ஜாதிநிபந்தனை யென்றதற்கும் க்ஷத்ரியனை விஸ்வாமித்ரன் ப்ர

ஸ்வஸித்தியாளுமென்ற பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ரஹ ஸ்யார்த்தத்திற்குமுள்ள ப்ரஸித்தி ப்ரயோகத்தால் "ஜந்ம தம் ப்ராசீநம், ஜந்மாந்தர நவீநம்" என்றுள்ள ஸம்ஹம் ப்ரதிபத்திகளுக்குள்ளேயே நிர்ணயமாக வில்லையென்பதற்கு நிதர்சநம். இங்கு பெரியவாச்சான்பிள்ளை கூறிய ஜாதி நிர்வாஹமும் ப்ராசீநமாயுள்ளதை ஸ்வீகரணம் பண்ணவந்ததென்றும், அதன் பின் தோன்றிய தான்தோன்றியான வடிவப்ரதிவாதக லோகாசார்யருடைய ஜாதிஸாமியாதமும், ஜாதிவாதம் போல் ஸம்ப்ரதாயத்திற்கும் ஸாமிகரமாய் அறிவில்லாமற் கட்டிய ஜாதஜந்மக்ருதமென்றும்; ஸார்வபௌமாசார்யத்தால் மற்ற கலிக்ருத்யாதி ஸகலவாதங்களும் நவீநமாய்த் தனக்கொரு ப்ரதிஷ்டையைவேண்டிக் கல்பித்துக் கட்டியதென்றும ஸ்பஷ்டமாகின்றது. அஜ்ஜாதி நிர்வாஹ மடியாக ப்ராசீநமாயுள்ள ஸதாசார்யங்கள் ஸகலத்தையும் தத்வ ப்ரகாரமே ஸ்வீகரணம் பண்ணி ஸ்ரீஸாஷ்ட்ரகாரர் ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்தருள வேண்டுமென்றே ப்ரஹ்மவித்யாசார்யார் ஸாரங்களுக்கு ஸாநிவாரமாது ரக்ஷிக்கத் தொடங்கி ரஹஸ்யரக்ஷா, ஸம்ப்ரதாய ரக்ஷாதி ரக்ஷாஸம்பத்தால் அவ்வோறுமயங்களுக்குத் திருநாமங்கள் சாற்றியருளப் பட்டதென ஸதோஷிகள் தெளியக்கடவார்கள். ஆனதால் குஹியில் லோகாசாயர் எழுதியது பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு ப்ரதிபக்ஷம் என்றும், பிறகு அது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் வஜ்ரிக்கப்பட்டு ஓர்மூலையிற் கிடத்தப்பட்டதென்றும, பிறகு திருவாய் மொழிப்பிள்ளையின் ப்ரயத்னையால் மணவாளமுனிவர் விஶதமான வ்யாக்யாநத்தால் கலிதகம் ஈஜ்வதிகளுக்குக் காமதேநுவாக வெண ப்ரகாஶப்படுத்தினரென்றும், அதடியாக அமமுனிவருக்குக். கர்தாடை லக்ஷ்மணாசார்ய

ருக்குப் போல் ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வத்ருஷ்டாதி ஸம்ஸார
பயம் ஸஹிக்க, அதைமாற்ற ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு அநேக கைங்கர்ய
ப்ரவ்ருத்யாதி ரக்ஷணங்கள் செய்தும் தீராதே ஸம்ஸாரதா
பமாமென்று தெளிந்து முடிவில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடை
ய ஸ்ரீஸூக்திகளை யடியோடுவிட்டு, கிடாம்பி நயினார் திருவ
டி மூலமாய் தூப்புற் பிள்ளையின் ஸம்ப்ரதாயத்தை ய
நுஸரித்து ஸித்தாந்தஜ்ஞராய் சேஷமானகாலத்தை நற்கா
மைப் போக்கி ஸ்ரீரங்கத்திலேயே வஸித்து ஸம்ஸார
தாபமேலிட்டதால் கோயிலுக்குள்போகவும் கூடாதே உட்திருவீ
தியிலேயிருந்து ஸரீரவியோகமடைந்து பச்சிமதிக்கிலுள்
ள ஸ்ரீகேசவப்பெருமாள் கோவில் திருக்குளத்தருகேயுள்ள
வேர்நிம்பவ்ருக்ஷத்தின் கீழ் நிக்ஷேபிக்கப்பட்டார். ஆனதாலி
வர் தூப்புல் நயினார் வ்யாவ்ருத்தப்படி ஜாதிபேதமென்ற வ
ழக்கம் ஸாமாந்யர்களுக்கு அநர்த்தகரமேயாம். இங்ஙனல்
லாது ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்திப்ரஸாதத்தால் ஸத்துக்களுடைய
மனங்களை யெல்லாம் நிவர்த்தனம் செய்தருளியும் ஸம்
ப்ரதாயத்தில் ஸகலஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்
தருளியும் அதன் மேல் ப்ராப்த்தில் கரைப்பட்டு "கலௌ
ஸூஸௌம்யே வர்ஷே ... வ்ருஸ்சிகம் க்ருத்திகா
... வேங்கடேசாய ... ஸமர்ப்பித
ஸ்தவயிதா। வேதாந்தாசார்ய நாராயண ... விதயோகநி
ஷ்டம் ப்ரபத்ய ஸ்ரீவேங்கடேசாய ... க்ருதிவசாத்
வேங்கடேச... யதா ..." என்றபடி ஸௌம்ய ஸம்வ
த்ஸரம் கார்த்திகை மாஸம் க்ருத்திகைகூடிய பௌர்ணமை
திதியன்று புதவாரத்தில் தமது திருமேனியை விட்டுத் தமது
காரணமான திருவேங்கடமுடையான் திருமணியாக விளங்
கியருளினார். அதன்பின் திருக்குமாரரான ஸ்ரீவரதாசார்ய
ரைக்கொண்டு அப்பொழுதுள்ள முதலிகள் ப்ரஹ்மமேதாதி

ஸம்ஸ்காரங்களால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ பரிபாலநத்துடங்கி ஸ்ரீதிரு
மங்கைமன்னன் மஹாப்ரபந்தம் செய்தருளியபடியே தேவான்
துறையில் ஸம்ஸ்கரிப்பித்து யதாஸமயம் ஸர்வகார்யங்களை
யும் முடிப்பித்தருளினர். அதனுடன் அவதாரமேயாய் ஸ்ரீ
ரங்கம் பெரிகோயில் பெரியபிராட்டியாருடைய திவ்யகடா
க்ஷவைபவத்தில் "கொஷித்தவநாயகா" என்றபடி நித்ய
ஸூரிகளுக்கு நிகராய் நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஸாக்ஷாத்காரருளி
ட்டார்போல் திவ்யதேசமஹிமையத்தோடு அவதாரமேயாய்
வேதாந்தாசார்யர் முதலிய முதலிகளும் நயினாராச்சாரிய
ரும் அவதரிப்பித்தருளினார்கள். இவ்விதம்பெரியபிராட்டியா
ருடைய திவ்யகடாக்ஷத்தில் ஸ்ரீராஜமானராயெழுந்தருளியிரு
க்கும் அஸ்மதாசார்யரான ஸ்ரீநிகமாந்தமஹாதேசிக
னுடைய ஸந்நிதியைஸேவித்தருளும் ஸ்வாமிகள்ஸமீபத்திலே
காணமான கோயிலிவகாரமுள்ளது போலவே ஸ்ரீவெங்கடா
ணத்திலும் ஸாவகாசராய் எழுந்தருளி ஸ்ரீஹநுமத்ஸ்வாமி
ராஜ்யத்தைப் பெற்று ஸதாநந்த ஸிம்ஹாஸநாரூடராயெழுந்தருளியி
ருப்பாரென்பதையும் ப்ரகாசிப்பித்துத் தம் தமக்கும் இத்
தேசிகரு திருவடிஸம்பந்தமும், ஸாத்விகமான ஸத்ஸஹவா
ஸமும்; ஸாத்விக ஸ்ரீ காலக்ஷேபமுமே உத்தாரகமென
வும், பரமேகாந்தமாய் ஸாதுமெனவும் தெளியக்கடவர்.
இவ்வர்த்தங்களெல்லாம்நமதாப்தருடையகோஷ்டிவும்வேதா
வாசார்யருமான தொட்டயாசார்யர்தமது ஸ்தோத்ரத்தில் "தமேவ
ஹ்ருத்ஸ்தம் கரவாணி நித்யம் ரஸஜ்ஞாம் யத்ராநுபவே ஸம்ஸா
ரே விஜயார்தி" என்றும் "தந்நாமஸங்கீர்த்தந த்ருஷ்டராகஸாந்த்
ஸம்ஸாரம் ஸர்வஜ்ஞநாஸி ஸர்வஜ்ஞாந ||" என்றும், "தமேவ
ஸ்துத்யாகரவாணி தே யதா வெங்கடாசலநாமம் ஸ்ரவ்யஸ்ரவ்யம்
ஹ்ருதயே ஸ்வாம் ||" என்றும், "விருத்தோ வேங்கடவிதாங்ஷா வி
ஸத்யாதேநவியவிஷாநந்தாஸ: | தத்ராஷ்டவத்விசேஷா ஸாரா

ணமெவத்ராநு ஸாமினோ தநுஜா: ॥ " என்றும், "ததம் ஸ்வாயாவயமேவயநாம:" என்றும், "ஸ்ரீவெங்கடாயெ ணக்ரதா: ஸ ஸ்வாயாஸம்வத்ரா தேவத்ராம்விஷ்ணுவெயநக் ஸக்ரா: । தமெத் க மேகம் ஸமீயமெனா யநாநரா வெஷு யாரணீம் வநக்ஷி ॥ "என்றும் பற்பலவிடத்தாலும் அநு ஸந்தித்தருளினார். இதனாலும் நமதாப்தர் ஸ்ரீதத்வ ஸ்வா மிகளில் சொன்ன ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தினுடைய விபரீதார்த்தம் ஸ்பஷ்டமாக ஹாரஸ்யாஜயவிருத்தம்.

ஆகயிவ்வளவாலும் ஸ்பஷ்டமான வயநம் ஜாதிநிம்பநாதிக ளைக்குலைக்கக்கூடிய ஹரக்களுடைய வாக்யங்களெல்லாம், வெளஜாத்ரமதங்கள் போலாவதால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரு டையதர்மநிஷ்டர்களுக்கு அவையநுபாதேயங்களாய்ஸ்ம ரணத்தாலுமநர்ஹவஹங்களாய்த்திருமென்பது ஸித்தம்.

மேலுமிவர்களுடைய சிற்சில வாஸ்தவாபராதங்களைப்பற் றி மேல் ஸவநீதாதிபால் விஸ்தரிக்கின்றார்.

ஸவம் வாக்ஷ்காரமாத்ர ஸநுஹவ விஷயெ வெதவநு ஜாயக் வக்ஷா: ஸ்ாஜஹெதிஷ வஜத்ர மஹஹ க்ரு தவதாரஸம்வஜாயொர்திஷாஸ்ர: । ஸதாவநாத் மேதஜவ கடிஷயியொநத்ஜக்ஷிஸ்வகக், தஸ்ரீஹா ஷ்யகாரஸ்ரீ தஜநஸமநாயெவஹெஷாநமெவ॥ ௬௩

ஸவநீதாதி॥ (ஸவம்) வசெவாக்ஷ காரமாய் (வா க்காரமாத்ரா:) வாக்காலும், வஸ்தகத்தாலும் மாத்திர மொப்பினவர்களாய், (அநுஹவவிஷயே) ஸாநுஹவவிஷ யத்தில் (வெதவநுஜாயவக்ஷா:) ஸ்ரீவெதாஜ்தெஸிகளு டைய வக்ஷங்களையுடையவர்களாய், அதாவது: கடும் ஸமாஸநமாய் த்ராஜம் மெஷவனை ஸமிதன் விஷ் ணுவான், பழைய ஸமிதர்வம் போம். ஆகையால் ஜாஹ

ணவைஷ்ணவனும் ஸச்சூத்ராதி வைஷ்ணவனுமொரே ஜாதி யாவானித்யாதிகளைப் பேசுவதும் ஶாஸ்த்ரத்திற் காட்டுவதும் ஸாத்ராய், ஸூத்ரர்களான ஸச்சூத்ரர்களையும், ஸச்சூத்ரர்களான விப்ரர்களையும் ப்ராஹ்மணஞ்செய்துதாம் உபஜீவநம் செய்து கொண்டிருக்கின்றனரே யொழிய, தம் தம் க்ருஹங்களில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷிகள் போலவே ஸந்த்யாவந்தநாதி ஸம்ஸ்காரவைபவங்களையும், ஸம்ப்ரதாயநாதிநித்யகர்மங்களையும், த்ரைவர்ணிகங்களான ஊர்த்வபுண்ட்ர யஜ்ஞோபவீத தாரணங்களையும், ஸூத்ராதிகளையும், ஸமாஸ்ராயணாதிகளையும், வைஷ்ணவ லக்ஷணங்களைக்காட்டக்கூடிய சிற்சில ஸம்கேதாசாரங்களையும் விட்டிலர். அன்றியும் ஸச்சூத்ரனையும் ப்ராஹ்மணனை தம்மையுமொன்றாயெழுதி வைத்துக்கொண்ட வ்யக்திவசனங்கள் (வசனத்ரயம்) தமது ந்தியில் (ஸ்வாஸம்ப்ரதாயம்) தமக்குள்ளேயே வேதத்தையும் (க்ருதவதாரம் செய்யாவின்றிருக்கிற யிவர்களுடைய (ஸம்வாதம்) ஸாமரஸ்யதமன்றிக்கே யொருவர் பின்னொருவராய் கேட்டுவந்த நடவடிக்கையானது (சரித்ராஸம்) மிகவும் சிந்திக்கத்தக்கது. (அஹஹ) கஷ்டம்.

அதாவது:— வைஷ்ணவர்களான தமது கோஷ்டிக்குள் கூட சஜாதீய விஜாதீயாதிகளை யனுஸரித்துப்பந்திபேதத்தையினுங்காட்டுகின்றனர். இதுபிள்ளைலோகாசார்யர் ஸ்ரீஸூக்தித்திற்கும், மணவாளமுனிவர்வ்யாக்யாநத்திற்கும், அழகியமணவாளப்பெருமாள் நயினாருடைய ஆசார்யஹ்ருதயத்திற்கும் விரோதமான வாவரணம். ஏனெனில்; வாஸ்தவமாய் "போனகம்செய்த சேடம்தருவரேல் புனிதமாகும், குலந்தாங்குசாதிகள், அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்தவிமலன், இத்யாதிப் பாசுரங்கள், உள்ளோடு யிப்வ்யக்திவசனங்களாகும் பேரருளை வைஷ்ணவர்களுக்குவ்யாக்யானமாகிவிவ்வித்தமாவ

ஙிக்க ஹேதுவேயில்லே. இன்னுமிவ்வாவரணம் ஸாமய்தா வவாரத்திலேயே சேருவதால் ஶௌசஷ்டிவைஷ்ணவர்களுக்கு அநுஷ்டானவஹமேயாகும். ஆகையாலேயே "அஹஹ" என்று கூறப்பட்டது. இதனுலிவர் வாஸ்தவஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில்லாது ஶௌசஷ்டிவைஷ்ணவர்களாயது. மேலும்; (வதக) இவர் விஷயமான யிவ்வாவரணம் (வதாவஹ) இவ்வளவு மாத்திரமல்ல (கூடிஜயிய:) ஸமோயும் வாஸ்தவமாயுமில்லாதே வகுவ்ஜிகளான யிப்வு திவகதிகள் (ஸூ) தம் தமக்கு தித்தாண ஜாஸ்ராஶ்ரங்களுடைய ஸூாவ நிரூபவக விஶேஷத்தையும் (நதஜணி) விடுகிறதில்லே. அதாவது; வவத்திக்குப் வஷ்வமாமமாய் விபித்த வவக்களு டையவும் ஸூாவாதமத்தைச்சொன்ன அவர் மாவாக்கியத்தை அதிவைமநமும் செய்கின்றார்களென்பது, ஆகையாலிவர் ஆவரணத்தை ப்பற்றி யிவர்களுக்கு, வொகாவா யரோ, மணவாளமுனிவரோ ஶேஷமாக்களல்லவாயிற்று. (தஸ்ராக)ஆகையால்(ஸ்ரீஸாஷ்)காராஷிதஜநஸம்ஷாயெ) ஸ்ரீஸாஷ்காருடைய திருவடிகளோயாஶ்ரயித்த ஸாமஜந ங்களுடைய ஸமேஹத்தில் (வஹொ)யிருந்தஹேமானது (நவைவ) இல்லவேயில்லே. இங்குசிலர் "கமம் கைங்கய்த்திலே புகும்" என்றதற்கு ஸமவாநஜ்ஞாகைங்கர்யம்செய்து கொண்டிருக்கச்செய்தே ஆஜ்ஞாரூபமான ஸாய்ஸாநாதிகளுக்குக் காலம் ஸாஹவித்தாலும் அதைவிட்டு ஆஜ்ஞையைச்செய்ய வேண்டியதில்லே யெனப்பொருள் கூறுகின்றனர். சிலர் கமம் ஸூாவிரோயமானலும் கைங்கர்ய ரூவொணாநுஷிக்கும்பொழுது அது தனக்கு ஸூாவவிரோயியாகாதென்கிருர். வயஸாயம அஸா வஜ்ஞாதஸஸா யிதிஷன் விஷயம். இவ்வம்ம் ஸ்ரீநயினராவாயருடைய விரோயவரிஹாரத்தில் "கதவ்ஸா வரோயஷு.

யோகேச்வரஸ்ய ஸாஹஸ்ய | ஸந்த்யா ஸோஜகோநாதேஷு நிர்தேஷாதி கஷ்மாஸஹஸ்ய ||" என்றும், ஸ்ரீ தேசிகரு அருளிச் செய்த விரோதபரிஹாரத்தில் "இப்படி ஸர்வஜ்ஞ நமுடையவனுக்கும் ஸம்சயமொழிந்த ஒரோவிடங்களிலும் ஸத்வரா வாதமுண்டானாலும் "என்றும் வாதரவி நயினாராசார்யருடைய விரோதபரிஹாரத்தில் "ஸர்வஜ்ஞாதிஸம்பந்நா பெர்மாஷணயாதிஸ்வஷபாநாஸ | ஸாக்ஷாதவிவிரோதாஷு ஸத்வத்வதிஷ்டதே "என்றும், "ஸதவைவஹி யோஷேவி ஸாமவேதாத்தரே வண்ணாராரூஷ மொதவ வா நிபேச தெநவஸவாணாஷ்விகஷேணி விஷயெஜ்ஞவாநஷீயதே||" என்றும் வஷயநம் பண்ணப்பட்டது. ஆகையாலும் ஸ்ரீ தேசிகரு உத்தராவஸ்தையில் ஸந்யாஸாதர வ வேஷம செய் தருளினரென்பதும், அவரது காவரர யிவ்விதமருளியிருப்பதாலும் ஸவயாஷேஷ வெஷவொக்தி விவெப்யே யாம். த்ரியம் ஸஜ்ஞஸமாகிலும் மொகாசார்யருடைய ஸந்த்தாலும் வொக்தி விரோதமாகையால் வ யஷாதமான கத்தின் ஸர்வதத்வதமமே மந்தர்கள் செய்யும் வத்ரவத்ர நப்படி பொருந்தும். இவ்வாகஷம் ஷஷாப்படி யென்ற ரஹஸ்யஸக்தியிலுள்ளது. கஷத்ராமாதி விஷயத்தில் ஸ்ரீ தேசிக வக்ஷம்போல் வ திவக்ஷிகூறுவாரேல் கஸதக்ஷிக ளேயாயின்ர். இல்லையாகில் மஹாராநாதி ஸம்ஸாரமவக உங்களை விட்டு கவஹிஷாக்ஷிகளேயாகக்கடவர். ஆகையால் அவரது ஷமஹமங்களுக்கு எவ்விதமர்த்தமாகிலுமநமக்கு பாயக மெஸமுமில்லை, ஸவக்ஷிகளான பொழுது வ திவ ஷம் வாஷஹக நிஷரணஞ்செய்வது, வமவவக்ஷிகளுக்கு காரணத்ரோஷநம்போலாகும். ஸநஷகவவக்ஷிகளாகில் நாமேஅவருக்கு யெபக்ஷசொல்லிஅவர்களிடமுள்ளகாதஸ்ஷாவி

ராவத்தை யகற்றுவிக்கின்றோம். இதேவிஷயத்தைப் பற்றி லோகாசார்யருடன் ஸம்ஶயிக்க வாக்யார்த்தமருளிச்செய்த ஸாமாந்யார்த்தத்தால் திருத்தியருளி அந்தலோகாசார்யரால் தாமொருதனியன் வெண்பாவையுமடைந்து, அவர்களுடைய ஶிஷ்யர்களைக்குறித்தும், மற்றுள்ளாரைக்குறித்தும் ஸம்ப்ரதாய பரிஶுத்தி யென்னும் ரஹஸ்யக்ரந்தத்தில் ஸ்ரீஸாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்குள் ஸாத்விகாரமேஷமல்லாதே ஸம்ப்ரதாய பேதமில்லை யென்றருளிச்செய்தார். இதுவும் "ஸம்ஶயம் ஶிஷ்யாநாம்" என்ற ந்யாயத்தால்வந்த ஸாமாந்யார்த்தம். (ஙக)

ஸம்ப்ரதாயகாரண த்விபக்ஷிகளுடைய கொட்டங்களையெல்லாம் ஒருவாறு ஸமாதானம் செய்தாலும், சிற்சில பக்ஷபாதஞ்செய்யும் ஶாஸ்த்ரார்த்த வைபவமான ஸூத்ரத்தை ஸம்வர்த்தரீதியால் கூறுகின்றனர்;

ஸம்ப்ரதாயம் கதிபய நராஜா: ஸ்வஸ்திதஜந்ய
வயா: க்ருத்வா ஹ்ருதயேஷு ஶாஸ்த்ரேஷு பநோஹ
ஹோங்கார யாக்தம் விஜ்ஞா: | ஸங்கேதாயோவதிஶ்ரா
நவஜந பரிஹாஸஸ்ய காவ்யஶிவாவா: ஸாயந்து
ஹிம்ஸஶிநித்யம் ஶிஜக்ஷ்யஜநிதாஸ்ய நாவிக்ரமாக்தா: ||

இதி ஸ்ரீ தத்வ நிர்ணயே ப்ரதம ஸம்ப்ரதாய ப்ரகரணம் ||

ஸம்வர்த்தரீதி|| (ஸம) ப்ரதேஶாதக்ஷ காரம்

(ஸ்வஸ்திதஜந்யவயா:) தன்னைத் தேர்ந்த கல்வித்திறமை யுடையவர்களாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கும், (கதிபய நராஜா:) சிற்சில மனிதர்கள் (ஸம்ப்ரதாயம்) கெட்டதானவோர்ஸம்ப்ரதாயத்தை,அதாவது;—ஒருவர் பின்னொ

ருவராய்ப்ரவ்ருத்தி காரணமில்லாதே தானுய்க்கட்டிக்கேட்டனுவ்ஷ்டித்துவருமோர்ஸங்கேத காமமென்றது. அவ்வகையார் (ப்ரத்யேஷ்வி) ஜாதி ப்ரத்யர்களிடத்திலும் (ப்ரதா)ப்ரஸாதி ஸூத்ரத்தை (ஓகாரயாக்ஷம்) ப்ரணவத்தோடு கூடியதாய் (நிர்லஜ்ஜாஃ) வெட்கமற்றவர்களாய் (ஸாங்கேதாய) கட்டுப்பாட்டிற்காக (உபதிஶ்ய) கேட்பித்து, அதன் பேரில் தாம் செய்ததைபே ஶாஸ்த்ரீய வ்யவஹாரமென்று நினைத்து (அநவஜ்ஞ வ்யவஹாரஸாவ) பாவமற்ற ஸாயுஜ்ய வ்யவஹாரத்தையும் (குர்வந்தி) செய்கின்றனர். இதனால் ஸாயுஜ்ய வஸ்திஷ்ய க்ரமணம் செய்து (ஸாயுஜ்யேது) ஸாயுஜ்யக்களான ஸத்வாரஷர்களை (நித்யம்) எப்பொழுதும் (ஸ்வநாஸ்திக்யாஃ) மறைவான நாஸ்திகத்தன்மையோடு கூடினவர்களான (த்விஜகுலஜநிதாஃ) ப்ராஹ்மண ஜாதியிற்பிறந்தவர்கள், அதாவது; பிறவிமாத்ரமுள்ள ப்ராஹ்மணயக்களென்றபடி. (ஹிம்ஸந்தி) துன்பப்படுத்துகின்றனர்.

இதனால் சில பௌருஷ வைஷ்ணவர்கள் ஜீவநோபாயத்தை வேண்டி மடங்களிற் பட்டத்தையும், ஸந்நிதிகளில் ப்ரஸாதத்தையும், ஜலவாஸத்தில் மரக்கலம் முதல் படகிறுகவுள்ளவைகளையும் விட்டு வ்ரதஸ்நாநம ரொரோஷிவஜமாய் நித்யம் வருஷக்ஷணம் செய்யும் கஶ்மலர்களான பாவிஷ்டர்களையெல்லாம் கிட்டி திவ்யமாயும் அநவத்யமாயுமுள்ள திருவஷ்டாக்ஷரத்தை ப்ரணவஸஹிதமாய் அப்பாவிஷ்டர் செவியில் சொல்லி, அவனைச் சேர்திருத்தாது இந்த ஷோஷயத்தையே ஸமவஸ்த்ராஶ்ரயணத்திற் குறுப்பென மொழிந்து, அவன் தரும் பொருளைக் கொண்டு உபஜீவிக்கின்றன ரெனக்கருத்து. இவ்வி

மிவரிரங்க ஜொகாவாய்ர் ரஹஸ்யமும், மணவாளமுனிவர்வ்யாவ்யாநமும்ப்ரமாணமென்கிறார். அதாவது:—பாதபடி திருஷ்டவ்யாகரணத்தில் "இதுதான் ஸர்வாதிகாரம், ப்ரணவாயத்திற் கெல்லாருமதிகாரிகள்; இடறினவன் "அம்மே" என்னுமாப்போலே இது சொல்லுகைக்கு எல்லாரும் யோக்யர். ப்ரயத்நாபேக்ஷையில்லை" என்றார். இதனால் ஜொகாவாய்ர் வக்ஷ்யமிக்கு ப்ரணவத்தோடு கூடியே உபதேசிக்கக்கூடுமென்றுமாகவில்லை, ஏனெனில்; "ப்ரணவாயத்திற் கெல்லாருமதிகாரிக" ளென்றார். இங்ஙனல்லாது ப்ரணவத்திற் கெல்லாருமதிகாரிகளென்றிருந்தால் கூடும். "இது சொல்லுகைக்கு" என்றது மேல் வாக்யத்திற் கூறப்பட்டிருக்கும் "நமோ நாராயணாயெதி' குலந்தரும்," என்ற ப்ரமாண ஸாரஸ்யத்தால் ப்ரணவரஹிதமான மந்த்ரமாகக்கடவது. இது ஸாரபொருள். இவ்விதமல்லாதே ஸூத்ரத்தால் ப்ரணவங்கூட்டி யுபதேசிக்கவே யிது ப்ரமாணமெனில்; "த்ஸாத்ப்ரணவம் ஶூத்ரஸ்ய நோச்சாரயேத் | ஸ்த்ரீஶூத்ராணாம் விப்ரவக்த்ரே ஸாவித்ரீ ப்ரணவம் வர்ஜயேத் | ப்ரணவம் வர்ஜயேத்ஸ்த்ரீ ஶூத்ரஸ்ய ப்ரயத்நதோ | த்ஸாத்ப்ரணவோபாஸ்தி நாஸ்தி ஶூத்ராணாம் ஸ்ரீணாம் | ஶூத்ராணாம் துவிஜாதிநாம் த்ரைவர்ணிகஷ்ஷோடசாக்ஷரம் பநாதே | ப்ரணவம் தாமேவ ஜந்ய ப்ராக்ஷாம் | ப்ரணவநவநாதோ ஸ்த்ரீ ஶூத்ராதி கர்மஸ்ஸாத்ம் || ஶூத்ரோ நாராயணாக்ஷரம் ஜபேத் ஸ்ரீகராவஷ்டாக்ஷரஸ் ஸ்த்ராஸ் தேநாஷ்டாக்ஷர தாநமேவ ஸ | நமோ நாராயணாயெதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்த ஸாதகஃ ||" என்ற ஶாஸ்த்ரப்ரமாணவசனங்களுக்கும், "நாடுநகரமும் நன்கறிய நமோநாராயணாய வென்று, நல்வகையால் நமோநாராயணா" இத்யாதி

ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களுக்கும் விரோதம் ப்ரஸம்மதிக்கும்.

ஆகையால் ப்ரணவஸஹிதமானவுபதேசம், உபதேஷ்டாவான ப்ராஹ்மணனுக்கும், உபதேசம்பெற்ற ஸ்த்ரீகளுக்கும் சூத்ரர்களுக்கும் நரகாவஹமே யொழிய உத்தாரகமாகவாகாது. ஸாத்வமாய் ப்ரணவஸஹிதோபதேசம் உத்தாரகமாயிருக்கில்; ஓர் ப்ராஹ்மண ஸ்ரீவைஷ்ணவன் தனது மாதாவிற்கும், துஹிதாவிற்கும், பகினிக்கும் பரம வைஷ்ணவ ப்ராப்தியன்றிக்கே விலக்கிவைக்க இச்சிப்பாரோ, ஆனதுபற்றி தமது மாதாவைப்போலும் பகினியைப்போலும் தன் சிஷ்யர்களான அப்ராஹ்மணர்களையும் நினைத்து உபயோச்சாரணத்தைப்பற்றி ஸாஸ்த்ரம் வகுத்து விதித்தப்ரகாரம் உபதேசித்துவருகின்றனர். கேவலம் ஜீவனத்திற்காகவே ஓடியோடி யங்கங்கு "கும்பிடுவாரா ரென்று தேடுகின்றார் குணங்களையுந்தனக்கெடுத்துவுரைக்குகின்றார்" என்றபடி சிஷ்யர்கள் சில வாலிஷர்களைப்பிடித்து அவரிடம் "மற்றவர் உனக்கு அஷ்டாக்ஷரத்தை முழுமையுமெட்டக்ஷரமாயுபதேசியாதே ப்ரணவத்தை விட்டுபதேசிக்கின்றனர், நாம் பூர்ணமாய் ப்ரணவத்தோடுபதேசிக்கின்றோமென்று விப்ரலாபம் செய்து வாய் கூசாதே ப்ரணவத்தைக் கூட்டியவன் செவியில்புகவிட்டு'வேண்டியபொருளை யாசிக்கும் செய்வதைக்காட்டிலும், மற்றவர் உனக்கு வேண்டிய ஸேநாவிஷத்தையெல்லாம் பூர்த்திசெய்துவைப்பதில்லை, அங்ஙனன்றிக்கே நாம் அவ்விதஸம்ஸ்காரத்தை நமது ஜாதியைக்கொண்டாவது ஸுஹ்ருத் ப்ரஹ்மாதிகளைக்கொண்டோ தத்வித செய்விக்கின்றோமெனக் கூறியும் அவ்விதம் நடத்தியும் அதற்கிசைய நம் வைஷ்ணவசம்ப்ரதாயத்தில் ஸாம்ப்ரதாயமும் தாவதுய-க்ஷமென்றும் இதற்கு ப்ரமாணமாவரவரையிலுள்ளவென

த்ரோஹங்களே வ்யாஜங்களென்றும், ஆகையால் நமக்குள் பேதமேயில்லையென்றும், எறும்பியப்பாவும் “க்ருதாக்ருத்ய ஸர்வத: காரயிஷ்யதி” என்றருளிச்செய்தாரென்று மித்ராதி பற்பலவசனங்களைக் கூறி வஞ்சிப்பது மிக்கநலமாகும். அன்றியுமிது அபசாரஜநகத்திற்கு ஸாக்ஷாதுபாயமுமாம். ஆகையால் ப்ரணவஸஹிதமான ஓம்நமோ நாராயணாய தேசம் உபதேசிக்கின்றவனுக்கும் உபதேசம் பெறுகிறவனுக்கும் ஸம்ஸாரபந்தமேயாகுமென்பது விசதம். ஆனதால் இது அஸம்ப்ரதாயமாய்ப்போர்ந்தது. மேலும்; ஸம்ப்ரதாயக்ஞனை ஒருவனை, ஸ்ரீமாத்ரஜ்ஞனை மற்றோர் ஜீவ ஜீவ வைஷ்ணவாசார்யன் கண்டவுடன் காலக்ஷேபார்த்திகளை ஸம்ஷிப்தீகாக்ஞகளைவும் ஸநாதந யாகங்களைவும்செய்து அபசாரத்தனத்திற்கு வேண்டிய சிற்சில கட்டுக்கதைகளைப் பேசத்தொடங்கி தன்னுபாயாந்தர விஷயத்திலே லாப்புவிக்கப்பார்க்க, அந்த ஸாதநஜ்ஞனை ஸம்ப்ரதாயக்ஞருக்கும் ஸாத்யவானவன் தன்தோஷத்தை யறிவிக்க, அதைக்கேட்ட ஆசார்யன் “நாடாரே! பாதகமுமவிலக்கன்று” என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் பேரருளாளன் திருவவதாரமான பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்திருப்பதால் நாடாருடைய பாதகமே பெருமாளுடைய ஸாதநத்திற்கோர் பச்சையாய் முடிவிலவருக்கே மோக்ஷமாய் திருமென மன்றுடிப் பேசியதற்கு உபவ்வாமாக ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் வ்யாக்யானமிங்ஙனமெனவும்காட்டுவர். அதன்விவரமாவது; “பெருமாள் தாமே வந்தங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கு, தோஷமே பச்சையாகவங்கீகரிக்கையாலே பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய் விட்டதென்கை ”ஜீயர் களிகள். இங்கு குஹப்பெருமாள் ஸ்ரீராமவிஷயத்தில்யாதொரு குற்றமும் ஸாதநமாகக்கூடச்செய்ததாய் ஸ்ரீராமாயணத்தில் காணக்கிடைப்பதரிது. ஆகிலும் பாதகியாக்கியது ஜாதிகாரண மியதாவரண மறியாதேயாம். ஏனெனில்; இப்ப திவ்யகக்ஷிகளுக்குத் தங்களோடு ஸாயுஜ்யக்களையும் பாதகியாக்கவேண்டியது தன்றனக்குப்பாதக காரணத்தில் துணிவுவருவதற்காக வத்தனை. ஆக உபாவாதகத்தையே பச்சையாகக் கொண்டதாலிவர், வக்ரவதித்திருமகனார் ஸ்ரீபரவாசி

யிடத்தில் உச்சிஷ்ட போஜநம் செய்தருளினரென்றார். மே லும்; மஹர்ஷிகள் ப்ரஹ்மவித்யா தர்மவ்யாதராதிகளிடம் துவண் டுநின்று ப்ரஹ்மஸந்தேஹம் தெளிந்தனரென்றும்கூறினர். இவை களெல்லாம் ராக்ஷஸாஸுரர்களான பாபிஷ்டர்கள்போல் பெருவழியுடைத்த ஸௌர்யஷ்டவைஷ்ணவர்களான யிவர்கள் தமதுக்ஷுத்பயாதிவ்யாத்யும் ஜீவநாவஸ்யத்தால் பிழைக் கவேறுவழியறியாதே பிதற்றின ப்ரலாபங்களாம். அன்றி யும்; ஸிஷ்டஸமூஹத்திற்கும், ஸேஷஸமூஹத்திற்கும், “உசு” என்ற உபஸம்ஹாரம் கூடிய உச்சிஷ்டஸமூஹத்திற்கும் பொருளறி யாதே கூறினபடியென்று ஸாஸ்த்ரத்தினால் செய்யப்பட்ட நி ஷேதம். ஸ்ருதத்தில் “அநுச்சிஷ்டம் கிஞ்சித் யதாம்” என்று ப்ரஸ்நம் பண்ணுவதற்கும் விதுரக்கள் “உச்சிஷ்டஸஹா ஹா த்ரதாம்” என்று நியமித்தார்கள். இங்கெவ்விதம் எச்சிலில் லாது பாத்ரஸ்யஸேஷமே யதேஷ்டமோ, அதுபோல் ஸ்ரீஸப ரியும் பக்தப்ரக்ஷங்களுடையவும ஸங்கங்களை யாஸ்வாதித்து நோக்கி, அவைகளுள் ஸ்வாதுதமமான ஸங்கங்களையுடையவந் தந்தவ்ருக்ஷங்களில் ஸங்கங்களை நிறுத்திவைத்திருந்து அப்ஸங ஙகளைக்கொண்டு ஸ்ரீராமாநுஜனை யாஸ்ராயித்தாளென்பது ஸ பரீக்ஷித்தபங்லக்ஷணத்திற்குத் தாத்பர்யம். ஜடாயுவிஷய மெனஹிஷிக க்ருத்யமும், ஸபரீக்ஷித்தபங்லக்ஷண மு மின்ன தின்னதென நமது ஸ்ரீவால்மீகிஹ்ருதய வ்யாக்யாநத் தில் ஸவிஸ்தரமாக ஸமஸயமறக்கண்டுகொள்வது. மஹ ர்ஷிகள் துவண்டு ப்ரஹ்மஸந்தேஹம் கேட்டவிஷயமாவது; பணுமொழியான மஹாபாரதத்தில்: ஜாஜலியென்றமஹர்ஷி “விக்ரீணந்தேஸ்ய பண்யாநி துலாதாரம் ஜநாஸ்ஸதா। ”என் று துலாதாரனென்ற ஸ்ரேஷ்டியைக்கண்டு அத்துலாதார னும் ஸ்வாகதம் விடாதே “ஸ்வாகதாய ஸமஸஹஸ்ரஷ்டே ஸ்வா ஸதே தநாஸநம்ஜயக। ” என்று யதாஹம்மான பூஜை யைச் செய்தான். மேலுமதனுடன் “காரவாணி ப்ரியங்கி ரதே” என்றுமறிவித்தான். அதற்கு ஜாஜலியும்விக்ரீணாநஸ்ய ஸர்வஸாரஸ ஸர்வம்மயாம்ஸ்வாணிஜ । ஸத்ர்யாமேனஷ்டி கிம் வாஞ்சிம் காந்தஸ்வாதி யஸோமதா ॥ ஸதக்ஷாவக்ஷமேஸவம் நி விமெந ஸ்ஷுரமேத ॥ ” என்று துலாதாரனுடைய வ்ருத்தா

ஷத்தை ப்ரஶ்நம்பண்ண, உத்தரமாகத் துலாதாரனும் "அத்ரோஹேணைவ பூதாநாமல்பத்ரோஹேண வா புந:| யா வ்ருத்திஸ்ஸ பரோ தர்மஸ்தேந ஜீவாமி ஜாஜலே ||" எனமொழிந்தனன். இதைக்கேட்ட ஜாஜலியும் ஸம்ஶயந்தெளிந்து யதாகதம் போனார். இங்கும் ஜாஜலி துலாதாரனைப்பணிந்தோ, அல்லது ஶாஸ்த்ரங்களையுபதேஶம்பெறவோ யாதொன்றுமில்லாது கேவலமொரு ஸாமாந்யதர்மத்தை வாதரூபமாவிஸ்தாரமின்றிப் பேசிப்போனாரென்றுவதாலும், துலாதாரனும ஸ்வவைஶ்ய ஜாத்யநுகுணமான தர்மங்களை விட்டிலையாதலாலும், ஜாதிவ்யவஸ்தையைக்குலைக்கயிதோர் காரணமாகாது. ஆனாலதை ப்ரதிஷ்டாபநம்செய்யவேஸாநுகூலமான காரணமாயிற்று. மற்றதும் அதே உபாக்யாநத்தில் "ஸத்பாத்ராஶ்ச ஜம் ப்ராப்தம் ஸஹஸா ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய | க்ஷுத்ஸம யதோவிப்ரஸ் ஸித்தவர்ணாந்த்ஸநே | கஸ்யா யேவம் ஸமவாப்ய ஸ்வாமதஸ்ஸே த்விஜோத்தமே ||" என்றோடிவந்து தன் வைஶ்யஜாதிக்குத் தக்கபடி ப்ராஹ்மணனையாதரித்தும் பூஜித்தும் ஸ்தோத்ராதிகளால் ஸம்ப்ரஶ்நம்பண்ணியும், தான் ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச்செய்தேயும் ஜாத்யாசாரியை விட்டு வைஶ்யாநுஸந்தாநத்துடன் "க்ஷேமம் வைஶ்யஸ்ய ஶூத்ரம் கிம் கரோமி த்விஜோத்தம |" என்று தன்னுலாவதொரு கர்மத்தை ப்ராயஶ்சித்தமாகிற்க "கர்மேத தர்மேந ஸத்யம் ஶ்ரவதி" என்று ஶ்ரோத்ரவசநத்தை முன்னிட்டு வைஶ்யத்தை அஶ்லீலமென ஶங்கிக்க, யிதற்குவிடையாக "கார்ஜிதவித்தம்கதே விக்ருதிவேதாரேஹாரேஹக | வதர்ஶநஸ்ய தேயதே வைஶ்யந்த்யம் தாக்யாஜிஜ ||" என்றான். இதைக்கேட்டு ப்ராஹ்மணனும் தெளிந்து போனான். இவ்வளவையே கொண்டு ஜாதிவ்யவஸ்தைபோகுமென்றதற்கு ப்ரமாணமாயெழுதினது ஜாஜலனுடைய வீக்ஷணத்திற்கு தகுதியாம். இந்த "கார்ஜிதவித்தம்கதே" என்றதால் ஸ்ரீமான் பக்கல் உத்தமாதிகளைத்தோஷமாயெழுதிய ப்ரதிவீக்ஷியின் ப்ரவணியானதுபோ யாதைப்பிடித்ததுமன்றி தத்ப்ரஸ்தாவத்திலுள்ள தேவதாஞாநத்தையும் பிடித்ததாமென்றதுக்குப்போல் மொகாவாயாரைப்பிடித்த ஶாகாவி

ஸாரமும் மணவாளமுனிவரையும் பிடித்தாட்டியது போராதே ஸூத்ரகாரரான ப்வணிகாரரையும் விடாதாட்டி வைக்கின்றது. அந்தோ!! இதுஎன்ன விஸ்மயகரமாய்முடிந்தது. ஆகையால் ப்ரதிவாதிசொன்னவாதங்களெல்லாம் வேதவைதிக ஸாஸ்த்ரங்களுக்கும், பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும், உதாஹரண ந்யாயாவரணங்களுக்கும், ஸத்தர்க்கங்களுக்கும் பொருந்தாது வாக்ஜாலமாத்ரமாய் நாஸ்திகவாதத்தோடொக்குமென நிஷ்கர்ஷம்.

ஆகையால் ப்ரதிவாதிகளான சைவமத வைஷ்ணவருடைய ஸமயாசாரம் துஸ்ஸம்ப்ரதாயமாயும், ஸாதுக்களுக்கு ஹிம்ஸாகரமாயுமாயிற்றென்பது தாத்பர்யம். இக்காரணங்களைப்பற்றியே;

“நஸாங்க்யம் ஜாதம் ந்ருஜவ்ருஷ்டஜாதிஷ்வபிநவா
நவாக்ஷேத்ரா ஸஞ்சப்ரக்ருதபரதந்த்ரேஷ்வர்வணே |
ஸராஸ்யாஹாவாஷி பந்நஹிவத்ருஷ்டம் தத்ருதம்
ததாவேதாந்தே நாயம் ஹரிஹரஸமத்வைக்யவிஷய ||”

என்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. மேலும்; “கவிதார்க்கிகஸிம்ஹ ஸ்ரீமானான ஸ்ரீவேங்கடநாதகவியும்” வேதாந்தாசார்ய ஸ்ரீமதம் ஹிதவத்ம ப்ராமாண்ய ஸாமர்த்யம் பாவயந்தோ நராஸ்தே தத்ராபி வாஸநாவராத் | அஷ்டம ஸ்வய காலயாவ விஷமே த்ரிவர்க ப்ரியாஸ்வவிநம் ரோமஹர்ஷ தத்ராஸ்வபோதாஸ்துவத்திநாந்தவர்க்கவைராக்யஸிஷ்டம் ||” என்றும்; கலௌ நாஸ்திக நாஸ்த்யேக ப்ரகடநகம் வேதபாஹ்யாநாம் || என்றும் யதார்த்தத்தை ப்ரகாஸிப்பித்தார். ஆகையால் “யத்ததேவ விஷ்ணு” என்று முதலில் அதிகரிநமாகத்தோன்றினும் ஸ்ரீமந்மஹாதேஹேஸ்வரிகர் அருளிய ஸ்ரீஸம்ப்ரதாய ஸாரம் “ஸர்வலோகேஸ்வரவேதாந்தம்” என்றபடி ஸகலருக்கும் ஸர்வேஸ்வரஸேவத்தில்ஸ்வதந்த்ரமாய் ஆகுமென்பதிதன் திரண்டபொருள் || ௧௭ ||

இதி பஞ்சம வாத: ||

இதி ஸ்ரீதத்வநிர்ணய விவரணே
பஞ்சமப்ரஸங்க: ||

ஸ்ரீ ஹயவதன விலாஸ பிரஸ், கும்பகோணம்.

ஶ்ரீரஸ்து.

ஶ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

ஶ்ரீமதே லக்ஷ்மீஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம: ॥

அயோத்ரஸாஶ: ॥

அத ஶஶ்ராவெவஸிஷ்ட்ய வாதாரம்ப: ॥

ஶ்லோ ॥ தத்த்வத்ரிதயசிந்தம் தத்யநஶவி தஜஶூரசிவம் தஸீயோ ஹ்ராகார ஸத்ரண ஸத்ஸஹ்யதயதயிதா தத்வ்ய ணாவா தஸீயம் । தஸ்ராம்ஷி ப்ராவகம் தத்தவப்யமரநா ரசிவம் ப்ரக்யத்ராத்ரசிவா செவவம் ஶுக்ஷ்ய: வ்யதத்வம் ஶ்ருதிஶ நிரமரஸிஶ்வாக்தஶவ்யாத்ரபாஶ்த்ரு ॥ ॥ க ॥

(வ்யாவ்யாந ப்ராரம்ப:)

அநந்யம்பதிவந்த்வா ஶநந்யனுக்காயபூத: ।
அநந்யம் விஶ்வகாத்ய நிய்மநம் தமவாஸஹே ॥

தச்சித்ராதி ॥ ஸஸ்வவ காரமாக வந்நாலீ ஸணபூயஶபூர்ணமான ஸத்வாதங்களும் உபபாதநம்செய்து நிரூபிக்கப்பட்டபொழுது, ஜாதிநிர்வஶனையுடனும் ஶரீரநிர்வாஶனையுடனும் கூடி ஸவஸாநமாணயாக வாழ்விக்கப்படுகிறவன் ஶஶ ரக்ஷவா

னபொழுது பரமபுருஷ ஸ்வரூப வரணத்திலிழியக் கருத்துற்று நிற்குங்கால் அப்பரமபுருஷஸ்வரூபமும் ஸமக்ஷமோ விஷமக்ஷமோவென்று ஸம்சயம்வர, அதையும் பரிஹரிக்க விரும்பி மேல் தத்வித்ருஷ்டாந்த ச்லோகங்களால் விஸ்தரிக்கின்றார்.

அந்த ஜகந்நாதாவான ஸ்ரீதத்த்வமானது (தத்வ) "யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு:" என்றதுபோல் "தமேவைகம் விஜாநத" என்றும், "பராம்பரா நாராயணோ தத்வம்" என்றதுபோல் "ஐச்வர்யா நாராயண விஷ்ணுவத், பரம்பரா நாராயண ஹரிர் நமஸ்யா யிவத்" என்றும், "ஸ்வம் யாத்ருசோ ஸி" என்றதுபோல், "ஸர்வாத்மா நாதாத்ருசீஜ்ஞ" என்றும், "பரம்புருஷ ஸ்வருபிணாம்" என்றதுபோல் "பரம்புருஷ ஸ்வருபிணாம்" என்றும் "பரம் புருஷ ஸ்வருபிணாம் ஹ்ருதிசோ ஜகந்நிஷ்டி" என்றதுபோல் "பரம்புருஷ ஸ்வருபிணாம் வக்தாரம் வக்தாரம்" என்றும், "ஸூக்ஷ்ம ஸர்வபூதம் யதாத்மானம் திஷ்டத்யயம் தேவதேவாஸிதாக்ஷி" என்றதுபோல் "தயாஸிதாக்ஷம் பரதேவ தயாவி" என்றும் தேவதேவோ ஜகத்பதி என்றதுபோல் "ஸ்வம் ஸாதா ஸர்வலோகாநாம்" என்றும், "யோ யோ ஹரி தைவம் ஹரிஸ் விஷ்ணுரிதி நிச்சய:" என்றதுபோல் "யோயஸ்ய நாராயணஸ்ய தத்வமக்ஷர் ப்ரவர்த்திதா" என்றும் புராணிக்கின்றபடியே அந்த பரமதத்வம் போன்றதென்றும்; இவ்விதம் கூறப்பட்டதத்வம் ஸத்யமோ பரதத்வமோவென சங்கித்து (தத்கிரமேவம்) அதாவது 'ஜகதாதி காரணத்வ ப்ரக்ருதிரிஷ்யதே । வேதவாக்யஸம்ப்ரதாய ஸ்வருபிதிகீர்த்யதே' என்றும், 'அநந்தாஹ்யா சக்திராத்யா' என்றும், ஸர்வசக்தி: ப்ராணசக்தி: ப்ரணவாசக்திர் ப்ரதாநவா' என்றும், 'விஷ்ணுசக்தி பராஹ்வயா' என்றும், யஸ்ய ஸூக்ஷ்ம ரூபம் ஸர்வரூபதா சக்தயோ விச்வா ரூபா । தஸ்யாதி தாஜந்நாதா ஸ்ரீயஸ்யாஸ்ய தத்வம் ॥ ஸம்ஸ்தா சக்தயச்சைவ விஸ்வஸ்யாம் சக்திர்வ । வசுவரஜகத்ஸ்வா ஸ்ரீ சக்திராநந்த தத்வம் ॥' என்றும், ஸர்வாஹாவாநந்தாசக்தி

ஜ்யோத்ஸ்நேவ ஹிமதீதிதே: । ஸர்வாவஸ்தாகதா தேவாலேநா ப்ரஹ்மண: பரமேஷ்டிந: ।' என்றும், 'ஏகா ஶக்திஸ்வரூபேண விஷ்ணோஸ்ஸர்வஸஹாவாநபாயிநீ । தேவீ ஷாட்குண்யபூர்ணாஸா ஜ்ஞாநாநந்தக்ரியாமயீ ॥' என்றும், ஜகத்ப்ரக்ருதிபாவோ யா ஸா ஶக்தி: பரிகீர்த்யதே' என்றும், 'ஶக்திர்நாராயணஸ்யாஹம் நித்யா தேவீ ஸதோதிதா' என்றும், 'நாயிகா ஸர்வஶக்தீநாம் ஸர்வயோகமஹேஶ்வரீ । மஹிஷீ தேவதேவஸ்ய ஸர்வகாமதுகா விபோ: ॥' என்றுங் கூறுகிறபடியே அப்பகவானுடையதும், அப்பகவானை விட்டுப் பிரியாததுமான ஶக்த்யாத்மகமென்றும், (தத்யநேமி) அந்தபகவானுக்குவாஸஸ்தானம், அல்லது பகவானைத்தனக்கு வாஸஸ்தானமாகவுடையது, அல்லது பகவானைத்தனக்கு ரக்ஷகமாகவுடையது என்றும், அதாவது; 'அக்ஷம்காமே த்ருதாயாஸ' என்றதுகொண்டு அம்ருதனை பரமேஶ்வரனுக்கு ஶரீரஸம்பந்தே யென்றனதால் வ்யவஹாரமும் ஸித்தித்தது. அன்றியும்; 'தேவஜுஷ்டா' மென்றபொழுது மிவ்வர்த்தம் த்வநிக்கும். வஸிஷ்டாத்மகமானவ அம்ருதஸ்வரூபமானது ஶ்ரீபகவத்கர்ணாதபத்ரத்தில் 'அம்ருதஸ்யைவநாத்ரஸ்து வக்ஷஸோ ஜநார்த்தநம்' என்று ஶ்ரீபட்டரால் வ்யாக்யாநிக்கப்பட்டது. ஶ்ருதியிலும் அம்ருதஸ்வரூபம் பஹுஸ்தலங்களில் ப்ரஹ்மவஸ்துவாயமா யோதப்பட்டது. ஶ்ரீநாத்வய ஸம்ஹிதையில் 'ஸ்வாமிநீ தாநாரம்ஹே' த்யாதி வசனத்திலுள்ள ஶ்ரீவத்ஸஸ்வரூப வ்யாக்யாநாவஸரத்தில் தத்வாரக்ஷணகவும், பஹுவ்ரீஹியாகவும் ஶ்ரீவேதாந்ததேஶிகனு மருளிச்செய்தார். மேலும்; ஶதஶ்லோகீபாஷ்யத்தில் 'காந்தஸ்தே' யென்ற ஶ்லோகவ்யாக்யானத்திலும், ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் 'க: ஶ்ரீ: ஶ்ரிய:, ஶ்ரிய:ஶ்ரியம்' என்ற ஶ்லோகவ்யாக்யானங்களிலும் ஸம்ருத்ரஸம்வாதனம் செய்தருளினர். 'ஹரிவக்ஷஸ்தலாஶ்ரயாம், விஷ்ணோ:ஶ்ரீரநபாயிநீ, விஷ்ணோர்ஶேஷாநபாயிநீ, அம்ருதஸ்ய ஸுதேவதேவஸ்ய யோஜிதேஷ்யம் மஹாம்ருத: । விஷ்ணுவக்ஷஸ்தலாஶ்ரயாம் யதோரஸோஶ்ரயஸ்வாஸ்யா அம்ருதமுத்தம்தாதிகா, ஸாஹஸம்

ஸஹிதாவிஷ்ணோ:, வக்ஷஸ்யேவாஸ்ய ஸோபவிஜயிநீ:' இத்யாதிகளால் த்விதீயமான ஸம்பந்தாச்ரயத்வமும் ஸித்தம். இவைபோலவே த்ருதீயமான ஸம்பந்தாச்ரயத்வமும் 'ச்ரியபதிர்தேவதேவஸ்ஸ்வாதே, யயாவந்நம்ஹிதஸ்ஸர்வம்ந்தே, நேதஸ்ஸ்தஸ்த விநாசக்ரிதக்ரிநாமி காரணம், அஞ்சதவஸ்யந்ஷாக்ஷிப்ரேயோபேத்ர காரணம்பி யா। ப்ரக்ருதஸ்தவ த்வமிஹாஞ்சேதே வேதாந்தேஷ்வபியத்பதே' கத்யாஹியாஸீதா ஜேயிர்ஜநகாத்மஜா। யோஞ்கேஞ்லோ விஷ்ணுதீநாம் காரணம்பரிகீர்த்திதம்! (பேதஞ்சேந) ஸவபூர்வாதா ஸர்வஜ்ஞ்தர்வ விஜ்வதி, ஜ்ஞாநஸ்வரூபம், ஸர்வஞ்ஞாவ ஜோவநஸ்ஸ கார்யவஸ்துவாத்ரூபதே, யஸ்யாவிஷ்ணுஸ்ஸர்வம், ஸர்வம்ராஜாபாம் வேயாயப்ரஸவிவம் ப்ருஹத்ப்ராஜ்ஞ, ஸ்வாமி ஸ்ரேஷ்டாக்ஷுராஸ்ரவதிவ்யோநிஷ்ஷமிதே, என்றவப்ரமாணங்களால் ஸித்தமாகும். மேலும்மற்றோர் பதார்த்தத்திற்கும் 'பேவஜாநம்' என்றும், 'ஜகந்மாதவேணாம்' என்றும், நவவ்யக்த்ருதாஞ்ஞக்திநாகாவ்யவச்சிதே।' என்றும், ச்ரியச்ரியம் ஸ்ரீவஜாம் ஸாஞ்ஜிதிநிஷ்ட்யே' என்றும், 'ப்ரஹ்மணோப வநாநீம்' என்றும், வாம்பயாநேஸ்வரேஸ்வரீம்' என்றும், ஸர்வபூதஜீதஸ்ய நிதேந்த்ரேவேஷாநபாயிநீ। ஸர்வேக்வவத்ருதந்தவிஷ்ணோஜ்ஞாநேஞ்ஞ்பிதேஷ்டி:॥' என்றும், நித்யாநபாயிநீம்' என்றும், 'நித்யாநபாயாம்ச்ரியம்' என்றும், ஸம்ச்ரயஞ்ஜகதாம்' என்றும், ப்ரமாணங்கள் பல ஸர்வத்தாலும் ப்ரமாணித்தன. இவ்வர்த்தங்களை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்பதிவ்ய சதுர்த்தபிரநிர்ணய வ்யாவாநத்திலும், உக்ஷாமங்காரத்திலும் நாரஸ்வாமி விவரணத்திலும் ஸ்பஷ்டமாய்க் காணலாம். இவ்விதம் தேவநத்வம் ஸித்தித்தபின்பு (தத்பூர்வம்) 'தத்பூர்வமிபுண்ணே தெவீஸம்பூஜ்யார்வர்ஜ்ஜகத', என்றும், தத்பூர்வி ப்ருண்ணீம் ச்ரியம்ப்ரஹ்மணோபநமாமிநீம்' என்றும், வாஷ்வே வேஷாவஸ்யாஸேஷமம்பூர்விமூஸ்ஸாய்க: ஸ்தவநாஸ்வரா வேண தஸ்யேகவேநோதா' என்றும் கூறும் ப்ரமாணங்களால் அந்த

ஹகவானுகும் யதிபதியின் யதிபதிவமென்றும், மேலும்; (ததீயஃ ஸுகாரோஹி) ஸுகாரிண்ஹ விஜ்ஞாந ஸாகாரஜ்ஞா நபரி வபகம் । தேநாகாரம் ப்ரியாஜ்ஞாக்வாஜ்ஞாதவெ்யா ஹகவாநுஷுஸி:' இத்யாதிகளைக்கொண்டு ஹகவானுகும் ஸுகாரியின் ஸுகாரமென்றும், பின்னும்; (தஷணஃ) 'ஸஷணாமொவிநீ' என்றும், 'நிமநணாவிமணாநோதாநயிஷாயாதவதயா' என்றும், 'ரகிண்யாஷ்யாஸியஸ்யவ்யக்தகேவபுஷ்ஶோமணஃ' என்றும், கூறும் ப்ரமாணங்களால் அந்த ஹகவானுகும் ஶணியினுடைய மணங்களோ அல்லது மணாயிஷாநமோ என்றும், (ததஸ ஹூஷ்யபஷயிதா) 'ஜமதொவிஷணவ்தீ, விஷைவதீயஸஷதா, தெவதெவதிவ்யஸஹிஷீம்' இத்யாதி ப்ரஸிஜ ப்ரமாணங்களால் அப்ஹகவானுடைய ஹூஷ்யத்திற்கொத்த வதீயென்றும், (தஷூணா) 'வணாவஸீ' த்யாதி ஶ்ருதியென்ன, 'கருணாஹக்தவதஸா, தெவ்யாகாரண்யரவயா, நஸாதி கஜொங்கூஷாஷிம் க்ஷீரம் க்ஷீரொஷஸம்ஹவாம், கநகஹவராஸ்ஜி ஸநவாம் ஹரிவஷூஹாம்' இத்யாதீதர ப்ரமாணங்களென்ன யிவைகளால் அந்த ஹகவானுடைய க்ருபை யென்றும், (வா) அல்லது (ததீயம்) 'ஶெஷஹஹதாஸவெஷா ஶீஶ்ரீவஷுஹாஸஸ । தஸ்யாஶஜமதஶாஹ ஶீஶ்ரொவெஷவிஶ்ருதஃ ॥' என்றும், கஹம் ஶிஷ்யாவ ஷாஸீஷ ஹக்தாவ தவஸாயவ' என்றும், 'வ்யாவ்யஸ்தீஶஸ்யத ஸாவிஸவய' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்தஹகவானுக்கு ஶெஷஹதமென்றும், மேலும் (திஸ்யாம்விவ்யாவகம்) 'ஒக்ஷீஃ வராஷகாரெண வஷுஹாவதவியொமிநீ' என்றும், 'ஒக்ஷீம்வராஷகாரெண வதவதொவராநந । ஸஜக்ஷஸாம்வ்யாவ்யஸெநெஶ வ்யாவ்யம் வ்யாவகஸெவஸாம் ॥ ஒஷுஃ க்ருதாயாஃ வ்யாவஸ்யதெஸாஸெவாநந்யாஸநஸாஃ' என்றும், ஒக்ஷீஃ வராஷகாரகெவ நிதிஷ்டாவரஸஷிஹிஃ' என்றும், 'இதிதெவீம் வரஸ்ய்யத வஶ்யாதெஷாஸஸாஶ்ரயெஜ' என்றும், 'ஸம்ஸாணவதாஶிணீம்' என்றும், ஶரண்யாஸநவிதயெஜ'

என்றும், யதுபாமஸாம்யம்' என்றும், 'சுவியஜத்நாதரஹே நாதரஸேரண் ப்ரரண ரூதந ப்ரரண ஸ்ரணஹோப்வ தே' என்றும், 'யஸ்யாவீக்ஷ்யை வம்' என்றும், 'உபாயேயே வித்யாய ஸஜதயஸிஹோதா தஹஸிநு:' என்றும் சொல்லுகிற படியே அப்ஹமவானுடைய திருவடிகளை யடைவிப்பிக்கத்தக்க தென்றும், அதாவது; வாராஷகாரமென்பது. வாராஷகாரமாவது:—ஸாவேக்ஷனைவாராஷனுக்குசுவெ க்ஷிதம் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கவல்ல வெதனன் சுஹிமஹுக்கு கைக்குபாயமாக வரிக்கப்பட்ட வெதநாஹாம். இதை நிக்ஷெ வரகைக்ஷயிலும், சுமுக்ஷாவாநாஷாந ரொகஷ்யஷிமாரதி க்ஷிஹி: । ஸ்ராத்யாஸ்யத்யா வஸாவஸிஜம் வடிகாயுரவமம்பநு' என்று ஸ்ரீதெஸிகநு அருளிச்செய்தார். இதையே பிள்ளை லோகாவாயரும் வடிககவமே வாராஷகாரகவமென்ருர். ஸ்ரீநயினராவாயரும் 'வவாவாராஷகாரஸொவிவடிக வெதநவிஸெஷெ ரொகவஸிஷ்யா வயாஜ்யத ஐதிநவிரோ ய:।' என்று விரோயவரிஹாரத்தில் அருளிச்செய்தார். ஆகை யாலிங்கு ஹக்ஷியென்ற தகவமானது தஹம்ஹிவாவகமாயிற்று. மேலும் (தக) அத்தகவமானது (தஉவயமநாரதி வம்) அப்ஹமவானை விட்டகலாததும், அப்ஹமவானுக்கு சுநா ரதிவமானது மென்றபடி. இவ்வவயக்ஷமும் சுநாரதிவ்ய மும் 'யாந்யந்யாநியமா ஸாவம் விஹாரதொரதிவாணிஸவரா ணிதாந்யா ஹாஜெஷாநாரதிவாரதிவ விஹவெமராஹோ வமதிஹாநிஜெத' என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியாலும், ஹமவனாராயணாஸி தாநாரதிவ ஸ்ரதிவாரதிவ' என்று தொடங்கி 'நித்யாநபாயிநீம் நிரவத்யாம் தெவதெவதிவ்யமஹிஷீம்' இத்யாதிமான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் கத்யத்தாலும், 'நவயமஸிய தெஹாதிரவஸி, யாவகவாதஉளதாஜெவஸி' இத்யாதி ஸ்ரீபட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியாலும் ஸித்தங்கள். இவ்வாநாரதிவ்யத்தைப்பற்றி ஸ்ரீவெதாந்ததெஸிகநு தமது வதாஸொகீ பாஷ்யத்தில் போர

விவாஸித்து ஸவ-ஜூாா தூஃ நூா-மிவெயன நிஷேஷி-த்தருளி ஞர். அவ்விடத்தில் வஹவூ காரமாய் விகூஃித்து ஒவ்வோர் வகூத்தையும் விஶஃமாய் உவவாஜித்துவருபொழுது, த்தீய வகூமாக ‘ கஷவாஜீவஜகூணெ கணாஶஃஃ வரிஹீஞாதூ வாஸநு கஃஷஃூா ஹஶவதூராயீநாயாம ஸாதஜூூஶண வரிஹெஃநவத-தாம । ஊவஹஜநாஃூயிகாரணெஹாஷூ ।’ என்று துடங்கி சில வஜ்கிகளை விஸ்தரித்து ‘கூதொஜீவகெவவி கஸூாஹீாவெ விஹாகெவ ந வதிஸாவா நூாவூ ’ என்றருளிச்செய்தார். இது வ-வெவ-வகூங்களி லொன்றுகை யால் உவாஃெயமாகாது. மேலும், வஹூ வகூமாக ஸாஷி வூாயத்தை யருளிச்செய்யும்பொழுது, ‘ கநெூாசூூாவிவா தாஜி நியூதூளை த-தாகவ தஃ । வெனககஂ ஷெஶஷாணாஊாஶஊா நாம ஹவகவிதி ॥ வஹூஸெதஷாவ கெஷஷாகஸிஃெகஃ வூ ஊாணவாநு । ஸஜக்ஷீகஸூாஷூாஜூஂஸவயாஸாவூதிஷிதூ॥ ஐஹெவம் கவிஉஂஶெ-தா ஸாஶயெவி விவஸிதாஂ । உவயா ஃாஂ ஶவெஶஃூாஃவாய ஹஜஂஸஹவஃ । கூதூஸாஜி கவஸ ஜஹூஹஜஃகவஹஜகவதஃ। கூநாாவெூணஸஂவஂயஃஸ்ரீவதள ஃஶி-தஸூயஃ ॥’ என்று தஃாநாவூத்தை யிவ்விதமெண ஸிஃாஷித்தருளினர். ஆகையால் ஸவ-வியத்தாலும் தஃர்நா ரவூவமெதயே பிராட்டிக்குள்ளதென (தஃவூயஶநாா-ம வஂ) என்ற வஃம் பொருள்பட்டது. இங்கு ஸ்ரீஃெஶிகநு அரு ளிச்செய்த வஹவகூமும் கெவிதகூமாகையா லிதைவிட்டு த்தீயவகூத்தையே ஸிஃாஜமாக வாஶீகஶித்தாலோவெனில் ; கெவிஃாஹாஃ’ என்று கெவிதகூமாகவே யருளிச்செய்ததும் ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸிஃிதூயத்தில் அருளிச்செய்தது போலான தாலிது வ-வெவ-ாவாய-வாிவாஜி போன்றதேயாம். இது வெஃாஜஸ-ஶூதூத்திலும் ஸிஃம். ஸவகூத்தை யின்னதென்று நிஶஹிப்பது கநூவகூஃ-மிஷணங்களா லாகையாலிங்கும் வ-மி வெ-ாகூ யத-ஃவகூஃ-மிஷணம் ஃூஷூமாவதால் ‘ கஜெஸிஃ

க்ஷேத்ரஜ்ஞ:' என்றபடி ஈற்றிற்கூறப்பட்டதே ப்ரயோஜகஸூத்ர வாக்யமாகும். இந்த ஸூக்ஷ்மமறியாதே பரோபாதிவாதத்தை யடைந்து கூறுவது ஸாவஸ்யபூர்வ நஞர்த்ததாரதம்யமேயாம். ஆகயிவ்வளவால் தேவப்ரயோஜநத்வமென்றதும்வ்யாவ்ருத்தம். மேலும்:— (ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதத்வம்) ப்ரக்ருதிக்கு அவிசேஷாந ஸித்தமாய் அதன்வ்யாபாரங்களை ஸ்வாயத்தமாகவுடையதான லக்ஷ ணத்தையுடையதென்றும், அதாவது:— 'ஜந்மாத்யதிகாரஸக்தி ஸ்வவப்ரக்ருதிரிஷ்யதே । ஸ்ருஷ்டிப்ரக்ருதிரிமாநீ,' என்றுள்ள ப்ரமாணப்படிக்குள்ள பொருள். ப்ரக்ருதப்ராக்ருதமான லக்ஷண த்தை யுடையதென்றபொழுது, 'ப்ரக்ருதே: பரார்த்தஷாஸ்த நிஸ்த்ரீயோநேவவிந்யதே, ஸ்ரீ:பத்ராப்ரக்ருதி:, ப்ரக்ருத ப்ராபராபோஹாநோ ரவேசிஷ்டபரஸ்த்ரீ । வ்யக்தாவ்யக்தயோ விஷ்ணுஸ்ரீ: ஸம்ஜ்ஞா லோகநாத:॥ என்றும் வேண்டும் ப்ரமா ணங்கள் உதாஹரித்தன. ஆகப்பராபரத்வமான யிவ்விர ண்டும் 'கமலாயதாக்ஷ ப்ராம் ப்ரக்ருதிம்விதிதேவரம் | ஜீவ ஸித்தாஜ்ஞாநாவநோ ஹ்யேதம் யாயுதேஜஸ: ॥ என்று ஸ்ரீ நிதாவாபூர் அருளிச்செய்தப்படிக்கு ஸித்தித்தன. இதையே ஆதாரமாகக்கொண்டு கலாபரஸ்வத்திற்கு ப்ரக்ருத்யவிசேஷமான லக்ஷிதகத்வத்தைப் பொருளாகவெழுதி வேதனன் செய்யத்தகுந்த பிராட்டிஷாவாயவிஷயத்தில் ஸமவாவாஸனைக்கும், ஸமவத்ரவா வாஸனைக்குமுள்ள தாரதம்யமாகச் சிலர் வ்யாவ்யாநம் பண்ணினார்கள். அங்கு ஸமவத்ரவாஸனைக்குவேண்டிய ஸ்ரு த்யாதி ப்ரமாணங்களையும் வேண்டுமளவு எடுத்துரைத்து முடிவில் ஸமவஸிபநத்தாலிவளுக்கும் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷப்ரதத்வம் கூடுமெ ன்றார்கள். இங்கிவ்விதம் நிபந்தநாபேக்ஷையைச் சொன்னது கா ரணத்வ ஸாகாவரிஹாராயம். ஸதத்ஸமவஸியநமென் பது ஸவதத்ரகூடுமாகையால் பிராட்டி விஷயமான லோக்ஷாவா யவிஷயக வசநங்களுக்கு வையர்த்யம்வருமென்ற ஸாபேக்ஷ யை மறந்தார்போலும். பதிவ்ரதாத்வாதி ப்ரமாணஸாப்ர

ந்யாயங்களிவருக்கு ஸம்மதமாதலாலிறே அவ்விதம்கூறியது. ஆனால் ஹிரண்யகர்ப்பன் அளவுள்ள பத்தசேதநருக்கும், முக்தன்வரையிலுள்ள நித்யசேதநருக்கும் மேற்பட்டவளென்றும், ஸர்வசேஷபூதை நிகரற்றவளென்றும் நிரூபித்தனர். ப்ராசீனாசார்யரெல்லாம் ஸ்வதந்த்ரந்யாயமதாநுசாரிகளாதலால், பாஷ்யத்தில் தத்வஜ்ஞானத்தில் விஷயமாயிருந்த ஸ்வதந்த்ர ந்யாயங்களையே இவருக்கு உபபாதிக்கவேண்டியதாயிற்று. என்றாலும், ப்ரமாணங்களையும் ஸம்வாதமாயங்கு உதாஹரித்தனராயின. ஆகயிவ்வளவால் (லக்ஷ்மீதத்வம்) லக்ஷ்மியென்ற பெரியபிராட்டியாராகும் ஸர்வப்ரமாண விஷயவஸ்துவானது (ஸர்வாதாரம்) ஸர்வவ்யாபகஸ்வரூபமாகவல்லவோ (ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணாதிகள்) வேதத்தாலும், இதிஹாஸங்களாலும், ந்யாயங்களாலும் (ஸர்வாதாரத்வ) ஸர்வேச்வரியாகவே யங்கீகரித்து நிர்ணயம் செய்யும் ஶாஸ்த்ரத்தில் (உக்தம்) அருளிச்செய்யப்பட்டது. ஶ்ரீந்யாய ஸித்தாஞ்ஜநத்திலும்; 'ஶ்ரீபாஸஹ ஸ்வரூபம் ஶாஸ்வதம் ததவத: । தயோஸ்ஸர்வேச்வர்ய ஶக்தி தத்வாதிஶ்ரியாம் கதி:॥' என்று தொடங்கி ஸங்கலிதமாக வ்யாவர்ணமாக அதன்மேல் பரக்கச் சிலவாக்யங்களால் ஸர்வேச்வர்யாதிகளுக்கும் ஶக்தி தத்வாதிகளுக்குமுள்ள தாத்பர்யத்தை விஸ்தரித்தருளினார். அவ்விடத்தில் இந்த ஶ்ரீதத்வவிஷயத்தில் வேண்டும் விஷயங்களெல்லாம் ஶ்ரீராமாநுஜ ஷடர்த்த ஸங்க்ஷேபத்தினின்றும் வேண்டுமளவு உதாஹரிக்கவும்பட்டன. மேலும் ஶ்ரீரஹஸ்யவிவ்ருதியென்ற ஶ்ரீக்ருஷ்ணதாதயார்ய ஸம்ஹித வ்யாக்யாநத்தில் ஶ்ருதிப்ரமாணமாயும் ஶ்ருதிவிஸ்தரமாயும் ஸங்க்ஷேப ஶ்லோக ஸமர்த்த ஸம்க்ஷேப நிரஸந ஸமர்த்தமாயும் ஶ்ரீதத்வ நிர்ணயிக்கப்பட்டதை யெல்லாமிங்கே எழுதுவதானால் க்ரந்தம் விஸ்தரிக்கும். இதன்விரிவை யங்கேகண்டு தெளிவது. ஆகயிந்தஶ்லோகத்தால் பெரியபிராட்டியாருடைய ஸர்வஸ்வ [illegible] ப்ரமாணங்களும் யதாவஸ்த்

த்யாயமும் யதாஶ்ருதமாக அதிவாதமன்றிக்கே உபபாதிக்கப்பட்டதால் 'தத்ர' த்யாதியைக்கொண்டு ஸர்வஜ்ஞருடைய ஸர்வஶக்தியேயென ப்ரமத்திலுண்டான ஸம்ஶயத்திற்கு நிவ்ருத்தி கூறப்பட்டது. இதையே திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீ ஆசார்யஹ்ருதயஸாரம் தத்த்வத்ரயாதிகாரத்தில் இவ்வீசுவரன் 'நிர்தோஷ நிரவத்யவிஶேஷா ஜகந்நாதோ விஶேஷாஶ்ரீரமணோ மஹீ' இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வஜ்ஞனாய்க்கொண்டே யிருக்குமென்னுமிடத்தை 'ஸர்வஜ்ஞ:, ஶாதா விதா' என்கிற ஶ்லோகங்களில் உபகாரவிஶேஷத்தால் ஸாதரமாய் விசேஷித்துச்சொல்லப்பட்ட பராவர, பராங்குஶ ப்ரபந்தங்களில் தெளிந்துகொள்வது' என்று துடங்கி 'கர்மணாம் ஸ்ருஷ்ட: மகவித்கர்மணாம் ஸ்ருஷ்டர்த்தவதே' என்கிறபடியே ப்ரபத்திவார்த்தையாலே நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச்செய்தேயிறே நாம் ப்ரமாணப்ரணராய்ப் போருகிறது. ஆகையா லிவ்வீசுவர தத்வத்தையும், ஸம்ஸரிதவ்ய தத்த்வங்களையும் யதாப்ரமாணம் தெளிய ப்ராப்தம்' என்று ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகன் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் 'நஹ்யவநவிரோதே ந்யாய: ப்ரபவதி' என்ற ஸ்ரீபாஷ்யவாக்யப்படி ஸர்வப்ரமாணஸித்தமான ஸர்வஜ்ஞத்வத்தின் யாதாத்ம்யத்தைக்கேவல தர்க்கங்களைக்கொண்டு குலைக்கக்கூடாதென்பது தாத்பர்யம். மேலும், அஸ்மத்பக்ஷிகளுக்கும் நாராயணன் ஒருவனைவிட்டுப் பெரியபிராட்டியாரையுங் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் அநாவஶ்யகம். 'ப்ரயோஜநமநுத்திஶ்ய நமந்தோபி ப்ரவர்த்ததே' என்றபடி நிஷ்ப்ரயோஜநமாய் மந்தனும் ப்ரவர்த்திக்கமாட்டானாகையால், ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை ஸர்வஜ்ஞமாக வோர் நிர்ப்பந்தத்தி னகம்கைப்பற்றியதும், ஆஸக்த்யாதி காரணத்தைப்பற்றியே யல்லது வேறு காரணமில்லையென்பது ஸூக்ஷ்மத்ருஷ்டியாலறிந்து தெளியவும், ப்ரமாணங்களுக்கெல்லாம் துராக்ரஹத்தால் அந்யதாகாரணம் செய்வதும், ஸௌதிர்யத்தால் அந்யதாவாகப் பொருள் கூறுவதும், தர்க்கஜா

களால் ப்ரமாணஸித்தத்தை திரஸ்காரம் செய்வதும், ப்ரா ஸங்கத்திலொவ்வொன்றையும் ஸத்யம்போல் பேசி யொடுவில் ஸர்வவிஷயாணாம் ஶூந்யமாய் நிரூபிப்பதும் ப்ரதிவாதி மாயாவாதி ஶாஸ்த்ர வாக்ய வ்யவஸ்தாபியாதலால் அந்த ந்யாயங்களையே ஸூத்ரகாரர் ப்ரயோகித்து ப்ரமாணாவிருத்தமான ஸம்ஶயங்களை ஶங்கிக்க வக்தவ்யங்களான ஸந்தேஹங்களையெல்லாம் விபரீதாயும் பண்ண சிற்சில துர்விதக்தர்கள் ஏற்படுவதால், அவ்வோ துர்வித்த வாதங்களையு மெடுத்துப்பேசி அவைகளிலுள்ள தோஷத்தை வர்ணித்து யதார்த்தமான ஸம்ப்ரதாயார்த்தத்தை இந்த க்ரந்தக ர்த்தா ஸ்தாபிக்கின்றார். இவ்விடத்தில்; ஸாகேதப்ரமோதநாதனே ரெண்டாமவரென்ற வோர் ப்ராஜ்ஞர் தமது ஸ்ரீதத்வப்ரகாஶிகை யென்ற புஸ்தகத்தில் உ௦-வது பக்கத்தில் 'வேதாந்தாசார்யாவும் ஸ்ரீதேஶிகஸ்வாமி தத்வஸாரத்தில், தத்வத்ரயாதிகாரத்தில் பிராட்டிக்கும் ஜீவகோடித்வத்தை அங்கீகரித்து ஶேஷத்வாயாதாரணமான ஜீவலக்ஷணத்தை 'ஜ்ஞாநேக ஸஹிதே தந்த்ரம்' போலே 'ஶேஷத்வேக ஸஹிதே தந்த்ர'மும் ஜீவலக்ஷணமாகையாலே ஶேஷத்வம் ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபநிரூபகமென்னவுமாம்' என் றருளிச்செய்தார்' என்றெழுதினர். இதற்கோர் வ்யாக்யானத்தை யும் காட்டினர். இவ்வ்யாக்யாதா ஸ்ரீதேஶிகனுடைய ஸம்ப்ரதாயஹிதஶிஷ்யருமல்ல. இவரை ஸத்ஜ்ஜூரென்று கூறவோர் உபய தீர்த்தியுமில்லை. வீதியில் கூடநம்செய்யுமோர் உந்மத்தன் பேசும்பேச்சு ஸர்வஜ்ஞ ந்யாயப்படி நமக்கநுகூலமாய்த் தோன்றினால், அப்பேச்சிலுள்ள ஸாராஸாரமறியாதே அதை க்கேட்டவர் தத்காலத்தில் தனக்கனுகூலமாயிருக்குமோர் கார ணத்தைப்பற்றி மாத்திரம் உந்மத்தவாக்யமென்றறியாது அவ னோடு தானும் ஸந்தோஷிப்பதும், அதை யவலம்பித்து வேறோ ர்ஸிராஷ்டம் செய்வதும், அதையெழுதியோ ப்ரகரணம்செய்தோ வர்ணிதவாக்ய ஸாமாந்யேந ஸகலரும் காணும்படி ப்ரஸி த்தமாய் ப்ரகாஶப்படுத்துவதும் பரிஹாஸாஸ்பதமாகும். அன்

றியும்; வ்யாக்யாதாவுடைய யுக்தி லொருவிய மெழுதிவைக்க யதை நவீனர்கள் 'ஒருவனடிமை' என்றதை 'ஒருவண்டிமை' என்று வாசித்து வ்யாக்யாநம்பண்ணி ப்ரகாஶம் பண்ணினது போல் விபரீதமாய் அர்த்தமாக்கித்தாமெழுதிவைப்பதும், அதை யொட்டி யநுகாரர்கள் உபந்யாஸம்செய்வதும் ஸம்ப்ரதாயா ரணமாகையா லிவையெல்லாம உபயகர்த்தாவான ஸ்ரீதேஶிகனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு ஸம்மதமாகாது. ஆகையால் உபயவஜ்ஞியையும், அந்த வஜ்ஞியையுடைய ஸ்வரூபத்தின் வர்ணநா வரவாக்யங்களையும், தநுஸாமான தத்வத்ரயமான ஸ்வரூ யங்களையும் வபடுத்தொவிக்க ப்ரவ்ருத்தமாயினேம். அதாவது:— இங்கு ஸ்ரீதேஶிக்ஸஹஸ்ரநாமத்தின் தத்வத்ரயாதிகாரத்தில் வேதநாவேதந தத்வங்களையும் அவைகளின் ஸ்வாநுபவ ஹேதுங் களையும் ப்ரதிபாதிவ்வாதித்தருளி, அவைகளுடைய ஸர்வ நிரூபணாநந்தரம் 'இப்படி ஸ்வாமிநவஸ்வந்தாதிகளையுடை யவனாயிருக்கிற ஈச்வரனுடைய ஸர்வம்' என்று தொடங்கி ஶ்ரீஶ்வரதத்வத்தை விஶதீகரித்தருளினர். அப்பொழுது ஸமத்ர வாஸர ஹேதுத்தையுடைய தத்வத்தைப்பற்றி இதனிடையில் இவ் வீச்வரன் 'நித்தேத்ரெவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோஃஸ்ரீரநபா யிநீ' இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸஹதீகனாய்க் கொண்டேயிருக்கும்' என்றருளிச்செய்ததால் விஷ்ணுபோலவே விஷ்ணுபத்நியும் ஶேஷிகோடிநிவேஶமெனத் தெளிகி ன்றது. மேலுமங்கு ஶேஷித்வ தத்வத்திற்கேயஸாதாரணமாயுள்ள வதிகாரங்களை யிரண்டாய் வகுத்து அதில் ஶேஷனுக்கு உப யாரகவும், ஶேஷிக்குப் புருஷகாரகவும் கூறுக விஶ்ஜி த்த வ்யாபாரங்களென வருளிச்செய்தார். நிரபேக்ஷ ஸ்வதந் த்ரனான ஶேஷனுக்கு ஶேஷியின் புருஷகாரகத்தைப் ப்ரதீ க்ஷிப்பது ஸ்வாதந்த்ர்யவிரோதமாவதால் புருஷகாரகத்தை யுடைய பெரியபிராட்டியார் ஜீவதத்வமென்று கூறுவது அஸங்க தம். மேலும் 'அநந்யாநந்தரா ஸ்ரீஸ்ஸ்ர்' என்றபடி இங்கு

பிராட்டிக்குக்கூணாரவெண ஸாஂஸாரகவும் அருளிச்செய்யப்படாத தால் அதீதஸாம்யம் வேறுவ்யாகாரணங்களிலுள்ளதையு முதாஹரி க்கின்றோம். அதெங்ஙனேயெனில், ‘ஸகலாவஸ்தையிலும் ஸவஜ்ஞனாய்’ என்றபொழுது ஸவாவஸ்தையென்றதால்ஸாரூப்யஸாம்யத்தி வ்யவஸ்தைகளாகிற ஊதெஸகளெல்லாவற்றிலும் என்று பொரு ளாவதால் ஸாருப்யதஸையிலும் பிராட்டியாருக்கும் ‘ஸகலசகுவ திவாதிகள்’ என்றபடி ஸாஂஸாரஸாருப்யமுதகவும் ஸி த்திக்கும். இதையொட்டியே ‘தஃதஸாவாஸ்தா நவ்யூஹமஹிய தெ ஶ்ரூதிரவி’ என்று ஸ்ரீஸூக்தமருளிச்செய்தார். இதல்லாது மேலும்; ஸிஜொவாய ஶெஷநாயிகாரத்தில் ‘உவாயொ வெயவரமான வாக்யத்திலும் ஶ்ரூதமான விஶ்விஶேஷணத் தினுடைய உவயொகவ்யாகாரத்தை’ என்று உவாயதஶையிலும் உவெயதஶையிலும் வஜ்ஞர்க்கு ஊஜ்யமுண்டென்றருளிச் செய்த தால் ஸிஜொவாயாஜஸஂகவுமிப் பெரிய பிராட்டியாருக்கு மேற்பட்டது. ஆகையாலிப் பிராட்டியாருமீசுவர கொட்யுஜ ஸாம்யதையானவளே. மேலும்; ஸாஜெ்யாவாயஶெஷநாயி காரத்தில் ‘நாராயணம் ஸவலக்ஷ்மீகம் வாஸுதேவமுதாஹரணமயம் । உவாய உதிவிஸாவொஅயாயஸாரணாமதிஃ ॥ என்ற வஷியா சுர்பாசுரத்தை யெடுத்தங்கீகரித் தருளியதாலும், அயாயிகாரத் தில் ‘நாராயணாதிஶப்தங்கள் ஶ்ரியஃபதிக்குச் சொல்லுங் கட்ட ளையில், விஷ்ணுவதிக்கும் சொல்லிற்றும்.’ என்று ஹீஸதெ லக்ஷ்மீ ஸவத்யுள’ என்று வாகவிவெவநம்செய்ததுபோல் ‘சுஸெவ்ய ஸாநஜதெ விஷ்ணுவதீ’ என்றிவளுக்கும் வாகவிவெவ நம் விஷ்ணுவதீகவத்தைபிட்டென்ற கருத்தால் அருளியதாலும், அதெ யயிகாரத்தில், ‘ஹமவஜாராயண’ என்கிற நேரிலே ‘ஹமவதீஂஶ்ரியம்’ என்றருளிச்செய்தார்.’ என்றதால் ஹமவாநி திஸவெவம் தயாவாஷ ஊதவி’ என்றபடிக்குள்ள சுநி தாஸாயாரண திருநாமமாகிற ஹமவஜஸத்தை பிராட்டியாருக் கும் ஹமவதீம் என்று காரணஸாதிகளையுடைய ஹேதுவைப்

பற்றி வதிவத்ரவ்யாயாரணம் ஸம்வந்தமென்று பொருளாகும்படி அருளிச்செய்திருப்பதாலும், 'நமஸ்தே ஜீவவதீகெ, வாசாலவதுர்வதுல்யயோம் ஸ்ரீபாஜாஷ்டம் ஸஹோத்ரிமே தஃ ।' என்றருளிச் செய்திருப்பதாலும், உபக்ரமத்தில் 'வ்யாணீமேஹவத த்ராஹ்ய ஊவதீ ஜமதாவதீ' என்றும், உபஸம்ஹாரத்தில் 'ப்ராணாஃ ஊவதி விஞாவஸத்ஸமேஹ்யஹ்த' என்றுமருளிச் செய்திருப்பதாலும் வாதத்ரஹஸ்யத்ய ஸாராமெக்ஷயா பிராட்டியாருக்கு ஜீவகோட்யுஹுவம் சொல்வது கிஞ்சித்தேனும் யுக்தமன்று. ஆகையால்; தத்த்வத்ரயாதிகாரத்திலுள்ள 'சுணாமேவஸதி வெதநக்வம்போலே, ஸதஶேஷக்வஸதி வெதநக்வமும் ஜீவலக்ஷணமாக வற்றுகையாலே இச்சேஷக்வம் ஜீவனுக்கு ஸாரிவநிரூபகமென்னவுமாம்.' என்ற வதிக்குத் தொடர்ச்சியாய் வரும் முன்வாக்யங்கள் ஜீவனுக்குள்ள ஜ்ஞாநக்வாநந்தக்வாமலக்வாதிகளை விஸ்தரித்து வ்யாஸாவித்துவிட்டு, மேல் ஶேஷஸ்ரணைப்பற்றி யிவனுக்குள்ள நிரூபாயிகஶேஷக்வத்தையும் வ்யமவாத்தில் தோற்றின ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு ஜீவனுக்கு இது நிரூபித ஸ்வரூப விஶேஷணமென்னலாமென்றதையும் வ்யாஸாவித்தது. அதனுடன் அந்த ஜீவனுக்கு ஸாஹ்ஹமான வேறோர் லக்ஷணவாக்யாவ வாதநத்திற்காக வநிவெர்சுதவதி யருளிச்செய்யப்பட்டது. ஆகையால் சுணாக்வஸதி என்றது வெதந்ய விஶிஷ்டமான விஷயவாகிய ஶேஷ ஸ்வரவ்யாவ்ருத்திமாத்திரமாய்க் கொள்வதுமன்றி மேல், ஸதஶேஷக்வமென்றது ஶேஷஸ்ரணைப்பற்ற நிரூபாயிகஶேஷக்வமிருக்கச்செய்தேயும், மற்ற ஜடங்கள்போலன்றிக்கே வெதனக்வமு மிவனுக்குண்டென்பதுஶாத்ரமிதன்பொருள். ஆக யிவ்வளவால் சுணாக்வ வெதநக்வாதிகள்போல் ஸதஶேஷக்வமுமோர்லக்ஷணமாயிற்று. இங்ஙனன்றிக்கே 'ஸதஃ' என்றதை ஶேஷஸ்ரவ்யாவ்ருத்யர்த்தமென்றதும் சுஸூத்ரிகமன்று. நிரூபாயிகஶேஷக்வமென்றக்கருத்து. இதனால் வ்யதிவக்ஷ்யவிவேகம் ஸித்தியாதென்பதை

நிரூபகர் அறியவும். இங்ஙனில்லையெனில், ஸ்ரீமச்சதுஶ்ஶ்லோகீ
பாஷ்ய, நிக்ஷேபரக்ஷா, ந்யாயஸித்தாஞ்ஜந, தாத்பர்யசந்த்ரிகா,
விரோதபரிஹாராத்யநேக ஸத்க்ரந்த பஹுஸ்தலவிரோதம்
வரும். இப்பழியையடுத்த 'இப்படி ஸர்வஶக்தி சேதந
த்வமும் அநந்யாதீநத்வ நிருபாதிக ஶேஷித்வாதிகளுமீஶ்வர
லக்ஷணங்கள்.' என்ற வழிக்கு ஸ்ரீதத்த்வஸித்தாஞ்ஜந கர்த்தாவான
ஸ்ரீவேதாந்தராமாநுஜ மஹாதேஶிகனு 'தத்ர நிருபாதிகம்
தாவத் உபயஸாதாரணம் | தத்ர யதுக்தம் நிருபாதிகஶேஷி
த்வாதிவ ஈஶ்வரலக்ஷணம் தத்ப்ரதிநாயாஸத்ரம் நாஸ்த்யேவே
தி, தச்ச | விரோதபரிஹாராவஸரே தத்ஸம்ஶ்லேஷ
த்வபரிஹாரே மாத்ருநிருபாதிக ஶேஷித்வஸ்ய ஸாதிக
த்வாத்' என்றருளிச்செய்தார். 'ஸ்வத்வம் ஆத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்
வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்' என்று சதுஶ்ஶ்லோகீபாஷ்யத்திலும் பிரா
ட்டிக்குள்ள நிருபாதிகஶேஷித்வம் அருளிச்செய்யப்பட்டது.
விரோதபரிஹாரத்திலும், 'ஸோபாதிகஶேஷத்வத்தையும்
நிருபாதிக ஶேஷத்வத்தையுங்கூட்டி 'உபயாதிஷ்டாநசேதந
கம்ஶேஷித்வம்' என்றதுதான் போருமோ? ஆகையால் கீழ்ச்சொ
ன்ன கட்டளையிலே இருவருக்கும் தத்த்வத்ரிகமெல்லாம் ஶேஷ
மானாலும் ஒருவருக்கு நிருபாதிகஶேஷம், ஒருவருக்குத் த
தீயத்வமடியாக ஸோபாதிகஶேஷமென்று பிரிக்கவேண்டாவோ
வென்னில்; இது இருவருக்கும் தத்த்வத்ரிகமெல்லாம் ஶேஷ
மென்று சொல்லுகிற ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி வசநங்களில் உபாதிகள்
சொல்லாமையாலும், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஸோபாதிக்கைக்கு வேறு ப்ர
மாணமில்லாமையாலும், ஒருவருக்கு அநந்யார்ஹஶேஷமென்ற
விடம் 'தஸ்யாஸ்ஸ்வாத்மாநம் நாந்யகாமி ஶ்ருதிரபி'
என்றகட்டளையிலே நிர்வஹிக்க ஶக்யமாயிருக்கையாலும் இருவ
ரையும்பற்ற த்ரிகமெல்லாம் நிருபாதிகஶேஷமென்கக்
குறையில்லை.' என்றருளிச்செய்தார். மேலும்; நிகிலதார்க்கிக
சூடாமணியான வாதிஹம்ஸாம்புவாஹரென்கிற ஸ்ரீநயினாராசாரிய

ரும் 'உபலக்ஷணஞ்சைதத் ஸ்ர்வேஷாம் ஸ்ரீப்ரப்ருதீநாம் ப்ரத்யாஸந்நாநாம் நிருபாதிகஶேஷித்வாதி அபிப்ராயேண வ்ருக்ஷவத் ஸ்ருதே' என்று ஸாதிஷித்தருளினார். ஆகயிவ்வளவால் பிராட்டியாருக்குள்ள ஶேஷித்வமும் நிருபாதிகமென்றும், தத்தீவ்ராத்வதிஶேஷம் என்றும், ஈதவனவ 'எம்பெருமானைச் சொன்னவிடத்தில் பிராட்டியையும் சொல்லிற்றும்' என்று துடங்கிய ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செயல் ப்ரகாரம் ப்ரஹ்ம நாராயணவிஷயாதிவசத்தால் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளு ளெவ்விடத்திலும் ஸர்வஶேஷ விவக்ஷிதமாறுலும் ஸர்வத்ர பிராட்டியையும் ஈவிநாபாவத்தையாதலாலும் நிருபாதிகஶேஷித்வத்தை யுடையவளாதலாலும் சேர்த்தேபொருள்கொள்வது ப்ரமாணஸம்ப்ரதாயாகதாவஶ்யவிஶேஷமெனத்தெரியவும். ஆனதுபற்றியே 'தத்ஸ'என்றுவ்யபதேத்தில்வ்யவஹரிக்கப்பட்டது. மேலும்; ஸ்ரீதத்வப்ரகாஶிகையில்; உவதுவாடத்தில் கூறப்பட்ட ஜ்ஞாநஶக்த்யாநந்தாத்ம ஶேஷஶிஷ்டவிஷயமான ஈஸ்வராதிகளான ப்ரமாணிகர்களுக்கும், ஈஶ்வரர்களுக்கும், எம்பெருமானுக்கும் ஈஸஹ்யமானதேயாம். ஓர் ப்ராமாணிக ஸ்ரீவைஷ்ணவன் தனக்கு ப்ரமாணம் தெரியாததால் 'உபலக்ஷணக்கூற்றானவள் ஸ்ருதிதோஷத்தை உபலக்ஷணத்திலாரோபித்துப் பேசுவதுபோல்' தாம் செய்யும் தகடும் கூறுதகடமாயிருக்க ஐதரர்களிடத்தில் அதை யாரோபித்தது ஈவநீயமேயாகும். இதையே திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீவேதாந்தஶிகனும் 'வஸ்திவிஶேஷ தோஷாநுஸந்தாநஸந்தேந வஸ்திதாநு விபரீதஹ்ஸ்ஸ்திலு நிராஸோஹ்யாநவிஶேஷ்' என்று ஸ்ரீஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தி லருளிச்செய்தார். வதஶ்லோகீபாஷ்யத்தில் பண்ணின கெஷிவதவ யொஷஸாஶமும் முன்பே வரிஹ்ருதம். வதிவேதாந்தவிரோதமான உபக்ரமஸம் பாஹ்யக்ருஷ்ணகுத்ரு ஸாதாரணமாயிருக்க, ஸூத்ரஸூக்திகளும் அதே ஸாயையாய் வதியெழுத வேற்பட்டது ப்ரஹ்மாதிகளென்று ஸ்ரீமத்தாதா கூறியதற்கொ

த்தது. அன்றியும் ஸ்ருதிவாக்யார்த்த ப்ரமாணங்கள் தான் ஸம்ஜ்ஞகமோ வெனில்; அதுவும் அஸம்ஜ்ஞகமாய் ஸ்வாபாவிக ஸித்திக்கு இடமில்லாது முடியும். அல்லாதும்; ஸ்ருதிவாக்யமும் ஸாரீர ஸம்பந்த ஸ்ருதிஸந்தர்ப்பமேயாகின்றது. மேலும் அபேக்ஷிதார்த்தங்களெல்லாம் மேல் அந்தந்த ஸ்லோகங்களில் ஆசார்யரே பரக்கக்கூறுவதாலிங்கு ‘தச்ச’ என்ற ஸ்ருதிவாக்ய ஸந்தர்ப்பம் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. இங்கு தச்ச என்றதால் காரணத்வமும், தத்க்ரதுவ மென்றதால் தத்ஸாம்யமாத்ர விசேஷணத்வமும், ததுபாஸ மென்றதால் உபாஸ்யத்வமும், தஜ்ஜலாந்தவமென்றதால் தல்லீநத்வமும், தஜ்ஜாகாரமென்றதால் தத்காரகத்வமும், தத்ஸாரூ என்றதால் தத்ஸ்வரூப நிரூபகத்வமும், தத்ஸர்வமயதயிதா என்றதால் தத்ஸித்தி தத்விநாஸத்வமும், தத்லக்ஷணா என்றதால் தத்லக்ஷணஹேதுத்வமும், தத்ரூப மென்றதால் தத்ரூபத்வமும், தத்ப்ராப்திஸ்ரவணமென்றதால் தத்ப்ராப்திகாரகத்வமும், தத்ஸாயுஜ்யநாமமென்றதால் தத்நாமத்வமும், ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிமென்றதால் தத்ஸ்ருதிஸித்தியிகத்வம் முதலாய் வேதநாவேதநீய ஸகலஜகன்நிர்வாஹக சேஷித்வாதமும் தத்வஸ்வரூபத்திலுள்ளதைப்பற்ற ஸாமாந்யாகாரமாகயிங்கு ஸங்க்ரஹித்துக் கூறப்பட்டன. விசேஷாகாரமாக ஒவ்வொன்றிலும் பற்பலவர்த்தங்களு முளவென்பது உத்தர ஸ்ருதிஸ்லோகங்களிலும் வ்யாக்யாநத்திலும் உபபாதிக்கலாகும். ॥க॥

இப்படி ஸாமாந்யமான வாக்யார்த்தங்களைக்கூறி மேல தனுள்விளங்கும் விசேஷார்த்தங்களை ஆசார்யரே விவரணம் பண்ணிக்கொண்டு வேதவ்யாஸ ஸ்ருதியால் வர்ணிக்கின்றார். இங்கு நிர்தாதரான ‘ஸாகேதராமாநுஜ ஸ்ரீபூர்ணர்’ என்ற வொருவர் ஸ்வபக்ஷஸாதகமான வசநதர்சனம் ஸ்ரீபாஷ்யையும், அதன்வ்யாக்யானமும் ஸ்வபக்ஷவ்ருத்திவிகோஷமான ஸ்ரீ தத்வஸிந்தாந்தத்தையும் பார்த்து ஸஹிக்கமாட்டாமல் மற்ற

வாதங்களையெல்லாம் விட்டு, ஸ்ரீதத்த்வவிஷயமான வாதத்தைமட்டி லொப்பி ஸ்ரீக்குஏற்பட்டிருக்கும் விபுத்வத்தின் ஸமர்த்தநார்த்தமாக வோர் ப்ரபந்தத்தையும், உபாயத்வ ஸமர்த்தநார்த்தமாக வோர் ப்ரபந்தத்தையும், ஸங்க்ஷேபமாய்ப் பிரித்துச் சிலவாக்யங்களை யெழுதி அவையிரண்டிற்கும்கூட்டி 'ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாசிகா' என்ற வோர் பெயரால் ஓர்புஸ்தகத்தை வெளியிட்டு ஸ்ரீயின்தத்த்வத்தை ப்ரகாசப்படுத்தினர்.

அதில் பெரிய பிராட்டியாராகிய லக்ஷ்மீதத்த்வமானது ப்ரணவத்திலுள்ள (உ) காரத்திற்குப்பொருள். ஆகையால்ஜீவகோடியி னகம்பட்டதும், அணுத்வமுமாம். ஏனெனில்; 'உகாரோர்த்தோ ஜீவ:' என்ற ப்ரமாணமிருப்பதால். மேலும்; 'காஞ்சஸ்த' என்ற ச்லோகத்திற்காணும் விதிவிஷயத்வமெல்லாம் ஸாபேக்ஷதர்சந ஸம்பந்தத்தாலேயே யொழிய நிரபேக்ஷமல்ல. ஆகையால் லக்ஷ்மிக்கு ஸர்வேச்வரனுக்குள்ளவிபுத்வம்வாராது, சேதநகோடிக்குள்ள அணுத்வமேயுள்ளது. விபுத்வமுண்டென்பது வ்யாபநமேயொழிய வேறில்லை. இப்படி விபுத்வமில்லாததாலேயே ஸ்வசேஷ விதிவிஷயத்வமுமில்லை. சில விடங்களில் விபுத்வப்ரதிபாதகமான ப்ரமாணங்கள் ஸ்வாரஸ்ய மாய்க் காணப்பட்டாலும்அவைகளுக்கெல்லாம் ஜீவனுக்கு ப்ரஹ்மஸாம்யவ்யபதேசம் செய்யுமிடத்தில் தர்மபக்ஷத்தால் ஜீவ னுடைய யதேஷ்டஜ்ஞானத்தைக்கொண்டு ஸமர்த்திப்பதுபோல் தர்மத்வாரா ஸர்வவ்யாபித்வவிக்ரஹ விக்ரஹத்வாரா இவளு க்கும் வ்யாப்திஸமர்த்தநம் செய்துகொள்ளவேணும். வேறு ஸ்வரூபவ்யாப்திகூடாது. இப்படி லக்ஷ்மீதத்த்வத்திற்குள்ள அணு த்வம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் ப்ரதமாம்சத்திலுள்ள 'யதாஸர்வகதோ விஷ்ணு:' என்ற ச்லோகவ்யாக்யாநாவஸரத்தில் எங்க ளாழ்வானாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தாசார்யராலும் அருளிச்செய்யப்ப ட்டிருக்கிறது. இவ்விஷயமே எவ்வெவ்விடத்தில் லக்ஷ்மீதத்த்வத்திற்கு வ்யாப்தி கூறப்பட்டிருக்கிறதோ, அவ்வோ விடங்களிலெல்லாம்

ப்ரகாராந்தரேண வ்யாப்தியும், நியந்த்ருத்வம் சொன்னவிடத்தி லெல்லாம் தத்வ்ருத்தி ஹேதுத்வம் நியந்த்ருத்வமென்றும், அந்ய வேண சொல்லும் ப்ரமாணங்களை ஸூக்ஷ்மாதிகளுக்குப்போல் ஸாஹாத்ய்வாரமென்றும், லக்ஷ்மீ தானுய்த் தனக்குச் சொல்லுமவைகளை 'ஸாமுத்ர்ய ஷ்ட்யாதஷுபெதெஶா வாதெவாதிவத்' என்றபடி வாதெவாதிகளைப்போலென்றும், இல்லையாகில் 'அநுக்ரஹா ஸ்ரா நதீயொஸ்திஶாஸ்த்ரா' ஸாஹெயெ ப்ரத்யஷெ 'ஸாஹெகம் ஶரணம்வ்ரஜ' இத்யாதி ப்ரமாணங்களுக்கெல்லாம் வையர்த்யம் வருமென்றும், ஸர்வஶப்தாதிகளெல்லாம் பர்யவஸாந நிஷேத்ய ஸத்தால் எம்பெருமானையே கூறுகிறதென்றும், 'ஸ்ரீநாதீ லக்ஷ்மீ ஶேஷத்வ' என்றதால் ஸர்வவ்யாப்தியில்லாதே ஸ்வரூபஸம்பந்த வாவ்ய வ்யாப்தித்வ மேற்படுவதுபற்றி ஸர்வவிஷயத்வம் கூடா தென்றும், ஸூக்ஷ்மார்த்தமாகவே இதர ஸ்தலங்களிலுள்ள வாக்யங்களுக்கும் பொருள் கொள்ளவேணுமென்றும், இல்லை யாகில்; 'யதொவா இமாநி' இத்யாதி ஶ்ருதிகளில் வசிதமான ப்ரஹ்மத்தின் ஜகத்காரணத்வத்திற்கு ஹாநி வருமென்றும், மே லும் நாராயணாநுவாகத்தில் வேதநகோடியோடு பிராட்டியையும் பொருளாக்குவதுபற்றி வேதநகோடி ப்ரவிஷ்டையேயொழிய ஸம்ஸாரகோடிப்ரவிஷ்டையல்லவென்றும், பிராட்டிக்கு விபுத்வம்கொள்ளில் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு ஹாநி ப்ராப்தமாகு மென்றும், நிரூபாயிகமான வீசுவரத்துவாதிகள் ஸம்ஸாரஸா தாரணமாகையால் பிராட்டிக்கு அது அஸம்பாவிதமேயென்றும், வைதிக ஸர்வேஶ்வரத்வம் வேதேஶாதிகளுக்கும் ஸாதா ரணமென்றும், ஆக யிதனுல் பிராட்டிக்கு விபுத்வஸம்மதமெ ன்றும், அஶ்ருதியில் அணுத உகார வாச்யத்வம் பிராட்டிக்குண் டாகையால் அகார வாச்யத்வம் நிரூபிதமென்றும், ஆனதாலே யே ஜ்ஞாநத்தாலாவது விக்ரஹத்தாலாவது பிராட்டிக்கு வ்யாப்தி த்வம் அஸ்வீகார்யமென்றும், ஹேதுநீதாதிகளைக்காட்டிலு மிப்பெ ரியபிராட்டியாருக்கு மாஹோத்ம்யத்தால் ஸாத்ரும் சிற்சிலவி

டங்களில் ஸர்வவ்யாப்தியென்று ததிதஸ்யித ப்ரவேசவிசே
ஷத்தையிட்டுக் கூறப்படுகிறதென்றும், ஆகையால் எம்பெருமா
னுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களில் பிராட்டியாருடைய ஸங்
கல்பஜ்ஞானம் ஜலசேகம்போல் ஸஹகாரிகாரணமாத்ரமென்
றும், ப்ருஹஸ்பத்யாதிகளுக்குக் கடாக்ஷமாத்ரத்தாலே ஸித்த்யாதிக
ளுண்டாவதுபோல் பிராட்டி ஸ்வரூபம் குணமாயிருக்கச்செ
ய்தே ஸங்கல்பஜ்ஞானஸம்பந்தமாத்ரத்தையிட்டு உபசார
மாக ஸர்வவ்யாப்தி சொல்லுவதென்றும், ஸர்வஸ்வரூப
நிரூபணத்தைப்பற்றி மாத்ரம் ஸர்வபதஸங்கோசக ரூபவி
சேஷணமும் கூறப்படுவதென்றும், ஆகையாலேயே ஸ்ரீபாஞ்ச
ராத்ரகோசாதி ஸ்ரீஸூக்திவிரோதமொன்றுமில்லையென்றும், இத
னாலேயே சேஷித்வமும் இவளுக்கு ஔபாதிகமென்றும், இத
ற்கு ஹேது பிராட்டிக்குள்ள குணத்வமேயென்றும், பிராட்டி
யைக்குறித்து ஸர்வஜ்ஞன் சொல்லும் வ்யாப்தியெல்லாம் 'ஜ்ஞா
நீத்வாத்மைவமே மதம்' இத்யாதிகளைப்போல் ப்ரேமையால் கூற
ப்படுவது மாத்ரமென்றும், 'ததைவ ஸர்வவ்யாப்தி' குணஸங்க
ஸமென்றும் 'விஷ்ணோஸ்ஸகாசாதுத்பூதம்' என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு
புராணத்திற் காண்பதாலும், லக்ஷ்மீவிசிஷ்ட விஷ்ணுஸகாசாத்
என்றில்லாததாலும் ஜகத்காரண மிவளல்லவென்றும், இதனா
லேயே 'யதாஸர்வகதோ விஷ்ணு ஸ்ததைவேயம் த்விஜோத்தம'
என்பன ஸ்துதிபரங்களென்றும், ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் ப்ருஹத்
தினிடமிருந்தே ஜகதுத்பத்த்யாதிகள் காண்பதால் பிராட்டிக்கு ஜக
ஜ்ஜநநாதிகளில் அன்வயமில்லையாதல்பற்றி இவளுக்கு விபுத்வம் ஸ
ர்வதா கூடாதென்றும், ஆகையால் லக்ஷ்மீவிஷயமாய்க்காணப்படும்
விபுத்வப்ரதிபாதக ப்ரமாணங்களெல்லாமிவள் ப்ருஹத்வப்ரதி
பத்திக்கேதுவான துபற்றி கௌண மாஹாத்ம்யபரங்களென்றும், ல
க்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் பிராட்டி தானேநேரில் எம்பெருமானுடைய சக்தி
யே தானென்றும் ஆகையாலேயே 'த்வைவிநாபூதை'யென்றும்
'அஹந்தா ப்ரஹ்மண:' இத்யாதிகளாற் கூறுவதாலிவள் ப்ரமாத்

த்வயோஶ்ரஹிதை யென்றும், மேலும்; ஶேஷத்வம் ஜீவநிரூபக தர்மமாதலால்ஶேஷத்வத்தையுடைய யிவளுக்கும் ஜீவத்வமும் அதனாலேயே அணுத்வமும் ஸித்தமென்று தத்வத்ரயசுலகத்தில் ஶ்ரீதேஶிகனு மருளிச்செய்திருப்பதா லிம்மதமே தேஶிகஸம்மதமென்றும், 'வாக்யேஷு' இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலேற்படும் வாகத்வத்திற்கு வஸ்துஸ்வரூபமாவது ந்யாயவிருத்தமாகையால் ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தமான பிராட்டி முதல் ஸகலமும் ஜீவஸமூஹமே யென்றும், எம்பெருமானுக்கு லக்ஷ்ம்யுபலக்ஷிதத்வமும், பிராட்டிக்கு ஸர்வேஶ்வரோபலக்ஷகத்வமும் கூறப்பட்டிருப்பதால் விஶிஷ்டைக்யாஸம்மத மென்றும், விசேஷணங்களான ஶ்ரீவத்ஸங்களெல்லாம் விஶேஷ்யத்தைவிட்டு வேறே யாதலால் விஶேஷ்யமேயென்று கூறுவதும், விஶேஷ்யவ்யதிரிக்தமென்று கூறுவதும் அந்யாயமென்றும், இதனாலேயே லக்ஷ்யத்தைக்காட்டிலும் லக்ஷணம் வேறென்றும், ஸ்வாரஸ்யாதித்வாதிகள் ப்ரஹ்மலக்ஷணமாயிருக்க நாரீணாமுத்தமையாயிருக்குமிவளுக்கு ப்ரஹ்மத்வாதிகள் கூறுவது அஸம்மதமென்றும், விஶிஷ்டைக்யபக்ஷத்தில் அஜ்ஞாத நிர்தோஷையான பிராட்டியாருக்கு துஃகித்வாதிகளும் ப்ரஸங்கிப்பதால் அவ்விஶிஷ்டைக்யம் கூடாதென்றும், 'நதஸ்யேஶாநஃ' இத்யாதிகளால் எம்பெருமானை விட்டு மற்றொன்றிற்கும் ஈஶித்ருத்வம் கூடாதென்றும், ஶ்ரீக்கு அணுத்வம் ப்ரமாணஸித்தமானதால் பஹிர்வ்யாப்தியே ஸ்வரூபவ்யாப்தி என்னும்பக்ஷத்தில் அணுத்வவிரோதமும் வரும். அந்தர்வ்யாப்தி சொல்லில் ப்ரஹ்மத்திலு முதவ்யாப்திக் கிடமுண்டாய் இது வ்யாபிக்குமிடம் பரிணாமத்திற்குட்பட்டு ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு அநித்யத்வப்ரஸங்க முண்டாகும். ஆகையா லிவளுக்கு ஸர்வத்ரவ்யாப்திகூடாது, ஆனதுபற்றியே எப்படி ஸர்வேஶ்வரஸ்வரூபத்திற்கு ஸர்வத்ரகமணதே ர்வ்யாப்த்யாவமோ, அப்படியே ஶ்ரீக்கும் ஸ்வரூபவ்யாப்தி கூடாதென்றும், வேதநாவேதந ஸாதாரணவ்யாப்தியிவளுக்குண்டென்கில் ஜீவாத்மாவைப்போலிவளும்

ஸர்வஶப்தவாச்யையாகக்கடவள். அவ்வித மில்லாததா லிவ ளுக்கு விஶேஷமில்லை யென்றும், அப்படி யொப்பிலிவள் ஸகா ரவாச்யையாவாள். அங்ஙனம் ஸ்ம்ருதிகளிற் காணுததால் அது ப்ரமாணவிருத்தமென்றும், ப்ரணவஸ்ய ஸகாரப்ரக்ருதிவாச்யை யே பிராட்டியாரென்பதற்கு 'ஸ ஸாயா உச்யதே, ஸஹஸ்ரஸ' இத்யாதிகளே ப்ரமாணங்களென்றும், ஸர்வஸ்வாமி விஶேஷண ஸ்ருதித்வத்தால் மாத்திரம் ஸ்ரீமந்நாராயணகோஶாதிகளில் 'ந ஸர்வஸ்வாமிநி' என்று கூறப்பட்டது. ஆனதாலேயே 'ஸஹ ஸ்ரவ்யா:' என்ற ப்ரமாணம் ஸங்கதமாயிற்று. இதைக் கொண்டே விஶேஷ நியந்த்ருத்வ ஸர்வேச்வராதிகள ஸர்வஶக்தி களாதிகள் கூறுவது உத்ஸ்ருஷ்டமென்றும், இவ்விஷயங்களெல்லாம் ஸகல ஸ்ருதிஷ்ணஸம்ஸார ஸூத்ரத்தின் பேரிற்சொன்ன வர்ணந த்திற்கு ஸமாதாந மென்றும், ஸ்ரீவேதாந்தாசார்ய திவ்யஸூக்தி களுக்கும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் க்ருதாஷ்டாக்ஷரரஹஸ்ய ஸூத்ரங் களுக்கும், ஸாரஸாரம் விரோதியாகர ந்யாயப்படி தத்வ விரோதைதயால் வ்யாக்யாந மாக்கவேண்டுமென்று ஶ்ருத்யாதி ஸந்தர்ப்ப வாக்யங்களால் சிற்சிலவரிகளைச் சேர்த்தோர் ஸூத்ரமாய்த் திரட்டி யெழுதினர்.

இவ்விஷயங்களெல்லாம் இவ்வித மிவராலெழுதப்படுவதற் குக் காரணமிவர் மதத்திற்கு ஸ்ருதிமூலமான ஸ்ரீபாஷ்யகார ரஹஸ்யங்களாகையால், அவைகளிலுள்ள வசனங்களில் எங்காவது ஸ்ரீக்கு (ஸ) காரவாச்யத்வம் கூறப்பட்டிருக்கின்றதோ வென்று ராயப்புகில்; அங்ஙனம் காண்பது மிகவுமரிதேயாம். ஆனல், (ஈ) காரவாச்யத்வமே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதெங்ஙனே யெனில்; ஸ்ரீகாராசார்யக்ருத ஸம்ஸ்க்ருதப்படி ரஹஸ்யம் திரு மந்திரப்பிரகரணத்தில் 'ஸகாரம் ஸகலஶப்தத்திற்கும் காரண மாய் நாராயணபதத்திற்கு ஸம்பந்தமாயிருக்கையாலே, ஸகல ஜகத்திற்கும் காரணமாய் ஸர்வரக்ஷகனை எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது' என்று துடங்கி 'ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸ

ஞியி வேண்டுகையாலே, இதில் ஸ்ரீஸம்பந்தம் கநுஸந்தேயம். கதுஹமவஷ்டநாவஜிஸ்ரூர் வாக்யம், 'அவன் மார்புவிட்டுப் பிரியிலிவ்வக்ஷரம் விட்டுப்பிரிவது' என்றும், 'ஆகப்பிரித்து நிலையில்லை, வருஹையும் வருஹாவாணையும் வஷத்தையும் மணத்தையும்போலே ஆகயிச்சேர்த்தி உஜெஸ்யமாய்விட்டது.' என்றும், ஸ்ரீயஃபதிப்படியென்ற ரஹஸ்யத்தில் 'இதில் முதல் வதமான கதாரம் ஹமவஆவகம், (கவரக்ஷணெ) என்கிற யாதவிலே வதமாம் முடிகையாலே ரக்ஷகனை வெம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது. மேல்சொல்லுகிற ஶேஷக்வத்திற்கு விஷயம் மிமநமாகையாலும் இதில் சொல்லுகிற ரக்ஷணத்திற்குப்பிராட்டி ஸஹியி வேண்டுகையாலும் இதில் ஸ்ரீஸம்பந்த அநுஸந்தேயம்' என்றும், தனி வ்யணவமென்ற ரஹஸ்யத்தில் 'இப்பதத்தில் ஸ்ரீஸம்பந்த அநுஸந்தேயம், எங்ஙனேயெனில்; ஸகலவருணங்களும் ஸ்ரீயஃபும், ஸம்ஸாரன் யதி என்று சொல்லுகையாலும் கீழ்ச்சொன்ன காரணக்வரக்ஷணக்வங்களும் ஸ்ரீவெருஷிதங்களாகையாலும், இவனுடைய ஸாஸிவநிரஸிவகங்களான ஸகலகல்யாண ஶுணங்களிலும் வயாநம் ஸ்ரீஸாஸிவமாகையாலும், இப்வதவிவரணமான நாராயணவதத்தில் நாரவதத்திலே ஸ்ரீஸாஸிவம் வ்யக்தமாகச் சொல்லுகையாலும், மேற்சொல்லுகிற ஶேஷக்வத்திற்கு வதிஸம்பந்தியொரு மிமநமாக வேண்டுகையாலும், இவனுக்கு ஜெவதாஹர வ்யாவ்ருத்தலக்ஷணங்களிலே வயாநம் ஸ்ரீஹதுக்வமாகையாலே யிவனுடைய ஸாஸிவாஸிவ ஶுணவிஸிதிகளெல்லாம் அவளோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே நிறம் பெறுகையாலும், ஆகயிப்படி யிவனுடைய ஸ்வரூபம் வ்யக்கிதி வ்யஜிஜெஶாநஹமாயல்லாதிராமையால், இவ்விடதில் பெரிய பிராட்டியாருடைய ஸாஸிவம் ஶுமாக வநுஸந்திக்க வ்யாவமாயிருக்கக்கடவது. என்று பிள்ளையருளிச்செய்வார். இன்னமும் சிலவாவாயர்கள் கவந்திகனுக்கு யாமத்திலே கயமில்லாதாப்போலேயும், வ்யா

நபேக்ஷிதவ்யதிரேகேண ராஜாவுக்கு அபிஷேகமில்லாதாப் போலேயு மிவனுடைய ரக்ஷகத்வஶேஷித்வங்கள் இவளைத்தவிர இல்லையென்றருளிச்செய்வர். நஞ்ஜீயரிவ்வர்த்தமருளிச்செய்யச் செய்தே ‘பிராட்டிக்கு ஸத்தாஸித்தி யெம்பெருமானாலே, எம்பெருமானுக்கு நிரூபகஸித்தி பிராட்டியாலே’ என்றிறே யருளிச்செய்வது. ஆகயிப்பதத்தில் ஶேஷத்வவ்யதிஸம்பந்தியான ஶேஷி, நிருபாதிக ஸர்வப்ரகாரஶேஷியாய், ஸ்ரீபதியாயிருக்கு மென்றதாய்த்து. இவ்வகாரத்தில் தியாநஶேஷத்வம் சொல்லுகிற உதாஹரண விஷயத்தை நிரூபித்தவிடத்தில் ஸாவயமாய்க் கிடந்தது’ என்றும் விஶதமாய்ப் பிராட்டியார் அகாரார்த்தமெனத் தெளிவதால் உகாரார்த்தமெனக்கூற விடமில்லை. மேலுமிப்பிராட்டியை சேதநகோடியிற் சேர்க்கக்கூடாதென்னுமிடம். தனி அயம் வர்ணவர்ணாக்யமென்ற ரஹஸ்யத்தில் ‘ஸ்ரீஶ்சைதந்ந்யத்ரய; அஶேஷாநாஜமத:’ என்று ஜகத்திற்கு ஶரீரமென்கையாலே, இவர்களைக் குறித்து ஸாக்ஷிணியென்னுமிடத்தைச் சொல்லிற்று. நித்யைவைஷாஜகந்மாதாவிஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ, விஷ்ணுவத்’ என்கையாலே அவனைக்குறித்துப் ப்ரதானையென்னுமிடம் சொல்லிற்று. இப்படியொழிய, சேதநரோடு ஸமானையென்னுதல் ஶரீரத்வேன ஸமானையென்னுதல் சொல்லுவது சேராது. ஆனால் ‘ஸர்வஶ்ச யாநஸ்வரஶ்ச’ என்று அவனிலுமிவளுக்கு ஆதிக்யம்சொல்லுகிற ப்ரமாணங்கள் சேருகிறபடி யெங்ஙனே யென்னில்; அவளுடைய ஹோமத்தையிலுண்டான வைஶேஷத்தைப்பற்ற அவனுக்குண்டான ப்ரணயித்வபாரதந்த்ரமாமித்தனை.’ என்ற வாக்யங்களில் ஸ்பஷ்டம். அன்றியும்; யோகாவாய ரஹஸ்யங்களுனங்காவது (உ) காரணமாக யிப்பிராட்டியாரை ப்ரஸாதிக்கிலா யிருக்கின்றதோவெனில், அதுவுமோவம். அதெங்ஙனேயெனில்; உபதேசப்படி திருமந்த்ரகாரணத்தில் உகாரமிருபத்தஞ்சா மக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமா யிரு

க்கையாலே ஜ்ஞாதாவைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் ஸமஷ்டிவாச கம். ஜாத்யேகவசநம். இத்தால் ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞாதாவென்று தேஹ த்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாய்த்து.’ என்றும், யாத³வ்ருத்திகப் படியில், ‘மூன்றும்பதமா யிருபத்தைந்தாமக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவா சியா யிருந்துள்ள மகாரம், கீழ்ச்சொன்ன ஜநந்யாஹ்லாத³ஶேஷ த்வத்திற்காஶ்ரயம் தேஹாதிவிலக்ஷணமான ஜ்ஞாத்ருவஸ்துவென்கிறது’ என்றும்,பரந்தப்படி திருமந்த்ரத்தில் ‘த்ருதீயாக்ஷரமான மகாரத் தாலே ப்ரக்ருதேஸ்வரமான ஜ்ஞாத்ருஸ்வரூபத்திலுடைய ஜ்ஞாநா நந்த³லக்ஷணமும் சொல்லி’ என்றும், த்ருதீயபதமான மகாரம் ஜ்ஞாத்ருவாசியாயிருக்கும்’ என்றும், ஸ்ரீய:பதிப்படியில் ‘மூன்றும் பதமான மகாரம் ஜ்ஞாத்ருவாசகம்’ என்றும், த்ருதீயபதமான மகாரம் ‘மநஜ்ஞாநே’ என்ற தா⁴துவிலே யாதல் “மநஅவ போ³த⁴நே” என்ற தா⁴துவிலேயாதல் வ ந மாய் நிஷ்பந் நமாகையாலே ஜ்ஞாதாவாய் ‘சென்று சென்று பரம்பரமாய்’ என்கிறபடியே தேஹேந்த்³ரியங்களிற்காட்டில் விலக்ஷணமான ஜ்ஞா தாவைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, ககாராதி ஹகாராந்த மான இருபத்திநாலக்ஷரமும் இருபத்துநாலு தத்த்வத்திற்கு வாச கமாய் இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமான மகாரம் இருபத்தஞ்சாம் தத்த்வ மான ஜ்ஞாதாவுக்கு வாசகமாகையாலே மகாரம் ஜ்ஞாத்ருவாசகமென் னவுமாம். ஸமஸ்தஜ்ஞாதாக்களும் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஜநந்யாஹ்லாத³ஶே ஷபூ⁴தராகையாலே ஜ்ஞாத்ருஸமஷ்டியைச் சொல்லுகிறது. வேதாந் தாசார்யரான வதிருக்கமும், ஸமஷ்டிவிஶேஷமாக யிப்பதத்திலே யநுஸந்தே⁴யம். உகாரத்திலே யென்றும் சொல்லுவார்கள்.” என்றும், தனிப்ரணவத்தில் ‘இம்மகாரத்தில் ப்ரக்ருதேஸ்வர கமும், ஜ்ஞாநாநந்த³ஸ்வரூபகமும் சொல்லுகிறபடி யென்னெ ன்னில்; இம் (ம) காரத்தில் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களிலே ப்ரக்ருதேஸ்வரகம் சொல்லிற்று. இதில் தா⁴துவாலே ஜ்ஞா நாநந்த³ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. இந்த தா⁴து ‘மநஜ்ஞாநே’ என்று ஜ்ஞாநார்த்த² ப்ரக்ருதிவாசகமாயிருக்க, ஜ்ஞாதாவைச்சொல் லுகிறபடி யென்னென்னில்; கு³ணத்தைச்சொன்னபோதே கு³

ணியையும் சொல்லிற்றுமென்று வேதாந்தஸித்தாந்தத்திலே, கீழ்ச் சொன்ன ஶேஷத்வம் சேதநாசேதந ஸாதாரணமாயிருக்க யிங்கு சேதநைகாந்தமான உகாரத்தை வ்யவச்சேதிப்பானென் னென்னில்; ஶேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறப்பது சேதநனுக்கே யாகை யாலும், ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநவ்யதிரேகமான ஸ்வாஹங்காரமமகா ரநிவ்ருத்தியுள்ளதும் சேதநனுக்கே யாகையாலும், ஶேஷத்வ ஜ்ஞாந கார்யமான கைங்கர்யமுள்ளதும் சேதநனுக்கே யாதலாலும், த த்வஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஜ்ஞாநமுள்ளதும் சேதநனுக்கே யாகையாலும், ஸ்ரீஸூக்தங்களுண்டாவதும் சேதநனுக்கேயாகை யாலும், அகாரத்திற்சொன்ன ஸ்வாமித்வத்திற்கு ப்ரதிஸம்பந்தி யான தாஸத்வமுள்ளதும் சேதனனுக்கேயாகையாலும் சேத நத்தில் இப்பதந்தான் ப்ரணவத்திற்குத் த்ருதீயா க்ஷரம் (உ) கா ர ம ா க வே ண் டு கையாலும், ஆக யிப்படி ஶேஷத்வாஶ்ரய ப்ரதிபாதகபதம் சேதநைகாந்தமான (உ) காரமாகவேணும். இதில் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஜாதைகவசநம், த்ரிவி தாத்மவர்க்கத்தையும் சொல்லுகிறது. ஆக யிம்மகாரத்தாலே ப்ர க்ருதேஃபரனாய், ஶேஷத்வாஶ்ரயமாய், ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூப னாய், ஜ்ஞாநகுணகனான ஆத்மாவைச்சொல்லுகிறது. ஆக சது ர்த்யர்த்தமான ப்ரணவத்தாலே (அ) கார வாச்யமான பரப்ர ஹ்மத்துக்கு (உ) காரவாச்யமான ஜீவஸ்வரூபம் அநந்யார்ஹ ஶேஷ மென்றதாய்த்து’ என்றும் உபபாதிக்கப்பட்ட விடங்க ளில் ஸ்பஷ்டம். இப்படியிருக்க நமது நண்பராகிய ஸாகேதரா மாநுஜ உபாத்யாயர் தன்னாலியற்றப்பட்ட புஸ்தமாகும் ஸ்ரீதத்வ ப்ரகாஶிகையின் துடக்கத்திலுள்ள ,,பிராட்டி ப்ரணவஸ்த (உ) காரவாச்ய ஜீவகோடி ப்ரவிஷ்டையாகையால் அணுஸ்வரூ பை என்றே ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தம்” எனவெழுதிய வரியானது ஸம்ப்ரதாயத்திலும்கூட தனக்குள்ள ப்ராஜ்ஞதையை வெளி யிடுகிறது. மேலும்; அப்புத்தகத்தின் ௧௬-வது புடத்தில் ‘ஸ கலவேதஸாரஸங்க்ரஹமான ஶ்ரீமந்த்ரவதித உகாரவாச்யத்வம் யுக் தமாகையாலும்’ என்றும், ௬௧-வது பக்கத்தில் ‘ அதவஸா

காரவாச்யத்வ மில்லாமையாலே உகாரவாச்யத்வ மிவளுக்குச் சிலவாசார்யர்கள் சொல்லுகிறதும்' என்றும், ௫௫-வது புடத்தில் 'மகாரவாச்யத்வம் ஸித்திக்கையாலே ஜீவகோடித்வஜ்ஞாத்ருத்வமும் தல்லக்ஷணங்களான ஶேஷத்வாதிகளும் ஸித்தம்.' என்றும், ௫௬-வது புடத்தில் பிராட்டிக்கும் ஸர்வவ்யாப்தியும் ஸர்வஶக்தியுமா யிருக்கையாலே ததாஶ்ரய மாவத்வ்யாப்திவ்யாப்திவாசகமாயிருக்கிற ப்ரணவஸ்தமான வ்யவவயத்தக மகாரவ்யாப்திவாச்யத்வம் கூடாமையாலே ஸ்தூலாஸாதாரணா வரிஸாண த்தை யங்கீகரித்து' என்றும், ௬௧-வது புடத்தில் 'பிராட்டிக் கும் ஸர்வவ்யாப்தியாஶ்ரயத்வ முண்டாகையாலே மகாரவ்யாப்திவாச்யத்வம்ஸித்திக்கிறதாகையாலேவேதநஸாமாந்யரூபிணியான பிராட்டிக்கு மகாரவரிஸாணத்வம் நிராபாதமே என்றதாயிற்று' என்றும், ௬௨-வது புடத்தில் 'மகாரத்தாலே ஜீவஸாமாந்யத்தி ற்கு யாத்ருஶவரிஸாணம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறதோ, அதுதானே யிவளுக்குங்கொள்ளவேணும்' என்றும், ௬௬-வது புடத் தில் 'அவள் (ம) காரவ்யாப்திவாச்யையன்றென்று சொல்லவொ ண்ணாது.' என்றும் ஸ்வஸித்தாந்தமா யெழுதின யிவ்வாக்யங்கள் ஸ்வஸம்ப்ரதாய நாயகாசார்ய ரஹஸ்யக்ரந்தங்களுக்கெல் லாம்விருத்தமானவை.இப்படி ஜாதிவாதம்போல் தனதுபக்ஷம் நஷ்டமானாலும், வ்யாப்திபக்ஷம் நஶிக்கவேணுமென்ற துராக்ரஹ ப்ரயுக்தமான யிவ்வாதமே ஶாஸ்த்ரஸங்கதமாயிருக்க த்தமது புத்தகத்தில் உ௬-வது புடத்தில் 'சேதநஸாமாந்ய மென்றங் கிகரிக்கிறது ஸாஹஸமென்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகாபேரிற் பாய் ந்தெழுதினது ஸ்ரீபாஷ்யஸித்தாந்தமாகும் ஸ்ரீஸூக்தியினின்றும் படித்துக் கண்டுபிடித்த வதுவ்யமாக வஸ்துஸ்வரூபமாமத்தினை. இவ்விதம் ஶ்ரீசாவார்யராகும், நமதாப்தருடைய ஶ்ரீபாஷ்ய ரவின் ஸித்தாந்தமே ஶாஸ்த்ரமாகவும் ஶ்ருதமாகவும், பிராட்டி யாருக்கு சேதநகோடித்வஜ்ஞாத்ருத்வத்தை நிஷேதித்தும், (ம) கா ரவாச்யத்தையைக் கூறுமதும் (அ) காரவாச்யத்தையை ஸ்தாபித் துமிருப்பதாலே யிவ்வாக்ஷர் வாக்யங்களெல்லாம் ஶ்ரீசாவார்ய

ருடைய மதத்திற்கு பாஹ்யமாயின வென்பதற்கு ஐயமேயில்லை யாயின. ஆகையால் ஸ்ரீ தத்த்வப்ரகாசிகா வாக்யங்களெல்லாம் லோகாயத மதாநுஸரணங்களுமல்லாதே, ஸௌகதஜைமினிக ஸாம்ப்ரதாயாநுஸரணங்களுமல்லாதே த்ரிசங்குவின் ஸ்திதிபோல் மநுஷ்யகோடியிலும் தேவகோடியிலும் சேராதே தத்தளித்துப் போயின. ஸ்வாசார்யஸம்மதமல்லாதே கேவலம் தனது தர்க்க வைசித்ர்யத்தைக்கொண்டு க்ரந்தமெழுதுவதும், வாசிப்பதும் ப்ராமாணிகருக்குக் கூடாதென்னுமிடம் 'ஆர்ஷம் தர்மோபதேசஞ்ச வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா । யஸ்தர்க்கேணாநுஸந்தத்தே ஸ தர்மம் வேத நேதர: ॥' என்றும், 'ச்ராந்யமார்க்கஸ்த: கேவலதர்க்கச்ராந்தகர்வதே' என்றுமுள்ள ப்ரமாணத்தை யநுஸரித்து ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் தத்த்வத்ரயாதிகாரத்தில் 'தர்க்கவைசித்ர்யத்தால் நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச்செய்தேயிறே நாம் ப்ரமாண சரணராய்ப் போருகிறது.' என்றும், விரோதபரிஹாராதிகாரத்தில் 'இங்கு கேவலதர்க்கங்களை யிட்டு ப்ரமாணங்களை பாதிக்கலாகாதென்னுமிடம்முன்பே சொன்னோம்' என்றுமருளிச்செய்தார். ஆகையால் ப்ரபலப்ரமாணங்களன்றிக்கே ஸ்வாசார்யாதி மதத்திற்கும் விருத்தமாய் எப்படியாவது பெரிய பிராட்டியாரை ஜீவகோடியிற் புகுவித்தல்வேண்டுமென்ற துராக்ரஹமூலகங்களான வாக்யங்களை எழுதுவது ஸ்வாசார்யாதி மதத்திற்கும் விரோதமேயாவதுமன்றி, இவ்வஸஹ்யாபசாரத்தால் மஹாவ்யஷ்டிஸமஷ்டிக்கும் விநாசம் ப்ரஸங்கிக்கும். மேலும்; சரண்யசரணார்த்திகளான ஜீவர்களுக்கு ஸ்வரக்ஷணமாய ஸ்வவ்யாபாரங்கூட ஸ்வரூபவிரோதியென்று, நவவிதஸம்பந்தமென்ற லோகாசார்ய ரஹஸ்யத்திலுள்ள 'பர்த்தாவுக்கு ஸ்வரக்ஷணாந்வயம் கூடாமையைக் காட்டுகிற ஸம்பந்தம்' என்றதையும், தனி ச்லோகத்திலுள்ள 'தானொன்றுஞ்செய்யாதே அவன் ரக்ஷிக்கக் கண்டிருக்குமாகில், அது இருவர் ஸ்வரூபத்திற்கும் நன்னிறமுண்டாக்கக்கடவது' என்றதையும், அது தன்னடைவேபோம், இவனுடைய வ்யாபா

ரம்வாமன் ஸம்ப்ரஜையைப் பிடிக்குமாப்போலே’ என்றதையும் பல
விடங்களிலும் சொல்லியிருப்பதால்; அம்மதத்தைச்சார்ந்த யிம்
முனீசுவரரும் அவ்விதமே தூஷ்ணீமிருக்கவேண்டியிருக்க ஸர்வ
தத்வத்தைப்பற்றியாவது, ஜீவதத்வத்தைப்பற்றியாவது உபா
யம் முதலிய மற்றெந்த விஷயத்தைப்பற்றியாவது வஸிஷ்டாய்க்
கப் புறப்படுவது ஸ்வதந்த்ரப்படி ஸம்ப்ரதாயமும் ஸம்ப்ரதாய
விரோதமுமாம். ‘தன்னடையே போகும்’ என்று ப்ரமாண
மிருக்க நிரர்த்தமாயிக ஸம்பந்தமான ஸர்வதத்வத்தின்
ஆராய்ச்சியானது சதுர்வேதசதுரனாய், கிஞ்சிஜ்ஞனாய், ஸ்வயம்ப்ர
திபத்தனாய் ‘ஸம்ஸாரவ்ருத்தி தாரதம்யஸ்த்ரீபும்ஸா ஸர்வதே
வா’ என்ற நிலையனாயுள்ள யிஜ்ஜீவனுக்கு ஸம்ப்ரதாய விரோத
மாகையால், தத்வங்களுடைய உத்கர்ஷநிகர்ஷவிஶேஷங்களை
ஆசார்யக்ருதமான ஓர் வ்யாபாராவதாரணமாவதுபற்றி ஶ்ரீ
பாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயப்படி தந்நிஷ்டர்க்கு உபாய கோடி
யிலே ப்ரவேசிக்குமாதலால் ஸ்வாபாவிக ஜ்ஞாநத்தை ப்ரமேய
மான ஸம்ப்ரதாயவிரோதமேயாம். ஆகையால் நமதாசார்யர் தத்வ
ப்ரகாசிகையென்ற க்ரந்தமெழுதவாரம்பித்ததே முதலில்
அவர் மதத்திற்குப் பரமார்த்தமான ஶ்ரீபாஷ்யகாரருடைய
மதத்திற்கு ஸம்மதமில்லாததேயாம். அன்றியும்; ஶ்ரீபாஷ்யகார
ஸித்தாந்தப்படி அவர் ரஹஸ்யாதிகங்களான க்ரந்தங்களெல்லாம் ப்ரவர்த்தி
வ்யாபாரங்கள் அவருக்கே விரோதங்களாயிருக்க யிவ்வாசார்யர் புஸ்
தகமெழுதக்கூடாதென்பதற்குக் கேட்கவும் வேண்டுமோ. இரண்
டாவது, எழுதவாரம்பித்தாலும் ஸ்வதாசார்யாநுக்ரஹமாயெ
ழுதவேண்டும், அதுவுமில்லை. மூன்றாவது; வேறுஶிஷ்யஸம்ப்ரமாண
த்தை முன்னிட்டாவது எழுதவேண்டும், அதுவுமில்லை. நான்கா
வது; தனக்கொரு ப்ரதிஷ்டமுண்டோவெனில்; அதுவுமில்லை.
ஏனெனில்; ஸ்வயம் ஸம்ஶயாத்மயங்களையும் விட்டவனல்லாதலா
தலால் ஜ்ஞாநவ்யாபாரத்திற்கேதுவாயும் ஸ்வதந்த்ராவிஶேஷஜநகமா
ஜ்ஞாநவ ஸ்வதந்த்ரவாயுமுள்ள ப்ரவ்ருத்திஸித்தமாகும் ஸ்வகார்ய
பத்தைக்காட்டும்க்ரந்தநிர்மாணம் சதுர்வேதம்வஸிஷ்டாஜ்ஞயதோ

விரோதம். அவிஜ்ஞஜநஸந்தோஷகரவ்யாக்யாநிக தத்வவ்ருத்தி வாதகக்ரந்த நிர்மாணமோ அதியுக்தமேயாகும். இவர் எழுதியது அத்யக்ஷபாஷ்யவிரோதமென்பதையும், அத்ருஷ்டார்தாயுக்தி தவிரோதமென்பதையும் முன்பே காட்டியதுபோக மேலுமெழுதுகிறோம். அநேகதர்க்கவும் ஶாஸ்த்ரார்த்தமென ஸங்க்ரஹித்திருக்கின்றார். ஆகையால் ஸர்வதா இந்த ஸாகேதராமாநுஜ ஜீஸ்வரர் ஸ்ரீதத்வப்ரகாஶிகையை யெழுதினது, ஸஸம்ப்ர தாயாநுஸரணம். நாமெவ்விதம் நிரூபணம் பண்ணிக் காட்டினாலும் ‘ஜ்ஞாநஸரஸஹஸ்ரேஷ்யாஸ்வாதிதாவிதாரா। தாவேதஜ்ஞாநவஸ்ஸா நிரர்தகா:॥’ என்றபடி ஜகத்திலொருவரும் ஶ்ரவணம் செய்தபடி நடப்பதில்லையே யாம். என்றாலும்; விபரீதரூபமான ஶாஸ்த்ரம் ஜ்ஞாநவத்தை யனுஷ்டிப்பதில்லை. இங்கு வேதநாவ்ருத்தி வேதநாரூபமான ஸகலவ்யக்திகளையும் வ்யவஸ்திதி செய்யுமுன்பே தத்வமாகவிட்டே ‘ஸாக்ஷாத்ஸம்ஜீத’ என்றதுபோல் பற்ற வேண்டுமென்றிருக்கும் ஸ்வாதந்த்ரியத்தை யதிக்ரமித்து ஐக்யதத்வவிஷயத்திலிழிந்தது, இம்முனீசுவாருக்கு ஸ்வஸ்வயவிரோதமென்பதை ஸ்பஷ்டமாய்த் தன்மனம் அறிந்திருக்கினும், அவிஷ்வக்ஷேப ஸங்ரக்ஷணையல்லவோ யிதற்குக்காரணம். நிரூபகர்களுமிப்படியிழிவரேல்; ‘யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்டஸ்தத்தேதவேத ரோஜந:। ஸப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்தந்நுவர்ததே॥’ என்று லோகஹிதார்த்தமாய் வ்யவஸ்தித்த ஶாஸ்த்ரமும் ஜகத்தில் லாதே வ்யாயநயாபராங்களாகு மென்பதில் ஸம்ஶயமில்லை. அஸ்தோகாஸ்ரிவிஷ்ணு வேங்கடாஸ்ரிக்கு ஸமீபத்தில் அவதரித்து ஸத்ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தநம் செய்தருளிக்கொண்டிருந்த ஜ்ஞாநவைராக்யாநுஷ்டாநஶேவதிஸாக்ஷாத்ஸ்வாமியின்காலம் இதற்கு ௪௦௦ ஸம்வத்ஸரம் முன்னேயிருக்க இதுவரையில் யாரும் அந்த ஸ்வாமி அருளிச்செய்த ஸ்ரீதத்வஸிஷ்டாநுஷ்டாநத்தை உபேக்ஷிக்காதிருந்தது ஸம்ப்ரதாயபலத்தாலோ, ஸத்வவிஶிஷ்டத்தாலோ, அல்லது இரண்டினாலுமோவென்று விவேகியான நிரூபகர்கள் அறியக்கடவர்.

இதாநீந்தந ஸம்ப்ரதாயிகர்களுடைய ஸாம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தநம் 'ஸ்வஶிஷ்ய ஜநரக்ஷணதீக்ஷிதேதி ஶாஸ்த்ரீதிஶாஸ்த்ரஸ ... வ்ய ... ஸ்வஶாஸ்த்ரதீர்த்ய ... ப்ரவர்த்திதவ்யம் ... ணார்த்தமாஸ்ய ... தம்ஹேதீய நாராயண: ॥' என்றபடி ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவேக்ஷகமானது. அந்த ஸ்வாமியினுடைய ஸாம்ப்ரதாயம் ஸத்யம் ஸம்ப்ரதாய நிரபேக்ஷமானது. அதனாலேயே ஜ்ஞானவைராக்யாநுஷ்டாநஶேவதிஸாக்ஷாத்ஸூரிஎன்றதிருநாமம் ப்ரஸித்தமாயது. ஸ்வாமிநஶிகனும் ஸம்ப்ரதாயவரிஶேஷியில்ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸ்வாதந்த்ரமேமில்லை. ஸ்வாதமாய் தோற்றினாலும் யோஜநாபேதத்தால் உடையவர்ஸித்தாந்தத்திற்கு நயனம் பண்ணுவிக்கலாமென்று ஸமோக்தியில் ப்ரஹ்மவிதவ ஸம்ஹாரநாஶம்ஜேயால் பேதவாதத்தை யொப்பியருளவில்லை. இதன் விவரங்களை நமது ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யாநமாகிய வித்வதநிபுணியில் பரக்கக்காணலாம். இந்த க்ரந்தம் ஸதாநீந்த நர்களான ஶேஷஶேஷவைஷ்ணவஸமுதாயத்திற்காக எழுதப்படுவதால், யுதிஷ்டிரன் ஸ்ரீநாராயணவரயுரையும், அர்ஜுநன் ஸ்ரீஷாவாயுரையு மெதிர்த்துப்போர்புரிந்ததுபோன்றகணக்கில்சொருகிற்கும். இது 'ஸ்வதாயிநஸ்யாஞ்ம ஸந்த்யாஶேஷாவிவாதயந்து' என்ற ப்ரமாணாநுஸாரியாய் ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டதேயாம். ஸ்வாமிநஶிக னவதரித்த கலிஶகம்; ௪௩௭௦ வது ஸம்வத்ஸரம் துடங்கி வர்த்தமாநமாகிய ௫௦௩௫ வது கலிக்கு ௫௦௪௯ வரையில் ப்ரதிவக்ஷிகள், அவர்மதத்திற்குவர்ணநமா யெழுதப்பட்ட ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின்பேரில் பல ஜாதியிலும் பிறந்த எத்தனையோ வர்ணிதஜநர்கள் பாறையில் வாழைத்தண்டை யறைவதுபோல் ப்ரதிவாதம் செய்தும், புஸ்தகமெழுதியும் அவைகளை முத்ரணம் செய்வித்தும் ப்ரகாஶப் படுத்தியுமிருக்கின்றனர். இப்படி மேன்மேலும் எழுதுவதற்குக் காரணம் ப்ரதிவக்ஷியின் ஸ்வமதநிஷ்டர்க்குள்ளேயே பரஸ்பரம் பரஸ்பர மெழுதப்பட்டதெல்லாம் ஸ்வாமிநஶிகவக்ஷத்தின்பேரில் ஸமீசீநவர்ணநமாகவில்லை யென்றல்லவா.

மேலும்; வ்யவஹிதர்களாய் ஸ்வப்ரக்ருதிகளாய் ஜாயமாந கடாக்ஷமுள்ளவர்களாய் ஸத்வஸாத்விக ப்ரக்ருதிகளாயுள்ள ஸதிஸதிஷ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸௌம்யஜ்யேஷ்ட வைஷ்ணவஸங்கேத ஸம்ப்ரதாயத்தைவிட்டு யதார்த்த ஜ்ஞாநாநுஜீவ ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரவேசித்தும் வருகின்றனர். இது பாவாதுர பாஹ்ய மதப்ரவேசம் போலென்கில்; ஸ்ரீபாஷ்யகாராதிகளிடத்திலும் ஸதிப்ரஸங்கம்வரும். கல்வியில்லாத பாமரர் ப்ரவேசிப்பது ஸாங்கேதிகமான மதம். கல்வித்தேர்ச்சியுள்ளவர் ப்ரவேசிப்பது ஸம்யக்ஜ்ஞாநாநுஷ்டான ஸம்ப்ரதாயம். ஆனதால் தான் ‹ஸாங்கேதிகீதிரஹிதஸ்யைவ ஷண்டஸ்ய தத்ஜ்ஞாநாந்த் வியாஸ்ய திஸ்ருதீம் ॥......› என்று ஸ்வாமிகளும் அன்றே யருளிச்செய்தாரிறே. கேவலமோர் கடாக்ஷமாத்ரமான ரஜதவர்ணஸாதநத்தால் ஸ்வஸம்பத்தி ஸகலருக்கு அந்நமாத்ரமேயாகையால், அர்த்தகாமேடியாக ஸாமவதநிர்ணயம் செய்வது ஸ்ருதிக்கும் ஸம்மதமாகையால், கேவலம் மதாந்தர்க்குக் கேட்கவேண்டாமாகும். இப்படி மதாந்தரதிக மாய் வந்த ப்ரஸங்கத்தால் ஸாமவதனுக்குவேண்டிய ஸர்வ நிர்வணம் செய்தோம். இனிப்ரக்ருதவாக்யார்த்தம் ப்ரஸங் கிக்கப்படுவதாவது :—இம்மாதிரியாக பெரிய பிராட்டியார் (தீ) காரணவஸ்துவல்லவென்றும், ஸகாரணவஸ்துதானென்றும், ஒரு ஸமயம் உகாரணவஸ்துவானாலுமாகலாமென்றும், ஸர்வஸாதாரண காரணவ்யாபாரமென்றும், ஸாமாந்யமான த்ரிவிதவைதநிகாத்யத்ரவ்யத்வையல்லவென்றும்நிரூபிக்கப்பட்டபின்பு, இப்பெரிய பிராட்டியார் எம்பெருமானோடு ஸர்வஸௌஸர்வகா ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வதா அவிநாபாவத்தையோ, அவாவி ரஹிதத்தும், அவாவிவியோகத்துமிருப்பவளோவெனில்; ஸர்வதா ஸர்வஸௌஸர்வகாலாவஸ்தைகளிலும் அப்ருதக்ஸித்தையே யாம். அதெங்ஙனேயெனில்; லோகாசார்யர் தமது தனி அயம் வர்ணவாக்யமென்ற ரஹஸ்யத்தில் ‹ (நித்யயோகைதவ்ய) என்னக்கடவதிறே (இறையுமகலகில்லேன்) என்றும் (நித்யாந

வாயிநீ) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒருக்காலும் பிரியாதிருக்கும்மென்கிறது.' என்றும், ஸ்ரீய:பதிப்படி ரஹஸ்யத்தில் 'ஆஶ்ரயிக்குமவர்களை ஸம்ஸாரத்தோடே சேர்க்கைக்காகப் பிரியாதிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது, என்றும், அதிலேயே சிறிதுமுன்பு '(ஏதேவ) ஸஹாதிகாரஸ்திதையான பிராட்டியுடைய நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. (அகலகில்லேனிறையும்) என்கிற படியே இவள் என்றுமொக்க வீசுவரனைப்பிரியாதிருக்கையாலே, ஆஶ்ரயிக்க விழிந்த சேதனனுக்கு யிவள் ஸந்நிதியில்லையென்று பிற்காலிக்கவேண்டாதே ருசிபிறந்தபோதே ஆஶ்ரயிக்கலாம்படியிருக்கும்.' என்றும், பின்னும் சிறிதுமுன்பு 'ஸ்ரீஶப்தம் ஸம்ஸாரிணை யெப்போது மொக்க ஆஶ்ரயித்துக் கொண்டிருக்குமிருப்பையும் சொல்லுகிறது" என்றும், "பரந்தபடி ரஹஸ்யத்தில் "இங்குத்தை ஸ்ரீஶப்தம்" என்று துடங்கி "ஸநாஸ்வ விஶேஷத்தில் தனக்கு ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படியிருக்கையாலே நிரந்தரஸம்ஶ்லேஷத்துக்காகவும் அவனை க்ஷணகாலமும் பிரியாதே ஸர்வகாலமும் ஸம்ஶ்லிஷ்டையாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (மாத்ரு தேவோ பவ, பித்ரு தேவோ பவ) என்கிறபடியே மாதாபிதாக்களைச்சேர்த்து கிம்விஸ்ரஸித்தாலிறே புத்ரனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுள்ளது. அப்படி (த்வஜாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா) என்கிறபடியே நேரே மாதாபிதாக்களாயிருக்கிற பிராட்டியையுமீசுவரனையுஞ் சேரவைத்து கிம்விஸ்ரஸித்தாலிறே யிவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுள்ளது." என்றும், இந்த ரஹஸ்யம் சிறிதுமுன்பு "இரண்டு தலையையும் சேர்க்கக்கடவளாயிருக்கிற பிராட்டியாருடைய நித்யயோகத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது." என்றும், பின்னுஞ்சிறிதுமுன்பு (நித்யாநபாயிநீ) என்றும், (அகலகில்லேன்) என்றும், (விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ) என்றும், (ஸஹஸ்திரண்வ ஹாயயா) என்றும், (தன்னோடும் பிரிவிலாத திருமகள்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஈசுவரனோடே நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டையாயிருக்கையாலே ஆஶ்ரயணோந்முகனான சேதனன்" என்றும் "ப்ரஸந்நதோடு, ஸ்வாதந்த்ர்யத்தோடு, ஸௌந்தர்யத்தோடு

வாசியற எல்லாவிடத்திலும் பிரியாதேயிருக்கும்” என்றும், “ ஶ்ரீ ஶரணே க்ஷணகாலமும் விஶ்லேஷிக்கில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கக்கடவ தாய்” என்றும், தனிஶ்லோகவுத்தரவாக்யத்தில் ‘இப்படியிச்சேர்த்தி யொழிய தனித்தவளே ப்ராப்யை யென்று பற்றுதலும், அவ னேப்ராப்யனென்று பற்றுமதுவும் விநாஶம். உடலையும் உயி ரையும் பிரித்தார்க்கு விஞ்சமில்லாதில்லையிறே. (அநந்யாராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா। அநந்யாஹி மயா ஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா) என்றிருவருடைய ஸ்வபாவத்தை யிசை யாமலித்தனையிறே. இவ்வஸ்து ஸ்வபாவத்தை யிசைந்தார்க்கு நிஶ்சயமேயிறே ப்ராப்யம்” என்றும், தனிவசநத்தில் “ (ஶ்ரீ) என்கிறவன் ஸ்ரீமானுமாய் நாராயணனுமாயிருக்கையாலே ஶ்ரிய: பதித்வ நாராயணத்வங்கள் பரத்வஸௌலப்ய ஹேதுவாகிறப டியெங்ஙனேயென்னில்; ஸ்ரீயாகிறாள்;—ஸர்வருடையவும் ஸம்ருத் தவஹிதி ப்ரவ்ருத்தி விஷயபூமாக ஆஶ்ரயணீயை யாயிருக்கை யாலே, இவனுக்குப்பதியென்கையாலே பரத்வஞ் சொல்லிற்று. (ஶ்ரேய:பதே மே ஶ்ரீபதே ப்ரஶாஸ்தே) (அவாப்த ஸமஸ்த காமோ வஸ்யா ஜநகாத்மஜா.) (திருவுடையடிகள், திருமகளார்தனிக்கே ள்வன், பெருமையுடையபிரான்) என்னக்கடவதிறே. ஸ்ரீயாகி றாள்; ஜகந்மாதாவாயிருக்கையாலே. இவனுக்குப்பதியென்கையா லே ஸௌலப்யஞ்சொல்லிற்று. (ஶ்ரீயவோஷதஸ்வ தஸ:) (கோலமல ர்ப்பாவைக்கு மன்பாகிய வென்னன்பேயோ) என்றும், நாராய ணஶப்தத்திற்கர்த்தம் ஜகத்காரணத்வமும், ஜகத்ரக்ஷகத்வமுமா கையாலே ஜகத்காரணத்வப்ரயுக்தமான பரத்வமும், ஜகத்ரக்ஷ கத்வப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யமும் சொல்லப்பட்டது. ஆக (ஶ்ரீ) என்று ஸ்ரீமானுமாய் நாராயணனுமாயிருந்தவென்னை என் றபடி. இத்தால் அநுஸந்தாநவாக்யத்தில் ஸ்ரீஶப்தத்தையும், நா ராயணஶப்தத்தையும், ஸூசிப்பிக்கிறது. இதுக்கேது விஶ்யநுஸந்தா நங்களிரண்டுமே ஸமாநவிஷயமாகவேண்டுகையாலே. ஆக வித்தால் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஶரண்யனென்றாய்த்து” என்றும் “ஆகையா லிவ்விஶிஷ்டவேஷத்திலாஶ்ரயித்தாலாய்த்துஃபலஸித்தியுள்ளது. பிரி

விலாஶ்ரயிக்கையாவது தேவதாந்தரஸமாஶ்ரயணதுல்யமாம்" என்றும், பிராட்டிக்குள்ள ஸார்வகாலீநத்வயோகத்தையும், ஶரண்யத்வத்தையும், ஸத்தாஸ்த்திதியையும், வியோகத்தில் ஸத்தாஹாநியையும், ஆஶ்ரிதனுக்குண்டாகும் நாஶத்தையும், தேவதாந்தராஶ்ரயணம் போலேவரும் அநர்த்தத்தையும் ப்ரகாஶமாய்க் கூறினார். ஆகையால் பிராட்டியைவிட்டு எம்பெருமானுக்குத்தனித்தொருயிருப்பேயில்லை யென்றாய்த்து. இப்படியான பொழுது வஸ்துக்களிரண்டாகவும் ஐகஶேஷித்வமொன்றாகவுமுள்ள ஶேஷித்வஸ்த்திதிஸித்தித்தது. இவைகளை யஜ்ஞபஶு போலென்றதால், பிராட்டிதத்வத்தை அசேதநமாக்கலாகுமோவெனில் பத்நீத்வநிர்தேஶத்தாலே சேதநத்வமே ஸூசிப்பதால் அப்படிச்சொல்வதும் அஸங்கதம். சேதநத்வம் ஸம்பாவிதமான பொழுது 'ஶ்ரீ க்ஷமாஸாநுதீர்தேவாஸ்ததா, தத்தேவகஞ்ஜநயநா ப்ராவாவிஶேத', 'தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" இத்யாதிவசநங்களெல்லாம் காரணத்வம்ஸகமேயென ப்ரமாணிக்கின்றன. ஆகையால் காரணத்வம் ப்ரஸக்தமாகின்றது. அப்பொழுது "ப்ரஹ்மஶப்தவாச்யோ நிரஸ்தநிகிலதோஷ:, அநவதிகாதிஶய ஸங்க்யேய கல்யாண குணகண:, ஸர்வேஶ்வரோ தத்ஸஹிதயைவ ஸ்வரூப ப்ரஹ்மத்வ குணயோகேந ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மஶப்த: | ப்ரஹ்மத்வஞ்ச ஸ்வரூபேண குணைஶ்ச யத்ராநவதிகாதிஶய: ஸோ(அ)ஸ்ய முக்யோ(அ)ர்த்த: ஸ ச ஸர்வேஶ்வர ஏவ | அதோ ப்ரஹ்மஶப்தஸ்தத்ரைவ முக்யவ்ருத்த: | தஸ்மாதந்யத்ர ததுண லேஶயோகாதௌபசாரிக: | அநேகார்த்தகல்பநாயோகாத் பகவச்சப்தவத்" | என்ற ஶ்ரீபாஷ்யவாக்யத்திற்கு விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கின்றது. ஆனபொழுது பிராட்டிக்கு அஶேஷவிதவிஶேஷித்வமாவது, ஶரண்யத்வமாவது, ப்ரஹ்மவிஷயகஸத்தா ஹேதுத்வமாவது, நிரவகாஶஸத்தமான ப்ரஹ்மத்திற்கு பரார்த்திஷகாராதிஆரா ஏகஷீஸாபேக்ஷத்வமாவது கூறுவது எம்பெருமானார் ஸித்தாந்தத்திற்கு அத்யந்தம் விருத்தமாகும். ஆகயிவ்வளவு ஸம்ஶ்ருதிசேஷயில் ஸோகாவாயுர்பிராட்டியாருக்கு ப்ரமாணவஶங்க

ளைக்கொண்டும் ஸ்ரீதேவ்யாதீநஸஹஸ்ரநாமஜ ஸ்ரீஸ்தவாம்ஶக்ருத ஸ்ரீ பராஶரபட்டார்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டும், சிற்சில வைதிஸூத்ரங்களைக்கொண்டும் யத்யபி பகவான் நிரபேக்ஷஸ்வதந்த்ரனேயாகிலும், இப்பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வத்தையும் (ஸஹைவ ஸர்வாவிவஸ்திதா, ப்ரஸீதஸ்வேச்சயா ஸ்வ ஸம்பதி, ஆர்தபேத்யவாநஜநந்யா: பாபஶோஷகா! நாபேக்ஷதே ஹாதாநஸாக்ஷிவிஷ்வக்ஸேநாதா:, ஆர்த்ரேவேஷ்யஸ்ய தத்வேத்தி ஜாநே ஸ்த்ரியோஷ்டஸி) என்று புராணத்தின் ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லச்செய்தே, உபேயத்வத்தையும், பூர்ணாக்ஷரந்யாயத்தால்சிற்சிலவிடங்களில், (ஈநிதய்ஸேவா தேவாநாம் பராப்ரஹ்ம ஸம்) என்றும், (தவஹ்யேவாதந்த்ர ப்ரகாஶா மாமஸ்து பேத்யஸ்தாநஹோ ப்ரபத்யே) என்றும், (தவேஶரணம்ஹ) என்றும், (ஶரணம்ப்ரபத்யே) என்றும், ப்ரமாணங்கள் கூறச்செய்தேயே ஶரண்யத்வம் பிராட்டிக்கு முண்டென்றும், இவள் நித்யயோகமே ரக்ஷணத்திற்கு ஹேது வென்றும், இல்லையெனில், ஆஸ்ரயிப்பானுக்கு ரக்ஷணம்போய் விநாஶமே ப்ரஸங்கிக்கு மென்றும் அதனாலிவளுடைய நித்யயோகமே இவனுடைய ஸத்தைக்கு மூலஹேது வென்றும் ப்ரமாணிகளையாற் கூறினார். ஆகிலுமிவர்ஸ்ரீக்குபுருஷகாரத்வத்தையும், ஸஹோபாஸ்யத்வத்தையும் ஸவிஶேஷாபேக்ஷத்வத்தையும் ஸ்திரமன்றிக்கே ஸஷ்டமாய்க்கூறினரென்றாலும், உபாயத்வத்தைமாத்ரம் ஸஷ்டமாய்க்கூறக்கூசிவேதநாகாரத்தாலிப் பிராட்டியாருக்கு மற்றவேதநமான மாணயோகம்போல் உபாயஶரீரத்தில் அந்வயமில்லையெனவெழுதினர். அதெங்ஙனேயெனில்,—கமது தனியபென்ற ரஹஸ்யம் ப்ரபந்நவாக்யத்தில் ..இவள் புருஷகாரமாகிலல்லது ஸம்ஸாரியில்லை ஸம்பத்துக்கு ப்ரபந்நக்ஷணவதியாயிருக்கு மதிலேயிறே உபாயஸாவமிருப்பது. ஆனால் இப்புருஷகாரத்திற்கு உபாயஶரீரத்திலே அந்வயமுண்டாக வேண்டாவோ வென்னில், மாணங்களும் விக்ரஹங்களும் அவேதநமாகையாலே உபாயஸ்வரூபத்திலே அந்வயமுண்டு. மாணா

நாசோஶ்ரயஸ்வாதந்த்ர்யமாகையாலே இவனுக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்ய ஸம்பந்தமுண்டேயாகிலும், இவள் வேதநாஜ்ஞப்ரோபரமாயிருக்கையாலே, உபாயஶரீரத்திலிவ ளுக்கு அந்வயமில்லை. இவள் புருஷகாரத்திலே ஸாதநபாவம் கிடையாதேயாகிலு மிவள் ஸந்நிதியை அபேக்ஷித்துக்கொண்டாய்த்து உபாயம் ஜீவிப்பது. ஆகையாலிவள் பக்கல் ஸாதநபாவம் கிடையாது' என்றது. ஆகயிதனால் லோகாசார்யருடைய பக்ஷத்தில் ஜநநீ தாவிற்கு உபாயத்வமில்லை யென்றும், கேவலம் புருஷகாரத்வமென்பது ஸாதநகோடியில் அந்விக்காதென்றும், ஈஶ்வரன் ஸ்வதந்த்ரநிரபேக்ஷமாக ரக்ஷகனாகையால் அவனே உபாயம் என்றும், ஈஶ்வரனுக்கிரக்கம் வாராதுபோனால் இப்புருஷ காரமும் வ்யர்த்தமாமென்றும் தாத்பர்யமாயிற்று. என்றனு மிதுவரையிலிவ்விஷயத்திற்காக உதாஹரிக்கப்பட்ட யிவருடைய ரஹஸ்யத்ரயஸூக்திகளெல்லா மிவ்வாக்யத்தோடு விரோதிக்கின்றனவாகையால், (க) புருஷகார மானலல்லது ரக்ஷிப்பில்லை யென்றது ப்ரமாணமா? அல்லது, 'அவன் பக்கலி லிரக்கமில்லாத புருஷகாரத்திற்கு ரக்ஷிப்பில்லை' யென்றது ப்ரமாணமா? (உ) மேலும்; பிராட்டிக்கு ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் நித்யயோகஞ்சொல்லி அதனாலெப்பொழுதும் ஸமயம்பாராதே எல்லோர்க்கும் ஆஶ்ரயிக்க லாமென்றது ப்ரமாணமா? அல்லது, அவள் நித்யஸந்நிதியா யிருக்கச்செய்தேயும் அவனுக்கு ஒருஸமயமிரக்கம் வாராதிருக்க க்கூடுமென்றது ப்ரமாணமா? அல்லது, ஒருஸமயம் பிராட்டியார் தமது ஸ்வாதந்த்ர்யகார்யத்திற்காக ஒதுங்கி வதிப்பாளாகையால் பிரானுக்குக் க்ருபையில்லாது போகுமென்றது ப்ரமாணமா? (௩) மேலும்; பிராட்டி யோகமில்லையாகில் பிரானுக்கு ஸத்தையே யில்லையென்றது வாஸ்தவமா? அல்லது, ஸந்நிதியில்லாதேயே ஸத்தைக்குக்குறைவின்றி ஆஶ்ரிதர்பக்கல்ப்ரதமிரக்கம்ஸம்பவியா தென்பது வாஸ்தவமா? (ச) மேலும்; ரக்ஷணார்த்தமான சுவயா தாவில் நிஷ்டமான (சு) என்ற பதம் 'ரக்ஷகனை எம்பெரு

மானைச்சொல்லுகிறது' என்றும் 'இதிற்சொல்லுகிற ரக்ஷணத்துக்குப்பிராட்டி ஸந்நிதி வேண்டுகையாலும் யாவஜ்ஜீவகமான ரக்ஷணவ்யாபாரவாந் ஸர்வேச்வரந்' என்றதாவது யதார்த்தமா? அல்லது, பத்நியான பகவானைவிட்டு பத்நீமான் ஒருக்ஷணமும் க்ஷாலிக அகன்றிருந்து, பகவானுக்கு தயாவிரக்கம் வாராதிருக்குமே மென்பது யதார்த்தமா? (ரு) மேலும்; இவர்கள் பிரிவிலாச்ரயிப்பது தைவதாஞராச்ரயம் போலென்பது ஸத்யமா? அல்லது புருஷகாரகவும் வேண்டி பிராட்டியைமாத்திரம் ஆச்ரயிக்க வேண்டுமென்பதும், உபாயவரண காலத்தில் எம்பெருமானை மாத்திரம் ஆச்ரயிக்கவேணு மென்றதும் ஸத்யமா? (சு) ஸ்ரீயஃபதிப்படியில் 'அகாரத்திலும் நாரசப்தத்திலும் பிராட்டி ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று' என்றது உண்மையா? அல்லது இவள் வேதநாஞமர்வரெ என்றது உண்மையா? என்று விசாரிக்கப்புகுந்தால் முன்பு கூறப்பட்ட வாதங்களிலெல்லாம் பூர்வாபர விரோதமே காண்கையால் இந்த பௌர்வாபர்ய வைவித்யமே யிந்த லோகாசார்யருடைய ரஹஸ்யக்ரந்தஸூக்திகளுக்கு ஸஹஜங்களாகையால் இவ்விஷயத்திலும் நாமப்படியே உபேக்ஷிக்கவேண்டியதல்லாதே யதார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷம்பண்ணுவது அஸாத்யமேயாகும். ஆனால் அதிவாதமென்ற சொல்லைவிட்டு ஸம்சயங்களையும் யோஜிப்பிக்கலாகும். இங்கு நமது நண்பராகிய ஸாகேதராமாநுஜ முநீச்வரர், இந்த தனியயம் பூர்வவாக்யமென்ற புஸ்தகத்திலுள்ள வாக்யத்தை மனதிலிருத்திக்கொண்டு, இதோ ரஹஸ்யபுஸ்தகத்தில் மற்றோரிடத்திலுள்ள 'அவன் ஸ்வரூபமெல்லை காணவொண்ணாத வைபவம்போலே, இவளுடைய ஸ்வரூபம் அணுவாயிருக்கச் செய்தே யிவளுடைய ஸௌம்யதையிலுண்டான வைபவம் சொல்லிற்றாகக்கடவது, இவளுடைய ஸ்வரூபமணுவா யிருக்கச் செய்தே ஸௌம்யதையாலே, அவனதில்; இவள் ஸ்வரூபத்திற்கு வைபவம் சொல்லலாமோ வென்னில்; முருக்கம் பூவுக்கும் செங்கழுநீர்ப்பூவுக்கும் நிறமொத்திருக்கச்செய்தே, தனக்கு வி

ஶேஷணமான வஸிலேஉத்தாலே செங்கழுநீர் பெருவிலையனுய்த் தென்றால் வேறொன்றாலே வந்த உத்கஷுமாகாதிறே. அப்படி இவள் ஸ்வரூபமும் அவனுக்கு ஶேஷமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவனிலுமிவளுக்கு ஏற்றஞ்சொல்லிற்றென்றால் வேறொன்றாலே வந்த ஏற்றமாகாதிறே. ஆகையால் ஜகத்துயிருவர்களுக்கும் ஶேஷமாயிருக்கையாலே ஜகத்துக்கும் வூஹிஜெயாயிருக்கும். ஸ்வரூபவெண வூணயிக்ஷதத்தாலே யிவனுக்கும் வூஹிஜெயாயிருக்கும்' என்றுதுடங்கி சிற்சிலவரிகளால் பிராட்டியை ஜகந்நாதாவாக்கி, வேதநர்களை வூஜெகளாக்கி, ஸம்ஸாரணைப் விதாவாக்கி, விதாவுக்குவஶ்யாயும் வூஜெகளுடைய உாதாவாயுமுள்ளவளிடம் ஹாஜுஜெதயாலே உாதும்வாரசஜூுமேயொழிய வாஸ்தவத்தில் விதாவுக்கு உாதாவே வரதஜெ. ஆகையால் வூஜெகளுக்கு ரக்ஷணம் உாதுக்ஷவாத்ஸல்யத்தை முன்னிட்டு நடக்கும்மென்ற சில வதிகளில் ஜகந்நாத ஈணமவென்றமட்டில் தமது வாஷகத்தில் வூஉஶுநம் பண்ணிவைத்தார். இங்கும் ஜொகாவாயுகதம் வேதநாஜுமெுாவஜெரயென்றதற்கு கநமம ணமாக இவளுடைய ஸ்வரூபம் கணமவென்றார். இவ்விரண்டு வாக்யயுங்களுக்கும் வேண்டுமளவு போராடி ஸ்வகத்தை ஸ்தாவிக்கவேண்டுமென்றுதான் நமது நேயர் வாஷகமெழுதிவிட்டது. இந்த ஜொகாவாயு ரஹஸ்யங்களெல்லாம் வஶமவ தாமஉம்போல் வூஹிவுாவர விரமஜமாயிருக்குமென்பதை ஒவ்வொரு வாஉவூகரணத்திலுமெடுத்துக் காட்டினோம். அவைகளுக்கெல்லாம் ஸமாதாநம் சொல்வது ஸவுஹமிவாக்யயு ஸமாதாநம் போலாகையால் தநதஜெஷயில்லாத நமக்கு ஶேஷாணுதாவநம்போல் வ்யாமுஉத்திற்கிடமாம். நமதன் பருக்கோவெனில்; ஸ்வஸம்பத்திற்கு உஹுவமஷகமாகையால் எப்படியாவது வேதகக்ஷணும் பண்ணி, ஸ்ரீகவிதாகுக வஶ்ஹஸவுதஜுஸ்வதஜெஹய வெஹாஜாவயுரான ககஸெஉஸிகஸ்ஸ்வூஉாயத்தோடு 'வேகவெஶுநஸாஉஸ்யாக ஸமவணு ஸியெயாஸிவ ।' என்பதுபோல் ஜெஷாவஶவணுஸ்வணுத்தோடு

வாஷாணவஷ்ணத்தையும் தூக்கி யோராகாரத்தாலே ஸாஜ்யம் வருத்தவேண்டியது ஸத்யாவஸ்யகமேயாம். இவ்வாதங்களையெல்லாம் ஸஹஸ்ரதீக்ஷிதர் தமது ஸிஷ்யாவாய பெரியநாயிகாரத்தில் தகணராஹாஸங்களென ஸத்யஞானாவஸீனித்தருளினர். ஒருவாறு ஸமர்ந்தான் கூறுவோமாகில் ஸகாரவாசிவென்று சொன்னதின்பேரில், வெதநாஞைவஞாவசிரயெனக் கூறுவதும், யஜ்ஞ யஜ்ஞையென்று கூறி ஸாவெதிரவைககவும் வாஸாமுமுண்டென்றதன்பேரில் யஜ்ஞத்திற்கு யஜ்ஞயால் வந்த ஏற்றமேயென்று கூறுவதும், ஊர்த்வாஞத்தில் மணத்தை விசேஷணமாய்க்கூறி தாஷ்டாஞிகத்தில் உவலக்ஷணமாகுமென்று கூறுவதும் ஸுக்ய தவாக்யங்களுள் வவெரத்ர விரோதங்களாம். அன்றியும்; கெவலமோர் வெதநவமத்திலுள்ள லக்ஷ்மீதத்வம் ஸவெஷஜமத்திற்கும் ஸெஷிக்வத்தை ஸ்வதஸிஜமாக வடைந்திருக்குமென்று யுக்தியாக வாதிக்குமிவர்களுக்கு, ஸாஹாவிகமாக 'ஹமவஜ்வெஷ கெவஸதி விஹாக்வஸஹிதக்வா' என்று லக்ஷ்மீதத்வத்திற்கு யுக்தி கூறுவதால் யாது குற்றமோ? மேலும்; ஹமவானுக்கு ஸவெதநமான ஸநவயிக மாணமணங்கள் கூறப்படுவனபோல், வெதநவிஸிஷ்டமானவோர் வெதநரவமான விசேஷணம் என்ன யாது குறை. இவ்விஷயத்திற்கு வஞவெதமான ஷோஹாராதமும் 'யஸகொவிஸ்வஸ்யாஷெ வமயாநம் ஜமதொஹரி:। வக்ரத்யாயம் வரமஸவெஷு கெஷத்ர ஜ்ஞம்வெவிதாவவஷயா: ॥ தஸ்யாவ்யக்தஸ்யபாவ்யஷா ஹாமஸவஷஹவொத வ: । தஸ்யா தாவமபிரொவொ விஷ்ணுஸவஷஸ்யீஷத: ॥' என்றளவு ஹம வதத்வத்தை வகாஸிப்பித்து, பிதன்மேல் 'வக்ரத்யா: வரஹொஹா மொரஹொ தெவீபரஸிநீ । வ்யக்தஸவஷயொ விஷ்ணுஸ்ரீ ஸாஸிக்ஷ்யாகஹாவந: ॥ ரக்ஷிணயாயா ஸ்ரீபஸ்யஸ்ய வ்யக்த கெவமயிரோமணம்:" । என்றுபிராட்டி தத்வதின் யாமாயம்ய த்தையும் வகாஸிப்பித்து மற்ற தெவதாநரவெந காணும் வைகளும் தியாநங்களாய் ஹமவானுடைய மணரவங்களே யென "மணிநஸ்யாவ்யவஸ்யாயஸதாரா: வரிதிநாமணம்: । ஸா

ஸம் ப்ரமாண ப்ரமேய சேஷ்டா விஷ்ணுவைஶிஷ்ட்யம் ப்ராஹுதே” என்றும் தத்வமறியாதே ஆஶ்ரித்தஜநத்துக்கு ஸ்ரீநாரதபகவானருளிச்செய்தான். ஜ்ஞாதாவிற்குஜ்ஞாநத்தை யஹுமென்றும் குணமென்றும் ஓர்வகையால் கூறுவது ஶாஸ்த்ரஸித்தமாம். ஜ்ஞாதாவை ஜ்ஞாநமென்று கூறுவதும் “தத்குண ஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேஶ:” என்ற ந்யாயப்படியென்றும், யஹுகுணஜ்ஞாநத்தால ஜீவனுக்கு வ்யாபித்வமென்றும் பலவிடங்களில்வணிதர்களாற் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது இங்கு ஶேஷஶேஷிவைஷ்ணவஸித்திகளிடம் ஶாஸ்த்ரீயப்ரமாணங்களும், ஸத்தர்க்கங்களும், ஜீவிப்பது ஸ்வாதந்த்ர்யமாகையால் ப்ரமாணப்ரயோகங்களெல்லாம் ஜாத்யந்தனிடம நிலைக்கண்ணாடியைக்காட்டுவது போலேயாகும், என்றாலும், ப்ராமாணிகரானவர்களான ஸத்துக்களுக்காக வேண்டியும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களாய் ஸுஸத்துக்களான ஸ்வயம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகும் பாகவதர்களுடைய நியமனத்தைஶிரஸாவஹித்தும் அடியேன் யதாஶ்ருதமாயுள்ள ஸ்வஸேவிக ஸத்ஸம்ப்ரதாயாநு குணமான வஷயங்களை ப்ரகாஶப்படுத்துவது யாதெனில்; பெரியபிராட்டியாருக்கு எவ்விடத்திலும் ஜௌவதவாயாவது, ஸாதநமாயாவது, ஸ்ரீவைஷ்ணவார்த்தி கமாயாவது, வளர்ப்பாணிகமாயாவது, குருபரம்பரைவாய ஸம்ப்ரதாயஸித்தமாயாவது “ஸ்வவஶஸ்ஸ்ரீ நவஶேஷஸ்ரீ”என்று அருளிச்செய்யப்படாமலிருப்பதால் அவைகளுக்கநுகுணமான ஸத்தர்க்கங்களுடன் ப்ரமாணாவிரோதமாக லக்ஷ்மிக்குக்காரணத்வந்தையும், அதற்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், உபாயத்வத்தையும், உபேயத்வத்தையும், ஸாதிக்கவேண்டித்துடங்குகின்றேன். இவ்வர்த்தத்தையே ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யரும் ஸதாஶோகியில் ‘காருண்ய’ என்றதால் பதிவாராயப்ய ஸதி ஸ்வேஷ விஶிஷ்டத்வமாகும் ஸம்பந்தகாரணத்வத்தையும், ‘யஸ்யாஸ்ஸ ஹிதாநம்’ என்றதால் அக்காரணத்திற்கு வ்யாபகம் ஸம்பவிக்காமலிருக்கத்தக்கதான ஹரவாஹேனடு ஸஹிதா நிதர்வாநுகுண்யமாகும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், ‘ஶம்ஷிகத்வ தாருண்ய நிரீக்ஷண’ என்றதால் ஶரவிந்த

ஶோகநாஶ: ஸர்வாவஸ்தாஸ்வபி ஶரணாகதிஸம்பாத்ய தே' என்று ஸ்ரீஸஹிதமான பகவச்சரணாரவிந்தமே உபாயமென்று உபேயத்வத்தையும், 'ஶரணாகத' இத்யாதியால் பரமோபாயத்வத்தையிட்டு ஶேஷியான பகவானே ப்ராப்யமென்று உபேயத்வத்தையும் ஸங்க்ரஹித்தருளினர். இதனால் ஶாரீரகஶாஸ்த்ரத்திற் கூறியபடி ப்ரதமஶ்லோகத்தால் ஸமந்வயாத்யாயமும், த்விதீயஶ்லோகத்தால் அவிரோதாத்யாயமும், த்ருதீய ஶ்லோகத்தால் ஸாதநாத்யாயமும், சதுர்த்தஶ்லோகத்தால் பலாத்யாயமும் அருளிச்செய்யப்பட்டதெனவும் தாத்பர்யம். இவ்வர்த்தத்திற் கனுகுணமாகவே இவ்வுபாயநிஷ்டையை யொத்தின ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜனும் 'பகவந்நாராயணாபிமதாநுரூப' என்று துடங்கி 'பகவதீம், ஸ்ரியம்தேவீம், நித்யாநபாயிநீம், தேவதேவதிவ்யமஹிஷீம், அகிலஜகந்மாதரமஸ்மந்மாதரமஶரண்யஶரண்யாமநந்யஶரணஶ்ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே' என்றருளிச்செய்தார். இதற்கு ஸ்வரூபமென்ன, ரூபமென்ன, குணமென்ன, விபவமென்ன, ஐஶ்வர்யமென்ன, ஶீலாதிகளென்ன, அநவதிகாதிஶயங்களாய் அஸங்க்யேயங்களாயுள்ள கல்யாணகுணங்களென்ன யிவைகளெல்லாம் பகவானான நாராயணனுடைய அபிமதத்திற்கு அநுகூலங்களாயும், அநுரூபங்களாயுமிருக்குமவையென்பதுபொருள். இங்கு பகவத்ஸ்வரூபத்திற்கு அநுரூபமான ஸ்வரூபமென்றது விபுவானபகவத்ஸ்வரூபம்போன்றதென்கையாம், ரூபமென்றது "தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ" என்ற விக்ரஹ விஶேஷத்தை, குணமென்றது ஸௌஶீல்யவாத்ஸல்யமார்த்தவார்ஜவஸௌஹார்த்த ஸாம்ய காருண்ய மாதுர்ய காம்பீர்யாதிகளை, விபவமென்றது உபயவிபூதிகளை, ஐஶ்வர்யமென்றது அஶேஷ விஶேஷநியந்த்ருத்வாதிகளை, (இதுபரத்வஸூசகம்) ஶீலமென்பது ஸ்வபாவத்தை (இதுஸௌலப்யஸூசகம்) கல்யாணகுணங்களென்றது அப்ராக்ருதகுணங்களை, "தேவதேவ திவ்யமஹிஷீம்" என்றது அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹ விஶிஷ்டமான நிரூபா

யிகவடீகவத்தையும் ஹஶவதாராயத்தையும், ஹஶவதீயென்ற துஹஶவானைப்போல் வெஶ்யடிவியடு யஶஃஸ்ரீஆநவெராஸ ஊகும் வராகவஸவிகஊந ஷாஸண வரிவஷிதிடுயை, ஸ்ரீயமென்றதுகுஸ்ரீயணளவிதத்தை, ஷெவீமென்றதுவெஷவஉா ன ஸீஊாயொஸவெதவெயுடைத்தாயிருக்கையை, கவிஜமஹ தராமென்றது ஊதநகவாதஸயாகத்தையை, கஷநாதராமென் றது தனக்குள்ளவதிவெஊாதிஶய வடிவடுகஹகிவிஶெஷத்தை யும் ஸாவாரத்தையும், கஶரண ஶரணாமென்றது ரக்ஷகத்வ த்தை, கநந ஶரணஃ என்றது உதராநவெக்ஷதையை, ஶர ணஊமென்றது வாவிகமான வூ வதிதியை, வூவிெ என்றது வாராஷ காரகெவந ஸஸவடுணத்தை. ஆகயிப்படி ஸ ஷமாகவருளிச்செய்யப்பட்டவர்த்தத்தை யிவரடியையொத்தியும் கவவஹிதாஂதாம ஶிஷருமான ஸ்ரீவஸாஂகிஸ்ரர் ஸ்ரீஸவத் தில் கிஂவிவிஹஶித்தருளினர். அதையும் ஸ்ரீஹடவராஶராவாயடு ரான அவர் திருக்குமாரர் ஸ்ரீமணரநகொஶதத்தில் கதிவிஶஷ தமமாய் அருளிச்செய்தார். ஆகயிதனுடையஸாமஹம் „ஆகார தயஸஂவஞாரேவிநநிவாஸிநீஂ। கமெஶஷஜஹநீஶிதீஂ வாசெ வ ராஉவஹாமூ ।” என்றவஸியாகர்பாசுரம். இங்கு ஆகாரதயம் வூாஊணிகஸதஂவூஉாயப்படி வாராஷகாரகெவாவாயகெவா வெயகவமாகும் மூன்றுகாரங்களுமாம். காவிநநிவாஸிநீமென் றது காராணவஷிதிடுயையாம். கமெஶஷஜஹநீஶிதீமென்றது கமெஶஷஜஹநீஶிதகவத்தையாம். „வாராஉவஹாமஂ”என்றது வதி வாராயத்தையும் தகஆரா வதிவூயாநத்தையும் கா ரணவிகவஶஂகாநிவூதிவெயுமாம்.

ஆக யிவ்வளவால் தன்னையொழிந்ததீவியவெதாருடையஸ ரவெஸிதி வூவூதி நிவூதிகளிவளுடையகடாக்ஷாயீநமா யி ருக்குமென்னுமிடத்தையும், இவள் தன்னுடைய ஸரவெஸி திவூவூதிகள் அவனுடைய கடாக்ஷாயீநமா யிருக்குமென்னு மிடத்தையும் சொல்லிற்று. ஆக யிவர்களைக்குறித்துத் தான் ஸாமியாய், அவனைக் குறித்துத்தான் வரதவெஜுயா யிருக்

கையே இவள் ஸ்வாதந்த்ர்யத்திற்கு அவதியென்னுமிடத்தைச் சொல்லிற்று.’ என்று யோகாசார்யர் தனியெனமென்ற வாக்யத்திலே கூறிய வாக்யமிம்மட்டில் ஸங்க்ஷேபமாயிற்று. இங்கு தேவிக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமென்று கூறியதுபோல் இவரது யதீந்த்ரப்ரவண ப்ரபாவத்தில் ஐச்வர்யமும் ஸ்வாதந்த்ர்யமென்று கூறினர். ஆகையாலிவர் ஐச்வர்யமும் ஸ்வாதந்த்ர்யமெனவானதுபற்றி, ஸர்வேச்வரியெனவும், நாராயணனுக்குத் தேவியென்றும் பெரிய பிராட்டியாரென்றது இவரது பஹுமானாதிசயத்தாலே வந்த வைபவாதிசயமாம். இதுபோலவே ஸர்வஜ்ஞஸார்வபௌமத்தில் காரணத்வஸம்பந்தம் சுவாமிவிதமென நினைத்து உபாயஸ்வரூபத்தைக் கணிசிக்குங்கால் கிருஷ்ணானந்தராய் உபாயாந்தரநிஷ்டையில் சுதிஜாதமானுஷனுனை ஆரமென்று விதியில் முட்டிக்கொண்டதுபோல் தமோரி உபாயத்வமும் கொண்டார். அதனால் வேதாந்தார்த்தத்தையும், அதனால் சுவார்த்தத்தையும், அதனால் ஸ்வதர்ம விசார்த்தஹானியையு மெழுதினர். இதை யொட்டியே நமதன்பரும் தமது வார்த்தைக வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் தம்மை ஸர்வஜ்ஞராய் அபிமானித்துக்கொண்டு ‘ஸ்ரீகாஞ்சீவாஸயோகாசார்யர்’ என்றவாதத்தில் ஸர்வஸாஸநஸித்தைதையைப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டே சுவதந்த்ரக்ஷிகளைக்குறித்து வாய்கூசாதே வைதிகஸ்ரீயாவிலுவிபரீதசித்தர்களையெல்லாம் ப்ரகாசிப்பித்து ‘உபயஸம்ப்ரதாயமுமறியாதே தன் னெஞ்சில் தோற்றினதைச் சொல்லி, இது பூர்வாசார்யஸம்மதமென்று பரரை ப்ரமிப்பித்துத் திரியுமவர்களுமனேகருண்டாகையால், அதைக்கண்டு ஸாத்விகப்ரக்ருதிகளும் கலங்கக்கூடுமாகையாலே அக்கலக்கம் போகைக்காக’ என்று தொடங்கி ‘ஸாகேதபுராதிநாதஸார்’ என்ற திருநாமமுடைய ஸ்ரீராமநாராயண தீக்ஷிதராலே ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது ஸ்ரீ தத்வப்ரகாசிகா என்கிற வ்யாஸவைபவத்தாலே’ என்றெழுதினர். இப்பொழுது பூர்வாசார்யஸம்மதமென்பது யாதென்பதை வணிதலாவிருத்தர்க விதுவரையில் நிர்ணயித்ததுபோல் மேலும் நிர்ணயி

யிப்பாராக. அன்றியுமிம்முனீஶ்வர் அங்கீக்ருத்ய ஶிரச்சேதஞ்செய்வாரைப்போல் வ்யாக்யாவஸாநத்தில் ஸ்ரீதேஶிகராஜரத வெஷாஞாவாயக்ஷா உத்யவிஶேஷண விஶிஷ்டாத்வைதிகளைக் குறித்து 'ஶாஸ்த்ரநிஷ்டரான சிலரை ஸ்வவசமாக்கிக் கொள்ளுகைக்காக, குடஜிஹ்விகாந்யாயத்தாலே அவர்களுக் கநுகுணமாயஞ்சில விஶேஷங்களை யருளிச்செய்தார்' என்றார். இதனாலிவர் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில ஸ்ரீதேஶிகனால் ஸ்ரீக்கு விபுத்வமும் உபாயத்வமும் அருளிச்செய்யப்பட்டதென வொப்பினாராயிற்று. ஆகையால் அந்த ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் தத்த்வத்ரயாதிகாரத்திலிவர் 'ஸ்வதஶ்ஶேஷத்வே ஸதி சேதநத்வம்' என்ற வாக்யத்திற்கு நிர்தோஷமாய் அர்த்தவிவக்ஷையறியாது ஸங்கீர்ணமாய் தகித்ததெல்லாம் அநர்த்தமே யாயிற்றென்றது மல்லாமல், அஸ்மதாசார்யரான ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமியின் ஸ்ரீதத்த்வஸிந்தாநத்திலருளிச்செய்ததை அநர்த்தமென்று சொன்னதும் பிழையேயென ஸித்தது. இதுபோலவே வர்ஷகார ஜிஜ்ஞாஸையைப் பற்றியும் ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமி ஸ்ரீதத்த்வஸிந்தாநத்தி லருளிச்செய்ததை அநர்த்தமென்றுசொன்னதும் பிழையேயென ஸித்தது. இதுபோலவே வர்ஷகார ஜிஜ்ஞாஸையைப்பற்றியும் ஆலோசிக்கும்பொழுது, ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமியின் அவதார காலத்தையும், ஸ்ரீநாராயண ஸ்வாமி அவதாரகாலத்தையும் பராமர்சிக்குங்கால், ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமிக்குப்பின் (ரு௨) ஸம்வத்ஸர காலாநந்தரம் ஸ்ரீநாராயண ஸ்வாமியின் அவதாரகாலமாகின்றது. ஆகையா லிவ்வைதிஹ்யம் விதயமேயாம். இவரது ஸமயாசார்யர்களே பஹுவர்ஷகால மாய் விதவைதிஹ்யங்களைக்கொண்டே ஐவாபாஜிகளை யாக்ஷிப்பது வழக்கமாகையா லீதோர் விசித்ரமில்லை. வர்ஷகார ஜிஜ்ஞாஸா வ்யஸநத்தைச்சொல்லி, யாரோ ஶிஷ்யாவா யாஹரித்து ஹாவிகாலத்திலீதோர் ப்ரஹேதாவாகட்டவதென்று நான்கைந்து ஶ்லோகங்களைக் கட்டிக்காட்டி யிருந்தாலதெல்லாம் ப்ராமாணிகமாகாது. இவ்வியமான வைதிஹ்யத்தை ப்ராஜ்ஞரான நமதன்பருமொத்துத் தமது வ்யஸநத்திலும் ஸாத்ய

ஸாதந ஸம்பந்நராவதி யொருவரைக் கொண்டுபோய் ஶைவ
விஷாண நிர்ணீத ஶாஸ்த்ரவசநங்களால் வாதீகரித்துத் திரோதா
நம் செய்துவிட்டானென்ற கணக்கா யெழுதினது போரப்பரிஹ
ஸநீயம். அதாவது கலி ௪௫௫௦ம் வருஷத்தில் ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமி யவதாரம்.
ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமிக்கு அவ்யவஹித ஶிஷ்யரான திருக்குருகைப் பெரு
மாளாயுஷோமாஸிகுனே அந்தஸ்வாமிப்ராயத்தையுதாஹரித்தரு
ளியிருக்கின்றார். ஆகையால் முகவுரையிலெழுதப்பட்டதெல்லாம்
தெளிந்த ஸித்தாந்தமேயாகும். இவ்வநுக்களெல்லாம் ஸ்வாபாவிக
ப்ரஹ்மவிஷ்ணுவாரத்திற்கு ஹேதுவாகுமேயொழிய ஸ்வப்ரயோஜ
னங்களாகா, 'ஆகையாலே ப்ராமாணிகர்களிவற்றைக்கண்டு த்ர
ஸிக்கவுங்கூடு' மென்ற நந்நணபர்வாக்யமும் அவரையே ஜீக்கச்
செய்தது. இவ்விடத்தில் அஸதக்ஷிகளுடைய வகுப்பிலோர் வ
குப்பைத் தமக்கநுகூலமாயெண்ணி, ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹநுஸஹி
யிஶாஸ்த்ராவதாரவரை யயொட்டிய வோர்தனியனையுமெழுதினர்.
அன்றியும்; ஸஹியிஸம்பந்தமுள்ள சில வஹிஜஸ்பிரோமாணிகளை
ஸாமாந்யாய்நினைத்து அவைநோக்கி ஸஹி ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்
களானவர்களுக்கு இப்பாஸ்தகத்திலுள்ளவிஷயங்கள் ஸாமாந
க்ஷ்மங்களெனவனகாஞத்திலுபதேஸித்துவனகாலக்ஷேபத்திலையு
ள்ளவோர் பாஸ்தகத்தையும் நிர்ணயமாகவும் கொடுத்தனர்.
இந்த வாதாயமெல்லாம் தத்க்ஷணமே வெளியேறிவிட்டது
மன்றி பாஸ்தகத்திலுள்ள விஷயத்தை யவியாகநம் செய்வதே,
நமக்கோர் ஸுபம் ஜந்மத்தாலே க்ருதார்த்யம் வெற்றித்திற் கேது
வாகுமோவென நினைத்து உத்தமான பாஸ்தகவரிஷ்டஹீதாவும்
வெடிகாலஸூத்திலேயே பாஷாணபாகத வஸ்துக்களை பாவ
நம் செய்வதுபோல் செய்துவிட்டார். ஆகையால் நம்பிள்ளை
ஸாம்ப்ரதாயஸ்தர ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ திருவடிக ளென்று ப்ரதி
வக்ஷி சொன்னதுகொண்டு, நம்பிள்ளையை பெளஷ்ட வெ
ஷவஸோபா ஸாயமென்னக் கூறமுடியாது. ஏனெனில், ப்ரத்ய
க்ஷ விரோதம். அப்படியானால் உடையவரையும் ப்ரதிவக்ஷிகள்
ஶ்ருதப்ராஜ்ஞத்தைப்பூசிபாதஷிப்பதால் அவரும் பெளஷ்ட

வைஷ்ணவஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகரெனக்கூற இடங்கொடுக்கும். ஸத ஸம்வாதத்தில் கூறின சிற்சில வகிவாதங்களெல்லாம் ஸ்ரீஸந்நிதி ஸம்ப்ரதாயஸ்தரை உத்தேசிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு சொன்னதேயில்லையென்பது திண்ணம். ஆனால்; தென்கலை ராமாநுஜீயரைப்பற்றியே சொன்னபடியாம். ஏனெனில்; நம்பிள்ளை, ரஹஸ்யம்முதலியனசெய்தருளினாரென்றென்பது ஸந்நிதி ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் கொள்கை. அப்படியே மற்ற யதார்த்தராமா நுஜீயர் கொள்கையும். (கூ000)ப்படியல்லாதே வேறு யாதொரு க்ரந்தமும் நம்பிள்ளையாலருளிச் செய்யப்படவில்லையேயாம். ஆசார்ய ஸூக்திகளான வேதாந்தங்களும் பாஷ்யாதிமுதலிய க்ரந்தங்களும் ஆசார்யஸம்ப்ரதாய ஸாம்ப்ரதாயிகர்களுக்கு உபாதேயங்கள். (ரு கூ000)படி ஈடு க்ரந்தத்திலும், ஸ்ரீக்குள்ள உபாயகாரணவாதிகளைப்பற்றி ஆசார்யவசநவிஷயமில்லையா தலால் தத்க்ரந்தவசநாதிகாரத்தை ப்ராமாணிகமாக ஸ்வீகரித் துக்கொண்டுஇப்பொழுதும் ப்ராமாண்யவாதஸ்தகியை விடா தே தெளியக்காலக்ஷேபம் செய்துவருகின்றனர். ப்ராமாண்யஸ்திதி யான தனியனைவிடுகிறதும், கண்டவிடமெல்லாம்ப்ரபத்யாஹம் செய்வதும், ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்ய ஸமூஹத்தில்தெய்வ தானுஷ விஷ மாக ஸம்ப்ரதாயத்தையிடுவிப்பதும் தென்கலைவைஷ்ணவஸம்ப்ர தாயமேயொழியவேறில்லை. இவ்வீடுபோனால்சேஷமுள்ள ஸ்ரீபா ஷ்யஶ்ருதப்ரகாஶிகாதிகளெல்லாம் ஸ்ரீவடிகாசலதகும் அம்மாள்வழியாய் வந்தமானபடியே ஸ்வீகரித்து வருவதால் உப நீஷதா லெழுதப்பட்ட ஸ்ரீதத்வமுக்தாகலாப விவிதாக்ஷங்க ளெல்லாம் ஸ்ரீவேதாந்தஸூரி ஸந்நிதிஸம்ப்ரதாய நிஷ்டர் களுக்கும், ஆசார்யஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள்போலவே வணங்கியதாம வணங்களேயாம். ஆகையால் எம்பார், பட்டர், நஞ்ஜீயர், நம்பிள் ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளைகளுடைய ஸாம்ப்ரதாய த்ராவிட ஸ்ரீ ஸூக்திகள் ஸ்ரீதேசிக ஸிந்தாந்தக ஸிஹமான ஸ்ரீதேசிகவசநவா திகளேயென ஸ்வீகரித்து காலக்ஷேபம் செய்துவருகின்றவர் களான, ஸ்ரீவேதாந்தஸூரிஸந்நிதிஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களென்றும்;

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை ஸூக்திகளான பிள்ளைலோகாசார்யர்
உகப்படி யனுஷ்டித்துவருமவரும், ‹‹ஸ்ரீராமனுக்கும் ஸீதைக்கும்
ப்ராத்ருத்வஸ்வஸ்ருத்வாதிஸம்பந்தமே ஸ்வாரஸ்யஸித்தமான ஸ்ரீ
ராமாயண தாத்பர்யமென்பார்போல், பிள்ளை லோகாசாரியர் ரஹ
ஸ்யார்த்தங்களுக்கும், எம்பாரின் தாத்பர்யமான ஸ்ரீஸூக்திகளுக்
கும்ஸம்பந்தமென்று கூறுமவருமான ஸௌம்ய ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமய
மென்றுமிரண்டுவிதமாய் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயம்விபாகப்பட்டது.

ஆனதுபற்றி யிவ்விரண்டிற்கும் விவேகமில்லாதோருக்கு
ப்போல் சிறிதேனும் யோஜனையுண்டாகாது. இவ்விஷயமேதான்
நாம் மேலே காட்டப்போகும் ஸ்ரீவத்ஸாங்க ஸ்ரீவராஹ பட்டார்
யார்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளுக்குமிச் ஸௌம்ய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயத்தி
ற்கும் கிஞ்சித்தும் பொருந்தா. இதை நினைத்துதான் நமதன்
பராகிய ஸாகேத ராமாநுஜ ஸ்வாமிகளும் தமது புஸ்தகம்
சஅ-வதுபக்கத்திலிதுவரையில் தமது பக்ஷ ப்ரமாணங்கள்
காட்டி இருப்பதைக்காட்டிலும் தாமோர்வழியை நவீனமாய்க்
காட்டி ‹‹இப்படியர்த்தமாகையால் ஸ்ரீமந்நாதகோஸ ஸ்ரீஸூ
க்தி விரோதமில்லை" என்றார். அன்றியும், கவசம் பூட்டியது
போல் ‹‹ஈதஜஜ", தஸ்ரீவைஷ்ணவாநாமேஷ:" இத்யாதிஸூத்ரங்க
ளால் ‹‹காஷ்ஷ்டவாதி:" என்று வரவேண்டியதை யறியாதுபோன
தும், ‹‹ஜமாம்:காஷ்டவாதிவர்ணீதாநு வ்யபம்யாநு" என்றவ்யா
வீநாவிஜத்வப்ரயோகத்தையாவது‹‹யத்ரவநஉத்தாநவாதிஸ்யாகஃ'
என்ற நாமமாநுஶாஸந வஷ்டியையாவதுபார்த்துஎழுதாதது
மிகவும் ஶோசநீயம். இது ஶப்தஶாஸ்த்ர ஸம்பந்தமானவ
வஶப்தப்ரயோகம். கர்த்தமின்னதென்றறியாதே ருசஅ-வது
பக்கத்தில் கௌதாவஸ்ரீஹாஹ்ருதமான ஶாவதாஸ மளத8
ஶாலோக்த வாஸிஹாஷிக வசுவ்யப்ரயோகத்தை யெழுதிக்கொண்
டே வருமபொழுது வசநஶப்தத்திற்கும் வாக்யத்திற்கும் பேத
மறியாதே ஸ்ரீவாக்ஷேஷண ஶ்ரீமத்வெயன ப்ரயோகித்தார்.
‹‹வ்யாஹாரஉக்திர்லபிதம் ஹாஷிதம் வசநாவச: ।" இவைவபர்யா
யாபிதாநங்கள். ‹‹திவ்யர்மாணீஸ்ரஸ்தீ" இவையநேர்யாநும்

வ்யாக்யாநங்கள். ஆகையால் வாக்கும் வசநமும் ஒன்றோ காது. இவ்வாதத்தில் ப்ரக்ருதம் "அத்ததாம்" என்று இருந்ததை ப்ரமாதித்து வெளியிட்டு அப்ரமாதத்திலுள்ள தால் எவர்களுக்கோ மோஹமாய் தெளிவுபெற்று ஸ்ரீஸ்வாமி ஸவிவசநத்தில் "அதநாதாம்" என்று திருத்திவிட்டார். இது வுமொரு ஸாதநாபுத்தானென ஸந்தோஷிக்கின்றோம். உத்தரவாதி வெங்கடத்தி இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஸமாதாநத்துக்கு விஷயராக வேயில்லை. ஆகையினாலால் நமதன்பர், ஸ்ரீபாஷ்யத்தை யபிக்ஷ ரித்த கையோடு ஸித்தித்ரயுடன் அதற்கோர் கைமாறாக ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தரான ஸமஸ்தோக்திகளை யெதிர்த்து ஸம்ப்ரதாயஸூ க ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்திற்கு ஸாக்ஷி விஷயத்தில் மதிகேட் டைசெய்து தங்களும் தமக்குபதேசவைணத்திற்கு ப்ரஸித்தியில்லாத தால் ஸந்தேஹமாகவும் கூட்டி யதை அங்கிட்டு வழக்கத்தில் ஸாக்ஷாத்ஸ்ரீகளை ஸந்தோஷிப்பித்ததும் பெரிதர்களுக்கதி விஸ்மயகரம். இவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தைமட்டில் ஸாக்ஷாத் கஷ்டணவிஷய மென்றார், நிக்ஷேபரக்ஷா, ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம், விரோதிபரிஹார, ஸாரஸாராதி ஸகல க்ரந்தங்களும் ஶோகா வாயந்த கலித ஸமயத்திற்கு முற்றவும் ஸாமத்தையே யநுஷ்டிக்கச் செய்வதால் எந்த க்ரந்தத்திற்கென்று இவர் விஷயவாதிகளை செய்வார். மேலுமிவர் தம்மததத்திற் கனுகூலஸாமத்தை ஸ்ரீவேதாந்த தேஶிகாசார்ய ஸூக்த ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஸம்வாதிப்பது உண்மையே. ஸஹகாரஸம்பந்தங்களின்றியில் நிர்வேதஸம்பாதேஷணம் செய் வதுபோலவேயாகும். ஆனதுபற்றி உதாஹரமாவது ஸ்ரீதேஶிக திவ்யஸூக்திகளை தம் ஸமயத்திற்கும் அநுகூலமெனக்கூறுவர் போலும். இவ்வுபாஸம யிவ்விதம் நிற்க ப்ரக்ருதமான, உபாய நிஷ்டத்தால் காரணமிஷும் வருமோவென்று கேவல ஆசார்ய த்தால் ஜீவித்த பின்னை ஶோகாவாயந்தருடைய க்ருத்ஸ்நத்தை மேலும் வருமாறு ப்ரயோகபரிஶீலநம் செய்கின்றார்.

வைஶிஷ்ட்யாநுவர்ணநாதிதயாஸம்க்ராஹ்யநுஸம்தேஶ
நாதிவைஶிஷ்ட்யவர்ணநவிஷயமாபிவஷ்டித் ப்ரக்ருதி

7

ஸம்பந்தே நாஶ்ரிதத்வாத் । தேநாஶ்ரித தயைவஹாதி ஸ
ததம் நாராயணேநஶ்ரேயத்வம் ப்ரத்யக்ஷமேவப்ரமாண
த்தேஜோவிக்ரஹாஶ்ரயாஶ்ரித்ய ஶ்ரீதத்வ ॥ ॥௨॥

வைஶிஷ்ட்யாதித்யாதி ॥ (வைஶிஷ்ட்யாத்) வ்யூஹவ்யூஹத்திலும், பராவஸ்த்தையிலும், யத்வவஸ்தையிலும், அர்ச்சாதி ஜாதங்களாகிய அவஸ்தைகளிலும், வாசியற எப்பொழுதும் ஸந்நிதியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் பெரியபிராட்டியாருடைய நித்யயோகத்வ ஸந்நிதித்வாதி விஶேஷண வைஶிஷ்ட்யத்தால் 'வ்யாப்தகாவதிஸம்ஶ்லேஷா ஏகதத்வமிவோதிதௌ' என்று சொல்லுகிறபடியே (காரணத்வயஶங்கா) தனது ஸந்நிதியான லக்ஷ்மியின் ஸம்பந்தமும் பகவானுக்கு உண்டாயிருக்கிறபடியால் இந்தஜகத்திரண்டு பேர்களை யுடைத்தாயிருக்கை யென்ற காரணத்வய ஶங்கை யானது (ந) கிடையாது. அதாவது;— 'நஸ்த்ரீஜிஷ்ணுஸந்நிதே ஸத்தியோகிஸாம்ஸம் । தயாஜேதத்ருவ ராக்ஷஸ்ய ஶபதம் பார்ஷ்ணிபாஹஸம்' என்று ஸ்ரீதேஶிகன் காட்டி யருளிய வழியையொட்டி ஸ்த்ரீத்வானபகவானுக்குஇப்பகவதியைவிஶேஷணமாகக்கொள்ளில் பகவானுக்குள்ள ஸர்வஶக்தத்திற்கு விரோதம்வருமென்ற ஶங்கையை பார்ஷகாராவைக்ஷயிலும் அந்த ஸர்வஶக்த விரோதம் வருமெனத் தெளிந்து ப்ரதமம்கூறின வழியிலிருந்து ஸ்த்ரீத்வத்தைவிட்டு விஶிஷ்டனைக் கொண்டு ஶரணம்புகுனால், அப்பொழுது காரணத்வம் வாராதென்னுமிடத்தை யறியவும். ஸ்ரீதத்வமுக்தாகலாபத்திலும் ஸ்ரீதேஶிகன் 'ஸம்ஸ்ரவத்ரிஸிக்தாஶேஷ ஹோவரஸ்ராவித தேஶஸ்வஸ்யஸ்வராஹிதத்வாஜ்ஞாஜ்ஞாதிதோஷ: । "ஸர்வேஶாநாஜகதோவிஷ்ணுபத்நீ" இதி விஷ்ணுபத்நீத்வவிஶேஷண ஹிஸர்வஸ்யஜகதஜஈஶே"என்றுவிஷ்ணுபத்நீத்வவிஶேஷத்தால்வந்தமஹிமையை வ்யவஸ்தாபித்தருளியிதன் மேல்வாக்யத்தில் "ஸர்வஸ்யை ஸர்வபூதாநாம்" என்ற ஶ்ருதியில் "ஸர்வபூதங்களுக்கும் என்ற ஸமாநமிருக்கிறபடியால் ஸர்வசேதநங்களுக்கு ஈஶ்வரியிவள் என்று ஶ்ருதிஸித்தமாகிறது. அன்

றியும் இங்குள்ள ஶாஸ்த்ரீய என்ற ஶப்தம் ஶாஸ்த்ரவசந்யாயத்தில் பேசுமென்றால் ‹‹ஸமந்வயாதிகாரம் என்ற வசநத்திற்கு ப்ரயோஜனமில்லா தேகழியும். ஆனாலும், மற்றபற்பல ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு விஷ்ணுபத்நீத்வமும்ஸித்தமேயாம், இதுவெஅறுஜ்யஷொஷநிவ்ருத்யர்த்தம் ப்ரதர்ஶிப்பிக்கப்பட்டது. ஆகையால் ‹விஷ்ணுபத்நீகெஷகி கபெரஷிவிஶ்வஸிஷ்ஜஷதீஶ்வரிகம்'' இப்பிராட்டியாருக்கு ஸித்தமெனவயங்கொள்ளும் கயங்களையுபபாதித்தருளினர். ஆகையாலும் பதிபத்நீரவெவு ஶிஷ்ட்யமாகும் ஹெதுவால் ‹‹ஜகத்காரணத்வஸம்காநந்யாய'' என்றேற்பட்டது. மேலும், இங்கு பிராட்டிதத்வத்திற்கு பத்நீத்வநிதெஶம் செய்தது ஜகத்லக்ஷணமாகும் ஓர் ஸுத்ரத்திற்குத்ஸம்பதியைப்பற்றியே ஶாஸ்த்ரீயமான பரிகாரமாகையாலும் அவ்விருவர்களுக்குள்ளும் பதிப்ரதாநமாக ப்ரஸித்தஶாஸ்த்ரங்கள் கூறினவென்றும், அதனால் பத்நிக்கு யாமயாஜமாநத்வத்திலயமில்லையென்கவாவது, யாகஹவுத்திலயமில்லையென்கவாவது சொல்லக்கூடாதென்றும், பத்நீக்கு கர்த்ருத்வமில்லாதேவ்திகர்த்ருத்வமாத்ரமேஷ மாகிலும் ஹவெவெஷம்யமில்லாததால்உபயகர்த்ருத்வமும்உண்டென்றும்,ஆனாலுமிருவர்களுக்குள்பதிப்ராதாந்யமேவஷமாயுள்ளதென்றும்தோற்றுகைக்காக இவ்வயநத்திற்கு ஸ்ரீநிகமாந்தெஶிகருஸ்ரீபதர்ஶநஸ்லோகஹாஷ்யத்தில் ‹ஸஹாரபெவிஹிகாயெநயளகிகபதிபத்நீந்யாயெநவதிப்ராதாந்யவ்யவஸ்தெஶஃ । பதிகர்த்ருத்வமாத்ரவ்யவஷெஶஶாவபணஃ'। என்றும், ஸிதொபாயஶொயநாதிகாரத்தில் ‹பத்நிக்கு நித்யபதிவாரரயத்தாலே யாமதனத்திற்போலே பதிப்ராதமாக ஶாஸ்த்ரங்களிலுவதெஶத்திற்கும், வசுன்யஜமான னென்னுமாப்போலே வசுவ்யவதெஶத்திற்கும் குறையில்லை' யென்றுமருளிச்செய்தார். ஆனாலிங்குபிராட்டிக்கு மீசுவரித்துவமுண்டாகில் ‹பதிபத்நிகளுக்குள் பரஸ்பரம் ஸ்வஷ்ட்ரத்வஶெஷத்வாதிகளில் ப்ரயக்ஷமுண்டோவெனில் ‹ஸபத்நாவஸ்தையிலும் ஸபத்நீகனாய்க்கொண்டேயிருக்கும் 'என்று சகத்யாயிகாரத்தில் அருளிச்செ

ய்ததால் தோஷமில்லையாம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீகீதாபாஷ்ய த்தில் 'ஸ்வாஶ்ரிதாநாம் ப்ரத்யநீகநிராஸார்த்தம் ... ஸ்வாஶ்ரித ... ஸீதாத்யவதாரகாதிஸௌலப்யாதி ... கல்யாணகுணகண ஸ்ரீதேவ:' என்றருளிச்செய்தார். ஸ்ரீபா ஷ்யகாரர் 'உபாயிபஸ்தூநாம் மோக்ஷ:' என்றருளிச் செய்தார். இங்கு மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாயிருக்குமவனு பீடங்கு அநவகாஶ்யப்ரதிபத்தியாகையாலும் 'ஸாக்ஷாத்ஶக்தி வோ தின்' என்கையாலும் ஏகாந்தமே மோக்ஷமென ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களிலும் கூறப்படுமென்று கருத்து. மேலும்; லோக த்தில் ஸாதநத்திற்குள் பதிக்கு பத்நியை ஶக்தியென்பது வழக் கமாதல்போல், இங்கும் விஶேஷணாகாரத்தைப்பிட்டு ஸ்ரீஸஹஸ்ர நாமாதிகளில் பகவானுக்குப் பகவதியை ஶக்தியென வ்யவஹரிப் பது. ஆனதால் ஶக்திரஹிதனென வொருவன் ஸாதநத்திற்கும் அஸமர்த்தனாகையாலும், பகவத்கும் ஶரணாகதிமானபோ து பிராட்டி புருஷகாராதிகளுடைய வக்ஷத்தில் வ வேஸமாவா னதாலும், 'பூர்வா பூர்வாபசாரதோஷாதிசர்வாஜ்ஞ: ஸர்வபோக்தா ... யதாஸ்வரஸ ஸம்பந்தஸ்ய ...' என் றபடியே பூஜையும் பூர்வாவானும் வ்யவஹாராதிஞமானு ஞம் ஸம்பந்தவிஷயத்தால் லபவனொன்றெனக் குறையில்லையா கையாலும், மணமொழிப் பூவிற்கு யொமாத்தையில்லையாகையா லும், உபாய வாத்ஸல்ய புருஷகாரங்களுடைய விஶ்வாஸமும் வெளிக்கமானபடியாலும், ஸம்ஸாரவஸதிபானமில்லாதபிராட்டி, குரூரவரபெயகளான ராக்ஷஸிகளுக்கு 'ஸிவம் ஶரணம் பவ:' என்று அவர்கள் செய்த உபாயத்தை யபேக்ஷித் தமய பூர்ணநம்பண்ணிஸ்வயம் வந்தவரே 'க: கோபேத்ராஸநோரா ப்தௌ' உக்த்யாதிகளால் ஸ்வபமே ரக்ஷித்தருளியபடியாலும், இதை யநுஸரித்து ஸ்ரீவத்ஸாங்காசிரருடைய திருக்குமாரராய் நமதா பூர் தமக்கு ஆசாரியனாயேனென்று நினைத்திருக்கும் ஸ்ரீபட்டரா மராவாஶரால் 'மாதமைதிலி! ராக்ஷஸீஸ்த்வயி ததைவார்த்ராபராதாஸ்த்வயா ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜால்லகுதரா ராமஸ்ய கோ

ஷீக்ரூதா' என்று வகூவகிடித் திருமகனுர் கஹயவூஹாநம்செ
ய்தருளி ரக்ஷித்த காகவிபீஷணாதிகளாகிற வூவணமொக்ஷி
யையும், பிராட்டியார் ரக்ஷித்தருளிய வூவணமொக்ஷியானது கீழ்
படுத்திற்றென்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதாலும், எம்பெ
ருமானுக் கேற்பட்ட ஊஹுஸமே 'ஸ்ரஜயா தெவொதெவகஸ
ஸாதெ' என்றும், யயாஸ்ாஹிதஉவ்ரெதெ' என்றும், 'ஸ
க்திநாராயணீவ்ர ஸவஜஸிஜாதெ ஸஜதா | தெவாவஷகிெதா
ஸிஷா வஹணவரஸ்ஷிந: || ஸநஷவெஷாவ ஸாஷெ
ஷா யதியஉ ஸூஹாவத: | ஸவஊாவஸூரவெண கக்ஷெக
ஸிவொகிதா || ஸாதஷூண ஸூரவெண விஷூவதீ யஉ
ஹுதா | நாராயணஸவிஸாதா ஹாவாஹாவதிஉஷமகு | நிஷெ
நஸூரவெண யகாவ்ராவூநிபவதி | ஸவஹாவாதிகாஜக்ஷ்
ரஹஞா வரஉாதிகா | தஜயதிண்டெவீ ஹக்ஷாஸவதி
ஹஜமகு | நிஷெந ஸூரவெண ஸாவிதகவநிபவதி' எ
ன்றும் 'நித்ரநிஷெரஷநிஸீஉ கஷ்ரணமஹணஸாதிநீ | க
ஹநாராயணீநாஉ ஸாஹஞா வெஷவீவரா || தெஸாக்ராயா
தமரவா தஸிவெஷா நடிஷூதஃ |' என்றும், 'ஸக்தி
நாராயணஸ்ராஹம் நித்ராதெவீஸெஷாகிதா | ஸூதஷூா வி
ஸவிபீநாம் ஹெதஸாதூஉஹாஹுதா || என்றும், 'நாயகாஸ
வஸக்தீநாம் ஸவவொக உஹெஸரீ | உஹிஷீதெவதெவஸ்
ஸவகாஉஹவாவிஹொ: || தஉஹ்ராமணவிபாரவிவெ உ
ந:வூஉயவிநெஹாவெ: | கவொதிஸகஷஉக்ரூத்ரஉ நித்ரஉ தஜ
உயதிண்டு | ஸாஹஉம் கவிதாவிஷா தெவதெவஸ்ஸாதி
ண: | ஶ்ரீதாவெநவாதஷூம் ஸாஉரஸ்ரஉவெயஷீ ||' என்
றும், கஹிவூஷ்ரஷ்க்ஷ்தஹூாதி ஹுஶவஹாஸங்களில் க்ரூவீவ
ஹராத்ரத்திற்கும் வக்தாவான ஹகவான் தாமே யருளிச்செய்தி
ருப்பதாலும், 'ஸெரவெஉகாரஸ்ராதயா' என்று கூரத்தாழ்
வானும், 'கநந்ரயீந கஷ்ரணஉந்ரஉமஉகாரணம் | ஜமஹி
ஹாநஉஆஉம் அஉஆம் வநாஉவெஹஉஹ: ||' என்றும் 'கவொஸா
நாஜமத ஜதி தெயிஉவெஹயாஉவஉஸிம் ஸ்ரீஸ்ரீஸக்தும் ஸஹா

தேவபத்நீ தாநுஸாவாநுஸாவம் । ஸம்ஶ்லேஷகல்பிஜநத இதி
ய: பஶ்யேத் ஸர்வத்ர ஸத்பும்ஸ்த்வம் பதிஶ்ஜநா பாத்
ரஸாநுவாக:' என்றும், உத்வாஹ ஸ்வா தேவநிஷ்டஸாவாஹ
ஸ்வநாதிபஞ்சம் ஸ்ரீதேவ்யாராயணதேவி பரம்ப்ராணிதி ஸ்வஹரி
தே । ஸதாராதாஸஜ்ஜநநி யததேஸதிஹாதே: பார
தேணநிந்த்ரவேதா நஹிம்ததகேஸ்வ நஹிஷ்ந்ப்ராணம் ॥'
என்றும், 'ததுலாவர்ஸ்தாம் நப்ரஹமஹிபஸ்தே ஸ்ரீதிரவி'
என்றும், 'ஸ்வாம்மாஹாப்ரபாம் தேஸாபதாவரிவாரம் ஜ்ஹதத
ஹஸ்ஸ'' என்றும், 'ஸ்வதஸ்ரீஸ்வா ஷிஷாஸதேஷிதத லதேஷ
மவாது ஸ்வாயத்தித்ரிகேவ்ர ஹவதவராயீநவிஹவ: । ஸ்வபாதீ
வத்ராதத்ரா ஹவதவிதேஹாவத்ர நவிமாணம் நகாண ஸ்வாத
ஞ்ரம் ஹவதிவநவாந்ரா ஹிதமாணம் ॥ என்றும், தவஸமவத
தேஸ்வேத ஸாயாராணாமாணராஸப: ।' என்றும், 'ஹவதியா
வயோராத்ரநிஹிதா' என்றும், 'யாவயோஸ்வாதஞ்ஜத்ரதேத்ரம்கா
மா' என்றும், 'லோகபத்ரகேஷூரமதிம் பரதேவதம் வாகவேஷ
ஷிதஞ்ஜிஹாம் வஹலேதவிதீயத் । கலேப்பநகிஞ்ஜிதவிதம் கப்ரத
தித்ரயாம்ப! ஸ்வாஜ்ஜேஸ கயயகோயதேதாரஹாவ: ॥' என்றும்
பகவதியினுடைய ஸர்வேச்வரத்வ, ஸௌசீல்ய, ஸௌலப்
ய, ஸ்வாதந்த்ர்ய, வாத்ஸல்ய, ஸௌஹார்த, ஸாம்ய, காருண்ய,
காம்பீர்ய, ஸர்வஜ்ஞத்வ, ஸத்யகாமத்வ, ஸர்வாதாரத்ர
வேதாந்தஸ்ருஷ்டிகளை ஸ்ரீபராசர பட்டருமருளிச் செய்திரு
ப்பதாலும், பிள்ளை லோகாசார்யருடைய 'உடலுமுயிரும்போல்
பூவும் மணமும்போல், ப்ரபையும் ப்ரபாவானும்போல், இருவ
ருள்ளொருவர் பிரிகினுக்கவகாசமில்லை யித்யாதிவாக்யங்களாலும்,
'நித்யைவைஷா ப்ரணபவ்ருதிகம் தேவிநித்யாநபாயம்விஷ்ணோ
ஸ்லேஷநித்யாநபாயிநீணாம் ஆம்அ தேநாநத்ருத்ருக்ஷ்யாம்' என்றும்,
'பகவதிபாவாம் தேவதம் தேவதீந:' என்றும் 'தேவதீ ஜக
தாம்பதீ' என்றும் ஸ்ரீஸூக்தியிலும், ஸ்ரீதேவராஜஸ்தவஸாரத்
திலும், ஸ்ரீபாதக்ஷ்மஸ்ர தேவஸீஷித்ராஸதேஸாத்ஸஹவி: ப்ர

தத்ரைவ ச த்ரிகெக தெவதாகாரி வெஶெஷண வாநிவ்ருத்த்யை꞉’ என்றும் ‘விஶிஷ்டே ச்ருதி விவக்ஷாவாக்யஸ்ய பவிதெஶ꞉’ என்றும், ஸ்ரீந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்திலும், ‘ப்ரவத்த வெத்தகெவஶிணஜித வெஶிஷ்ட்யவிஷயாஸ’ என்று ஸ்ரீஶ்ருதப்ரகாஶிகைத்திலும், ஸ்ரீஶ்ரீமந்நிகமாந்தெஶிகநு அருளிச்செய்திருப்பதாலும், ‘தயாஸ்வி ஸாயாரணஸீமித்யக்வா ஸ்ரீஸ்ரீஶயோ ரௌபயிக ஸமெகெஶஷ்’ என்று ஸமாஸமருளுவதாலும், ‘லக்ஷ்மீஸம்பந்த ஸநாதிதயைவந ஸ்ரீஸம்பந்தஸம்பந்த வித்யம்’ என்று ஸ்ரீ ப ர ம ஸா ர ஜ ஸ்தவத்தி லருளிச்செய்திருப்பதாலும், ‘ஶ்ரீமத்விக்ரஹ யெ நெந யயொவாயொ நவிஷ்ரதே । வத்தாவிசெஶஷணங்கஷெநா வாய ஸிக்ஸாவஹெஸ ॥ என்றும், ஸ்ரீஸ்வபாவ ஏவ விஶெஷண வெஶிஷ்ட்யாபாயெநைவ, நிவ்ருத்தாஸ்ஸவ்ருத்தநெக்ரு ஷ꞉ । வத்தீமத்விக்ரஹாணாம் யயொக்தி ஸவயொமொ யயா ஶாஸ்ஸநெஸம்யெய꞉ । தஸ்யாஸ்ஸநைவ நாராயண ஸ்ஸவ்ருத்த்யக்ஷக ஸ்ஸவ்ருஸாஶ்ரயணீயஶ் । கதவ்வவத்தீமத்விக்ரஹவிஶிஷ்டா ஸமவாந் வாகவவ ஸிஹொவாய꞉’ என்றும், வர்ஷகார கெவந வநுவ்ருத்தஸம்யாய, வாநரவி ஶரணாகதி ஸஞ்ஜ்ய வக்ஷெ ஶரண்ய விஶெஷணகெவநாவி ஸ்ரீஸ்வப꞉ ப்ரயுஜ்யதெ । ஸாதநஹிருஸாவராயாயா꞉ வாத்ருஸம்ரக்ஷணெஸஹகா ரிகவா யுஜ்யதவவெதி ஸவுஸெஷாதஶ்’ என்றும் ப்ரதிவாதிபயங்கரம்அண்ணவுக்கு ஆசார்யனும் நிவிதாகிருகவநுரூபாஸ்ணி யும் ஸ்வஸ்தஞ்ஸ்தஞ்ருமான ஸ்ரீவரதநாராயணகுருவென்னும் நயினாராச்சாரியர்அருளிச்செய்ததாலுமிங்கு வரஸ்வவெஶிஷ்ட்ய த்தால் ஸிஹொவாயஸிக்ஸமாகிற ஜகத்காரண ஸிக்ஸம்வ்ருஸாமீயாது. ஆகயிவ்விதமுள்ள காரணஸிக்ஸாஸாவத்தைக்கொண்டு (தத꞉) வநுவெருத்த ந்யாயத்தால் (ஸாயநக்வா விஶெஷணதயாப்ர காஶிக்கும் பிராட்டிக்கு உபாயக்ஸமும் ஸித்தது. அதாவது; காரணம் ஸ்ரீவிஶிஷ்டமாகையாலும், பிராட்டி நித்யாநபாயிநியா கையாலும், இருவருக்குள் பிரிவுகூடாவ்ய ஸம்ஸாவிதமாகையா லும், உபெயம் ஸியாநமாகையாலும், இவையெல்லாம் ஸவ்ரு

ஸாவ்ருதிவஹமாகையாலும், பூரணவரணகாலத்திலும் ஸ்ரீஸா
பேக்ஷநைஸப்யமென்றும், பிராட்டியை யொழியப்பற்றுவது
ஜீவதாதுரத்தைப்பற்றுவது போலென்றும்பிள்ளை லோகாசா
ர்யரேகூறுவதாலும் பிராட்டிக்கும் உபாயத்வம் நிராபாயமே
யாகும். இங்கு நம்மன்பராகும் ஸ்ரீநிவாஸருண்டய கூரஸ்மராரவா
கியலோகாசார்யர் தத்வத்ரயங்களையுமோத்து, அவைகளுள் ஈஸ்
வரதத்வத்தை ஸித்தோபாயமாகவுமறிந்து அதற்கொருஸாத்ய
மாய்ம் ப்ரபத்தியென்பதாவும் தெளிந்து சுதந்த்ரப்ரயோஜனனும்
ஐதரவ்யபாயநிவ்ருத்தனுய்க் கொண்டு த்ரிவிபூர்காநிவ்ருத்திவிஶே
ஷகமாகப் ஹரவான், தன்னைரக்ஷிக்கு மென்றவத்யவஸாயபூர்த்த
னும் சுநிஷ்டநிவ்ருத்திவிஶேஷேஷப்ராப்திக்கு சவ்யவஹிதோபா
யமாக அவனைஸ்வீகரித்து அவன்திருவடிகளில் ஸுத்தாத்மீயமாக நி
க்ஷேபங்களையும்ரக்ஷ்யஸேவநஸம்பந்தக்கையே ஸ்வநிக்ஷேபமா
கும் பூரணாகதியெனவும் பேசி, அந்த ஸம்பந்தத்திற்கும்
விஶேஷமொரு பூர்வாங்கமான பிராட்டிவரணத்தையுமே
ற்று, அதனால்வரும் ஸம்மாகிய ஹரவக்ஷேகத்திற்கு விஷ
யம் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கும் மிதுநமே யெனவும் சம்பிக
ரித்து, அதனலேயே ஶேஷிகளிருவருமெனவும் பேசி, ஶேஷி
த்வத்திற்கு உபயமும் சமிஷ்டாநமெனவும் கைக்கொண்டு, அத
ஞல் மிதுநமே உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணினசேதனனுக்கு ப்ரா
ப்யமெனவும் மொழிந்து, ஸித்தோபாயம் ஸாத்யம் லக்ஷ்மிபதி
மான் நாராயணனொருவனே, அல்லது மிதுநந்தானே வெனத்
திராதகலக்கங்கொண்டு அனேக விடங்களில் லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டமியா
ன வஸ்துவுக்கு ப்ராபகதயா வரணீயத்வமும், ப்ராப்யதயா
வரணீயத்வமும் உண்டாயிறேயிருப்பது” இத்யாதிகளால் ஸம
க்ஷிகமான ஸித்தோபாயமே வரணீய மென்றும் சொல்லி, முடி
வில் இப்பிராட்டிமற்ற குணாதிகள் போலே சுசேதநமல்லாது
சேதநமாதலால் ஸித்தோபாயத்வப்ரஸங்கம் வருமென்றுகண
ரிவணதனித்ரய ரஹஸ்யத்தில்; குணங்களும் விக்ரஹங்களும்
அசேதநமாகையாலே ஸ்வாதந்த்ரியத்திலே யநுப்ரவேசமுண்டு.

ப்ரமாணாநுரூப ஸாத்வமாகையாலே இவனுக்கும் ஸாத்வ போதஜ்ஞாநமிதம் உண்டேயாகிலுமிவன் வேதநாதுரமோக்ஷ ஸாமக்ரியாலே உபாயஸ்வீகாரத்திலிவனுக்கு அநுஷ்டாநமில்லை” என்று நிஷ்கர்ஷமாக்கே செவ்வையும் ஒரு க்ரந்தத்தால் எழுதி, இதற்கனுகுணமாக ஸாரஸ்ங்க்ரஹத்திற்குப் பரம்பராஸாம்ய நிலையும் கூட ஸாதகமென வாதித்து ஒடுவிலிப் ஸாரஸங்க்ரஹமும் அவனுக்கிரக்கமில்லாவிடில் வ்யர்த்தமெனவும் மொழிந்து பிராட்டிக்குள்ள ஸாரஸங்க்ரஹத்தையும் உகிவாதங்களாலிப் படிநாசமாக்கி அதற்கனுகுணமாகவே அத்ரஸங்க்ரஹத்தில் சிறிது முன்பு ‘இவனுடைய ஸாத்வம் கணவாயிருக்கச்செய்தே’ இத்யாதியால்ஸ்ரீ தகுத்திற்கு க்ஷணாவஸ்தாபநத்வமுகஸிஹா கநாஶமும் செய்து ஸ்ரீஆளவந்தார், எம்பெருமானார் கூரத்தாழ்வான், பட்டர், நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை வரையில் வந்தஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் நவீநமாயொரு ஹேதுமதியைவிளைவித்தார். அந்த ஶாகையையே வைஶிஷ்ட்யாதித்ரியால் வஸிஹஸித்தது. இப்பொழுது அவர்பக்ஷத்தில் ஶாஸ்த்ர ப்ராஜாகொடியிலநுஷ்டிதமெனவும், விதாமட்டில் உக்கர்ஷமெனவும், ஶாஸ்த்ரப்ரஜைகளையு தெமஸித்துச்செய்யும ஶ்ரோத்ர ஹாஷணாதிகளை யோரோர் ஸமயம், விதா கைங்கர்யமும் செய்யாதே திரஸ்கரிக்கவுங் கூடுமெனவும்; ஶாஸ்த்ரவில்லாதஸமயம் பார்த்து ப்ரஜைநானே அப் விதாவை ரக்ஷகனென்றுபடித்தறிந்திருக்கவேண்டுமென்றும், விதாவிற் கிரக்கமில்லாவிடிலிவன் ஶரணவரணமும் வ்யர்த்தமாகுமென்றும் இவ்விதம் விதாவிற்கு ஓர் ஸ்வாதந்த்ர்யவிஶிஷ்டத்வம் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஶாஸ்த்ரவித்புருஷர்களுக்கு ஸம்ஶயம்செய்யும்பொழுது க்ஷிணமாய்வித்ருஶத்தில் ஶாஸ்த்ரஶ்ரவம் சொருகிவநஶாஸ்த்ரத்தாலே வஸ்து ஸ்வபாவத்தைப்ரத்யக்ஷம் பண்ணிக்கொண்டிருக்குமென்ற வ்யாகரண ப்ரக்ரியையைப்பார்த்தும் ‘ஜந்மத: விதரண’ என்றஶோகவிஷயமத்தைக்கண்டும், ஶாஸ்த்ரவைப்பற்றினக்ரியையாலும் விதர்க்காயமெனவேவதி ப்ராயாந்த்யா வேதங்களும் உபதேஶிக்கின்றன வென்றும், வாக்கும் கர்மமும் போல் வ்யவஹார

ஶாஸ்த்ருத்வத்தையும் ஸர்வாதிகத்வ ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுமுடையதென்றும், ஶ்ருதிஸூத்ரமும் பரமர்ஷிவசந ஸாம் ஸ்ரீஶப்தவாச்யமாகக்கடவதால் ‘ஶ்ரீர்நாரீஷ்வபிதேவேஷு ஸம்ஸாரஹ்ரதவர்ந ஹரி: | யோயோஹவதி ஸ்வம் ஹரவஸ்துவிஶேஷமிதி நிரூப: | யோயஸ்தாநாரீஹாவஸ்துதத் இக்ஷ்வாக்வஸ்திதா || ஶ்ருக்ஷ்யதே: ஸாரஷ்வார்த்தா ந ஸ்ரீ யோ வேநவிஷ்யதே | ஸுயக்ஞே ஹ நாகேத ந ராநாரீயோ ஹரி:’ || என்ற பௌராணிகஶ்ரீபாஷ்யாதிக்ரந்தங்களால் வ்யக்தமாயிதென்றும் தெளிந்து விஶேஷணங்களான ஶ்ரீத்வபாவத்வாதிகளெல்லாம் விஶேஷ்யமான தேவதத்தொருவனையே ப்ரதானமாகப் பேசுமதுபோல், ஸத்வஸாரூபத்வ ஸார்வஜ்ஞ்யாத்ம ஸாக்ஷித்வாதிகளை விஶேஷணங்களாகவுடைய ஹரியொருவனையே விஶேஷணங்களெல்லாம் போதிப்பிக்கின்றன வென்றும், இவ்விதமேதான் வேதாந்தவமாய் ஸர்வஸமாய் ஸத்வாஸாஹிதமாய் ஸ்வாநந்தஸ்வரூபரூபமான விஶேஷங்களை யுடைத்தாயிருக்குமொரு ‘ஸ்ரீ’ என்ற விஶேஷணமும் ஸர்வவேதஸர்வகாய ஸர்வ வஸ்துகளிலும் நித்யாநபாயமா யிருக்குமென்று கொள்ளக்குறையில்லை. ஶ்ருதிந்யாயவேதங்களான இடங்களிலெல்லாம் ஸ்வயம்பகவானாய ஸ்யாத்தைக்கொண்டு விதண்டையாய் நிரூபிக்கும் நம் ஶ்ருதிவாக்கிகளுக்கு ஶ்ருதிந்யாயாதி ப்ரமாணஸித்தமான யிச்சேதனரூபவிசேஷண வைஶிஷ்ட்யாங்காரத்தில் யாதுகுறைபோ வென ஸூக்ஷ்மர் அறியவும். விஶேஷ்யாயீநம் விஶேஷணமென்று ஶாஸ்த்ரஸித்தமாகையால் ஸ்வாந்வம் வாராது. ஸர்வஶக்தி ஸர்வஸ்வதந்த்ர வேதாந்தத்தையுடையதால் வேதநமாகிலும் ப்ரயோகவம் ஸித்திக்காது. யதேயதிகளுக்குப் போவிவைகளுக்கும் ஸ்வஸித்தியும் ஸித்தம். ‘ஸ்யாதேகாஸ்யாத்யா’ என்றது மிக்காரணத்தைப்பற்றியேயாம். ‘தத்துரூபாவாதாம் நப்ரயோஹதெ’ என்றதுமப்படியே. விஶேஷணங்களுக்கு விஶேஷ்யாஶ்ரய மில்லாதேபோனால் ஸித்தியில்லை. விஶேஷ்யத்திற்கும் விஶேஷணஸித்தியில்லாத

போது விலையில்லை. நிலையுமில்லை. இதையே நினைத்து ஶ்ரீலோகா
சார்யரும் 'இருவரும் பிரியிலிருவர் ஸத்தைக்கும்நாசமென்றார்'
'ஈஶாநாம் ஸர்வபூதாநாம், த்வாம் ஶ்ரேஷ்டதமாம்' என்பன
விஶேஷணமஹாபவத்தையும், 'ஸ்வத:ஶ்ரீஸ்த்வம் விஶேஷேண ஸ்வாமி, ஸ்வயா
தீப்த்யா ப்ரகாஶம்' என்பன விஶேஷ்யமஹாபவத்தையும், அருளிச்
செய்கின்றன. 'யாவ்யோஸாயாபரணாபரணாபாஶய:' இத்யா
திகள் உபயஸாமாந்யங்கள். தீபத்திலிருந்து விஜ்ரும்பிக்கும்
ப்ரபைக்கும் தீபம்போலவே ஒளியும் ஔஷ்ண்யமும் உத்பாதகஶக்தி
யும் மற்றுமுள்ளவைகளும் ஸமமாயிருக்க ப்ரத்யக்ஷத்திலும்
காண்கின்றோம். ப்ரபாந்யாயத்தையால் தீபத்தை ஜவநமாய்
வ்யவஹரிப்பதும் த்ருஷ்டவிஷயமேயாம். அவை யிரண்டிற்கும்
ஐக்யமும் ஶாஸ்த்ரஸித்தம். ஸர்வதா அவிநாபாவமும் ப்ரத்ய
க்ஷத்ருஷ்டம். அந்யதரநாஶே அந்யதர நாஶமும் ஸித்தம். ப்ர
பாநாஶத்தில் நிஷ்ப்ரபதீபமென வெளவாயிகாஸியாநமேற்படும்.
ஆகயிவ்வளவால் ரத்நங்களுக்குள், தத்தங்களுக்கு அநாமாண
மான ஶீதத்வாதிவிஶிஷ்ட ப்ரபைகள் காணப்படுவதுபோலும்,
சந்த்ரனிடத்தில் ஶீதப்ரபையே ஸூர்யபாதிகளிடத்தில் உஷ்ண
ப்ரபையே என்றபடி தத்தநாமாண ப்ரபைகள்போலும்
திவ்யஶரீரனான பகவானுக்கு திவ்யதேஹியான பகவதியே
திவ்யப்ரகாரிணியாய், ஆஶ்ரயமான பகவானிடமுள்ள ஜக
த்காரணத்வாதி ஸர்வவிஶிஷ்டமாய் பகவதஸிஷ்டமாய் 'அயேத்ரா
விஷ்ணுப்ரியாம்வாணீ' இத்யாதிகளின்படி வ்யவஹார யோக்யஸிஷ்டமா
ய் பகவத்ஸ்வரூபவாநாபாவமாய் 'நாநயோர்வித்யதே பரம்'
என்றபடி ஸமமான ஸகலமஹாபவத்தையு முடைத்தாய், தங்களு
க்கு மேற்பட்ட யாதொரு வஸ்துவையுமுடைத்தாகாததாய் விள
ங்குகின்றதென்பதும், ஆகையாலேயே பிராட்டியார் ஜீவகோட்
யந்தர்பூதையல்லவென்றும் ஸர்வேஶ்வரகோட்யந்தர்பூதையே
யென்றும் தஅஇ இவளும் விபு என்றும் ஆக யிரண்டும் விஶி
ஷ்டாகாரத்தால் ஏகஸ்வரூபமென்றும், அதவைவ தீயாந
மே ஸித்தாந்தமென்றுமிதன் திரண்ட பொருள். இங்ஙிவ்வளவே

விசேஷம். ஸௌகதிகள் ‘நிர்விஶேஷம் ஜ்ஞாநமாத்ரம் ப்ரஹ்மைக மேவஸத்யம்’ என்றார்கள். இவர்களோ ‘நிர்விஶேஷணம் ப்ரஹ்ம ஸித்தேவ’ என்றார்கள். ஆதலாலிறே யிவர்களைப் ப்ரச்சந்ந ஸௌகதிகளென்றது. மேலும் ஸர்வஶூந்யவாதிகளையிட்டு ப்ரகாரமும் ப்ரகாரியும் ஜ்ஞாநவ்யவஹார விஷயமானாலும் விஶேஷணவிஶேஷ்யபாவத்தைக்கொண்டு விஶிஷ்டைக்யம் சொல்ல யாதொருகுறையுமில்லையெனத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீநிகமாந்தமஹாதேஶிகனும் ‘ஸவிஶேஷ விஷயித்வாத் ஸர்வம் ப்ரஹ்மஸித்தயே ததா’ என்று விஷயிவிஶிஷ்டமாயிருக்கும் ஸகலத்தை ப்ரதமமருளிச் செய்தார். வஸ்துத: விஷயித்துக்களுடைய ஸர்வம் விஶேஷ்யமான ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் பிந்நங்களானதுபற்றி ‘தத்ர ப்ரகார ப்ரகாரிணோः ப்ரகாராணாம் ஸநாதந்த்ர்யேऽபி விஶிஷ்டைக்யாதி விவக்ஷயா ஏகத்வவ்யபதேஶः’ என்று தத்ஜ்ஞர மருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்தையே தத்த்வத்ரயாதிகாரத்தில் ‘இப்படி மூன்று தத்வங்களாக வகுத்து விபஜித்தாற்போல் ஸர்வவிஶிஷ்டவேஷத்தாலீசுவரனேகதத்வமாக வநுஸந்திப்பார்க்கும்’ என்று தொடங்கி ‘அவ்வோஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ப்ரதிஷாரஸ்யங்களான ப்ரயோஜநவிஶேஷங்கள் கண்டுகொள்வது’ என்றருளிச்செய்தார். ஆக யிதனால் ஜ்ஞாநாதி குணங்களைப் போல் பிராட்டியும் அப்ருதக்ஸித்தமான வோர் குணமாவதுபற்றியும், அதுமூலமாய் முன்சொன்னபடி ஐக்யமும் ஸித்திப்பதுபற்றியும், பிராட்டிக்கும் பெருமானுக்கும் விஶிஷ்டைக்யங்கொள்ளக் குறையில்லையாகையாலும் ‘ஸதர்மசாரிணீ’ என்று நித்யஸம்பந்த வியோகாநர்ஹத்தையைக் கூறுகையாலும், இதனால் ‘ஸந்நியோகஶிஷ்ட’ ந்யாயப்படி ஸர்வத்ர ஸர்வதா ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் எம்பெருமானைச்சொன்ன விடமெல்லாம் பிராட்டியையும் சொல்லிற்றாமென்றுவதால் ஏகதத்வத்திற்கே அபிதாநம் விஷயமாகக்கூடும். பிராட்டி ஜீவகோட்யந்தர்ப்பூதை யல்லவென்று முன்பேகூறப்பட்டதாலும், ஸர்வேஶ்வரித்வ ஸித்தியாதலாலும், ஸ்வரூப குணதேஹத்திற்கும் ஸவ்யாப்தியை ‘யதாஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ் த

ஸைவேயம் விபேஜாதஉ । ஸ்ரியை தவிஷ்ணு நாராயணம் ஜகத்வ்ருத ப்ரம்ஹராஹம் । ஸர்வஸ்ருஷ்டிஸ்திதாவிஜா' இத்யாதியால் ஸ்வரூபேண ஸ்வாமித்வ கூறுவதாலும், 'விஶிஷ்டைக்யம் த்ரிவித வாதமாம்' என்று நம்மன்பர் எழுதினதே நிர்ஹேதுகமாம். ஆனதுபற்றி வ்யூஹத்தை லக்ஷ்யமாகவும், ஸ்ரீவத்ஸாதிகளை அதன் லக்ஷணமாகவும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நிரூபித்தருளினர். 'வ்யூஹைகதேவதகவ்' என்றபொழுது ஸ்ரீவிஶிஷ்டமென்று கூறவில்லையேயெனில்; அதற்காகவே ஸந்நியோகஶிஷ்ட ந்யாயம் கூறப்பட்டது. வ்யூஹஸந்தர்பம் முழுவதும் ஸ்ரீயைக்குறித்து ப்ரஸ்தாவிக்கவில்லையேயெனில்; நாராயணனையுமவை ப்ரஸ்தாவிக்கவில்லை. ஆகையாலந்த யுக்திரயுக்தியாம். யதா ப்ரஸம்ஹிதத்ராதியால் வ்யூஹமுமே வ்யூஹத்திற்கு ஸ்ரீயால் ஆவ வேண்டியதாக விருக்க, நாராயணனுக்கு வ்யூஹமும் ஸித்திக்க வேறுவழியில்லையிறே. ஆனதுபற்றி ஸ்ரீவத்ஸமும் வ்யூஹத்திற்கு லக்ஷணமென தத்வடீகையில் ஸ்ரீதேஶிகனு லருளிச்செய்யப்பட்டது. இந்த லக்ஷணங்களெல்லாம் ஶிவாதி தேவதாந்தரத்திற்கும் வ்யூஹமும் ஸம்பவியாதே யிருக்கவேண்டி யருளிச்செய்யுமவைகளாம். பிள்ளை லோகாசாரியரிடத்தில், ப்ரத்யக்ஷமாய் ஶாஸ்த்ரமாகவும் ஆயுக்தமாகவும் எவ்வளவோ நமதன்பர் பக்ஷத்திற்கு விரோயவதிகளை யெடுத்துக் காட்டும் நம்மைப்போல், ஸ்வதேஶிகனிடத்தில் வாதிகமாயாவது ஆயுக்தமாயாவது நம்நண்பருக்கு எடுத்துக்காட்டுவது அஸாத்யமேயாம். இதைவிட தர்க்ஷணமிருந்தால் ஸ்வாதந்த்ர்யத்திற்கோர் விஶேஷணமா யிருக்கலாகுமாயிருந்தது. மேலும்; ப்ரதமஶ்லோகீபாஷ்யத்திலும் 'விஹாரயாஸாஹஸ ஜஹபாயகஜதிவேஷு, காமதகே நித்யதேஶராணாம் யதிஶ்ருதஜ்ஞா நேவ விஶ்வஸ்வகாரா:' என்றும் 'ஸமக்ஷம் ஸாம்ராஜ்யம் ஸர்வயா ஸம்ப்ருதிஷ்டிதம் । ஜகதேவா ஸ்வித்வம்ஶேத ஸம்ஶயேவ விபஶ்விதாம் । உபயாநாம்ஶிவேஶத்ரா தாவாய ஹஸாஹவ: । அத்ருஸ்வாதிக ஸஹ ஶ்ரத்த ஹஜதக ஹஜகத: । ஆநந்த்யாதிவேத்ரண ஸாஸ்யம் ஸ்ரீ

பதஸ் உபேயதா ஶ்ரிய: ॥ என்றும் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் நிராபாயமாய் பெருமாள் பிராட்டியாருடைய வைஶிஷ்ட்யத்தால் காரணத்வாபாவமும், உபாயத்வ ப்ராப்தியும், அப்ருதக்ஸித்தியும், ஸித்தித்தன. மேலும்; ஸந்நிபோபஶிஷ்ட ந்யாயத்தால் யத்ர யத்ர பகவாநுவ்ருத்தே, தத்ர தத்ர ஶ்ரீஸம்ப்ருக்தஸ்யாபி வைத்ர்யேணாபி ப்ராப்யப்ராப்தமாயிற்று. ‘அநேந்த்ர ஸர்வ வ்யுத்பத்திரேவமேவ’ என்று துடங்கி த்ருதீயபக்ஷமாக ‘ஜகத்காரணத்வாதி ப்ரஹ்மலக்ஷணஞ்ச பதிரோதநாவாப: । அதஶ்ச தஸ்ய ஸர்வஶரீரத்வா ஸர்வாயிக ஶரீரத்வமிதி’ என்றபக்ஷம் ‘பஞ்சஸ்வேஷ்வபி தேஷு பக்ஷேஷு கஸ்யசித் ப்ரமாணவாந்’ என்று ஐந்தாவது பக்ஷத்தையே ப்ரமாணதமமாக அங்கீகரித்தருளிய விசேஷத்தால் த்ருதீயபக்ஷோபாதாரணீய மென்று நிர்ணயமில்லை. உத்தரோத்தரபக்ஷமே பலீயாநு என்று ஶ்ரீதத்த்வநிர்ணயத்தில் ‘பஞ்சஸ்வபி பக்ஷேஷு பூர்வ பூர்வஸ்மின் ஸாரஸ்யேஸாரணபூர்வக உத்தரோத்தராப்யாநேந பூர்வ பூர்வஸ்ய ப்ரமாணவிரோதக்கே ப்ராதநாத்’ என்றருளிச்செய்ததால், ப்ரதமமான ஜீவஸ்ய நிரூபகமைத்ரவரண அணுத்வபக்ஷமென்ன, த்விதீயமான ஜீவகோடி விஶேஷத்வபக்ஷமென்ன, த்ருதீயமான ஜீவாதிந்த்வ பக்ஷமென்ன, சதுர்த்தமான பத்நீத்வாயீநமான ஶேஷத்வமென்ன, பஞ்சமமான ஸ்வதஸித்தமாயுள்ள ஈஶ்வரத்வமென்ன இவ்வைந்து பக்ஷங்களுள் ஸ்வதஸித்தமாயும் ஈஶ்வர்யமாயுமுள்ள ஈஶ்வரத்வமே ‘ஸர்வேஶ்வராம் ஸாதத்வம் பகவத்ஜ்ஞம் ஸம்ப்ரபத்யே । த்வாராஸ்ருஷ்டா நக்ஷத்ரா ஹவிஸ்ஸாந் நிக்ஷிப்யஸ்மே । த்வஸ்யோத: ஶ்ரீ:கீர்த்திர்ஜிஹ்வா விஶ்வஸ்த்ரீணாமாஸாம் ந்யாஸமஹிஷ்யே த்ருதிரபி॥’ என்ற ஶ்ரீபராஶரபட்டார்ய ஶ்ரீஸூக்தியாலும் ஸ்பஷ்டம் ॥ ‘ஸர்வபிதஸ்ய ஈஶ்வராஜஹஸ்’ இதி ப்ராகி ஸர்வே ந்யாயாக்ருத்திற்கெல்லாம் ஸ்வரஸதாஹிநேதநிரூபகாந்யஸாம்ப்ரதாய வைஷத்தால் ஶ்ரீஹயக்ரீவனருளில்லாதே ஶாபஹ்ருஷ்டராய்ப் பிதற்றுமவர்களுக்கு ஶ்ரீபட்டருடைய ஶ்ரீஸூக்திகளயுமாகவேண்டுமென்றால் அஸாத்யமே

யாம். ஆனதால் வினுபேக்ஷதத்திற்கு விரோதங்களான நான்கு பக்ஷங்களும் நிவ்ருத்தங்களேயாகும். ஆகயிவ்வளவால் ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளெல்லா மிருக்கச்செய்தேயும் பதிவ்ரதாத்வம் பதிக்கு ப்ராஹாதிசயகமாதலாலும், தனக்குள்ள ஶேஷத்வமும் ஸ்வதந்த்ர ஸாமஞ்ஜஸ்யமானதாலும், ஸ்வதந்த்ர சேதநகோடிகளாகும் ஶேஷவர்க்கங்களுக்கெல்லாம் ஆபத்துரணி யாகையாலும், தானே இறை யிருந்தபொழுது பதிவ்ரதாத்வத்தையே காட்டி ராவணனைத்தாம் நேரே நிக்ரஹியாதே ஸர்வஶேஷி செய்யப்பார்த்திருந்தாள். ராவணன் தலைசாய்ந்ததும் அவனுடைய க்ருத்ரிமமாவத்தாலேயே. 'தேநசேஷ்ட ஹதாபூர்வம் பதிவ்ரதாத்வாத் ஸமீஷ்யம்' என்று திர்யக்ஜநம் கூறித்தாலும் பதிவ்ரதையல்லவோ ஸத்யஸங்கனுக்கு மிடையூராய் நிற்கக்கண்டோம். ஆகையால் பரசேஷிக்குப் பிராட்டியாகும் விஶேஷணவைஶிஷ்ட்யத்தை யிட்டு ஸகலவஸ்து ஸர்வ நிரபேக்ஷ ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளான யாதொன்றிலும் பாதகமேயில்லையென ஸித்தித்தது, மேலும்; க்ருபையும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், ஈநந்த்யாஹாத்ம்யமும் பரஸ்பர காரணலக்ஷணமாய்க் கூறின ப்ரநஹேஷண கர்த்ருத்வபக்ஷம், அரக்கிகளை நலியப்புகுந்த திருவடிவிஷயத்தில் ஸ்வாதிநித்துத்தான் ரக்ஷித்தபொழுது ஈநந்த்யாஹாத்ம்யத்திற்கு ப்ரயோஜநமில்லையாதலாலிங்கு ஸாக்ஷாத் ரக்ஷகத்வமே பொருளாகும். இல்லையாகில் திருவடியோடுமன்றுடி ரக்ஷித்ததுகொண்டு ஸம்ஸ்ராந்த்யாஹாத்ம்யம்போய் ஹநுமச்சேதநந்த்யாஹாத்ம்யமும்லக்ஷணமாய்த்தீரும். ஆகையால் ஈநந்த்யாஹாத்ம்ய லக்ஷணஸம்ஶய மிங்குசேராது. ஸம்ஸாரிக்குள்ள ஸ்வரக்ஷகத்வத்தை யழிப்பதற்காக யிப்படி ப்ரநஹேஷணத்திற் கட்டியதாமத்தினை. இவ்வர்த்தங்களை யநுஸரித்து மேல் ஶ்லோகத்தாலே வைஶிஷ்ட்யார்த்தத்தை விளம்புகின்றார். அதாவது;— (வைஶிஷ்ட்யம்) விஶிஷ்டைக்யமென்பதாவது; (ஸவிதுஸ்ஸ்ப்ரபேவ) சூரியனும் அதன் ப்ரபையும் போல் (இதி) என்று (ஸ்ரீஸூக்திஸத்ஸேநா:) பராஶரவ்யாஸ ஶ்ரீவத்ஸாங்க வாதியாயும், 'தவைஸதேஶோநித்யாய பராஶராய'

என்று ஸ்ரீஆளவந்தார் ப்ரப்ருதிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டவராயும்; ‹ நமோவ்ருஷாயவிஷ்ணவெ’ என்றபடி ஸர்வாவதார ஹேதுதரா யும் ஸ்வப்ருஸ்தாரத்ருகாரவாயுமுள்ள ஸ்ரீவேதவ்யாஸ மஹர்ஷி யினுடைய ஜநகவிதாவாயுமுள்ள ஸாக்ஷாத் ஹரவத்வபராஸர மஹர்ஷியினுடைய (ஆதம்) ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தின் ப்ரத மாம்ஸத்தில் ‹‹ தேவத்ரயஃகேஸவஸ்யப்ரஸஸத்ஸ்ரா கல்யா ணபா ” என்றுள்ளபடி கூறிநேமாயிருக்கின்றது, (வாமா)என்பது ஸவர்வ ஸிம்ஹம். அதாவது; ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் ப்ரதமாம் ஸத்தில் பிராட்டிக்கு க்ஷீராப்தி ஸமுத்பவாத்யநேக ஸம்பந்தங்களி னின்றும் ஆவிர்பாவம் சொல்லும்பொழுது, தேவத்ரயர் ஸ்ரீபராஸர மஹர்ஷியை நோக்கி ஸ்ரீக்குப்பல்விடங்களில் ஜன்ம மெவ்விதம் கூடுமென ஸங்கித்து ப்ரஸ்நம்பண்ண, அதைக்கேட்ட ருளிய பராஸர ஸமவானும் எம்பெருமானுக்கு உபேந்த்ராதி க்ருஷ்ணாதிகளான அவதாரங்களெப்படி ‹‹ அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதெ” என்றபடி ஸ்வேச்சாநுகுணங்களோ, அப்ப டியே பிராட்டியாருக்கும் ‹‹அஜாவிஸஷ்ணு வ்யாப்தாஹேதாநா தீஸ்வராவிஸநு’இத்யாதிகளின்படி ஸ்வாஹாதேத்ரஸப்தாதிகளை விடாதேயும், ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமில்லாதேயு மேற்பட்ட அவதார விசேஷங்களென்றருளிச் செய்தார்.

அதெங்ஙனேயெனில், ‹நித்யைவைஷாஜகந்மாதாவிஷ்ணோஃஸ்ரீ ரநபாயிநீ । யதாஸர்வகதோவிஷ்ணுஸ்ததைவேயம் த்விஜோ த்தம ॥ அர்த்தோவிஷ்ணுரியம் வாணீ நீதிரேஷாநயோஹரிஃ । போதோவிஷ்ணுரியம் புத்திர்தர்மோஸௌஸத்க்ரியாத்வியம் ॥ ஸ்ரஷ்டாவிஷ்ணுரியம் ஸ்ருஷ்டிஃஸ்ரீர்பூமிர்பூதரோஹரிஃ । ஜஹா ஸ்ரீஹஸ்ரவர்ந காமோயஜ்ஞோஸௌதக்ஷிணாதவஸா॥’என்றுதுடங் கி ‹ தேவத்வேதேஹதேஹேயம் மாநுஷத்வேசமாநுஷீ । விஷ்ணோர் தேஹாநுரூபாம்வை கரோத்யேஷாத்மநஸ்தநும் ॥ என்பன. இ வைபோலவே மஹாபாரதத்திலும் பரத்வநிர்ணய விஷயத்தில் ப்ரத்யக்ஷண அநுஸந்தித்து முடிவில் தனக்குள் ஸாமாந்யம் தெ

ளியாதே வந்த ஸ்ரீநாரதனுக்கு 'உத்ஷ்ணாஸ்ரிஸ்ஹேத்ய ஹம்' என்றருளிச்செய்ய, அதை 'ஸதக்ஷ்ணேஸ்ரிநு ஹோலிரேத ஆ க்ஷ்வேயிமதத ॥' எனக்கருத்துற்று ஸ்ரீநாரதனும் நிரோகனாய் யதாமதம் சென்றார். ஆனதாலிங்கு ஸ்ரீவராஹஸம்ஹிதையின் உதம் 'நாநாயோவிஷ்ட்ரஸிக்ஷிர' என்றபடி ஸம்ஸாரதம் உலய ஸாதாரணமென்று மிவர்களுக்குமேல் வரோன வஸ்து ஈவிஐ மென்றும் இவ்விருவர்களுடைய ஸ்திதியும் யத்யத்ரண்வேண எங்கும் கலந்திருக்கின்றதென்றும், யதாஸவஷுமதோ விஷ்ணு:' என்றதால், எப்படி விஷ்ணுஸர்வவ்யாபகரோ 'ததேவேயம்' அப்படியே இவளும் ஸர்வவ்யாபிகையெனவும்ஸிஐமாகின்றது. இதற்கனுமானமாகவே 'வ்யாபகாவதி ஸாமேஷா தேகதஸ்தி வோதிதள !, வ்யக்தேத: வாராஷாஷ்ாநுஸ்தீயோஸ்தேநவ விஷ்ணே ! ஈய கிம்பஹுநோக்தேந நராநாரீயோஹரி: ॥ ஜமஷாராஸம் விஸ்வவ்யாப்யவஸிதா தஸாதேகேவராஜ் ஸ்ரீரெஜூபாவிஸ்வரேவிணீ ॥ யோயோஹவதி வாஹாவஸவி ஷ்ணுரிதி நிஸ்வ: ! யோயஸ்து நாரீஹாவஸ்யா தத யக்ஷ்வஷ்ய வஸிதா" ॥ எனஸநத்குமாரஸம்ஹிதையும் கூறியது '.வனக வனவஜமஜ்வாரீஸக்ிநவ்யாத: வ்யஹா:" ! என்றது ஸக்ிஸம் ஜூதேயான பெரியபிராட்டியாருடைய வைவிஷ்ட்யத்தால் ஈ வ்யாதனே ஜமஜ்வோஜியாவதால் வதிவ்யாயாந்யத்தை யிட்டு வேஆராஜ்யதோஷம் ஸம்ஹவியாதெனத்தெளிவித்தது. ஆகை யால் வாதிவேஷ்ாகவைணா வ்யூாணாநுமானந்யாய ஸிஐ மான ஸகம் வ்யூஹாயத்திற்கு இதுவும் ஈநுமானமாயிற்று. இவ்வயத்தை ஸ்ரீதேஶிகனும் 'வ்யூஹாவ்யூஹாவதாயஷுஅதே கோக்தா விதாயய: ! ஸவநேத்யரோக்தள ஸ்யாதஹ்வ்யஹ்த வியாநத: ! என்றருளிச்செய்தார். (தேந) ஆதலால் (ஐஷிரா) வரேஷ்வரியான பெரிய பிராட்டியார் (ஸததம்) எப்பொழுதும் (நாராயணேந) ஸர்வஜமஷாயாரனை நாராயணனோடு (ஈவி ஞதயேவ) பிறிதலேயுடைத்தாகாதவளாகவே (ஹாதி) ஸவேஷாக க்ஷ்யேஷ யாகவிளங்குகின்றாள், (உதி) இப்ப்ரகாரமாக (ஹோஸா

(ஸௌஸ்ரூ) தத்நுஷ்டானங்களையுடையவசிஷ்டவ்யாஸாதிஸாஸ்த்ரங்களா
லும் [ஶாஸ்த்ர ஸுஸ்ரூஷா] தத்நுஷ்டானங்களையுடையவசிஷ்டவ்யா
ஸத்வாரேணிகாவாயர்களாலும் (தச்சித்தி) வேதநாசகமான
வேதார் ஸக்தியிசேஷமான விஶேஷணமாயிருக்கச் செய்தேயும்,
ததேவஸாங்கேவஸாதநாதிகளை யுடைத்தாயிருக்கச்செய்தே
யும், பெருமாளுக்கு ஸேஷஸங்கதையாயிருந்து தவிநாஸ
நையாய் தவிஸிஷ்டையாயிருத்தல்பற்றி அவனுடைய வதிம்யன
(தச் உக்தம்) அந்த ஸக்திதத்வம் கூறப்பட்டது.

ஆனதால் வசிஷ்டவ்யாஸாதிஷ்டாய வ்யாபாரம் ஸ்ரீவிஸி
ஷ்டமான பெருமாளுக்கே காரணத்வமும் உபாயத்வமுமிந்த
ஸ்லோகத்தாற் றெளிவிக்கப்பட்டதென்பது தாத்பர்யம். பிள்ளை
லோகாசார்யர் தத்வநிர்ணயமாகும் ஸேவத்தின் ஆரம்பவரை
யில் வந்து, தமக்கு உசிதமான ப்ரமாணத்தைக் காணும்பொ
ழுது விஷாயநிர்வஹ ந்யாயம்போல் நேத்ரநிமீலநம் செய்து
கொண்டு, இவ்விஷயம் ஜநத்திலொருவருக்கும் தெரியாதுபோ
மென்று பூர்வார்த்தத்தை யெழுதி உத்தரார்த்தத்தை யெழு
தாது மறைத்தார். அதாவது,—'நிவேதயே வேஷா' பூர்
வார்த்தம். 'யதாஸவர்ணதா விஷ்ணுஸ்வயம் விஜா
தே' என்றது உத்தரார்த்தம். உபயத்திற்கும் ஸேஷிக்வாஹ்வவ
ஸத்திற்கு ஸாத்யம் பூர்வார்த்தம் முவயோகிக்கப்பட்டது.
விஷ்ணுஸ்வாவகமானவாக்யம் உபாயஸித்தில்வியர்த்தமப்ப
தால்அதன்தெளிவறியாதே ஜநத்தையும் அறியாதாக்கினர். இது
விஷயக்ருத்யமோம். இந்தக்ருத்ய"யதா ஸாவத்ருஷ்ட்ம்"என்
ற ந்யாயப்படி வாதிகளிடமிப்பொழுதும் காண்கலாகின்றது.
அந்தந்த விடங்களில் அப்படியப்படியே பூர்வார்த்தரவிரோத
ஸாக்ஷிநிஸாகராய்யதாஜாதர்போல்ஸாமும் சொல்லுமிவர்வழக்கத்
தைப்பற்றி முன்பே கூறினோம். 'ஜயாவாணீ' என்றபொழுது
பிராட்டிக்கு ஸ்ரீஷேவாவகத்தில் ஸாத்யம் வ்யாபகதையைக்கொ
ண்டு ஸவஷவ்யாபகத்வாஹாவம் கூறும் நம்மன்பர் 'ஸமஷ்டிவி
ஷ்ணு' என்றபடி பூர்வமாவாவகத்திலே ஸாத்யம் விஷ்ணுவிற்கு

வ்யாபகத்வமேற்படுமென்பது தமக்கு பாதகமென்பதை மறந்தார். ஈதோர் பெருவியப்பு. ஶ்லோகத்திலுள்ள ஸந்தர்ப்பஸங்கதியைக்கண்டு மஹர்ஷி யருளிச்செய்யும் வ்யாஹாரத்தை மனஸ்ஸில் வாங்காதே, ஏதாவது தன் மனதிற் றோன்றினதைச்சொல்லி இது ஶாஸ்த்ரஸம்மதமென்று பரரை ப்ரமிப்பித்துத் திரியுமவர்கள் யார் என்று இங்கு தம்மையே தாம் நோக்கிக்கொண்டு முகவுரையிலுள்ள அவ்வாக்யத்தைப் படித்துவிடுவாராக. இப்படிப் பட்ட பரவ்யாமோஹநம் ‘விதுஷாமபி சௌர்யஸாஹஸோ விததே ஸ்ரீஹரி ஸஹஸ்ரவர்ணநே । விநயாதிநயாத்வயோ: க்ரமோ விஜயந்தே கவடாதயோ ஜகதி ॥’ என்றதால் பௌருஷவைஷ்ணவருக்கேயுள்ளதென மஹாகவி ஸ்ரீவேங்கடாத்வரியும் அன்றே சொன்னார். ஆகயிவ்வளவால் ஸர்வவேதஶாஸ்த்ரஸாரஸர்வஸ்வ மதஸம்ப்ரதாயஸித்தமானது ஸ்ரீவிஶிஷ்டமான தத்வமொன்றேயென ஸித்தித்தது.

இப்படி பூர்வோக்த ஶ்லோகத்தால் ஸர்வஶக்தனானவனுக்கு “ஶக்திஸ்த்வமஸி ப்ரியா” என்றும், “ஏககாலஶக்திஸ்வரூபிணீ விஷ்ணோ: ஸர்வஜ்ஞாநாநந்தஶாலிநீ । தேவீ ஷாட்குண்ய பூர்ணா ஸா ஜ்ஞாநாநந்த க்ரியாமயீ” என்றும் “தேவாஶக்திஸ்தோ ஹிதா” என்றும் கூறுகிறபடியே ததீயமாய், ததநபாயமாய் வைலக்ஷண்யாத்மமான ஶக்தியாயுள்ளவளாயும், “ஸர்வஜகதாம் ஈஶ்வரீ” என்றதால் ஸர்வஜகத்துக்களுக்குமீசுவரியாயும், “ஸர்வஶாஸ்த்ரநிர்ணீதா, ஜகத்தாத்ரியா விஶ்வரூபா, விஶ்வாத்மா விஶ்வரூபா, ஜகத்வ்யாபிநீ விஶ்வா, ஸர்வாஶ்ரயா ஸர்வஶக்தியா, ஜகத்வ்யாபாரநிரதா விஶ்வவ்யாபகவ்யாபிதா । ஸ்ரீர்ஜகத்ப்ரியா விஶ்வரூபிணீ, யதாயோஜகத்வ்யாப்தா ஸ்வரூபேண ஸ்வபாவத: । ததாவ்யாப்திஸ்ஸர்வம் நிபந்தீவதஶ்ரீ ॥” இத்யாதிகளால் ஸர்வத்ர ஸர்வதா தனது ஸ்வரூபத்தாலும், ஸ்வபாவத்தாலும் வ்யாபகதையென்ற விஶேஷத்தை யுடையவளாயும், த்ரிவிதசேதநாசேதநங்களையும் தனக்கு ஶேஷமாகவுடைய வளாயுமிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய ஸகலமான ஸ்வரூ

வஹுஸித்த்யாதிகளும். எம்பெருமானுக்குப் போலிவளுக்குமுள்ள தென உபபாதனமாக 'தாந்தே ஸ, ஈத்யாதியாலும், 'ஸர்வ வத்ஸம் ஸ்ரீபாதேவீம் நிரவத்யாம் தேவதேவதிவ்ய மஹிஷீமகிலஜகந் மாதரம்' என்றும், 'யத்ப்ரவ்யவஸ்தாவித்தேநவபாயேவாஸ்வபூர்த்தாஷியத்' என்றும், 'ஸ்ரீரங்கேஸ்வரமஹிஷி யாவயோஷாம் ராஜ்யாநீம்விதா:, ஸர்வதி! யாவயோரானஸாராநரதம், தவஸர்வதவெஸ்தெ ஸாணரரஸய:, ஸர்வதியாவயொராதநிஸி தா, யாவயோஷாதஞத்ரீத்யம்ஸாஸம், சநந்யாயீந கஞ்யாண ரூபம்ஹகாரணம் । ஜமணிதாநஸாம் ஸம் ஸம்ஸம்வநா ஸெஹஸஹ: என்றும், வரணீஸெஹவதத்ராத்ய உம்வதீஜமதாம்வதீ, தெவ தும் தாவதீந:' என்றும், ஸ்ரீஸ்த்ராஸாநாயர் ஸர்வஹ்ராநாநுஜ ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஸ்ர ஸ்ரீபட்டபராஸர கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹங்களருளிச் செய்தார்கள். ஆவணஜதெநகொவஜீவ்யமான தமிழ் மறை யும் 'தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு' என் னும் 'வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்கும்' என்றும், 'அகலகில்லேனிறையு மலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா' என்று மருளிச்செய்தன. இங்கு தாமரையாள் கேள்வனென்றதால் ஸ்ரீப:வதியொருவனையே யென்பது கருத்து. இல்லையேயாகில் தாமோதரனொருவனையே நோக்குமுணர்வு, ஈத்யாதி ஸர்வதெ சுப்திவாசகமான சொல்லாலருளிச் செய்திருக்கும்படியாயிருக் கும்; பிள்ளை லோகாசாரியரும் 'அவன் மார்புவிட்டுப் பிரியி லிவ்வகாரம் விட்டுப் பிரிவது' என்றும், 'வாஷத்தையும் மணத் தையும்போலே ஆகயிச்சேர்த்தி யுத்தேசமாய்விட்டது' என்றும் இவ்வகாரவாச்யதையாலே ஸுஸஷ விதவிவவதித்வத்தையும், நாரஸ வாச்யதையாலே தனக்குள்ள ஸர்வஸெஷத்வத்தை யும் காட்டுகிறாள்' என்றும் பலபடியாலும் ஸர்வானுக்கு நிகரா யுள்ள ஸஹநாயிகாத்வத்தையும் கூறினர். ஸகாரவாச்ய மல்லவென்றுமிவளைச் சேதநகோடியிலே ஸஹநாயிகாயாய் படிக்கக்கூடாதென்றும், சிலருக்கு உகாரவாச்யயாகத் தான் நமனவும், ஸாத்ராஜ்யம் ஸவதீகனுக்கே சிறப்பென்று மெழு

தினர். ஆகையால் ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரணவஸ்தமான அகாரத்திற்கு வாச்யமாவதுபோல், பெரிய பிராட்டியாராகும் ஸர்வேஶ்வரியும் அகாரத்திற்கு வாச்யையாகக்கூடுமோ? அது ஶாஸ்த்ரஸம்மதமானாலும் பூர்வாசார்ய பரிக்ருஹீதமோ? அப்படிக்காணலன்றோ பூர்வாசார்யர்களான ப்ரமாணங்களும், உபபாதநங்களும் ஜீவிக்கக்கூடியவையென ஶங்கித்து, பிராட்டிக்கும் அகாரம் வாசகமாகுமென ஸ்ரீபட்டர் ஸ்ரீபராஶரருடைய திருவுள்ளத்தை ப்ரதர்ஶநம் பண்ணுகிறார்:—

> அகாரார்த்தோ விஷ்ணுர் ஜகதுதயரக்ஷாப்ரளயக்ருத்
> ததர்த்தா ...

அகாரார்த்த இத்யாதி ॥ ஸ்ரீஅஷ்டஶ்லோகியில் ஸ்ரீபராஶரபட்டர் ப்ரணவத்திற்கு அர்த்தமருளிச்செய்யும்பொழுது 'அகாரார்த்தோ விஷ்ணு:' அகாரார்த்தமானது விஷ்ணுவென்ற ஸர்வரக்ஷகன் என்றருளிச்செய்தார். அதையே ஸங்க்ரஹித்திங்கும் (அகார:) ப்ரணவஸ்தமான அகாரமானது (விஷ்ண்வர்த்தாய:) உபயஸாதாரணமான ஸ்ரீபட்டருடைய அஷ்டஶ்லோகி ப்ரகாரம் விஷ்ணுவிற்கர்த்தமாகுமென்கில் (தத்வ்யதிரேகஜநீ) 'விஷ்ணோரேஷாநபாயிநீ' என்றும், 'அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா' என்றும் 'விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ' என்றும் கூறுகிறபடியே அவ்விஷ்ணுவினுடைய ஸர்வாவஸ்தையிலும் பிரியாத ஏகஶேஷாவான பெரிய பிராட்டியாரானவள் (தத்ஸம்ப்ருதாவேஷ) யதாஸ்யதிபோல் தத்வ்யதிரிக்தையாயிருப்பதால் அந்த விஷ்ணுவில் அந்தர்பாவத்தை யுடையவளேயாகில், (அயம்) இந்த ஜகந்மாதாவானவள் (கதம்) எப்படி (மேஸ்து, விஷயா) மகாரத்திற்குப் பொருளாவாள். அதாவது;—ஸ்ரீபட்டரே அஷ்டஶ்லோகியில் 'அகாராத்விஷ்ணு:' என்றும், ஸ்ரீமந்நாராயணகோஶத்தில் 'தத்ஸம்ப்ராப்தாம் நவ்யமஹிஷீ ஸ்ரீ' என்றும் உபபதங்களுக்குமுள்ள அவ்யயத்தியை பரு

ளிச்செய்தாராகையால் அகாரத்தின் அர்த்தமான விஷ்ணுவில் அநு பாயிநியான பிராட்டிக்கு அவ்வகாரார்த்தம் தவிர, மற்றுகா ரார்த்தமென்றது அஸங்கதம். 'உகாரோऽர்த்த ஜீவஸ்ய வாசக ரணம் வைஷ்ணவஞ்சம்' என்றதால் விஷ்ணுசேஷபூதமாய் விஷ்ணுசரீரமாயுள்ள ஜீவஸமூஹம் அருளிச்செய்யப்பட்டது. 'உகாரோऽநந்யார்ஹத்வம் நியமயதி ஸம்பந்தமநயோ:' என்றதால் அந்த சேஷித்வம் விஷ்ணுவிற்கே அஸாதாரணமென்றும், அவனைப்பற்றி ஜீவஸமூஹத்திற் குண்டாயிருக்கும் சேஷத்வமும் அவனையே பற்றியதென்றும் அந்யசேஷத்வத்தை விலக்கிற்று. இப்படியாகும்பொழுது சேதநகோடிகளுக்கு உபயமும் சேஷியென்ற லோகாசார்யர் வாக்யத்திற்கும் விரோதமில்லை. இங்ஙனில்லையாகில், ஸ்ரீக்கும் சேஷபூதம் ஜகத் என்ற ஸ்ரீ ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திற்கும், லோகாசார்யர் எண்ணத்திற்கும் ஸங்கதி யாது? ஆகையால் உகாரத்தில் லக்ஷ்மியைக்கூட்டுவது அஸம்மதமாம். அகாரத்தில் கூட்டினாலே 'உகாரஸ்து தயோர்தாஸ:' என்றபடி லக்ஷ்மீதத்வதாஸ்யத்தை இதரங்களுக்கேற்படும். அதற்காகவே ஸ்ரீபட்டரும் 'தத்ஸம்பந்தாத்ஸ்தாம் நவ்யமஹிஷீம்' என்றருளிச்செய்தார். அதையே வ்யாக்யாநமாகப்பற்றி 'தத்ஸம்பந்தாவேவ ஸர்வேஷ்வமேஹாஸ்த் விஷயா'வென்றது, ஆகையாலிது (அஹோ) வ்யுதிக்ரமமாய் நமதன்பர் அர்த்தம்சொன்னது ஆச்சரியம்; (அத:) ஆனதால் (அகாரஸ்யார்த்த:) அகாரத்திற்குள் (ஸ்வித்வம்) ஆவதற்கு (உபய, லக்ஷ்மி) இந்தப் பெரியபிராட்டியாரானவள் (அர்ஹைவ) தகுந்தவள்தான், (இதி) என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆகையால் பிராட்டியாரை அகாரார்த்தமாகக்கூறுவதற்கு யாதொரு ஸாதகமுமில்லாமலேற்பட்டதெனக் கருத்து. இவ்வகாரம் ஸர்வலோகசரண்யனான எம்பெருமானுக்கு அகாரம் வாசகமானதுபோலவே, தத்ஸம்பந்தியாய், அதனால் தத்வ்யாப்திஸமையாய் விளங்கும் பிராட்டியாருக்கும் ரக்ஷணாவஸ்தையான காருண்யாதி ஸாவ்யகாரணத்தைவிட்டு அகாரம் வாசகமாகக் குறையில்லை. ஆதலாலேயே இவளும் ஸ

வதியோக்யரூபமென்றபடியானது. இதையொட்டியே 'ஹவ்யாஸ ரணாஹிவ:' என்று பிராட்டியார் தாமே அருளிச்செய்தது. 'தே ஹிதேவா...ப்யாதி ஸ்வாமீ ... ஸகல ... ரணஹோ வதி' என்றதுபோலவே 'ஸ்ரீயப்பதியோதெ தேவஜா ... நாம் தாம் வந்தி நீ ஸாரணஹோ வதி, ஸ்வ ... ந ஸ்தாம் ஸ்வாம் ... ' என்று உஹபயஸாதாரணமாயும், நிரங் குஸமாயும், ஸ்வதந்த்ரமாயுமுள்ள ஜகத்ரக்ஷணத்வத்தை ச்ருதி களும் ... ஷித்தன. (தத:) ஆகையால் (ஸணாவம்) எந்த ஸாதனங்களிலும் வரணிக்காத ஸாதாரண ஜீவகோடிகளுக்கு ள்ள ஸ்வரூபவாணத்வமும், (ஜீவத்வமேவ) விஹாத்வவ்யாப்தியொழி யான ஜீவத்வமும் 'தெராஸக்காயா த்யாருவாஸ வஸிஹோதெ நமோஸ்துதே:' என்றபடியே (ஸவோயா:) பெரியபிராட்டியாரு க்கு (நஹவேஸி) உண்டாகமாட்டாதிறே. ஆகையால் பிராட்டி க்கு ஸகாரவாத்வமேயுள்ளது. மகாரவாத்வமில்லை. உகா ரவாத்வத்தை ஸோஜ் ச்ருதிகள் கூறினும்; லெஹஷித்வஹேய ருக்குமுண்டானதுபோல் மற்ற ஸம்ஸித்த்வ விஹாத்வாதிகளுமா கக் குறையில்லை. ஸஹாஸ்ய வஸ்துக்களாவதால் ஸநேகம் விஹா க்களிருக்கக் குறையுமில்லை. ஸஹியோமஸிஷ்ட ந்யாயத்தாலும், இப்படி ஸகாரவாத்வவாதனத்தாலும், மகாரவாத்வாஹாவத் தாலும், உகாரவாத்வவ்யாஸ்ரிஷ்டாவத்திபாதலாலும் நம் நண் பராகிய ஸாகேதராமாநுஜ ஸ்வாமிகள் கூறிய ஸ்ரீதத்வஸா ஸிகையிலுள்ள விப்ரீதாஸங்களெல்லாம் வாயெண நிரஸ்த ங்களாயின. வரணம் சொன்னவிடமெல்லாம் லக்ஷ்மீஸாஹி த்யம் ஸணரவேணுமென்றும், இல்லையாகிலில்லையென்றும் கூறுவது வாதிஸவாதஹத்திற்கு நிகராம். விஹாத்வஸதி லேதநத்வம் ஸவேஸ்வரனுக்குப்போல், இவளுக்கும் வர, ஹவ ஹோம் வ்யாப்திஸேஷத்வம் வ்யாப்திவ்யாபகமென்ற யிவருக்கு ஹவதா த்ரஸேஷித்வஸதி ஸேஷித்வவ்யாவித்வம் ஸ்ரீயோலக்ஷண மென்றுவிலென்ன வ்யாபகம். லக்ஷணமென்பது லக்ஷ்யாநுமாண மோ, அல்லது லக்ஷணாநுமாணமாய் லக்ஷ்யம் திரியுமோ. ஸி

ரோபாநுகுணமாய் உஷ்ணீஷகாய நமோ ஸாயாய, உஷ்ணீஷாநு குணமாய் ஶிரஃகாய நமோ ஸாயாயவென ஸாயாசப்தியால் ஸாயாசப்தப்ரயோகிக்கக்கடவர். லக்ஷணங்களில் விசேஷ விதி வருவதெல்லாம், கதிப்லக்ஷ்யங்களில் வரும் சப்தஶுத்தியைக் கொண்டேயாதலால், லக்ஷ்மீக்கென்று ஶ்ருதிஸூத்ராதிப்ரமாணங்களுளவைகளிலேயும் 'அணாக்வவிஶிஷ்டவேதநகேவஸதி விஷ்ணுபதீக்வம் லக்ஷ்யாலக்ஷணம்' என்றுண்டாகில் நம்மாலும்அங்கீகாரயமாகும். ஸூக்ஷ்ம வாக்கிற்கோ ஸூத்ரத்திற்கோ என்றா கணக்காய் பாதங்களெழுதுவதால்யாது பயன். 'நாராயணாத்ருதேஜ்ராஜாயதே' இத்யாதிகளைப்போல் 'யஸ்மாச் ஸ்மாஞாராயணோஜாயதே' என்று ப்ரமாணம் கிட்டாதவரையில் இதர தேவதைக்கு பரத்வம் ஸித்திப்பதெப்படி யஸாத்யேமோ, அப்படியே, லக்ஷ்மீ, ஜீவன், அணாஹந்தை, அதனவத்யாதேவெஷ்ய' என்ற நமதன்பர் ஶிரோநாநுகுணமான ஶ்ருதிப்ரமாணவசந லாபமில்லாதே கேவல காதகங்களைக்கண்டு ப்ராமாணிகர் அஞ்சார்களென்பது ந்யாய்யம். ஆகயிவ்வளவால் ஸர்வேஶ்வரன்யனும் ஸர்வேஶ்வரனுமான பகவானைப்போல், ஸர்வேஶ்வரியும், ஸர்வேஶ்வரியும் பகவதியுமான பிராட்டியும் ப்ரணவஸ்மான அகாரவாச்யையென்பதிதன் கருத்து. சிலவஹ்யாக்கர் அகாரத்திற்கு விஷ்ணுவே பொருளென்றுகூறியதும் பதிவ்யாஸ்த்யத்தைப்பற்றியாம். ஸந்நிதொபஶிஷ்டந்யாயத்தால் ஸித்தியுண்டென்பது, ப்ரயோகரே ஸந்நிதோஶிஷ்டந்யாயேந தேவ்யாஅவ்யக்த ஸித்திரேக: ப்ரகார:" என்ற ஶ்ரீதத்வஸித்தாஞ்ஜநத்தாலும் ஸித்தம்.

இவ்விதம் கூறப்பட்ட பரமார்த்தத்தை ஶ்ரீபாஷ்யகார ஸஹகாரவதிகளான அஸ்மதாசார்ய பரமாசார்யர்களும், அதிஸ்பஷ்டமாய் அருளிச்செய்தார்களென்று உக்தார்த்தத்தை த்ருடீகரணம் செய்வதற்காக ப்ராரம்பிக்கின்றார்;—

வைநாஹ்ய்யஸம்விஶேஷாஸ்வஸதசிதிபராபரவிஷ்ணுசி
த்தாவிஸ்ஸ்வஹ்வ்யாவ்யஷிஷ்ணோ:ப்ராணைபரதமா
ராவரஸ்யாஜ்ஞாயவாகஷிகஸ்பு | தஸ்மாத்யாவிசவா

வ்யாஸஸ்ய முக்தமுக்தா யேதேயே வாஸுதேவே
ததைவ ஸர்வே யுவதிலக்ஷ்ம்யாம் முக்தமணிவதிவீர்யா
திகாயா ஸந்தி ॥ ॥ ௪ ॥

ஸாக்ஷிதஃ ப்ராஹ ॥ (ஸாக்ஷி, ஸ்ரீதேவ) வர்ண்யமானதான பெ
ரியபிராட்டியாரைப்பற்றிய வஸ்துவிசேஷத்தை (விஷ்ணுவிசேஷ
மாஹாத்மியம்) ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தாகாரயரான எங்களாழ்வா
னும் (விசேஷதஃ) மிகவும் (ஸ்வகீயம்) உடையவர்முதலிய பூ
ர்வாசார்யர்களிடமிருந்து வந்த தமது ஸம்ப்ரதாயாநுஸாரம்
கேட்டு (பராசரமஹர்ஷ்யா) பராசாரயரென்ற
ஸ்ரீபராசரருடைய நிபந்தனத்தால் (விஷ்ணுபுராணே)
ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (ஸம்யக்) நன்குதெளிவாக (வ்யா
க்யாதஃ) வ்யாக்யானம் செய்தருளினர். (பாரக்ஷிதஸ்ய) பக்ஷாந்த
ரத்தைச்சார்ந்த ஸ்ரீபாதனும் அதேவ்யாகாரமே சேர்ந்துமிருக்கும்
ஸாரஸ்யத்தைப்பற்றி நன்கு வ்யாவ்யாநித்தான். (ததஸ்ஸ)
ஆனதால் (வ்யாவிஷ்கர்த்ருஃ) விஷ்ணுவும் முதலிய (ஸகலகல்யாண
குணாஃ) ஸகலகல்யாணகுணங்களும் (வாஸுதேவே)
ஸ்ரீவாஸுதேவனிடத்தில் (யே, யேதே) எவையெவைகளுள
வோ, (தே, ததைவ) அவ்வோகுணங்களெல்லாம் (முக்
தமணிவத்) முத்தும்மணியும்போலவும், மணமும்புஷ்
பமும்போலவும் (கவீந்ரதிகாயாம்) கவிநாதசேர்ந்தஸ்வரூப ஸ்வ
ரூபங்களையுடைய (லக்ஷ்ம்யாம்) பெரியபிராட்டியாரிடமும் (ஸ
ந்தி) இருக்கின்றன. அதாவது;— ஸ்ரீபராசரமஹர்ஷியாலே
யருளிச்செய்யப்பட்ட விதிவிசேஷ விவேகமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபு
ராணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்ட ஈச்வரதத்துவத்தின் யாதாத்ம்யமி
ன்னதென்று தெளியப்புகுங்கால், ஜகத்காரணத்திற்கு வேண்
டிய லக்ஷணங்களெல்லாம் 'யதோவா இமாநி' த்யாதிகளிலோ
தப்பட்ட லக்ஷணப்படிக்குள்ளது விஷ்ணுவேயென்று திருவுள்ளம்
பற்றி ஶ்ரேஷ்டப்ரஸம்ஸமாக 'விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாதுத்
பூதம் ஜகத்தத்ரைவ ச ஸ்திதம் । ஸ்திதிஸம்யமகர்த்தாஸௌ ஜக

தோவ்யக்தஜகத்ப்ரபு: ||' என்று விஷ்ணுவையே ஜகத்காரணமாக வருளிச்செய்தார். இவருக்குண்டாகும் ஜந்மாதிகளையும் 'அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே' என்ற வேதத்திற்கிணங்கவும் 'அஜோபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஸ்வரோபி ஸந் | ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா ||' என்றபடிக்குமாக கர்மபாரவஸ்யமன்றிக்கே ஸ்வதந்த்ரேச்சா ஸித்தங்களெனவும் கூறினார். 'ப்ருதிஸ்தாத்மவா நஸேஷபூர்வாம்ஸாம் ஸம்ஸ்ரவஜந்ம ஜராதீநாம் ஸம்ஹ்ருதிம் ||' என்றதால் 'ஸகலாபஹ்நாம் யோவிஜயாதிகாரிநு' என்ற வேதத்தாலேற்படும் ஸர்வபாரவஸ்யத்ய ப்ரதாநத்வத்தையும் அருளிச்செய்தார். இப்படி யருளிச்செய்து வரச்செய்தேயே பெரிய பிராட்டியாரைப்பற்றிய வ்யவஹாரம் வருமவஸரத்தில் இவளையும் 'நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ' என்று 'விஷ்ணோரேஷாநபாயிநீ' இத்யாதி வாக்யால் நிர்ணயிக்கப்பட்டபடியே நித்யையாகவும், ஜகதீஸ்வரியாகவும் அருளிச்செய்து, இவளுக்குண்டாகும் ஜந்மங்களையும் அவதாரமாத்ரமே யென்று பஹுவிதமாக ந்யாயப்ரமாணாநுஸாரமாய் அருளிச்செய்து, இப்படி யிரண்டு வஸ்துக்களும் ஜகத்திற்குக் காரணங்களானால் இது வைராஜ்யதோஷத்திற்கு விஷயமாகாதோவென்று ஸங்கித்தருளியதன்மேல் 'யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ் ததைவேயம் த்விஜோத்தம | தேவதிர்யங்மநுஷ்யேஷு புந்நாமா பகவாந்ஹரி: | ஸ்த்ரீநாம்நீ லக்ஷ்மீர்மைத்ரேய நாநயோர்வித்யதே பரம் || அர்த்தோ விஷ்ணுரியம் வாணீ நீதிரேஷா நயோ ஹரி: | போதோ விஷ்ணுரியம் புத்திர் தர்மோஸௌ ஸத்க்ரியா த்வியம் ||' இத்யாதிகளால் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்குமுள்ள ஸாம்யத்தையு மருளிச்செய்து 'ஸ்ரியோ விஷ்ணுநா வாம்ஸ்ச ஜகத்வ்யாப்தம் சராசரம் |' என்று ஸம்ஸ்க்ருதவாக்யத்தால் ப்ராணவ்யாபாரவான்கள்போல் பிராட்டியாரால் இந்தஜகத்தெல்லாம் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்றும், இவளுக்கு விஷ்ணுபத்நியாதலால் பதிவ்ரதாத்வத்தை நினைத்தும் ஸர்வேஸ்வரியென்பதனைக்கொண்டும் 'விஷ்ணோ: ஸகாஸாந்முத்பூத' இத்யாதிகள்

கூறி யருளப்பட்டனவென்றும் விஸ்தரமாக ஸங்க்ரஹித்து யருளிச் செய்தார். ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ப்ரமாணமாகிய இவ்விஷ்ணுபு ராணத்திற்கு ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான நமது ஸம்ப்ரதாயாசார்யராகிய ஸ்ரீஎங்களாழ்வான் ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தீயத்தில் அருளிச்செய்த ஸகலார்த்த ஸங்க்ரஹமாகவே ‘நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு: ததைவேயம் த்விஜோத்தம’ என்று பெரிய பிராட்டியாருக்குள்ள ஜகந்மாத்ருத்வ, ஜகத்வ்யாபகத்வ, நித்யத்வ, அநபாயித்வ முதலியவைகளை யருளிச்செய்தார். இதன்மேல்; ஜகத்வ்யாபகத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார். ‘யதா’ ஸர்வகதோ விஷ்ணு: = எங்கும் நிறையப்பட்ட விஷ்ணுவானவர், யதா; யத்ருஶ: = எந்தவிதமான தன்மையை யுடையவரோ, இயம் = இப்பிராட்டியாரும், ததா; தத்ருஶீ = அந்தமாதிரியான தன்மையை யுடையவளேயென்று பொருள். அதாவது;— விஷ்ணோ: = விஷ்ணுவிற்கு, ஸர்வகதத்வ = எங்கும் நிறைந்திருக்கை யென்ன, ஸத்யஜ்ஞாநாதி ॥ ஸத்யம், ஜ்ஞாநம், அநந்தம் இத்யாதிரூபமான. ஸ்வரூபம் = ஸ்வரூபமென்ன, கல்யாண = கல்யாணகரமாய் மங்களகரமாயுள்ள இப்படிப்பட்ட, குணாதீநாம் = நற்குணங்களுக்கும், அதிதேஶ: = அதிதேசம் செய்யப்பட்டது. இதனால் விஷ்ணுவிற்குள்ள ஸர்வகதத்வாதிகளும் ஸத்யஜ்ஞாநத்வாதிகளு மிவளுக்குமுளவென்வேயாயின. ஆகயிவ்வளவால் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்கும் ஸர்வவித்தாஸம் மொன்றன்றிக்கே வேறுளெ

ஸ்வரூபகுணாதிஸாம்யம் ஸர்வகதத்வம் ப்ரதிபாதிதம் ॥ கதம்;— ஸர்வகதஸ்ய வஸ்தூநஸ்ஸர்வகதஸ்ய கதேந ஜ்ஞாநாதிஶேஷ: ॥ உபதேஶஸ்ஸர்வம்; ஸர்வஜ்ஞாநஜ்ஞாநதத்வ ஸ்வரூபகதம்.

டும்யாதொன்றும் காண்கவில்லே. (மேலும்; முன்பு ஸர்வகதனு னவிஷ்ணு எப்படிப்பட்டவனே, அப்படி யிவனும் என்றருளிச் செய்தார். இப்பொழுது விஷ்ணு எப்படிஸர்வகதரோவென்று மாறி வ்யதிரேகமெடுத்து வ்யாக்யானிக்கின்றார். அதாவது;— அந்ய தா = இல்லாவிட்டால், ஸர்வாந் = ஸௌஸூக்ஷ்மாதி ஷாட்குண்ய பரிபூர்த்தியையுடைய விஷ்ணுவானவர், விபுத்வாத் = ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளத்தால், ஸர்வகதஃ = எப்படி எல்லாவற்றையு மடைந்தவரோ) என்றது. இங்கு ஸர்வானுக்கு ஸர்வகதத்வமா வது; விவிதமான ஸகல வஸ்துக்களிடமுமுள்ள வ்யாப்தி. இது பஹிர்வ்யாப்தியெனவும், அந்தர்வ்யாப்தியெனவு மிருவகைப்படும். பஹிர்வ்யாப்தியாவது;— இவை யில்லாதவிடத்திலு மெங்கும் தானுள்ளதை. அந்தர்வ்யாப்தியாவது;— இவை யுள்ளவிடத்தில் தன்னையில்லை யென்னவொண்ணாதபடி கலந்துநிற்கை. 'அணோ ரணீயாந்' நாராயணஶ்ணீயாம்ஸ ஶஶேஷாணாஶணீயஸாம்।' என்றவிடத்தில் அணுவான ஜீவாத்மாவிற்குள்ளும் அந்தர்வ்யாப்தி யைக்கூறி அதனுள்ளிருக்கும் ஸூக்ஷ்மத்வத்தையிட்டு 'அணீயாந்', என்றும் 'அணீயாம்ஸம்' என்றும் நாராயணனைச் சொல்லிற்று. பராஶ்ணுவான ஜீவனுடைய வுள்ளில் மற்றோர் வஸ்துவான ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்திதியைக் கூறும்பொழுது ஜீவனுக்குள்ள அணு த்வலக்ஷணம் விலக்ஷணமாம். ஆகையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு அங்கும் ஸாந்நித்யம்செய்யத் தட்டில்லாத ஸாமர்த்ய முண்டென்றமட்டிற் கொள்ளவேண்டும். அப்படிக்கொள்ளும்பொழுது அணுத்வத்திற்கு விரோதமில்லை. இதையே ப்ரதிவாதாநஹர்த்வமேஅந்தர்வ்யாப்தி க்கு லக்ஷணமென்று ஸ்ரீதேஶிகாஜதேஶிகனும் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் நாராயண ஶணீயாம்ஸமென்றதற்கு அணுபரிமாண த்வமன்று. ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும்உபாஸ்யவிஶேஷத்தால்உபாஸகனு டைய உபாஸநாஸௌகர்யத்தை யுத்தேஶித்து இப்பரிமாணம் கூறப்படுகின்றதென்று தெளியவுரைத்தருளினர். அதஶ்தேஶிக னும் இவ்வர்த்தத்தையே 'இது சொல்லுமிடம் உபாஸ்யவிஶேஷத் தாலேயென்று ஸூத்ரபாஷ்யாதி ஸித்தம்' என்றருளிச்செய்தார்.

ஆகையால் ஒவ்வொரு வஸ்துக்களிலுமிதற்குப் பரிபூர்ணத்வமும் ஓரோர் உபாஸ்யவஸ்து ப்ரதேஶத்தைப்பற்றி, மற்றுள்ள ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கக்கூடுமான வல்லமையை யுடைத்தாயிருக்கையேயாம். இங்ஙனல்லாது வஸ்துக்கள்தோறும் பரத்தின் பரிபூர்ணஸத்பாவமன்று. ஒன்றில் ஸத்பாவம் சொல்லில் மற்றவிடங்களிலது இல்லையாம். பரிச்சேதத்திற்கே ஹாநி வரும். அன்றியும்; ஏகதேஶவ்யாப்தியில் பரிபூர்ணஸத்பாவம் சொல்லில், பின்பு வஹிர்வ்யாப்திக்கு பரத்வம் வேறு வேண்டிவருவதைப்பற்றி விரோதமாம். ஆகையால் வ்யூஹத்திற்கு, ஏகமான ஜீவனிடம் ஏகதேஶவ்யாப்தியென்றது, தன்னையில்லையென்று சொல்லவொண்ணாதபடி கலந்து நிற்கையேயாம். இதையே 'நாராயண அணீயாம்ஸம்' என்று கூறியது. இதுகொண்டு பரிபூர்ணதாவிஶேஷமான வ்யூஹத்திற்கு ஏகதேஶமுமுண்டெனவோ, ஏகதேஶமேயுள்ளது விஶேஷம் அநந்ததாவென்றோ கூறுவது அஜ்ஞானமூலமேயாம். இதுபோலவே; அஸ்யாஸ்ச இப்பிராட்டியாருக்கும் 'ஶக்திவஶாத்' ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கக்கூடுமான ஶக்திவிஶேஷத்தால், அதாவது; ஸ்வபாவத்தாலன்றிக்கே தன்னு நிர்வஹணாதி ஶக்தி விஶேஷத்தாலென்றபடி. ஏகதேஶவ்யாப்தி "நாராயண அணீயாம்ஸ"மென்றபடி ஏகமான சேதநனுக்கு ஏகத: ஸமவானுடைய பரிபூர்ணத்வாகாரமாயுள்ள ஏகதேஶவக்ஷத்திலும், தத்ர தத்ர = அங்கங்கு, ஸந்நிதாநாத் = தன் ஏகவாயிஸ்வத்தால் ஸாந்நித்யத்தை யுடைத்தாயிருத்தல்பற்றி, ஸர்வகதத்வம் = எங்கும் நிறைந்திருக்கையானது உக்தம் = 'ததேவைவம் விஜாநத:' என்று மஹர்ஷியாற் கூறப்பட்டதென்று வ்யாக்யாதம். இங்கே சிலர்; அஸ்யாஸ்ச = இவளுக்கோ, ஶக்திவஶாத் = ஸர்வஸம்ஹாரஸாமர்த்ய ஶக்தி ஜேஷ்யாதிஶ்ச ஹிதீயதே: । நித்யாகாராஷ்டபிர்வேதாத் பரிபூர்ணாகாரவிஶேஷத: ॥ வ்யாப்திர் தேஶவிஶ்வம்ஸாதி ஸாதனபூர்ண ஸர்வதா । ஜகத்பாலக்ஷ்யாணாஸா லக்ஷ்மீஸ்திதீயதே ॥ ஏகாஶக்திஸர்வ விஶேஷா ஸர்வஸம்ஹாரகாரிணீ ॥ என்று அப்ஸமவானுடைய

ஸௌஷ்ட்வதமாகிய ஸந்த்ரவவாக்யமாயிருப்பதால், ஸ்வாச்
சேவி = தத்வைசக்ஷயா நிர்த்திஷ்டஸ்ய மிருக்கச்செய்தேயும்,
தத்ர தத்ர = எவ்வெவ்விடத்தில் ஸமவானுடைய ஸான்நித்யமு
ளதோ, அவ்வவ்வாஸ்யங்களிலெல்லாம், ஸந்நிதாநாத் = ஸந்நிதா
யிகாதிகளையுடைய இப்பிராட்டியின் ஸான்நித்ய விசேஷத்தால்,
ஸஹார்த்தகா = ஸஹார்த்யாவிதமானது, உக்தா = கூறப்பட்டது,
என்றும் பொருள் கூறுவர். ஸமர்த்தங்களுக்கும் 'அர்த்தாச்ச
ப்ரகரணால்லிங்காதௌசித்யாதர்த்தநிர்ணய:' என்றபடி ஔசி
த்யம் நோக்கிப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். இங்ஙனில்லையாகில்
ஸக்ருதுச்சரிதம்யேநஹரி ரித்யக்ஷரத்வயம்' இத்யாதிகளுக்
கெல்லாம் ஒக்கட்டநாசோச்சாரணமென்றும், ஸக்ருதா ஸ்ம்ருதம்நீ
ரம் நரம்யாணாம்வேதாஹஸ்ராஞ்ஜலிம்' என்றவிடத்தில் சுண்ணாம்பு,
நீரே தாஹஸ்ராஞ்ஜலிக்கெடுத்ததென்றும் அர்த்தமாம். ஸப்தங்கள்சில
விடங்களில்ஸ்வ ரூ ப வா ச் ய ர் த் த மு ள் ள வை க ளா க வும்,
சிலவிடங்களில் ஸமானார்த்தமுள்ளவைகளாகவும், சிலவிடங்க
ளில் இந்குறிகளாகவும், ப்ரயோகங்களாயிருக்கும். 'ஹஸ்தமுஜா
வோர்யபதாத் ஹஸ்தாத்' என்ற விடத்தில் ஓர் குரங்கு தன்
கையால் யானையை யடித்ததென ப்ரகரணவசத்தால் அர்த்தங்
கூடாதே ஸிம்ஹமடித்ததென்கில் ஒக்கக்கூடுமாகையால், ஸ்வா
ர்த்தத்திற்கு நிக்ருஷ்டமும், வர்ணமும், நுட்பமும் அர்த்தமா
கக்கடவதாய் உசிதம்போல் ஸ்வீகரித்தல்வேண்டும். 'ஸ்வா
ப்ரார்ஹஸ் க்ருஶஸ்யஸ்யை:' என்றதுபோல 'ஸாஸாக்ஷாதிவர்த்ர
திஸ்யை' என்று பி ரா ட் டி க் கு ம் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமம்
கூறிற்று. 'யோகத்யா ஸ்ரீ:' என்றபொழுது ஸ்ரீபரா
ஸரஹர்ஷிகளும் உபயவ்ருத்திகளுக்கும் த்ரிமோகாஸ்ரபத்வத்தை
யருளிச்செய்தார். ஆகையால் ஸ்வாதந்த்ர்யமும், ப்ரஹ்மத்வமும்,
ஸமக்ஷத்வமும், ஸௌலப்யமும் பக்ஷப்ரயோகந்யாயப்படி யிங்கே
யாகக்கடவன. இக்காரணத்தாலேயே அம்ஶமாகிற ஸேஹஸ்ஸை
ஜநநிதாநமென வருளிச்செய்தது. நிதாநமாவது காரண
மென்ற பொருளையுடையது. மேலும்; ஸர்வநாயிகரணமாயும்,

ஸர்வஜ்ஞராயும் அருளிச்செய்தபடியால் இந்த விஷயத்தைப்பற்றி யும் வைபவ்யப்ரகரண ஸம்வாதிதமேயாம். இவ்வர்த்தத்திற் கு ப்ரதிஷ்டமா யர்த்தமெழுதுவது ஸ்ரீபராஶரபட்டார்ய ப்ரதி வாதிதார்த்த ப்ரதிஷ்டமேயாம். 'பவநிகாஶாயாஜநமநோஹரிநீ' என்றபொழுதே, ஶாஸ்த்ரீயமாயுள்ளதும், ஶோகதரணாநந்த வைசித்ர்யமானது. 'லக்ஷ்மீநாராயணாத்யம் தத்வம் ப்ரஹ்மஸநாத நம்!' என்றேஆயிற்று. ஆகையால் பிராட்டியாரை ஶாஸ்த்ரஸித்த மான ப்ரஹ்மஶாஸ்த்ரப்ரமாணங்களாகும் வேதநகோடித்வஸித்தி யைச்சொல்லுவது ஸமாதிதமேயாம். 'ஹரிவதிஶய்ய'ஸூத்ராதி களால்நித்யகோடிகளுக்கும்மேற்பட்டவளென்றதும்நிர்ணீதம். சிலர்இங்கு'ஸ்வஶக்த்யா' என்றதற்கு ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபட்டரருளிச்செய்த ப்ரகாரம் ஈசுவரியானயிவளிடமுள்ளபொ துஶக்திவிஶேஷத்தால் ஸர்வஶப்தத்திலொன்றாகிய 'ஸர்வகா' என்ற ஸர்வகத்வம் ப்ரஸாதித்தாலும் அங்கங்குஸாந்நித்யாதிசயத் தால் ஸர்வவ்யாபித்வம் கூறப்பட்டதென்கிறார்கள். நமதன்ப ரோ; இங்கு ஸ்வஸ்த்ராஸ்த்ர= இந்த லக்ஷ்மிக்கோ ஶக்திவஶாத்= ஶக்தி வசத்தால், ஸர்வகேவலீ= ஸ்வபாவத்தால்ஸர்வகமிருக்கச்செ ய்தேயும், தத்ர தத்ர ஸந்நிதாநாத்= அங்கங்கு விக்ரஹஸஹா ஸாந்நித்யமுள்ளவளாகையால், ஸர்வகதத்வம்ஸர்வவ்யாபித்வமா னது,உக்தம்= கூறப்பட்டதென்றார். இங்கேநமதுநண்பர்மனப்படி பிராட்டிக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் மற்றவேதந கோடிகளுக்குப்போல் ஸர்வகத்வம்ஸித்தமாயிருக்கச்செய்தே 'ஶக்திவஶாத்' என்றொருஹே த்வப்ரயோகமாயிருப்பதால்இதற்குயாதுபொருள்கூறுவார். இது வரையில் தமது ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாஶிகையில் கூறவில்லை. ஸர்வகதவ்ய ஜா யென்பாரேல் அதுநமக்குத்தான் ப்ராப்தமாகக்கூடாதோ. ஸர்வத்ர ஸர்வகதவ்யதாஶக்தியைச்சொல்வதுஹேதுவாதிகள் முதலிய பாஹ்ய ஸம்ப்ரதிகளுடைய ப்ரக்ரியாவிஶேஷம். ஆ ஆகையால் இதற்கு அவர்வழக்கம்போல் ஸர்வகதவ்யநா ஶக்தி யாலென்பாரேயாகிறார், ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸர்வகத்வத்திற்கு ஸர்வக தவ்யநாஶக்தி நிஷ்ப்ரயோஜநமாம். இது ப்ரமாணப்ரஸங்கமல்லாத ப்ர.

தால் பதங்களைக் கீழ்மேல்புரட்டுவது வ்யுத்பத்திவிரோதம். இதேபோதம் 'க்ஷணேந கேவலீ ஶக்திவஶாத்' என்றிருந்தாலோவெனில் 'தத்த்வபாநாத்' என்ற ஹேது மேலொன்று ஜாக்ரதமாயிருக்கின்றது. ஆகையாலிதைப்புரட்டுவது அஶக்யமேயாம். ஆக ஶக்திவஶாத் என்றதற்கு ஶக்திக்கு வஶத்தா லென்பாரேல்; க்ஷணேந கேவலிக்கு யாதொருப்ரயோஜனமுமில்லை. ஈசுவரசக்திக்கு வஶமானதாலென்றாலும், 'க்ஷணேந கேவலீ என் றதற்கும் ப்ரயோஜநமில்லாது போவதுமின்றி ஶக்திஶப்தா தேஶ்யிவளாயிருக்கச் செய்தேவேறு ஶக்தியொன்றுக்கு, என்றதும் கூடாது. ஆனதால் க்ஷணேந கேவலீ என்றதற்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமான க்ஷணேந கேவலத்வம் எனப்பொருளாகாது. மேலுமிவ் வ்யாக்யாநபங்க்தியானது, பூர்வாசார்ய க்ருதமென்பதானது ஆகோஶத்தாலும், ஶ்ரீபாஷ்யகாரத்தின் ஆசார்யாதிகாரத்தினுடையவ்யாக்யாநமாகும் ஶ்ரீஸாரஸ்வாதிநியில்' உபபாதிக் கப்பட்ட ஶ்ரீவிஷ்ணுசித்தீய வ்யாக்யாபங்க்திகளாலும் நிஶ்சயிக்கப் படுகின்றது. ஶ்ரீதேஶிகனும் தம்முபபாதநத்திற்கனுகுணமாக ஸிதோபாயஶோபநாதிகாரத்தில் 'ஶ்ரீவிஷ்ணுசித்தபாதி ஹம்ஸஸம்ஸ்காரபாதாயர்கள் ஸம்க்ரஹித்தார்கள்' என்ற ருளிச்செய்தார். இப்படிநேர்விரோதமாயிருக்கில் தாமெடுக்கா தேயாவது, தாமெடுத்தும் பரிஹரிக்காதேயாவது போகக்கார ணமில்லை. நிக்ஷேபரக்ஷையில் 'நிர்ணாயிகஶேஷகதாதி வ்யாக்யாதோ கை: । அஜீவகதேதாஸத்வியாதாயிகவ்யா:॥ யதி ஸம்ப்ரயக்தெளத்ய ஶாஸநம் நிக்ரஹாதிவ । தத்ர நிக்ராஹ்ய ஜாதீயவிஸஜாதீய தாதிதி:'। என்றருளிச்செய்யவும்காரணமில்லை. ஆகையால் 'ஸர்வஸ்வீம் ஷட்குணாதாநம், நியந்த்ருதயேஸ்வரீ, ஸ்வபாவவிஷ்ணுநாஸம்பந்தம் ஜகத்வ்யாப்தம் பராபரம்।' என்றபடி ஸ்வருஜகத்வ்யாபகத்வம் உபயஸாதாரணமேயென நிஷ்க்ருஷ்டம். மேலும், 'ததியாஸ்யார்த்தக்கு பூர்வாசார்யர்களும் உபபாதயத்ரய ஜதி' என்ற மேல் ஶ்லோகங்களுக்காக வெடுத்த அபதாரி கையின் ஸாரஸ்யமும், 'நாநயோரித்யாதி – அநயோ: க்ருஹ்யம்

வாக்யஸ்ய ஸம்ப்ரதாயாநுஸரணேந தத்ர தத்ர ஸ்ரீபாஷ்யா
திஷு விசேஷாத்யவஸாயார்த்தம் ததர்த்தகஸ்ய ப்ரஸக்தி:'
என்ற நிகமநவாக்யமும் நமது பக்ஷத்திற்கே அநுகூலமெத
மம். இவ்வர்த்தங்களையே கணிசித்து 'ஸாதாரணமாக விசேஷித்துச்
சொல்லப்பட்ட வராஹாவதாரம் ஸம்ப்ரதாயங்களிலே தெளி
ந்து கொள்வது' என்று ஸ்ரீதேசிகன் ஸாரத்தில் ஸங்க்ரஹித்
தருளினர். 'ஒண்டொடியாள் திருமகளும்நீயுமே, உன்தாமரை
மங்கையும் நீயும், நின்றிருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும்,
வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே, அகலகில்லேனிறை
யும், கோலத்திருமா மகளோடுன்னை' இத்யாதிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ
ஸம்ப்ரதாயஸித்தங்கள். இவ்விதமுள்ள அர்த்தங்களை நன்கறி
யாதே இவ்வர்த்தங்களோடு ஸமமாக நினைத்தெடுத்த பிள்ளைலோ
காசார்யருடைய 'அவன் ஸாக்ஷிமெல்லாம் காணவொண்ணாத
வைபவம்போலே, இவளுடைய ஸாக்ஷிவும் காணவாயிருக்க
ச்செய்தே யிவளுடைய ஹோமமாத்ரதையி லுண்டான வைபவம்
சொல்லிற்றாகக்கடவது.' என்ற தனியயமாரும் ரஹஸ்யமத
வாக்யம் பஹுவாக்யாணிகாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளோடும், ததா
நாமாவண ப்ரமாணங்களோடும், ப்ரபந்ந ந்யாயத்தோடும் வி
ரோதிப்பதால் ஸம்ப்ரதாய விருத்தமென்றென ஸுதீஜநர்களால்
உபேக்ஷிதா நிரஸ்யமேயாம். இங்ஙனம் லோகாசார்யருடைய
ஹிதத்திற்காக ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தீய வ்யாக்யாவ்யாக்யாநத்தில் நவீ
னமாயொருவாக்யத்தைக் கூட்டவந்தவ்யாஜத்துன் 'ஶக்திவஶாத்' எ
ன்று சுவசனைப் ப்ரயோகித்தது, ஸ்வவசாய ஸ்வீகாரணத்
திற்கு அநுகூலமாய்ப் போயிற்று. காணவாயிருக்கச்செய்
தேயுமென்றதற்கு காணசக்தி என்றுரோதம் ப்ரயோகமாயி
ற்று. இதனாலேயே தம்க்கும் காய்புவில்லி கைகூடித்தென ஸ
ம்ப்ரதாயத்தைப்போல் ஸம்ஹ்ருமித்து நமதன்பரும் ஸ்ரீதத்வ
ப்ரகாஶிகையை எழுதி வெளியேற்றிவைத்தார். ஸாமாந்யஶி
க்ஷணபரன ஶம்ஶய எப்பொழுதும் ஸாமாந்யபக்ஷியாத
லால் ஸம்ஹிகணு ஜிஜ்ஞாஸையில் வாஸஸ்திபத்திருந்தது போல் ஸம்ஸ

கடைவிதியி லிவ்வீசுவரன் நின்று கடாக்ஷித்தான். அன்றியும்; 'ஹைவநாராயணாஸிதா நாநாவ ஷ்ராவாவஹா ணவிஷவெஸ்யபர்ஸா உ நவயிகா திஸய ஸம்வெய கவ்யா ணமாணமணாழ' என்று ஸ்ரீஹாஷ்காரர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ மத் வஷிகளிலுள்ள வதங்களுக்கு யாது வ யொஜநத்தை யிவர்கூறுவர்? அவனுடையது எல்லையில்லாதவெஹவத்தை யுடையதென்றால், இவளுடையதும் தத்நாவ விஹவெஸ்யர் திகளை யுடையதென்பதற்கு வஷவெராகது மத் வஷியவகாஸம் கொடாதோ. இதனாலேயே ஸ்ரீஶௌஸிகனும் 'ஹைவதியாவாம் வெவதம் உம்வதீநஃ।' என்றருளிச்செய்தார். ஶெஷக்வமே கணாக்வவிஶிஷ்ட ஜீவக்வத்திற் கேதாவெனில்; எம்பெருமானும் 'ஐளை ஷவொநிஸாத்ரை ஜெயஹவ! கிங்கரா ஸஸாவஷிதா। கயஸாஹாவாஹொ ஷஹியதெ விவக்ஷிதம்। உாஸ் ஜெஶஸ்யர் யொமெந ஜூதீநாஷு கரொஷி ஹஃ।' என்றிவைகளால் ஆஸ்ரிதர்களுக்குத் தனக்கோருபகாரத்தைக் கருதாமலே உவகாரிக்கையால் ஶெஷமாகிறுகையா லிவனுக்கும் ஜீவக்வமும் தநமாய் கணாக்வமும் வஸம்கிக்கும். இது வீத்திஸய மாகிற உவாயியைக் கொண்டெனில்; அவளுக்கும் ஶொஹாதாய க்கெவாயியைக் கொண்டெனக் குறையில்லை. பிராட்டிக்குள்ள ஹவெஷக்வமும் ஷதநௌஹாவிஸமென முன்பே கூறப்பட்டது. அதையொட்டி 'நிராவாயிகஶெஷக்வம் அயொர வ்வத்தெ' என்று நிராவாயிகமாய் இந்த ஜகத் அவ்விருவர்களுக்கும் ஶெஷஹூதமெனவும் நிஷ்கிக்கப்பட்டது. ஆகையால் விஷ்ணுவத்நிக்வ ஹெதாவைக் கொண்டென்ற ஸொவாயிகக்வம் நிலையற்றது. விஷ்ணுவத்நியானவள் இந்த ஜகத்திற்கு ஸாஸ்வரியென்றபொழுது வியெயம்யாதெனத் தெளியவும். மேலும் கஜவரராவத் வஷிவராவத் விஷயத்திலும் பிள்ளை லோகாவாயர் வஸிஹமித்த வழிக்கே யதாகஜமா யெழுத வேண்டுமென்பதும் ஸமம். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீநயினாராச்சாரியரும் விரொயவஸிஹாரத்தில், 'கணாரவ்யணாதா

वादो विभोरपि विभुत्ववत्। तत्त्वस्य पृथग्देशेश- ताद्राहित्यनिवृत्तये ॥' என்று ஸங்க்ருஹித்தும், 'जीवस्यान्तरादिकदेशांशीकारेऽपि जीवाणुत्ववादो न सम्पद्यते। तदनंशीकारे वा नखादिहानिः। यदि वान्तराद्यंशीकारः, तथापि तद्व्यान्तराद्यपृथग्देशस्य न जीवदेशत्वम्। यथा पटान्तराद्देशस्य न पटदेशत्वम्। तथा च जडसंश्लिष्टपटान्तःपृथग्देशे जलसम्भवेऽपि पटस्य द्रवाद्यसंश्लिष्टदेशस्य जलाभाववत्, जीवासंश्लिष्टस्य देशस्य शरीराभावत्वं प्रसज्यते। तस्माज्जीवाश्लिष्टस्यैकदेशस्यैव भगवच्छरीरत्वाश्लिष्टद्व्यणुकारणीयानिति न्यायः। न च प्राणिकान्तरादिकदेशांशीकारेण तत्रावस्थानं वक्तुं शक्यते। न ह्यप्राणिकान्तराद्यनवस्थानात् भगवद्व्याप्तिभङ्गः ॥ नहि गगनकालाद्यतिरिक्तेश्वरस्य नास्तित्वे भगवतस्सर्वव्याप्तिभङ्गः ॥ न च जीवस्वरूपाश्लिष्टस्य प्रदेशस्य रूपेणाश्लेषाभावात् न प्रसक्तिः शिथिलाद्यम्। अयोरव्यस्य द्रव्यस्य केनचित् प्रतिघाताभावात्। सर्वव्यापिद्रव्ययोरन्योन्यं प्रतिघातः। अन्यथा विभूनां सर्वेषां सर्वत्रावस्थानं प्रसज्यते। यस्यैतत्केशिद्वन्द्व्यते सर्वेषु सर्वस्थेषु अस्य वर्णाशेषु तदन्तर्भूतोऽपि भगवतः प्रत्येकं सावयवत्वसंकल्प्यादि सकलगुणकार्यक्लेशानन्त्यप्रसङ्गात् तथा पश्यामेव प्रविशन्त्यव्याप्तिरित्यादिकम् ॥' என்று விஸ்தரித்துமருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீதேஶிகனும் 'ஸர்வத்திலும் சிறியனான ஜீவாத்மாவிற்கு உள்ளென்றொரு ப்ரதேஶமில்லை. விபுக்களான காலாதிகளுக்கு புறம்பென்றொரு ப்ரதேஶமில்லை. இப்படியிருக்க ஈஶ்வரன் எல்லாவஸ்துக்களையும் உள்ளும்புறமும் வ்யாபித்து நிற்கின்றானென்கை கூடுமோ வென்னில்; இப்படிச் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு ஸர்வத்ரவ்யங்களிலும் ஈஶ்வரன் இல்லாத ப்ரதேஶமில்லை யென்கையிலே

நாதத்வமாகையாலே இங்கு ஒருவிரோதமுமில்லை' என வருளிச்செய்தார். ஆனதால் 'யோ வ்யாப்தா தயா ஸாவபி தயா வ்யாப்தோ மஹேஶ்வர:' என்றதும் விரோதமில்லாதே பொருளாயிற்று. கூரநாராயணஜீயரும் தமது உபநிஷத்பாஷ்யத்தில் ஏவம் ப்ரகாரமே அந்தர்வ்யாப்தி பஹிர்வ்யாப்திக்குப்பொருள்கூறினர். மேலுமிவர்களுடைய ஸ்தோத்ரேயே 'கஶ்ஶ்ரீ: ஶ்ரிய:' என்றும், 'ஸஜாதயைவோதிதயா தவஶ்ரியா' என்றுமிருக்கும் நிலையை ஸ்ரீஆளவந்தாருமருளிச்செய்தார். ஸ்ரீபட்டரும் 'ஸ்வதஶ்ஶ்ரீ:' என்றும், 'விஷ்ணோஸ்ஸ்வமஸி' என்றும் ஸமர்த்தித்தருளினர். ஸ்ரீஸ்தவத்தில் ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ரரும் வேண்டியபொருளைப்பரக்கவருளிச்செய்தார். அஹிர்புத்ந்யனும்; 'தேவாதிதேவஸ்ய ஹி ஸா ப்ரஹ்மண: பரமேஷ்டிந:। ஸைஷா ஸர்வேஷு பாவேஷு ஸ்வபாவத:॥ ஸூர்யஸ்ய ரஶ்மிபேதேந தத்ரைகைவோதிதா। ஸ்வாதந்த்ர்யேண ஸ்வரூபேண விஷ்ணோர்பிந்நதீயதா। நாராயணஸ்வபாவா ஹி ஸர்வஜ்ஞா ஜகத:। தாவிமௌ ஶக்திமந்தௌ ஹ்யேகதாம் கதௌ। வ்யக்தௌ சாந்தர்ஹிதௌ ஜகத்யேவ தயோர்விதா। நைவ ஶக்த்யா விநா கஶ்சித்வகிஶ்சிந்நாராயண:। ந ஶக்திஸ்தாம் ஶக்திவிநா நாகார்யவதிஷ்டதே। தத்த்வௌ ஸர்வஶ்ரீ த்வத்ஜ்ஞா வேதாந்தவார மே:। ஜகதேதத்யயாதேவா வேதிகேகாவிஸ்ருஷ்டதா। ஜ்ஞாநஶக்திபலைஶ்வர்யவீர்யதேஜ: ப்ரபாவதீம்। அநந்தாநந்தரூபாம் தாம் ஸர்வஹேதுகீம்॥ ஸர்வைஶ்வர்யஸம்பந்நா ஸர்வேஶ்வர்யாதிஜகத்ஸு। ஜகத்ஸ்ருஷ்டிதைவம் தத்தாரண ஸாத்விதா। ஸாதயந்தா தேநாதேநாராஜ்யஹேஜக்ஷஶாத:॥ (ஶ்ருதிவாக்யம்) 'ஜ்ஞாநாத்யாதி வாரம் ரூபம் ப்ரஹ்மணோவேதேவா ஹ்யோ:। ஷாட்குண்யைஶ்வர்யவீர்யாதி ஜ்ஞாநப்ரஸ்தாநஸந:॥ ஸர்வாதிப்ரஸ்வாத்யாஸ்தைஶ்வர்யம் பரம்। ஸ்வதந்த்ராவிஶ்வஸீநாம் ஸஹ தத்ஸ்வாத்ரஹோதுதா। ஶக்திர்நாராயணஸ்ய ஹி நித்யாநபாயிநீஸதோதிதா॥' இத்யாதிகளால் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்குமுள்ள நிரவாயிகஸ்வாதந்த்ர்ய நியந்த்ருத்வ ப்ரமுகவேதநக்ஷ பரஸ்பர ஸதாகக்ஷாதிகளைப் ப்ரமாணித்தரு

ளின. ஆதலாலிறே 'லோகத்ரயாஶ்ரய:' என்ற திருநாமத்திற்கு ஶ்ரீபட்டர் உபயஸாதாரணமாய் வ்யாக்யாநம் செய்தருளினார். ஆகையால் ஜநீஶ்வரர் ஶ்ரீதத்த்வப்ரகாஶிகையில் விஷ்ணுபரா ணவ்யாக்யாநவஶாத் தனக்கு அநர்த்தமென்றுகூறியது, நிர்த்தோ ஷமும் ஆலங்காரிகஸம்மத விரோதமுமாம். மேலும்; இவர் ஸவி ஶேஷையெல்லாம் பிராட்டியாருக்கு ஸாம்யமும், ஸாகாரவ்யாப்த்வ மும், ஸோபாதிகஶேஷித்வமும், ஸோபாதிக நியந்த்ருத்வாதி களுமாதலால் அவைகளெல்லாம் இந்த ஶ்லோகத்தால் நாசமா மாயின. அன்றியும்; பிராட்டியாருக்கு விபுத்வமும், ஸாகாரவ்யா ப்த்வமும், நிருபாதிக ஶேஷித்வ நியந்த்ருத்வாதிகளும் அவர் மதத்திற்கு விரோதமாய் ஸ்வாதீநர்களுக்கும், நமக்கும் அநர்த்த மாய் ஸித்தித்தன. மேலும்; ஸாகாரவ்யாப்தம் ஸித்தித்த பொழுதே பிராட்டியாருக்கும் ஸர்வாத்மாவின் குணங்கள் ஸகல முமுளவேயாயின. அவையாவன;—'ஶரண்யம் ஸர்வபூதா நாம்' என்றபொழுது 'ஶரண்யாபந்நார்த்திஹரே' என்று ரக்ஷ ணாயத்தமும், 'ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி க்ருதிஸ்ததா' என்றபொழுது 'ஸ்ருஷ்டி: ஸ்திதஸம்யிநீ' என்று ஸத்யத்தமும், 'ஜ்ஞாநஶக்திஸ்ஸஹஸ்ரத்ருக்:' என்றபொழுது 'காந்திஶாந்திப்ரபீகரா, ஜ்வாலாகாந்திகரீசைவ' என்று காந்த்யத்தமும், 'ப்ரியக்ருத் ப்ரீதிவர்த்தந:' என்றபொ ழுது, 'லக்ஷ்மீஸம்பத்ப்ரதாயிநீ' என்று ப்ரீத்யத்தமும், 'நித்ய த்ருப்தோ நிராஶ்ரய:, ஸர்வதஶ்ஶாஶ்வத:' என்றபொழுது 'நித்ய ஸந்தோஷநித்யத்ருப்தா, ஸர்வதாஸாரிணீத்ருஷ்டா' என்று த்ருப்த த்தமும், 'ஸர்வஜ்ஞஸர்வதோமுக:' என்றபொழுது 'ஸர்வ ஜ்ஞாகமலப்ரியா' என்று ஸர்வஜ்ஞத்தமும், 'விஶ்வாத்மா ஶ்ரீஶ்வேஶ்வர:' என்றபொழுது 'விஶ்வஸம்ஸாரவிஶ்வதேவா, ய: ப்ரஜ்ஞாவிஶ்வவா ஹிநீ', 'ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ரீவிஶ்வா' என்று ப்ரபாவத்த மும், 'விஶ்வயோநிஶ்ஶுசிஶ்ரவா:' என்றபொழுது 'ஶ்ராவணீ ஸம்ஹிதாபோத்ரீ' என்று ஶ்ரவணத்தமும், 'லோகஸாக்ஷீ த்ரிலோ கத்ருக்' என்றபொழுது 'லோகஸாக்ஷிணி ப்ரதாயத்ரா, ஸர்வஸாக்ஷிஸ்வேஶ்வரீ, ஸர்வேஶ்வரீஶ்வரீ

ரிதா' என்று ஸாத்³ருஶ்யமும், 'அர்த்²யார்த²நார்த்²யாஹோகேஶ:' என்றபொழுது ஸக்ருதிஹாஸாஸர்வார்யா, ஸர்வாஸர்வார்த²தா³யிநீ' என்று அர்த்²யார்த்²யமும், 'யோதீஶஸ்ஸர்வகாலேஷு' என்றபொழுது 'ஸர்வகாலவ்ருத்தா, ஸர்வாஸர்வவ்ருத்தா, த்³ருஷ்டத்³ருஷ்டமவ்ருத்தா' என்று யாவநார்யமும், 'ஸக்ஷத்ர ஸஷ்க்ருதி:, கரணம் காரணம் கர்த்தா' என்றபொழுது 'ஸக்ரியா சேவ ஸேநாவ, ஸத்ராவ்ருஷ்க்ரியா யோமா' என்று க்ரியார்யமும், 'ஜ்யேஷ்டா விஶிஷ்டஶ்ரேஷ்ட²:' என்றபொழுது 'ஜ்ஞாஸ்ரஷ்டிர்யதித²ர்த்³தி:, ஸர்வார்த²ஸாதா⁴நேர்ஜ்ஞா, ஜ்ஞாநகாஷ்டி²கா' என்று ஜ்ஞார்யமும், 'தேஜஸ்தேஜோத்³யுதித⁴ர:' என்றபொழுது 'ஸர்வஜ்யோதிர்தீ³ப்தி:' என்று தீ³ப்த்யமும், 'வர்ணோவர்ணயிதா வர்ண்ய:' என்றபொழுது 'ஸம்வர்ணநாஹ்லாதி³நீ' என்று அர்த்³யமும், 'ஶ்ரீநிவாஸஸ்ஸதாம் க³தி:' என்றபொழுது 'ஶ்ரீ³தாநவாயிநீ தர்வாஸர்வா, ஷேவஜரஷ்டா' என்று ஶ்ரீஸ்தா²நார்யமும், 'ஶத்ருஜித் ஶத்ருதாபந:' என்றபொழுது 'ஸர்வணார்க்ருதா தாவிநீ' என்று ஹிம்ஸார்யமும், 'நைகரூபோ மஹாஶந:' என்றபொழுது 'ஸம்ஹாரஶக்திர்வ்ருத்தவ்யா' என்று ரூபநார்யமும், 'மஹாஹாம:' என்றபொழுது 'வதிவ்ருதா மஹாஹாமா' என்று ஹாமார்யமும், 'ப்ரஹ்வம்ஶோவம்ஶவர்த⁴ந:, மஹர்ஷிர்கபிலாசார்ய:' என்றபொழுது 'ஸாமர்வீவம்ஶவர்த்தி⁴நீ, மோக்ஷலக்ஷ்மீர்மஹர்த்³தா⁴' என்று வர்த்³த்⁴யமும் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்கும் ஸமாநாதிகரணமாகவே ஶப்³தவ்யத்யா ஸமாதமாய் ஸித்தித்தன. மேலும்; 'அநாதி³ர்மத்⁴யோ லக்ஷ்மீ:' என்று பெருமாளுக்கு 'லக்ஷ்மீ:' என்றது ஓர் திருநாமமாகவுமாயிற்று. ஆனதாலிறே ஸ்ரீஸூக்தத்தில் பெருமாளை ஸ்ரீயென்று அருளிச்செய்தது. ஆகையாலிருவருக்கும் வ்யதிகரணமான லக்ஷணம் ஸமாநாதிகரணமான வதிவ்ருதீக்ஷமல்லாதே வேறு ஶாஸ்த்ரங்களில் காண்பதரிதேயாகும். இந்த வர்மஸவிதத்வாதி வ்யர்த்தமான உபயாரத்வமும், ஸ்த்வ ஶாஸ்த்ர வ்யர்த்தமான வர்ணாஷ்காரத்வமுமா

கும் வைஷம்யம், ஈஶ்வரருக்குள் ஸாம்ஸாரிகபாவத்தை விளைவிக்காதென்பதற்கு 'யாவத்ஸ்தாஸ்ய தேவேவ்யாபாரவஶதா ஶத்ரோஸ்ஸந்நிஶ்ரிதாஸ்து க்ருபாபகவதிஜாணாஸ்து ப்ரஸாதஸஹாஸ்து । ஸ்வயிஸ்ஸைவகாந்தந்ரதிவைதிவ்யாராய்ய ஸராணா க்ஷமேதீயா ஹோகஸ்ம் ஹவதி யாவயோர நாதநி ஷிதா ॥' என்ற ஸ்ரீபட்டபராஶரபாதர் ஸ்ரீஸூக்திவ்ராணம் ॥ ஆனதால் 'யாவயோஸ்ஸ்வாதந்த்ர்யைதத்ஸம்ஶம்' என்றதும் ஸமஞ்ஜஸமாயிற்று. மேலுமிங்கிவ்வளவே விசேஷம்; லக்ஷ்மீஜீவகோடியானால் 'ஸாம்ஸாரிகீம் ஸர்வஸம்ஹாதாநா' மென்ற ஶ்ருதிவிரோதிக்கும். 'ஹ்ரீஶ்சதே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ' என்றதால் பகவத்ஸ்வரூபம் ஸிக்ஷிக்கும்பொழுது பகவதநுரூபதஸ்வஸம்பாவனையாலும், 'தேவத்வேதேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வேச மாநுஷீ' இத்யாதியாலும் ஸாம்ஸாரிக ஶரீரபரிக்ரஹத்தை எவ்விதத்திலும் பௌராணிகர் பிராட்டியாரை ஜீவகோடியிற் படுத்தவிரகேயில்லை. ஸாம்ஸாரிகமாவது, ஸர்வகார்யஸமர்த்த ஶாத்ரமேயாம். அல்லாது தத்ஸ்வாதந்த்ர்யமன்று. இல்லாவிட்டால் பாரதந்த்ர்யஸ்வாதிகார்யமில்லாததால் பகவானுக்கே ஸாம்ஸாரிகஹாநி வருமென்பது பூர்வோக்த வாக்யங்களுடைய கருத்து. இவ்விஷயம் முன்பே யொருதரம் வர்ணிதம். (௪)

ஆகயிதனுல்;—

வ்யாப்தம் த்வயாஏதந்நிகிலம் ஜகதேவ த்ரைலோக்யம்பத்மஸம்பவே
திவாஸாஸக்ஷி: । ஸ்வாதந்த்ர்யபோதிநிர்வாத்ஸ்
தாதேத்யாஹஸ்ம பட்டார்யா ஸ்வாமிலக்ஷ்மீம் ॥௫॥

என்ற 'வ்யாப்தம்' இத்யாதி ஶ்லோகார்த்தங்களும் வ்யாவ்யாதங்களாயின. அதாவது;—(ஐம்த்ரதேவ:) இந்திரதேவனானவன் தனக்குமுன்னிருந்த தைத்யலோக்யாதி பதமும் வந்தவுடன், (ஶாத:) வாரீர் ஜகந்மாதாவான லக்ஷ்மிதேவியாரே! (ஸ்வயா) உம்மால் (வ்யாப்தம்) காண்கவும், காண்கவரிதுமான யிவ்வுலகெல்லாம் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (இதி) என்றும், 'பராஶா

ஷிதா:) ஸ்ரீவராஸராஹேஷிதாயானவர் (ஸூர்யோ) பெருமாளும், பிராட்டியாருமாகு மிவ்விருவர்களைக்காட்டிலும் (வரம்) மேல்பட்டவஸ்துவானது (ந) கிடையாது, (இதி) என்றும் ஸர்வவ்யாபகஸ்ரீஸர்வராஸராவாயுவரணரும் (ஸாதந்த்ர்யாதிவிஷயம்) 'ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸமதந்த்ரம் வஜ்ரம்' என்றபடியே ஸ்வாதந்த்ர்யமென்ன, ஸாதந்த்ர்யமென்ன மிவைமுதலியவைகளால் ஸஹிபோமஸிஷ்டந்யாயப்படியே (லக்ஷ்மீம்) பெரிய பிராட்டியாரை (ஸர்வதாஸா) பெருமாளோடு ஸமானவள் (இதி) என்றும் (ஆஹ) கூறியருளினரென்றாயிற்று. இதனால் பூர்வபக்ஷயுக்திகளெல்லாம் ஆப்தவாக்யரால் ஸம்க்ஷேபித்துக் கூறப்பட்டதாயிற்று. இதுகொண்டு லக்ஷ்மிக்குஜகத்வ்யாப்தியும், நிரவதிகஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளும், ஸர்வதஸாம்யமும் உண்டேயென தைவஜ்ஞவராஹாசார்யர்கள் ஸஜதமும் சொல்லப்பட்டது. இவ்விதமுள்ள உபயவிபாக லக்ஷ்மீதத்வஸாம்ய பூர்வபக்ஷஸித்தாந்தத்தைவிட, கேவலம் ஸமவஸ் ஸ்வீகாரம் ஸாதாரணமாயிருந்தாலும் ப்ராணிகர்களுக்குப் பூரணமே ஸரணமாவதால் இத்தனை நிர்ணயமேற்படக் காரணமாயிற்று. இதை வ்யாநிர்ணய மென்று சொல்வது நாஸ்திகவாதமாமத்தினை. இதையே திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீவேதாந்ததேஸிகனும் 'பூரணஸரணாய்ப் போர்த்த' தென்றருளிச்செய்தார். (ரு)

ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தீய வ்யாவ்யாநவஷிக்குஅன்பர் சொன்ன பூர்வபக்ஷ விரோதமானபொருளைப்பற்றி மேல்பூர்வபக்ஷம்செய்து அவ்வயுக்தத்தை யயாயுமல்லவென்று ஸாயுக்தத்தை பூர்வஸிதிஸாதமமாய்ஸமயானம் செய்கின்றார்;—

> ஜாககத்ருசேரேவ தத்வவாக்யயோரேகஹாஷணம்
> ஸஜ்ஞஸஹ தாநந்தந பூர்வபக்ஷ விரோதிகம் ||

ஜாகேத்யாதி ॥ ஒரே ஜுயகதராவினுடைய சேஷத்தினின்றும் உத்பன்னமான யிரண்டு வாக்யங்களுக்கும் ஜாக்யத்தை

க்கூறுவது மிகவும் ஸமீசீநமானது. அல்லாது வேறு விரோத
மாய்க்கூறும் பொருளானது, ஓருகத்ராவின்றனது வாக்யமா
கையால் கீழிற்கும் மேலிற்கும் பரஸ்பரம் விரோதத்தையுடை
யதாகும். அதாவது;—ஸங்களாழ்வாருக்கிப ஒரேகத்ர வாக்ய
ம் விஸர்கவவக்ஷ்யாகவும், த்விதீயம் கணர்கவவக்ஷமாகவும் மு
ன்பின் விரோதமாய் அருளிச்செய்வாரேல்; இது ஸமீசீநமாய்
ஞாதவாக்யவித்தம்போலாகுமென்றது கருத்து. ஆகையால் எப்
படியாவதிரண்டு வாக்யங்களுக்கும் பூர்வாபர விரோத
மில்லாதே ஸமீசீநமாய் க்ருத்யவிவக்ஷாநுஸரணம்போல் ஸமீ
சீநம்செய்து பொருளுரைப்பதே ஸமீசீநமென்றாயிற்று. ‘ஸ
ர்வம் நாராயணாத்மகம் ஜகத்’ என்று ஸ்ரீயபதியும் வ்யாவ்ருத்தி
த்தானாகையால்; ஸூக்ஷ்மார்த்த ஸம்பப்படிக்கும் வ்யாவ்ருத்தநத்தி
லவதரித்தபொழுது ஸர்வவாக்யங்களுக்குப் பூர்வாபர வி
ரோதமாய் வ்யாவ்ருத்திப்பதே கவஸ்யம். ஆனதுபற்றியே இங்
குள்ள வ்யாவ்ருத்தநவத்துக்கும் ஸங்கக்ஷணம் செய்து பொருள்
கூறப்பட்டது. மேலும்; விகல்பமென்பது ஸம்பவமாயிருக்கும்
விஷயங்களுக்கு ஸாத்யமேகூடும். சிலவிடங்களில் ஸம்பேக்ஷித்
தாலும் விகல்பஸம்பந்தம் கூடும். அங்கு [illegible] ஸாக
[illegible] காரணங்களால் [illegible] விக
ல்பிக்கக்கூடும். விஸர்கவாணர்கவங்களென்பவை பரஸ்பரம் வி
ருத்தங்களாதலாலிங்கு விகல்பிதாயத்மெனக் கூறுவதும் [illegible]
ஸாஷணஸம். மேலும் [illegible] வ்யாயத்தை [illegible] வேறோர்
[illegible] சொல்வதும், [illegible] வ்யாயத்திற்கு [illegible] த்தில்
வரும் [illegible]. ‘[illegible]’ [illegible]
களில் [illegible] என்றயம்கூறும்
ப்ரக்ரியையால் தெளியவும். இங்கு [illegible] வ்யாயத்திற்காவயக
வொருமையில்லாததானாலும், [illegible] ப்ரமாண
ங்களுள்ளவாகையாலும் [illegible] நிர்
ணயமேயாம்; அல்லாதும்; [illegible]
[illegible] வருவதால் அப்படிசெய்த [illegible]

ரீதாயத்தமேயாகும். ஆகையாலிது ஸத்துக்களுக்கு ஸஹஜ காரணமே. ॥௩௪॥

அபி தாவதீவ த்வம் ஸாத்ய ப்ரயத்னாதீந ஜீவகோடிஷு ।
நத்வக்ஷராணாம் நவிஷ்ணௌ ச ஸம்பதி ஸாம காரணம் ॥

அத ஏவேத்யாதி ॥ ஆகையால் அவதாராதிகளான அர்த்தங்க ளெல்லாம் அநாதிப்ரயத்னஜீவகோடிகளிடமேயொழிய, லக்ஷ்மி யினிடமாவது விஷ்ணுவினிடமாவது சொல்லவிரகில்லை. ஏனெ னில்; பிராட்டியாரும் பெருமாளுமாகிய திவ்யதம்பதிகளென்ற யிருவருமே இத்திவ்ய வேதநாவேதந ஸமமான ப்ரவணத்தி ற்குக் காரணமாகிறார். இவ்வர்த்தம் 'ஜகஜ்ஜந்மாதி ஸம்ஸ அம் ஸம்வர்த்தயேதேதஸ்ஸ: ।' என்ற ஸ்ரீபட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியிலும், 'யா வா வைசிகம் தம்பதீ ந:' என்ற ஸ்ரீஸூக்தியிலும் கண்டுகொ ள்ளவும். இதிலுள்ளவிசேஷார்த்தங்களையெல்லாம் முன்பே கூ றினோம். இவ்வர்த்தத்தை அஹிர்புத்ந்யனும் 'ஸர்வஸம்ஸ்ரு ணவஸம்க்ஷேப நேவஸர்வேத தேவதா । ப்ரகாசா ஜாய தேந ஜகதாவாப்ரவர்த்ததி । லக்ஷ்மீநாராயணாகாரா ஸவிதீ தே ஸநஸித: । அபாயாது ஸம்ஸாரித ப்ரஜா ஸ்வீக்ருதா ப்ரநா கர்மதோ । லக்ஷ்மீநாராயணௌ விச்வஸ்திதாவே க்ருதஸஙித: । அ பாயாது ஸம்ஸாரித ப்ரஜா வாதகாது ஸ்வஸ்தாமஹே । தேவா அநாதிவாதோஹா உபாயஸ்ப்ரவர்த்தவே । ஸஜாதேநா யதாவே வலக்ஷ்மீநாராயணாவுபௌ । ஶஶ்வாகாராது ஸர்வாது உபா யாது ஜகதீஸ்வயம் । ரக்ஷிஷ்யதி ஸரி:ஸ்ரீராது ஆஸ்ரிதாநிதி நிஶ்சயாத் । ஆத்மீய ஸம்ஸாரம் நிக்ஷிப்ய ஸ்ரீபதே:பதே । உபாயம்ப்ரண லக்ஷ்மீஶம் தமேவாம் விதிஞ்சிய । இதிதேஸ கலம்ஸதே ஶாஸ்ஸாஸ்ஸார்த்தஸம்யம் । ஸர்வதம் வாரதேதத்வா தோவயஸேநதேஜஸா ॥' என்றருளிச்செய்தான். இங்குலக்ஷ்மி க்கு அவதாரமும் அதடியாக ஜீவகர்மாதிகளுமில்லை யென்றபொ ழுது ஸம்ஸாரிகளுக்கு யாதஸ்ஸம்ரக்ஷணமென்ற வொஹ்ரம்வர

‘ததா ஸர்வேச்வரீ ச த்வம் ஸர்வசக்திச்ச தே ததே | யதா த்வம்
ஹி ஸர்வேஷாம் ஜகதாம் நாதாவ்யாப்திரிஷ்யதே | ஸர்வேச்வரஸ்ய
நசைவாஷ்டகுணதோ வ்யாப்திரிஷ்யதே |’ என்று பெரியபிரா
ட்டியாராகும் தேவதேவ திவ்யமஹிஷியாலேயே அருளிச்செய்யப்
பட்டபடியால், ஸர்வேச்வரிக்கு ஸர்வேச்வரவ்யாப்தியாவது
அதஸர்வ விஷயமாவது ஸம்ஸாரகோட்யந்தர்பூதத்வமாவது
கூடாது. இப்ஸர்வேச்வரத்வாதிகளோடு அநேகர் திவ்யமஹிஷிக்கு
சேஷபூதைகளுள் என்பதை ‘தேவிகா ஸந்தீஷ்யாஸஹ
ஸஹீ தேவ்யஸஹஸ்ரம் ததா’ என்று ஸ்ரீபட்டர் அருளிச்செய்
தார். அவையெல்லாம் அவஸ்துவஹிதையான பெரியபிராட்டியாரு
க்கு விஷயங்களான விபூதி விசேஷங்களாகையால் வேதந
கோட்யந்தர்பூதங்களேயாம். இப்பெரிய பிராட்டியாரோதும்
‘ததாஹக்ஷ்வ்யா ஸர்வேணு ஸக்ஷ்ம்யா ஸர்வாஸோஹித: | ஸ
ணதஸ்ய ஸர்வேணவ்யாப்தஸ்யாஸ்யாபரணீக்ருதா | யதாஸோஜமஹ்வ்யா
ப்தம் ஸர்வேண ஸஹாவத: | ததாவ்யாப்தம் ததாஸஹஸ்ரம் நி
யம்ய தயேச்வரீ | ஸ்யாவ்யாப்தா ததாஸாபி ததாவ்யாப்தாஸ
ஸ்வர: | ஸ்வக்ஷ்வ்யாஸ்யவேலேநஸ்ய லேகக்ஷண்யஸிஷா ப்ரபூர்ணா |
ஸதேஷஸம்ஸ்தா, ஸர்வேஷா ஸ்வரீவஹ்ஸஸ || தஸ்யாஸ்ய ஜ
கதஸ்யாஹ ஸ்வரோவேதவித்ருத: | அஸ்யா ஸஜசேஷம்ஹி
விபூதி ராஜயாத்ஸா | ஜதித்ருதிர்ஸிரஸ்ஸம் ஸகாலேஷவி
ரோத || ’ என்றும், ‘அஸ்யாதேவ்யா ஸநஸ்தவிஹ்து தஸ்வா
ஸ்யாம் வ்யதிஷிதம் | தேநேயம் ஸவ்யஜ்யாதா ஸஹத்ருதஜா
விஜீவதி || அநந்யராஜவேணாஹம் ஸாஹஸ்ரேண வ்யஹ்யயா ||
அநந்யாஹி ஸபாஸீதா லேயிக்ஷ் ஜநகாத்ஜா || ஜய்யஸ்வ
யோவ்ருத்தாம் ஜய்யாஹிஜந ஸாவசாம் || ஸஹய ஸுவர்தவ ||
வரஸர ஸம்வஸ்யவ்யாக்த காயஜஸாயகோ ந்யாயவவ ஸ
ஜியோமஸிஷந்யாய:’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே அகில
ஜகத்காரணத்வ, சேஷித்வ, ஸமஸ்தசேஷத்வ, ஸமஸ்தநந்த
த்வ, ஸமஸ்தவிஷ்ணுவ்யாபகத்வாதிகளை யுடைத்தான
வளெனவாயிற்று. இவ்விதம் உபபாதித்தபொழுது பிராட்டி

யாருக்குப் புருஷகாரத்வமல்லாதே உபாயத்வம் ஸம்பவிக்க
மல்லவென்று 'ஸர்வத்ர ப்ரதிஜ்ஞாதோ நாம ஸஹாரேவ
தஸ்ய: । லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி: ॥
மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத் ॥' என்ற ப்ர
மாணத்தை உபன்யஸித்து எழுதினார். இங்கு 'நாந்யதா லக்ஷ
ணம் பவேத்' என்றிருப்பதால் இப்புருஷகாரமல்லாதே வேறு
உபாயத்வாதிகளெல்லாம் பிராட்டிக்கு லக்ஷணமன்றென்று ஸ்ரீ
மானார் பணிப்பு. ஏனெனில்; பிராட்டியாருக்கு உபாயத்வமில்லை
யென்ற, வேறு ப்ரமாணம் ப்ரத்யக்ஷமாய் கிடைக்காததா லிதை
யே ததநுஸந்தத்தி யெழுதினார் போலும், அது அஸங்கதம். ஏ
னெனில்; உபாயத்வோபேயத்வாதி ஸகல லக்ஷணங்களும் ப்ரமா
ணாந்தரங்களால் ப்ரத்யக்ஷமாய் ஸித்தமாவது மல்லாதே, உபா
யத்வோபேயத்வாதி ஸகலலக்ஷணங்களும் உபயஸாதாரணமா
யிருக்கச்செய்தே பிராட்டிக்கோர் விசேஷலக்ஷண மின்னதென
ஜ்ஞாபநம் பெருமாளருளிச்செய்த வாக்யார்த்தமேயொழிய 'நாந்
யதா' என்றதற்கு இதர லக்ஷணநிஷேதமும் கூடச்சேர்ந்தபொருளா
காது. 'அஸ்யா ஏஷைவ ப்ராப்த: புருஷகாரத்வம் விசே
ஷலக்ஷணம், நாந்யதா லக்ஷணாந்தரம் ததஸ்யா நாஸ்தி' என்றதே
'நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்' என்றதற்கு நேரானபொருள். இல்
லையாகில் இதரங்களான ப்ரபல பஹு ப்ரமாணங்களோடு வி
ரோதிக்கும். ஆனதாலிங்கு உபாயத்வாதி லக்ஷணங்களை
மறுத்துப் பேசின அன்பர் வாக்யமும் மிகவும் அந்யாயம்.
மேலும், உபேயத்வத்தையொத்த ரக்ஷகத்வ லக்ஷணத்திற்கும்
புருஷகாராதிதரமானபடியால் அங்கும் உபாயத்வம் ஸித்தம்.
'அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீபதிஸ்ஸ்வயம் ।
லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண வல்லபா ப்ராப்தியோகிநீ ॥' என்றபொழு
தும் லக்ஷ்மீபதியான தாமே நம்முடைய ப்ராப்திற்குபாயமென்
றதால், ப்ரதமம் புருஷகாரத்வேந பற்றும்பொழுது ப்ரா
ப்த்யுபாயமும் யோஜிப்பிக்கைக்காக வல்லபை வேணுமென்றும், தத
நந்தரம் உபாயவரணகாலத்தில் பிராட்டியை வேறுபடுத்தாமே

யாத ஸ்வப்ரயுக்தமான ஸாபேக்ஷவ்ருத்தி வேணுமென்றுமாயிற்று. ஆகையால், புருஷகாரத்வம் ஸாபேக்ஷ்யவ்ருத்திநியதமென்றும், உபாயத்வாதிகள் உபயவ்ருத்திநியதங்களென்றும் தீர்ந்தது. இதற்கனுகுணமாகவே மற்ற வசனங்களுக்கும் அர்த்தம் யோஜிப்பிக்க வேண்டும். இல்லையாகில் முன்கூறியபடி ப்ராமாண்யஸ்தவரஸாஸுங்களுக்கெல்லாம் வைய்யர்த்த்ய ப்ரஸங்கம் வரும். உபாயத்வம் பிராட்டிக்கில்லையென்ற வசனம் ஸ்வாதந்த்ர்யேண கிடைப்பதும் வ்யாஸார்த்தவாதம் போலவேயாம். 'இதிதைவம் புருஷக்ஷ்யத்வ வஶாதேவ ஸீதாயாஸ்' என்ற ஸ்ரீபராசர ஸ்ம்ருதிவசனமும் ஸீதைக்குப் புருஷகாரத்வத்தைக் கூறிற்றேயொழிய உபாயத்வாதிகளை மறுக்கவில்லை. கூறுதவிடத்தில் 'ஸநாஸ்ந்யேதா ஸாஹ்யம்' என்ற ந்யாயப்படி 'இதரவ்யாவ்ருத்தி ஆஹ்யாம்ப்ரதः, ஐஶ்வர்ய இதிஆஹ்யாம்ஸாயம்' என்றவைகளை வ்யாயாயனக்ஷேத்திலிருந்து ஸூத்ரஸ்வாவகர் நிஷ்கர்ஷ்கள் அங்கீகரித்தனுஷ்டிப்பதுபோல் ஸமாஹரித்துக்கொள்ளவேண்டும். இவ்விதமுள்ள புருஷகாரத்வம் பிராட்டிக்குள்ளதென்பதை, ஹரிவம்ஶாராயணத்யாதியால் எம்பெருமானாரும், 'பஸ்யாவீக்ஷ்யகுணம் தத்ம்யித வராயீநோவிஷ்யதேவியம்' இத்யாதியால் ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஸ்ரரும், 'விநேதவ்யஸகேஶ்ரீயாநு ஜநநிவர்ணாபூர்ணா ஹஸிஜநேஹாத ஸ்ரோதாவ்யத்ராஹவதிவஹாவிக்ஷயாஷயீः। கிநேதஞ்ஜீஷ்டாஷः ஸஜஹஜஹதீதிக்ஷு ஶாஷிநேதாவாவெவிஸ்வாயஸ்வஜநயவிநோதா தஷவிநः ॥' என்று ஸ்ரீபராசரபட்டரும் 'இன்னமுதத் திருமகளென்றிவரை முன்னிட்டெம்பெருமான் திருவடிகளடைகின்றேனே.' 'வாவः பரமைப்ராயபூயித॥ ப்ரவத்யாஶ்ரியதःப்ரியம்' இத்யாதிகளின்படியே ஸநாதியாக ஸத்த்வப்ரவச்ஸ நடக்கிறதாகையால் விலக்ஷணகுணஸம்பந்நங்களையுடையவளாய் (புருஷகாரமென்ற) இம்ஸேவத்தாலேகைகொள்ளுகிறான்' என்று ஸ்ரீதேஶிகனும், 'குணஸம்பந்நஜாஷஸ்ய விஶேஷாः புருஷகாரதா। ரக்ஷணம் நிஜஸம்பந்தா ஹிதிநிணீயதேபவாபிபः ॥' என்று ஸ்ரீநயினாராச்சாரியரும் அருளிச்

செய்தார்கள். இப்பராஷ்காராவரண மாத்ரத்தால் மோக்ஷ ஸித்தியா? அல்லது வேறொரு உபாயாநுஷ்டாந ஸம்பந்தவையத்தால் வேண்டுமோ? என்கில்; நம் நண்பர் ஸௌம்யஜாமாதா பிள்ளை லோகாசார்யரும், ததீயரும் ஸந்த்யாகம்வரையில் ஸர்வஸ்வரூபணமென்றதை ஸ்வீகரிக்காததால், தத்த்வமான பாராஷ்காராவரண விஷயமான விவாதம் செய்வது நிஷ்ப்ரயோஜனமேயாகும். ஸேஷத்வஸ்வாதந்த்ர்யஜ்ஞாநம் கூட ஸர்வஸ்வம் போல் ஸர்வவிரோதமென்று கூறின யிவர்களுக்கு பாராஷ்காரத்தைப்பற்றியாவது ஸ்வீகாரத்தைப்பற்றியாவது விவாதப்படுவது ‘காகஸ்ய குக்ஷிவாதாஸோ: சேஷஸ்ய ஸ்ரவணம் கியத்ஸ்வம்’ என்று நிர்ணயம் பண்ணப்புகுந்தவன் கணக்கோடொக்கும். ஆகையால் ஸந்த்யாஸாநுஷ்டாநம் பண்ணும் நமக்கும், ஸ்வதந்த்ரர்களுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்விஷயமும் ஸமஸ்தவ்யவஹாரவிஷயமும் உத்தாரவிசாரமும் தத்த்வஹிதவ்யாபகஸம்பந்தவிசாரமுமித்யாதிகளெல்லாம் வேண்டுமேயொழிய, ஸத்யஜ்ஞாநத்தை யெழுதிவைத்துக்கொண்டு ‘த்யஜேத் நஸ்ஸஜ்ஜநம் வேஷதாரிஸம் ப்ரதிபத்திமாத்ரம் । ராகவஸ் ஸர்வஸ்வமபி யதநஜ்ஞநம் ப்ரஹ்ம । ஸுகீர்த்திகீர்த்தணம் வேஷதாரிகீர்த்தி ஸ்வஜநயாதிகர: । நிர்ப்ரணாமபணவத்ஜநம் பாபசேதகஸ் ஸ்வாமிமுக்ஷணம் ॥’ என்றபடிக்கு வ்யாபாரகபாபங்களாயுள்ள சிலரைச் ஸேவநம்செய்வது ஸ்வப்ரயோஜனமு மில்லாதேயிருக்கு மொரு பரஹிம்ஸாரூபமான ஹிம்ஸாகர்ம. இது அவர்களுக்கு ‘நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வாணி பூதாநி, ஸஹிம்ஸாபரமோ ஹி தர்ம:’ இத்யாதிகளான நிவ்ருத்திரூபயோகமா பரணமாகிற ஸுக்ருத்யகரணமாகும் மோக்ஷாபாயமாமத்தனை. அதெங்ஙனேயெனில்; ஸம்பந்தரக்ஷணம் பஞ்சஸம்ஸ்காரணத்தில் ‘ஸம்ஸ்காரத்திற்கு அவை தன்னையே பச்சையாக்குகை. இரண்டுமிரண்டுங் குலையவேணுமென்றிருக்கில், இரண்டுக்குமிரண்டு முண்டாய்த்ததாம். இரண்டுங்குலைந்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்குமிரண்டுமுண்டாய்த்ததாம்.’ என்பனவாம். இப்பங்க்திகளுடைய ஸம்பந்தத்தை மணவாளமுனிவர் தமது விஸதவ்யாக்யாநத்தில் விஸதமாய்க்

கூறியிருக்கின்றார். இவ்வபிப்ராயத்தைத் தமதுள்ளில் வைத்த ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யரும் வேங்கடார்யரும் ‘ஸர்வேஷாம் ஆர்ய ஜநாநாம் ஸ்வஸ்வ ஸம்ப்ரதாய ரக்ஷணம் ஸம்வத்ஸரம் யதாவத் ஶ்ரீப்ருஷ்ணாம் ஸர்வம் காரயேத் ।’ என்றும், ‘வ்யாஸாத்யைர் அபி ஸாத்யம் விஹிதம் வைஷ்ணவம் வர்ணயேத் கேவலம் ப்ரத்யக்ஷம் ஸர்வம் ஸம்ஶய வேத் ।’ என்றும் சொன்னார். ஆகையால் பரமார்த்தமே ஸ்ரீக்குள்ளதென்றுவது, உபாயத்வமுமுண்டென்றுவது, இவை யில்லையென்றுவது நமதன்பராகிய லோகாசார்யர்நாதரும் ஸ்ரீரங்க ராஜர் தமது ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் வாசிக்கவேண்டியது சரமோ பாயமேயாம். மேலும்; முதலில் ப்ரபத்தியைப் பிடித்துப் போ கின்றவன் அதன் ஆஶ்ரயத்தைக் காண்பதுமப் ப்ரபத்தியி னுதவி யாலானாலும், ஒடுவில் ஆஶ்ரயத்தைக் காண்கைக்கும் அப்ப்ரபத்தி யின்ஸாஹித்யமல்லாதே ஸ்வாதந்த்ர்யமாமாவதால் ஸர்வேஶ்வரஸ்வ ரூபி பிராட்டியோடு ஸம்ப்ரயுக்தமாயிருக்கும் எம்பெருமானே உபாஸ்யராகின்றார். இந்த ஸித்தாந்தமுமல்லாத ‘நாந்யா ஸக்ஷணம் ஸர்வேஷ்’ என்றவோர் வாக்யத்தை வைத்துக்கொண்டு பிள்ளை லோகஞ்ஜீயரென்றவோர் ஶிஷ்யரானவர் தம்மாலியற்றப் பட்ட வைஷ்ணவஸதாசார நிஷ்கர்ஷமென்ற புஸ்தகத்தில், ஶிவஸ்வரூபத்தைப் பேசுவதில் ஸர்வஶரீரியாய் கேவலம் ஸம வாதியாயிருந்த ‘ஶிவன்’ என்ற விஶேஷ கம்பை சேர்த்துப் பெரியதாயிருக்குமோரோல புஸ்தகம் முழுவதும் ‘ஆஶ்ரயமே விஶிஷ்டாத்வைதம், ஶிஷ்டாத்வைதமாஶ்ரயமேவ, ஸர்வமாஶ்ரயமேவ ஶிவத்வம்’ என்று ஸ்ருஷ்டியத்தில் ஸாரஸர்வஸாரம் போடுவதுபோல் வஞ்சி பாடியெழுதி னதையெடுத்து தன்னிஷ்டப்ரகாரம் வேண்டியவரையிலெழுதிவை த்துக்கொண்டார். ஸம்ப்ரதாயஸித்திகளான ஸதஸத்விவேகிகளெல்லா மிவ்விதமுள்ள ஸம்ப்ரதாயவிருத்த ஸநாதந ஸித்தாந்த நானாதி களைக்கண்டு ஆமிப்பவரல்லாததாலிதுவரையில் அப்புஸ்தகத்தை யோர் ப்ரமாணமாகவே அங்கீகரிக்காமல் பரிஹரித்தார்

ஸனுடைய தபோநுஷ்டானம் போன்ற நிஷ்டையில் நிலைநின்றரு
ளினர். இதனால் ப்ரதிபக்ஷிகள் விஜயப்ரஸங்கம் கூறவுமிட
முண்டு. காலவைஷம்யத்தால் ஔத்ஸுக்யத்திலுள்ள பாஹ்யாப்
யாஸவிசிஷ்டர்கள் போகச்சேஷமுள்ள ஔத்ஸுக்யவிப்ரலம்பாதி
ப்ரவ்ருத்திவிசிஷ்டர்களாவது கண்டுஸந்தோஷிக்கவிடமுண்டு.
அல்லாமலே; விஷயத்திலும் ஸாம்ப்ரதாய ஜ்ஞானத்திலும் ஸி
த்தமும், ப்ரஸித்தமும் ஸம்பூர்ணமுமாயுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டஸ்த
ப்ரபூர்த்தி ஸ்ரீகாந்தகாருணமான ஸமஸ்தப்ரஸித்தஸாக்ஷிப்ரமா
ணும் கண்ணத்தில், மோக்ஷார்த்த ப்ரபந்ந ஜீவிகளுக்கெல்லாம்
ஸம்ப்ரதான் மோக்ஷஸாதனமாகக்கூட ஸுலபமாவது மிகவும் உசிதமென்
மென்பது ஸகலரும்அறிந்த விஷயம். பாஹ்யாத்ம்ப்ரஸித்த மதங்
களும் ஜிநேசந இப்ரகாரவர்ணத்தில் ஸர்வஜ்ஞமாவதுபற்றி
ஸமஸ்தகர்மகத்திற்கோர் நிக்ஷேபத்தைக்கூற எவ்விதம் கார
ணமில்லையோ, அவ்விதமே ப்ரபந்நப்ரமாண ஸித்தஸ்வரூபத்தை
ஸ்வரூபமாக்குவதாக வருகிற பாஹ்யஸம்ப்ரதாய நிஜமோக்ஷப்ரவ்ருத்தியா
கும் அந்த பாஹ்யமோக்ஷத்தையே ஸ்வரூபமாக்கும். ஆனதால்
ஸம்ஸ்காராதிகளைப்பற்றியதும், உபாயகர்மாதிகளை வர்ணித்துக்
கூறத்தக்கதுமான ப்ரமாணவசனமொன்று மிதுவரையில் எவரா
லும் எழுதிவிடப்படாததாலும், வஸ்துதः இல்லாததாலும்,
ப்ரபந்நங்களான ஸ்ருதிகளெல்லாம் 'காலஸம்ப்ரதாயம் உபஹா
ரம்,¶ ஸ்ரீபஞ்சகோசவஜ்ரமோக்ஷாரம், ஸாதனாபோகக்ஷேத்ர
தாபம்; ப்ரஸாதவீ ஹவநஸந்த்யாயிவந்தீ, ஸ்ரீபாதஸாதனா
ஸம்ப்ரதக்ஷேத்ரம், ப்ரஸூர்வஸங்கல்பதானம், ஸஹஸ்ரநாமஜப
தாவிஷ்டந்தீ' என்றுஉபந்யஸிப்பதாலும், 'ஸக்ருத்ப்ரஸாதாஸ
பத்தரக்ஷணோத்ப்ரவர்த்திரோஷிணீ । ஸம்ஸாராணவதாரிணீம் ।
ஹவஸம்ஹாரஹாரிணீ । பரநிர்வாணதாயிநீ । ஜ்யோதிஷ்டோமஜ
தாவஹா ॥ ஸ்ருதிவித்யாவைதிகா விமோக்ஷதாயிநீ ॥' வென

¶ ஸத்ருவுபசாரம் = விஸ்தாரம், ஸபத்ந்யாதீநி ஜிதந்யமே' இதி வ்யுத்பத்தியா ஹாஷ்யம்.

ஸ்வபுகேக்ஷா ஹதிம்வரஸைவஞ்வாகமெஸ விஞஜஹிஹாவஹமெத விதீயபு । கமெஸ நகிஞிஃவிதம் க்ருதஜிதாயாவ ! கும்ஜ ஸெகஷய கொயஜாஹாவஃ ॥' இத்யாதி ஸ்ரீவாஞராத்ர ஸ்ரீவிஷ்ணுவுராண ஸ்ரீமஹாபாரதகொஸ வ்யாணஸாவ்யாயங்களிருப்பதாலும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு கணக்வமும், தஜவ்யாயஙக்குமாய் ஜீவஸஙா நாயிகாணவமும், தஜவ்யாபகுமாய் விஹாக்வாஹாவமும் கதவவ ஜமகாணக்வாஹாவமும் இதடியாக வெஸபுவதாஹாவமும் கூற எவருக்கு மிடமில்லையாயிற்று. மேலுமிதனல் லக்ஷ்மியென்ற தக்வத்தைப்பற்றி ஸஙாஹனுடைய ஸதாரோதமென்பவரும், ஹமவானே ஸெவெபால் ஸீஸ்வ மான விமஹாஞக்கைப் வரிமஹித்துக்கொண்டு அதோடு லீஸாரோதா யிருக்கிருரென்பவரும், கெவஸ கவெநதாவ மான லீபடும் முதலிய மணங்கள்போல் ஈதொரு ஹமவவகி விசேஷமென்பவரும், ஹமவானுக்கும் ஹமவதிக்கும் கஹேஃமே ஸவஉா உள்ளது ஹெஃஜெளவாயிகமென்பவரும், ஹமவதியர்னவள் ஸஙாஹனுக்கு மீகஷீ யென்பவரும், வ்யக்ருதியினோர் கயிஷநரோதமென்பவரும் நிரஸ்தர்களாயினர். ஆனதால், கஆஅமான யாதொரு உஹோவமான ஸீவஅஅமுண்டோ, அந்த ஜமதாணமே இவ்வளவாலும் உவாயமும் உவெயமுமாயிற்று. இதைப்பற்றியே 'ஃவ்வதீ வஸகாரணு' என்று உடுதத்தில் கூறப்பட்டது. ॥எ॥

ஸவா வ்யகாரம் உவவொஃநந் செய்யப்பட்ட வஸதுங்களையும் கெவஸ கஷதகபுங் கொக்கொண்டு விநாஸம் செய்யப்பார்த்து ஃகஷிவபூான ஸெமொஷியில் பேசிக்கொள்வது, ஸிவாய ஜூாவவீதமாய த்ராதிகளை வஹிக்கும் கஸதகஷஸிக்ஷக்களைப் பார்த்து, காஃவ்யஷிவக்ஷிகளாய் ஸிவாயஜூாவவீதமாயத்ராதிகளை நிஸாக்மாம் த்யஜித்துஸவபுதாடநம்செய்யும்ஹணஸிக்ஷக்கள் தமது ஙஸாவலீபதையை அறியாதேமற்றவரதை ஙஸாவலீயாவரணமென்று வரிஹஸிப்பது போலாவதுமன்றி, கஸகக்ஷிகளா

ன பரிபூர்ணாசார்யர்களையும், ததீயஸ்ரீஸூக்திகளையும், நம்மை யும் தங்களைப்போல் ஸம்ஸாரஸாகரோத்தாரண ஹேதுபூதபக்திரூபாய ப்ரஸித்தமான உபாயாந்தரங்களை விட்டவரென்றெனவும், தாமே த்யாக விஷயத்தில் தலைவரெனவும், உபதேசித்துத்திரியும் பாகவதோத்தம ஞாநாதிகஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகர் பலருளரேயாகிலும், அவர்களுக்காக அல்லாதே ஸர்வஜ்ஞாய நிஷ்களங்க ஸம்ப்ரதாயர்களுக்காகவே உபபாதிக்கப்பட்ட யிவ்வர்த்தங்கள் தாத்பர்யவர்ணிதர்களால் ஸூக்ஷ்மத்தோடு ஸூசிதநியமங்களேயாகும். மேலும்; பிராட்டிக்கு ப்ரபத்த்யுபாயத்வநிராகரணம் நிஷேதம்பண்ணினதால் உபாய யோக்யதை யில்லையெனில்; பெருமாளுக்குக் கேவலோபாய த்வத்தைநிராகரிக்கின்ற ஸாதநங்களைக்கொண்டு உபேயத்வ மில்லையென்கில்; உபேயத்வ விரோதஸாதநம் எப்படி பாதக மாகுமோ, அப்படியே பிராட்டிக்கும் உபாயோபேயத்வ வி ரோத ஸாதநங்களிருப்பதால் கேவலப்ரபத்த்யுபாயத்வமே யுளதென்கில் பரிபூர்ண பாக்யவிரோதப்ரஸங்கம் வரும். உபாயவிசாரங்களைப்பற்றி, உபேயவிசார ஸங்கையால் முன்பே பரிஹ்ருதம். ஆகையால் அயத்தி லுத்தரவாக்யத்தில் ப்ரயோக த்திலுள்ளது விசேஷணபர மென்றதுபோல், பரிபூர்ண ஸமர்ப்பணத்திற்கும் அர்த்தங்கொள்ளக் குறையில்லை. த்வயா ர்த்தத்திற்கு ப்ரமாணாந்தரத்தைக்கொண்டு பாதகம் வந்தால ன்றி அர்த்தாந்தரத்தை யெழுதுவது ஸமீசீநமாம். இங்கு த்வ யார்த்தத்திலே ஸாரஸ்யமிருப்பதாலும், அதற்கு பாதகமான ப்ரமாணஸாமர்த்யத்தாலும் உபலக்ஷணபர மன்றிக்கே விசேஷண பரமாகவே கொள்வது உசிதம். இவ்வர்த்தத்தை நிகமதா சிகர பரிபூர்ணியான ஸ்ரீநயினாராசாரியரும் தமது விரோதப ரிஹாரத்தில், "ஸாம்ப்ரதாயிக விஷய ஸித்தாந்தவிசேஷப்ரஸ்தாவே வாதிப்ரதிவாதி ஸம்வாதஸ்ய விசேஷகம், தத்த்வாத் ஸ்ரீயஸ் தேஷாம்; ஸம்ப்ரதாய ஸூக்ஷ்மபரத்வம், தஸ்ய ஸ்வ தத்ப்ர காரத்வம், விசேஷ ப்ரதிபத்தி ஸம்வாதஃ ப்ராமாண்யம், வி சேஷணஸ்ய ப்ரதிபாதகஸ்ய ஸ்வதந்த்ர நிரபேக்ஷகோநா

ப்ராயாநுவ்ருத்தித்வாதி ஸமுச்சயஸ்தி²தம் ॥ அதஏவ ஹி வேதாந்த்யஹி பரப்ரஹ்மஸ்வரூப விஶேஷண நிரூபணாவஸராயாம் ஶாரீரக பாஷ்யாரம்பே 'ஸ்ரீநிவாஸே ப்ரஹ்மணி' இதி நிர்திஷ்டஸ்ய ஸ்வரூபாநுபந்தி⁴தயா ஸ்ரீநிவாஸஸ்வரூபஸ்ய விஶேஷணத்வமபி । அத்ர 'தேஹாத்ம்ராந்தி விஷ்ணுப்ரஹ்மாதிஷு' இத்யாதிஶ்லோக: பாட்ய: ॥ அநேகஸ்த்ரீஸஹித: உபயோர்த்வயோ ரூபேஶ்வர்யகேவலி ப்ராணவிஶிஷ்டோ வேஷ்டம் நகதாதி தவ்யவநீயதே ॥' என்றருளிச்செய்தார். இங்கு சிலர் உபயத்தில் 'ஶரணௌ' என்றபொழுது 'ஶரணாநி' என்றில்லாததால் எப்படியிருவரையும் உபாயமாகக் கொள்வோமெனில், உபேயதசையி லிருவரையு மொத்த ப்ரதிபத்திக்கு உத்தரவாக்யத்திலுள்ள ஏகவசநமேன்? பாதிக்காதென்பதால் அவரும் ஸமாதாநிக்கப்படுவர். மேலும்; அம்ஶாம்ஶிபாவமல்லாதே விஶேஷண விஶேஷ்யபாவ ஸம்பந்தமானதால் ஸ்ரீதேஶிகனும் அபயாதிகாரத்தில் 'ஶரணாதிநிர்தேஶ: பத்நீவிஶிஷ்டவாசக: । இதிநேத்ர ஸித்தம்ப்ராக்தம் ஸ்ரீஸூக்தவிரோதத: ॥ ஶரணாநித வக்தவ்யேதி வசப்ரஸம்ஜிதம் । ஸம்யக்ஜ்ஞாநஸமாஸ்யதேஶ, பதிவ்யாபாரத்தோ ஸ்யாத் ॥ என்றும் ஸம்ஹரித்தருளினர். விஶிஷ்டைகத்தைப்பற்றி ப்ரமேயாந்த ப்ரமாணங்களையும், தத்ஸமாந ந்யாயங்களையு மிங்கொருதரம் ஸ்மரிப்பது. 'நாராயணம் ஸம்ஶ்ரயே' என்றாலும் நாரஶப்தம் லக்ஷ்மீவாசகமாவதால் லக்ஷ்மீபதியென்றே கருத்தாகும். அன்றியுமிங்கு 'ஜம்திராஸஹவரம்' என்றதாலும் பிராட்டிக்குள்ள ஸஹயோகாவரணம் வ்யம்ஜிதம். இவ்வம்ஶம் முன்பே கூறப்பட்டது. 'ஸம்ஸ்ருஹஜீவராஶ்ரயே' என்றவிடத்திலும்; பதிவ்யாநத்தைப்பற்றியும், ஸந்நியோகஶிஷ்ட ந்யாயத்தைப்பற்றியும் பதிவ்ரதாவதாநம். அன்றியும் 'ஸுஶ்ரயணோதிதாவிஶஜ்ஜநஸ்ய' என்றருளிச்செய்த விஶேஷணத்திலும் ஸ்ரீஸாஹித்யமேஜம்ஸ்தம் । இங்ஙனில்லையாகில் 'தத்ஸஹஸ்ராவாதாரம் நவ்யயசவியதே ஶ்ரூதிரபி' என்றதும், ஸௌஶீல்ய

க்ஷாரமதிம் பாரமேஶ்வரம்வாக்யைஸ்து விஶஜ்ரீஹரம் ஸஹாஸ்திதவிதீ யம்' என்றதுமான ஸோக்திவிரோதம்வரும். மேலும்; உபாயா யிகாரணமான ஶேஷித்வமென்ன, தச்சேஷித்வப்ரயுக்தமான த மது ஶேஷத்வமென்ன, இவைகளுடைய தெளிவே ஸோபேக்ஷா பாயமாக வொப்புக்கொண்டவர்களுக்கு ஸ்ரீவிஶிஷ்டநாராய ணனே உபாயமானனென்னக் குறையில்லை யாகையாலிவர்கள் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமில்லை யென்பதும் வீணே. அன்றியும்; நமது நண்பராகிய ஸாகேதராமாநுஜ ஸ்ரீநிவாஸர் தமது பாஷ்யத் தின் ஸ்வவ்யாக்யையில் ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹநுஸரிப்ரஸந்நப்ரபந்நாயஸ் ராகிய வஸந்தகூடிகளைப்பற்றி, 'இவர் நம்பிள்ளை ஸாப்ரஜாயஸ் ரென்னுமிடம்ஸிதம். அவரருளிச்செய்த ஈட்டில் பலவிடங்களில் பாரதந்த்ர்யகாரக ப்ருத்திஸித்தமான உபாயத்வம் முதலானவை சொல்லாமையாலும்' என்றெழுதினதுமல்லாமல் ரஹஸ்யத்ரய ஜீவாதுவென்ற க்ரந்தத்தில் 'நநுகஶ்யம் ஸமவதஉபாயத்வா, ஸ்ரீப:பாரதந்த்ர்யகாரக இத்ருத்வே' என்று பூர்வபக்ஷ ம்பண்ணினதையுமெழுதி மேலிதற்கு 'உபயாரப்யுபாயத்வா வயெவ, தஸாயாரணவெஶேஷண ப்ருதிநியமோபப்ரஷ்டவ்:' எ ன்றவாக்யத்தால் ஸ்ரீக்கும் ஸ்ரீப:பதிக்கு மிரண்டிடத்திலும் உபா யகோபயாகி ஸகலங்களுக்கும் ஸம்பவமிருக்கச்செய்தே யும் உபயாரக பாரதந்த்ர்யகாரகங்களை அவரவர் காயமாக ஸேஸிவபால் கூறுகவிஹஜித்துக்கொண்டதா லேற்பட்டவஸாயா ரணலக்ஷணாபேவமான நியமம்ஸோதமேயொழிய வேறில்லையெ ன்று ஸ்வஸித்தாந்தத்தையு மெழுதினதால் ரஹஸ்யத்ரயஜீவாது வென்ற க்ரந்தம் நமதன்பருக்கு ஸாயகமேயாகாது. அன்றியும் 'உபயாரப்யுபாயதாயெவவி' என்றதாலிங்கு நண்பர் ஸ நோரயத்திற்த வெவ்யயப்ரமு மேற்பட்டது. 'ஸ்வம்வஸ்து கூவபுநு ஜநநிஸேகஸா த்ரவிஜள ப்ரகாராவதாயா ஸ்வவசு ரணள நஶ்ரணயநு' என்று ஸ்ரீஹடிவராஶ்ராவாயர் வர்ண ரும் லக்ஷ்மீக்ரமாணத்தில் நம்மாழ்வார் வாக்யமாக வருளிச்செய் ததாலிருவரையும் வரிக்ரஹித்தாராயிற்று. ஆழ்வாரும் 'ஒண்

டொடியாள், கோலத்திருமாமகளோடுன்னை, நின்றிருவருளும், அகலகில்லேனிறையும், திருவேங்கடத்து, வேரிமாறாத' இத்யாதிகளால் பிராட்டிக்குள்ள ஸர்வநாயிகாத்வத்தையும் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும் பரக்கவருளிச்செய்தார். நம்பிள்ளை திருவடிகளான வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையும் தாம்செய்தருளின முப்பத்தியாறாயிரப்படி ஈட்டிலும் 'உபாயதஶையிலும் ஃபலதஶையிலும் வாசியறவொருமிதுநமே உத்தேஶ்யமாயிற்று.' என்று வ்யாக்யாநித்தருளினார். மேலும்; 'பொன்னுலகாளீரோ' என்ற பாசுர வ்யாக்யாநத்திலும் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷப்ரதத்வம் பிராட்டியாருக்குமுண்டென வருளிச்செய்தார். ஆகையா லீட்டிலும் அஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திப்படிக்குள்ள வஶ்யஸ்வாரஸ்யத்திற்கு ஹாநமில்லை. ஸ்ரீராமாயணஸங்க்ஷேபத்தில் கோவிந்தராஜனும் 'ஸமஶேஷாஸிதாந்தம்' இத்யாதி ஸ்தலங்களில் காலக்ஷேபத்தை யநுஷ்டித்தார். இப்படி நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஆளவந்தார் துடங்கி ஸ்ரீபட்டர் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை ஸ்ரீதேஶிகர் ஸ்ரீநாராயணஸ்வாமிவரையிலுள்ள ஸகலாசார்யர்களும் ஓராண்வழியாய் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளிலெங்கும், நம்நேயராகும் ஸ்ரீநிவாஸருடைய கோரிக்கையே ஈடேறவிரகில்லாதே போயிற்று. இவ்விதம் கதியில்லாதேபோகவே, விஷ்ணுபத்நீத்வத்தால் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வாதிகள் அஸம்மதங்களெனக்கூற வேர்வழி முடிவிலுதித்தது. அதையும் மேல் ஶ்லோகத்தால் நிராகரிக்கின்றார்;—

பதித்வமிவ பத்நீத்வ மஸாதாரண லக்ஷணம் ।
அநேந நாஶ்நஸ்த்வஸ்ய ப்ரதோக்தி நிரஸ்யதே ॥

பதித்வமித்யாதி ॥ (பதித்வமிவ) பர்த்ருத்வம்போல் (பத்நீத்வ) பார்யாத்வமும் (அஸாதாரணலக்ஷணம்) மற்றொருவருக்கும் பொதுவில்லாதே யிவ்விருவர்களுக்குமே யுரித்தான வேர் லக்ஷணம். அதாவது;— 'ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ' என்றபடி எப்படி பகவானுக்கு ஶ்ரிய:பதித்வமானது பரத்வஸூசகமாயிருக்

கும் ஸர்வஜகதீஶ்வரத்வ நிரூபகமான லக்ஷணமோ, அப்படியே 'ஸர்வஸ்யாஸ்ய ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ' என்றபடி விஷ்ணுபத்நீத்வமானது இப்பிராட்டியாருக்கும் பரத்வநிரூபகமாயிருக்கும் ஸர்வஜகதீஶ்வரித்வ நிரூபகமான லக்ஷணமென்ற தாத்பர்யம். இங்கு இவ்விஷ்ணுபத்நியானவள், இச்சேதநாசேதநமயமான ஜகத்திற்கு ஈஶ்வரியெனப் பொருள், அல்லாதே இந்த ஜகத்திற் கீசுவரியாயிருப்பவள் விஷ்ணுவிற்குப் பத்நீயென்ற பொருளல்ல. இங்கு ஜகதீஶாநதையையே இவ்வாக்யம் விதிக்கவந்தது. இவ்வர்த்தத்தை 'ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்' என்ற ஜீக்கும் ஸர்வபூதேஶ்வரீ யென்பதை விளக்குகின்றது. ஆனதுபற்றி விஷ்ணுபத்நீத்வமாத்ரத்தால் விஷ்ணுபாரார்த்யம் ஏற்படுமேயல்லாது மற்ற ஸர்வஜகத்தோடுகூட ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸம்பவியாது. இவ்வர்த்தம் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமாம். உபயஶேஷித்வமோ நிஸ்ஸம்ஶயம். இப்படியிருக்க விஷ்ணுபத்நீத்வம் ஶ்ரீக்கு ஓர் விஶேஷமான உத்க்ருஷ்டதாஹேதுவேயாம். ஆகையாலிதைப்பற்றிய நிர்ணயமும் 'உத்தரத்ரவிவேசநே' என்ற கணக்காய் நமதன்பருக்கு வ்யர்த்தமாயிற்று. (கஎந) இதனால் ஈஶாந ஶப்தஸ்ய ஈஶாந ஶப்தத்திற்கு (வ்யர்த்தோக்தி:) வையர்த்யோக்த்யாதியானது (நிரர்த்தகா) ப்ரயோஜனமில்லாதது. அதாவது;—விஷ்ணுபத்நீத்வத்தையிட்டு ஶ்ரீக்குக்குறை வுளதேயாகில், ஶ்ரீபதித்வத்தைப்பற்றி விஷ்ணுவிற்கும் குறைவு வரக்குறையில்லை. இங்கு விஷ்ணுஸம்பந்தத்தால் குறைவா? நிரபேக்ஷமான வஸ்துவிற்கு அந்யவஸ்துஸம்பந்தத்தால் குறைவா? பத்நீத்வத்தால் குறைவா? எனில்; விஷ்ணு ஸாமாந்ய வஸ்துவல்லாததால் குறைவில்லை. அந்யவஸ்து ஸம்பந்தமென்றது விஷ்ணுவிற்கும் பாதகமாவதாலிவளுக்கும் பாதகமாகாது. பத்நீத்வம் பாதகமென்பது பாரதந்த்ர்யத்தைப்பற்றியா? ஸஹபரிவரணத்தைப்பற்றியா? பாரதந்த்ர்யம் ப்ரேமையைப்பற்றியாதலாலும், ஸர்வஸ்வதா பாவத்தாலும், லௌகிகஸம்பந்திகள் போல் ஶாஸ்த்ரவஶ்யதயா நாவஶ்யகமாதலாலும், பதிக்கும்

வதீவிஷயத்தில் வெஶாயிக்யம் வாக்கூடுமாகையாலும், வாரத ஞம்மென்றது ஸுநிஶ்சிதமான ஸிஜமானதாலும், உஜயவக்ஷத்திலும் தொஷம் ஸமாஹிதமாகாது. வாரதஞம் சுநெந்ம ஸாவிஜமல்லவானதுபற்றி வதீக்ஷம் ஸாஸாயாரண ஸாதஞம் ஹாநிகரமல்ல. ஸஹபஶுராவரணமும் சுநெந்நம் வெஶ ஶேஷகமேயாம். இந்த ஸஹபஶுராவரணம் நித்யாநுகூல்ய மானதால் உவாயஜெயில் ஹவான் ரக்ஷகனாக வரிக்கப்படும் பொழுது இப்பிராட்டியும் தஶாஶரக்ஷண ரவயஶுத்திற்கு ஸஹகாரிணியாயிருக்க வேண்டியதைப்பற்றியே 'ஸஹயஶு வஸீதவ' என்று வெஹசித்தான ஜநகன் சொன்னான். சுநநா யீநகஸாணக்ஷமும், சுநஶேஷகாரணக்ஷமுமிங்கே ஸரிப்பது. இவ்வயுங்களைப்பற்றிய ஶவவவுவக்ஷி ஶாஶக்ஷப்படி முதலிய யொகாவாயு க்ருதரஹஸ்ய வாஸுகங்களுக்குரை யெழுதிய மணவாளமுனிவர். ॥ அ ॥

இப்படி விஶெஷவதீக்ஷ ஸ்ரீவதிக்ஷங்களைப்பற்றிய ஶஙகைகளைப் வரிஹரித்து மேல் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்குமுள்ள வெஶிஷ்ட்ய லக்ஷணத்தை த்ருஷ்டாந்தங்களால் நிரூவிக்கின்றார் :—

வஂஞஸூயஸ்ஹாஸாஜஶாஷிதநீரஜஷெஶா
ஸ்ரயெண ஸத்ரூா வஷ்ஸ யொமாதவிஜிவி
காணாத்தாஜ வரக்ஷாவித்ரு | காஜிஂஶாஜிஂ
விஶெஷாதரண ஶவிநவெவஂத தாஶாவஸஜ்
க்வதீக்ஷயொமாவஜத ஷவிநாஹாவ உத்தொ
ஹிஶாயாழ ॥ கூ ॥

வஂஜ ஐத்யாதி ॥ (வஂஜ) ஜஷாஹாதகாரனான வஜனான வன் (ஸூயஸ்) திநமணியான ஸூரியனுடைய (ஹாஸா) காந்தியால் (காஜிஂ) தஶாதிவாரக ரூவமானவோர் தேஜஸ்ஸை

யும் (ஜஹ்ஜாதாதிநீரஸ்) நீருண்ட மேகத்தினின்றுதித்த ஜய
மும் (மேகாஸ்ரயேண) ஸ்மங்களுடைய வாஸ்ரயத்தால் (ஸாஸ்யம்)
ஸமாசவெய்யாதிதீய்யமென்ற வரிஸாஸியையும், (ஸூத்ரம்)
நூலானது (வாஸஸ்யயோகாத்) உஷ்ணாதி வாஷ்ங்களுடைய
ஸம்பந்தத்தால் (விஶேஷாதாரணமேவி) மிகவும் கொண்டாடுதலை
யும், (காஷ்டாதிவதமேவி) பனைமரம் முதலியவைகளின்
வத்ரமும் (லிகிதாக்ஷராஸ்) வர்ணவாதி லிகிதமெழுதுவதால்
(நவேர:) உபாஸ்யர்களால் (ஸஸ்ஸ) நன்றாக (வாச்யதாம்) வந்த
னம் செய்யத்தக்கதன்மையையும் (ஸ்வ) எப்படி யடைந்ததோ,
(தத்) அதுபோல் (வத்ஸயோகாத்) பெருமாளோடு வத்ஸ
மாகும் ஸம்பந்தத்தால் (நவேர) ஸநாஸ்ரயத்தால் புதிதா
யோர் ஏற்றமுண்டாவதில்லையிறே (ஹி) ஏனெனில்; (அயம்) ஒ
ஸ்ரீ விஷயத்தில் (தத்விநாஸவ:) வக்ஷிவெய்ய.தத்வரோணங்க
ளால் பெருமாளோடு ஸம்யக்த்வமானது (உக்த:) கூறப்பட்டி
ருக்கின்றது. அதாவது;—சூரியனுடைய கிரண ஸம்பந்தத்
தால் எப்படி ஸம்தூரனவன் ஸயம் ஸவ்வஹஸ யிருக்கச்செய்தே
யும் ஸவ்வஹனைத் தீர்ந்து தமோநிவாரகனாக வாகின்றானோ,
எப்படி ஆகாஶத்திலுள்ள மேகங்கள் மழையைத் தாரதம்யமில்
லாது பொழியச்செய்தே ஸமாயநாகாஶேஷ தடாக ஸஷா
திஸம்பந்தத்தால் ஶாஸதாஶாஸதையை யடைகின்றதோ, வா
ஷஞாநாஷமத்தாலெப்படி ஸூத்ரமானது ஶிரஸாலும்
யரிக்கப்படுகின்றதோ, வீட்டிற்குக் கூறைமேயவும் உத்யாதிகளைப்
பானம் செய்யவுமுபயோகப்படும் தாடாதிவதங்கள் ஸ்ரீஉத்தா
ராயணாதி ஸ்ரீஸூக்திகளுடைய வெழுத்துகளால லங்கரிக்கப்பட்ட
வுடனெப்படி ஸவ்யஜந வாச்யங்களாகின்றனவோ அப்படியே
விஷ்ணுவிற்கு வத்மியாகவானவோர் ஸம்பந்தத்தால் ஒஸ்ரீக்குஶே
ஷிக்வம் முதலானவை வந்ததல்ல. ஏனெனில்; தத்தாஸ்ரயமான
வஸ்துக்களும் ஆஸ்ரயிகளும் வேறு வேறு, இப்பிராட்டியாரோ
வெனில்; ‹ விஶேஷாஶேஷாநவாயிநீ । விஶேஷ: ஸ்ரீரநவாயிநீ ।
ஸநந்யாஸாவவிவேணாஹம் । ஸநந்யாஹி மயாஸீதா । தெநேயம்

ஸர்வபூதா । தேவாஸுரமனுஷ்யேஷு தாத்ருஷ்டிர்ந்நா । தஸ்யைவைஷா விபூதிஸ்ஸ்
யதாபதிர் ஸர்வாவத: । நைவாஸ்ய தத்ரு விநாசனம் । நவஸக்தி
ரதாஸக்தி: । ஸர்வஜ்ஞாம் ஸர்வலோகேசீம் । தாஸோஷம்வராஹி
தே । நித்யாநபாயினீம் ஸ்ரீயாதேவீம் । நித்யாநபாயாம் ஸ்ரியம் ।
நவ்யயமஷியத்தே ஸ்ரீரவி । அகிலகில்லேனிறையு மலர்மேல்
மங்கை !' இத்யாதி ப்ரமாணங்களால் எம்பெருமானோடு
ஸர்வாகாரமாய் ஸர்வஸ்வாமினியான ஸர்வவ்யாபகத்வத்தை
யுடையவளென்பதும், அணுத்வஸ்வபாவத்தால் வந்
தேறியான ஹேயத்வத்தை யுடையவளல்லவென்பதும் தாத்பர்யம்.

இப்படி ஸர்வஜ்ஞ விபுவஸ்துக்களுக்கு அணுவஸ்துக்களு
டைய ஸ்வபாவத்தாலுண்டாகும் பெருமையைக்கூறி மேல்ஸர்வ
ஜ்ஞமான விசேஷணவிசேஷ்யஸ்வபாவத்தையுடைய வஸ்துவினி
லையைக்கொண்டு லக்ஷ்மீதத்வத்தின் ஸ்திதியைக் கூறுகின்றார்:—

ஹாஸாவ்யாம் ஹாஸரோவிதி ஹரிநயனாத்யா
யஸித்ரீதி வாவ—தத்விஷ்ணுஸ்ஸர்வதர்க்க விஜ்ஜாமதிவ
ஷ்வயாவதாவிஷ்ணுஹாவம் ॥ ஸக்திஸக்தஸ்த ஸித்தா
நஹவதி விசேஷாம் ஸம்பந்தயேவஸ்ய ஸ்வாஸ—
தஸாவிராம்ஸ லக்ஷ்மீந வஸ்யம ஹவத்வதி ஸ
க்ஷாதிகாயே ॥ ॥௧௦॥

ஹாஸேத்யாதி ॥ (ஹாஸா) ஹாஸ்மென்ற ப்ரஜையால் (ஹா
ஸர:) ஸம்பந்நனவன் (ஸூவ்யா) ஹாஸனென்ற பெயரை
யும், (த்ரிஹரிநயாணா) மூவுலகத்தையும் யசிப்பதால் (யா)
யாசிதாருவள் (யஸித்ரீதி) யசித்ரீ யென்றுள்ள (ஸூவ்யாவி)
பெயரையும் (ஸூவவு) அடைந்தா(ர்க)ளோ, (தத்வ) அதுபோல்
விஷ்ணு:) விஷயஸ்வபாவனான எம்பெருமானும் (ஸ்வஸ்க்த்யா)
தனது ஸக்தியினாலே (ஸவிஜ்ஜமதி) எல்லா வுலகத்திலும் (வ்யாவ
நாஸ) பாவியிருந்தலால், (விஷ்ணுஹாவா) விஷ்ணுவென்னு ன்

ர்யாதத்வினின்றும் நிர்விசேஷமான விஷ்ணுவத்வ ஐக்யத்தை யடைந்தார். இதனால் (சக்தி:) சக்தியும் (சக்தஸ்ய) சக்தியை யுடையவனும் (விசேஷாம் ஸம்வ்யூஹாயே) விசேஷஸம்வ்யூஹாயத்தில் (ஸ்வரூபத்தாக) வ்யூஹரூபத்தை யுடைத்தாகாததால் (விஷ்ணு:) ஜேஷமுள்ளதாக (நாயதி) ஆகாது. (தஸ்மாத்) ஆகையால் (லக்ஷ்மீ) ஸ்ரீயும் (ஸ்ரீமாம்ஸ்) ஸ்ரீயையுடையவனும் (உதக்ரக்ஷாதிகாரீயே) ஸ்ருஷ்டிரக்ஷணாதிகளான காரியத்தில் (வ்யபோஹஸக) வ்யயக்காவதில்லை. அதாவது;— எப்படி ஸூர்யன் தனது ஸாஸ்ஸால் ஸூர்யனென்றதையும், எப்படி யசித்தியானவள் ஸூவநயாரணத்தால் யசித்தியென்றதையு மடைந்தார்களோ, அப்படியே விஷ்ணுவென்ற சப்தமும் தனது யோஜனதமான் க்ருபையினுடைய ஸம்பந்தத்தோடு ஜகத்தை வ்யாபித்திருப்பதால் ஐக்யத்தைய யடையும். இல்லையாகில் விஷ்ணுவிற்கு விஷ்ணுத்வமே ஸூநாவமாகுமென்று கருத்து. இதையே சக்தியும் சக்தனும்போல் த்ருஷ்டாந்தவேதந்த்ரீய வாதத்தால் நிரூபித்து ஸ்ரீமானுக்கு ஸ்ரீத்வம் ஸ்ரீயாலேயே என்று நிசசித்து முடிவில் பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்குமுள்ள ஐக்யபாவத்தை நிக்ஷேபித்தார். இதனால் ப்ரபையும் ப்ரபாவானுமெப்படி ஐக்யமுடையவோ, யாரணரூப சக்தியும் யசித்தியு மெப்படி ஐக்யமுடையவோ அப்படியே ஸ்ரீயும் ஸ்ரீமானும் அவிநாபூதமான தத்வமெனவறியவும். இவ்விஷயத்திற்கு பூர்வோக்த ஸகல ப்ரமாணங்களும் ஆதாரங்கள். மேலும், ஸ்ருஷ்ட்யாதி காரியத்திலும் அவ்விருவர்களுக்கும் ஐக்யமுண்டென்பதும் அப்பொழுதும் ஐக்யமுடையவர்களென்பதும் 'ஸ்ருஷ்டா விஷ்ணுப்ரியா ஸ்ருஷ்டி:' இத்யாதி வசனங்கள் ப்ரமாணத்தால் ஸித்தம். ஆனதாலிது ப்ரஸக்தமான ஸம்வ்யூஹாயமென ஸூசகம் கூறிற்று. ||௩௦||

கீழ்க்கூறப்பட்ட விஷயங்களையெல்லாம் திரட்டி ஸங்க்ஷேபமாக பிராட்டியாருடைய ஸ்வரூபாதிகளைப்பற்றி மேல் கூறுகின்றார்.

வெஜாதர்யாதி விருக்ஷணா வரதராசார்யா நித்ய
தவிஷ்வாதந்த்ர்யாதி விராத யசுவெ ஸாெ
யத்ர விஷ்ணுதாருயாஸ்யதா | ஷயாவெயதி
சக்ஷு ஹிவஸவிஷிதா சமெக்ஷுச ந்யாவெ
ஷவாவாயெ ஹவிதம் சசக்ஷவிஷயெக ஷம்
ஶயஶாஸ்த்ரதஃ || ||கக||

வஜாதித்யாதி || (யா) யாவளொருவள் (வஜாகா) ஸ்ரு தி ஹு
ஶாதி ஸமுஸ ஜஸதயிதஸெ தாஸதாஸீகணஃ' என்றபடி ஸர
ஷமாதிகளான பஜஜீவகோடியைக் காட்டிலும் (விருக்ஷணா)
மிகவும் வேறுபட்டவளோ; அவ்விதமே (சாகாவு) பஜஜீவர்
களாயிருந்து ஒரோரு வாயாநுஷாநத்தால் சுதர்களாயிருக்
கும் சுதஜீவஸ்ஸமூஹத்தைக் காட்டிலும் (நித்யாதவி) மேலும்
"ஸதாவஶ்யந்திஸூரயஃ' இத்யாதி வுராணவிஜர்களாய் ஜீ
வகொாடிகளுள் உத்க்ருஷ்டர்களாயுள்ள அநந்தகருட விஷ்வக்ஸெ
நாதி நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும் (வரதரா) உத்க்ருஷ்டம் மே
ற்பட்டவளெவளோ, ஹணிவதிஶயநாஸநம் வாஹநம் வெதாதா
விஹகெஶ்வரஃ' என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியும் 'ஹொஜ
வியாஹொகவதீ ஹொஹீஹஶயநாஸநா | கஜ்தாகவிஷ்ணீநீ
கிருஹராஜாஹராஜாஸநா ||' இத்யாதி ஸநக் குமாரஸம்ஹி
தையும் 'ஶெஷஶெஷாஶநாதி ஸவஹம் வரிஜநம் தத்தவெஷ
ஷித வரிசயாயாதாஜ்ஞா வயஷ்ய' என்று ஸ்ரீஹாஷ்யகாரர்
அருளிச்செய்த வர்யாஹ்யமுமிதற்கு வுராணங்கள். மேலும்
(ஸ்வாதந்த்ர்யாதிஹி) 'ஸ்வஹவம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஹகவத ஜதம்
வாத்ய வதநெ' இத்யாதிகளில் ஸிஜித்த கெஸாதிகந்யாயப்படி
யே ஸ்வாதந்த்ர்யம் முதலிய (குதாபசுவெஹாகெஷ) வராசா
தாவிற்குறிய யசுஸமூஹங்களால் (யா) யாவள் (விஷ்ணுதாத்
ர்யா) 'யதாஸவஜகெதா விஷ்ணுஸ்தமெயெவம் ஷிஜாதஃ |'
இத்யாதிகளின்படியே தாத்ர்யஸவஜகஷ்யாவிஷ்வாதிகளையுடைய
விஷ்ணுவோடு ஸவஷியத்தாலும் ஸமானமானவளாக (ஸ்யதா)

மஹர்ஷிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்டவளோ, மேலும், (யா) யாவளொருவள் (மோக்ஷாஷிஃ) மோக்ஷார்க்களாலும் (சுரைத்) மேலுலகத்தில் (மெத்ரவஷி) மூர்க்களாலும் (உபெயா) அடையத் தகுந்தவள் (இதி) என்று (ஸம்விஹிதா) நன்றாக ஸாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றாளோ (தஸ்மா) ஆகையால் அப்படிப்பட்ட பிராட்டியாரானவள் (மோக்ஷவிஷயெ) மோக்ஷவிஷயத்தில் (உபாயஃ) மோக்ஷஸாதநமானவமான ஹதிவவத்த்ரூதர ஸாஜெ்யாவபாயவஸீ காயப்ருவஸிஜோவாயமாக (ஹவித்ம்) ஆவதற்கு (ஸாஸ்தஃ) வர்ணரூவமான ஸாஸ்த்ரத்தால் (கஷுஸயஃ) யாது ஸமஸயம். இதனால் பெரிய பிராட்டியாரானவள் ஸாமாந்யமான சுஷஜாதி வ்யூஹாதெ வஜகோடியென்ன, இதற்கும் மேலுள்ள வாமெஷவாதீ முக்தகோடியென்ன, இதற்கும் மேல் சுஷூமஷ்ஷவஸஸாரியாய் உக்க்ருஷ்டவெசநகொடியான வநுஜமாக விஷகெஷநாதி நித்யகொடியென்ன இம்மூன்றுவகை ஜீவகொடிகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணெயென்றும், சுதவவ ஹவத்மெஜ்யயென்றும், இதனால் ஹவவதலக்ஷணெ யென்றும், நித்யமுக்த வராவெஷ்யயென்றும், வஜொவாவெஸ்யயென்றும், சுதவவதிவியவெசநங்களுக்கும் நிரமாயிக ஸெஷியென்றும், ஸெஷிக்வத்தாலும், நிரமாயிக ஸாதநத்ராதிகளாலும் பரம வாராஷாயமும் வரையிலுள்ள வஷிஜவாராஷாயஜ் வர்தெஷ யென்றும், தத்தாயநஹூதெ யென்றும், சுதவவ ஸாஜெ்யாவாவெயுமென்றும், வஹுஸாஸ்த்ரநிர்ணயதவரணங்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டாளாயிற்று. இவைகட்கு வேண்டிய வரணங்களெல்லாம் முற்பட்ட ஸ்ரீகவ்யாவ்யாந வஜிகளிற் கண்டுகொள்வது. மேலும்; ஒரே வசம் பல பொருளுள்ளதால் நாரவசம் 'ஜனார்தநாராயணொநரஃ' என்று ஹவெஷகவத்தைக் கூறுவதால் லக்ஷ்வாவகமுமாகக்கூடும். இதுகொண்டு ஜதர ஸாமாநாயி கரண்யத்தை பேற்றி அதன் மூலமாய் ஜீவக்வத்தையும், அதன்மூலமாய் சுணமக்வத்தையும், இவைகள் மூன்றை மாத்ரவாவ்யக்வத்தையும் ஸித்தித்து ஹாஷாவ்யக்ரியை

ையயறியாத வவஸிஙாஜுமாகும். ஸஹியொமஶிஂஷு ந்யாயஊஒ
ஞமான வெம்பெருமானுடைய வாகூவஜி வு்ஃஜஶகுநாநதுர
மும் ‹ நவஜுயமஹியதெ ஶ்ரூதிரவி’ என்ற ஸ்ரீஹ௫ர் வாகூ
வுஜஶகுநாநஜுரமுங்கூட ஐகூஷீஸஹித நாராயணனுக்கு ‹ ய
தொவா ஐஊநீ’ தூாஜி ஶ்ரூதி வுஊணங்களோ, மற்ற
ஸ்ரீவாஹுராதூஸூதி வுராணாவாயஃ ஸ்ரீஸூக்திகளோ,
அவையெல்லாம் காா்ணகூாஜிகளே. ஸஷுமாய் ஶாஙவமாகக்கூற
வில்லை யென்பது ஙாஜிஶவாகூஐஹதூஜூமென்று முன்பேகூறப்
பட்டது. ‹ ஸகூெகூவிவக்ஷிதெ, ஸகூவவநம் ’ என்று ஸகூகூ
வூவஜெஶம் உஹயவஸூக்களை ஙொயிப்பிக்கா தென்பதற்கும்,
வதிவந்தீகூநூாயத்தாலும், கூதஸவவுாயாநூா வுாயநூத்
தைப்பற்றி ‹ ஜெவஸகொநாராயண:’ இதூாஜி வூவஜெஶமெ
ன்ற நூாயத்தாலும், ‹ கூஹிவொஊ நுவஸூஊஜ ஆதீயொz
ஸிஹூதஜெ’ என்று ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸிஙிதுயத்தில் அ
ருளிச்செய்த நூாயத்தாலும் விஶெஷண
ஹூதையான பிராட்டியாரைக் கூட்டடியே பொருள்
கூறவிடமுண் டென்றதாலும் ஸஊயாநமாவதால் அந்தவூவக்ஷ
வக்ஷமும் கூஸஊஜுஸம். மேலும் ஜீவாதூவிஷயத்தில் ஜாதெூகூ
வவநமாயுள்ள வுயொஹத்தையுமறியவும். விஶிஷெகூத்தால்
கூஜாதநிஹூஹையான பிராட்டிக்கும் ஊணுபாகூமாகிற நிஹூஹ
ம்ஸாஹவிக்கு மென்றதற்குக் கூருக விஹஜிதிதூாஜியால் வூவஸி
தவிஷயமாவதால் கூநெூாநூo கூவூவஸிதமாய் ஶ்ரூமாவதற்கு
க்காரணமில்லை. மேலும் ஶாணாஹத விஷயத்திலும் ஊணுயா
கூவஹெதூகமான நிஹூவ வுஜஶகுநம் வேண்டுமென்பது கூ
நூாயூமும் கூஶாஸ்பமும் கூலௌகிகூவாஜமுமாம். ஸாஊநூ
ஜீவர்களிடம் அவரவர்குற்றத்திற் கிணங்க நிஹூஹிப்பதும், ஊ ஹூ
ர்களுக்கு ஹிதகூாிகளான கூஶாஹிவாத ஔஷயவுஜாநாஜிக
ளைப்போலேயாம். ஆகையால் எம்பெருமானுக்குள்ள ஊணுயா
கூமும் ‹ கூவூவஸிதவிதஸூ வுஸாஜொவி ஹயாகூா:’ இ
தூாஜி கணக்கிலில்லாது ஈநூஹூஹத்திலேயே வயகுவஸிக்கும்.

‘ஆநீசவாதஸ்ய ஸ்வபாதகஞ்சம்’ என்ற ஸ்ருதிப்ரகாரம் ப்ர
ஜயந்தயெஸ்யில் ஸ்வபராதவராவெப்யான ஜகூர்க்கத்தால் ஜ
ஹஹம்’ கூறப்பட்டிருப்பதாலிங்கு ‘ஸஹபாசெத கப்ரயாநெ’
என்றபடி ஸாஹவிவகைகூதையைக்கொண்டு ‘க்ரக்வாகேஸ்வாநி ஹ
தாநி வபாணி ஸ்வாவராணிவ । வனகாகீ விதூப்யாவாஜம் விஹ
பிஷெஷ்ப்ஷிஜாத்த’ என்றும், ‘ததொஹஜியொ ஜமகஸ்ப்ஷிர
கபிஷெப்ராகீஹவித்யா’ என்றும் ஸ்ரீகேஹாஹாரத ப்ரகாண
ப்ரகாரம் ஸுர்யனுடன் தனது ப்ரபையால் கஹுகேஷிகளைச்
சோஷணம்செய்வதுபோல் ஜமவானை யிவளையிட்டு ஜமஹந
ப்ரஷிகளைச்செய்வதால் க்ரவெர்யஸ்த்மான நிக்ரஹத்தில் நிக்ரஹ
ராஜ்வ் தொஷப்ரஸங்கம் வாராது. இதுவிஷயம் ஸ்வராணா
மகதகளான த்ரிஜடாதி ராக்ஷஸிகள் விஷயத்தில்காட்டிய வநு
க்ரஹத்திலும், ஜதரவிஷபத்தில் பிராட்டி யிசைந்து யாதொ
ன்றுங்கூறி யருளாதே ‘ஶமிபஸ்த ஸங்கராஜாங்க்ரஷா ஜாகாம
பராவஜாஹநஃ । கேம்நயெத்ரிகாகாஸ்ய ஸ்தக்ஸ்ப்ஷஸ்ப்ரஶா ஶ
வெசு’ ஜத்யாதிகளால் நிக்ரஹத்தையே ஒப்பியிருந்ததிலும்
கண்டுதெளிவது. ஸ்வராணாமத விஷயத்திற்கூட தஜக்ஷத
பெருவாராபத்தை தொஷமாகவும், தக்காவீநஹாராஸவேணுந
ணத்தை ஶரணமாகவும் விசாரித்து நினைப்பது எம்பெருமான்
க்ரதம், அதைத் தானும் மறந்து அவரையும் மறந்தவர்போல்
செய்விப்பது இப்பிராட்டியார் க்ரதம். ஆகயிவளது கஜ்ஞாத
நிக்ரஹவதஸ்த்திற்கிவ்வளவே கருத்து. இங்ஙனில்லையெனில்; ஜ
வப்ரஜவஸ்தஜ்ஞை எம்பெருமானிடமும் தொஷப்ரஸங்கம்வரும்.
ஆகையால் விஶிஷ்டெஷ்கத்தில் வஸம்ஸ்யகேஹமான நிக்ரஹவ்யா
கிருமும் வருமென்றது கநாகொவித ஹரமஹ கேஹ்வவ்யா
ஹாரம். வதிவந்திகளுக்கு வெனகம்மேர் ராகாரத்தை யிட்டுக்
கூறினால்; வெனகங்கூறியதுபற்றி வஸ்ஸொவஸீக்ஷங்கூடமாறி வ
திக்கு கூவாதிகளும், ஸீக்கு தஹஹாவாதிகளும் ஸம்ஹாவிதமெ
ன்று கூறுமதுபோன்ற வுபிஹாஸாஸ்ஸ ஹாவப்ராஹமாமத்தினை.
‘ஸஹபகேஹவுபீதவ’ என்றபொருந்து கநாக்ரஹமல்லாதே, நி

ஸம்ஹாரஹேதுத்வத்திற்கு ஸாமாநாதிகரண்யமில்லையென்றால் ஸஜீ
வீநமான பொருளாகாது. ஆனதால் ஸஹஜீவாவரணமென்றது
நிர்ஹாநாநுஹாரஹேது யத்ஸமாநாதிகரணமாம். மேலும்;—
ஸம்ஹாரவிஷயத்தில் ஸஹயோகத்தால் சுவயாநமும் பிரா
ட்டிக்குக் கூறியதும், காரணாநுவிணியான பிராட்டியின்
காரணத்வமாமும் ஸாமாநாதிகரண்ய ஸமவாயத்திற்கு
வியாபகம்வருமென்ற ஸாதிகேமோடொம். இவ்வழுத்தை வ்யு
திவாதிக்கின்ற 'தயாவி ஸஹயோக விவக்ஷாவாத்யாகதா'
என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணஸூக்தியைக் கண்ணோட்டமிட்டு, இது
போலவே 'ஜக்ஷ்ரஸஹ ஹர்ஷீகேசோ தேவ்யாகாரண
ரூபயா' என்றவிடத்திலும்,,கிஞ, 'ஜக்ஷ்ரஸஹ' என்கிற
விடத்தில் 'ஸஹயுக்தே ப்ரதாநே' என்கிறபடியே த்ருதீ
யைபாலே க்ரியைக்கு சுவயாநவ்யதீதவ்யக்தமென்கிற
பிராட்டிக் கயம் வசநவிஶமாகையால் 'நஹிவசநவிரோதே
ந்யாயப்ரஸரதி' என்கிறபடியே கேவல தர்க்கங்களையிட்டு
வ்யவஹாரணங்களான ஸ்ரீவாஞ்ஞாத ஸாஸ்வதிநியத ய
ஜுர்வதிவாதகங்களான வசநங்களை பாயிக்கலாகாதென்னுமி
டம் முன்பேசொன்னோம்.' என்ற வாக்யங்களை ஸ்ரீகேதாரா
நுஜாசார்ய ஸ்வாமிகள் தமது ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகை (க௦௬) வது வா
டத்திலெழுதினர். இங்கு ரக்ஷணத்திற்குக் காரணத்வமே ஸா
க்ஷாத்ரஹிதவாகையால், தாத்ருஶகாரணத்வரூபயான ஜக்ஷிக்கு ஸமவ்யாப்தி வ்யாபக மில்லாததால் சுவயாநம்
ஸம்ஹாரத்திற்போல் கூறுவது ந்யாயவிரோதம். அன்றியும்
'சுநபாலத்ந்ரஸஹ யக்ஞநித்ய கட்டுகாமிஷே' என்றோர் ஸ்வ
ஹவன் செய்யும் க்ரியாவிசேஷத்தில், வதந்த்ராவெ தாத்ரூஶ
யாதி க்ரியைக்கு இவன் சுநபர்காமியாவதாலும், க்ரியாகர
ணாதிகளில் வதிக்கு வ்யாபநமுண்டானாலும் வத்ஸ்வஸாஹித்யா
ஹாவெ ததிர்த்ரமாகமையில்லை யாதலாலும், வதியும் வதந்தியும்,
வதந்திவதந்த்ராவெ சுந்தரமான ஸமஸ்தத்திலும் யோக்யதா
ஸாவத்மைத யுஷ்டபகர்களாதலாலும், சுகீவனை க்ரியாகலணத்தி

லும் தல்கதர்வ்ர தாவிஷயத்திலும், தஉயிகாரத்திலும், தத் ஸ்வஹாமத்திலுமிருவரும் ஸமானவயத்தை யுடையவர்களேயாம். இவைகளுக்கு மிதற்குமுன்பே பஹுவ்ரமாணங்கள் நிர்த்ஷ்டங்களாயின. 'நாந்யதா லக்ஷணாஹ்வெயஃ' என்றெடுத்துக் காட்டப்பட்ட நம்மன்பர் ப்ரமாணத்திற்கு யதார்த்தமாய் நமக்கனுகூலமாயிருக்கும் பொருளும் உரைக்கப்பட்டது. ஸ்ருத்யாதி பஹுப்ரமாணம் பிராட்டிக்குள்ள ஸாக்ஷாதுபாயத்வாதிகளை ப்ரதிவாதிக்க, இது ஸ்வப்ரமாணமென்று அன்பர் எழுதியது ஸஹ்ருதயருக்கே அறியக்கூடியது. இப்படி நிர்ணயமாயும் கெவல ஊர்ஹமாயும் தாம்எழுதினவர்த்தங்களை, உக்தோர்த்தால் வசநவிரோதமென்றும், வசநங்களை பாதிக்கலாகாதென்றும் கூசாமல், பஹுப்ரமாண ஸ்ருத்யாதி ப்ரமாணவிரோதமான லக்ஷ்ம்யுபாயத்வாதி ஸமஸ்த ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தை நிர்ணயமென்றும், கெவல தர்க்கவிரோதமென்று மெழுதினது மஹாவர்தமான ராஜஸ்ரீவத்ஸத்தை யடைந்து ஞானத்திலே ஸந்தோஷித்திருக்கும் ஸ்ரீ ஸ்ருதப்ரா தாத்பர்யமாம். ஸ்வதந்த்ரமாகவும், ஸாக்ஷாத்தாகவும் பிராட்டிக்கு உபாயஸ்ரீரத்திலன்வயமுண்டென முன் பஹுவசனங்களிற் கூறப்பட்டிருப்பதால் ஸ்வதந்த்ரமாகிற ஸர்வேஸ்வரஸம்பந்தமேயுண்டென்றது ஸர்வலோகவிருத்த ஸம்பாதநமாம். மேலும்; ரக்ஷணம் காருண்ய ஸ்வகார்யமாகையால் தாதீஸ்வரரக்ஷணார்த்தமானதும், ஸ்வதந்த்ரவிலிருந்து நிஷேதமானதுமான (கஉ) என்றவர்ம் பகவத்வசகமாகும்பொழுது, காருண்யரூபியான பிராட்டியை விட்டபொழுதே தத்ஸ்வமான காருண்யம்போய் விஷ்ணுவிற்கு வாசகமாவது துஷ்கரமேயாம். ஆகையால் காருண்யரூபியான பகவதியைவிடவும் பகவானுக்கு ஸ்ரீதரக்ஷணமே ஸ்வஸம்பாவிதமாகும். இவ்வர்த்தத்தை யொகாவாயருங்கூறினரென முன்பே சொன்னோம் இதனால் ரக்ஷகத்வமான உபாயத்வாங்கீகாரத்தில் பிராட்டிக்கு ஸ்வாமியில்லையென்று கூறியதும் ஸ்வஸாமதம். அன்றியும் "காருண்யரூபிணீ" காருண்யத்தை லக்ஷணமாக

வுடையவள் என்று ஸாகாரமாய் ஸாத்யமாகச்செய்தே "கார
ண்யாத்ப்ரபத்தி உபாயபதி என்று க்லிஷ்டமாய் ஸாத்யமும் ஸா
க்க ஸௌலப்யாத்திற்குவந்த பாதகம் யாது? ஹநுமானுக்கும்
காருண்யம் தானாக உபாயமாகாதே போனால்; தமது ஸ
ணாபாயநத்திற்கெல்லாம் ஸந்யாஸாபேக்ஷையும் வந்து ஸந்
நிரபேக்ஷ ஸ்வாதந்த்ர்யத்திற்கு ஹானியும் ஸம்பவிக்கும். மேலு
மிப்படிக்கோர் வசநபலமுமில்லை. ஶரணாகதி ப்ரஸ்துதிகளா
ன ஸர்வ வ்யாஜத்தால் ஶரணாகதனுக்குள்ள ஸஹகாரிகாரணங்களை வசந
பலத்தால் மட்டில் ஸாத்யகரமாகக் கூடுமாகையாலிதுபோல்
அது ப்ரமாணாபாவத்தால் உபாய ஹேதுவாகாது. ஸா
த்யோபாயோபாயவிஶேஷமே காருண்யமென்ற ப்ரதிபக்ஷிக்கு ஸா
த்யோபாய நிராகிக்ஷ்யமா ஹேதுவாக உபாயித காருண்ய
த்தைக் கொள்வது ஸ்வஸித்தாந்தத்திற்குப் போர்விரோதம். மேலுமே
ஸாபராதகாரகத்வம் தோஷவிஶேஷண ஹேதுகமேயாகிய
காருண்யோபாயகமன்று "உபாயோபேயத்வ"த்திலை
இங்கு நினைப்பது. ஆகயிப்படி யாதொரு வசநபலமும் ந்யாய
பலமுமில்லாதே பிராட்டிக்கு ஸ்வதந்த்ரமே ந்யாயமென
வெழுதினதுமல்லாது, இப்படிப்பட்ட ஸாத்யத்தைக் கூறிய தாம்
வசநஸௌஷ்டவமும், ரஹஸ்யத்ரய ஶிக்ஷையும் பெருமையுடை
ள்ளவைகளெனப் புகழ்ந்தெழுதினர். இது வஞ்சிக மோஹ
நிஷ்டவிஷ்டர்களுக்குப் போரவஹாஸ்யம். ஆகயிவ்வளவால்
ஸஹயோகத்ருதீயையால் பிராட்டியாருக்கு வந்த ப்ராபகத்வ
மென்றது நிரஸ்தமாயிற்று ஆனால் நமதன்பர் தமது ஸ்ரீ
ப்ரகாஶிகையில் தமது ப்ரதிபக்ஷிகளான நம்மை ஜெயிக்க
ண்டிய ஸாஹஸத்தால் "த்ருதீயைபாலே க்ரியக்ரு ப்ராய
ப்ரதீத்யாவதாரிகேநேவ" என்று ஸவஸ்வ படமெழுதி
ட்டார் "போதிக்ருணஸஹவிதா, ஶ்ருஶ்ரூதி" என்றவிட
விதவேக்ஷபா போக்த்ருனுக்கு ஸப்ராயாந்யமென்றேயாக
ஶுஶ்ரூஷை க்ரியையிலே விதாயும் போக்த்ருஸா ஸஹ
நர்கையாம். இதுபோலவேதான் ரக்ஷணப்ரவ்ருத்தி

பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஸவ்யாபாந்யமிருக்கச்செய்தே ஸஹவஸிதையான பிராட்டிக்கு ஹரவஜவெக்ஷயா ஹரவகுவத்தீ க்வாஜவ்யாபாந்யம் வதந்வெக்ஷயாவத்திக்குண்டென்பது சுஸஜி ஷ்டாவத்தியேயாம். இங்கு நமக்கு விவக்ஷிதம் ரக்ஷணாபேக்ஷி யாவயம் உஹபந்நிஷ்டமாயிருக்க வேண்டு மென்பதொன்றேயாம். மேலும்; பிராட்டியை சுஶேஷவிஜவித்த காரமான வ்யவஹத்தி ற்கு ,,ஸ்வாஜினீ” என்றுரைத்த வொகாவாயர்களுக்கு நிபஞ்ஜீஎன்று தாகவபடும். ஏனெனில்; ஸ்வாஜினியான வோர் வஸ்துவிற்கு மற்ற வஸ்துக்கள் பேரிலுள்ள ஸ்வஸ்யமாவது நியந்த்ருத்வமேயாம். ஆகையால் ஸாக்ஷா ஹிய ஂ தீ என வும் கு றை யி ல் லை. ஸ்வாஜி ஸம்பாயாயத்திற்கு மிதுவே கருத்து. அன்றியும்; வடுக்வவடுக்வாஜிகளெல்லாம் வடுவடுாஜிகளை விட்டபொழுதே, வடுவடுாஜி வஸ்துக்களே சுஹாவமாவதுபோல், தனது யஜி ரபேக்ஷையான பிராட்டியை விட்டபொழுதே யஜியான ஹரவா னுடைய ஸத்தயே சுஹாவமாகும். இவ்வயத்தை ‘யாரய த்ரதநொஜெஹம்’ என்று திருவடி மிகவும் விஸயப்பட்டார். ஆனதால்; வடுவடுக்வங்களைப்போல் பிறிவாற்றாமையை யுடையது பெருமாளும் பிராட்டியுமாகும் ஒரஂஸ்வரதத்வமெனக் கொள்ளவேண்டும். இதையே சுவப்யஹூவமென ஸ்ரீரஙணரதகொ ஶாஜிகளும் வபேக்ஷெயாஜாஹ்யத தஜநாரஙண வஹாவ்யாோ ணங்களும் கூறின. இதை சுவிரஜஸம்வபித ஜ்ஞாநத்தால் வந் ததென்று நமதன்பர் எழுதினர். ஜ்ஞாநத்தில் சுவிரஜக்வமும், விரஜக்வமு மெவ்விதம்? நெருங்கி விழுதலும் பிரிந்துவிழுதலு மாம். விஷயங்களை ஐஂஜியஆரா பற்றும் ஜ்ஞாநம் நெருங்கி விழுவதென்றால், இந்த ஜ்ஞாநமென்பது ஸ்ப்ருஶ்யவஸ்துவோ சு ஸ்ப்ருஶ்யவஸ்துவோவெனில்; சுஸ்ப்ருஶ்யவஸ்துவாகையா லிதற்கு விரஜக்வாவிரஜக்வம் சுஸஂஹாவிதமேயாம். ஸ்வரூபத்தாலும் ரஙணத்தாலும் பிராட்டிக்கு ஜமஅ்யாவிக்வமுண்டெனப் பற்பல வ்யோணங்க ளுஜாஹ்யதங்களாகையால் ‘வ்யோணத்தாலும்’ என்று அன்பர் மொழிந்தது சுஸஂமதம். ஆகையா லெவ்விதத்தி

லும் 'அவிரல ஸம்வலிதஜ்ஞாநதாரா' என்றதிசையாது. சில விடங்களில் ஜ்ஞாநத்திற்கு விரலத்வாவிரலத்வங் கூறப்பட்டதும் பத்தாவஸ்தையில் இந்த்ரியத்வாரா உண்டாகும் ஸங்குசித ஸாங்குசித த்ருஷ்ட்யாதாந ரூபமான வ்யவதாநா வ்யவதாநத்வத்தைப் பற்றியேயாம். முக்தாவஸ்தையிலோ ப்ரஹ்மாநுபூத ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரதிபந்தவிஶ்லேஷமும் நித்யமுக்த ஸர்வஸாதாரணமா கையால், அங்கு ஸர்வஜ்ஞ ஜ்ஞாநத்தோடு ஸர்வருடைய ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்ஜ்ஞாநத்திற்கும் அவிரல ஸம்வலிதத்வம் துல்யமே. ஆகையால் பிராட்டியின் அவிரலஸம்வலித ஜ்ஞாநத்தால் வந்ததென்றது அதிவ்யாப்திதோஷத்தால் பராஸ்தமாகும். மேலு மிவர்கூறிய நித்யமுக்த ஜ்ஞாநரூபமான ப்ரமாணவசநமும் அஸாரமே. அவ்யபிசாரி யென்பதற்கு ப்ரத்யக்ஷம்போல் அவிநாபூதமென்றேபொருள். ஸந்நியோகஶிஷ்டந்யாயம் சொன்னபொழுதே மற்ற ஸர்வாதிஶாயித்வ, ஸர்வஶேஷித்வ, அநந்யஸாபேக்ஷத்வ, ஸ்வேச்சாதீநத்வ, ஸத்யஸங்கல்பத்வாதி ஸர்வங்களுமிப்பிராட்டியாருக்கும் ஸித்தங்களேயாம்.

ஸர்வஜ்ஞத்வம் உபயருக்கும் ஸாதாரணமென்பதும், ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ரரால் " தேவி த்வந்மஹிமாவதிர் ந ஹரிணா நாபி த்வயா ஜ்ஞாயதே யத்யப்யேவமதாபி நைவ யுவயோ: ஸர்வஜ்ஞதா ஹீயதே ॥" என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இவ்வர்த்தத்திற்கு மூலம் "யஸ்யாஸ்தே" என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியும் " அநவதிகமஹிமமஹிஷீ " என்ற வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமும். இங்கு "யுவயோ:" என்றுஸாமாநாதிகரண்ய மெடுத்ததாலே ஸமவ்யாப்த்யமும் ஸாரஸமாகவே ஸித்தம். ஆகையால் பாராவேஷாதிகளிவளுக்கில்லையென்று கூறியதும் அஸங்கதமேயாம். ஏனெனில்; பாராவேஷாதிஶோபியே" என்ற பொழுதே பரத்வ வ்யூஹவாஸியையும் விட்டகலாத பிராட்டியின் வைஶிஷ்ட்யம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் வந்து கூடும். இதுவும் ஸந்நியோகஶிஷ்ட ந்யாயஸித்தமேயாம். மேலும்; லோகாசார்யரும்,

[illegible] த்தில் “[illegible] ஸ்வரூபம் [illegible]” என்று சொல்லுகையாலும்” என்றும், ஆகவிப்படி இவளுடைய ஸ்வரூபம் [illegible] ப்ரமாணமல்லாதிராமையாலும்” என்றும், “இவளுடைய ரக்ஷகத்வ மோக்ஷப்ரதத்வங்கள் ஐச்வர்யத்தோ [illegible]” என்றும் கூறினர். “ஸ்ரீயபதி [illegible]” என்றபொழுது, ஸவிசேஷணங்களில் பிராட்டியையு [illegible] ணமாக [illegible] ணங்களிலும் ப்ரதானம் [illegible] ஸ்வரூபமாகையாலும்” என்ற வாக்யத்தாற் கூறியதால் [illegible] பிராட்டி ஸாமாந்ய [illegible] முண்டெனவாயிற்று. அன்றியும் [illegible] ச்லோகத்திலுள்ள [illegible] என்ற பதத்திற்கு வ்யாக்யானிக்கும்பொழுது, “ஸ்ரீமானும் நாராயணனுமாயிருந்த என்னை என்றபடி.’ என்று தனிச்லோகத் தில் [illegible] விவரித்தார். ஆகையா லெவ்விதத்திலும் [illegible] விஷயமேயாம்.

மேலும்;— [illegible] களிடமும் [illegible] வருமென்ற [illegible] க்கு [illegible] ந்யாயத்தால் தெளியவேண்டும். அதெங்ஙனேயெனில்; [illegible] ளெல்லா மிவளுக்கு [illegible] த்திலிருப்பதாலும், [illegible] த்தாலும் ‘[illegible] ॥’ என்று நித்யஸூரிகளான [illegible] இவ்விசேஷணத்தையும் [illegible] காரணமாய் அருளிச்செய்திருப்பதாலும், “[illegible]” துடங்கி “[illegible]” வரையிலுள்ள மூன்று ச்லோகங்களால் பிராட்டிக்குள்ள ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை “[illegible]” [illegible] ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறியருளப்படுகையாலும், [illegible] த்தில் “[illegible]” என்றருளிச்செய்வதாலும் பிராட்டியாரின் ஸ்வரூப ஸ்வரூப [illegible] ளெல்லாம் [illegible] கூடியதென்று [illegible]

த்தில் நிராபாயமாய் ஸம்ப்ரதானுக்கு நிகராக ஸ்ரீபாஷ்யகாரரே அருளிச்செய்திருப்பதாலும் பிராட்டியாருக்குள்ள விபுத்வஶ்ய வ்யாபித்வாதிகளெல்லாம் ஸைத்தாந்திகமென்று ஸுஸ்பஷ்டமாய்த் துப்பேச வஶ்யமேயாம். இங்குள்ள ந்யாயத்தை "ஹிரண்ய ஸஹ்ய ஸவர்ணதாமூர்த்யா, ஸுஸாவாதிமித்யா ப்ரஹ்ஹதி" என்றவிடங்களிலும் "யோப்ரஹ்மாணம் விதபாதி பூர்வம், ஸர்வோதி ஸமர்த:" என்ற விடங்களிலுங்கண்டுகொள்வது. அன்றியும், ஸ்ரீஸூக்தத்திலுள்ள ஸ்ரீஶப்தமும், நாராயண ஶப்தத்திலுள்ள நாரஶப்தமும் லக்ஷ்மீவாசகங்களாயிருக்க ப்ரயோகமும் உபலக்ஷணமானால் த்விதீயமும் யாதாவது? இப்படியோர் வாக்யத்திலிரண்டுதரம் ஸமாநார்த்தவாசகமே ப்ரயோகிக்கப்பட்டால் விஷயபேதத்தால் பரிஷ்கரிக்க வேண்டியதாகிங்கெங்ஙனம் பரிஷ்கரிப்பது. நாமோர் ஸமூஹம் கூறினலிதையே ப்ரதீதநிபோல் ப்ரதி பக்ஷிகளும் ஸமர்த்தித்துக்கொண்டு மேல் ஸமர்த்தனைக்குத் துடங்குவதாலிதிலுள்ள பரிஷ்காரத்தை ஸ்ரீஉத்தரஹஸ்ய த்ரயஸாரஸ அயாதிகாரத்தால் தெளிந்துகொள்ளவும். இவையல்லாது நமதன்பர் வேறோர் விதமாய் பூர்வபக்ஷம் செய்தனர். அதாவது; "விஶேஷணத்வமாவது; "விஶேஷ்யா ஸ்வயநியாயகம்" என்பதும் ஸர்வத்ர வேதாந்தவேதாந்தங்களிலிப்படிக் காணுமையாலே ஸம்மதமாமித்தனே. "யஸ்ய ஸ்வரூபரூபகுணவிபவை ஶ்வர்யஶீலாத்யநவதிகாதிஶய அஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணௌக மஹார்ணவ: பரப்ரஹ்மபூத: புருஷோத்தம:" என்கிறபடியே ஸநாதனாகாரங்களுமிங்கே விவக்ஷிதங்கள்" என்றது. இதற்கு, இங்கு விஶேஷணமென்பது லக்ஷ்மீ விஶேஷ்யமென்பது விஷ்ணு, விஷ்ணுவை ஸமர்த்தித்தவை, ஸத்யஜ்ஞாநாநந்தாதிகள், அல்லது வ்யாபித்வாவ்யயத்வாதிகள் அல்லதிரண்டுகளும் இந்த மூர்த்திகள் யாவும் விஶேஷணமான லக்ஷ்மியினிடமுமுளவெனப் பூர்வோக்த பஹுப்ரமாணங்களாலும், "ப்ராணஸிப்ரஹதீ ஸ்ரீரஸீம்ரு ப்ரதீயதேயப்ரதீஜ்ஞத்யாதிஶ்ருதிவாக்யங்களாலும்ஸிலம்

இங்குள்ள வ்யூஹதீ ஸ்வம் வ்யூஹத்திற்குள்ள வ்யூஹகுணாதி ஸ்வரூபமாநத்தை யிவளுக்கு முண்டெனக்காட்டுகிறது. 'இவ்வர்த்திற்கு உபப்ரும்ஹணங்களாலும் பாதகமில்லாதிருக்க ஸூத்ரவிரோதத்தைசொல்லும் சுஹிரநித்தும் அக்ஷீவரமாய் ஸூசித்திருக்கையால்' என்றவாக்யத்தால் அக்ஷீவிஷயகமிவ்வாநாயமென வொப்பியும், முடிவில் அவையடியாக ஸ்வரூபமெதா விஹாகூம் பிராட்டிக்கு ஸிஜிக்கிறதேயெனக் கரைந்தும், பிராட்டிக்கு ஜீவஸாமாநாயிகரண்யத்தைநினைத்து ஸ்வரூபமெதவ்யாவ்ருத்தி யேயென 'சுநாதிஸூத்ரம்வ்யூஹ' என்றதுகொண்டு ஸ்வரூபஸாம்ய ஹத்தால் யாதொரு வசநவமும் ந்யாயவிரோதமு மில்லாதிருக்கச்செய்தே ஸூத்ரவிரோதத்தைசொல்லும் நினைத்து ஹாஸ்யகாரமாய் சுயத்தைச் சிலவரிகளாற் புறட்டப்பார்த்தார். மேலுமிதேந்யாயத்தை 'வ்யாவகாவதிஸம்ஶ்லேஷாத், கூயேதத்திஷ்ணாவாம்ப ஜகத்வ்யாவ்ருதம்; யதாஸவர்மதொவிஷ்ணு ஸ்வயே வேயம்' இத்யாதிகளான ஸ்மவஸாஸ் ஶ்ருதிப்ரவ்ருத்திவப்ரும்ஹணங்களிலு மாரோவித்தங்கும் பொருளைப் புறப்பட்டப்பார்த்தார். இவ்விஷயம் பற்பல வ்யாணங்களால் முன்பே நிரஸ்தமானாலுமிங்கும் சிலவசநங்களான 'விஸ்ஸ்ம்ஹூத மநூவ்யூஹூதா, விஸஸ்வஹீந, ஶ்ரீஸ்ஸ்வஹூதாநாம், சுஸெஸ்ஸாநாஜகத்ஃ, ஹரவநஸ்யாயிவதீ, தவ்ராம் தவயஞீம், ஶ்ருஸாவ்திஷ்டா வொக்ஷஸ்ஷெவீ, தயாவக்ஷோஸ்ஸவரூவணு வக்ஷஸ்ஸஶ்ரீணாமஸமாஹிதஃ। ஸ்வருதஸ்வஸ்வரூவெண வ்யாவ்ஹஸாயாரணீஸதா ॥ யயாயா ஜகத்வ்யாவ்தம் ஸ்வரூவெணஸ்ஹாவதஃ। தயாவ்யாவ்ஜிதம்ஸவம் நியஞ்சதயெஶ்வரீ ॥ ஜகத்வ்யாவ்தம்வராவரம் ॥' என்பவைகளை உதாஹரித்து உபவீகரணாய்மாக வ்யவஸ்தித்தோம். இதனால் ஶ்ருதிகளுக்கு ஸூத்ரவிரோதமாய்க்கூறப்பட்ட வயமும் வ்யர்த்தமாக்கப்பட்டது. மேலும்; உபஷ்டாஹத்தில் லக்ஷணஸங்கயமில்லை யென்றதற்கும் விதவட்கவாததத்த விதகூமே வேண்டியதால், ஸாகம் கூஷ்மாகவாவது, கூஷ்ம் ஸாகூமாகவாவது, இவை இரண்டும் ருகமாக

வாவது, இது அவையாகவாவது மாறவேண்டியதில்லை. வித்ருத்வ ஜ்ஞாந ஸமவேத ஸமவேதவ்யாப்தியன்று. இப்படியாகும்பொழுது வித்ருத்வத்திற்கே ஸம்பந்தமும் ஸமவாயபாஹ்ய ம் வித்ருத்வத்திற்குப்பொருளாயிருக்க ஸமவாயஸம்பந்தமே வித்ருத்வமென்ற அநவஸ்தாவிரோதமு முண்டாகும். அத்ருஷ்டாத்ருஷ்டப்படி ஒத் தொர்த்தமாயுள்ள வடும் தாத்பர்ய ஸத்யவிவக்ஷாஸித்தமாகவே நின்று, ஸத்யாநுபவ ஜ்ஞாநத்துடனே நிற்பதே தத்த்வஸ்ருஷ்டியின் ஸத்தைக்குள்ள விசேஷம். இங்ஙனல்லாது ஸூக்ஷ்மமே ஸூக்ஷ்மமாய்க்காணவேண்டுமென்றது உபநிஷத்துக்கல்லாது ஸ்வஸ்யனுக்கு அஸம்பாவிதமேயாம். இவ்விதம் ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகையின் வசந வ்யவஸ்திதத்தில் ஸம்ப்ரகாரமாய் த்வேஷப்பட்டு ஸ்ரீயின் வைபவத்தைக் கண்டித்து, அதனால் தனக்கோர் வைபவத்தை யாசித்து அது கைகூடாதே, உத்தரவிசேஷத்தால் ஸ்வாயத்தத்தையும் வணிப்பதாய் புறப்பட்டார். இதுவரையில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட வாக்யார்த்தங்களாலேயே அவ்வுபாயத்தையும் ஸமீக்ஷித்து ஸாதித்திருக்கின்றோமானாலும், மேல் வசநவ்யவஸ்தித வாக்யத்தின்பேரில் அடையச் சிலவாக்யங்களை யெழுதுகின்றோம். அவையாவன;- ஸர்வஜ்ஞராம் ஸ்ரீமந்நாராயணனால் "யோ வேதாம்ஸ்ச ஹிணோதி தஸ்மை" என்றும், "ப்ரஹ்மணாம் ஸா" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரவசநம் செய்யப்பட்ட வேதவாக்யங்களிலும், ஸம்ப்ராதாய்ய க்ருதஸுஸம்யக் நாராயணஸ்யம்!" என்றும், "ஸர்வஸ்ரோதஸ்ய ப்ரபஸ்வம்" என்றும் சொல்லுகிறபடி வாஸுதேவஸாஸ்த்ரத்திலும், "க்ருஷ்ணே வேதவாநம் வ்யாஸம் விதிநாராயணம் ப்ரபும் | கொஹ்யந்யோ ஹ்யாவிர்பூதே ஸம்ஹாரத க்ருதவாந் ||" என்றும், "நமோ ப்ரஹ்ம ஸாவவிஷ்ணவே" என்றும் கூறுகிறபடி ஸம்வேதமான ஸம்ஹாரதத்திலும், "தேவதா பாரமார்த்யம் யதாவதே தத்வித ஸவாநு!" என்றும், "பராஸராத்மஜம்" என்றும், தமேவ நமோ வேதநிதயே பராஸராய" என்றும் கூறப்பட்ட ஸம்ப்ரவிதி யையுடைய ஸ்ரீ பராஸர மஹர்ஷியால் உபப்ரும்ஹிக்கப்பட்ட

ஶ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும் "யச்ச கிஞ்சிந்நாராயண:" என்று புகழ்பெற்ற நாராயணாநுவாகமான நாராயணஸூக்தாத்யுபநிஷச்ச்ருதிகளிலும், "ஸூக்ஷ்மஸ்ய நக்காலவபுதேவர்க்காஜாதிராம்" என்றும் "ஸர்வோபாதாநநிமித்தம் ஜகதேகஸேவ்யம் ஜீவேப்யோப ப்ரஹ்மணே நிர்விகாரகவி ப்ரக்ருதிஸம்ப்ரதாய பரம்பரயா நாம்நோநிரவத்யப்ரகதரூபம், காவ்யப்ரகர்ஷவிபவேப ரூபஸாகல்யாக்ஷாதிக ப்ரதாநாத்மஸாக்ஷாத்விஸஹ்ய வநிஷத்ஸாரோபஷ்டம்பம் பரம்ப்ரஹ்மநி" என்று ஸ்தோத்ரத்திலும், ஶ்ரீபாஷ்யத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட அநவதிக மஹிமையுடைய ஶ்ரீபராங்குஶ ப்ரபந்தாதிகளான உபநிஷதுபப்ரும்ஹணங்களாகிய த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரங்களிலும், ததநுகுணங்களான ஶ்ரீஸித்தித்ரயாகமப்ராமாண்ய மஹாபுருஷநிர்ணய ஶ்ரீகீதார்த்தஸங்க்ரஹ சது:ஶ்லோகீஸ்தோத்ர ஶ்ரீபாஷ்ய ஶ்ரீவேதார்த்தஸங்க்ரஹ ஶ்ரீகீதாபாஷ்ய கத்யத்ரய நித்ய ஶ்ருதப்ரகாஶிகாத்வய ஸம்க்ஷேப ஷட்ஸஹஸ்ரீ ஶ்ரீவிஷ்ணுசித்தீய விஷ்ணுபுராண வ்யாக்யாந பஞ்சஸ்தவ ஶ்ரீகுணரத்நகோஶ பகவத்குணதர்ப்பண ஶ்ரீரங்கராஜஸ்தவாஷ்டஶ்லோகீ ஶ்ரீஸூக்தபாஷ்ய ஷட்ப்ரஸ்தஸஹஸ்ராவ்ய த்ரமிடோபநிஷத்பாஷ்ய வ்யாக்யாந ஶ்ரீந்யாயகுலிஶ ப்ரபந்நபாரிஜாத ஶ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸார ஶ்ரீவிரோதபரிஹாரஸார ஸார பரமதபங்க ந்யாயஸித்தாஞ்ஜந தத்த்வடீகா தாத்பர்யசந்த்ரிகா நிக்ஷேபரக்ஷா சது:ஶ்லோகீபாஷ்ய ஸ்தோத்ரபாஷ்ய கத்யபாஷ்ய ஸச்சரித்ரரக்ஷா ஶ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷா ந்யாஸவிம்ஶதி ந்யாஸவிம்ஶதி ந்யாஸதிலக ஶரணாகதிதீபிகா ந்யாஸதஶக அபயப்ரதாநஸார த்ரமிடோபநிஷத்ஸார த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி ஸாம்ஸ்க்ருதவிரோதபரிஹார த்யாகஶப்தார்த்தநிர்ணய அஷ்டாதஶஸாஹஸ்ரீ சதுர்விம்ஶதிஸாஹஸ்ரீ ஶ்ரீதத்த்வஸித்தாஞ்ஜந ஶ்ரீஸாராஸ்வாதிநீ ஶ்ரீஸாரப்ரகாஶிகா பரிகரவிஜய தத்த்வதீபிகாத்யதிபாஷ்ய ப்ரபந்நாசார்ய ப்ரஸாதித ஶ்ரீஸூக்திகளிலும், ஸூக்ஷ்மத்ருஷ்டியால் விசாரித்து நிர்ணயிக்கப்பட்டவஸ்து

[illegible] யேனுக்கு [illegible] மானபடி [illegible] பார்க்கும்பொழுது பெருமாளுக்குப் போல் பெரியபிராட்டியாருக்கும் [illegible] ங்களும், வி[illegible] மாயுள்ள [illegible] மும் [illegible] களு முண்டென [illegible] மாயும் [illegible] மாயும் [illegible] மாயும் தோன்றிய விஷயத்தைப்பற்றிய [illegible] ங்களை யும் [illegible] ங்களையும் [illegible] மாக மேல் உபபாதிக்கிறதாவது; — நமதன்பர் ஸ்ரீ [illegible] காரிகை யின் [illegible] த்தில் ‘ [illegible] தானே [illegible] த்திலே’ என்று துடங்கி, [illegible] ॥ [illegible] । [illegible] । [illegible] ॥ [illegible] । [illegible] ॥ [illegible] । [illegible] ॥ [illegible] ’ என்றளவாயுள்ள சில [illegible] ங்களையுமிப்படியே ஸ்ரீ [illegible] ருடையதென்றும், இராமானுசனுடையதென்றும், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானுடையதென்றும், நடாதூர் அம்மாளுடையதென்றும், ஸ்ரீ [illegible] ருடையதென்றும், [illegible] களால் ஸ்ரீ [illegible] னுடையதென்றும், ஸ்ரீ [illegible] ருடையதென்றும், பற்பல [illegible] ங்களால் ‘பிராட்

டிக்குப் புருஷகாரத்வமே நிரூபகம், எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமே நிரூபகமென்னுமர்த்தம் ஸகலாசார்ய ஸம்மத மென்றதாயிற்று. இதனால் ஸர்வஜ்ஞ லோகாசார்ய நிர்மித மான ஸ்ரீவசனபூஷண திவ்யசாஸ்த்ர வ்யாக்யானத்தில் "புருஷகாரமென்றும், உபாயமென்றும் இவற்றை நிரூபகமாக அருளிச்செய்தது, பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வமும், ஈச்வரனுக்குபாயத்வமும் ஸ்வரூபமென்று தோற்றுகைக்காக" என்றருளிச்செய்தார். இதற்கு ப்ரமாணம் ஸ்ரீபராங்குச பாஷ்யகாராதி வேதாந்த தேசிகாந்த பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகள்" என்று சில வாக்யங்களையும் ௯௮-வது பக்கம் வரையில் ப்ரகடனித்தெழுதினர்.

இவ்விதம் பத்து பக்கங்கள் வரையில் விஸ்தரித்தெழுதிய பூர்வபக்ஷியான நமதன்பர் யாரைத் தனக்கு ப்ரதிவாதியாக நினைத்திவ்விதமெழுதினதென்று பர்யாலோசிக்குங்கால், பராசராதி தேசிகாந்தமான ஸகலாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளும் பரஸ்பரவிரோதமில்லாதே தமது ஸித்தாந்தத்திற்கே அநுகூலமென்று நிர்விவாதமாய் ஸ்ரீதேசிகனையும் தமது பக்ஷத்திற்கனுகூலரென்றே நிச்சயித்துக்கொண்டனர். அதன்பேரிலிம் முனீசுவரர் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமில்லையென்று (௩0) பக்கங்களால் விவாதித்தது நிஷ்ப்ரயோஜநமா யிருக்கின்றது. அல்லாது ஸ்ரீதேசிகஸூக்திகளையே தமக்குப் பூர்வபக்ஷமாக வெடுத்தால், தேசிகாந்தபூர்வாசார்யர் ஸ்ரீஸூக்திகள் தம்முடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு ப்ரமாணமென்றது நிஷ்ப்ரமாணமும் பூர்வோத்தர விருத்தமுமாம். வேறு ஸ்ரீதத்த்வஸித்தாந்த கர்த்தாவான ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமியே தனக்கு ப்ரதிவாதியென்றால் ஸ்ரீ பூர்வாசார்ய ஸ்ரீவைஷ்ணவ பரம்பராகத ஸம்ப்ரதாயமு மிப்படியே யிருப்பதாலும் அந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகனருளிச்செய்த ஸ்ரீஸாரசாஸ்த்ர நிஷ்டராதலாலும் தத்ஸாரசாஸ்த்ரப்ரமாணமாகவே ஸ்ரீதத்த்வஸித்தாந்தத்தில் ஸ்ரீதேசிக ஸித்தாந்தத்தையே அருளிச்செய்ததாலும் இந்த ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமி ப்ரதிவாதியாவதுகூடாது.

ஆகயிந்த ஸாகெதராமாநுஜ ஜீயருக்கு ஸெதரஸத்ஸ ப்ரதாயிகளெல்லாம் ப்ரதிவக்ஷிகளாயினர். இவர்ப்ரதிவக்ஷி களான திருஜ்ஞ தஸ்ஸையுடைய மஹைபோலிருக்கும்ரஹஸ்யத்ர யஸாரம்போன்றயிம்மூவரும்ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸார நிஷ்டர்களா தலால் ஸதகுத்ராவான ஸ்ரீகவிதார்க்கிகஸிம்ஹ ஸ்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ராஹப வேதாந்தாசார்யனான ஸ்ரீதேஶிகனே யிவருக்கு ப்ரதிவக்ஷியும், இவரது ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாராதி ஸ்ரீஸூக்திகளே ப்ரதிவக்ஷ க்ரந்தங்களுமாம். ஆகையாலிவர் கமலோ தமில்லாதவரைப்போல் ரோதநஸீமனான ஸ்ரீநயனுக்குக் கத ஜமைய ப்ரதர்ஶநம்போலும், விசாலநய நிஷேத நாயம் போலும் கஸ்தாதிகளை ப்ரலோபநம் செய்யவேண்டி யிப்படி யெழுதினபடியாம். அன்றியும்; ஒரோர் க்ரந்தத்தைப் வாசிவி விக்கப்புகுங்கால் உபக்ரமொப ஸம்ஹாரார்த்தங்களை விசாரி த்து தவிரோதமாகவே ஜீவத்திலுள்ள வாக்யங்களுக்கும் கதம் செய்யவேண்டியது ஸர்வநயாயஸிக்ஷித ஸந்ப்ரக்ஷி வக்ஷம். மற்றது கூருஷிவக்ஷம் இவ்விஷயத்தையும் நமதன் பர், தமது வாஸகத்தின் கூசு வது வாடித்தில் ‘உபக்ரமொ வஸம்ஹாரங்களுக்கு விரோதமுண்டாகையால், இரண்டிற்கு மவிரோதமாக வர்ணநம் பண்ணவேணும்.’ என்றெழுத ப்பட்ட வாக்யத்தால் நன்குணர்ந்தவரெனவும் தோன்றுகிறது என்றாலும்; இவ்வித நயாயங்களெல்லாம் தன் மதவாதத்திற்கு மாத்ரம் ப்ரயுக்தமாகுமென்ற தராஸையுமுளது. தீவதகாய த்தாலே பரம்பரையாய் வருகிற ஸ்ரீதேஶிக ஸம்ப்ரதாயார்த் தங்களெல்லாம் பரகாலாஹோபிலஸாதி ஸம்ப்ரதாயஸர்களெ ன்ற யிம்மூவருக்குந் தோன்றாதே யிம்முனிசுவாருக்குமாத்ரம் வ தஷிவரீதமாய்த் தோற்றக் காரணம் ஸாஹித மதவ்ருக்ஷியா ஷிநிவெஶமாத்ரமல்லாதே காரணாந்தரமில்லையேயாம். அன்றியும் ஸ்ரீதேஶிகனருளிச்செய்த உத்தரவஸாத்ரம்மே ப்ரமாணதம மென்று சிலர் பிதற்றுமது இம்ஜீயருக்கும், வவநஹஷ ண ஸ்ரீமாஸாகாரருக்கும் ஐக்ஷமில்லாததென்று மிவர் வாக்யங்

களால் தெரியலாயிற்று. மேலும்; இவ்வன்பர்காட்டிய ஸாக்ஷாத்
காரத்வோத்தர க்ஷணத்திற்கு மேல்உபாயத்வ ஸமர்த்தநபரமான
ஸ்ரீதேசிக திவ்ய ஸூக்திகளும் நம்மாலிப்பொழுது ப்ரதர்சி
ப்பிக்கப்படுமேயானால் அப்பொழுது அந்த ஸ்ரீஸூக்திதேசிகர்
ருக்கேச் சேர்ந்ததா? அல்லது நமக்கே சேர்ந்ததா? அல்லது
உபயருக்கும்சேர்ந்தா? எனில்; ஸாக்ஷாத்காரோத்தரம்ஸ்ரீக்ஷ
ணம் உபாயத்வம் ஸம்மதம். அப்படிக்கு ஸ்ரீதேசிகர் அருளி
ச்செய்யவில்லை. ஆகையால் ஸாக்ஷாத்கார வேத்திலேயேநோ
க்கு என்று கூறியதால் உபாயத்வமுண்டென நம்மால் ப்ரத
ர்சநம் பண்ணப்படுமேயாகில் தேசிகருக்காவது அவரை
ப்போன்ற எந்த வ்யக்திகளுக்காவது ஸ்வதேசிக ஸ்ரீஸூ
க்தியில் ஸம்மதமே யில்லாதுபோம். ஏனெனில்; ‘உபாயவஸ்துவி
சேஷணமாயிருக்கிற வாகாரத்தையிட் டிவளுக்கு ஸோபாயத்வ
த்திலந்வயம் சொல்லும் பக்ஷம் நிரஸ்தம்’ என்று மணவாளமுனி
வர் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரவ்யாக்யையில் அயனகாரணத்தில் எழுதி
னாரென்று கவிதவாதத்தில் ஸஸிஞானத்தைவெளியிட்டார்.
ஆகையால் பிராட்டியாருக்கு உபாயசரீரத்தில் அந்வயம் அன்பர்
மதத்தில் ஸுதராம். இதற்காகவே பிராட்டியாருக்குள்ள
விபுத்வத்தையும் பாழாக்கி ஜீவகோடியில் சேர்த்து ஸாரூவ
த்தை யணுவாக்கி ஸ்வதேசவாக்ஷேகாரத்வத்தை மோத்த
துபோ விப்பொழுது கூறுவது. இதுவும் பாழாகுமென்ற க
வியத்தை முன்பே கூறினோம். ஆனதுபற்றி ஒடுவில் ஸவர்
ணமென்றவனைப்போல் ஸத்ஸம்ப்ரதாயங்களையும் பா
ழாக்கி தத்வதர்சி காலாயர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும்
அந்வயமில்லாதே நெஞ்சில் தோன்றியதைச்
சொல்லி ஸர்வரும் யமராஜதர்போல் திரியவேண்டுமென்றதை
ஸோபதேசமாக உபதேசிக்க வாரொழித்தே யிவ்விதம் பலர்
வாக்யங்களை யெழுதினதும், அதையொட்டியிவரும் ‘ஸதஸம்
யாத் க்ருதவாதவிஸ்ஸஜீ। மதாநமதிகொவொ கொநவொகஃ
வாரஸாத்ரக: ॥’ என்றபடி. அவ்வசநங்களைப்பே ப்ரதிவாதித்

தோர் புஸ்தகமெழுதினர். அதில் முற்படக் காட்டப்பட்ட ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரவசநங்களில்; 'லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண, லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண, லக்ஷ்மீ: புருஷகாரகேவ, இத்யேவம் புருஷகாரம் புரஸ்க்ருத்ய' என்றவைகளால் லக்ஷ்மிக்குள்ள புருஷகாரத்வம் கூறப்பட்டது. அன்றியும்; 'ஸ்வதஸ்யாஸ்ய விஶேஷாயா:, நாந்யதா லக்ஷணம் ஹ்யஸ்யா:' என்ற இவையிரண்டு வசநங்களும் பெரிய பிராட்டியாருக்குள்ள விஶேஷலக்ஷண மிப்புருஷகாரத்வமென்று ஓர் ஆகாரத்தை விசேஷித்துக் கூட்டிற்று. (ஸ்வதஸ்யா ஸ்வயம்விஶேஷஸ்ய) என்ற பதம். இதற்கு இவளுக்கிதோர் விசேஷமுமெனப் பொருள். (நாந்யதா லக்ஷணம் ஹ்யஸ்யா:) என்றதற்கு மிதுவே கருத்தென முன்பே கூறப்பட்டது. ஆகையாலிதுகொண்டு இதராகாரத்தை நிவர்த்திக்க வழியில்லை. மேலும், 'அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோவை' என்றபொழுது என்னுடைய ப்ராப்திக்கு நானே உபாயமெனப் பொருளாவதால் தேற்றலேகாரங்கொண்டு லக்ஷ்மிக்கு மற்றவுபாயஸம்ஸ்ரயமில்லையெனப் பார்ப்பாராகையால் அஹம்பதத்திற்கு 'லக்ஷ்மீபதிஸ்ஸ்வயம்' என்ற விஶேஷணம் ப்ரயுக்தம். அதாவது, ஸ்ரீமானாகிய நானே நேரிட உபாயமென்றது. நேரிடவென்றது ஶக்த்யாதிகளை யிடையிட வேண்டாமென்ற கருத்தைப்பற்றி. 'ப்ராப்யா ப்ராபகமேவாஹம்' என்றதற்கு மிதேபொருள். எவ்விடத்தில் ஶ்ருதிகளுக்குள் ஏகதரரை ப்ரமாணம் கூறினும் ஸந்நியோகஶிஷ்டந்யாயப்படி யிருவரையும் கூறினதுபோலவே என்று முன்பே பலவிடத்திலும் கூறப்பட்டது. ஆகையால் (மாம்) என்றதற்கும் 'ஸ்ரீவிஶிஷ்டமாம்' என்றே பொருளாகும். 'க்ருதார்த்தா: ப்ராப்ஸ்யந்தே மாமேவாநந்யமாநஸா:' என்றது உபேயதஶையில் தன்னையே அடைவார்களெனக் கருத்து. இதனால் இதரஸமவ்யாவ்ருத்தி நிவர்த்திக்கப்பட்டது. மேலும், 'மாமேவைஷ்யஸி' என்றதையே ப்ரமாணமாகப்பற்றி ஶோகாபநோதநரும் சரமஸ்லோகத்திற்கு ஸமமாகக் கூறியதால் இங்குள்ள ஏவகாரம், உபேயத்வத்தை யொத்த ப்ரதிபக்ஷிகளுக்கு ஏன் வ்யாவர்த்தகமாகாது ஆகை

யால் எங்கெங்கு எவ்விதம் கூறினும் அந்யதரோகார்ஷவிரு த்தோர்த்த ஹணம் ஸித்தமேயாம். ஆகையிவ்வளவால் ஸமஸ்த ஸூர்வசாஸ்த்ர ஸூத்ரங்களிலிருந்து காண்பித்த வசநங்களெல் லாம் தனக்கனுகூலங்களென்று ப்ரமித்தது ப்ரமோசீதமாய் ஸம ஸித்தியில்லாதே போயின. ஸ்ரீக்ஷிக்குள்ள உபாயத்வமில்லை என் றதற்கு பாராஷகாரஸ் நோக்கமே, உபாயத்வ மிவளுக்கில்லை யென்று பொருள்படக்கூடிய ‘ நாஸ்யாஸ்த்ய உபாயத்வம் ஸ்ரீதேவ கேவலம் ஸ்ம்ருதா’ என்றவோர் வசநம் இனி மோக்ஷ விஷயத் திற்குப்போல் ஸ்ரீவிராஷ விஷயமானவோர் ஸித்திஷியால் ப்ரஸ்தமாகவேணும். அல்லாது ப்ரத்யக்ஷமில்லை. இவைபோலவே தான் மற்ற ப்ராமாண்ய ஸ்ரீயாமுந ஸமர்ப்ப ராமாநுஜ தேசிக ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் அபார்த்த க்ரியையைக் கண்டுகொள்வது. அவைகளுள் ஸ்ரீதேசிகரது ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் அயா யிகாரத்தில் கூறியருளிய ‘‘இப்பாராஷகாரம் ஸமத்திற்குப் பரம்பராகாரணம்.’’ என்றதற்கு நமதன்பர் பரம்பரயா காரணமென்றிருப்பதால் ஸ்ரீக்கு உபாயஸரீரத்தில் அந்வயமில் லையென்று ப்ரமித்தார். ஆகையாலிவ்வாக்யத்தைத் தமது ஸ்ரீதத்வ ப்ரகாசிகையின் ௬௨, ௬௩, ௬௬வது பக்கங்களில் எழுதிக்கா ட்டினார். இவ்வாக்யத்திலுள்ள ‘‘ பரம்பரயா ’’ என்றதற்கா யாரமென்று நினைத்து ஸ்ரீஸாரஸாரமென்ற ரஹஸ்யத்தினி ன்றும் ‘‘அத்தலையில் ஸித்திகபாயத்வ வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலு ம், இத்தலையில் ஸாத்விக ப்ராயத்வவாத்ஸல்யாதிசயத்தாலும் மறு க்கவொண்ணாத பார்ராஷகாரமுமாய், ’’ என்ற வாக்யத்தையும் விரோதபரிஹார ரஹஸ்யத்தினின்றும் ‘‘அவள் உபாயமா கவும், இவள் பாராஷாகாரமாகவும் ‘‘யாவகாலதரோ, ஸி, பாபம்பரம் ப்ரயச்சந்தா ப்ரபத்யேஷு தஸ்மிந்’’ இத்யாதி களிற்படியே ஸ்வதந்த்ரவ்யவஸ்தை நடக்கிறதாகையால் விலக்ஷண ப்ராண ஸம்பந்தங்களையுடைய ஸ்வதந்த்ரஸாதி இம்முகத்தால் கைக்கொள்ளுகிறான்.’’ என்ற வாக்யத்தையும், ஸாம்ப்ரதாயவி ரோத பரிஹாரத்தினின்றும் ‘‘ப்ராணஸம்பந்த ஜோஷ ஸ்வ

விஶேஷண:ப்ரகாரதா। ரக்ஷணம்நிஜஸம்கல்பாத் இதிநிர்ணீ யதேபுதை:||" என்ற ஶ்லோகாதிகளான சில வாக்யத்தையும் உதாஹரிக்கவும் செய்தார். இப்பணிப்பெல்லாம் அந்தந்தக்ரந்தங்களின் பூர்வோத்தர வாக்ய பராமர்சத்தாலும் ஸம்ப்ரதாய ஸம்ரக்ஷணத்தாலும் ஏற்பட்டவை. அதெங்ஙனேயெனில்; அதிகாரத்தில் ,,ஸாபேக்ஷனை ப்ரகாரக்ஷணுக்கபெக்ஷிதந்தலைகட்டிக்கொடுக்கவென்று" ப்ரகாரகத்வத்தை ஸ்ரீக்கு ஸ்தாபித்து, இப்ப்ரகாரம் சுருதி ஸ்ம்ருதிபுராணாதிவாக்ய ஸித்தமெனவும் ஸமர்த்தித்துக் கட்டி முடிவில் ‹ இப்படி ஸ்ரீவஞக்கு ஸர்வேச்வரனு திருவடிகளில் வடிகாஸம் ஸ ஹப்ராணஸிலமாகையாலிங்கு மிவ்விவகைஷகொள்ள வுசிதம்' எனவுமருளிச்செய்து ஸதண்டநன்யாயம் ஸிம்ஹாவலோகன ந்யாயத்தால் ‹ இப்படி ப்ரகாரஸஹிதையுமாய் ஸிவோபாய விஶேஷணமுமாய்க்கொண்டு ஆஶ்ரயிக்கப்படும்.' என்றும் எல்லா வஸ்துக்களாலு மாஶ்ரயிக்கப்பட்டு எல்லாவற்றையுந்தானாஶ்ரயித்திருக்குமென்று பொருளானபோது நாராயணாதி ஸப்தங்கள் ஸ்ரிய:பதிக்குச் சொல்லுங் கட்டளையை,விஷ்ணுபதிக்கும் சொல்லிற்றும்' என்றும், ‹ ஶ்ருணாதிநிகிலாந் தோஷாந்' என்று வ்யுத்பத்தியானதுபொழுது ‹ லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஶோ... தீயதே ।' என்றும், வேரிமாருத பூமேலிருப்பாள்வினைதீர்க்கும்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உபாயாதிகாரிகளுக்கு விரோதியான கர்மாதிகளைக் கழிக்குமென்றதாம்' என்றும், இவைகளை யெல்லாம் ஸங்க்ரஹித்து‚ஸாத்யோபாய உபேயத்வ ஸர்வாதி ஸர்வேஶ்வரே। ப்ரயிதக: ப்ரதிஸம்பந்தீ ஸ்ரீமாந் நிர்வக்ஷ்யதாம் ॥ 'ஸ்ரீமாந் என்று பொதுவிலேசொன்னாலும் ப்ரமாணாநுஸாரத்தாலே இங்கு ஸ்ரிய:பதி என்றபடி' என்றும், ‹ இங்குமங்குந் திருமாலன்றி யின்மைகண்டு' என்றுமுபாய தசையிலும் ஃபலதசையிலும் ஸ்ரீவைபவத்திற் சொன்ன நித்யயோகத்தை யநுஸந்தித்தார்' என்றும், ‹ ஶரணாகதி லக்ஷ்யாதிப்ரயுக்தம் ப்ரஸஞ்ஜிதம் ஸ்ரீயதேர்ஜகதாவஹமாஸ்யம் தகவதி ப்ராயந்ந்யாய

தாஸ்யாஸ்ச । நஸ்த்ராஜிஸ்ய வ்ருத்தீ க்ஷஸ்த்ரீயோக்திஸாஹஸம் ।
த்யாகேத்த்வாராத்ரம் ஸ்ருஷ்டிகம் ப்ராரம்பஸாஹஸம் ॥” இப்ப
டியிருக்க இவளை விசேஷணமாகக் கொள்ளில் ஸர்வசக்தித்வவி
ரோதம் வருமென்பார்க்கு இப்புருஷகாராபேக்ஷையிலும்,
ஸர்வசக்தித்வவிரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும்’ என்றும், இப்படியே
ஸஹதர்மசாரிணியான இவளாலே விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஶர
ண்யனை யீச்வர ஸ்வாதந்த்ர்ய நியதமென்று கொண்டால்
ஒரு ப்ரமாணத்திற்கும் விரோதமில்லை’ என்றும்,
‘இப்படி த்வயத்தில் பதங்களிலடைவே ஸ்வரூபஸ்வபாவங்க
ளாலே புருஷகாரயோகம், அதன் நித்யத்வம், உபாய
வைசிஷ்ட்யம்’ என்றும், ‘ஸர்வஸ்வாமியாய் ஸர்வப்ரகார நி
ரதிசய போக்யனாய், பெரிய பிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத
நாராயணனுடைய திருவடிகளில்’ என்று தொடங்கி ‘ஸ்ரீமந்நாராய
ணன் திருவடிகளில் ஸம்பந்த ஸம்பந்தமான ஆத்மரக்ஷாபர
ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறேனென்று த்வயத்திற்றிரண்ட பொருள்.’
என்றும் த்வயாதிகாரத்தில் ஸாதுமாயுள்ள வாக்யபங்க்திகளையும்,
இவரெடுத்த வாக்யத்திற்கு முற்பட்ட ‘இது உத்தரகண்டத்திற்
போலே பூர்வகண்டத்திலும் விசேஷணமென்னுமிடமும்
உபாய விசேஷணங்களால் உபாயத்வம் வாராதென்னுமிட
மும் விசேஷோபாயசோதனத்திலே சொன்னோ’ மென்றும்,
‘நாராயணன் ஶரண்யனாம்பொழுது லக்ஷ்மீவிசிஷ்டனாயிருக்கு
மென்கைக்காக பூர்வகண்டத்தில் ஸ்ரீசப்தம்.’ என்றும், ‘உ
பாயபர்வங்களிலிங்கு ப்ரயோகத்தின் ஸ்ரீமந்நாரா
யணனையாலே யிரண்டிடத்திலுங் கிடக்கிற ஸவிசேஷண நா
ராயணசப்தம் வ்யாப்யவ்யாபகமாய் நின்றவளவில்.’ என்றும், ‘ஸ
மவநாராயணாதி சதாநந்தேவ ஸர்வதேவ’ என்று
தொடங்கி ஸ்ரீலக்ஷ்மீஹ்ருதயத்தை யருளிச்செய்தார். அவிய
ஹேப ப்ரத்யக்ஷநீதிகளாலே ஸர்வதேவதாண வி
ஷ்ணுதிகளைப்பரக்கவருளிச்செய்கையாலே நாராயணசப்தமும்
வ்யாப்யவ்யாபகமாயிற்று. முற்படப்பிராட்டியைச் சொல்லச்செய்தே

ஸர்வரக்ஷகத்வ நிர்வாஹகமாக ஸித்தாந்தத்தில் நிலை தோற்றுகைக்காக மீண்டும் நாராயணஶப்த வ்யுத்பத்தியை யருளிச்செய்தார். அநந்தரம் 'ஸ்ரீமந்நாராயண' என்று ஸமாஸ வாக்யங்களில் ஸ்வஸ்வரூபமான ஸம்பந்தத்தை யுபபாதநம்பண்ணி யருளினர்.' என்றுமுள்ள அபிப்ராயவாக்யங்களையும் யதாஸம்ப்ரதாயமாகப் பர்யாலோசித்து விசாரம் பண்ணும்பொழுது ஸ்ரீதேஶிகனுடைய திருவுள்ளம் பெரியபிராட்டியார் ஸர்வரக்ஷகத்வத்தாலேயே பரம்பரையாய் ஸமுத்திற்குக் காரணமாவாளெனவும், உபாயஶரீரத்தி லங்கமில்லாதவளெனவும் கூறச்சிறிதேனும் விரகில்லை. ஆகையாலிங்குள்ள 'பரம்பரயா' என்றதற்குக் கருத்தியாதெனில்; ஆசார்யபுருஷகாரம் தனக்கு மேலுள்ள ஸம்பந்தக்களில் யோஜிப்பிக்குமாப்போல், இவளிடம் ஸர்வரக்ஷகத்வேந செய்யப்படும் ஸமாஶ்ரயணமும் தனக்கு மேலுள்ள உபாயத்திலும் மூட்டிவைத்து அதினின்று ஸர்வஸ்வமான உபேயத்திலும் மூட்டிவைக்குமென்பது. இவ்வர்த்தத்தை 'ஆசார்யபுருஷகாரவத் பரம்பரயோபாயத்வம் ஸர்வரக்ஷகத்வேநவ' த்யாதிகளால் ஸ்ரீஸாரஸாரத்திலே ஸ்ரீதேஶிகனருளிச்செய்தார். ஆகயிவ்வாக்யங்களால் ஸ்ரீதேஶிகர் திருவுள்ளம் ஸர்வரக்ஷகத்வத்வாபேக்ஷகங்களான் வாக்யங்களும்பிராட்டிக்குளவென்பதும், உபாயோபேயவ்யவஹாரத்வமும் எம்பெருமானுக் குள்ளதென்பதுமாம். ஸத்ஸம்ப்ரதாயமாக இங்ஙனமிருக்கச்செய்தே ஸ்ரீதத்வப்ரகாஶிகையில் ஸ்ரீக்கும் ஸர்வரக்ஷகத்வமே யில்லையென்று யாரோ வோர் ப்ரதிபக்ஷி சொல்வதாய் நினைத்து பூர்வபக்ஷம் செய்தது, ப்ரதிபக்ஷிவக்ஷங்களே யின்னதென்று அறியாததென விபஶ்சித்துக்களுடைய ஸஹஜம். ஸர்வஶ்ரீயவான ஸ்ரீநிவாஸர் தமது பூர்வகத்தின் முகவுரையில் 'ஸ்ரீநிகமாந்ததேஶிக னருளிச்செய்த ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஆபாதப்ரதீதியால் தோற்றுகிற சில ஸூக்திகளைக்கொண்டு ஸம்ப்ரதாயத்தினுடைய ப்ரதிகூலத்

ஸித்தாந்தத்தையு முள்ளபடி அறியாமல்' என்றெழுதினர். ஆத லாலிவரே வசநபூஷணகாரராக ந்யாயப்படி பிள்ளை லோகாசார்யருடைய உக்திப்ரக்ரியையென்ன, ஸ்ரீவேதாந்ததேசிக ப்ரகடித ஸம்ப்ரதாய ப்ரக்ரியையென்ன இவ்விரண்டினு டையவும் மர்மங்கூட முகர்ந்திலராயினர். மேலும் வசநபூஷணா காரத்வயம் பிராட்டிக்குள்ளதென ஸாரப்ரகாசிகாகார ரும் 'ஸதநம்சேத் பாரார்த்யகாரகோபாயகோ வேயகோ நாம ப்ரதிபாதநஸ்த்ரைவகஷிதகோ ஸ்த்ரீஸோபாகாரத்வயமோர்த்வ வண்ணயேவிதேவா ஸ்வாகாரத்வயோவயோமி நித்ரயோமஉவத்தே, உதிஉரயநு தஸ்யஸாம்ய ஊாயிகத்வம் வசநபூஷணத்வஷரண ஸம்பந்நாஹ 'இங்கு உபாயே த்ராதிநா' என்று வெளியிட்டார். தத்வமிப்படியிருக்க உ நீர்வார் கூறியது ஸமயா கொள்ளாததேயாம். அன்றியும்; ஸ்ரீவிரோதபரிஹாரத்தில் (அக) வது பரிஹாரத்தில் ஸ்ரீக் குள்ள பாரார்த்யகாரத்வத்தை ஸ்தாபித்து இதனுடன் (அச) வது பரிஹாரத்தில் 'ஸகலே லோகோபாயமென்று ஶா ஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க ஸர்வேஶ்வரனவன் ஶரண்யனென்று அயத் தில்சொன்னால் உபாயத்வம் ப்ரஸங்கியாதோவெனில்; ரூண விக்ரஹாதிகளைப்போலே ஸந்நிதியுமிங்கு உபாயவிஶேஷணமாய் நிற்கையால் விஶிஷ்டோபாய மேக மாகையாலே ஸாஸ்ராநொரு வனுமே ராஜதிதுக்கனென்னுமாப்போல் ஸ்ரீமானொருவனு மே ரக்ஷகனென்ன விரோதமில்லை. இங்ஙனல்லாதபோது ஸ்வ ரூபமொன்றையு மொழிந்த ரூணாதிகள் விஶேஷணமாய் நிற்கையாலும் உபாயத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். ரூணவிக்ரஹ ங்களுடைய கர்த்ரர்த்ரவைஷம்யம்போலே விஶேஷணங்களில் வேதநாவேதநவைஷம்யமும் உபாயத்வமாகாது. இப்படி யானல் உத்தரவண்டத்திற்போலே வசநபூஷணத்திலும் ஸ்ரஸ மாகத்தோற்றுகிறவைஶிஷ்ட்யத்தை பாதிக்கை ஸாஹஸம். வி ஶேஷணங்கள் தோறும் தனித்தனியேயுள்ள உபயோகவிஶே ஷங்களையும் ஸங்க்ஷேபமாக யதாஶாஸ்த்ரம் கண்டுகொள்வது

ஸ்வதந்த்ரனுக்குத் தன் விசேஷணத்தால் ஸாபேக்ஷதைவிருத்தமா. பேக்ஷைபோலே ஸர்வஶக்தித்வவிரோதமன்று" என்று ஸ்ரீக்குள்ள உபாயத்வத்தையும் அதில்வந்த ஶங்கா பரிஹாரத்தையும் பரக்கவருளிச்செய்தார். இப்படி ஶ்ருதிஸ்வரஸமாயும் நிஸ்ஸந்தேஹமாயுமருளிச் செய்தவாக்யங்களை யாருமறியார்போல் தச்ச்ரம்யொக்த ஸர்வஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களானநம்மிடமே, இம்முனீசுவரர் மோஹகௌரவீதியில் ஸஞ்சீவிக்ரயம் பண்ணப்போனவர்போலும், ஸ்வஜநகந்யாச்ரியா ப்ரஸாதத்தை ஸ்வஸ்ராதாவினிடமேவ வந்யவிப்பவள் போலும், ரணஸீதன் ஓடியோடிவ்யாக்ராஸத்தில்விழுந்தது போலும் ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகையென்றவோர்பாஷ்யத்தையெழுதி நம்முன்ப்ரசாரம்பண்ணினர். ஜாராயணனுக்குயாமிஷிரன்நாட்டிலுள்ளோரெல்லாம்.தொஷயாக்தர்களாகத் தோன்றியது போல் பகைப்ரதாந விரோதமில்லாதே ஸகலஸம்ப்ரதாயங்களிலும் ப்ரதிவாதிப்பட்டகவிதாகிர்கவிஷத்தின் சுலிப்ராயத்தை ஸங்கேசமாயா ப்ராணத்தால் தானும் ப்ரமித்து சூஷ்மாகிணிரிலுள்ள ஒவாபாஸிகளையும் ப்ரமிப்பிக்கயேற்பட்டார். இதைப்போன்ற மஹாவிஷயகாரணத்தையுடைய ஶாஸ்த்ரகர்த்தரையும் அவரது ஸம்ப்ரதாயத்தையும் கண்டு ஸத்யஸங்கல்பனேவ தாநஶ ஸாக்ஷிகளோடுகூட யொஸ்தாநப்ரமாணமாக ஸங்கல்ப்க்கக்கடவன். மேலுமிவ்வளவேயல்ல, நிவிஷ்தாகிர்கவஞ்சானியும் ஸ்ரமஸஹாஶாந்தஜவிஜாதவிஜயஜருமான ஸ்ரீநயினாராசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்தியையும் தனக்கநுகூலமென்றார். இது பெருவியப்பு. அதாவது .மாணவிக்ரஹயொமேந யயொவாயொநஷித்யதே । வதாவிசேஷணத்வஞ்ச நோபாயத்வாவஹேஸ' ॥ என்று துடங்கி பஹுவாக்யங்களால் விஸ்தரித்துக்கொண்டேபோய் ஒடுக்கத்தில் 'ஸ்ரீக்ருஷ்ணாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸெஷ்ஸர்வராசார்யெயராவி மாராவரவராநாஸாயாமேந வாராஷகாரகேவந வஞ்வேசநாஸாய, வாநரவி ஶரணாமதிஶெஞ்ஞாவக்ரமேஶரண்ய விசேஷணத்வநாவி ஸ்ரீஶப்த: ப்ரயாஜ்யதே ஶா

தாத்பர்யாவஸராயா ப்ரதிபாத்யோபதேசிகாரஸூக்தாயா: பாத்ர ஸாரக்ஷணஸஹகாரிணோ யாஜ்ஞவல்க்யதனவேதி ஸர்வவேதாந்த:॥ என்றுள்ள வாக்யபங்க்திகள். இவ்வாக்யமும் ப்ரகரணம் வந்த பொழுது முன்பேயொருதரம் கூறப்பட்டது. ஸாரஸாராதிஸ்ரீ ஸூக்திகளும் விவரிக்கப்புக்காலொடு சிலவருக்கு ஹ்ருதயமேயாவ தால் அவைகளுமிவ் வ்யாக்யாநத்தால் வ்யாக்யாதங்கள் போல வேயாம். இப்படி ஸ்ரீதேசிகனும், ஸ்ரீநயினாராசார்யரும் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஸாகைகளையொருவாறு பரி ஷ்கரித்தோமாகிலும் ஸாவதாநமாயுள்ள பூர்வபக்ஷங்களுக்கும் பரிஹாரம் கண்டிலோமாகையால் அவையாவையெனமேல் ப்ர வசிக்கப்படுவதாவது; ஸ்ரீஆளவந்தார், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், ஸ்ரீபட்டர் திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளான், நடாதூரம்மாள், ஸ்ரீவேதவ்யா ஸபட்டரிருக்குள்ள ஆசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளிற் சில பாகத்தையெடுத்து நமதன்பர் உதாஹரித்தவையெல்லாம் ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிக திவ்யஸூக்தி பூர்வபக்ஷாவஸரமாக்ஷேபநம் போல் அவஸாநத்தில் நமதன்பருக்கு அநுகூலங்களேயல்லே. ஏனெனில், அவையெல்லாம் பூர்வபக்ஷகாரத்வோபக்ஷேபகவாக்ய ங்களேயொழிய, உபாயகுநிவாரகவாக்யங்களல்ல. ஒவ்வொரு ஸம்ஶயங்களையுமிங்கு விஸ்தரித்து உபபாதிப்பதால் ஸம்ஶயம் விஸ்த ரிப்பதுபற்றி ஸூசீகடாஹந்யாயத்தால் ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூ க்திகள் மாத்ரமெடுத்துவிஸ்தரிக்கப்பட்டன. இவற்றுள் சிற்சில இதன்முன்பேயும் உதாஹரிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீதேசிகனையே நமதன்பர் தமது நெஞ்சில் ப்ரதிவாதியாய் நினைத்து ஸ்ரீதத்த்வ ப்ரகாசிகையென்ற பாஷ்யமெழுதினரென்பதற்கு யிவர்பூர் வபக்ஷத்திலுள்ள வாக்யங்களே நிதர்சநம். ஆகையால் நம் மாழ்வார் தொடங்கிவடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை வரையிலுள்ள ஆசா ர்யர்களுடையவும், திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளான் தொடங்கி ஸ்ரீ நயினாராசார்யர் வரையிலுள்ள ஆசார்யர்களுடையவும் ப்ராமா ணிகஸம்ப்ரதாயம் ஸ்வஸித்தாந்தத்தில் யதார்த்தாவிஸம்வா திதம் ஸூநிஷ்டம். ப்ரத்யுத ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாசிகையிலேயே

வஜெவஜெவ-லுவ-ுாவாய-ு ஸ்ரீஸ-லுக்திவிரொயங்களும் ஜொகா வாய-ுாகி ஸ்வாவாய-ு ஸ-லு க்தி வி ரொ ா ய ங் க ளு ம் ஜெஸ்வா க்திவ-லுவ-ுாவர விரொாயங்களுமுள்ள வை. இவ்விதமுள்ள வாகாாூய-ுத்தை யிவ்வயியாகவுள்ள வாஷங்களால் ஸூஞுாபா-நுாஹுஹீத ஸஜுவ-ுஹாணங்களைக்கொண்டு ஸஹுஸ்ஷங்களில் வு-ுஷஸி-ுப்பித்தோம். ஆங்காங்கு அவ்வோவ-ுஹா ணங்களைக் கண்டுகொள்வது. ஆகயிதனுல் சுஎ-வது புடத்தில் ஸிஜாஷித்தெழுதிய "பிராட்டிக்குப்வாராஷகாரகவமேநிர-லு வகுர். எம்பெருமானுக்கு உவாயகவமே நிர-லுவகுமென்னு மய-ும் ஸகுஷாவாட-ுஸஜத மென்றதாயிற்று." என்ற வவ ஸிஜாஷம் நிதாஷம் கூதாஷா கூாஷமாயிற்று. இதுகொண்டு ஜொகாவாய-ு ரஹஸுங்களும், தஆுாவு-ாதுஜெுஸர வர வரஹிக்ஷுவெவ-நங்களும், இவைகளைக்கொண்டாகும் ஐதுரவி ஆாஷாஹாஸர்களுடைய ஜெவ-நங்களும் சுதுஷம் ஜொயங்கவென வும் தீர்ந்தன. இனி கெவஜு தக-ுாஹாஸங்களால் நமதன்பர் கூறும் விவாஷங்களையும் மறுத்து ஸதுஂவ ஷாயாய-ுத்தைப்வு-ஷ ஶ-ுநம் பண்ணுவதாவது; சுஅ-வது வா-டித்தில் நமதன்பர் செய்த வு-யஜ வ-லுவ-ுவகுத்தில், பிராட்டிக்குப்வாராஷகா ரகவமே கஸ்ஂமதம், உவாயகவமே வஹாவவநவிஜம். யது கூதுாவி வாராஷகாரக வரவவநங்கள் ஷுஷங்களாகு ஆம் அவைகளையும் உவாயவரமாகவேகொள்ளவேணும். ஏனெ னில்; ஸ்ரீஶஜம் ஶூ- ஷிஂஸாயாமென்ற யாதவினின்று நிஷு ஹமாகும்பொழுதும், 'ஶூ. விஸ்தாரஎன்றயாதவினின்றுநிஷு ஹமாகும்பொழுதும் ஶூணாதி நிவிஜாநு ஜொஷாநு ஶூணாதி வமாவெணஜ-ுமசு!" என்ற தஷ-நாஸாய-ுவ வூஂஹண வஜத்தால் சுநிஷ நியத-ுகவமும் ஐஷுவ-ுாவககவமும்ஸிஜம். ஆகைவாலிதுவே உயாயமாய் வடதஷாவாய விஶிஷுகவமேபிரா ட்டிக்கு லக்ஷணமாய் சுவஸாநத்தில் ஸ்ரீக்கு உவாயகவமேயுள்ள தென்பது."

இது ஸஜுஸஂவு-ஷாய ஸிஜமல்லவாகையால் இவ்விதமுள்ள

பரிவ்ருட்பக்ஷமிவரது ப்ராப்யநாசமேவ தமே. ஸங்க்ஷேபார்த்திலோ; ப்ரமாணபலத்தால் ப்ரபத்தி ஸ்ரீக்குப் பாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபமும், ததாஸ்வாதமாகம் ததீயாதிபத்யா ததீப்ரபத்திஸ்வீகாரம் ததிஸ்வரவிதத்வாக வஹநபத்ரமாண வித்த்வாதியாத்யவரணீயத்வமும் ப்ரவ்ருத்தாநுஷ்டாநங்களால் ஸித்தம். இவ்வர்த்தத்தையருளிச்செய்த ஸ்ரீநயினாராசார்யர் ஸ்ரீஸூக்தியையும் முன்பே கூறினோம். ஆகையால் அன்பர் செய்த ப்ரபத்தி பரிவ்ருட்பக்ஷ ப்ரதிபாதித வாக்யங்களெல்லாம் போர விருத்த வஹாஸ்யங்களாம். மேலும்; ௯௯-வது பக்கத்தில், „ஸ்ரீக்கு உத்தரவண்த்தால் உபேயத்தைப் பூமீகரித்தபொழுது, எப்படி ஸ்வநிஷ்டபேயத்வம் வாராதோ அப்படியே பரிவ்ருவத்தில் உபாயத்வாங்கீகாரத்திலும் ஸ்வநிஷ்டோபாயத்வம் வாராது” என்றெழுதினர். இது ஸம்ஜமமென்றாலும் இதற்கு மறுப்பாக (௮௧)வது பக்கத்தில் „உபாயத்வம் ஸஹகாரித்வமென்ற வைக்ஷ்ய ரஸிவமாயிருக்கையால் விசேஷணத்தில் அந்வயமற்றிருக்கும். உபேயத்திற்கு ஸ்வத்ஹோம ஸஹகாரத்தில் ரஸாநுபவமுண்டாகிறது சேர்க்க ப்ரஸித்தமாகையால், அங்கு விசிஷ்டத்வம் விருத்தமன்று. ஆகையால் பிராட்டிக்கு வேதனைக்குறித்து உபாயத்வேஸேயில் பாரதந்த்ர்யத்வமொழிய காரணமாயமில்லை” என்றெழுதினர்; இதற்கு நியாமகம் இவரது இஷ்டார்த்தமேயொழிய வேறில்லை. ப்ராமாணிகமான வ்ருத்தம் ஸதுத்தமாலும் ஸ்வதேயமாம்பொழுது, ஸ்வரூபங்கள் ஸ்வரூப ரபோதிரஸநீயங்களே. இந்த ந்யாயமும் நமதாசார்யருக்கு ஜ்ஞாதமானதேயாமென்பதற்கு அவரது ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகையில், ௧௦௯-வது பக்கத்தில் „நஹிவசந விரோதே ந்யாயஃப்ரஸரதி” என்கிறபடியே கேவல ப்ரதர்க்கங்களையிட்டு ப்ரபல ப்ரமாணங்களான ஸ்ரீவால்மீகி ராமாயண ப்ரதிபாதக ப்ரதிபாதகங்களான வசநங்களை பாதிக்கலாகாது” என்றவாக்யவ்ருதிகளே ப்ரமாணம். ஆகையால் ஐக்யரஸஹ ஹம்ஸீசேமோசேரவ்யாகாரதந்த்ர்யரஸிவமா ரக்ஷகத்வபூர்த்தி ஸித்தே வேதாதெ

த்விதீயே ச, ஸஹபத்ந்யா ச, மாமகோபாஸநாதிகே। ஶ்ரீமந்நாராயண அஶரண்யஶரண்ய அநந்யஶரணஸ்த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே॥ பௌஶ்யபுக்ஷாகதிம் பரம் பத்நீ கமலேஶஜா ஸம்பந்தே விதீயது। கமலேஶநிர்த்திஷ்டம் க்ருபயாத்ரயாம்ப? ஸாம்ஜலேஶ் கமலகோஶ ஹஸ்தா ரஹாவ:?॥ நப்ரமஹிதேத்ருஷ்டிரவி॥ ஸாத்யவாய உபேய ஶ்வ ஸர்வாதி ஸம்பூர்ணே। ப்ரயிதப்ரதிஸம்பந்தி ஶ்ரீமந் நிமவக்ஷஷா। நோபாயவிக்வநவஹஸ॥" இத்யாதி ஹமவ வாஹ ஶ்ரீமந்நாராயணாயபு ஶ்ரீஸூக்திகளாகும் ப்ரமாணங்களெல்லாம் "லக்ஷ்ம்யாஸஹ" என்று ஸஹகாரித்வத்தைக்கூட்டியே சொல்லியிருப்பதால் உபாயத்வம் ஸஹகாரிஸாபேக்ஷ ஸாத்யமென்பது ப்ராமாணிகம். ஆனதால் உத்தரவாக்யத்திற்போல் பூர்வவாக்யத்திற்கும் பொருள் கூற யாதொன்றாலும் பாதகமாவது ஸாரஸ்யபங்கமாவதில்லை. இவ்விஷயமே மறுபடியும் (அரு) வது பாடத்திலும் "ஸர்வஶக்தியான புருஷனுக்கு ஒரு ஸ்த்ரீஸஹாயம் பண்ணவேண்டாமையாலும் முற்பட ஶ்ரீஸம்பந்தம், பிராட்டி புருஷகாரமாக அவனே ஶரண்யனென்று விஶேஷ்யத்தில் தாத்பர்யமாகக்கடவது" என்றார். இங்கும் ஸர்வஶக்தியானவனுக்குப் புருஷகாரத்வாபேக்ஷைதானும் ஓர் ஸ்த்ரீயால் வேண்டுமோ. அப்பொழுது ஸர்வஶக்தத்வத்திற்கு பங்கம் வாராதோ. ஸர்வஶக்தியாயும் "ஸ்வதந்த்ரனுமுள்ள ஒருவனுக்கு வேறோர் ஸ்த்ரீயின் ஸஹாயத்தினாலேயே ப்ராப்யத்வ ஸித்தியைச்சொல்லும் 'நமதன்பர் பக்ஷம் போதும் ஸர்வஶக்தத்வாதிகளுக்கு பங்க ஹேதுவாகாதோ இவைகளுக்கு ப்ரமாணமுமுண்டென்கில் உபாயத்வத்திற்கும் ப்ரவேஶாக்ஷர ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாயங்களெல்லாம் காண்கவில்லையோ. ஆகையால் தன்பக்ஷத்திற்கில்லாதேஜ பரபக்ஷத்திற்குமா தூஷ்யமிவாக்ஷிநிரீக்ஷ ந்யாயம் விஶ்வாஸபஹாஸ்யம். அன்றியும் பூர்வவாக்யத்திலுள்ள ஶ்ரீஸம்பந்தத்திற்குள வ்விதமான ப்ரமாணதோஷங்கள் கூறப்பட்டாலும், அவைகளெல்லாம் உத்தரவாக்ய ஶ்ரீஸ

ஷேத்திலும் ஸாஹாவிதங்களாகையால் ஸவேத்யாநங்களாயிருக்கும் இரண்டு வசநங்களுக்கும் ப்ரகரணத்தாலாவது அதையொட்டிய ஸூக்தத்தாலாவது ஸ்ரீபாஷ்யத்தாலாவது ஸ்ரீஸூக்திகளாலாவது ந்யாயநாயிகம் கூறவிரகேயில்லை. இதில் ஸந்தேஹம் தோன்றும்பொழுது பதிவ்யாக்யாநாதிகளால் ஸாமஸ்ய ஸமாதாநம் ஸித்தம். இவ்வகை வசிவாதியெல்லாம் முன்பே பொருதரம் கூறப்பட்டது. இப்பொழுது ப்ரதிபக்ஷி வாக்யத்தின் பேரில் கூறலாகுனும். ஆனதால் விரோதியாகாது. மேலும்; ,,ஸா ரேகம் ஶரணம் வ்ரஜ'' என்னும்பொழுது ,,ஸாவே ஸவேஷ்யவிஷயத்ஞெ' என்றும், 'ஸஸ்யாஸேவஶேஷஂஷி' என்றபொழுது 'லக்ஷ்மீஸஹாஹ்யஷீகேஶ:' என்றும் உபயவசனங்களிலுமுள்ள ஸ்ரீஸம்பந்தங்களுக்கும் ப்ரயோஜநங்களை நிஷேக்ஷவாதமாக ப்ரகரணங்களும் ஸூசிக்கின்றன. இதன் பேரில் வெஹதாசகரைப்போல் பேசும் வாக்ஷிகவாதங்களெல்லாம் தூஹாஸங்களேயாம். ஹாவஸவேதணமென்பது கூஂடவணுகவநிணதமாயுள்ள தியஹஂவத்ரஷெஶ்யகாதஹவிஸவேதண ரவிவமென்று ப்ரவத்திவாதத்தில் கூறிஞேமாகையால் 'கேவலம் ஶேஷகவாநாஸமாநாவிவ' மென்பதும் ஸரியல்ல. அன்றியும் ஸ்வகாரமஹாராவான யொகாவாயதருக்குமிதவஸஜதம். 'ஸவேதணாதிகளைப்போல் ஶேஷகவாநாஸமாநமும் ஸ்வாவிவவிராஜம்' என்று பலவிடங்களிலும் நம்மால் முன்பே கூநவஷிக்கப் பட்டது. நிஹேதகு கவக்ஷவாதிகளான ஸ்வஸ்வப்ரதிவக்ஷிகளுக்கு ஶேஷகவாநா ஸமாநாவிவ ஜ்ஞாநமென்பதும்பொருந்தாதெனநிக்ஷேவாகைஷபிலருளிச்செய்தார். காரணெஸ்ரஷெயகா லக்ஷ்மீ யென்பதும் நிஹேதகு கவாதஸஂதாவஹம். பின்னும் (௭௧)வதுவாடத்தில் ஸர்வகாரவஸாகஸ்யாஶ்ரயகமே ஶரணமென்றதற்கு ,,ஷவேவமஂ ஶரணா ஷிவ:'. என்றபிராட்டியார் வாக்யத்தாலேயே ஶரண்யஂ ஸித்தஂ, கநிஷ்ட நிவ்ருத்திவநிவதகேஷப்ராஹ்திசெய்வித்தல் ஶரண்யமாயிருக்க கஜ்ஞாத நிக்ரஹையான பிராட்டிக்கு கநிஷ்ட நிவதகவமெப்படியெனில்; கநாத்யா

ஜ்ஞாதியம் வந்தால் ஸாஸ்ரயமாய்க்கிடக்கிற ஜீவனுடைய ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியே அநிஷ்டநிவ்ருத்தி, பகவத்ப்ராப்தியே இஷ்டப்ராப்தி இவ்விரண்டுகளுள் புருஷகாரத்தால் பகவானுக்கு தோஷவிஸ்மரணம் செய்விப்பதால் சேதனன் பகவந்நிக்ரஹத்திற்கு இலக்காவதில்லை யாகையால் அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வமும் அப்பகவானோடுகூட தானும் கூடி அவனுடைய ஶரணவரணத்தை ஸ்வீகரித்தருளி ஸம்ஸாரஸம்பந்தமறச் செய்வித்துத் தங்களைக் காட்டிக்கொடுப்பதால் ரக்ஷகத்வமும், தங்கள் திருவடிகளில் கைங்கர்யபோக்யதையைச் செய்விப்பதால் ரக்ஷணஸாமர்த்யமும் முறையே ஸித்திப்பதால் பிராட்டியாருக்கும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியென்ன இஷ்டப்ராப்தியென்ன யிவ்விரண்டுகளுடைய கார்யத்திலும் அந்வயமுண்டென்றாயிற்று. இது பூர்வோக்த வசனங்களாலும் ஸித்தம். மேலும் அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வம் பிராட்டிக்கு ஸ்வரூபவிருத்தமென்று வாதிக்கும் ப்ரதிவாதிக்கு, ஶரணாகதிவைபரீத்யரான வேதாந்திகளுடைய ஸம்ஹாரம் நாராயணஸ்வரூபனான ப்ரஹ்மணை ரக்ஷிக்கை ஸ்வரூபமாயிருக்கும் விஷ்ணுவிற்கு ஸ்வரூபவிருத்தமென்று வாதிக்கும் அத்ருஷ்டியே நிகராவதெனத் தெளியவும். மேலுமிவ்வன்பர் மதத்தில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியல்லாதே இஷ்டப்ராப்தியென்றொரு விசேஷமில்லையென ப்ரதிவாதத்தில் கூறப்பட்டது. அன்றியும்; உபாயத்வ புருஷகாரத்வ நிரூபக வசனங்கள் அந்யாந்யோபாயகங்களென்பது ஸைத்தாந்திகம். உபாயத்வமே பிராட்டிக்குள்ளது, புருஷகாரத்வமில்லையென்பதும் ஸாத்ராவேஸம்மதம். இவையெல்லாம் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாபாஷ்யாதி கோஸஸம்ஸ்தவத்தோடே ஸ்ரீமாந்வயாவத்தானுண்டானவை. ஆகையால் ‹ பூர்வாபராயத்ரீஸூக்தி வாராஹப்ரமில்லாதவர்களுடைய வார்த்தையாமித்தனை போக்கி ஸாராஸார விவேகஜ்ஞர்களுடைய பேச்சன்று ’ என்றெழுதினது தனக்கே ப்ரதிஜ்ஞைபோல் ஸித்தது. பின்னும் (எசு) வது பக்கத்தில் ‹ பிராட்டிக்கும் ஜகத்காரண ஸாமர்த்யமுண்டெனில்; அப்பொழுது ‹ ஸ்வாஶ்ரிதாநாம் ’ என்ற ஸ்தோத்ரஶாஸ்த்ரவாக்யங்களுக்கு ஏ

ப்ராணாந் ந்யாவர்த்ய ஸாஹஸிக்ரும்’ என்றெழுதினர். இதற்கும் வர்ண்யமே ஸமர்த்தமும் உத்தரம். ஆகிலுமிங்கொருதரம் ஸாதரிப்பதுயாதெனில்; ஸ்ரீஸூக்தபாஷ்யத்தில் ‘ப்ராப்தாநாம் க்ருதே ததீஷ்டஸித்த்யர்த்தம் தத்ஸம்ப்ரதாயாநுஸாரேண ஹாஸ: !’ என்றும் ‘ஸர்வம் யோஜநார்த்த’ — ப்ராப்தாநாம் ‘வதந்தி வைஷம்யமாஸ்ரு தி’ வர்ணவர்த்தாநாம் ப்ரஹ்மாதீநாம் ஸ்த்ரீநாமதி த்ருஷ்டம்: । ஜகத்ஸ்வ ஜந்ம யச்சாக்ருதேர் லமதி தத்த்வாயவிஶேஷவிஷய: । ஸர்வம் ஸம்ஸாரவிமோசகம்...... கர்மணோ க்ஷேத்ர யதாதயநாதி ஆராத்யந்த । ஸ்ரீஜாநகக்தி ஸித்தேஷாம் ஜகத்ஸம்ஹாரேண ஸ்ருஷ்ட்யாதே: ஸ்ரீபக்த ஸர்வாந்தர ஸம்வநாய ॥ ப்ராப்தாநாமேவ ந்யாய’ தத்த்வம் கிம்வர்ணநீதிவாதிவேதம் ॥’ என்றும், ‘நஹி ஜகத்காரணம் ஸர்வாஸ்ரீவ்யாநாம் ஸர்வாநாம் ஜகத்வ்யாபாரேஶ்வரக்தி: கிம் நஸ்ஸ்வாஹ்யதே?’ என்றுதுடங்கி ‘கதோ ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஜகதோ கர்த்ரு ஜகத்வ்யாபாரவிஸ்ர்ஜதியேவம், ததாபி தவஸர்வஶக்தி ஞஜத்ருஷ்டித ஸர்வஶக்திகாநந்தேந ஸேஶ்வரஸ்ய ஸ்வஶ்ரூதிஸூக்திஷ்வபி வரஸ்ஸர்வவிலக்ஷணாமேதவ்யாஸ, ‘ஜாஸ்ஸ்ரீவயோ மோக்ஷம்’ இத்யாதி ந்யாயாச்ச’ என்றுவிஸ்தரித்து முடிவில் ‘ஸர்வஜகத்வ்யாபார ஶக்திரஸ்தித்வாத்தி ந்யாஸ்தித்வமேக்ஷைவிந விசாராஹ: । நஹிகர்மாநாம் ஸர்வஶக்திகா, கர்மாதீநஸ்வதத்த்வஸ்ய । ததஹாவேகயம் ‘பஹுஸ்யா’ இதிஸங்கல்ப ஶக்தி: । தயாவியஶக்திஸாதீந ஸ்ருஷ்டவ்யா விஸ்ருஷ்டவ்யா । தயேவ நித்யநாஶி ॥ உக்தம்ஹிஶேஷே கர்தவ்யாவ்யாநே ஸாதிஶய ஸர்வ ஸர்வாணாநித்யவ்யாவ்ருத்தாஜதி । கர்தாயயோக்தஸ்வாய: ॥’ என்றருளிச்செய்தார். இங்கு ப்ராப்தாநா மென்றதற்கு நித்யரென்றல்லாதே ஜகத்பாவமாகவும் ஞாநஸ்வயங்களான ஹிரண்யகர்ப்பாதி வஶாமிகாஸி வர்ணவிஷயமாகவும் வ்யாக்யாநித்து, இவைகளே ஸங்கஸமென்றும் மற்ற நித்யர்கள் பரமாய்ப்பண்ணுமது இங்கு கல்பிதமென்றும் திருவுள்ளம்

பற்றி வ்யாவ்ருத்தித்ததே யிவ்வாக்யங்களின் ஸாரதமாம்சம். இவைகளைப்பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்வாபாவ ஸாதக ப்ரமாணவாக்யங்களென நமதன்பர் எழுதியது ஸ்வகல்பிதார்த்த ஸமர்த்தவாக்யதாத்பர்யமாம். ஏனெனில்; இங்கு பிராட்டியார் நித்யத்வ ஸ்வாதந்த்ர்ய ஸ்வரூபாதைதை யல்லவென்பது அவருடைய லோகாவதார ரஹஸ்யக்ரியாலேயே ஸித்திப்பதால் பிராட்டியாரையிவர்களோடு கூட்டி "இவ்விதம் பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்வ ஸாதனம் கொள்ளில் ஸ்ரீதேசிகாநுக்ருஹீத ஸ்தோத்ரபாஷ்ய விருத்தமென்றது போரப்பரிஹாஸநீயம். பிராட்டி தத்வத்தின் ஸர்வேச்வரத்வாதிகளை மேல் "ஸகலபுவநஸ்ருஷ்டி" என்று துடங்கி மூன்று ச்லோகங்களால் அருளிச்செய்யப்போகிறபடியால் அங்குள்ள விசேஷார்த்தங்களைக்கொண்டு தெளியவும். அன்றியும்; ஸர்வேச்வரத்வ நிரூபணார்த்தம் தத்விஷ்ணு மாகவே ஆரம்பித்ததால் பிராட்டியாரும் ஈச்வராவதார தத்வமே யெனவும் நிர்ணீதம். அங்கு "ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிவ்யாபாரஸம்பந்தம்" என்றுமருளிச்செய்தார். இதையொட்டி "ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரம்" என்று ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிச்ரரும் "யஸ்ய ப்ரஸாதாத் ப்ரமாணம்" என்று ஸ்ரீபட்டரும் அருளிச்செய்தார்கள். இந்த ச்லோகபாஷ்யத்திலும் "ஸர்வலோகஸ்ருஷ்ட்யாதி ஸர்வேச்வரத்வேந வ்யஞ்ஜிதஸ்ய பகவத ஸாம்ராஜ்யம் ஸ்வசக்திகஸ்யைவ த்ரிவிக்ரமாதிகே ஸகைதந்ய நிஸ்ஸம்பத்தி" என்றருளப்பட்ட சுவதாரிகையிலேயே ஸாம்ராஜ்யம் ஸ்வசக்தனுக்கே யென்று அங்கீகாரணம் பண்ணியருளினர். "ஸ்வைச்வர்யாதிவைபவ" என்ற த்விதீயச்லோகவிஷயம் முன்பே கூறப்பட்டது. "தயாஸஹாஸீநம்" என்ற த்ருதீயச்லோகபாஷ்யத்திலும் "தத்வேஷ்யாபி பகவத: ப்ரயாதாத்ம்யஸம்ஜநாய ஸஹாஸநம்" என்றருளிச்செய்தார். ஸஹயோக த்ருதீயாவிஷயம் முன்பே விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் ஸ்தோத்ரபாஷ்யரீத்யாபி பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்வமில்லை யென்னவொண்ணாது. ஸஹயோக விவக்ஷாப்ரதிவாதநாவஸரத்தில் பிராட்டிக்குமிவையுண்டெனவே கண்ணாவென வசன

ரோகிஹாஷ்யத்தில் ஸ்ரீதேசிகனால் ஸப்ரமாணமாய்க் கூறியரு ளப்பட்டதென முன்பே நம்மாலும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. பஹு ஸ்வந ஸாகஷ்ய ஸூத்ராதிகளோ பெருமானுக்கு «பஹூஸ்யாம் ப்ர ஜாயேய» என்று ஸ்ருதிப்ரமாணம் கூறுவதாலிங்கும் ஸந்நியோ கசிஷ்ட ந்யாயத்தால் பிராட்டியாருக்குமது உண்டாகக்கூடுமாகை யால், இதுகொண்டு ஜீவத்வமென்றது ஸ்ரீஹாஷ்யகாரசாதகவாக்ய வ்யாக்யாநஸாவதாரத்தாலேயாம். இவ்வாறுமுமுன்பே «யதொ வாஇமாநி, விசேஷஸ்காரமாத்ருபதம்» என்ற ஸந்தர்ப்பவ்யாக்யா நாவஸரத்தில் பரக்க ஆக்ஷேபித்ததன்மேல் ஸமாதிக்கப்பட்ட து. «ஆகையிதனால் உபாஸ்யத்வோபாயத்வ நிரூபாதிக ஜகத் காரணத்வாதியாய் பரஸாக பர்ஸாஸமானவைகளில்லை» என் றடிக்கினவைகளும் சடக்கெனப் படுத்துப்போயின. இப்படி ஹேயமான த்ரிவித சேதநவர்க்கத்தில் கூட்டக்கூடாதென்ற லோகாசார்யவாக்யமுமறியாத நமதன்பரோடு போராடுவதிங்கு மிகவும் கஷ்டம். «தேவதேவதிவ்யமஹிஷீம்» என்றல்லவோ ஸ்ரீஹாஷ்யகாரர் அருளிச்செயல். த்வ்யர்த்ஸாரப்ரவமிருவருக்கு முண்டென்றல்லவோ லோகாசார்யவாக்யம். அதனது ஸந்தர்ப்ப த்தில் விசேஷணத்வத்தை கண்டகண்டங் நிவர்த்திஹானமில்லா தேயொத்த நமதன்பர் விசேஷணத்வாதத்தால் பிராட்டிக்கு உபாயஸரீரத்திலநயம் சுஸம்ஹாவிதமென்றார். அதைப்பற்றி சிற்சில ந்யாயங்களையுமெழுதினார். இந்த ஆசார்ய ஹங்களெல் லாம் ஸவேவங்களான வுஹயவணங்களிலும் தாத்பர்யமாகவே செ ல்லுமாகையால் தோஷமாணங்கள் உஹயதஸமம். ஆகையால் உஹயசேஷித்வாம்சீகாகார பக்ஷத்திலும் பரிஹார்யதோஷம் ஸம்ஹாவிதமே. பாரார்த்திகாரத்வத்தையாவது, பதிவ்ராதா மாத்யத்தையாவது, பதிவ்ரதாந்யத்தையாவது ஏற்காதவர்களி டம் «நராணாமயநமிதி நாராயணபதம்» இத்யாதிகள் பாய கங்களென்று பரிஷ்வகம் செய்தால் ஸமஞ்ஜஸமாகுமேயொ ழிய, ஸ்வஸ்வபக்ஷிகளுக்கு பாயகலேஸமும் ஸம்ஹாவிதமன்று.

“பக்ரா யாஹாாஹ:, ஹஷெவஊத்ர கெஷாா:” என்ற கூகுஹங்களெல்லாம் ஹவஹாஹாாஹஹாவெ உவாயொவெப ஊமெஶயிலும், கிஷிஜ காஉஹாவெ, உவெபஊஶாவிரோயமும் ஹாாஹமாய் ஹாஹ விக்குமாதலால் விஶெஷணவிஷயஊஷணம் உஹயத்ர ஹமோகுமென யிங்கு தெளிவது. ‘ஊணீமவதி’ என்கிற விடத்தில் ஊணத்திற்கு மஉநயொமத்தை யில்லையாகில் ‘ஊணிநஊஷம்’ என்றபொழுது ஊணத்திற்குகவெதநகவாகஊவாகிகவபொமத்தை யெப்படிக்கூடும். ஆகையாலிந்த ந்யாயமும் கஹாமதம். ‘ஸீதாஉவாவாதிபஶா ராவவஹுஉஹாவத்தம்’ என்றபொழுது இங்குள்ள வகாரங்கள் ஹஉவயாயஹுவதிவாஊகங்களாதலால் கநெந்ாந்வெவெஶிஷுத்திற்குக்குறையில்லை. பிராட்டியில்லாத விடத்தில் விஹீஷணாஜி ஸம்ரக்ஷணமும், பெருமாளில்லாதவிடத்தில் ஸ்ரீஜடாஜிராக்ஷஸிகள் ஸம்ரக்ஷணமும் ஹஷியொம ஶிஷ ந்யாயத்தை ஊஜீகாரணம் செய்கின்றன. ஆனதுபற்றியே ‘யத்ரயத்ர ஹமவாநுவ்ரதெ, தத்ரதத்ர ஹமவத்ருவ்ருகெவ । யத்ரயத்ர ஹமவத்ருவ்ருதெ, தத்ரதத்ர ஹமவாநுவ்ருகுஷவ ॥’ என்று கொள்வது, ஹஜ்ஜந்யாயாநுமூஹீத ஹதம்வஊாயஹிஜமான வமவிஶெஷம். மேலும்; ‘தயொஜமுமாஹதஃ வாஊாநாஜாாஜீவஉாயவி’” என்றெழுதி வாணாநு என்றிருக்கவேண்டுமென்று காட்டினது மிகவும் விஆஊவஹாஸமென்று ஸ்ரீஉஷெஶிக ஜிவ்யஸூக்கியால் முன்பே காண்பிக்கப்பட்டது. ஆகிலுமிங்கு கூறுவதுயாதெனில்; தயொஃ என்றது ஜிவவநமாதலால் ஜிகவ விவக்ஷையால் கூறியது பற்றி, வக்கிஅயங்களை வயகாரம் செய்ததாய் கமீகாிக்கவேணும். ஆதலாலேயே தயொஶரணாநு என்று வஹுவவநம் வயாகும். ‘ஸ்ரீஉனாராயணவாணள’ என்றபொழுதோ, விஶெஷணவஹுவஊ கஉயாாயனுய் நாராயணனை வயாநித்தது. இதுபோலவேயுள்ள ‘முரொஹஹாாஹ நிவீஷ்வாஊள’ என்ற உஹாகவி வயொமத்தாலும் தெளிவது. அன்றியும் வஹாவஹாவான்களைப்போலேயுள்ள ஸூவெவயாகு

வேதநார்த்வ விஶேஷணத்தை, வ்யக்தமாயுள்ள வேதநா வேதநங்களோடு சேர்த்து பாதகம் சொன்னதும் ‘ ஸாமாந்ய ஸம்பந்தே, நிதராநுவ்ருத்தே, நவ்யாப்தே, வ்யாவ ருத்தி ஸம்ஶேஷாத்.’ இத்யாதி ப்ரமாணவசநங்களுடைய ய தார்த்தான தத்பர்யபோதநாஸாமர்த்யமிலென்று கொள்ளவே ண்டுவது உசிதம். ‘ ஸாமாந்யஸம்பந்தி’ என்றதற்கு வர்த்த ஶ்லோகவார்த்திகத்தில் ‘ஸ்வஸம்பந்தாதி, விஷயாந்தரஸம்ப்ரவர்த்த ஸ்ய’ என்று வ்யாக்யாநமருளிச்செய்யப்பட்டது.

ஸாரதீபிகாதி வ்யாக்யாதாக்களுடைய வாக்யங்களெல்லாம் உத்கர்ஷதரத்வின் ஸர்வஸாஹித்யத்தை பாதிக்காதென்னு மிடம்முன்பே சொன்னோமாகையாலதையிங்குங்கண்டுகொள்வது. ஸாமாந்யமாய், ஸத்யவிஷயாநந்தமான வ்யாக்யாநமெல்லா முகாஷ்யமென்பது ஶூன்யவாதிக ஸம்பவிரோதம். ப்ராசீந க்ருதமென்றாலோ ப்ராசீநப்ராஜ்ஞக்ருதமான ஶங்கரபாஷ்யத் திலுமிப்ரஸங்கம் வரும். ஆகையால் ஸாரதீபிகாகார வ்யா க்யாநம் உத்கர்ஷத்வஸித்த்ய பாதகமாகாது.

மேலும்; ஶேஷத்வஜ்ஞாநாதிகளில்லாதே ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபத்திக்கமாட்டாதாகையாலும், ‘‘பஶுபஶ்வஸ்ஸ்வத்வ’’ என்று ஶேஷத்வஜ்ஞாநத்திற்கு ஸஹகாரிதாயிகாரணங்களான பஶுபக்ஷிகளுக்கும், ஜ்ஞாதாவான வாவாயத்து ப்ரதிபத்திக்கக் கூடுமாகையாலும் ஸ்வரூபகார ப்ரதிபத்தியை ஶேஷத்வஜ்ஞாநஹீ நமன்று. அதாவது; ப்ரதிபத்திதாவிற்கு தத்தத்ஸம்பந்தஶே ஷத்வஜ்ஞாநமான ப்ரதிபத்தியைக்கிழிதலுண்டாகாதென்பது. அன் றியும் ஸவேதநத்தை யின்னவிதமென்றறியாதே ஸர்வஜ்ஞ விராடமென்றெழுதிவைத்துக்கொண்ட வ்யக்திக்கே ஶே ஷியின் வஸ்துவாய் ஸத வஶேஷத்வ விஶிஷ்டமாயுள்ள வேத னனுகும் தன்னை ஶேஷிக்கு ஸமர்ப்பிக்க அஞ்சித் தனக்கேயெ னத்வதீமிருத்தலால் உத்கர்ஷம் வ்யஸநிக்கும். இங்கு ஸம ர்பணம் ரக்ஷ்யத்வேந கூறும் ப்ரதிபத்நாரூபம். இப்ப்ரா ர்த்தனை யிவருக்கு ஸர்வஜ்ஞவிராடமெஸ. ஆனதாலிப்ப்ரார்த்

நாதிகளை யங்கீகரித்து உடீஶ்வரர் பேசினது முற்றிலும் ஸ்வ தாநஷ்ஜ்ஞதாஉடுமும். வ்யதிவஙயிபாலுல் நாஸ்திக்யஉடுமும். ஆகயிரண்டு வழியாலும் ஸ்வரூபவஹாநிகரமாயிற்று. ஆகையால் ஹரஸ்வீகார வ்யாயடூணையென்றும், ஶேஷத்வாநு ஸஂயாநமெ ன்றும், பிராட்டிக்கு உவாயஶரீரத்திலஙபமில்லையென்றுமித்யா திவ்யதிவக்ஷி மவிதங்களெல்லாம் வ்யதிவக்ஷிமின் ஸ்வரூபவ த்திற்கு ஏதாவதோர் யொமூதாவாதகமான ஊஹமுண்டோ வென உஸ்யஸரே ஆலோசிக்கக்கடவர்.

இங்ஙனமிருக்க ஸ்ரீதத்வவிஜ்ஞாந கதடூாவான ஸாக்ஷாக ஸாதிபேரில் பாய்ந்து ஸ்வாணித்யவ்யாவநோத்த்தால், தானி துவரையில் ஶ்ருதிந்யாயாவெதங்களான வாக்யங்களை 'யெழுதி னதுபோக, அவரே தமது வாணித்ய வ்யாவநாயடூமாக வெழு தினரெனவும், அவைகள் தன்னால் மிரஸ்தங்களெனவும் எழுதி னது ஸ்வதாஷிவிவெஶ வஶீக்ருத உதியின் மதிவிஶேஷம்.

இப்படி கூ௦. வாடிங்களால் ஶ்வதவதுங்களை க்ருஷ்வ ணடூமாக்கியதும்போராதே வடுவடூவக்ஷாஹரமென்று சிலவா க்யங்களையெழுதி அவைகளையும் வணித்ததாக (க௦அ) வதுவா டம் வரைமுல் ஆகப்பதினெட்டு வாடிங்கள் நிரம்பவும் சிலவரி களை யெழுதினர். அவையாவன;— கூங-வது வாடித்தில் ' ஶ ரணஶப்தம் விஶேஷ்யத்திற்போல் தஶிஶேஷணத்திலும் உ வாயகுஷஸாவஂயத்தை பொயிக்கமாட்டாது.' என்றெழுதின தும் கூஙஷிதம். ஏனெனில்;— இங்கு ஶரணஶப்தம் ரக்ஷகமெ ன்றபொருளை யுடையது. ஈதெதெனில்; 'வரணள' என்றதிரு வடிகள். ஆகையால் ஶரணமென்றதற்கு ஸாக்ஷாதிவிஶேஷ்யம் வரணள என்றுனதால் கெவஙவரணஉாத்த்திற்கு ரக்ஷணஉஸா ஹாவிதமாவதுபற்றி அந்த வரணஆரா ' மரொஸ்ஹாரஸ்ய நிவீய்வாதள' என்றதுபோல் ஸஹாரணை நாராயணனையும் கஷித்தது. அப்பொழுது ஸாஉநாயிகாரணம் உஷயத்துஸ மாதுபற்றி ஶரணஞுக்கும் ஶரணெய்க்கும் ஶப்தம் பொ ஜ்யமாகக்குறையில்லை. ந்யாயமிப்படியிருக்கையில் ஸஂஜ்ஞத்

தால் ஶரணஶப்தத்திற்கு நாராயணஶப்தத்தை ஸாக்ஷாத்விஶேஷ்யமாக நினைத்து ஶ்ரீஶப்தத்திற்கு அந்யாயார்த்தைக் கல்பித்தவாதீஶ்வரர் தம் பூர்வபக்ஷமின்னதென்றும் தமதத்யஸாத்யார்த்தமின்னதென்று மிவைகளிலுள்ள குணதோஷங்களை யறியாதே ஶ்ரீஶப்தத்திலுள்ள ரக்ஷகத்வத்தையே வாதநாவி ஶரணஶப்தம் அநாவஹிக்கிறதென்று சொல்லுதல் கூடாதென்று பரிஹஸிக்கவந்ததும், அப்படியானால் தமதிஷ்டத்திற்குக் குறையில்லையென்றதும் ‘வித்யுஷ்ஸாயாஶ்சாதி ஸம்ஹவேதா வித்யுத்தா’ என்றதுபோல் அப்பொழுதுதா னாகக்கூடும். தானாகத்தனது ஶப்தத்தில்கண்ட தன்ராஜத்வத்தை ஜாக்ரத்திலும் ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு தத்தாநுகுணமாக ஜநர்களை நியமநாதிகள் செய்வதுபோல் ஸாதிஷ்யமான தமதர்த்தத்தை ப்ரதிவாதியில்லாதே தாமே ஜயித்ததாகவெண்ணி, அதன்பேரில் பிராட்டிக்குஸர்வரக்ஷகத்வமொப்பில்; அகாரவாச்யத்வம்வரும், நிரூபாயிகஶேஷித்வ நியந்த்ருத்வங்கள்வரும், அசாரகாரக்ஷகத்வம்வருமித்யாதிவாக்யங்களால் ஸதர்த்தஸம்பாவனைகளை விபரீதமாக நினைத்து தூஷித்தார். இவைகளும் நேரல்ல. ஏனெனில்; பூர்வாஷகாரதாராஸதாரகாரக்ஷகத்வமுண்டென்பதுமுன்பேகூறப்பட்டது. விஶேஷணதாரா அதாரகாரக்ஷகத்வம் உண்டென்பதும் உக்தவாக்யார்த்தால் ஸத்தஸித்தம். ஆக உபயதாரா ரக்ஷகத்வமிப்பிராட்டியாருக்கு ஸாமர்த்தமென்பதில் வசநபலத்தாலும் தத்தாநுகுணந்யாயபலத்தாலும் விரோதலேஶமுமில்லை. ஆகையால் ‚‚பூர்வாஷகார தாராரக்ஷகத்வ விஶிஷ்ட லக்ஷ்மீவைஶிஷ்ட்யம் ப்ரத்யபோஜ்யம்.’’ என்றது க்லிஷ்டகல்பநம். ஸாரஸார்த்தத்திற்குப் பாதகமில்லாததால் ஶ்ரேஷ்டார்த்தார்த்தமேவிவக்ஷிதவ்யம். ‚‚ஆகையால் ‚‚ஸுகாரிணஸ்தா விஜ்ஞாநம்’’ இத்யாதி விரோதமில்லை’ ஶ்ரீகுணரத்நகோஶாதி விரோதமில்லை இத்யாதி வாதீஶ்வரர் பணிப்பால், ஸ்வதஃ பூர்வாசார்யஸூக்திகள் தம் மதத்திற்கு விரோதங்களென்றும், தாமிப்பொழுது பணித்தநவீன பரிஷ்காரக

ரத்தால் ஶாதரும் "விதந்துஷஸாயாஸ்ஸாநீ" என்றபடி விரா
ஜங்களல்லவென்றும் ப்ரகாஸமாயின.

மேலும், கள-வது பாடத்தில் 'ஸாவாயாஜோதர' என்று
தொடங்கிய சிலவரிகளால் உபலக்ஷணகுவத்திற்கு ப்ரயோஜநத்தை
யாஸங்கித்து ஸாஸ்தீஷீக்கத்தால் கப்ருயுக்திஜமான வஸ்துக்களிடமும்
இந்தவுபலக்ஷணஸ்வலக்ஷணம் கூடுமென்றார் இது 'ப்ரஹஷ்ர
ஞாநுபெவிதா' என்ற பாஷ்யஸூக்திகம் போலும், 'நிவெஸ்ர
யாஸந்தாவபம்' என்று ப்ரவாரம் பண்ணிவைத்த ராஜவாக்யம்
போலும் மிகவும் ஸாவஸாவதம். அன்றியுமிதன் ஶப்தமாய்
ஞானவிஞ ஹாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணகுவஸ்ஜெவந்து கவவஸான
த்தில் பரஹ்யகாஷ்யஷிமதத்தில் பாதம் ஸாஹாயமாம். அ
ங்ஙனன்றிக்கே யதா ஶ்ருதமானவயுடும் குநயுடாவஹமன்று.
அல்லாதும்,—'ப்ரதஜுடநாஜிவிஜ ராவஸாவெவெஜ்யவி பலஶாதாமி!
கவெதநவஜீஞாஶெஶ்ருதநது விஶேஷணம்' ॥ என்றதால் ஞான
விஞஹாதிகளைப்போல் வெதநாஞவமான இவ்விசேஷணமும்
நித்யநவாயமாயும், குதணவ யஶுயடீடு போல் குப்ருயுக்தி
மாயுமிருப்பதால் பிரித்துக்கூறியது, குஸாமதம். மேலும்;—
'குஜடும்ஹரமாவொ: பாகாயவாஜடும் ஸீஜாயமொவயெக' என்றது
போல், உத்தரவணத்திலுள்ள ஸ்ரீஹஸ்வத்தை ஶாதரும் தகுதா
வொகமாராஶதப்படியொத்து, ஸாநாயிகலணயாய்ப்படிக்கப்
பட்ட பஞவடுவணஸ ஸ்ரீஹஸ்வாயடுத்தைத்தமது ஞாநாபணித்
தவிபரீதாயடுத்தில் தள்ளவேண்டிய ஜாராஸெபால் அப்படி
யாவது ப்ரவாஹத்தில் ப்ரக்ஷேபிக்கவஸிப்பது ஶோநாயடும்.
ஆகையால் உத்தரவணத்திற்கு யாதர்யஞாண ஷொஷாநுதர
வடுவநமோ, உஸபநிவடுவநீமோ அவையெல்லாம் பஞவடுவண
ஸ ஸ்ரீஹஸ்வத்திற்கும் தாத்யமேயாகும்.

மேலும், 'ஶதாவ' ப்ரத்யம் இங்கு ப்ரதெகமாய் ஜ
த்யொமத்தையே கூறுவதால் ஸ்ரீஸ்வத்தால் பாஞஷகாரகத்
த்தையும், ஶதப்பால் நித்யநவாயகுத்தையும், நிவடுஹிக்கத்
தட்டில்லை. ஆதலால் 'ஶதாவ' ஶஷ்த்திலிருந்து கொண்டு

நாராயணனோடு ஸ்ரீக்குள்ள நித்யயோகத்தை உறப்பிக்கின்றது. அதாவது; உபயர்களுக்கு முள்ளவைஶிஷ்ட்யஉத்ஸ்ரீக்ஷணஸாவ நமேஹதமகமென்றபடி. இவ்வயுத்திற்கு 'நித்யாநபாயாம்' என்ற ஸ்ரீபட்டர் ஸ்ரீஸூக்திஉமும். அன்றியும், ஸாஸ்கரனை ஸாஸ் ஸானது சுதிஸயிப்பிக்குமதுபோல் 'ஸ்வாம்ஸாஸ்யாம் வைஸாயஉமவரி' என்றபடி எம்பெருமானைப்பிராட்டியார் சுதிஸயிப்பிக் கைக்கும் விரோதமில்லை. இந்த நித்யயோமாயுத்திலுள்ள தத்ப்வத்யத்தைப்பற்றி ஸ்ரீதேஶிகனும் ஸவ்யக்திஸ்வஸ்து விற்கு ஸ்ரீஶா என்று ஶ்வஸீயவ்யக்த்யஸாபேக்ஷமாக ஸாஶா நாயிகாரண்யம் கூடுமோவென்றும், வ்யக்திஸமாகிய 'ஸீதிஸ்ஸ்ரீ வஷ்ட நாரீணாம்' என்றும், பூவில்வாழ்மகளாய்' என்றும், ஶ்வ ஸீயவ்யக்த்யநிரபேக்ஷமாக ஸாஶாநாயிகாரண்யங்கூடுமோ வெ ன்றும் சிலர் சொல்லும் வெயாக்ஷங்களிரண்டும் ஶஷங்கள். எங் ஙனமெனில், 'தத்ரணஸாரஸ்வாத்தத்வ்யபதேஶ: ப்ராஜ்ஞவஸ' என்கிற ந்யாயத்தால் ஜ்ஞாநமேணதைதயிட்டு ஆத்மாவைஜ்ஞாந மென்றுசொல்லலாயிருக்கச்செய்தே 'ஜ்ஞாநவாநு' என்றுஶ்வஸீய வ்யத்யாங்கிதமாகவும், ஸாஶாநாயிகாரண்ய முண்டாகிறுப்போ லேயிங்குங்குறையில்லை. ஆகையால் ஶ்வஸீயவ்யத்யஶாத்தை க்கொண்டு வ்யக்திஸமென்றுநிரூபிக்கப்போகாது. 'நாரவதிரே வஷவெயோகா:' உதாஹரிகளிற் போலே விவக்ஷாஶரம் ஸம்ஸா விதமான விடத்திலிவ்வ்யத்யமில்லாத ஸாஶாநாயிகாரண்யஶாத் த்தைக்கொண்டுவ்யக்திஸமென்றெண்ணவுமொண்ணாது. இங்கு உபாயஉவேஶயிலும் ஸமஉவேஶயிலும வ்யஶணங்கள் நித்ய யோமத்தைச்சொல்லுகையாலும் பிரிவற்றபடிசொல்லிற்றாயிற்று" என்றருளிச்செய்தார். ஆனதாலிங்குள்ள ஶதமவவ்யத்யம் நித்யயோமத்தையேகூறுவதென்பதுவோகாவாயர் ரஹஸ்யப்ப டிக்கும் நிஸ்ஸம்ஶயம். ஆனபின்பு 'ஶாவாயாம்வஜ:' உதாஹரி வக்ஷணொஉாஹரணங்களைக் கொண்டு வ்யக்காக்குவது வி வக்ஷிதகத்யமல்ல. இப்படியே வேதமவஉத்தால் சுஶதவ்யா திக்கு நாராயணனையே சொல்லிற்றென்பது, வ்யாயாந்யாஸி

ப்ராயத்தால் பதிஜோத்வ்யபதேஶமென்கைக்கு விஶேஷிதபா ஜ கமில்லை யென்றதும், நாந்யோபாயக்ஷணம்ஹவேத்' என்றதால் 'ஐத ராகாரங்களுக்கு ஸஹாயம்சொன்னதும், ''ஸாதஸ்யாஶ்ச விஶே ஷோzயம்'' என்றதற்கு ''ஸாதஸ்யா: கயஞ விஶேஷ:' என்ற ஸாரஸாரயத்தை விட்டு வகாரம்ஸமுச்சயார்த்தமல்லவென் றும், இவ்வர்த்தம் ஸ்வக்ருதமென்றும், 'ஜஸாதஸ்யாஶ்ச, ஐஜள விஶேஷள; உபாயத்வப்ரஷகாரத்வாப்யாம் வ்யதிரிக்தய ஜூள' என்று பபூவஷிதம்' என்றபடி ஶ்லோகத்திலில்லாதபத ங்களை ஶாஸ்த்ரபாடமில்லாதே கூட்டியும் பதங்களை மாற் றியும் சிலவரிகளை யெழுதினதும், உபாயாகாரநிஷேதபரமா ன வாக்யங்களேயில்லாத திருக்குருகூர்பிரான் பிள்ளான் அருளி ச்செய்த ஆறாயிரப்படிமுழுமையும் தம்ஸித்தாந்தமாகிய உபாய த்வநிவாரணத்திற்கே ஸாதகமென்றெழுதினதும், ஸமிசீந மஶிஷ்டந்யாயமறியாதே 'ஸஹதேவத்யாதி வாக்யங்களிலுள்ள ஸவகாரத்தைக் கொண்டுபிராட்டியாருக்கு ரக்ஷகத்வமில்லை யெ ன்றெழுதியதும் (ப்ரஹ்மணிஸ்ரீநிவாஸே)' என்றுதுடங்கியதால் ஸாதநிதரஸூங்களிலுள்ள ப்ரஹ்மநாராயண பரஜேஶ்வராதி ஶப்தங்களையுடைய ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்திகளெல்லாம் 'தாவத்திஹரிநா ஜநி' என்றதுபோல் உபக்ரமோபாத்த ஸ்ரீஸாஹித்யப்ரயோகத் தால்ஸ்ரீவிஶிஷ்டநாராயணபரமென்றறியாதுஸ்ரீபாஷ்யத்தில்பிரா ட்டிக்குஉபாயத்வஸூசகவாக்யங்களில்லையென்றெழுதியதும் ஆ கயிவைகளெல்லா மிதுவரையில் ஸ்பஷ்டமாய் யாருமறியாதே ஸூக்ஷ மமாய் அறிந்திருந்தவர்களுக்கும், ஶேஷவிஷயவிஷயமாக ஸ்ரீஸமஹத்ராஜாநுஜஸித்தாந்தத்திற்கு ஸூக்ஷ்மமாக விரோதமும் கேவலஸ்வரூபஹஸ்கிதராக்ருதமுமென்றுதெளிவாய்த் தெறிந்து கொள்ள ஸௌகரமான வோர்வழியாயிற்று.

மேலும்;— இவ்வன்பர் பரஸ்கந்தால்வசநஹஸ்தபிணைத்ரி ஜாமவெமுதலிய பரஸ்கங்களும் கூட எல்லோருக்கும் பூர்வ பூர்வாசார்யவிரோதவாக்யஜடிலமாயுள்ள வோர் கயார்த்த பாஷ்ய கங்களெனவு மறியலாயின.

இவ்விதம் ஸாக்ஷாத்பாஷ்யகாரநிஜஸர்வஸ்வம் முடிந்த தால் ஸ்ரீநிகமாந்ததேசிகனிவர் ஸாதாரணவசனத்திற்காக ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரமருளிச் செய்தாரென் றெழுதினதை ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டஸஜ்ஜனங்கள் கிஞ்சித்தும் விஸ்வஸிக்கவழியேயில்லை. அன்றியும் ஸம்ஸாரனுடைய ஸ்திதியின் அருமையைப்பற்றி ஆழ்வாரும் தத்வார்த்தாதிகளைக் கொண்டறிவதரிதென்ற கருத்துடன் 'இறை நிலையுணர்வரிது' என்றருளிச்செய்தபடியால் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளுக்கு ஸாஸ்த்ரத்தையே கைவிளக்காகவுடைய நமக்கு அந்த ஸாஸ்த்ரம் விதித்தபடியே ஸத்ஸம்ப்ரதாயம் பண்ணி நடக்கவேண்டுமென்றவிஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீஸ்வயாதிகாரத்தில் ஸம்ப்ரதாயவசனமாக 'தேவதாந்தரஸேஷு வர்ணாந்தரஸேஷு தேவவிநிர்ணயகஃ। பயிரம்பவதேவாத்ர பக்ஷ்யதவ்யம்ஹி தேக்ஷிணா' என்று கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ர ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகனுமருளிச்செய்தார். 'ஆசார்யாஸ்ரீநோஹவ' ஐத்ராதிகளும்; தேஹதாஸகனாகாதே ஆசார்யன் உபதேசிக்கும் அர்த்தத்தில் மஹாவிஸ்வாஸத்தோடு கூடியவிருக்கில்வரமே மோக்ஷப்ராப்திக்கு ஸிஷ்யன் ஸாதியனாவானென்றகருத்துக்கொண்டவை. இதைவிட்டு வ்யர்த்தமான கல்பனைகளைக்கொண்டு ப்ராமாணிகார்த்தத்தை திரஸ்காரம் செய்வது ஆஸ்திகக்ருத்யமன்றென் றுமிடம் பண்டிதர்ஸாஹஸ்ரதவவந ஸித்தம். பின்னும் ஆஹ்ரஞப ஜ்ஞாதவ்யக்கனுடைய கொட்டங்களெல்லாம் பண்டிதாசார்யரால் ப்ரக்ஷீணாத்யர்த்தஸம்ஸிக்ஷை யென்னும் க்ரந்தத்தில் விஸ்தரேணஸ்பஷ்டீக்ருதங்கள். அது அப்பொழுதிய வநாதர்ஸ்ய விவக்ஷிகளுக் கென்றுமிது உதாஸீநவநாஸர்களுக்கென் றும் ப்ரஸித்தமானவை. அதையன்பர்கண்டிருந்தாலும், கேட்டிருந்தாலும் ஸ்ரீதத்வப்ரகாஸிகெயெழுதார்போலும். அல்லாதுமிவர் ஜ்ஞாநவான ஸ்ரீஸௌலக்ஷண ஸந்நிக்கும் பரமாசார்யனான ஸ்ரீதொட்டயாசார்யருடைய ஸ்வஹஸ்தஸிஷ்யரான ஸ்ரீநிவாஸாசார்யரால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீபாஷ்யார்த்தவிவரண ரூபமான தத்வ்ரீகாவ்யக்ரந்தத்திலும், கணரவெண ஸ்ரீக்கு உபாயகும்

ஸம்ப்ரதாயஸித்தமெனக் காண்கலாம். இந்த ஸ்ரீதொட்டயாசா ர்யர் ஸ்ரீநிகமாந்ததேஶிகஸ்வாவதாரமென்று ஸ்ரீதத்வப்ரகாஶி கையின் முகவுரையே காட்டுகின்றது. ஆனதுப்பற்றி நமதன்ப ருக்கு ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகப்ரதிஷ்டிதஸம்ப்ரதாயமே ஆதரணீ யமாக வேண்டியிருக்கஇதை விட்டு தொட்டாசார்யரஹஸ்ய த த்ரயாநாதிஸித்தமான அவஸித்தாந்தத்திற்கும் பரபரஹிம்ஸா பரபாராவஸ்யாக்ய த விவிதங்களுக்கும் ஸ்ரீதேஶிகதிவ்யஸூ க்திகளை நபநம் பண்ணுவதற்குப் புறப்பட்டது அநாவஶ்யகமே யாம். ந்யாயமிப்படியிருக்கச் செய்தே கேவலவைஷ்ணவ யாரண பக்ஷபாதத்தால் தாம் தாம் தம்முடைய ஜந்மஸித்தஸம்ப்ர தாயமான ஸ்ரீதேஶிகாநுக்ருஹீதஸம்ப்ரதாயத்தைமறந்ததும், ப்ர திஷ்டமாயெழுதவாரம்பித்ததும் போராதே ஸாரஸாரம்பவெ யின்னதே ஸ்ராவ்யமென்று நிர்ணயிக்கச்செய்தே ஸ்ரீதேஶிகனைம றந்ததும் அதிவிஸ்மயகரம். ஆகையாலும் ஸ்ரீநிவாஸருடைய வா க்யங்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பார்க்கிலுமிவரை ஸ்ரீதேஶிகத்வி ட்டென்றும், ஸ்ரீதேஶிக பக்ஷபாதியன்றென்றும் கூறக்கூசா ர்கள். ஆகையா லிவர் எழுதிய ஸ்ரீதத்வப்ரகாஶிகையிலுள்ள கஉஅ-வது பக்கத்தில் காணும் தொட்டாசார்ய ஸ்ரீஶைலநாத பரமேஶிக' என்ற வடுக்கிற்பட்ட தொட்டாசார்யப்ரஸ்ருதிகள ன வாக்யஜாலகாநுஶ்ருஷ்டிகளின் ஸித்தாந்தம் அவஸித்தாந்தமல்லா தே ஸாஸித்தாந்தமாகாது. ஆனபின்பு ஸ்ரீவரதகாரஸ்வாமி ஸ்வாமி ஸம்ப்ரதாயங்களாகிற திருவஷ்டாக்ஷர த்வய சரமஶ்லோகம் போன்றவேதத்ரயஸாரங்களான மூன்று ஸம்ப்ரதாயங்களும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகாசார்யர்களும்,இவர்களருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளுமே ஸாத்விகஉத்தமங்களாய், ஸாரபூதஜீவ்யங்களா ய் விஶதவிஶேஷிதங்களாய்,ஸ்ரீஸம்ப்ரதாயஸாநுஜஸித்தாந்தாநுகுண ங்களாய்,அதஏவஸம்ப்ரதாயவிஶேஷிதங்களாய்,ஸர்வ்யஹைவப்ராவித்க்குஹே தா ஹஸ்திதங்களாய், மிகவும் சிறப்புள்ள வைகளாயுமுள்ளவை. அதிகம்பீரமான கம்பாஶாஸ்த்ரங்கள் போலும் அதிவஶீ கரங்களாயுமிருக்கும் அஸ்மத்ஸ்வபக்ஷ ஸம்ப்ரதாயத்திலுள்ள

வதிமஹிமாயுத ப்ரஹ்மஶக்திகளிலொன்றையாவது ஒருங்கே பொருவர் அபிகரிக்கவும்வனகஜநம்சநமென்றால், ஸகலராயதவி வஸீகரியாயுள்ளவோர் வசநஸம்ஷணமோ அதிமஹிமஸம்ப ஸம்மாயிருப்பது. அன்பாது இப்பணிப்பெல்லாம் வித்தக்ஷவா தமல்லாதே கேவலம் ஸ்வஸ்யபஸ்ய கேதவாக்ஷவாதிகவேவநோ தமாம். ஆனதால் ஶ்வாவாஸிகள் ஜ்ஞிஷித்து ஶெஶஷஷே தவவேஶம் செய்ய இனியவகாஶமே ஸம்ஹவியாது. ஶேஷ நொதிரவவஶனை வனுக்கு ஶ்ருதிக்ருமே அதாஹாவமாதலால் அதிகதிவபஹாயங்களுண்டாயினும், இதிஹாஸதஷஷிதமாயினும் ஶவணவணிக்கிற்கு கவைஷ்ணாவத்தையறிவதரிதாகு மாப்போ லவோயாம். ஆகயிவ்வளவால் வைதிகரிதிவிஶக்ஷணர் என்றஶ்லோ கத்தின் கருத்து ஸகலப்ரமாணங்களாலும், தசநவேதஸத் ந்யாயங்களாலும், வஶவராவாயரஷிதங்களாலும், ஆசாய வரம்பராகதாவிஷீஞாவாரங்களாலும், அவஶ்யமான வஶே காணவ்யவ்தியாலும், பெரியபிராட்டியாருக்குப் வாராஷகா ரிகா வாயகா வெயகவங்களாகிற மூன்றுகாரங்களு முன வெனவ்யகாஶிப்பிக்கலாயின. (கக)

இதி கவேஶாவெஶிஷ்ட்யாதஸம் வவணம் ॥

அத தத ஜ்ஞாதவிஶவாதாः ॥

ஶாக்தாவஜநந வெஷதவெஷிகஶோவெஶிஷ்ட்யவக்தயஶி, தத்விவேசக ஸாவாதஜாதவிஶம் கஶா ஸவொசதா ராः, வொகாவாயக்ருதம் ரஹஸ்யவிஶம் ஸ்ரீஹாஷ்ய தாஷ்யம் தத ஸந்தோஷவிதிர க்ஷணாயஹிக்ருதம் தஸ் வணநாயேதிவ॥ ॥கஉ॥

ஶாக்தாவஜந் வெதாதி ॥ ஸாகேதநாமாநுஜஶீஸ்வர ரால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாஶிகையின் அதிஶத்தில் ஶா

ஸாவஜநத்திற்காக ஸ்ரீவைஷ்ணவமானது ஸ்ரீநிகமாந்ததே-
சிகனால் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்றும், அது ஸர்வோபயோகா-
யுமென்றும், இதைக்கண்டு ஸாத்விகர் ப்ரவாதவ்ருத்தியால்
ஹ்ருஷிக்கப்போகாதென்றும் காண்கிறது. இவையெல்லாம்ப்ராய-
மாணலிதைப்போல் ஸாத்யஸாதனவாதமத வைஷம்யவாதங்க
ளையும், ஸத்யஸம்ப்ரதாய ப்ரத்யக்ஷாதி நிஷேதப்ரத்யயமான வா
தங்களையும் பரக்க ஸ்ரீவைஷ்ணவாதத்திற்கு முன்னந்த ப்ரதி
பக்ஷியைக்குறித்து அருளிச்செய்தாரென வாமொழிக்கு விஷய
ஞ் ஶாக்தர்களுடைய ஸர்வஜ்ஞநாமமெனக் கூடாமையால் ஸ்ரீ
வைஷ்ணவாதம்ஶாக்தஸர்வஜ்ஞநாமமென்றதும் ஸமஞ்ஜஸமல்
ல. ஆனால் உண்மையாதெனில்; ஜோகாசார்யரால் செய்யப்ப
ட்ட க்ஷுத்ரஶாஸ்த்ரங்கள் முழுமையும் ஸமஸ்த்ராநுஜ
ப்ரோக்த ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கிணங்காதுஸாம்ப்ரதாயிகமானதால்
அந்த ரஹஸ்யஸ்ப்ரஹங்களை வர்ணிப்பதற்காகவும், ஸாத்
ம்ருதமாய் ஸம்ப்ரதாயத்தின் நிலையை ரக்ஷிப்பதற்காகவுமே
ரே நிக்ஷேபரக்ஷாதி ஸாரஸாரங்களுமான ஸம்ப்ரதாயார்த்த
ப்ரதிவாதகஸ்ரீஸூக்திகளை யருளிச்செய்ததெனத் தெளியவும்.
ஜோகாசார்ய ரஹஸ்ய வழிகளெல்லாம் ஸம்ப்ரதாயாநுகூல
களல்லாதவையென்று முன்பே பலபல விடங்களிலும் ஸப்ரமா
ணமாய் உதாஹரிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரஸ்வவி
ஜோவாயஸாம்ப்ரதாய ப்ரஹாவரக்ஷா ப்ரஹாவவ்யவஸ்தாயிகா
ரங்களில் „சிலர், சிலர்” என்று பூர்வபக்ஷம் செய்யப்பட்ட
வைகளெல்லாம் ஜோகாசார்யரஹஸ்யங்கள் மேரிலேயே என்ப
து த்ருயஷாவஜோகநத்தால் விஶதமாகும். இவ்விதமாய் பூர்வ
பக்ஷீகரித்து ஸம்ப்ரதாயார்த்தை நிஷேதிம் செய்த
ருளியிருக்கச்செய்தேயே, கஶாஹிவாதப்ரவ்ருத்தியிலுங்கூட வெவ
ஶ்ரூஹாஸன் கூறுமாப்போல், ஸ்ரீதேஶிகஸூக்திகளும் நமக்கே
சாநுகூலமென்று தகவ்ருயாயிகாரம் துடங்கி சில்வயிகாரஸூ
க்ஷ்ங்களுக்கு ஸ்வஸம்பாநுகூலமாய் நயனம் பண்ணப்பார்ப்
பதும், ஓடுவில் அதுவும் மாட்டாமே எபாறுவதும், விஶேஷ

ஷ்ரீவைஷ்ணவஸமயிகளின் ஸம்கேதகரத்யம். ஆகையாலிறே ஸ்ரீநிவாஸரும் தமது வாதஸங்கத்தில் இவ்விதம ஸ்ரீதேசிகரை விஸ்தாரகாரராக வெழுதி வெளியிட்டார். ஸாதகப்ரவாதியின்ன தென்பதை ஸ்ரீதேசிகாநந்தஸூக்திவாதஸஹஸ்ரத்திலி னியாவது பார்த்துத்தெளியக்கடவர். இப்படி வாஸிவேதாந்தவிரோதமாய் எழுதிவெளியிட்ட ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகாமதவிஷயம் முழுமையும் நமதிந்த ஸ்ரீதத்வநிர்ணயத்தில் இவ்வளவேயும் ஸவிஸ்தாரணமாய் வம்ஸிக்கப்பட்டபடியால், ஸ்ரீதேசிகரு ஸ்ரீ ஸங்கிகள்தன்னயாய்வாஙங்களென்றுசில வாக்யங்களாற்கூறி, ஒடு வில்தனதநயாய்வாதிவாஷநமே யென்று ஒப்பி, அதை ஸாதவிஷபமென்றும் த்யஜித்து, ஆகிலும் ஸ்ரீதேசிகஸ்வாமிகளோ தேசிகாபிப்ராயங்களை விசார்யாபிகரணந்யாயப்படிஸமரஸப் படுத்தவேண்டுமென்றுமெழுதியதும் கஷ்டஸாக்ஷிஸாக்ஷிகஸ ம். ஆகையால் வாஸிவேதாந்தவிரோதமாய் ஸாதவஜாநவ ரமென்பதும் நிரஸ்தம். (கஉ)

ததஃ ஸம்ப்ரதாயமார்ஜநஸங்கோசகாரஸாவஸா
ஹிதநீத்யாஹாவாக: । தஷாவ்யாஹதைவ ஈதம்ஸ்ரீ
வைஷ்ணவம் ஜயதிஸ்ரீவம் வஹ்யஷ்ரஸ்யதேவ ॥கங॥

தத் உத்யாதி ॥ தஷநதரம் ஜோகாவாயரும் ஸ்ரீதேசிக ரால் வர்ணித்தருளப்பட்டதன்பேரில் அதற்கு ஈணநமாகவந்தன் பின் ஸாவீபமான யாதொரு ந்யாயமும் சுஷ்கமாய்ப்போனதால் யாதொருமாயமும் செய்யாமல் தஷிஷீவைஷ்யிலேயே வீற்றி ருக்க, அதுமுதல் அழகியஅந்தஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயம்வேறுப டாமலோரேவிதமாகக்காணப்பட்டதன்றோ. (கங)

அவ்விதமிருக்கினும் மாயாரம்பத்தில் நாம்கூறியபடி சிற் சிலர்;—

விஷ்ணோர்தமிரதஸ்யாயவஸஜோகாரஷிஹ்நஃவஸே,கா
ஈம்தாஸ்வஸவாஜபஸ்ய ஸததம யாஜ்யஷிஸஷிஸஸ்யே । ஷதா

த்ருக்ஷலஹ ப்ரப்ருஸிகாரணே யொயாநு ப்ரபஞ்யாநு ப
ஹாஸ்ருநயமாய ப்ரவிவஷூாஸ்ருஹ பஞ்ஜிகொ ப்ரயமாய
தெதெதஜஹவநு || ||கச||

எம்பெருமான் ஸந்நிதிகளுள் ஆழ்வார்களுக்கருளிய திவ்ய
ஷெஸிய ஸ்ஸ்திரங்களைத் தாங்கள் ஆக்ரமித்துக்கொள்ளவேண்டுமெ
ன்பதற்காகச் சிவசூலம் போன்ற குறியையுடையவர்களாய், அத
னாலேயே மிகவும் தாமஸப்ரக்ருதிகளாய்க்கொண்டு மற்றஸாமாந்யர்க்
களோடு எப்பொழுதும் வாக்யுத்தங்களால் கலஹம் செய்கின்
றனர். மேலுமிவ்விதமுள்ள கலஹத்தை ப்ரஸித்தபண்ணி வைப்பதி
ல்ஸாமர்த்தியங்களான பற்பலபுஸ்தகங்களை, தர்மமாகும்
வழியில் நடக்கப்பட்ட எந்த தர்மிஷ்டர் ஸாமர்த்யத்திற்காக ப்ர
கடனம் செய்தாரோ, அவையெல்லாமொடுவில் அவருக்கு ப்ரயோஜ
னங்களாகவாயின, ||கச||

ஸ்ரீஷொஜாவாயமுவமு ப்ரஹ்ருதி ஜாராவவெராக்ஷவவ
ப்ரஹாவொ, வெதாஞாவாயமு நாத: வரஜாராவரா
யமுஸ்ய வஸ்ருஞாஸ்ருவமா: | ஸ்ரீவெஅதாஞவக்ஷெ ப்ர
தித ஸநாயாஸ்ய கொஸாவவொகொ ஞாயமுஸ்ய ப்ர
ஸக்த்யா கஜதி விதத கொஸாவவொகொஹ்ய ஜீஷாஞ் ||கரு||

ஸ்ரீவொஜாவாயமுர் முதலிய ஜாராவசர்களால் ஸ்ரீவெஅ
தாஞாவாயமுரென்ற திருநாமத்தையுடையவரவாயமுஸ்ரேஷ்
டராகும் வர்களுடைய ப்ரஹாவமானது அருளிச்செய்யப்பட்டி
ருக்கின்றது. ஆகையால் அறிவில்லாத அவர்கள் அதை நோக்கக்
கடவர். மேலுமிவ்ப்ரதிவக்ஷிகளுக்கு அழகிய வெதாஞவிஷய
கவிவாதவிஷயத்தில் எதிர்த்தட்டான வதெஅதாதி வாதஸநா
யமுமாக இவ்வெதாஞாவாயமுருடையஸதஷிணீ முதலியவை
களான ஸ்ரீகொஸாவவொகநமும், ஸ்ரீதஞாயமுவிவார விஷய
த்திலோ ஸஜஹாப்ரதாய விராஜமான வாஹ்யஞாகஜதஷி தத
ப்ரதிநியத வாஹகாவவொகநமுமாம். ||கரு||

இவ்விதம் ஸ்வகோஷ்டீ நிவேஶ வஶீக்ருத சேதஸ்களான சிற்சிலர்;—

வேதாந்தாசார்யவர்யஸ்ய ஸம்ப்ரதாயேऽநபிஜ்ஞதா ।
யதி கேஶிஸ்ததா ஶ்ரீரங்கநாயகேऽநபிஜ்ஞதா ॥ ௧௬ ॥

ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யவர்யருக்கு ஸம்ப்ரதாயார்த்தஸம்ப்ரதாய விஷயத்தில் அநபிஜ்ஞதையுண்டெனக் கூறுவாரேல்; இவ்விதம் வேதாந்தாசார்யனென்ற திருநாமத்தை ப்ரஸாதித்தருளிய ஸர்வஜ்ஞனான ஸ்ரீரங்கநாயகனிடமே அவ்வநபிஜ்ஞதை கூறப்பட்டதாகும். ॥௧௬॥

ஜயதாம் காலஸ்ய தோஷாத் கலிவர்ஷக்ருதா ஸாமர்த்ய
ப்ரவேஶாத் ஸ்வயம்வராயிக்யாச்ச பாஷ்யாதிஷு க்ஷுத்ப்ரிய
யதிபாஷ்யக்ருந்நிக்ரஹாச்ச । தீவ்ரவைராக்யகந்தாவலீ
யதமதி தோவேதவக்த்ராயவக்ஷா ஸம்பந்த ஹண்யஶா
வாத்ஸல்யதிஹ்யதாம் நக்ஷத்ரே ரேவதீஷ்டதஷாம் ॥௧௭॥

இவ்விதம் க்ரூரதரமான காலத்தின் தோஷத்தாலும், மூவாயிரப்படி குருபரம்பரையிலும் ப்ரபந்நாம்ருதத்திலும் கூறியபடி கலிவர்ஷத்தில் ஜநித்து அக்கலிபுருஷனாற் செய்யப்பட்ட ஸாமர்த்யத்தில் ப்ரவேஶத்தாலும், ஸ்வயம்வராவாயிக்யத்தாலும், ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளான ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸ்ரீஸூக்திகளிலுள்ள ஶ்ருதப்ரகாஶ்யவ்யஞ்ஜநமஹத்வம் பாஷ்யார்த்த ப்ரஸங்க ஜ்ஞத்யாதிவர்ஜிகளாயிருந்தாலும், ஸதவைஷ்ணவ ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய நிக்ரஹத்தாலும், தீவ்ர நிறைந்த வைராக்யங்களாகிற கந்தைகளில் மிகவும் ஸம்பந்தத்துடன் கூடிய பக்தியாலும், ஸ்ரீபாஷ்யகாராதி தேஶிகங்களுடைய அவதாரஸ்தரான ஸ்ரீஶைல ஶாஸ்த்ரஹர தேஶிகரது திருவடி ஸம்பந்தமுள்ள ஸாமர்த்யக்களான உத்தரப்ராஹ்மணர்களையடிக்கடி த்ரிகரணங்களாலும் ஹிம்ஸிப்பது கொண்டுண்டான பாவத்தாலும், அப்ப்ரதிஹதர்களான

தேசாந்தரஸ்தவைஷ்ணவர்களுக்கு இம் ஸம்ப்ரதாயவிஷயத்தில் பரமாசார்யனான ஸ்ரீபாஷ்யகாராதி ஆசார்யர்களுடைய திருவுள்ளமின்னதென்று தோன்றவே தோன்றாது. இவ்வளவையே திருவுள்ளம் பற்றி முன்பே ஸ்ரீதேசிகனும், ஜநபதநியமைஸ்ஸம்ப்ரதாயே தேசேஷு கஸ்சித் ந பவதி । அஸ்திகைஸ்தை நிர்ணீதமிதிவதேஸிகேந்த்ர வக்ஷ்யமாணஜ்ஞா: ॥ என்று அருளிச்செய்தார். ॥௧௭॥

ஸதா ஸர்வஸாஸ்த்ரம் பாஷ்யநிர்ணய ப்ரமாதிஷ்டபுராநஸஹ
ஜ்ஞ ஸ்ரீஸ்ரீநிவாஸராமாநுஜநிகரா: ப்ராப்தஸத்தம்
ப்ரதாய: ஸ்ரீதேவராஜராமாநுஜ குருர்விஸ்வாஸஸஞ்சி
யாஸ்க்ஷ்யம் தேசஸ்வ்யக்தஹாதேஷ்யாத்த ஸ்வதந்த்ராயவஸ
தந்நிராஸாய கோஸம் ப்ரகாஸ்ய ॥ ॥௧௮॥

இந்த ப்ரகாரம் ஸ்ரீபாஷ்யகாராபிப்ராயஹித ஸித்தாந்த ஸ்ரீரங்கநாராயணாசார்யவாத ஸங்க்ரஹமாகும் க்ரந்தத்திற்கு ஸந்தோஷகரமான நிர்ணிராஜனும், வாதிகளுடைய துரூஹ துர்வாதங்களுக்கு ஹந்தாவும், ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ ஸம்யமி ஸார்வபௌம கடாக்ஷபாத்ர ஸ்ரீநிவாஸ ராமாநுஜ தேசிகஸ்வாமி ஹ்ருதய கருணையால் ப்ராப்தமான ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தையுடையவருமான ஸ்ரீதேவராஜராமாநுஜாசார்யரென்ற விஸ்வாஸர், பற்பல பண்டிதஸிரோமணிகளால் ஸ்தோத்ரமித்தருளப்பட்டவராய்க் கொண்டு, ஸ்ரீபாஷ்யத்தி லருளிச்செய்யப்பட்ட ஸம்ப்ரதாயத்தால் சேரப்பெறியவர்களுக் கனுகூலமான தேஸாந்தர வைஷ்ணவ மதத்தின் நிரஸனத்தின்பொருட்டு மிகவும் விளங்குமிச்ஸ்ரீகோஸத் தையியற்றினர். ॥௧௯॥

மேலும்;—

வேதாந்த லக்ஷ்மணார்யேண க்ருதஸ் ஸ்ரீதத்வநிர்ணய:।
ப்ரீதயே பகவத: ஸம்வித்ராமாநுஜாங்க்ரிஸேவிந: ॥௧௬॥

இதி ஸ்ரீதத்வநிர்ணயே உத்தரபாக:।

ஸ்ரீதத்வநிர்ணயஸ்ய ஸம்பூர்ண:॥

இவ்விதம் ஸ்ரீவேதாந்தராமாநுஜாசார்யரால் செய்யப்பட்ட இந்த ஸ்ரீதத்வநிர்ணயமென்ற ஸ்ரீகோசமானது உபநிஷத்துகளினுள்ளிலும், ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யருடைய ஹ்ருதயத்திலும் திருவிளையாடிக்கொண்டிருக்கும் லக்ஷ்மீநாராயணாக்ய திவ்யதம்பதிகளுடைய ஆநந்தத்தின் பொருட்டாகக்கடவது. ॥௧௬॥

ஸம்பூர்ணஞ் ஸ்ரீதத்வநிர்ணயவிவரணம் ॥
ஸ்ரீமதே வேதாந்தராமாநுஜமுநயே நம:॥
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:॥

ஓம் ॥
தத் ஸத்

Printed at the "STANDARD PRESS" Kumbakonam.

ஸ்ரீரஸ்து ॥

ஸ்ரீ தத்வநிர்ணயத்திலுள்ள

எழுத்துப்பிழைகளும் திருத்தங்களும்.

ஶாஸ்த்ரஶாஸ்வத்ரா ॥

	பக்கம்.	வரி	அஶுத்தம் பிழை.	ஶுத்தம் திருத்தம்.
A	5	22	ராமநுஜ	ராமாநுஜ
	10	23	கௌஶிக	ஸ்ரீவத்ஸ
	17	19	யப்படி	வபடி
	52	15	விடக	விடங்க
	55	13	தோஷமில்லையென்றது	இல்லையென்ற
	60	4	பிளை	பிள்ளை
	61	9	தரிக்க	கரிக்க
B	4	2	ஸ்ரீஷுவெ	ஸ்ரீவெவெ
	13	6	கோட்ட	கேட்ட
C	21	13	கியுரத்து	கீபுரத்து
	18	20	வஹ்ரும்	வாயஹ்ரும்
	30	6	கனையும்	களையும்
	56	6	கஸ்வ	ஹஸ்வா
	58	9	வைள	வைஷள
	59	28	கீம்	கிம்
	66	14	ந்தி	பந்தி
	67	9	தாண	தான
	68	16	க்ஷிவிரா	க்ஷிக்குவிரா
	72	24	கொண்டா	கொண்டோ
	73	31	களுச்கு	களுக்கு
	76	20	நராம்ய	நாராம்ய
D	3	25	ஶோக	ஶ்லோக
	14	15	நிரவா	நிராவா

பக்கம்.	வரி	ஸம்ஸ்க்ருதம் பிழை.	ஸம்ஸ்க்ருதம் திருத்தம்.
,,	23	ஷை	ஷை
36	21	ஞ்றும்	ஞ்லும்
40	26	ரக்ஷி	ரக்ஷி
42	1	ஶ்ரேயோ	ஶ்ரேயோ
,,	3	உவெய	உவாய
43	11	ஸவபுண	ஸவேபுண
44	19	ஸாஸ்த	ஸாஸ்த
,,	27	ணதீஂஷ	ணயதீஂஷ
45	,,	கக்டவ	கக்கடவ
51	2	தாதாஂ	தாநாஂ
59	13	உஷ்டஂ	ஷஷ்டஂ
63	6	ஸ்வாயபுராணி	ஸ்வாயபுவையும்
,,	,,	யா	ஸ்வாயபுராணியுமா
65	11	ஸாஶ்ரூஷா	ஸஂஶ்ரூஷா
70	13	வபுயர்	வாயபுர்
75	17	விஷ்ணுவிற்கு	விஷ்ணுவிற்குள்ள
79	26	வடதா	வடநா
80	18	ஸஂஹிஷி	ஸஂஹிஷி
81	1	ஶந்ரஸ்வ	ஶந்ரஸ்நவ
83	21	ஹமதஃ	ஹமவதஃ
89	13	த்தரவி	த்தராவி
91	2	வத்த	வத
,,	9	வ்ரஸஹஸ்ரஂ	வ்ரஸ்ஸஹஸ்ரஂ
,,	28	வமவ	ஹமவ
92	7	புயாட்டு	பிராட்டி
93	27	கைகொள்	கைக்கொள்
96	8	ஸாக்ஷிஷெ	ஸாக்ஷிகஷெ
98	22	வ்ரயபு	வ்ராயபு
98	23	ஶோணஹாவ	ஶோணாஹாவ
99	10	உவாயயா	உவாயயா

பக்கம்.	வரி	அஶுத்தம் பிழை.	ஶுத்தம் திருத்தம்.
,,	17	வஹ்வ	யஹ்வ
100	4	ச்யச	ச்செ
103	8	த்தாஶ்ர	த்தாஶ்ரு
104	13	வர்ஷவேத்ராத்த	வர்ஷவேத்ராக்த
107	25	வராரோ	வரோ
112	2	ஓவஹாஹ	ஓஹாஹ
,,	15-16	ஶாஶா	ஶா
115	23	ஸாரோநா	ஸரோநா
118	6	ந்ராயஶெ	ரநாயஶெ
123	3	ஹெஷ்தஸ்	ஹெஷ்ாதஸ்
127	24	நிஶேவக்ஷா	நிமஶேவக்ஷா
128	6	வாஸினி	வாஸிணி
129	27	வியவான	வியமான
132	10	யெனமெல்	யெனமேல்
,,	12	கருகை	குருகை
,,	29	வாநத்தில்	வாதநத்தில்
138	21	அஶுத்கவா	அஶுத்தகவா
143	19	கனோ	களோ
144	9	கூடிம்	கூடும்

வங்கீபுரம் வேதாந்தராமாநுஜாசார்யரால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீதத்வநிர்ணயம் பிழைதிருத்தமும், ஷை புஸ்தகம் வஸந்த வாதத்தில் 77-ம் பக்கம்முதல் 80-ம் பக்கம்முடிய பிழைதிருத்தி ஸ்ரீ பிரிண்டும் குமாண்டூர் அ. முத்துவய்யங்காரால் கும்பகோணம் வைதிகவர்த்தினீ பிரஸ்ஸில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

28—2—1914.